

James Potter

en de Hal
der Oudste'
Kruising

G. NORMAN LIPPERT

Gebaseerd op de karakters en wereld van J.K. Rowling

James Potter en de Hal der Oudste' Kruising

G. Norman Lippert

Gebaseerd op de karakters en wereld van J. K. Rowling

James Potter en de Hal der Oudste' Kruising is Harry Potter series ("Series") fan fiction en was niet gemaakt door de Series auteur J.K. Rowling noch onder haar toezicht. Zodanig dat de handelsmerken van de Series (de "Merkgebonden Rechten") zijn gebruikt in het Werk, dergelijk gebruik is incidenteel en niet voor doeleinden van bron aanwijzingen. Elk van deze handelsmerken zijn en blijven het eigendom van Mrs. Rowling en haar rechtverkrijgende. De auteur ontzegt hierbij enige belangstelling in voorgenoemde Merkgebonden Rechten. Het Werk is © 2007 G.Norman Lippert Nederlandse vertaling J.H. Bergenhenegouwen, 2008

Met dank aan:

Mijn vrouw die mij gedurende een aanzienlijke tijd
heeft moeten delen met dit boek.

Jacobina Taal voor haar hulp met de spelling en grammatica.

De volgende internetsites waren een goede ondersteuning:

www.mijnwoordenboek.nl
www.dreuzels.com

En de doorlink www.home.hccnet.nl/h.kip/encyclopedie/index.html
Encyclopedie der Potterologie

Oorsponkelijke titel: James Potter and the Hall of Elders' Crossing

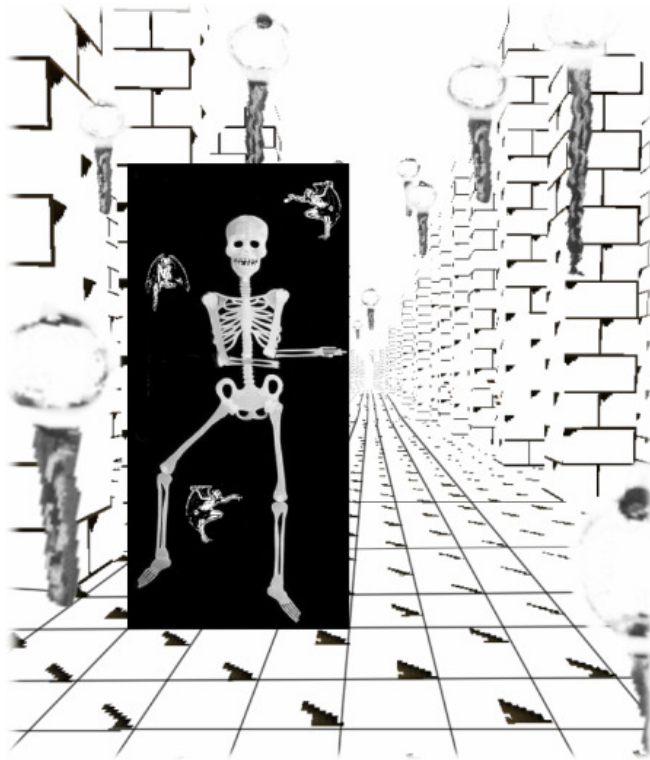
Inhoud

Proloog

1. Schaduw van de Legende
2. Aankomst van de Alma Alerons
3. De Geest en de Indringer
4. Het Progressieve Element
5. Het boek van Austramaddux
6. Harry's Nachtelijke Bijeenkomst
7. Gebroken Loyaliteit
8. De Grot Bewaar
9. Het Debat Bedrog
10. Feestdagen op Grimboutplein
11. De Drie Relieken
12. Visum-Ineptio
13. Onthulling van Mantel
14. De Hal der Oudste' Kruising
15. De Dreuzelspion
16. De Ramp van Merlijn's Staf
17. Nacht van de Terugkomst
18. De Toren Samenkomst
19. Geheimen Ontrafeld
20. Verhaal van de Verrader
21. Het Geschenk van de Groene Doos

*Dan heb ik een ivoren stoel hoog om op te zitten,
Bijna zoals mijn vaders stoel, welke is een ivoren troon;
Daar zit ik hoog en kaarsrecht, daar zit ik alleen*

- Christina Rossetti

Proloog.

Meneer Grijs gluurde om de hoek en bekeek de gang. Deze strekte zich in een wazige oneindigheid uit, met puntjes van zwevende bollen van zilverachtig licht. Er was aan meneer Grijs verteld, dat de bollen van moerasvuur waren, vastgezet in een tijdsirkelbezwering waardoor ze onuitwisbaar waren. Hij had nog nooit gehoord van moerasvuur, nog minder van een tijdsirkel, maar dan, meneer Grijs was nog nooit op een plek geweest zoals de Hal van Mysteriën. Hij verstijfde.

'Ik zie niemand,' fluisterde hij naar twee personen achter hem. 'Geen poorten of sloten of niets. Denk je dat ze onzichtbare barrières gebruiken of zoiets?'

'Neh,' antwoordde een ernstige stem. 'Ons was verteld waar de bakens geplaatst waren, echt toch? Deze ruimte is schoon. Bewakers is alles waar we ons zorgen over moeten maken. As ze er niet zijn, dan naar binnen.'

Meneer Grijs schoof met zijn voeten. 'Ik weet wat tot ze ons vertelden, maar het voelt niet goed, Basil. Ik voelt deze dingen aan. Me Moe zee dat altijd al.'

'Noem me geen Basil, jij snotterende halve zachte,' zei de ernstige stem, die toebehoorde aan een bijzonder gespierde gobelin in een zwart shirt en broek. 'Ik ben meneer Scheffer en we zijn aan 't werk. De duivel hale je met je zesde zintuig. Je bent enkel een grote lafaard wanneer je in een onbekende plaats bent. Hoe sneller we doorgaan zoveel sneller is 't voorbij en zijn we terug naar de stek om 't te vieren.'

De derde figuur, een lange oude man met een puntig sikje, stapte voorbij meneer Scheffer en liep op zijn dooie gemak de gang in en hij bekeek er de deuren.

‘Zie je hoe meneer Park het doet?’ zei meneer Scheffer, terwijl hij volgde en in de rondte keek. ‘Weet te vertrouwen op de informatie, doet-ie. Geen bewakers, geen problemen. Toch, meneer Park?’

Meneer Grijs tripte achter meneer Scheffer aan, fronste diep en keek naar de mysterieuze deuren. Er waren honderden van deze over de lengte van de eindeloze gang - mogelijk zelfs duizenden. Geen van de deuren had namen of markeringen van enig soort. Vooraan was meneer Park zachtjes in zijn sikje aan het tellen.

‘Waarom moet ik meneer Grijs zijn?’ zei meneer Grijs kribbig. ‘Niemand houdt van grijs. ‘t Is nauwelijks een kleur.’

De gobelin negeerde hem. Na een paar minuten hield meneer Park stil. Meneer Scheffer en meneer Grijs stopten achter hem, met gefronste wenkbrauwen in de gang rondkijkend.

‘Ken de plek niet zijn, meneer Park,’ zei de gobelin. ‘D’r benne geen deuren in deze ruimte. Zekers te weten alsdat je goed geteld heb?’

‘Ik heb goed geteld,’ zei meneer Park. Zijn blik gleed over de vloer, dan kraste hij met zijn teen over een deel van een marmeren tegel. Uit de hoek van een van de tegels was een stukje afgebroken. Meneer Park knorde en knielde neer. Met zijn vinger bevoelde hij de gebroken hoek. Hij knikte in zichzelf, haakte toen zijn vinger in het gat en gaf een ruk. Een rechthoekig gedeelte van de tegel kwam naar boven, open getrokken door meneer Park’s vinger. Hij trok en het rechthoekige stuk van de vloer kwam met een knerpend geluid omhoog, als een lange verticale lade, totdat hij het plafond raakte. Hij nam trillend zijn plek in. Hij was zo breed en hoog als een deur, maar slechts enkele centimeters dik. Meneer Park keek er omheen en zag de eindeloze gang van de Hal van Mysteryën zich erachter uitstrekken.

‘Hoe wis je dat ‘t hier was?’ wilde meneer Scheffer, met zijn ogen op meneer Park, gericht, weten.

‘Zij vertelde het mij,’ reageerde meneer Park schouderophalend.

‘Zo, dee ze dat? Nog meer dat je ons zoud willen vertelle wat je nog niet gedaan heb?’

‘Net genoeg om ons tot hier te krijgen,’ antwoordde meneer Park droog. ‘Jij bent de slotenmaker, meneer Grijs is de sterke hand, ik ben de wegwijzer. We weten alleen wat we moeten weten, niets meer, niets minder.’

‘Ja, ja, ik weet ‘t,’ gromde de gobelin. ‘Laat mij nou maar me gang gaan, dan, toch?’

Meneer Park stapte opzij toen meneer Scheffer dichterbij de opstaande mysterieuze steen kwam. Hij bestudeerde hem nauwkeurig, loensend en mompelend. Hij legde een van z’n grote oren er tegen en tikte hier en daar. Uiteindelijk tastte hij in een zak van zijn zwarte shirt en haalde er een gecompliceerd object uit, gemaakt van

tientallen koperen lussen. Hij ontvouwde er een en staarde er door naar de opstaande steen.

‘Nauwelijks de moeite waard, eigenlijk,’ mompelde hij. ‘‘t Is een hersenslot. Gaat alleen open, wanneer d’r aan een vooraf bepaald aantal factoren voldaan is. Ken zijn dat ‘t opengaat wanneer een roodharig meissie om drie uur op een Donderdag ‘t volkslied van Atlantis zingt. Of als het licht van de ondergaande zon wordt weerkaatst door een gebroken spiegel in een geitenoog. Of wanneer meneer Grijs een geest gooit op een paarse salamander. Ik heb in mijn tijd enige goeie hersensloten gezien, jep’

‘Is dit zo’n goeie?’ vroeg meneer Grijs nogal hoopvol.

De gobelin grinnikte en liet hierbij een heleboel kleine puntige tanden zien. ‘‘t Is zoals meneer Park zegt, is ‘t niet? We weten alleen wat motten doen, om deze job te klaren.’ Hij greep in een andere zak en haalde een kleine flacon gevuld met rood poeder tevoorschijn. Voorzichtig ontkurkte de gobelin de flacon en keerde hem ondersteboven voor de stenen plaat op de vloer. Het poeder draaide en wervelde toen het viel, zodat het toen het de grond raakte, een onnatuurlijk regelmatig patroon vormde. Meneer Grijs staarde naar beneden en zag dat het de vorm van een skelethand had met één vinger wijzend naar de steen.

Meneer Scheffer pakte een klein koperen stuk gereedschap en mompelde. *“Acculumos”*. Aan het eind van het gereedschap gloeide een fijne straal van groenig licht. De gobelin hurkte en leidde het voorzichtig over de benige skelethand, totdat het licht in een precieze hoek van de wijzende skeletvinger wees.

Meneer Grijs hijgde en deed een stap achteruit. Gezien in het zorgvuldig geplaatste licht van meneer Scheffer’s gereedschap was het ruwe stenen oppervlak van de plaat niet meer willekeurig. In het spel van licht en schaduw werd een gegraveerd beeld van een grijnzend skelet zichtbaar, omringd door dansende duivelachtige vormen. De rechterhand van het skelet was uitgestrekt en vormde iets wat op een deurknop leek. De linkerhand was er niet en meneer Park haalde opnieuw zijn schouders op. Hij realiseerde zich, dat het dezelfde vorm moest zijn zoals die gevormd was door het rode poeder op de grond.

‘‘t Is als Danse Macabere,’ zei meneer Scheffer, de graving bestuderend. ‘Een dodendans. Onthuld met droog drakenbloed en spelonklicht. Jep, das een goeie, Grijs.’

‘Is ie open dan?’ vroeg meneer Park schielijk.

‘Was nooit gesloten,’ reageerde de gobelin. ‘We moesten alleen weten hoe het aan te pakken. Aan u de eer, meneer Park.’

De lange bebaarde man liep naar de plaat, ervoor zorgend niet het groene licht te blokkeren. Hij strekte zich uit en vouwde zijn hand om de uitgestrekte vuist van het gegraveerde skelet. Hij draaide waardoor er een lage knarsende klik klonk. De gegraveerde vorm van de deur zwaaide naar binnen open, onthulde een grote donkere ruimte en geluid van druppelend water in de verte. Koude lucht werd door de opening geduwd, het vulde de gang en kreukelde meneer Scheffer’s zwarte shirt. Meneer Grijs huiverde, het zweet op zijn voorhoofd werd koud.

‘Waar gaat dat heen? Die ruimte is niet eens hier, as je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Natuurlijk is die niet hier,’ reageerde meneer Scheffer kernachtig, maar ook hij was duidelijk geschokt. ‘t Is het verborgen magazijn. Hun hebbe ons hierover verteld, precies als al het andere. Dat is waar de kist is. Kom op, we hebben niet veel tijd.’

Meneer Park leidde hen door de ingang, bukkend om er door te passen. Het werd door de geur en de echo van hun voetstappen duidelijk dat zij in een diepe grot waren. Meneer Park haalde zijn toverstok tevoorschijn en liet hem oplichten, maar het liet niet meer zien dan de glimmende natte stenen onder hun voeten. De inktzwarte duisternis slokte het licht op en meneer Grijs had het gevoel, dat ze op een plaats waren die zo diep lag, dat het nog nooit zonlicht gezien had. Ruwe, maffe koude drukte op hun huid en verkilde hen na de warmte van de gang. Meneer Grijs keek eenmaal terug en kon nog net de vorm van de deur die hen terug kon leiden zien. Die glansde als een pilaar van zilver licht, alsof het een spiegel was.

‘W-waar denk je asdat we zijn?’ vroeg hij.

‘Een luchtbel in een grot onder de Atlantische Oceaan,’ antwoordde meneer Park lopend.

‘Onder...,’ zei meneer Grijs flauwtjes en slikte. ‘Ik heb een slecht gevoel hierover. Echt slecht. Ik wil terug, Basil.’

‘Noem me geen Basil,’ reageerde de gobelin automatisch.

‘Wat zit er trouwens ín die kist?’ zeurde meneer Grijs. ‘Het is maar beter, asdat het veel waard is. Ik ken me niet voorstellen, dat iets zóveel waard is om naar een plek als deze te gaan.’

‘Maakt niet uit,’ zei meneer Scheffer kriegel. ‘Het is meer dan waar je ooit van gedroomd hebt. We zullen nooit meer werk als dit hoeven te doen. Voor ons geen kleingeld meer en nachtelijke overvallen. Als we de kist eenmaal hebben, zitten we goed.’

‘Maar wat ís het,’ hield meneer Grijs aan. ‘Wat zit er in de kist?’

‘Nou, je zult wel zien, niet?’

Meneer Grijs stond stil. ‘Je weet het écht niet, hè?’

Meneer Scheffer morde. ‘Het maakt niet uit wat het is, grote idioot. Ons was verteld, dat het meer is dan we in onze stoutste dromen kenne voorstelle. Alles wat we moeten doen, is die kist pikken en twintig procent aan onze informant geven. ‘t Is niet zo, dat ze ons helpen inbreken in het Ministerie van Toverkunst as ze niet een deel van de buit konden krijgen, toch? Meneer Park weet trouwens wat het is. Waarom vraag je het niet aan hem?’

‘Ik weet het ook niet,’ zei meneer Park bedachtzaam.

Er viel een langdurige stilte. Meneer Grijs hoorde het regelmatige druppelen van water galmen vanuit de duisternis.

Uiteindelijk zei meneer Scheffer, ‘Jij weet ‘t ook niet?’

Meneer Park schudde, nauwelijks zichtbaar in het licht van zijn staf, langzaam zijn hoofd.

De gobelin fronste. 'Ieder van ons weet alleen wat we motten weten, oké?'

'Alles wat we moeten weten, is waar we heen moeten,' zei meneer Park. 'Als we daar eenmaal zijn zullen we weten wat te doen.'

De gobelin knikte begrijpend. 'Nou goed dan. Vooruit, meneer Park. U ben de wegwijzer.'

'We zijn er,' antwoordde meneer Park. "'t Is vanaf hier Grijs' taak.' Hij draaide zich en hield zijn staf voor hen uit. Uit de duisternis doemde een afschuwelijk, monsterlijk gezicht op, verlicht door een minzaam zilverachtig licht. Meneer Grijs' knieën werden als was.

't Is alleen maar un beeld, sukkel,' gromde meneer Scheffer. "'t Is het drakenhoofd die ons verteld was. V'ruit en maak 't open. Verdien je aandeel, meneer Grijs.'

'Ik haat die naam,' zei meneer Grijs terwijl hij naar het drakenhoofd liep. Het was groter dan hijzelf, griezellig uit de stalactieten en stalagmieten vanaf het plafond en de vloer van de grot gevormd. 'Ik wilde meneer Park zijn. Ik hou van het park.'

Hij hurkte en liet zijn hand tussen de staande tanden van de bovenkaak van de draak glijden. Meneer Grijs was buitengewoon sterk, maar het omhoog duwen van de drakenkaak stelde zijn enorme kracht op de proef. Bij de inspanning liep het zweet over zijn gezicht en in zijn nek, maar het beeld gaf geen wijk. Uiteindelijk, net toen meneer Grijs er zeker van was, dat zijn spieren van zijn botten zouden scheuren, klonk er een versplinterend geluid en scharnierde de kaak los. De stalactiet die het gewricht van de kaak vormde, was gebroken. Meneer Grijs hees de kaak omhoog totdat deze hoog genoeg was voor de anderen om er doorheen te klauteren.

'Snel!' beval hij door zijn opeengeklemd kaken.

'Let er maar op, dat je dat verdomde ding niet op ons laat vallen,' siste meneer Scheffer toen hij en meneer Park in de gapende kaak van de draak doken.

De opening achter de drakenkop was laag en bijna perfect rond. De stalactieten en stalagmieten omgaven de ruimte als pilaren en zorgden voor een glad, gebogen plafond. De stenen vloer was terrasvormig, liep naar omlaag, waar in het centrum een vreemde vorm in de duisternis geplaatst was.

'Da's geen kist,' merkte meneer Park vlak op.

'Neye,' beaamde meneer Scheffer. 'Maar het is het enige ding hier, toch? Zouden wij dit kunnen sjouwe?'

Meneer Park ging naar beneden, de gobelin sukkelde achter hem aan. Ze bekeken het object even, dan plaatste meneer Park zijn toverstok tussen zijn tanden. Hij boog zich, greep het ding en knikte om de gobelin de andere kant te laten pakken. Het was verrassend licht, ondanks dat de buitenkant vol kalk en mineralen zat. Onhandig droegen ze het ding tussen zich in en hesen zich via de terrassen omhoog.

Meneer Park's toverstok hobbelde en bobbelde waardoor er schaduwen wild heen en weer over de wand sprongen.

Tenslotte hieven zij het object door de geopende kaak van de stenen drakenkop. Meneer Grijs zweette als een otter, zijn benen trilden. Toen hij zag dat zijn kompanen er uit de buurt van waren liet hij de bovenkaak los. Deze knalde omlaag en versplinterde met een oorverdovende klap waardoor een wolk van grauw stof ontstond. Meneer Grijs stortte achteruit op de stenen vloer van de grot, uitgeput van inspanning.

'Wel, wat is 't?' vroeg meneer Scheffer, meneer Grijs' gehijg negerend. 'Ziet er niet uit, asdat het een fortuin waard is.'

'Ik heb nooit gezegd dat het een fortuin waard was,' zei een stem vanuit de duisternis achter hen. 'Ik zei enkel, dat het genoeg was om de rest van je leven van te leven. Grappig hoeveel betekenissen aan deze opmerking gegeven kunnen worden, niet?'

Meneer Scheffer draaide wild in het rond, zoekend naar de bron van de stem, maar meneer Park keerde zich langzaam om, bijna als of hij dit verwacht had. Een vorm ontstond vanuit de duisternis. Het was gehuld in een zwarte mantel. Het gezicht was verborgen achter een afschuwelijk glanzend masker. Twee vrijwel gelijk geklede figuren doken vanuit het duister op.

'Ik herken je stem,' zei meneer Park. 'Ik had het kunnen weten.'

'Ja,' reageerde de stem bevestigend. 'Dat had u, meneer Lorrebos, maar u wist het niet. Uw jaren van ervaring staan niet in verhouding tot uw aangeboren hebzucht. En nu is het te laat.'

'Wacht even,' riep meneer Scheffer zijn handen opheffend. 'Wij hadden een overeenkomst. Dit ken je niet maake. We ware 't eens!'

'Ja, dat hadden we, mijn gobelinvriend. Dank je voor je hulp. Hier is jou deel.'

Een straal oranje licht sprong van een van de gemaskerde figuren en raakte meneer Scheffer recht in zijn gezicht. Hij wankelde en greep naar zijn keel waarbij verstikkende geluiden maakte. Hij stortte ineenkrimpand achterover.

Meneer Grijs stond geschokt erbij. 'Dat is niet de afspraak. Je zou dit niet moeten doen bij Basil. Hij dee alleen wat je gevraagd heb.'

'En we doen alleen maar wat we beloofd hebben,' zei een stem vanachter het masker vermakelijk. Er was nog een straal oranje licht en meneer Grijs stortte ineen.

De drie gemaskerde figuren dreven dichterbij en omcirkelden meneer Park. Hij keek hopeloos om zich heen.

'Vertel me tenminste wat het is,' zei hij. 'Vertel me wat dit ding is wat wij voor jullie gehaald hebben en waarom *wij* het moesten doen, en niet jullie zelf.'

'Je laatste vraag, ben ik bang dat je niet aangaat, meneer Lorrebos,' zei de stem om hem heen omcirkelend. 'Zoals ze zeggen: als we het verteld hadden, hadden we jullie moeten vermoorden. Dat zou van onze kant niet het nakomen van de afspraak zijn. Wij beloofden om voor de rest van jullie leven voor jullie te zorgen en aan deze

afpraak gaan wij ons houden. Goed, het zal niet echt een geweldig leven zijn, maar dan, bedelaars hebben weinig keus.'

Een toverstok werd tevoorschijn gehaald en op meneer Park's gezicht gericht. Hij had de naam Lorrebos in geen jaren gebruikt. Hij was ermee gestopt toen hij gestopt was als misdadiger. Hij had zijn best gedaan om eerlijk te zijn. Maar hij was voor deze klus benaderd: een klusje in het Ministerie van Toverkunst, een klusje zo gemakkelijk, de beloning zo groot, dat hij het niet had kunnen weigeren. Natuurlijk, al zijn vrienden in de Orde zouden teleurgesteld in hem zijn, maar de meeste van hen waren nu toch al dood. Niemand wist zijn naam meer. Tenminste, dat dacht hij. Overduidelijk hadden deze mensen hem al die tijd het wél geweten. Zij hadden hem gebruikt en nu werd hij door hen afgedankt. Het klopte wel, op een of andere manier. Hij zuchtte.

De stem ging verder, 'Wat betreft je eerste vraag, ik denk wel dat ik die kan beantwoorden. Dat lijkt me eerlijk. En na vandaag, aan wie zou u het kunnen vertellen? Jullie kwamen zoeken naar een kist met rijkdom, omdat jullie mannen zijn met een simpel doel. Wij zijn niet simpel, meneer Lorrebos. Onze doelen zijn groots. En dankzij u en uw kompanen hebben we nu alles wat we nodig hebben om die doelen te bereiken. Ons doel is macht, en wat u hier ziet is het middel om die macht te verkrijgen. Wat u hier ziet, meneer Lorrebos... is eenvoudig het eind van uw wereld.'

Hopeloosheid vulde Levenius Lorrebos en hij viel op zijn knieën. Toen de staal oranje licht hem raakte, verstikte en hem in duisternis hulde, verwelkomde hij hem. Hij omarmde hem.

1. Schaduw van de Legende

James Potter bewoog zich langzaam door de smalle gang van de trein, zo nonchalant als hij kon kijkend in ieder compartiment. Voor degene die daar in zaten, leek het alsof hij naar iemand op zoek was. Een vriend of een groep kameraden met wie hij de tijdens de reis de tijd zou doden. Dit deed hij opzettelijk. Het laatste wat James wilde, was dat iemand zou opmerken dat hij, ondanks de bravoure die hij even daarvoor op het perron aan zijn jongere broer Albus had laten zien, nerveus was. Zijn maag lag in een knoop en kreunde als had hij een stuk van Oom Ron's en George's Kanarie Kano's afgebeten. Hij opende de schuifdeur aan het eind van de personenwagon en stapte behoedzaam door de opening naar de volgende. Het eerste compartiment zat vol met meisjes. Zij zaten geanimeerd met elkaar te praten, kennelijk nu al dikke vriendinnen, ondanks het feit dat ze elkaar waarschijnlijk net ontmoet hadden. Een van hen keek op en zag hem naar binnen kijken. Snel keek hij weg en deed alsof hij door het raam achter hen naar het station stuurde waar het een drukte van belang was. Voelend dat hij ging blozen vervolgde hij zijn weg door de smalle gang. Was Roos maar een jaar ouder, dan zou ze bij hem zijn. Ze was een meisje, maar ook zijn nichtje en ze waren samen opgegroeid. Het zou prettig zijn om tenminste een bekend gezicht naast zich te zien.

Natuurlijk, Ted en Victoire waren ook op de trein. Ted, een zevende jaars, was zo snel opgenomen in de rumoerige bende van terugkerende vrienden en klasgenoten, dat hij nauwelijks tijd had om naar James te zwaaien en een knipoog te geven, voordat hij in het overvolle compartiment verdween waar vanuit dreunende muziek klonk uit een dunne, en zo te zien, nieuwe transistorradio. Victoire, vijf jaar ouder dan hij, had hem uitgenodigd om gedurende de reis bij haar te komen zitten, maar James voelde

zich bij haar minder op zijn gemak dan bij Roos. Hij zat er niet op te wachten, om haar met de andere vier meisjes in het compartiment oeverloos te horen praten over pixiepoederkleurtjes en haarverzorgingsspreuken. Deels glamorgana had Victoire nooit een probleem gehad om vriendschap te sluiten met meisjes of jongens, snel en moeiteloos. Buiten dat, iets in James vertelde hem, dat hij zich direct vanaf het begin moest profileren als een individu, zelfs als dit gevoel hem nerveus een eenzaam maakte.

Het was niet zo dat hij zich zorgen maakte om naar Zweinstein te gaan, integendeel. Hij had zijn hele leven naar deze dag uitgekeken, vanaf het moment, dat hij oud genoeg was om te begrijpen wat het betekende om een tovenaars te zijn, vanaf het moment, dat zijn Moeder hem verteld had van de school die hij op een dag zou gaan bezoeken, de geheime school waar heksen en tovenaars heen gaan om magie te leren. Hij was erg opgewonden over de eerste klassen, het leren om te gaan met zijn splinternieuwe toverstok, die hij trots in zijn rugzak droeg. Maar nog meer dan dat, kon hij niet wachten op Zwerkbal op het Zwerkbalveld, zijn eerste echte bezemsteel, en te proberen in het team te komen, misschien, misschien....

Maar dit was waar zijn opwindning verdween en veranderde in een koude ongerustheid. Zijn Vader was bij Griffioendor een Zoeker geweest, de jongste in de geschiedenis van Zweinstein. Het beste waar hij James op kon hopen, was om dat record te evenaren. Dat was wat iedereen van hem verwachtte. De eerstgeboren zoon van een beroemde held. Hij kende het verhaal, dat hem al tientallen malen verteld was, (hoewel nooit door zijn eigen Vader) hoe de jonge Harry Potter zijn eerste Gouden Snaai gevangen had door bijna van zijn bezemsteel te springen, de gouden bal in zijn mond te vangen en hem zowat door te slikken. De vertellers van het verhaal lachten altijd luidruchtig, vergenoegd, en als zijn Vader erbij was glimlachte die schaaftachtig als ze hem op zijn rug klopten. Toen James vier jaar oud was vond hij de befaamde Snaai in een schoenendoos op de bodem van een kast in de eetkamer. Zijn Moeder vertelde hem, dat zijn Vader hem gekregen had van de oude Hoofdonderwijzer. De kleine vleugeltjes werkten niet meer en de gouden bal was stoffig en verkleurd, maar James was er door gebiologeerd. Het was de eerste Snaai die hij ooit van dichtbij gezien had. Hij leek kleiner en smaller dan hij zich had voorgesteld en het gewicht in zijn kleine hand verraste hem. *Dit is de beroemde Snaai*, dacht James eerbiedig, *degene van het verhaal, degene die mijn Vader gevangen heeft*. Hij vroeg zijn Vader of hij hem mocht hebben en als hij er niet mee speelde hem dan opbergen in de schoenendoos in zijn kamer mocht houden. Zijn Vader vond het direct goed en James verplaatste de schoenendoos van de bodem van de kast naar een plek onder het hoofdeinde van zijn bed, direct naast zijn speelgoedbezem. Hij stelde zich voor, dat de donkere hoek onder het hoofdeinde zijn Zwerkbalkastje was. Hij speelde vele uurtjes met het oude voorheen gouden balletje; fantaserend naar de rand van het Zwerkbalveld te vliegen, naar het befaamde kleinood te grijpen, en aan het eind altijd in een fantastische duik de Snaai te pakken, op te springen en de verkleurde Snaai aan de, verzonnen, uitzinnige menigte te tonen.

Maar wat als James de Snaai niet kon pakken zoals zijn Vader dat gedaan had? Wat als hij niet zo goed was op de bezem? Oom Ron had gezegd, dat op een bezem vliegen in het Potterbloed zat, zo zeker als dat draken vuur spuwden, maar wat als James het

tegendeel bewees? Wat als hij te langzaam was, te onhandig, of eraf viel? Wat als hij niet in het team zou komen? Voor de rest van de eerstejaars zou dat enkel een kleine teleurstelling zijn, zelfs nu de regels veranderd waren om goedkeuring te verlenen aan hen, de eerstejaars. En slechts weinig eerstejaars haalde het Afdelingsteam. Voor James echter zou dit betekenen, dat hij niet voldaan had aan de verwachtingen. Hij zou direct al gefaald hebben om zo groot te worden als de grote Harry Potter. En als hij zelfs niet naar zijn Vader op kon leven met iets zo basaal als Zwerkbal, hoe kon hij dan voldoen aan de legende van de Jongen Die Bleef Leven, die de Basilisk versloeg, de Toverschooltrofee won, de Relieken van de Dood samenbracht en, o ja, die Vieze Voldy, de zwartste en gevaarlijkste tovenaars die ooit geleefd had, voorgoed het zwijgen had opgelegd?

De trein maakte een langgerekt piepend geluid gevolgd door een luide schok. Buiten riep de conducteur, dat alle deuren gesloten moesten worden. James stond stil in de gang met een plotseling gevoel van ijsskoude zekerheid, dat het ergste al gebeurd was, hij had al hopeloos gefaald, voordat hij zelfs maar had geprobeerd. Hij voelde een steek van heimwee en drong de opkomende tranen terug door snel in het eerstvolgende compartiment te kijken. Er waren daar twee jongens, ze spraken niet en beide keken ze door het raam en zagen perron 9 $\frac{3}{4}$ langzaam van hen weg glijden. James opende de deur en glipte snel naar binnen in de hoop aan de andere kant van het raam zijn familie te zien, hij voelde een enorme behoefte om hen, voor het te laat was, voor de laatste keer in de ogen te kijken. Zijn eigen reflectie in het glas, verlicht door de harde ochtendzon, vertroebelde zijn blik op de menigte buiten. Er waren zo veel mensen, hij zou ze nooit vinden in die massa. Zijn blik gleed paniekerig over de groep. En daar waren ze. Ze waren precies waar hij hen had achtergelaten, een klein koppeltje mensen, die stil stonden in de voorbij glijdende gezichten rondom hen. Als stenen in een stroom. Zij zagen hem niet, omdat ze niet wisten waar hij zich in de trein bevond. Oom Bill en Tante Fleur stonden te zwaaien naar een plek verder terug van de trein, zo te zien "tot ziens" mimiekend naar Victoire. Vader en Moeder stonden iets afwachtend te glimlachen naar de trein, kijkend naar de ramen. Albus stond naast zijn Vader en Lily omklemde haar moeders hand, onder de indruk van de gigantische rode machine, die grote wolken stoom uitstootte, siste en kraakte terwijl hij op snelheid kwam. Toen zag zijn Moeder James' gezicht en haar gezicht klaarde op. Ze zei iets tegen zijn Vader, deze draaide, keek, en vond hem. Beiden zwaaiden met een trotse glimlach. Zijn Moeder veegde met een hand in haar oog en hield met haar andere hand Lily's hand ophoog, zwaaiend naar James. James glimlachte niet terug, maar keek naar hen en voelde zich een beetje beter. Ze verdwenen naar achteren alsof ze op een lopende band stonden, meer gezichten, wuivende handen en strakke gezichten die tussen hen in kwamen. James keek totdat zij achter een muur aan het eind van het perron verdwenen waren, hij zuchtte, liet zijn rugzak op de grond vallen en viel neer op een stoel.

Enige minuten gingen in volslagen stilte voorbij waarin James door het raam Londen voorbij zag rollen. De stad verwaterde in volle buitenwijken en industrieterreinen, die er in het heldere ochtendlicht allemaal druk en nuttig uitzagen. Hij vroeg zich af, zoals hij wel vaker deed, hoe het leven voor niet-tovenaars zou zijn, en voor het eerst benijdde hij hen, te moeten gaan naar hun niet-magische, minder beangstigende (dacht hij) scholen en werk. Uiteindelijk wendde hij zich naar de

andere twee jongens in het compartiment. Een zat aan dezelfde kant als hij, dichterbij de deur. Hij was groot, met een markant gezicht en kort donker haar. Hij sloeg begerig de bladzijden om van een geïllustreerd boek genaamd:

Elementaire Magie : Wetenswaardigheden voor de nieuwe Heks en Tovenaar.

James had hier exemplaren van gezien die verkocht werden bij een stalletje op het perron. Op de omslag was een goed uitziende jonge tovenaarsjonge in schoolgewaad te zien, die wenkte terwijl hij een batterij aan objecten uit zijn kist goochelde. Hij had net een volgroeide boom met Cheeseburgers in plaats van fruit tevoorschijn gehaald, toen de jongen de kaft omsloeg en er voor gingen zitten om een artikel te lezen. James wendde zich nu naar de jongen tegenover hem, deze keek hem met een open glimlach aan.

‘Ik heb een kat,’ zei de jongen onverwacht. James knipperde met zijn ogen en zag toen een doos op de stoel naast de jongen staan. Hij had een stel spijlen als deur en hierdoor heen was een kleine zwart-witte kat zichtbaar, lui zijn voorpoot likkend. ‘Je bent toch niet allergisch voor katten?’ vroeg de jongen ernstig aan James.

‘Oh nee,’ antwoordde James. ‘Ik denk van niet. Mijn familie heeft een hond, maar mijn tante Hermelien heeft zo’n groot oud vloerkleed van een kat. Daar heb ik nooit last van gehad.’

‘Dat is goed,’ antwoordde de jongen zakelijk. Hij had een Amerikaans accent, dat James wel grappig vond. ‘Mijn Vader en Moeder zijn beide allergisch voor katten dus we konden er nooit een hebben, maar ik houd van ze. Toen ik zag, dat ik een kat mee mocht nemen wist ik, dat dát was wat ik wilde. Dit is Duim. Hij heeft extra tenen, zie je? Een aan iedere poot. Het is niet echt magisch denk ik, maar het maakt hem interessant. Wat heb jij meegenomen?’

‘Ik heb een uil. Hij is al jaren in de familie. Een grote oude kerkuil met heel wat vlieguren. Ik wilde een kikker, maar mijn Vader zegt, dat een jongen zijn schooltijd moet starten met een uil. Hij zegt, dat het in het eerste jaar het nuttigste dier is, maar ik denk, dat hij het alleen wilde omdat hij er toen ook een had.’

De jongen grinnikte opgewekt. ‘Zo, dus jouw Vader is ook een tovenaarsjonge? De mijne niet. Mijn Moeder ook niet. Ik ben de eerste in de familie. We kwamen ongeveer een jaar geleden achter, dat er een magische wereld was. Ik kon het bijna niet geloven! Ik dacht altijd, dat magie iets was dat op kinderpartijtjes gebeurde. Mannen met hoge zwarte hoeden die zilveren munten uit je oor haalde. Dat soort spul. Wouw! Wist jij je hele leven al dat je een tovenaarsjonge was?’

‘Zo ongeveer. Het is moeilijk om het te missen als je eerste herinneringen zijn, dat je grootouders met de Kerst via de openhaard op bezoek komen,’ antwoordde James die zag dat de ogen van de jongen zich opensperde. ‘Natuurlijk zag het er voor mij nooit vreemd uit. Het was gewoon.’

De jongen floot bewonderend. ‘Dat is gaaf en te gek! Mazzelaar! Trouwens mijn naam is Daan Wilstra. Ik kom uit de V.S., als je het al niet geraden hebt. Mijn Vader werkt voor een jaar in Engeland, hij werkt bij de film, wat niet zo spannend is als het lijkt. Ik zal waarschijnlijk volgend jaar naar de tovenaarschool in Amerika gaan, maar voor dit jaar is het Zweinstein, ik vind dat best, als ze maar niet proberen om me voor het ontbijt niertjes of vis te serveren. Ik denk, dat ik dan uit mijn dak ga. Leuk je te

ontmoeten.' Hij brak plotsklaps af en strekte zich door het compartiment uit om James zijn hand te schudden in een gebaar dat zo open en automatisch was dat James bijna lachte. Hij schudde Daan's hand hartelijk, opgelucht dat hij zo snel contact had gemaakt. 'Ook leuk om jou te ontmoeten, Daan. Mijn naam is Potter. James Potter.'

Daan zakte terug en keek naar James, nieuwsgierig zijn hoofd kantelend. 'Potter. James Potter?' herhaalde hij. James voelde een klein stootje van trots en zelfvoldaanheid. Hij was het gewend om herkend te worden, zelfs alsof hij deed het niet altijd leuk te vinden. Daan vertrok zijn gezicht in een samenzweerderige uitdrukking. 'Waar is Q, dubbel-O-Seven?'

James was uit het veld geslagen. 'Pardon?'

'Wat? O, sorry,' zei Daan, zijn uitdrukking kreeg iets amusants. 'Ik dacht, dat je een James Bondgrapje maakte. Lastig om te merken met dat accent.'

'James wie?' vroeg James, die bemerkte dat de conversatie een heel andere kant uit ging. 'En wat voor accent? *Jij* bent degene met het accent!'

'Jouw achternaam is Potter?' Deze vraag kwam van de derde jongen in het compartiment. Hij liet zijn boek een stukje zakken.

'Ja. James Potter.'

'Potter!' zei Daan, in een belachelijke poging een Engels accent te gebruiken. 'James Potter!' hij bracht zijn hand naar zijn gezicht, wijsvinger als een pistool wijzend naar het plafond.

'Ben jij familie van die Harry Potterjongen?' vroeg de grote jongen, Daan negerend. 'Ik ben juist over hem aan het lezen in dit *Korte Historie van de Magische Wereld* artikel. Hij was nogal wat.'

'Hij is geen jongen meer,' lachte James. 'Hij is mijn Vader, hij is minder dan "nogal wat" als je hem iedere morgen in zijn boxer havermout ziet eten.' Dit was niet helemaal waar, maar het zorgde er altijd voor, dat mensen zich op hun gemak voelde als zij een glimp kregen van de grote Harry Potter op een onverwacht moment. De grote jongen haalde zijn wenkbrauwen op en fronste daarna lichtjes. 'Wouw, gaaf! Vet! Hier staat dat hij de gevaarlijkste tovenaars ooit versloeg. Iemand genaamd, uhh...' Hij keek langdurig in het boekwerk. 'Het staat hier ergens. Volda-wat is nog iets.'

'Ja, dat klopt,' zei James. 'Maar heus, nu is hij gewoon mijn Vader. Dat was een tijd geleden.' Maar de andere jongen richtte zich inmiddels naar Daan.

'Jij bent ook van Dreuzelouders?' vroeg hij. Daan keek verbijsterd. 'Wat? Mijn ouders zijn wat?'

'Niet magische ouders. Zoals van mij,' zei de grote jongen serieus. 'Ik probeer me het jargon eigen te maken. Mijn Vader zegt, dat het belangrijk is om het van meet af aan het goed te krijgen. Hij is een Dreuzel, maar hij heeft *Zweinstein: Een Historie* van voor tot achter gelezen. Hij heeft me de hele reis overhoord. Stel me een vraag. Elke.' Hij keek heen en weer van James naar Daan, en omgekeerd.

James haalde zijn wenkbrauwen op naar Daan die ze fronste en zijn hoofd schudde. 'Euh. Wat is zeven keer drieënveertig?'

De grote jongen rolde met zijn ogen en zakte in zijn stoel. 'Ik bedoelde over Zweinstein en de tovenaarswereld.'

'Ik heb een nieuwe toverstok,' zei Daan, die het gesprek met de grote jongen afsloot en zich omdraaide om in zijn rugzak te zoeken. 'Deze is gemaakt van berk, met een eenhoornstaart erin of zoiets. Ik kan hem niets laten doen, nog niet. Niet omdat ik het nog niet geprobeerd heb, dat kan ik je wel vertellen.' Hij draaide zich om, zwaaiend met de stok die verpakt was in een gele doek.

'Trouwens ik heet Ralph,' zei de grote jongen zijn boek weggelgend. 'Ralph Deeter. Ik heb mijn toverstok gisteren gekregen. Is gemaakt van wilg met als kern een haar van de Himalayaanse Snor Yeti.'

James keek hem vragend aan. 'Een wat?'

'Himalayaanse Snor Yeti. Volgens de man van wie we hem kochten is hij zeer zeldzaam. Kostte mijn Vader twintig Galjoenen, is volgens mij een boel geld.' Hij bestudeerde Daan's en James' gezichten. 'Eh, waarom?'

James haalde zijn wenkbrauwen op. 'Het is omdat ik nog nooit van een Himalayaanse Yeti gehoord heb.'

Ralph ging rechtop zitten en leunde ernstig naar voren. 'Natuurlijk weet je wat dat zijn! Sommige mensen noemen ze verschrikkelijke sneeuwmannen. Ik dacht altijd, dat ze verzonnen waren, weet je. Maar op mijn verjaardag ontdekte mijn Vader en ik, dat ik een tovenaars was en ik dacht altijd, dat tovenaars óók verzonnen waren! En nu leer ik van alles en nog wat, idiote dingen, waarvan ik dacht, dat ze verzonnen waren en deze blijken nu waar te zijn.' Hij pakte zijn boek weer op en bladerde met één hand door de pagina's en gebaarde vaag met de andere.

'Even uit nieuwsgierigheid,' zei James voorzichtig. 'Waar heb je je toverstok gekocht?'

Ralph grinnikte. 'O, we dachten dat dat het moeilijkste zou zijn. Ik bedoel, er zijn waar ik vandaan kom, te weten Surrey, nu eenmaal geen toverstokwinkels op elke hoek. Dus we kwamen eerder naar de stad en volgden de instructies naar die Wegisweg plaats. Geen probleem! Op de hoek van de straat was daar een man met een kleine kraam.'

Daan keek aandachtig naar Ralph.

'Een kleine kraam,' spotte James.

'Ja! Natuurlijk had hij de toverstokken daar niet losliggen. Hij verkocht plattegronden. Mijn Vader kocht er een en vroeg de weg naar de beste toverstokkenmaker in de stad. Mijn Vader ontwerpt beveiligingssoftware. Voor computers. Had ik dat al verteld? Maar goed, hij vroeg voor de beste, de beste maker van toverstokken. Wat blijkt, deze man was zélf een expert in toverstokken maken. Hij maakt er maar een paar per jaar, maar bewaard ze voor speciale mensen, die echt weten waar ze naar op zoek zijn. Dus mijn Vader kocht de beste die hij had.'

James probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. 'De beste die hij had,' herhaalde hij nadrukkelijk.

'Ja,' bevestigde Ralph. Hij groef in zijn rugzak en haalde er iets uit wat ongeveer de grote van een deegroller had, verpakt in bruin papier.

'De gene met de Yetikern,' bevestigde James.

Ralph keek halverwege het uitpakken van het pakketje, dat hij uit zijn rugzak had gehaald, plots naar hem op. 'Weet je, het begint een beetje belachelijk te klinken wanneer jij het zegt, vind je niet?' vroeg hij een beetje slapjes. 'Wel donders!'

Hij rukte het bruine papier eraf. Het ding was ongeveer zesenvertig centimeter lang en zo dik als een bezemsteel. Het eind was tot een botte punt gevild en deze was lichtgroen geverfd. Ze starden er naar. Na een moment keek Ralph een beetje hulpeloos naar James. 'Hij is niet te gebruiken voor iets magisch, is het?'

James hield zijn hoofd een beetje scheef. 'Nou, hij is geweldig om vampieren mee te doden, denk ik.'

'Ja?' fleurde Ralph op.

Daan ging rechtop zitten en wees naar de deur van hun compartiment. 'Woo! Eten! Hee, James, heb jij nog iets van dat gekke tovenaarsgeld? Ik ben uitgehongerd.'

De oude heks die met de etenskar reed keek door de open deur van hun compartiment. 'Iets bij van jullie gading, lieverds.'

Daan sprong op en keek begerig naar de lekkernijen, terwijl hij ze met een serieuze, kritische blik onderzocht. Hij keek verwachtingsvol naar James. 'Vooruit, Potter, nu is je kans om ons Dreuzelkinderen aan de tafel te verwelkomen met een beetje tovenaarsvrijgevigheid. Alles wat ik heb is een paar Amerikaanse vijf dollar biljetten.' Hij wendde zich tot de heks. 'Neemt u Amerikaans groen aan, misschien?'

Ze knipperde en keek lichtelijk verrast. 'Amerikaans groen... neem mij niet kwalijk?'

'Barst. Dacht ik het niet,' zei Daan met zijn geopende hand met de palm naar boven naar James gericht.

James dook in de zak van zijn spijkerbroek, geamuseerd en verbaasd over de vrijpostigheid van de jongen. 'Tovenaarsgeld is geen speelgoedgeld weet je,' zei hij terughoudend, maar er zat een glimlach in zijn stem.

Ralph keek opnieuw op van zijn boek en knipperde. 'Zei hij net "barst"?'

'Oooh! Kijk dit eens!' riep Daan gelukkig. 'Ketelkoeken! En Dropstokken! Jullie tovenaars weten wel een metafoor aan te passen zeg. Wij tovenaars bedoel ik, hè!'

James betaalde de heks, waarna Daan terugplofte in zijn stoel en de doos met Dropstokken opende. Een kleurig assortiment Toverstokken lag er netjes in. Daan pakte een rode, zwaaiende ermee en richtte hem op Ralph. Er klonk een poppend geluid een straal paarse bloemen bedekte de voorkant van Ralph's "T" shirt.

Ralph keek ernaar.

‘Beter dan dat ik met mijn toverstok voor elkaar krijg,’ zei Daan. Hij beet met kracht de punt van de staf af.

James was verrast en opgelucht dat hij niet meer nerveus was, of in ieder geval niet meer zo erg. Hij opende de doos met Chocoladekikkers, griste de kikker uit de lucht toen deze eruit sprong en beet zijn kop eraf. Hij keek naar de bodem van het doosje en zag dat het gezicht van zijn Vader hem aankeek. *“Harry Potter de Jongen Die Bleef Leven”* was onder aan de kaart te lezen. Hij nam de kaart uit de doos en reikte deze naar Ralph.

‘Hier. Een kleinigheidje voor mijn nieuwe Dreuzelvriend,’ zei hij toen Ralph het aanpakte. Ralph merkte het nauwelijks op. Hij kauwde op een paarse bloem waarvan hij er ook een paar vasthield. ‘Ik weet het niet zeker,’ zei hij terwijl hij ze bestudeerde. ‘Maar ik denk, dat deze van schuim gemaakt zijn.’

Na de eerste emoties van opgewondenheid en zorgen en toen de spanning van het maken van nieuwe kennissen, leek de rest van de reis aan boord van de trein opvallend saai. James had een dubbele rol, een van gids voor zijn twee nieuwe vrienden en een van ontdekker om hen telkens uit te laten leggen waar ze het over hadden zodra het ging over het Dreuzelleven en wat daar bij hoort. Hij vond het ongelooflijk dat ze een groot deel van hun leven gebruikte om televisie te kijken. Als ze er naar keken dan leek het dat zij en hun vrienden er spellen op speelden alsof zij coureurs waren, op avontuur gingen, of sporten. James had, natuurlijk, gehoord van televisie- en videospellen, maar omdat hij alleen tovenaarsvrienden had, had hij aangenomen dat Dreuzelkinderen zich alleen met dit soort activiteiten bezig hielden als ze echt niets anders te doen hadden. Toen hij aan Ralph vroeg waarom hij zoveel tijd gebruikte om op televisie sporten te spelen in plaats van het in het echt te doen, rolde Ralph met zijn ogen, maakte een teleurgesteld geluid en keek hopeloos naar Daan. Daan klopte James op zijn rug en zei, ‘James, vriend, ‘t is een Dreuzelding. Je zou het niet begrijpen.’

James op zijn beurt had zo goed als hij kon uitleg gegeven over Zweinstein en de magische wereld. Hij vertelde hen over het onvindbare van het kasteel, wat betekende dat niemand het op een plattegrond kon vinden tenzij je wist waar de locatie was. Hij omschreef de verschillende afdelingen en het afdelingspuntensysteem waar zijn Vader en Moeder hem over verteld hadden. Hij probeerde zo goed als het ging Zwerkbal uit te leggen, maar zij waren alleen verbaasd en alarmerend ongeïnteresseerd. Daan had het belachelijke idee dan enkel heksen op bezems vlogen, waarschijnlijk door het zien

van een film met de naam *De Tovenaar van Oz*. James probeerde geduldig uit te leggen, dat zowel tovenaars als heksen op bezems vlogen en het beslist geen “meidending” was. Daan maakte een opmerking die tot veel ophef leidde door erop te staan dat alle heksen een groene huid zouden hebben en wratten op hun neus, waardoor het gesprek snel instortte.

Net toen de avondlucht vaal paars kleurde en de bomen buiten de trein tot silhouetten veranderde, klopte een lange, oudere jongen met netjes gekapte blonde haren hard op de deur van het compartiment. ‘Zweinsveldstation recht vooruit,’ zei hij met een air om zich heen. ‘Jelui zou maar beter je schoolgewaad aantrekken, zou je niet?’

Daan fronste zijn wenkbrauwen naar de jongen. ‘We zouden, zouden we?’ vroeg hij. ‘Het is bijna zeven uur. Ben je echt zeker?’ Hij sprak het woord “echt” uit met zijn belachelijke Engelse accent. De oudere jongen fronste, met een donkere blik, zijn voorhoofd.

‘Mijn naam is Stefan Mooyman. Vijfde jaars. Monitor. En jij ben?’

Daan sprong op. Hij bood de jongen zijn hand aan in een persiflage van het gebaar dat hij aan het begin van de reis aan James had laten zien. ‘Wilstra. Daan Wilstra. Prettig u te ontmoeten, meneer Monitor.’

Stefan keek naar de aangeboden hand en besloot, met een ogenschijnlijk grote moeite, deze te schudden. Terwijl hij dit deed sprak hij in de richting het compartiment in zijn geheel. ‘Er zal direct na jullie aankomst bij school een diner in de Grote Zaal zijn. Schoolgewaden zijn vereist. Ik neem door uw accent aan, meneer de Wilde,’ zei hij terwijl hij zijn hand volgde en Daan bedenkelijk aankeek, ‘dat kleden voor het diner voor u een geheel nieuw idee is. Ongetwijfeld leert u dit snel.’ Hij ving de blik van James, knipoogde snel, en verdween toen de gang in.

‘Ongetwijfeld is dat zo,’ zei Daan opgewekt.

James maakte Ralph en Daan duidelijk hoe het moest met hun gewaden. Ralph had de zijne achterstevoren aangetrokken, waardoor hij er uit zag als de jongste geestelijke die James ooit gezien had. Daan die dit er wel goed uit vond zien, deed zijn gewaad opzettelijk zo en verkondigde, dat als het nog geen mode was op deze manier, dit snel wel zo zou zijn. Alleen omdat James er op stond en dat het onrespectvol zou zijn voor de school en de leerkrachten, deed Daan met tegenzin het gewaad andersom aan.

Aan James was regelmatig tot in detail verteld wat er zou gebeuren bij hun aankomst. Hij wist van het Zweinsveldstation en was er zelfs, toen hij nog erg jong was, al een paar keer geweest, waardoor hij er nog herinneringen aan had. Hij wist van de bootjes die hen over het meer zouden varen en had tientallen foto’s van het kasteel gezien. Toch ontdekte hij, dat niets daarvan hem goed voorbereid had op de omvang en de plechtigheid ervan. Terwijl de kleine bootjes over het meer gleden en “V” vormingen tekenden in het heldere water, staarde James naar het enorme kasteel met een verwondering die mogelijk groter was dan die van zijn medereizigers, die nog geen idee hadden wat te verwachten. De enorme grootte van het kasteel, zoals het daar getrokken leek te zijn uit de rotsige heuvel, verbijsterde hem. Het verhief zich met torens en wallen, elk kleinste detail werd verlicht, aan de ene kant door het

blauwe naderende licht van de avond en aan de andere kant door de gouden glans van de zakkende zon. Een sterrenhemel aan ramen stippelde het kasteel warm geel aan de schaduwkant, glinsterend als aangestoken zonnevuur. De grootsheid en gewicht van de aanblik drukte met een plezierig ontzag neer op James, die recht door hem heen naar beneden ging, door zijn reflectie en diep het spiegelende meer in.

Er was een detail, dat hij echter niet verwacht had. Halverwege het meer, net toen de studenten weer voorzichtig hun gesprekken op gang brachten en over het water opgewonden naar elkaar begonnen te roepen, zag James een andere boot op het meer. Deze zag er anders uit dan de bootjes waar hij en zijn medestudenten in voeren, deze werd niet verlicht door een lantaren, noch voer hij naar het kasteel. Het vaartuig stuurde weg van de lichten van Zweinstein, een boot groter dan de zijne, maar nog klein genoeg om bijna verloren te raken in de dichte schaduwen aan de rand van het meer. Er zat een persoon in, slungelachtig en dun, bijna spinachtig. James dacht dat het eruit zag als een vrouw. Net toen hij besloot om zich om te draaien en het opmerkelijk onopmerkelijke plaatje te vergeten, keek de persoon onverwacht naar hem als was deze zich bewust van zijn nieuwsgierigheid. In het afnemende licht was hij er bijna zeker van, dat hun blikken elkaar troffen, een totaal onverwachte koude beving hem. Het was inderdaad een vrouw. Haar huid was donker, haar gezicht hoekig, hard, met hoge jukbeenderen en een scherpe kin. Een shawl zat vastgebonden om haar hoofd, haar haar deels verbergend. De blik op haar gezicht toen zij hem aankeek was niet angstaanjagend of kwaad. Haar gezicht leek geen enkele uitdrukking te hebben. En toen was ze verdwenen. James knipperde met zijn ogen en hij realiseerde zich toen, dat ze niet verdwenen was, ze was simpelweg door een haag van riet en slierten aan zijn zicht onttrokken toen hun boten van elkaar weg voeren. Hij schudde zijn hoofd, lachte bij zichzelf dat hij een typische eerstejaars was, en richtte zijn aandacht weer op de reis.

Het gekwetter van eerstejaars bereikte de binnenplaats en veranderde in waarderend gebabbel. Toen ze de trappen opliepen naar de verlichtte gang betrapt James zich er op, dat hij erop uit was om langzaam maar zeker de laatste van de groep te worden. Daar stond meneer Vilder, die James herkende aan zijn haar, frons, en zijn kat, Mevrouw Norks, die hij beschermend vasthield in de knik van zijn arm. Daar waren de betoverde trappen, zelfs nu krakend en schurend naar nieuwe posities, tot gemengd vermaak en huivering van de nieuwe studenten. En hier uiteindelijk, waren de deuren van de Grote Zaal, hun panelen glansden mild in het licht van de toortsen. Bij de leerlingen die zich ervoor verzamelden verstilde de gesprekken. Daan, schouder aan schouder met Ralph, die een hoofd groter was dan de blonde jongen, draaide zich om en keek over zijn schouder naar James, wiebelde met zijn wenkbrauwen en grinnikte.

De deuren kraakten en draaiden naar binnen open. Terwijl de Grote Zaal zijn pracht liet zien, stroomde licht en geluid naar buiten. De vier lange Afdelingstafels zaten vol met studenten, honderden gezichten grinnikten, lachten, kletsten en maakte gekheid. James zocht Ted, maar kon hem in de massa niet vinden.

De lange, ietwat slungelachtige leerkracht die hen door de opening naar binnen leidde, draaide zich naar hen en glimlachte ontwapenend. 'Welkom op Zweinstein, eerstejaars!' riep hij over het lawaai van de Grote Zaal heen. 'Mijn naam is Professor

Lubbermans. Jullie worden zo direct in jullie afdelingen gesorteerd. Zodra dat gedaan is, zullen jullie aan jullie afdelingstafel het avondmaal vinden. Volg mij.'

Hij draaide zich met wapperend gewaad om en liep kordaat door het midden van de Grote Zaal. Nerveus volgde de eerstejaars hem, eerst schoorvoetend, dan in een pittige tred in een poging om bij te blijven. James zag de hoofden van Daan en Ralph fier rechtop, hun kin wees hoger en hoger. Hij was bijna het betoverde plafond vergeten. Zelf keek hij nu ook omhoog, maar alleen een klein beetje om niet te laten blijken, dat hij zelf ook zo onder de indruk was. Hoe hoger hij keek, hoe meer de plafondbalken en de spanten zich in transparantie terugtrokken waardoor een sensationeel beeld onthuld werd van de buitenlucht. Koude heldere sterren glinsterden als zilverstof op zwart fluweel. En rechts, net boven de Griffioendortafel, kon je een halve maan zien, zijn gigantische gezicht keek zowel boos als lollijg.

'Zei hij, dat zijn naam *Lubbermans* was?' vroeg Daan uit de hoek van zijn mond aan James.

'Jep, Marcel Lubbermans.'

'Wouw,' verzuchtte Daan. 'Jullie Britten hebben nog veel te leren over subtiliteit. Ik zou niet weten waar te moeten beginnen met zo'n naam.' Ralph siste naar hem toen de massa stil begon te vallen. De eerstejaars stonden in een rij, vooraan in de Zaal.

James keek langs de tafel op het podium en probeerde de leerkrachten die hij kende eruit te halen. Daar zat professor Slakhoorn, hij zag er net zo dik en belachelijk barok uit als zijn ouders beschreven hadden. Slakhoorn, herinnerde James zich, was tijdens zijn ouders' schooltijd als tijdelijke leerkracht gekomen, ogenschijnlijk met tegenzin en daarna was hij nooit meer weggegaan. Naast hem zat de geestige professor Kist, dan professor Zwamdrift, knipperend als een uil achter haar enorme bril. Verderop aan de tafel, herkenbaar aan zijn grootte (James kon zien, dat hij op een stapel enorme boeken zat) was professor Banning. Verschillende andere gezichten zaten verspreid en herkende James niet, leerkrachten die na de tijd van zijn ouders gekomen waren en daarom onbekend. Geen teken van Hagrid, maar James had begrepen, dat hij weer weg was met de reuzen en Groemp, en zij zouden pas de volgende dag terug komen. Uiteindelijk, in het midden van de tafel, net opgestaan en haar armen wijds uitgespreid, stond Minerva Anderling, het Schoolhoofd.

'Welkom terugkerende leerlingen en welkom nieuwe leerlingen,' sprak ze met haar scherpe, nogal trillende stem, 'op dit eerste banket van dit nieuwe jaar op Zweinstein School van Hekserij en Hocus Pocus.' Van de tafel achter James klonk de kreet van vrolijke dankbetuiging van de studenten op. Hij gluurde over zijn schouder en bekeek de menigte. Hij zag Ted aan de Griffioendortafel zitten, roepend door zijn gekomde handen, omgeven door een groep knappe en mooie oudere jongens en meisjes. James glimlachte naar hem, maar dat viel Ted niet op.

Toen de kreten wegzakten ging professor Anderling door. 'Ik ben blij te merken, dat jullie net zo enthousiast zijn om hier te zijn als de leerkrachten en personeel. Laten we hopen dat deze geest van onderlinge verstandhouding en eenheid gedurende de rest van het jaar bij ons zullen blijven.' Zij blikte over de menigte en keek naar enkele

afzonderlijk. James hoorde verspreid geschuifel en pijnlijke stiltes van verdacht schuldig gegrijns.

‘En nu,’ ging het Schoolhoofd verder, zich omdraaiend om te zien hoe door twee oudere studenten een kruk naar het podium gedragen werd - James zag, dat een van hen Stefan Mooyman was, de monitor die ze getroffen hadden op de trein -, ‘onze trotse traditie ter gelegenheid van ons eerste samenzijn, laten wij getuige zijn van het sorteren van onze nieuwste studenten naar hun afdeling. Eerstejaars, willen jullie naar voren komen? Ik zal jullie namen één voor één opnoemen. Dan kom je het podium op en gaat hier zitten...’

James hoorde de rest niet meer. Hij kende, door het uithoren van zijn ouders er over, deze ceremonie precies. Hij was de afgelopen dagen meer opgewonden over de Sorteerceremonie geweest dan over wat dan ook. In werkelijkheid moest hij toegeven dat zijn opgewondenheid slechts een masker was voor een gelaten, verschrikkelijke angst. De Sorteelhoed was de eerste test die hij moest doorstaan, om te bewijzen dat hij de man was die zijn ouders dachten dat hij was, de man die de tovenaarswereld al was begonnen aan te nemen dát hij was. Het was nog niet tot hem doorgedrongen, totdat hij enige weken geleden een artikel in de *Ochtendprofeet* had zien staan. Het was een gezellig, vrolijk, klein artikel van de “Wat is er toch gebeurd met die-en-die” bijlage, en toch had het James vervuld met een soort koude, sluipende vrees. Het artikel verhaalde de voortgaande biografie van Harry Potter, nu getrouwd met zijn schoolliefde Ginny Wemel, en kondigde aan dat James, de eerstgeboren zoon van Harry en Ginny Potter, zijn eerste jaar op Zweinstein zou beginnen. James voelde zich speciaal achtervolgd door de alinea aan het eind van het artikel. Hij herinnerde zich hem woord voor woord:

Wij bij de Ochtendprofeet tezamen met de rest van de magische wereld, wensen de jonge meneer Potter al het beste als hij voortgaat om de verwachtingen te vervullen, en zelfs te overtreffen, die elk van ons hoopt te hebben van de zoon van zo'n geliefd en legendarisch figuur.

Wat zou de *Ochtendprofeet*, of de rest van de toverwereld, denken van de zoon van de geliefde en legendarische figuur zodra hij in die stoel zat met de Sorteelhoed die uitsprak dat hij anders dan bij Griffoendor ingedeeld werd? Op het perron 9 $\frac{3}{4}$ had James zijn Vader in vertrouwen genomen en zijn angst hierover uitgesproken.

‘Er is niet meer magie als je een Griffoendor bent, of een Huffelpuf of Ravenklauw of een Zwadderaar, James,’ had Harry Potter gezegd, neerhurkend en zijn hand op zijn zoons schouder leggend. James had zijn lippen open geperst, hij wist dat zijn Vader dit zou gaan zeggen.

‘Zou dat ú gerust gesteld hebben toen ú zich voorbereidde om plaats te nemen op de kruk en de hoed op uw hoofd zette?’ had hij met een zachte, serieuze stem gevraagd.

Zijn Vader had niet geantwoord maar enkel zijn lippen op elkaar geperst, beklagenswaardig geglimlacht en zijn hoofd geschud. ‘Maar ik maakte me zorgen, oppervlakkig, het was een andere tijd toen, James, mijn jongen. Probeer wat dat betreft niet te zijn zoals mij, oké? We weten, dat grote heksen en tovenaars van alle afdelingen komen. Ik zal trots en vereerd zijn om mijn zoon in ieder van hen te hebben.’

James had geknikt, maar het had niet gewerkt. Hij wist, dat zijn Vader dit wilde - en verwachtte - ondanks zijn toespraak. James moest een Griffoendor zijn, zoals zijn Vader en Moeder, zoals zijn Ooms en Tante's, net als al de helden en legendes waarover hem, sinds hij een baby was, over verteld was. Helemaal teruggaand tot aan Goderic Griffoendor zelf, de grootste van alle grondleggers van Zweinstein.

En nu, terwijl hij keek hoe de Sorteelhoed te voorschijn werd gehaald, omhoog gehouden door de dunne armen van het Schoolhoofd Anderling, merkte hij, dat al zijn angsten en onzekerheden op een of andere manier wegebden. Er had zich gedurende de laatste paar uur een idee in zijn hoofd gevormd. Nu kwam het volledig in zijn hoofd op. Hij had al deze tijd aangenomen, dat hij geen keuze had dan met zijn Vader te wedijveren en te proberen diens enorme schoenen te vullen. Zijn aanvullende angst was geweest, dat hij niet in staat zou zijn tot deze taak, dat hij zou falen. Maar wat als er een andere mogelijkheid was? Wat als hij het gewoon niet probeerde?

James keek niets ziend voor zich uit terwijl de eerste leerlingen naar de kruk geroepen werden, de hoed over hun hoofd werd geplaatst en daarbij hun intens nieuwsgierige, omhoog gerichte ogen verborg. Hij leek als een standbeeld - een standbeeld van een kleine jongen, met zijn vaders zwarte haar en zijn moeders neus en expressieve lippen. Wat als hij eenvoudig weg niet probeerde om in de enorme schaduw van zijn Vader te staan? Niet dat hij niet groots zou zijn op zijn eigen manier. Het zou gewoon op een andere manier zijn. Een specifieke opzettelijke andere manier. En wat als dat hier zou beginnen? Hier, op het podium, op zijn eerste dag, dat hij ingedeeld zou worden bij... nou, iets anders dan Griffoendor. Dat zou alles zijn waar het om gaat. Tenzij...

'James Potter.' De stem van het Schoolhoofd klonk met een onmiskenbare rollende "r" van zijn achternaam. Hij schrok en keek naar haar op alsof hij vergeten was dat zij er was. Ze leek daar staand op het podium wel veertig meter lang, haar arm kaarsrecht uitgestrekt en de Sorteelhoed boven de kruk houdend, hierdoor een driehoekige schaduw over de kruk werpend. Net toen hij naar voren wilde gaan om via de korte trap de klim naar het podium boven te maken, brak er een gerucht los. Voor een moment maakte hij zich hier zorgen over. Hij was onredelijk bang dat, op een of andere manier, zijn gedachten naar buiten waren gekomen, hem verradend, en dat het het geluid was vanaf de Griffoendortafel, opstaand, hem uitjouwend. Maar het was niet het geluid van gejuw. Het was het geluid van applaus, beleefd en ingetogen in reactie op het roepen van zijn naam. James keerde zich naar de Griffoendortafel, glimlachte dankbaar en geluk straalde van zijn gezicht. Maar zij waren niet degene die applaudisseerden. Zij zaten daar gewoon. De meeste hoofden waren gedraaid naar de bron van het geluid. James volgde hun blik en draaide zich. Het was de Zwadderichtafel.

James stond als aan de grond genageld. De gehele tafel keek hem met vriendelijke glimlachjes aan, iedereen open, vriendelijk applaudisserend. Een van de studenten, een lang, erg aantrekkelijk meisje met golvend zwart haar en grote glinsterende ogen, stond. Ze klapte lichtjes maar overtuigend en glimlachte direct naar James. Uiteindelijk begonnen de andere tafels ook, eerst hier en daar, om over te gaan in een verwarde ovatie.

‘Ja. Ja, dank u,’ riep Schoolhoofd Anderling over het applaus. ‘Zo is het wel genoeg. We zijn allen echt... euh... opgetogen dat we de jonge meneer Potter dit jaar hier bij ons hebben. Nu, als jullie graag weer in jullie stoelen gaan zitten...’ Terwijl het applaus wegstierf beklom James het podium. Toen hij zich omdraaide en op de kruk ging zitten hoorde hij het Schoolhoofd mompelen, ‘Zodat we dit af kunnen maken en voor het eind van de volgende week aan tafel kunnen.’ James keek naar haar op, maar zag alleen de donkere voering van de Sorteelhoed op hem neer komen. Hij sloot zijn ogen stevig en voelde de koele zachtheid van de hoed over zijn hoofd, glijdend over zijn wenkbrauwen.

Onmiddellijk was er geen enkel geluid meer te horen. James zat in het hoofd van de hoed, of mogelijk was het andersom. Hij sprak, maar niet tegen hem.

‘Potter, James, ja, ik verwachtte deze. De derde Potter die onder mijn rand komt. Altijd moeilijk. Deze...’ hij brabbelde in zichzelf alsof hij plezier had in de uitdaging. ‘Moed, ja, als altijd, maar moed is makkelijk bij de jongeren. Toch. Goed Griffioendormateriaal, precies als degene hiervoor.’

James’ hart maakt een sprongetje. Dan herinnerde hij zich de gedachte die hij had toen hij voor het podium stond en hij aarzelde. *Ik hoef het spel niet te spelen* dacht hij bij zichzelf *ik hoef geen Griffioendor te zijn*. Hij dacht aan het applaus, dacht aan het gezicht van het knappe meisje met het lange golvende zwarte haar, staand onder de groen en zilveren vlag.

‘Zwadderich, denkt hij!’ sprak de hoed nadenkend in zijn hoofd. ‘Ja, altijd mogelijk natuurlijk. Als zijn Vader. Die zou een uitstekende Zwadderaar geweest zijn, maar hij wilde niet. Hmmm, erg onzeker over zichzelf deze en dat is nieuw voor een Potter. Onzekerheid is noch een Griffioendor noch een Zwadderich kenmerk. Misschien dat Huffelpuf hem goed zal doen...’

Niet Huffelpuf, dacht James. Gezichten doemden voor hem op: Vader en Moeder, Oom Ron, Tante Hermelien; Griffioendoren allemaal. Toen vervaagden ze en hij zag het meisje aan de Zwadderaartafel, lachend, klappend. Hij hoorde zichzelf net als een paar minuten daarvoor denken, *ik kan groots zijn op een andere manier, een opzettelijke andere manier...*

‘Niet Huffelpuf, hmmm? Misschien heb je gelijk. Ja, ik zie het nu. Verward kun je zijn, maar onzeker ben je niet. Mijn eerste indruk klopt, als altijd.’ En toen, luid, riep de Sorteelhoed de naam van zijn afdeling.

De hoed werd van zijn hoofd getrokken en James dacht, dat hij hoorde dat het woord “Zwadderich” nog steeds van de muren weerkaatste, hij keek geschrokken naar de groen met zilverentafel om hen te zien applaudiseren toen hij zich realiseerde, dat het de mensen onder de rode leeuw waren die waren opsprongen en applaudisseerden. De Griffioendortafel juichte hem luid en opgetogen toe en James bedacht, dat hij dat leuker vond dan het beleefde, ingestudeerde applaus dat hij eerder gehoord had. Hij sprong van de kruk, rende de treden af en werd omgeven door het gejuich. Handen klopten hem op de rug, werden naar hem uitgestrekt om de zijne te schudden en High/Five’s te geven. Een plek bij het hoofd van de tafel ging voor hem open, en toen de toejuichingen temperde sprak een stem in zijn oor.

‘Geen moment aan getwijfeld, maat,’ fluisterde de stem opgewekt. James zag dat Ted hem een geruststellend knikje gaf en een klap op zijn schouder, voordat hij terug op zijn plaats ging zitten en zich omdraaide om de rest van de sorteerceremonie te bekijken. James voelde zich opeens zó gelukkig, dat hij dacht uit elkaar te barsten. Hij moest niet in zijn vaders voetsporen treden, maar misschien kon hij vanaf morgen de dingen opzettelijk anders doen. Voor nu genoot hij in de wetenschap dat zijn Moeder en Vader opgetogen zouden zijn te weten dat hij, net als zij, een Griffioendor was.

Toen Daan’s naam geroepen werd draafde deze de trapjes op en plofte op de kruk alsof hij dacht dat deze hem mee zou nemen in een achtbaan. Hij grinnikte toen de schaduw van de hoed over zijn hoofd viel, dit was nauwelijks gebeurt of de hoed riep: “Ravenklauw!” Daan trok zijn wenkbrouwen op en schudde op een vrolijke geheimzinnige manier zijn hoofd heen en weer wat zorgde voor een galmend gelach van de tafel van Ravenkouw, die aanhield toen ze hem aan hun tafel verwelkomden.

De overige eerstejaars maakten hun opwachting op het podium en de afdelingstafels vulde zich merkbaar. Ralph Deeter was een van de laatste om op de kruk plaats te nemen. Hij leek een beetje te krimpen onder de hoed, omdat deze verrassend lang nadacht. Toen, opgetogen, riep hij “Zwadderich”.

James was verbijsterd. Hij was er zeker van geweest, dat tenminste een, of zelfs twee, van zijn nieuwe vrienden bij hem aan de Griffioendortafel zouden zitten. Geen van beiden had hem echter vergezeld. En een van hen, degene van wie hij het het minst verwacht had, was een Zwadderaar geworden. Natuurlijk vergat hij voor het gemak, dat hij er zelf bijna in geslaagd was om aan die tafel plaats te nemen. Maar Ralph? Een Dreuzelkind als geen ander? Hij draaide zich om en zag Ralph plaatsnemen aan de tafel verderop in de Zaal, onderwijl op de rug geklopt door zijn nieuwe afdeling. Het meisje met de glinsterende ogen en golvende zwarte haar glimlachte opnieuw, plezierig en verwelkomend. Misschien was de Zwadderichafdeling wel veranderd, dacht hij. Zijn Vader en Moeder zouden moeite hebben om dát te geloven.

Uiteindelijk zette het Schoolhoofd de Sorteelhoed weg. ‘Eerstejaars,’ riep ze. ‘Jullie nieuwe afdeling is jullie huis, maar we zijn allen familie. Laten we sportief de strijd met elkaar aangaan, maar nooit vergeten waar onze uiteindelijke trouw ligt. En nu,’ ze duwde haar bril stevig op haar neus en sprak de groep in zijn totaal toe. ‘Mededelingen. Zoals altijd, het Verboden Bos is te allen tijde verboden voor alle leerlingen. Wees er zeker van, dat dit niet alleen een hiërarchisch besluit is. Eerstejaars kunnen aan oudere leerlingen vragen - met uitzondering van de heren Ted Lupos en Noah Mooyman, wiens advies vermeden zullen worden over deze zaak - wat ze kunnen verwachten als ze besluiten om deze regel te negeren.’

James liet de rest van de mededelingen aan hem voorbijgaan en keek naar de gezichten in de zaal. Daan, aan de Ravenklauw tafel, had een bak met noten naar zich toe getrokken en was vastbesloten deze helemaal leeg te eten. Aan de ander kant van de zaal hield Ralph James’ blik gevangen en gebaarde verwonderd naar zichzelf en zijn nieuwe afdeling alsof hij van James toestemming wilde hebben. James haalde zijn schouders op en knikte stom.

‘Dat brengt ons op het laatste punt,’ zei het Schoolhoofd uiteindelijk, wat een aantal waarderende kreten opleverde. ‘Sommige van jullie zullen opgemerkt hebben, dat er een lege stoel tussen de leerkrachten hier op het podium staat. Wees er zeker van, dat jullie een professor Verweer Tegen de Zwarte Kunsten zullen hebben en dat deze op dit gebied een uniek gekwalificeerd en begenadigd expert is. Hij wordt morgenmiddag verwacht, samen met een volledige aanvulling van medeleeraren, studenten en vennoten, als onderdeel van een jaar-lang internationaal magisch topbezoek tussen zijn school en de onze. Ik verwacht jullie morgenmiddag allemaal in de grote binnenplaats voor het ontvangst van de afgevaardigde van de Alma Aleron school uit de Verenigde Staten, afdeling Magische Administratie.’

In de Grote Zaal ontsprongen geluiden van gemêleerde opwinding en bespottung toen de leerlingen onmiddellijk met hun medeleerlingen over deze opmerkelijke ontwikkeling begonnen te discussiëren. James hoorde Ted zeggen, ‘Wat kan een ouwe Yank ons vertellen over de Zwarte Kunsten? Op welk kanaal kunnen we kijken?’ Een koor van gelach klonk op. James draaide zich om, om naar Daan te kijken. Toen hij hem zag wees hij schouderophalend naar hem. *Jullie mensen komen naar hier*, mimiekte hij. Daan sloeg zijn hand op zijn hart en salueerde met de ander.

Tijdens de gesprekken verscheen op de lange tafels het avondeten en James, samen met de rest van de Zweinstein aanwezigen, doken er hongerig in.

Het was bijna middernacht toen James op weg ging naar het portret van de Dikke Dame, die de ingang van de Griffoendor leerlingenkamer markeerde.

‘Wachtwoord?’ zei ze zangerig. James stond abrupt stil en liet zijn groene rugzak van zijn schouder op de grond zakken. Niemand had hem het wachtwoord verteld.

‘Ik weet het wachtwoord nog niet. Ik ben een eerstejaars. Ik ben een Griffoendor,’ vervolgde hij zwakjes.

‘Een Griffoendor kun je zijn,’ zei de Dikke Dame, die hem met een houding van beleefd geduld van boven tot onder opnam. ‘Maar geen wachtwoord, geen toegang.’

‘Misschien kunt u mij een tip geven?’ zei James met een verblindende glimlach.

De Dikke Dame keek hem geringschattend aan. ‘Je schijnt een verkeerde indruk te hebben van het begrip “wachtwoord”, liefje.’

Er was een opstootje op een van de bewegende trappen in de buurt. De zware trap draaide in beeld en stopte, licht schokkend, aan het eind van de zwaai. Een groep

oudere leerlingen klauterde omhoog, lachend en samenzwerend fluisterend met elkaar. Ted was een van hen.

‘Ted!’ riep James opgelucht. ‘Ik moet het wachtwoord hebben, help me.’

Toen hij en de anderen dichterbij kwamen zag Ted James. ‘*Genisolaris*,’ zei hij, en vervolgde naar een van de meisjes in de groep. ‘Schiet op, Petra, en zorg ervoor dat Noah’s broer je niet ziet.’

Ze knikte, schoot langs James toen het portret met de Dikke Dame openzwaaide en de verlichtte leerlingenkamer liet zien. James begon door de opening te klimmen toen Ted zijn arm om zijn schouder legde, hem omdraaide en terug leidde naar de overloop. ‘Mijn beste James, je denkt toch niet, dat we je op dit vroege uur al naar je bedje laten gaan? In Merlijn’s naam. Er zijn Griffioendortradities om rekening mee te houden!’

‘Wat?’ stamelde James. ‘’t Is middernacht. Dat weet je toch?’

‘Bekend in de Drezuelwereld als, “Het Heksenuur”, legde Ted uit. ‘Een misvatting natuurlijk, maar, “Het Heksen- en Tovenaarsgrappen op Nietsvermoedende Drezuels Uithalen Uur ” is een beetje te lang om te onthouden voor iemand. Wij noemen het gewoon. “Lift de Waket.”

Ted leidde samen met drie andere Griffioendoren James terug naar de trappen. ‘De *wát?*’ vroeg James, terwijl hij probeerde bij te blijven.

‘Jochie weet niet wat een Waket is,’ zei Ted jammerlijk tegen de rest van de groep. ‘En zijn Vader is de eigenaar van de befaamde Sluipwegwijzer. Denk je eens in hoeveel gemakkelijker dit zou zijn als we de hand op *dat* stuk bedriegerij konden leggen. James, laat me je voorstellen aan de rest van de Gremlins, een groep waarvan je mag hopen, dat je er ooit zelf deel van mag uit gaan maken, afhankelijk van hoe de dingen vannacht gaan natuurlijk.’ Ted stopte en zwaaide wijds met zijn arm naar de andere sluipers onder hen. ‘Mijn nummer één, Noah Mooyman, wiens enige nadeel zijn ongewenste relatie met zijn vijfdejaar’s monitorbroer is.’ Noah boog stijfjes en grinnikte. ‘Onze penningmeester,’ ging Ted verder, ‘mochten we ooit het geluk hebben om aan geld te komen, Sabrina Hildegard.’ Een meisje met een leuk gezicht vol met sproeten en een veer in haar dikke rode haar knikte naar James. ‘Onze zondebok, zouden wij ooit zijn service nodig hebben, de jonge Gerard Gerhards.’ Ted pakte de schouder van een flinke jongen, die een zware bril droeg op een gezicht als een pompoen, die naar hem grimaste en gromde. ‘En als laatste, mijn alibi, mijn perfecte verweer, favoriet van iedere leerkrachtfavoriet, juffrouw Petra Morgenster.’ Ted gebaarde liefdevol naar het meisje dat net terug kwam door het portretgat terwijl ze iets in haar smalle spijkerbroekzak propte. Het viel James op dat iedereen, buiten hem, zich verkleed had van hun gewaad in spijkerbroek en donkere sweatshirts. ‘Is iedereen klaar voor de start?’ vroeg Ted aan Petra toen ze bij hen stond.

‘Positief. Alles in orde, kapitein,’ antwoordde ze en Gerard giechelde. Ze begonnen aan de afdaling van de trap. Ted trok James met zich mee.

‘Moet ik me ook niet verkleeden?’ vroeg hij met trillende stem terwijl ze de trap af stommelden.

Ted keek hem waarderend aan. 'Nee, ik denk niet dat dit in jouw geval nodig is. Ontspan maat, straks blijf je erin om zo te zeggen. Spring hier. Je wilt niet op *die* tree gaan staan, weet je.' James sprong en zijn rugzak slingerde van zijn schouder. Hij voelde zich meegesleurd door het enthousiasme van de groep, maar merendeels door de greep van Ted om zijn elleboog. Hij landde op de vloer van een lange, door toortsen verlichte gang en struikelde in zijn haast om bij te blijven. Aan het eind van de gang ontmoette de groep nog drie leerlingen, staand in de schaduw welke veroorzaakt werd door een standbeeld van een gigantische gebochelde tovenaar met een hoge hoed.

'Goede avond, mede Gremlins,' fluisterde Ted toen ze in de schaduw van het standbeeld bij elkaar kwamen. 'Dit is James, zoon van mijn peetvader met de naam Harry Potter.' James grijnsde schaapachtig naar de onbekende gezichten en deed dat twee keer bij het derde gezicht in de groep. 'James, dit is ons Ravenklauwonderdeel, Hans, Jennifer en de jonge wie-dan-ook.' Hij wendde zich tot Jennifer. 'Hoe heet hij?' vroeg hij gebarend naar de jongen aan het eind.

'Daan,' zei Jennifer haar arm om de kleine jongen slaand, die grinnikte en zich speels door elkaar liet schudden. 'Net vanavond ontmoet, maar hij heeft iets wat Gremlin tot mij zegt. Ik denk dat er ergens in zijn familiegeslacht een Imp zit.'

'We gaan Licht de Waket spelen!' zei Daan op gedempte toon tegen James die door de hele gang klonk. 'Klink suf in mijn oren, maar als het ons helpt om cool te zijn, nou, dan lijkt het mij het slimste om het maar gedaan te hebben!' James wist niet of Daan een grap maakte, maar besloot dat dit niet uitmaakte.

'Lift de Waket,' corrigeerde Noah.

James besloot, dat het tijd was om zich er mee te gaan bemoeien. 'Nou, waar is deze Waket? En waarom staan we hier samen geperst in een hoek achter een oud standbeeld?'

'Dit is niet zomaar een oud standbeeld,' zei Petra terwijl Ted zich, kennelijk op zoek naar iets, tussen het standbeeld en de muur wrong. 'Dit is St. Lokimagus Constant Productief. Wij hoorden pas vorig jaar van hem en dit leidde ons tot een nogal bijzondere ontdekking.'

'Leidde *jou*, bedoel je,' zei Ted met gedempte stem.

Petra dacht hierover na en knikte. 'Dat is waar,' zei ze zakelijk.

'In de tijd van jouw vader,' zei Noah, terwijl Ted scharrelde achter het standbeeld, 'waren er zes geheime doorgangen in en uit Zweinstein. Maar dat was voor de Slag. Daarna werd een groot deel van het kasteel herbouwd en alle oude doorgangen werden permanent gedicht. Het grappige van een magisch kasteel is overigens, dat het gewoon nieuwe doorgangen maakt. Wij hebben er twee gevonden en dit enkel dankzij Petra en onze Ravenklauw vrienden hier. St. Lokimagus Constant Productief is een van deze, het staat hier in zijn lijfspreuk.'

Noah wees op de woorden gegraveerd in de sokkel van het beeld: *Igitur Qui Moveo, Qui et Movea.*

Ted gromde triomfantelijk en er klonk een luidde klik. 'Je raad nooit waar hij nú weer verstopt was,' zei hij hijgend van achter het standbeeld. Met het gekras van bewegend steen richtte het standbeeld van St. Lokimagus zich op, voor zover dit mogelijk was met zijn bochel, stapte voorzichtig van zijn sokkel en liep toen met lichtelijk kromme benen door de gang. Hij verdween door de tegenover gelegen deur, die, zag James, het jongenstoilet was.

'Wat betekent de lijfspreuk?' vroeg James terwijl de Gremlins gehaast door de lage doorgang bij de sokkel van St. Lokimagus gingen. Noah grinnikte en haalde zijn schouders op. 'Als je moet, moet je.'

De doorgang leidde naar een kleine trap met ronde stenen. De Gremlins stampte luidruchtig de trap op, dan suste ze elkaar toen ze de deuropening naderden. Ted duwde de deur een stukje open en gluurde door de spleet. Een ogenblik later duwde hij de deur helemaal open en wenkte de rest om hem naar buiten te volgen.

De deur leidde op onverklaarbare wijze naar een smalle schuur naast iets wat James herkende als het Zwerkbalveld. De lange doelpalen rezen op in het maanlicht, bleek en imposant in de stilte.

'De doorgang werkt maar van één kant,' legde Sabrina uit aan James en Daan terwijl de groep geruisloos over het Zwerkbalveld rende naar de heuvels verderop. 'Als je erin gaat zónder op de heenweg de tunnel achter St. Lokimagus te hebben gebruikt, sta je in de materialenschuur. Erg handig, dit betekend dat als we gesnapt worden niemand ons door de tunnel terug kan volgen.'

'Zijn jullie als eens gesnapt geweest,' vroeg James hijgend naast haar.

'Nee, maar dit is de eerste keer dat we hem gebruiken. We ontdekten hem pas aan het eind van het vorige jaar.' Ze haalde haar schouders op alsof ze wilde zeggen *we zullen wel zien hoe het loopt, nietwaar?*

Vanuit de duisternis achter James kwam achteloos Daan's stem. 'Wat als St. Magie Kont klaar is op de plee voordat wij terug zijn door het gat?' James haalde zijn schouders op over deze vraag, maar bewonderde Daan's logica. Het leek een vraag die een antwoord verdiende.

'Dat is overduidelijk een vraag van een Ravenklauw,' riep Noah zo zacht als hij kon terug, maar niemand antwoordde.

Na zo'n tien minuten verscholen te zijn geweest langs de rand van een armetierig, door de maan verlicht bos, klom de groep over een draadomheining in een veld, Ted trok zijn toverstaf uit zijn broekzak toen hij een flard van kruipende struiken en onkruid naderde. James volgde en zag dat er midden van de begroëing een laag schuurtje stond. Het was bouwvallig, gebogen en begraven onder ranken.

'*Alohomora*,' zei Ted zijn toverstok gericht op het grote roestige hangslot aan de deur. Er was een flits van geel licht. Het spreidde zich vanuit het slot en veranderde in de vorm van een glanzende, spookachtige arm, die vanuit het sleutelgat van het hangslot gleeed. De arm eindigde in een vuist met de wijsvinger gericht naar de lucht. Gedurende enige seconden bewoog de vinger herhaaldelijk heen en weer en verdween toen.

‘Beschermingsbezwering doet het nog steeds,’ verkondigende Ted opgewekt. Hij wendde zich naar Petra die naar voren kwam, intussen iets uit haar broekzak trekkend. James zag dat het een roestige moedersleutel was.

‘Dat was Jennifer’s idee,’ zei Hans, de tweede Ravenklauw, trots. ‘Hoewel ik gewild had dat het een andere vorm was.’

‘Had leuk geweest,’ sloot Daan zich erbij aan.

‘We bedachten, dat ieder ander magisch tiep die hier zou proberen in te breken, niet zou denken aan iets zo saais als een sleutel,’ legde Noah uit. ‘We hebben een Verbergingspreuk gebruikt om de Dreuzels weg te houden, maar ze komen hier toch niet. Het is te verlaten.’

Petra draaide de sleutel om en trok het hangslot weg. De deuren van de oude schuur zwaaiden in een verrassende stilte open. ‘Krakende deuren zijn voor beginners,’ zei Gerard smalend, kloppend op de zijkant van zijn kleiachtige neus.

James gluurde naar binnen. Er lag iets massiefs in de schaduw, voor het grootste gedeelte door de achterkant van de schuur gestoken. Hij kon nauwelijks de vorm onderscheiden, maar het zag er uit als iemands erg antieke idee van een vliegende schotel.

‘Vet,’ riep Daan vrolijk, het daagde bij hem, ‘Lift de Waket! Je hebt gelijk James. Er was niets als *dit* in *De Tovenaar van Oz*.’

‘De Tovenaar van wat?’ vroeg Ted vanuit zijn mondhoek aan James.

‘t Is een Dreuzelding,’ reageerde James. ‘Wij begrijpen dat niet.’

Frank Teunissen schrok wakker, hij was er zeker van, dat hij iets in de tuin had gehoord. Hij was direct wakker en boos, gooide de dekens van zich af en slingerde zijn benen uit zijn bed alsof hij op deze irritante verstoring gewacht had.

‘Hmwah?’ mompelde zijn vrouw, die haar hoofd slaperig ophief.

‘t Zijn die verdraaide kinderen van de Groot in onze tuin,’ meldde Frank grommend zijn voeten in zijn leren slippers stampend. ‘Zei ik je niet, dat ze hier ‘s nachts rondsluipen? Vertrappen mijn Begonia’s en stelen mijn tomaten. Kinderen!’ spuwde hij. Hij hees zich in een oude overjas, deze flapperde terwijl hij naar beneden stampte tegen zijn schenen, en greep zijn geweer van de haak bij de achterdeur.

De hordeur piepte open en klapte tegen de buitenmuur, terwijl Frank uitschreeuwde: 'Goed, stelletje vandalen! Laat die tomaten vallen en kom in het licht waar ik je kan zien!' Hij hief zijn wapen in zijn handen, waarschuwend wijzend naar de met sterren bezaaide hemel.

Een licht viel over zijn gezicht, verlichtte hem in een verblindend witte straal die zachtjes leek te zoemen. Frank bevroor, zijn geweer nog steeds met de loop omhoog wijzend in de straal van licht. Langzaam hief Frank, turend, zijn hoofd op. Zijn pafferige gezicht wierp een lange schaduw op de voorkant van zijn jas. Er was iets wat boven hem zweefde. Het was moeilijk om de grootte ervan te zien. Het had een eenvoudige ronde zwarte vorm met gedempt licht gestippeld aan de rand. Het draaide langzaam en leek te dalen.

Frank hapte naar adem, struikelde en verloor bijna zijn wapen. Hij herstelde zich en liep snel achteruit zonder zijn ogen van het zacht zoemende object af te nemen. Het daalde langzaam als wilde het gaan rusten in het witte licht en toen het lag, verlaagde het gezoem trillend.

Frank staarde ernaar, zijn knokige knieën gebogen in een soort opletende knik en hij klemde zijn kaken op elkaar.

Dan, met een uitstoot van stoom en gesis, verscheen de vorm van een deur in de zijkant van het object, het was omlijnd door licht en het licht werd helderder toen de deur zich opende en een korte afstap vormde. Een figuur stond uitgetekend in het licht. Frank hijgde, richtte zijn geweer en steunde deze tegen zijn schouder. Er was een ontploffing van rood licht en Frank sprong op. Hij wilde de trekker overhalen, maar er gebeurde niets. De trekker was veranderd, was een haakje geworden in plaats van een gebogen stuk metaal. Hij keek naar zijn geweer en hield hem toen geschokt voor zich uit. Het was helemaal geen geweer meer. Het was een kleine versleten paraplu met een imitatie houten greep. Hij had deze nog nooit gezien. Beseffend dat hij in de aanwezigheid was van iets onaards, liet Frank de paraplu vallen en zakte op zijn knieën.

De figuur in de deuropening was klein en dun. Zijn huid was parel groen. Zijn lange gezicht had vrijwel geen kenmerken maar wel grote amandelvormige ogen, nauwelijks zichtbaar in de stroom van licht vanuit het open luik. Hij begon van de afstap naar beneden in de richting van Frank te lopen. Zijn lopen leek onwaarschijnlijk voorzichtig, bijna vreemd. Hij moest iets bukken om door de opening te komen, dan opeens struikelde de figuur over de rand van het luik, viel met zwaaiende armen naar voren en leek zich op Frank te werpen. Frank krabbelde in doodsangst wanhopig achteruit. De smalle figuur tuimelde vooruit en zijn veel te grote hoofd dook in de richting van Frank, zijn uitzicht vullend.

In het moment vóór Frank flauwviel, was hij afgeleid door het vreemde feit, dat deze figuur een kennelijk redelijk gewone groene rugzak droeg die over zijn schouder geworpen was. Frank viel flauw met een verwarde uitdrukking op zijn gezicht.

James ontwaakte de volgende ochtend geradbraakt. Hij sperde zijn ogen open en keek naar onbekende vormen in zijn omgeving. Hij lag in een hemelbed in een grote ronde kamer met een laag plafond. Zonlicht straalde vrolijk naar binnen en verlichtte meer bedden, waarvan de meeste niet of slordig opgemaakt waren. Langzaam maar zeker herinnerde hij zich de vorige nacht: de Sorteelhoed, staand voor het portret van de Dikke Dame het wachtwoord van Griffoendor niet kennend, de ontmoeting met Ted en de rest van de Gremlins.

Hij ging met een ruk rechtop zitten. Hij bevoelde zijn gezicht, hij tikte op zijn wangen, zijn wenkbrauwen, voelde naar zijn ogen en haalde opgelucht adem. Alles leek terug naar normaal te zijn. Er plofte iets op het bed naast hem, een krant die James niet kende lag open op een artikel met de kop:

‘LOKALE INWONENER HOUDT VOL DAT EEN RAKET
VAN MARS ZIJN TOMATEN STEELT’

James keek op van de krant.

Aan het voeteneind van zijn bed stond met een zuur gezicht, Noah Mooyman.

‘Ze hebben Waket wéér verkeerd gespeld,’ zei hij.

2. Aankomst van de Alma Alerons

Tegen de tijd dat James zich aangekleed had en op weg ging naar de Grote Zaal voor het ontbijt was het bijna tien uur. Minder dan een handvol leerlingen liepen doelloos rond bij de rommel van het ontbijt eerder deze ochtend. Op de hoek van de Zwadderichtafel zat Daan zich in het zonlicht vol te proppen. Tegenover hem zat Ralph die James binnen zag komen en naar hem zwaaide.

Terwijl James door de Zaal liep, omcirkelden vier á vijf huiselven, ieder gehuld in een grote theedoek met het wapen van Zweinstein erop geborduurd, de tafels en slingerden rond in wat op het eerste gezicht willekeurige wegen leken. Zo nu en dan dook een van hen onder de tafel om een moment later weer te verschijnen om een verloren vork of een half beschuitje op de rommel van de tafel te smijten. Juist toen James een van de elven passeerde richtte deze zich op, hief zijn armen in een draaiende beweging en bracht ze snel naar beneden. De rommel op de tafel voor hem, draaide tot een geheel alsof het gevangen was in een mini tornado. Er was een hoop lawaai van borden en zilverwerk, toen schoven de punten van het tafelkleed naar elkaar en draaide zich om de berg ontbijtrestanten, zodat het er uitzag als een enorme rammelende zak, die onhandig over de gepolijste tafel zweefde. De huiself hupte van de vloer via een bank op de tafel, sprong toen hoog op, draaide zich behendig midden in de lucht en landde bovenop de zak. Hij greep de gedraaide punten ervan en gebuikte deze als waren het teugels, keerde de zak en bereed deze hobbelig in de richting de grote dienstdeuren aan de zijkant van de Grote Zaal. James bukte toen de grote zak over zijn hoofd zoefde.

‘Poeh,’ mompelde Daan toen James naast hem neer plofte en het laatste sneetje toast pakte. ‘Deze kleine obers van jullie zien er bizar uit maar ze zetten een goede kop koffie.’

‘Het zijn geen obers, het zijn huiselven. Ik heb gisteren over ze gelezen,’ zei Ralph, een half worstje verorberend. De andere helft zat gespietst aan zijn vork, die hij als een aanwijsstok gebruikte in de richting van de elven. ‘Ze werken beneden, ze zijn net als de elven uit het sprookje. Degene die ’s nachts komen om al het werk van de schoenmaker te doen.

‘De wat?’ vroeg Daan over zijn koffiebeker.

‘De man die schoenen maakt. Hij had een heleboel schoenen die allemaal voor de helft gerepareerd waren en hij kwam om in het werk. Je kent dat verhaal toch? Dus valt hij in slaap en midden in de nacht verschijnen er allemaal kleine elfjes die hun hamers trekken en het stadje in lopen en ze repareerden al de schoenen voor hem. Hij wordt wakker en, hoppa. Alles is klaar.’ Ralph beet de rest van zijn worstje van zijn vork en vermaalde hem in de rondte kijkend. ‘Ik heb alleen nooit een beeld van ze gehad met theedoeken om.’

‘Hé, buitenaardse jongen, ik zie dat je gezicht er weer normaal uitziet,’ zei Daan onderzoekend naar James kijken.

‘Nou ja, voor wat er voor door moet gaat, denk ik,’ reageerde James.

‘Deed het geen pijn toen Sabrina je raakte?’

‘Nee,’ zei James. ‘Het voelde vreemd. *Echt* vreemd. Maar het deed geen pijn. Het is vannacht weer normaal geworden.’

‘Ze moet een kunstenaar zijn. Je zag er geweldig uit. Vlies-voeten inbegrepen!’

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg Ralph, wisselend naar hen kijkend. Ze vertelden hem alles over de avond ervoor, over het liften van de Waket, en de boer die flauwviel toen James, de kleine buitenaardse, was gestruikeld en boven op hem was gevallen.

‘Ik stond verstopt in een hoek van de tuin bij een schuur en ik bezorgde mezelf bijna een hernia om niet in lachen uit te barsten toen dat gebeurde. Aanval van de Mars Klunzen!’ Hij kreeg een lachbui, even later gevolgd door James.

‘Waar hebben jullie dat ruimteschip vandaan?’ vroeg Ralph, de lachsalvo’s negerend.

‘Het is alleen een zootje kippengaas en papier-maché,’ zei Daan, hij gooide het restje koffie in zich en zette met een klap zijn beker op tafel. Hij strekte zijn arm en knipte twee keer met zijn vingers. ‘Sabrina en Gerard hebben die vorig jaar voor de kerstparade in Zweinsveld gemaakt. Het was in eerste instantie een enorme ketel. Maar met de hulp van wat verf en iets dat Jennifer een ‘*Visum-Ineptio*’ bezwering noemt is het R.M.S. Waket.’

Een heel kleine huiself naderde Daan terughoudend. ‘U, euh, *knipte*, meneer?’ De stem van de huiself was ondanks zijn grootte verrassend diep.

‘Alsjeblieft, vriend,’ zei Daan terwijl hij de lege beker aan de huiself overhandigde. ‘Goed werk. Houden zo. Dit is voor jou.’

De huiself keek naar het stukje papier dat Daan hem gegeven had. Hij keek op. ‘Dank u, meneer. Hebt u nog iets anders nodig?’

Daan wuifde met zijn hand. 'Nee, bedankt. Ga maar slapen of zoiets. Je ziet er moe uit.'

De huiself keek naar Ralph, toen naar James die zijn schouders ophaalde en probeerde te glimlachen. Met een nauwelijks zichtbare oogrol, stopte de huiself het vijf dollar biljet in zijn theedoek en verdween onder de tafel.

Daan keek bedachtzaam. 'Ik zou hier aan kunnen wennen.'

'Ik denk niet, dat het de bedoeling is om aan huiselven een fooi te geven,' zei Ralph twijfelend.

'Ik zou niet weten waarom niet,' zei Daan zich uitstrekkend. 'Mijn Vader geeft als hij op reis is iedereen een fooi. Hij zegt, dat het bij de lokale economie hoort. En je krijgt er een goede bediening door.'

'En je kunt niet tegen een huiself zeggen dat hij moet gaan slapen,' zei James zich plotseling realiserend wat er net gebeurd was.

'Waarom niet?'

'Omdat dat dan precies is wat hij moet en gaat doen!' zei James gekweld. Hij dacht aan de Potterhuiself, een trieste kleine gerimpelde elf wiens knorrigheid alleen was ontstaan door zijn bezetenheid om precies dát te doen wat er aan hem gevraagd werd. Het was niet, dat James niet gesteld was op Knijster. Het was alleen, dat hij had moeten leren om dingen *precies* aan hem te vragen. 'Huiselven moeten voor hun meesters doen wat er van hen gevraagd wordt. Zo zitten ze in elkaar. Hij is waarschijnlijk op dit moment op weg naar zijn keukenkastje, of plank, of waar hij ook slaapt, om uit te vogelen hoe hij zo vroeg in de ochtend moet gaan slapen.' James schudde zijn hoofd, dan besepte hij dat het eigenlijk wel grappig was. Hij probeerde niet te glimlachen, dit zou het alleen maar erger maken. Daan zag dit en wees naar hem.

'Ha ha! Jij vindt het ook grappig!' proestte hij.

'Ik kan me niet voorstellen dat ze alles moeten doen wat *wij* van hen vragen,' zei Ralph verbaast. 'Wij zijn slechts leerlingen. We zijn niet de eigenaren van dit gebouw of iets. We zijn alléén eerstejaars.'

'Herinner je je de naam van de bezwering die Sabrina gebruikte om de Waket eruit te laten zien als een raket?' vroeg James zich naar Daan richtend.

'Visum-Ineptio', zei Daan genietend van het geluid ervan. 'Het betekent zoveel als 'blik-vervalsen'. Als je je het Latijn eigen maakt, kun je het een beetje beredeneren. Gerard zegt, dat het helpt om mensen te laten zien wat ze verwachten te gaan zien.'

James fronste. 'Dus toen die lichtstraal uit de lucht op de boer kwam *verwachtte* hij min of meer een buitenaards schip te zien?'

'Natuurlijk. *Iedereen* weet dat een lichtstraal, 's nachts, in het midden van nergens betekent, dat de kleine groene mannetjes er aan komen.'

'Je bent een vreemde gast, Daan,' zei Ralph niet onwaarderdend.

Op dat moment merkte James, dat er iemand achter hem stond. Allen keken ze omhoog, James en Ralph half omgedraaid. Het was het meisje van Zwadderich van de vorige avond, degene die het applaus voor James geleid had voordat hij gesorteerd werd. Ze keek met een prettige, vaag toegeeflijke uitdrukking op hem neer. Ze werd vergezeld door twee andere Zwadderaars. Een jongen met knappe, enigszins scherpe trekken, die glimlachte met een heleboel tanden en een meisje dat niet glimlachte. Bloed steeg op naar de wangen van James toen hij zich herinnerde dat hij aan de Zwadderichtafel zat. Voordat hij erover nadacht, bewoog hij zich om op te staan, een stuk toast hing voor de helft uit zijn mond.

‘Nee, nee!’ zei het knappe Zwadderichmeisje, haar hand naar hem opheffend met de palm naar buiten om hem te stoppen, bijna alsof zij dit magisch deed. ‘Je begrijpt het niet. Ik ben blij, dat je je genoeg op je gemak voelt om met ons plaats te nemen aan deze tafel. Dit zijn andere tijden dan die van je Vader. Maar ik neem dit zelf zo aan. Meneer Deeter, wilt u zo vriendelijk zijn om ons voor te stellen aan uw vriend?’

Ralph kuchte verlegen om zijn keel te schrapen. ‘Eh, dit is mijn vriend, James Potter. En dit is Daan. Ik ben zijn achternaam vergeten. Sorry.’ Het laatste was bedoeld voor Daan die zijn schouders hierover ophaalde, grijnsde naar Ralph en sprong toen overeind en rekte zich over de tafel uit om de hand van het Zwadderichmeisje te schudden.

‘Wilstra, Daan Wilstra. Het is mij een ongelofelijk hartverwarmend genoeg om met u kennis te maken, juffrouw...’

Het meisje haar glimlach verbrede zich een weinig en ze draaide haar hoofd met haar blik nog steeds gericht op Ralph.

‘Oh!’ zei Ralph ongemakkelijk op zijn stoel wiebelend. ‘Ja. Dit is, euh, Tabitha Kraaieveld. Zij is de Monitor van de Zwadderich afdeling, zesdejaars, dacht ik, aanvoerder van het Zwadderich Zwerkbaleam. En het discussieteam. En, euh... zij heeft een hele gave bezem.’ Zichzelf uitgeput te hebben over alles wat hij over haar kon vertellen, zakte Ralph als een plumpudding in elkaar.

Tabitha accepteerde uiteindelijk Daan’s hand, hield hem even losjes vast en trok haar hand toen terug. ‘Ik ben blij om officieel kennis met u te maken, meneer Potter, of mag ik James zeggen?’ vroeg ze, zich naar James kerend. Haar stem klonk als zilveren bellen en fluweel, lager dan James’ eigen stem, maar nogal prachtig. Hij beseftte, dat ze hem een vraag had gesteld, schrok op en antwoordde.

‘Ja. Zeker. James.’

‘En ik zou het heerlijk vinden als je mij Tabitha zou noemen,’ zei ze glimlachend alsof dit gebaar van intimiteit haar immens plezierde. ‘Ik zou graag uit naam van de Zwadderichafdeling willen zeggen, dat we blij zijn dat je bij ons bent en we hopen oprecht dat elke overgebleven,’ ze keek bezinnend omhoog, ‘*vooroordelen* in het verleden zullen blijven waar ze voor altijd horen.’ Ze keek links en rechts naar de twee Zwadderaars die haar begeleidde. ‘Wij hebben niets dan het grootste respect en, ja, waardering voor jou en je Vader. Kunnen we verwachten dat we allemaal vrienden kunnen zijn?’

De jongen aan de rechterkant van Tabitha bleef naar James glimlachen. Het meisje aan haar linkerkant keek zonder gezichtsuitdrukking naar een vlek op de tafel ergens tussen hen.

‘Z-eker. Vrienden. Natuurlijk,’ stamelde James. De stilte in de Grote Zaal leek overdonderend. Het absorbeerde zijn stem en maakte deze dun.

Tabitha’s glimlach werd zelfs warmer. Haar groene ogen glinsterden. ‘Ik ben blij dat je het er mee eens bent. En nu laten we je om je ontbijt af te maken. Tom? Floor?’

De drie draaide op hun plaats en verdwenen via het gangpad.

‘Waar ben je het mee eens?’ vroeg Ralph toen ze opstonden en de Zwadderaars op veilige afstand volgden.

‘Ik denk, dat James hier of een geweldige vriend heeft gemaakt of een geslepen vijand,’ zei Daan kijkend naar de wuivende zoom van Tabitha’s gewaad toen die de hoek om ging. ‘Ik kan niet met zekerheid zeggen welke het is.’

James dacht diep na. De dingen waren zeker een hoop veranderd sinds de tijd van zijn Vader en Moeder. Hij kon feitelijk niet bepalen of ze beter waren.

Gedrieën gebruikten ze de rest van de ochtend om de school te verkennen. Ze bezochten het Zwerkbalveld, dat er voor Daan en James in het heldere zachte zonlicht opmerkelijk anders uitzag dan in het donker. Daan’s mond viel open toen hij een groep leerlingen zag die drie tegen drie een wedstrijd hielden. De spelers schoten in en uit formatie, elkaar nauwelijks missend, riepen tactieken en zo nu en dan een verwensing.

‘Wreed!’ verkondigde Daan vrolijk toen een van de spelers een beuker naar het hoofd van zijn tegenspeler mepte en daarbij hem in een ongecontroleerde rol om zijn bezem sloeg. ‘En ik *ben* naar een Engelse *rugby*wedstrijd geweest.’

Ze passeerden Hagrid’s huisje dat er leeg en donker uitzag, er kwam geen rook uit de schoorsteen en de deur zat potdicht. Kort hierna ontmoette ze Ted Lupos en Noah Mooyman, die hen naar de rand van het Verboden Bos leidde. Een gigantische, jaren oude wilg domineerde de rand van de weide. Ted spreidde zijn armen om Ralph tegen te houden toen die er naar toe wilde lopen.

‘Da’s ver genoeg, maatje,’ zei hij. ‘Let op.’

Ted opende een grote waszak die hij mee gezeuld had. Hij haalde er een ongelijkmatig gemaakt ding uit, dat leek op een beest met vier poten, vleugels en een snavel. Hij was bedekt met veelkleurige snippers papier waarvan de kleuren in een milde bries veranderden en bewogen ...'

'Nee! 't Is een piñata!' concludeerde Daan. 'In de vorm van een... een... niets zeggen! Een sphinxoraptor!'

't Is een hypogrief,' zei James lachend.

'Ik vond zijn naam beter,' zei Ralph.

'Ik ook!' beaamde Noah aan.

'Stilte,' riep Ted zijn hand opheffend. Hij tilde de piñata op met zijn andere hand, hield hem boven zijn hoofd en wierp hem zo hard als hij kon in het gordijn van takken die van de wilg hingen. Hij verdween in het dichte bladerdek, een moment lang gebeurde er niets. Dan was er een geruis tussen de zweepachtige takken. Ze kronkelden alsof er onder iets groots in bewoog. Plotseling ontplofte de boom in een gewelddadige vlaag van beroering. De takken zwiepten wild, sloegen, kreunden en kraakten. Het was alsof er een windhoos doorheen ging. Na enige seconden was de piñata zichtbaar, opgepakt door de takken van de boom, die hem omarmde met tientallen ranselende, boze zwepen en alle takken trokken tegelijkertijd aan het papieren figuur. Het was alsof de piñata in een mixer gestopt was. Restanten van veelkleurig papier en tovenaarssnoep spatte in het rond toen de ontploffing van een bezweringsspreuk, van binnenin de piñata, ontladen werd. Confetti en snoepgoed besproeiden de boom en de omliggende weide. De boom, ontdaan en duidelijk geërgerd door de kleurrijke rommel in zijn takken, leek het op te geven. Hij nam zijn originele vorm weer aan.

Ted en Noah lachten uitdagend. 'Aanschouw de dood van de Sphinxoraptor!' verkondigde Noah. James had gehoord van de Beukwilg maar was toch onder de indruk van diens gewelddadigheid, en de lichtzinnigheid van de andere Griffioendoren erover. Daan en Ralph staarden alleen maar, hun mond wijd open. Zonder te kijken, pakte Ralph een Smekkie in alle smaken uit zijn haar en stopte het in zijn mond. Hij kauwde nadenkend en keek toen naar James. 'Smaakt als een Taco! Vet!'

James verwijderde zich even later van de groep en zocht zijn weg omhoog naar de overloop buiten de Griffioendorleerlingenkamer.

'Wachtwoord?' zong de Dikke Dame toen hij dichterbij kwam.

'*Genisolaris*,' antwoordde hij, hopen dat het inmiddels niet veranderd was.

'Ga door,' reageerde het schilderij terwijl het openzwaaide.

De leerlingenkamer was leeg, het vuur was al lang uit. James ging omhoog naar de slaapkamer in de richting van zijn bed. Hij voelde de warme sensatie, dat hij thuishoorde in deze kamer, zelfs in zijn dommelende leegheid. De bedden waren keurig opgemaakt. Nobby, James' grote kerkuil, zat te slapen in zijn kooi, zijn kop weggestopt onder een vleugel. James hopte op zijn bed, pakte een vel perkament en een veer en begon te schrijven, voorzichtig, om geen inkt op de dekens te morsen.

Lieve Mam en Pap,

Gisteren aangekomen zonder problemen. Kennis gemaakt met een paar nieuwe vrienden. Ralph is een Zwadderaar geworden, iets dat ik niet verwacht had. Daan zit bij Ravenklauw, en is net zo maf als Oom George. Ze zijn beide van Dreuzelouders, dus ik leer al een hoop zonder dat de lessen begonnen zijn. Met hun hulp zullen de Dreuzellessen een makkie zijn. Ted heeft ons de Beukwilg laten zien, maar we zijn niet te dichtbij geweest Mam. Er zijn verschillende nieuwe leerkrachten. Ik zag Marcel gisteren, maar ik had geen kans om jullie groeten over te brengen. Oh ja, een delegatie van Amerikaanse tovenaars en dergelijke komen later vandaag aan. Kan interessant zijn omdat Daan uit de VS komt. Lang verhaal. Meer volgt.

Jullie zoon,

James.

P.S. Ik ben een Griffioendor!

James glimlachte trots toen hij de brief dichtvouwde en verzegelde. Hij had nagedacht over de beste manier om aan zijn Moeder en Vader te vertellen bij welke afdeling hij was ingedeeld (en verder iedereen, daar ze allen afwachtten om het van zijn ouders te horen), en hij had besloten dat het het beste was om het direct te zeggen. Al het andere zou te gewoontjes óf overdreven opgeblazen zijn.

‘Ha, Nobby,’ fluisterde James. De vogel richtte zijn kop half op en liet één groot oranje oog zien. ‘Ik heb een bericht dat je moet bezorgen. Wat denk je van een leuke vlucht naar huis, hmm?’

Nobby rekte zich uit schudde zijn verendek waardoor hij even twee keer zo groot leek en stak zijn poot uit. James opende Nobby’s kooi en bevestigde de brief. De uil bewoog zich voorzichtig naar het raam, ontvouwde zijn vleugels, boog zich, zette zich met gemak af en vloog naar het heldere daglicht aan de andere kant van de ramen. James voelde zich zeer gelukkig en keek naar Nobby totdat hij nog maar een stipje was tussen de verre blauwe bergtoppen. Fluitend draaide hij zich om en rende luidruchtig de trappen af.

Hij gebruikte het middagmaal in de Grote Zaal aan de Griffioendortafel en ontmoette daarna Daan en Ralph toen de rest van de leerlingen zich begon te verzamelen op de grote binnenplaats. Een klein studentenorkest had zich verzameld om het Amerikaanse volkslied te spelen zodra de groep uit de Verenigde Staten aankwam. De kakofonie, die tijdens het inspelen klonk, was oorverdovend. Daan zei

met overtuiging, dat dit de eerste keer ooit was dat hij *The Star-Spangled Banner* hoorde spelen op doedelzakken en accordeon. Leerlingen stroomden samen en vulde de binnenplaats. Professor Lubbermans en een andere professor die James nog niet kende, bewogen zich door de menigte en duwden de leerlingen in nette rijen langs de muren. James, Daan en Ralph kwamen naast de grote deuropening terecht en wachtten ongeduldig op de Amerikanen. James herinnerde zich de verhalen die zijn ouders hem verteld hadden van de aankomst van de Beaubatons- en Klammfelsdelegatie ten tijde van het Toverschool Toernooi, die was gehouden in en bij Zweinstein: de enorme paarden en het vliegende rijtuig van de één, en het mysterieuze onderzeegaljoen van de ander. Hij was benieuwd op welke manier de Amerikanen zouden arriveren.

De verzamelde menigte keek, wachtte en sprak gedempt. Het leerlingenorkest stond op een smalle verhoging, de instrumenten gereed, glanzend in het gedempte namiddaglicht. Schoolhoofd Anderling en de rest van de leerkrachten hadden zich opgesteld langs het portaal dat naar de Grote Zaal leidde en staarden naar de lucht.

Uiteindelijk wees iemand en er werd geroepen. Alle ogen draaiden en spande zich in. James tuurde in het gouden licht in de richting de verre bergpieken. Een punt werd zichtbaar en werd groter naarmate die dichterbij kwam. Terwijl hij keek, kwamen er nog twee tevoorschijn, kort achter de eerste. Geluid dreef de binnenplaats in, kennelijk afkomstig van de naderende objecten. James keek naar Daan die er afwachtend, maar duidelijk gebiologeerd bij stond. Het geluid klonk als een laag dreunend gebrul wat snel luider werd. De objecten moesten wel met hoge snelheid reizen omdat ze al naar beneden kwamen en bij het bereiken van de binnenplaats herkenbaar werden. Het geluid ervan werd lager, trillend, een kloppende dreun als waren het grote insectenvleugels. James keek hoe de objecten langzaam maar merkbaar daalden en grote schaduwen op de binnenplaats wierpen.

‘Vet!’ riep Daan over het lawaai heen. ‘Het zijn auto’s!’

James had gehoord over Opa Wemel’s betoverde Ford Anglia, die ooit zijn Vader en Oom Ron naar Zweinstein had gevlogen waarna het onderdak had gezocht in het Verboden Bos en nooit meer werd gezien. Deze zagen er heel anders uit. Een verschil was dat, anders dan de foto’s die James gezien had van de Anglia, deze auto’s glanzend en vlekkeloos waren, met chroom accenten die in het zonlicht schitterden en het binnenplein als met vurige pijlen verlichtte. Het andere wat onder de verzamelde Zweinsteiners zuchten van bewondering opleverde, waren de vleugels die zich ontvouwden uit het achterste gedeelte van de auto’s, als waren ze gigantische insectvleugels, luidruchtig rommelend, het zonlicht vangend in wazige regenboogkleurige waaiers.

‘Da’s een Dodge Hornet!’ riep Daan uit, wijzend op de eerste die landde. De voorwielen raakte als eerste de grond en rolde iets naar voren toen de rest van de auto zich neerzette. Hij had twee deuren en een felle gele kleur met lange wespachtige vleugels. De tweede was, volgens Daan, die een expert leek te zijn op dit gebied, een Stutz Dragonfly. Deze had een flesgroene kleur, lang en laag, met vette wielkappen en chromen uitlaten die vanuit zijn verlaagde kap krulde. De vleugels waren ook lang, klapperde en maakte een diep kloppend gezoem. James kon het in zijn borst voelen.

Uiteindelijk landde de laatste, James had Daan niet nodig om deze te benoemen. Zelfs hij wist, dat het een Volkswagen Kever was. Terwijl de vuurrode auto daalde schudde het ronde koetswerk heen en weer, zijn korte vleugels trillend onder twee harde buitenvleugels die zich ontvouwde vanaf de achterkant van de wagen, precies zoals bij een echte kever. Hij landde op zijn wielen als was het een landingsgestel, de vleugels stopte met trillen, vouwden zich op en verdwenen onder de harde buitenvleugels die over hen heen sloot.

De Zweinsteiners ontladde op hetzelfde moment dat het orkest het volkslied begon te spelen, in een opgewonden geschreeuw. Vanachter James smaalde een meisjestem boven het lawaai uit. 'Amerikanen en hun auto's.'

Daan richtte zich tot haar. 'Die laatste is Duits. Ik dacht, dat je dat wel wist.' Hij grijnsde naar haar, draaide toen zich van haar af genietend van het spontaan ontstane applaus voor hem.

Terwijl het Zweinsteinorkest zich door het volkslied worstelde gingen de deuren van de auto's open en kwam de Amerikaanse delegatie te voorschijn. Drie hetzelfde geklede volwassen tovenaars verschenen als eerste, een uit iedere auto. Ze droegen donkere op maat gemaakte grijsgroene gewaden, zwarte vesten over hoge witte kragen en soepele grijze pantalons die net boven hun witte sokken en glanzende zwarte schoenen ophielden. Ze wachtte een halve minuut, knipperend en gefronst de groep overziend. Klaarblijkelijk tevreden met de mate van beveiliging op de binnenplaats stapte de mannen weg van de open deuren van ieder vervoersmiddel en namen strategische posities in de buurt ervan in. James kon door de open deur van de dichtstbijzijnde auto een stukje zien van de binnenkant van de Kever en was verrast over de onwaarschijnlijke ruimte en het overdadige interieur. Personen bewogen binnenin, maar toen werd zijn zicht geblokkeerd omdat zij uit de auto stapten.

Het aantal mensen dat uit de wagen kwam deed zelfs James, die op verschillende gelegenheden gekampeerd had in tovenaars tenten en wist hoe flexibel tovenaarsruimten konden zijn, versteld staan. Draggers in grove mantels liepen met kleine platte karren naar de kofferbakken van de verschillende wagens en laadde ontelbare kisten en tassen erop waardoor er duizelingwekkende hoge, bewegende stapels ontstonden. Jonge tovenaars en heksen in verrassend gemakkelijke gewaden, sommige droegen zelfs spijkerbroeken en zonnebrillen, begonnen het midden van de binnenplaats te vullen. Belangrijk uitziende heksen en tovenaars volgden, hun lichtgrijze gewaden en inktzwarte hemden maakte duidelijk dat zij behoorden tot het Amerikaanse Ministerie van Magische Administratie. Ze liepen glimlachend met de handen uitgestrekt omhoog naar de poort, waar het Schoolhoofd Anderling en haar gezelschap naar beneden kwamen om hen te begroeten.

De laatste die uit de auto's kwamen waren ook volwassenen, hoewel de verscheidenheid van kleding en leeftijd aangaven, dat zij noch bij het Ministerie, noch bij de leerlingen behoorden. James gokte erop, dat dit de leerkrachten van de Amerikaanse toverschool Alma Aleron waren. Het leek erop, dat er een in iedere wagen zat. Degene dichtstbijzijnd, klimmend uit de Kever, was zo pittig als een kogel, had lang grijs haar met een scheiding in het midden, die een plezierig hoekig gezicht omgaven. Hij droeg een kleine bril met vierkante glazen en glimlachte naar de

Zweinsteiners met een ietwat arrogante inschikkelijkheid. Iets in zijn verschijning deed bij James een vaag belletje in zijn geheugen rinkelen, maar hij kon het niet plaatsen. James wachtte tot de tweede professor te voorschijn kwam en zag hem uit de Stutz Dragonfly stappen. Hij was erg lang, had staalgrijze haren en een lang grauw gezicht dat streng keek. Hij aanschouwde de groep, zijn dikke wenkbrauwen op zijn vlakke voorhoofd leken op een paar rupsen. Een drager verscheen naast hem en hield een zwarte leren tas omhoog. Zonder te kijken graaide de professor met zijn grote knokige hand de handvatten van de tas en liep naar voren in de richting van de poort als was hij een slagschip in volle zeilen.

‘Het is mijn voornemen om de lessen van die gast te vermijden,’ zei Daan hartgrondig. Ralph en James knikten instemmend.

James ontdekte, dat de derde professor van Alma Aleron op dat moment langzaam, bazig, uit de Dodge Hornet klauterde. Ze strekte zich in haar volle lengte uit en keek minzaam in rondte, ieder gezicht in de groep in zich opnemend. James hapte naar adem en zonder er bij na te denken dook hij weg achter Ralph’s grote lichaam toen haar blik over de groep gleed. Voorzichtig gluurde hij over de schouder van Ralph.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Ralph die zijn nek bijna verrekte om James in zijn blikveld te krijgen.

James gluurde over Ralph’s schouder naar de groep. De vrouw keek helemaal niet naar hem. Het scheen dat ze nergens specifiek naar keek, ondanks de onderzoekende uitdrukking op haar gezicht. ‘Die lange vrouw daar. De gene met de shawl over het hoofd. Ik zag haar laatst ’s, nachts, op het meer!’

Daan ging op zijn tenen staan. ‘Die daar, die eruit ziet als een zigeunermummie?’

‘Ja,’ zei James die zich plotseling belachelijk voelde. De beshawlde vrouw zag er een stuk ouder uit dan hij zich herinnerde. Haar ogen waren vaal grijs en haar donkere gezicht was hoekig en getekend. Een drager overhandigde haar een houten stok die zij met een knikje aannam. Ze liep langzaam, haar stok tikkend als wilde zij haar weg over de binnenplaats voelen.

‘Volgens mij is ze zo blind als een ouwe mol!’ zei Daan twijfelend. ‘Misschien was het een krokodil die je in het meer zag in plaats van haar. Zou een makkelijk te maken vergissing zijn.’

‘Hebben jullie enig idee wie die andere leerkracht is?’ vroeg Ralph plotseling met een lage omfloerste stem, doelend op de pittige man met de vierkante brillenglazen. ‘Dat...! Dat...! Hij is het vijf... nee! Wacht, het vijftig...!’ bazelde hij.

Daan, die keek naar de poort, fronste. ‘Die kleine gast met de John Lennonbril en die maffe kleine gekreukelde kraag?’

‘Ja!’ kreette Ralph opgewonden zich op Daan richtend alsof hij de naam uit zijn hoofd wilde rukken. ‘Da’s... oh, dingetjes! Hij is geld!’

‘Wat verrassend populair van jou om dat zo te zeggen, Ralph,’ zei Daan en gaf hem en klap op zijn rug.

Op dat moment drukte professor Anderling haar toverstok tegen haar keel en sprak met een versterkte stem die over de binnenplaats galmde. 'Leerlingen, professoren en personeel van Zweinstein, laten wij samen de afgevaardigden van Alma Aleron en het Ministerie van de Verenigde Staten van Magische Administratie verwelkomen.'

Een enorm applaus vulde de binnenplaats. Een student van het leerlingenorkest dacht, dat deze aankondiging een teken was en begon het Amerikaanse volkslied opnieuw. Drie á vier andere muzikanten sloten zich bij hem aan en haastten zich om gelijk te komen voordat ze tot stilte gemaand werden door professor Banning's paniekerige gezwaai.

'Gewaardeerde gasten van Zweinstein,' vervolgde het Schoolhoofd met een knik naar de gearriveerden. 'Dank jullie voor jullie komst. Wij zien erg uit naar een jaar van gezamenlijk leren en het uitwisselen van culturele verschillen met deze oude en vertrouwde vrienden uit de Verenigde Staten. Dan nu, afgevaardigden van Alma Aleron, als u een stap naar voren wilt doen zodat wij u kunnen voorstellen aan uw nieuwe leerlingen.'

James nam aan dat de grote professor met het stalen voorkomen het hoofd zou zijn, maar dit had hij mis. De pittige tovenaar met de vierkanten bril liep naar de poort en boog galant naar het Schoolhoofd. Hij keerde zich om en sprak de groep toe, zonder zijn toverstok te gebruiken. Zijn heldere stem was voor iedereen prima te horen, het was duidelijk dat hij gewent was om tot en groot publiek te spreken.

'Leerlingen van Zweinstein, professoren en vrienden, dank jullie voor dit warme welkom. Wij hadden wel wat verwacht, maar ik verzeker jullie dat wij hierop niet gerekend hadden.' Hij glimlachte en knipoogde naar de groep. 'Wij zijn opgetogen om dit jaar deel uit te maken van jullie scholing en wees er zeker van, dat het leren beide kanten op zal zijn. Ik kan, op dit punt, hier in de zon blijven staan en jullie vervelen met indrukwekkende verhalen over al de overeenkomsten en verschillen tussen de Europese en Amerikaanse magische werelden, maar ik kan jullie verzekeren dat zo'n uitwijding eindeloos vermoeiend zou zijn...' Hij glimlachte opnieuw over deze gezamenlijke interne grap. 'Maar, zoals ik merk bij mijn groepje leerlingen, willen zij graag vóór het middaguur zo snel mogelijk door de administratieve rompslomp heen en ik neem aan, dat dit ook geldt voor onze nieuwe vrienden van Zweinstein. Dus zal ik volstaan met de noodzakelijke introducties zodat jullie weten wie welke les gaat geven en ga jullie dan los laten voor jullie eigen bezigheden.'

'Ik mag deze vogel nu al,' hoorde James van ergens achter hem door Ted zeggen.

'In willekeurige volgorde,' ging de pittige tovenaar verder, 'laat mij voorstellen, meneer Theodor Harold Jackson, professor voor Technomanie en Toegepaste Magie. Hij is ook een driesterren generaal in de Salem-Dirgus Vrije Militie. Mijn advies aan jullie is om hem zo vaak mogelijk "sir" te noemen wanneer je hem aanspreekt.'

Professor Jackson's gezicht was zo onwrikbaar als graniet, alsof hij allang ongevoelig was voor de grappen van zijn collega. Hij boog langzaam en stijfjes, zijn kin vooruit en zijn donkere ogen zwevend over de menigte.

'Naast hem,' vervolgde de pittige professor, druk zwaaiend met een arm, 'professor van Voorspellingen, Gevorderde Betoveringen en Afstand Parapsychologie, Demelza

Delacroix. Zij maakt een nogal, euh, *verontrustend* heerlijke gumbo, jullie mogen jezelf gelukkig prijzen mochten jullie er ooit van mogen proeven.'

De donkere vrouw met de shawl over haar haar glimlachte naar de spreker, de glimlach veranderde haar gezicht van die van een bottige feeks, naar iets wat leek op een iets verdroogde maar stiekem ondeugende grootMoeder... Ze draaide zich en haar blinde ogen gledens niets ziend over de menigte, haar gezicht rimpelde toen ze glimlachte. James vroeg zich af hoe hij had kunnen denken dat die blinde grauwe blik dezelfde was als die hij de avond ervoor door de duisternis over het meer had zien spieden. Daarbij, ze kwam net aan, bedacht hij. Ze kon er de vorige nacht niet eens geweest zijn.

'En tenslotte,' zei de pittige professor, 'als laatste en waarschijnlijk minste, sta mij toe mijzelf voor te stellen. Jullie nieuwe leerkracht voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten, Hoofd van Alma Aleron discussieforum en onofficiële, maar gewillige tovenaarschaak mededinger, Benjamin Amadeus Franklin, tot uw dienst.' Hij boog diep. Armen wijd. Zijn draadachtige grijze haar hing neer.

'Dat was wie ik dacht dat hij was!' fluisterde Ralph haastig 'Hij staat op *jouw* geld, jij boef!' Hij ramde zijn elleboog tussen Daan's ribben, hierbij de kleinere jongen bijna om stotend.

Niet veel later liepen James, Daan, en Ralph de trap op in de richting van de Ravenklauw leerlingenkamer.

'Benjamin Franklin?' herhaalde Daan ongelovig. 'Dat kan de echte Benjamin Franklin niet zijn. Hij zou...' Hij dacht even diep na, 'Nou, ik weet niet hoe oud zijn, maar echt, echt oud. Bizar oud. Ouder dan Anderling zelfs. Echt niet.'

Ralph's adem piepte in een poging bij te blijven. 'Ik zeg je, ik denk, dat dit type tovenaars - *ons* type tovenaars - manieren kennen om lange tijd te blijven rondhangen. Het is niet zo verrassend als je erover nadenkt. Ben Franklin léék bijna een tovenaars wanneer je in de Dreuzelgeschiedenisboeken over hem leest. Ik bedoel, die gast ving de bliksem met een sleutel aan een vliegertouw!'

James werd bedachtzaam. 'Ik herinner me dat mijn tante Hermelien me vertelde over een oude tovenaars waar ze in het eerste jaar over leerden. Nicolaas Flannel of zoiets, ik heb daar toen ook nog iets over opgezocht. Hij maakte een soort van steen die hem voor altijd liet leven. Of bijna altijd. Natuurlijk was dit zo'n ding, dat altijd in de verkeerde handen leek te vallen, dus uiteindelijk vernietigde hij hem en kwam hij

te overlijden, net als ieder ander. Toch denk ik, dat er waarschijnlijk verschillende manieren voor heksen en tovenaars zijn om hun leven te verlengen, zelfs zonder Flannel's steen.'

'Misschien moet je proberen zijn handtekening te krijgen op een van je honderd dollar biljetten,' peinsde Ralph tegen Daan.

'Ik heb geen honderdjes. Ik gaf mijn laatste vijfje aan die elfportier beneden. Dat was de laatste.'

'Hij was geen portier,' probeerde James opnieuw Daan te overtuigen.

'Nou, hij opende de deur voor ons,' zei Daan bedaard.

'Ralph gooide hem omver toen hij hem open deed! Hij was *niet* bezig hem voor ons te openen!'

'Maakt niet uit, ik ben door mijn geld heen. Ik hoop alleen dat de bediening er niet onder lijdt.'

Daan stopte voor de deur van de Ravenklauw leerlingenkamer. De Ravenkop deurklopper sprak met een hoge trillende stem. 'Wat is het belang van een hoed in magische beheersing?'

'Ahh, bah, dit moeten de eenvoudige zijn,' klaagde Daan.

'Weet je zeker, dat het goed is dat wij hier naar binnen gaan?' vroeg Ralph schoorvoetend. 'Wat zijn de regels voor het aanwezig zijn in een leerlingenkamer als dat niet de jouwe is?'

'Voor zover ik weet zijn er geen regels,' zei James. 'Ik denk alleen niet dat het veel gedaan wordt.' Deze opmerking stelde Ralph niet gerust. Hij keek schichtig de gang door.

'De hoed... de hoed... ,' mompelde Daan naar zijn schoenen starend. 'Hoed, hoed, hoed. Konijn uit de hoed. Je haalt dingen uit een hoed. 't Is waarschijnlijk een beeldspraak of iets. Je draagt een hoed op je hoofd... je hersens zitten in je hoofd, onder de hoed. Hummm...'

Hij knipte met zijn vingers en keek naar de deurklopper. 'Je kunt niets uit een hoed halen als je er niets ingestopt hebt?'

'Grofweg, maar goed genoeg,' antwoordde de klopper. De deur klikte en zwaaide open.

'Wow!' zei James, Daan volgend naar de leerlingenkamer. 'En jouw ouders zijn Drezels?'

'Tja, zoals ik zei, mijn Vader maakt films en mijn Moeder heeft G.O.S. voor alles wat ik langs haar wil smokkelen, dus ik neem aan dat ik ongewoon voorbereid ben voor de magische wereld,' zei Daan losjes. 'Dus dit is de Ravenklauw leerlingenkamer. Geen elektrisch licht of Colamachine te zien. We hebben wel een vet standbeeld. En een pratende open haard, 'k zag mijn Vader vannacht. Hij past zich, als je het mij vraagt, een beetje té goed aan dit allemaal aan.'

Daan leidde hen door de Ravenklauwkamers, waarschijnlijk dingen verzinnend wanneer hij ze niet kende. Ralph en Daan probeerde met een pak Dreuzelkaarten aan James uit te leggen hoe klaverjassen werd gespeeld, maar James kon geen interesse krijgen in een Nel, Boer of Aas en kaarten die elkaar niet aanvielen. Toen ze er genoeg van hadden nam Ralph hen mee naar de Zwadderich leerlingenkamer, hen voorgaand in een doolhof van donkere, met toortsen verlichte keldergangen. Ze stopten voor een grote deur, die het eind van de gang overheerste. Midden in de deur was een koperen sculptuur van een opgerolde slang, zijn driehoekige kop uitdagend, dreigend, met open bek.

‘Oh ja,’ mompelde Ralph. Hij schudde zijn mouw terug en onthulde een nieuwe ring aan zijn rechterhand. In de ring was een groene smaragd gezet, geslepen als een oog met een gleuf als pupil. Ralph duwde hem voorzichtig in de oogkas van de slangsculptuur. Het andere oog kwam met een groene glans tot leven.

‘Wie ssssoekt entree?’ siste de slang met een dunne stem.

‘Ik, Ralph Deeter. Zwadderich, eerstejaars.’

Het groene oog gleed over James en Daan.

‘En dessssse?’

‘Mijn vrienden. Ik, euh, sta garant voor hen.’

Het gloeiende oog bestudeerde Daan en James een ongemakkelijk lange tijd, om daarna te knipogen. Een complexe reeks van lawaaierig draaiende raderen, klikken en gerinkel klonken van binnenin de deur. Hij zwaaide statig open.

De Zwadderichruimte besloeg een grote gotische ruimte uitgehakt onder het meer. Dikke gekleurde ramen in de gewelfde plafonds keken omhoog door de diepte van het meer en zorgde voor gefilterd zonlicht, dat groen flikkerde op de ingelijste portretten van Zalazar Zwadderich en zijn nageslacht. Ralph leek zelfs nerveus toen hij hen alles liet zien. Er waren enkele andere leerlingen in de kamer, verveeld hangend in sofa’s en op banken. Ze volgden Daan en James met hun ogen, cynisch glimlachend, zonder duidelijke wrok. Ralph mompelde stijfjes begroetingen.

De Zwadderaars slaapvertrekken kwamen op James als erg smaakvol over. Een plek waar een rijke piratenkapitein zou kunnen slapen. De kamer waar Ralph sliep was ruim met een verzonken vloer en lage plafonds voorzien van monsterkop toortsen. De grote bedden waren van mahonie met stevige vierkante stijlen op elke hoek. Het Zwadderichafdelingswapen stond aan het eind van ieder bed op de gordijnen. De drie jongens klommen op Ralph's keurig opgemaakte bed.

‘Die gasten zijn de behoorlijk “harde kern”,’ erkende Ralph met zachte stem, doelend op de eigenaren van de andere bedden. ‘Om je de waarheid te zeggen, ik voel me hier niet op mijn plaats. Ik vond de Ravenklauwkamer beter.’

‘Ik weet het niet,’ zei Daan bewonderend de kamer rond kijkend. ‘Ze kunnen het wel smaakvol inrichten. Hoewel het moeilijk is om in slaap te komen met al die opgezette beestenkoppen aan de muur. Is dat een draak?’

‘Ja,’ antwoordde Ralph met een gespannen, bruuske stem. ‘Deze gasten nemen ze mee van huis. Ze hebben familie die er op uit trekt om op draken te jagen.’

James keek bedenkelijk. ‘Ik dacht dat de drakenjacht illegaal was.’

‘Ja,’ fluisterde Ralph ernstig. ‘Dat is het dus! De families van deze gasten hebben jachttoestemming zodat ze erop uit kunnen en zo’n beetje van alles kunnen schieten! Dat daar is de schedel van een eenhoorn. Heeft nog steeds zijn hoorn, hoewel ze zeggen dat het niet een echte hoorn is. Een echte hoorn is te waardevol voor magisch gebruik om hem aan de muur te laten hangen. En dat ding achter Tom’s bed is het hoofd van een huiself! Ze hebben hem nadat ze hem afgemaakt hadden aan de muur gehangen! Ik zweer het, soms kijkt hij me aan!’ Ralph huiverde en scheen toen in de gaten te hebben, dat hij teveel gezegd had. Hij perste zijn lippen tot een dunne streep en keek van James naar Daan, en terug.

‘Ja, het is erg eng,’ bekende James, maar besloot niets aan Ralph te vertellen over de dingen die hij had gehoord over sommige van de nog in leven zijnde Zwadderichfamilies. ‘Toch denk ik, dat het meeste voor de show is.’

‘Wat is dat?’ zei Daan plotseling en dook voorover op het bed. ‘Is dat een GameDeck? Ja! En je hebt een draadloze Uplink voor Onlinecompetitie en alles!’ Hij doorzocht de plunjezak aan het voeteneind van Ralph’s bed en trok een smalle zwarte doos tevoorschijn met de grote en vorm van een pak kaarten. Het had een klein schermpje aan de voorkant, met een hele lading knopjes daaronder. ‘Voor welke spellen heb je ‘em? Heb je *Armageddon Master Three*?’

‘Nee!’ kreette Ralph de kleine machine uit de handen van Daan graaiend. ‘Laat dit ding niemand anders zien! Ze gaan door het lint over spul als dit.’

Daan keek ongelovig. ‘Wat?Waarom?’

‘Hoe moet ik dat weten? Wat is dat toch met tovenaars en elektronisch spul?’ Ralph richtte deze vraag aan James, die zijn schouders ophaalde.

‘Ik weet het niet. We hebben ze gewoon niet nodig. Elektrisch spul, zoals computers en telefoons. Zijn gewoon Dreuzeldingen. We doen wat we moeten doen magisch, denk ik.’

Ralph schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet hoe deze gasten ermee omgaan. Ze spraken erover alsof ik iets vals mee naar school genomen heb. Vertelde me, dat als ik meende een echte Zwadderaar te willen zijn, ik afstand moest nemen van alle valse magie en apparaten.’

‘Valse magie?’ vroeg Daan opkijkend naar James.

‘Ja,’ verzuchtte hij. ‘Zo denken sommige tovenaars over Dreuzelektronica en apparaten. Ze zeggen, dat die dingen slechts goedkope imitaties zijn van wat tovenaars kunnen. Ze denken, dat tovenaars die Dreuzelapparaten gebruiken verraders zijn van hun afkomst of zoiets.’

‘Ja, dat is wat ze mij zo ongeveer vertelden,’ knikte Ralph. ‘Ze waren er *fanatiek* over! Ik heb mijn spullen meteen weggestopt. Ik denk, dat ik het de eerstvolgende vakantie allemaal aan mijn Vader geef.’

Daan floot laag. 'Ik wed, dat die orthodoxe tovenaartypes het niet leuk vonden om mijn mensen vandaag in die kasten van rollend metaal te zien landen. Je zult niet meer machine krijgen dan een Dodge Hornet.'

James overwoog dit. 'Ja, dat zullen ze niet erg leuk gevonden hebben, maar er is verschil tussen elektronica en mechanica. Zij zien wagens als een hoop raderen en zuigers, die zijn *niet* zo'n valse magie, zoals onnodig gecompliceerde apparaten. Het zijn de computers en zo die ze echt haten.'

'En of,' verzuchtte Ralph kijkend naar zijn GameDeck, en stopte hem terug in zijn plunjezak. Hij zuchtte opnieuw. 'Laten we hier weg wezen. Het avondeten is zo klaar en ik knal van de honger.'

'Heb je ooit genoeg, Ralph?' vroeg Daan toen ze van het bed af sprongen.

'Ik heb zware botten,' zei Ralph automatisch. 't Is een aangeboren probleem, hou op!'

'Ik vraag het maar,' zei Daan zijn handen ophoofend. 'Eerlijk gezegd, ik vind het idee van een vriend ter grootte van een container wel grappig.'

Tijdens het avondeten zaten ze met z'n drieën aan de Griffioendortafel. James maakte zich hier een beetje zorgen over totdat Ted arriveerde en Daan vriendelijk op zijn schouder klopte. 'Onze kleine Ravenklauwschelm. Hoe is het leven op de één na beste afdeling van school?' Hierna merkte James dat Daan en Ralph niet de enige leerlingen waren die bij andere afdelingstafels zaten.

Na het eten bespraken ze het rooster van de volgende dag. Daan zou bij James aansluiten voor de Technomanieklas van professor Jackson en Ralph zou bij James zitten bij Verweer Tegen de Zwarte Kunsten. De jongens onderzochten de bibliotheek, draaide een poosje rond buiten de Verboden Sectie, tot de bibliothecaresse hen met een ferme waarschuwing wegjoeg. Tenslotte wensten zij elkaar welterusten en gingen hun op weg naar hun slaapvertrekken.

'Zie je morgen bij professor Kanteel!' riep Daan, die een uniek gevoel had voor het verzinnen van bijnamen voor leerkrachten, op weg naar de trappen die naar de leerlingenkamer van Ravenklauw leidde.

Op zijn eigen kamer aangekomen trof James, Ted zittend op de bank met zijn arm losjes om Petra. Sabrina en Gerard zaten aan tafel, ruziënd over enkele papieren die verspreid op de tafel tussen hen in lagen.

'Klaar voor school morgen, junior?' plaagde Ted toen James zich bij hen voegde.

'Jep, ik denk het.'

'Komt wel goed,' stelde Ted hem gerust. 'Eerste jaar is voornamelijk toverstafpraktijk en theorie. Wacht maar tot het vierde jaar met professor Zwamdrift.'

'Gelukkig kunnen we Zwamdrift afleiden met die nieuwe zak botten uit de V.S.,' zei Petra.

James keek verwonderd. 'Wat bedoel je?'

Ted antwoordde, 'Het ziet er naar uit dat ze de klas opdelen. Vorig jaar was het Zwamdrift en Firenze, de centaur, maar die is er dit jaar niet meer, terug verhuisd met de vallei-centuren naar de Gouwplaats. Dus dit jaar zijn het Zwamdrift en de Voodookoningin, Madame Delacroix.'

'Ik stel mij voor, dat het de beste vriendinnen worden,' meldde Gerard filosofisch op. 'Als peentjes en peultjes. Als gepoederde drakeni-schil en mandrakesap.'

James knipperde, maar voor hij aan Gerard kon vragen wat het betekende schudde Ted met een duivelse grijns zijn hoofd. 'Gebruik je fantasie, vriend.'

Een paar minuten later verliet James de groep en beklom de trap naar het slaapvertrek. Hij voelde zich zowel opgewekt als nerveus en opgewonden voor de volgende dag. Een moment stond hij eenvoudig bij het maanverlichte raam, genietend van het moment van het hier zijn, een Griffioendor, beginnend met zijn studie. Hij had een kort sensationeel gevoel van de avonturen en uitdagingen, die hij in de aanstaande jaren tegen zou komen. Op dat moment wenste hij, dat hij een sprong vooruit kon nemen om ze allemaal tegelijk te doen.

Noah verscheen uit de kleine badkamer. Hij keek naar James voor hij zichzelf op zijn bed gooide. 'Zo voelen we ons ook, soms,' zei hij, als kon hij James' gedachten lezen. 'Wacht maar tot morgenavond en je weer terug op aarde bent. Een flinke dosis lezingen en huiswerk zorgt daar wel voor.' Daarna blies hij de kaars bij zijn bed uit.

3. De Geest en de Indringer

James werd vroeg wakker. Het was stil in de kamer, buiten de ademhaling van zijn mede-Griffoendoren en het fluitende gesnurk van Noah, enige bedden verderop. Het licht in de kamer bestond uit een beetje ochtendlicht in een soort parelroze kleur. James probeerde weer in slaap te komen, maar zijn gedachten waren al vol over al het onbekende waar hij de eerst komende twaalf uur op zeker mee in aanraking zou komen. Na een paar minuten stond hij op uit bed en kleepte zich.

De Zweinsteinhallen, die normaal redelijk rustig en leeg waren, waren deze ochtend op een heel andere manier druk. De mistige koelte en ochtendschaduwen vulden de ruimtes. Net buiten zijn blikveld achter eenvoudige deuren aan het eind van de smalle trappen, was er een vage drukte. Terwijl James door de gangen en voorbij de lege klaslokalen liep, die later met activiteit gevuld zouden zijn, zag hij de restanten van de aanwezigheid van de huiselven die deze ochtend al druk bezig waren: een emmer en nadruppelende mop hielden een badkamerdeur open; de geur van versgebakken brood en het gerammel van potten en pannen stroomden ophoog van een korte trap; een rij ramen stond open met er doorheen uitgespreide tapijten, om ze te luchten.

James wandelde naar de Grote Zaal maar trof deze leeg en stil aan, het plafond gloeide bleekrood doordat de wolken buiten het zonlicht absorbeerde. James knipperde en keek nog eens. Iets bewoog zich tussen de semi transparante dakspanten en balken. Een grijze vorm fladderde rond, een irritant deuntje neuriënd. James bekeek het en probeerde te bepalen wat het was. Het leek een kleine, dikkige man met een gelukzalige schelmse geconcentreerde uitdrukking. Tegen alle verwachting in was deze figuur heel voorzichtig bezig om op de randen van de dakspanten kleine objectjes te laten balanceren. James concludeerde, dat de balancerende objecten precies boven de afdelingstafels hingen, op afstand van elkaar geplaatst en zó precies neergezet, dat ze door het kleinste zuchtje wind zouden vallen.

‘Fi!’ schreeuwde de figuur plots. James maakte een sprongetje. Hij had hem gezien. Hij zoefde zó snel naar James, dat die bijna zijn boeken liet vallen. ‘Wie bespioneerde de spion als deze bezig is met de voorbereiding van zijn ochtendgrapjes!’ zong de figuur met irritatie en lol door elkaar in zijn stem.

‘Oh,’ zuchtte James. ‘Ik ken jou. Mijn Vader en Moeder hebben over jou verteld, Foppe.’

‘En ik jou, kleine beschuitbol!’ reageerde Foppe, vrolijk om James heen tollend. ‘Kleine Potterjongen, James! Ooo! In de rondte sluipen vroeg-vroeg, in tegenstelling tot je pappie! Die hield van de nacht, deed hij! Op zoek naar een ontbijtje, zijn we? Oh, zo jammer. Alle kleine elfje - welfjes zijn in de keuken nog aan het koken. Zweinstein behoort aan Foppe zo vroeg. Zin in een Peruviaanse ontploffende boon?’

Foppe schoof een sliertige arm naar het gezicht van James. De kleine objecten in Foppe’s hand zagen eruit als gedroogde spring-bonen.

‘Nee bedankt! Ik... ik ga naar weer eens.’ James haakte zijn boeken met zijn duim over zijn schouder en begon terug te lopen.

‘Zekers, zijn we? Mmmm! Bonen, bonen, het muzikale fruit!’ Foppe vergat James en zoefde weer terug naar de spanten. ‘Hoe meer ik er neerleg, hoe meer een toet! Misschien toetie tap in kleine Potters’ pompoensap!’ kraaide hij vrolijk.

James kuierde door tot hij op gehoorafstand van Foppe’s gezang was. Na een paar minuten stond hij op een lang, door pilaren ondersteund, balkon dat zich uitstrekte over het schoolterrein. Mist hing als een grote gouden wolk boven het meer. James leunde op de reling en zoog aan het begin van zijn eerste dag geluk en opwinding op.

Er bewoog iets in de stilte. James staarde ernaar. Het was aan de rand van het bos geweest, in de buurt van Hagrid’s huisje. Misschien was Hagrid terug? James onderzocht het huisje. Er kwam nog steeds geen rook uit de schoorsteen. De tuin zag er onverzorgd en overwoekerd uit. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Waarom was Hagrid nog niet terug? Hij wist, dat de half-reus een bekende zwakke plek had voor beesten en monsters en hij maakte zich zorgen, zoals zijn ouders dat deden, dat dit ten lange leste zijn ondergang zou zijn. Misschien dat de verbinding met de reuzen, die op goede momenten al op zijn minst gevoelig lag, uiteen gevallen was. Misschien hadden ze Hagrid en Groep aangevallen of op een of andere manier gevangen gezet. Misschien...

De beweging trok opnieuw zijn aandacht. Net achter een stapel brandhout bij Hagrid's huis was een kleurige flikkering en een flits. James tuurde en leunde zo ver hij kon over de reling. Daar was het opnieuw. Een hoofd keek over het brandhout. Vanuit de verte kon James alleen zien, dat hij de leeftijd van zijn Vader had. Het gezicht bestudeerde het terrein en toen stond hij langzaam op en richtte een camera. Er was weer een flits toen de man een foto van het kasteel nam.

James wilde weggaan om iemand over dit vreemde tafereel te vertellen, een leerkracht of een huiself, toen er plotsklaps iets langs hem vloog. James sprong opzij en liet zijn boeken nu echt vallen. De figuur was wit, semi-transparant en erg stil, hij stroomde langs hem en dook naar de grond beneden hem, zich richtend op de indringer met de camera. De geestachtige vorm was onduidelijk in het helder wordende zonlicht, maar de indringer zag hem aankomen alsof hij hem verwacht had. De man uitte een verschikte schreeuw, maar liep niet weg ondanks het feit, dat tenminste deel van hem dat zichtbaar wel wilde. Baldadig richtte hij zijn camera opnieuw en knipte een paar opnamen van de geestachtige vorm die op hem afkwam. Uiteindelijk, net toen de vorm hem zou overmeesteren, draaide de man zich op zijn hakken om, rende onhandig het stuikgewas van het bos in en verdween in de daar heersende duisternis. De geest stopte aan de rand van het bos als een hond aan het eind van zijn riem. Hij staarde erin en bewoog zich toen onrustig heen en weer. Een minuut later draaide hij zich om en begon aan de terugtocht naar het kasteel. Terwijl James dit bekeek, begon de geest een wat vastere vorm te krijgen. Tegen de tijd dat de figuur terug was op het terrein voor het balkon, zag hij eruit als een jonge man. De geestachtig man zweefde, star en terneergeslagen met het hoofd naar beneden, voort. Toen keek hij omhoog, zag James en stopte. Er heerste korte tijd een volslagen stilte waarin de man naar James staarde, zijn transparante gezicht emotioneel. Toen verdampte de figuur eenvoudig. Snel en volledig.

James staarde naar de plek waar de figuur had gestaan. Hij wist, dat hij het zich niet verbeeld had. Geesten waren net zo goed een onderdeel van Zweinstein als toverstokken en bewegende schilderijen. Hij had het Ravenklauwafdelingsspook, de grijze Dame, een dag daarvoor zwevend door de gang gezien, vreemd somber kijkend. Hij keek er naar uit om Haast Onthoofde Henk te ontmoeten, het Griffioendor afdelingsspook. Maar dit spook was nieuw voor hem. Natuurlijk hadden zijn ouders hem niet ieder klein detail over het leven op Zweinstein verteld. Veel ervan was nieuw voor hem. Toch, deze figuur hield hem bezig, net als de aanblik van de man met de camera die in de rondte snuffelde en foto's maakte. Zou het er een geweest kunnen zijn van de tovenaarsroddelpers? Niet *de Kibbelaar*, natuurlijk. James kende de mensen die dit blad publiceerde en die zouden niet geïnteresseerd zijn in een dromerige morgen bij Zweinstein. Maar er waren genoeg vuilspuiter tovenaarpublishers die altijd interesse hadden in de veronderstelde smerige kleine geheimen van Zweinstein, het Ministerie, en zelfs James' Vader.

Teruglopend naar de leerlingenkamer waar hij hoopte Ted of een van de Gremlins nog voor het ontbijt te vinden, herinnerde James zich, dat hij nog niet de groeten van zijn ouders had overgebracht aan professor Lubbermans. Hij besloot dit direct na het ontbijt te gaan doen en dan van de gelegenheid gebruik te maken om Marcel te vragen over het spook en de man met de camera.

In de Grote Zaal was Marcel niet te vinden. De lange tafels waren nu afgeladen vol eten omgeven door leerlingen in hun schoolgewaden.

‘Dus jij zag iemand op het terrein foto’s maken?’ vroeg Ralph met zijn mond vol Franse toast. ‘Wat is daar nou zo bijzonder aan?’

‘Ik ben meer geïnteresseerd in die geest,’ zei Daan vastberaden. ‘Ik vraag me af hoe hij aan zijn eind gekomen is. Komen spoken alleen terug als ze op een echt gruwelijke manier vermoord zijn?’

James schouderde. ‘Weet ik niet. Vraag het aan de oudere jongens. Of vraag het aan Henk als je hem ziet.’

‘Haast Onthoofde Henk?’ vroeg Sabrina verderop aan de tafel.

‘Ja. Waar zit ie eigenlijk? We hebben een vraag voor hem.’

‘Weg,’ zei Sabrina terwijl zij haar hoofd zo heftig schudde dat de veer in haar haar vervaarlijk wiebelde. ‘Hij is sinds ons eerste jaar niet meer bij ons. Kwam uiteindelijk na al die jaren bij “Het Jachtgezelschap van Koplopers”. We hadden een feestje voor hem en toen was hij weg. Kwam nooit meer terug. Zal het ding zijn geweest, dat hij nodig had om eindelijk verder te gaan. Fijn voor hem ook. Maar toch.’

‘Het Jachtgezelschap...’ informeerde Ralph aarzelend, alsof hij er niet zeker van was het uitgelegd te willen krijgen.

‘Hij kwam nooit meer terug,’ herhaalde James. ‘Maar hij was het spook van Griffioendor! Wie is nu ons spook?’

Sabrina schudde opnieuw haar hoofd. ‘Op dit moment hebben we er geen. Sommige van ons dachten, dat we de oude Perkamentus zou worden, maar helaas.’

‘Maar...’ zei James, maar wist niet wat verder te zeggen. ‘Iedere afdeling heeft een spook, toch?’ Hij dacht aan de ijle vorm in de voortuin die veranderd was in een stille jonge man.

‘De post,’ riep Daan. Iedereen keek omhoog toen de uilen via de hoge ramen naar binnen vlogen. De lucht was plotseling vol klapperende vleugels, vallende brieven en pakketjes. James sperde zijn ogen open, denkend aan Foppe’s vreemde verschijning eerder die ochtend. Voor hij iets kon zeggen, klonk de eerste luidde klap en een meisje gilte verrast en woedend. Ze stond op van de dichtstbijzijnde tafel, haar gewaad onder geel struif.

‘Mijn eieren ontplofte!’ riep ze uit.

Meer klappen klonken op door de Zaal toen de uilen op de dakspanten landden. Ralph en Daan keken wild in het rond om te ontdekken wat er aan de hand was.

‘Tijd om op te stappen, vrienden!’ riep James, zijn lachen inhoudend. Terwijl hij sprak viel er een Peruviaanse boon van een spant vlakbij, landde in een half lege beker en ontplofte met een flinke klap. Sap spatte als een kleine vulkaan eruit. Toen James, Ralph en Daan uit de volslagen chaos renden, vloog en dook Foppe gelukkig door de Grote Zaal, zingend over muzikaal fruit.

De Technomanieles werd gegeven in een van de kleinere lokalen op de etage boven de Hoofd Hal. Het had één raam direct achter het bureau van de leerkracht. De ochtendzon scheen er precies door en omgaf professor Jackson's hoofd met een aureool van goud. Hij leunde over zijn bureau en kraste met een veer op perkament toen Daan en James arriveerden. Ze namen plaats in de oncomfortabele stilte van het lokaal, ervoor zorgend de stilte niet te verbreken door het schuiven van hun stoel. Langzaam liep het lokaal vol, geen van de leerlingen durfde te praten, waardoor er geen geluid te horen was buiten het gekras van de veer van de professor. Eindelijk keek hij op de klok op zijn bureau en stond op, de voorkant van zijn grijze tuniek vlak strijkend.

'Welkom leerlingen. Mijn naam is, zoals jullie wellicht weten, Theodor Jackson. Ik zal jullie dit jaar les geven in Technomanie. Ik ben een groot voorstander van lezen en ik stop veel tijd in luisteren. Jullie zullen in mijn klas veel van beiden doen.' Zijn stem was kalm en afgemeten, en beschaafder dan James verwacht had. Zijn staalgrijze haar was met een militaire netheid gekamd. Zijn borstelige wenkbrauwen vormden één lijn over zijn hoge voorhoofd, zo recht als een liniaal.

'Er wordt beweerd,' ging professor Jackson verder, ondertussen langzaam door het lokaal lopend, 'dat er niet zoiets als een domme vraag bestaat. Ongetwijfeld is dit ook aan jullie verteld. Vragen, zo wordt verondersteld, zijn een teken van een onderzoekende geest.' Hij stopte en keek hen kritisch aan. 'Het tegendeel is waar, vragen zijn alleen maar een teken, dat een leerling niet op heeft zitten letten.'

Daan porde James met zijn elleboog. James keek even naar hem en toen naar zijn perkament. Daan had er een eenvoudige maar opmerkelijk nauwkeurige karikatuur van de professor op getekend. James onderdrukte een lach, zowel om Daan's lef als om de tekening.

Jackson vervolgde. 'Let op in deze klas. Maak aantekeningen. Lees de opgegeven teksten. Als je dit voor elkaar krijgt, zullen jullie niet veel behoefte aan vragen hebben. Let op, ik verbied geen vragen. Ik waarschuw jullie alleen om je af te vragen of een vraag niet een herhaling van mij zou zijn. Als dit niet zo is zal ik een compliment geven. Als het wel zo is, zal ik...,' hij wachtte even en liet zijn blik door het lokaal gaan, 'jullie *herinneren* aan deze conversatie.'

Professor Jackson had zijn rondje door het lokaal afgemaakt. Hij draaide zich naar het schoolbord naast het raam. Hij haalde zijn toverstaf uit een plooi van zijn mouw

en wees hem naar het bord. 'Wie, graag, is in staat om mij te vertellen wat de inhoud van de studie van Technomanie behelst?' Op het bord werd het woord in net, hellend schuinschrift uitgeschreven. Er ontstond een lange, pijnlijke pauze.

Een meisje stak toen aarzelend haar hand op.

Professor Jackson gebaarde naar haar. 'Roept u maar, juffrouw... sorry, ik zal jullie namen gaande weg wel leren. Verduin, toch?'

'Sir,' sprak het meisje met een klein stemmetje, denkend aan Franklin's advies van de vorige dag. 'Technomanie is, geloof ik, de studie van de kennis van Magie?'

'U bent van de Ravenklauwafdeling, juffrouw Verduin?' vroeg professor Jackson haar aankijkend. Ze knikte. 'Vijf punten voor Ravenklauw dan, ondanks dat ik er niet van houd het woord "geloof" in mijn klas te horen. Geloof en kennis hebben weinig, of niets, gemeenzaam. In deze klas zullen wij ons bezig houden met kennis. Wetenschap. Feiten. Als u geloof wilt, Madame Delacroix's lessen zullen hier beneden, in het volgende uur, plaats vinden.' Hij wees en voor de eerste keer werd er iets van humor zichtbaar wat in zijn onbewegelijke gezicht weerspiegelde. Een paar leerlingen dorsten te glimlachen en zelfs zachtjes te lachen. Professor Jackson draaide zich abrupt, zijn toverstok opnieuw op het schoolbord richtend.

'De studie van de Kennis van Magie, ja. Het is een gebruikelijke en trieste vergissing dat magie een mysterieus of tegennatuurlijk fenomeen is. Zij die dat geloven - en gebruik ik het woord "geloven" opzettelijk - zij die geloven dat magie eenvoudig weg mystiek is, zijn ook gevoelig om te geloven in dingen als; het lot, geluk en het Amerikaanse Zwerkbalkteam. Kort gezegd, verloren zaken met geen spoor van harde bewijzen om ze te staven.' Meer glimlachen verschenen in het lokaal. Overduidelijk was dat professor Jackson meer in zich had dan in eerste instantie gedacht werd.

'Magie,' vervolgde hij, terwijl het schoolbord zijn notities begon te krabbelen, 'zal nooit, ik herhaal, *zal nooit* de wetten van de natuur of wetenschap geweld aan doen. Magie zal deze wetten op een zeer speciale en creatieve manier *gebruiken*. Meneer Wilstra.'

Daan schrok, hij keek op van de tekening waarmee hij bezig was terwijl de anderen hun notities maakten. Jackson stond nog steeds met zijn gezicht richting het bord met zijn rug naar Daan.

'Ik heb een vrijwilliger nodig, meneer Wilstra, mag ik uw perkament lenen?' Het was geen verzoek. Terwijl hij sprak, zwaaide hij met zijn toverstok en Daan's perkament vloog ophoog en zoefde naar de voorzijde van het lokaal. Professor Jackson ving het perkament ontspannen in zijn opgestoken hand op. Hij draaide zich langzaam met het perkament voor zich zonder er naar te kijken. De klas keek in gelaten stilte naar de geslaagde karikatuur van professor Jackson die Daan getekend had. Daan dook dieper in zijn stoel, liefst wilde hij door de grond zakken.

'Is het eenvoudige magie die er voor zorgt dat een echte tovenaars-tekening tot leven komt?' vroeg professor Jackson. Tijdens deze opmerking bewoog de tekening op het perkament. De uitdrukking veranderde van een groteske stalen onverschilligheid, naar een geanimeerde woede. De figuur trok zich terug en er voor in de plaats

verscheen in de tekening een bureau. Een getekende versie van Daan schoorvoette naar het bureau. De getekende Jackson trok een enorm vel papier en begon er rode strepen op te zetten, deze vormde de letters S.L.IJ.M.B.A.L. De getekende Daan viel op zijn knieën en pleitte in stilte met de Jackson tekening, die zijn hoofd hooghartig schudde. De Daantekening huilde met zijn mondhoeken naar beneden en getekende tranen spatte van zijn hoofd.

Professor Jackson draaide zijn hoofd en keek naar het perkament in zijn hand toen de klas in lachen uitbarstte. Hij glimlachte zelf oprecht. 'Helaas, meneer Wilstra, uw afgetrokken vijf punten doen de vijf gescoorde van juffrouw Verduin teniet. Ho hum. Zo is het leven.'

Hij begon weer door het lokaal te lopen en plaatste de tekening zorgvuldig terug op het tafeltje van Daan toen hij deze passeerde. 'Nee, magie is geen, zo te zeggen, simpel magisch woord. In werkelijkheid; de waarachtige tovenaars leert om zijn eigen persoonlijkheid op papier te tekenen door gebruik van iets *anders* dan een veer. Er gebeurt niets tegennatuurlijks. Er vindt enkel een andere soort van uitdrukkingsmanier plaats. Magie onderzoekt de natuurlijke wetten, maar doet deze geen geweld aan. Met andere woorden, magie is niet tegennatuurlijk Maar is *bovennatuurlijk*. Dit betekent *voorbij* de natuur, maar er niet los van. Ander voorbeeld. Meneer euh...'

Professor Jackson wees naar een jongen voor hem die terug dook in zijn stoel, scheel kijkend naar de uitgestoken vinger.

'Meershoek..., sir,' zei de jongen.

'Meershoek. U hebt de leeftijd om te Verschijnselen, heb ik het goed?'

'Euh. Ja, sir,' zei Meershoek, opgelucht.

'Beschrijf Verschijnselen voor ons, wilt u?'

Meershoek keek verbijsterd. 's Nogal eenvoudig, toch? Ik bedoel, het is slechts het maken van een prettige plek en deze opslaan in je gedachten, je ogen sluiten, en, nou, het laten gebeuren. En bam, je bent er.'

'Bam? Zegt u?' zei professor Jackson met een neutrale blik.

Meershoek werd rood. 'Nou, ja, min of meer. Je zapt erheen, net zo makkelijk.'

'Dus het is spontaan, zegt u.'

'Ja. Ik denk, dat ik dat zeg.'

Jackson trok één wenkbrauw op. 'U denkt?'

Meersman wriemelde, kijkend naar degene die naast hen zaten voor hulp. 'Eh. Nee. Ja. Zeker. Spontaan. Zoals u zei.'

'Zoals *u* zei, meneer Meershoek,' corrigeerde professor Jackson mild. Hij bewoog weer, nu richting de voorzijde van het lokaal. Hij raakte in het voorbijgaan een andere student op diens schouder aan. 'Juffrouw?'

'Sabrina Hildegard, sir,' zei Sabrina zo beleefd als ze kon.

‘Zou u zo vriendelijk willen zijn een kleine taak voor ons uit te voeren, juffrouw Hildegard? We hebben twee tien-seconde zandlopers nodig van professor Slakhoorn’s drankenkamer, tweede deur links als ik het goed heb. Dank u.’

Sabrina haastte zich naar buiten en professor Jackson keek het lokaal weer in. ‘Meneer Meershoek, hebt u enig idee wat er precies gebeurd wanneer u Verdwijnseld?’

Meershoek had zich voorgenomen dat geveinsde onwetendheid het veiligst was. Hij schudde zijn hoofd.

Professor Jackson leek het goed te vinden. ‘Laten we het op een andere manier onderzoeken. Wie kan mij vertellen waar verdwenen objecten naar toe gaan?’

Nu stak Petra Morgenster haar hand op. ‘Sir. Verdwenen objecten gaan nergens heen, dat wil zeggen, ze gaan overal heen.’

Professor Jackson knikte. ‘Volgens het boekje, juffrouw. Maar een ongeschreven. Materie kan niet op twee plaatsen tegelijk zijn, noch kan het zowel overal zijn en nergens. Ik zal tijd besparen en niet langer de onwetendheid van dit onderwerp onderzoeken. Dit is het gedeelte dat jullie luisteren en ik spreek.’

Door het hele lokaal werden veren in inkt gedompeld en gereed gehouden. Professor Jackson begon weer te lopen. ‘Materie, zoals zelfs jullie weten, is gemaakt van bijna niets. Atomen verzameld in een ruimte vormen iets, dat er vanuit ons gezichtpunt solide uitziet. Deze kaarsenhouder,’ professor Jackson legde zijn hand op koperen kaarsenhouder op zijn bureau, ‘ziet er voor ons uit als een zeer stevig object, maar in feite zijn het triljoenen kleine stukjes, zo dichtbij de ander zwevend om voor ons onhandige begrip de indruk te wekken een vorm en gewicht te zijn. Wanneer we het laten verdwijnen,’ professor Jackson zwaaide zijn toverstok achteloos naar de kaarsenhouder, waardoor die verdween met een nauwelijks hoorbare plof, ‘verplaatsen we de kaarsenhouder niet, noch vernietigen we hem, noch zorgen we ervoor dat de materie die het heeft doen ontstaan, stopt met er zijn, toch?’

Professor Jackson priemde met zijn ogen door het lokaal, springend van gezicht naar gezicht terwijl de leerlingen stopte met schrijven, wachtend tot hij door zou gaan.

‘Nee. We hebben de samenstelling veranderd van de ruimte tussen de atomen,’ zei hij veelbetekenend. ‘We hebben de ruimte tussen de punten uitgebreid, mogelijk duizend-voudig, mogelijk miljoen-voudig. De vermenigvuldiging van deze ruimte vergroete de kandelaar tot op het punt van bijna planeetachtige omvang. Het resultaat hiervan is dat wij er letterlijk doorheen kunnen lopen, door de ruimte tussen de atomen en dat niet in de gaten hebben. Kort, de kaarsenkandelaar is nog steeds hier, hij is eenvoudigweg zo groot geworden, verdund tot zo’n dunne stroom waardoor hij ontastbaar is. Hij is eigenlijk, overal en nergens.’

Sabrina kwam terug met de zandlopers en zette ze op het bureau van de professor. ‘Ah, dank u, juffrouw Hildegard. Meneer Meershoek.’

Meershoek schrok. Er ontstond een gegiechel in de klas. ‘Sir?’

‘Wees niet bang, mijn dappere vriend. Ik zou graag zien dat u een, naar ik aanneem, zeer eenvoudige opdracht uitvoert. Ik zou willen dat u voor ons zou Verdwijnselen.’

Meershoek keek geschokt. ‘Verdwijnselen? Maar... niemand kan op het schoolterrein verdwijnselen, sir.’

‘Dat is waar. Een onduidelijke en slechts symbolische beperking, maar desalniettemin een beperking. Gelukkig voor ons heb ik een tijdelijke, voor het leren, toestemming die u in de gelegenheid stelt, meneer Meershoek, om te Verdwijnselen, van daar,’ professor Jackson liep naar een hoek voor in het lokaal en wees naar de grond, ‘naar hier.’

Meershoek stond onzeker op terwijl hij probeerde te bedenken wat de professor hem vroeg. ‘U wilt dat ik Verdwijnsel van dit lokaal... náár dit lokaal?’

‘Van daar, waar u staat, naar hier. Deze hoek als u dat kunt. Ik denk niet, dat het een hele uitdaging is, behalve dat ik graag wil dat u dit meeneemt.’ Professor Jackson nam een zandloper die Sabrina gebracht had. ‘Draai hem om op het exacte moment vóór u Verdwijnseld. Begrepen?’

Meershoek knikte opgelucht. ‘Geen probleem, sir. Ik kan dit geblinddoekt.’

‘Ik denk niet, dat dat nodig is,’ zei professor Jackson de zandloper aan hem overhandigend. Hij keerde terug naar de voorkant van het lokaal en pakte de tweede zandloper in eigen hand.

‘Op drie, meneer Meershoek. Een... twee... drie!’

Zowel Meershoek als professor Jackson draaide hun zandloper. Een fractie van een seconde later verdween Meershoek met een luide *knal*. Iedereen in het lokaal keek snel naar de voorste hoek.

Professor Jackson hield de zandloper vast en keek hoe het zand zachtjes door het geknepen glas stroomde. Hij neuriede een beetje. Hij stond zichzelf toe lichtjes tegen zijn bureau te leunen, dan keek hij lui naar de hoek van het lokaal.

Er was een tweede *knal* toen Meershoek verscheen. Met een opmerkelijk snelle beweging nam Professor Jackson Meershoek’s zandloper uit zijn hand en legde de zijne en die van Meershoek’s op hun zij in het midden van zijn bureau. Hij nam een stap terug, ernstig kijkend naar beide zandlopers. Het zand van professor Jackson’s zandloper was bijna gelijk verdeeld tussen de twee bollingen. Meershoek’s zandloper had bijna al het zand nog in de bovenste bolling.

‘Ik ben bang, meneer Meershoek,’ zei professor Jackson zonder zijn ogen van de zandlopers te nemen, ‘dat uw aanname onjuist is. Ga terug naar uw stoel en dank u.’

Professor Jackson keek naar de klas en gebaarde naar de zandlopers. ‘Een verschil van vier seconden, een enkele tiende daar gelaten. Het ziet er naar uit dat Verschijnselen in feite niet direct is. Maar - en dit is het meest interessante gedeelte - het is direct voor de Verschijnselaar. Wat kan Technomanie hierover vertellen? Dit is een retorische vraag. Ik zal antwoorden.’

Professor Jackson hernam zijn lopen door de klas terwijl er opnieuw woorden op het schoolbord ontstonden. In het lokaal bogen de leerlingen zich over hun perkament. 'Verschijnselen gebruikt exact dezelfde methodiek als de verdwijnende objecten. De Verschijnselaar vergroot de afstand tussen zijn of haar eigen atomen, zichzelf uitzettend tot zo'n niveau dat ze ontastbaar zijn, ongezien, onmeetbaar, feitelijk overal. Na het overal-zijn te hebben bereikt, *verkleint* de Verschijnselaar automatisch de afstand tussen zijn of haar atomen maar met een nieuw plaatsingspunt, vastgesteld door hun mentale plaatsbepaling direct vóór het Verdwijnselen. De tovenaar die in Londen staat, stelt zich Ebbet Field voor, Verdwijnseld - dit is overal-zijn bereiken - en verschijnt als een nieuw vast punt in Ebbet Field. Het is uiterst belangrijk, dat de tovenaar dit plaatsingspunt in zijn hoofd vormt voordat hij Verdwijnseld. Kan iemand mij aan de hand van Techomanie vertellen waarom?'

Stilte. Het meisje met de naam Verduin stak opnieuw haar hand op. 'Omdat het proces van Verschijnselen direct is voor de tovenaar?'

'Deels correct, juffrouw,' zei professor Jackson bijna vriendelijk. 'Afhankelijk van de afstand heeft Verschijnselen tijd nodig zoals we zojuist gezien hebben, en tijd is niet, relatief gezien, flexibel. Nee, de reden dat de tovenaar zich goed moet concentreren op zijn bestemming voor hij Verdwijnseld is omdat, als de tovenaar in een staat van alles-zijn verkeert, zijn geest in een perfecte staat van een winterslaap is. De tijd die nodig is om te Verschijnselen is niet direct, maar omdat de tovenaarsgeest tijdens het proces effectief bevroren is, lijkt het voor hem direct. Omdat tovenaars niet kunnen denken of voelen gedurende het proces van Verschijnselen kan een tovenaar die niet gefocust is op zijn aankomstpunt voordat hij Verdwijnseld... nooit meer Verschijnselen.'

Professor Jackson fronste zijn wenkbrauwen en keek door de klas, er op bedacht of ze deze lessen konden volgen. Na enige seconden werd er een hand opgestoken. Het was Meershoek. Zijn gezicht straalde ellende uit en hij worstelde duidelijk om dit schrikbarende vooruitzicht op een rijtje te krijgen. Professor Jackson's borstelige wenkbrauwen gingen langzaam omhoog.

'Ja, meneer Meershoek?'

'Vraagje, sir. Het spijt me. Waar -- ,' hij hoestte, schraapte zijn keel en likte toen zijn lippen. 'Waar ligt Ebbet Field?'

James ontmoette na het middageten Daan en Ralph, alle drie hadden even vrij. Met ruimschoots tijd om bij de volgende les te komen, maar niet genoeg om naar hun leerlingenkamer te gaan, liepen ze doelloos rond door de drukke hallen bij de binnenplaats, trachtend uit de buurt te blijven van de oudere leerlingen en discussiërend over hun ochtendles.

‘Ik zeg je, die oude Kanteel heeft een vreemd magisch effect op het verstrijken van de tijd!’ vertelde Daan vol overtuiging aan Ralph. ‘Ik zweer je. Op een gegeven moment zag ik de wijzers letterlijk achteruit bewegen.’

‘Nou, ik vond mijn leerkracht, professor Banning, aardig. Je hebt hem wel eens gezien,’ zei Ralph om van onderwerp te veranderen.

Daan was onverstoorbaar. ‘Vent heeft ogen in zijn achterhoofd of pruik of zoiets. Wie had kunnen denken, dat een toverschool zo geniepig zou zijn?’

‘Professor Banning onderwijst beginnende spreuken en stafwerk, toch,’ vroeg James aan Ralph.

‘Jep. Het was echt geweldig. Ik meen het, ’t is een ding om te lezen over magie, maar het te zien gebeuren is iets heel wat anders. Hij liet zijn stoel zweven, met boeken en al!’

‘Boeken?’ onderbrak Daan hem.

‘Jep, je weet wel, die stapel boeken, die hij op zijn stoel heeft zodat hij over zijn bureau kan kijken! Moet al gauw vijftig kilo zijn. Hij lichtte zijn stoel zo van de grond met die er gewoon nog op, slechts met gebruik van zijn toverstaf.’

‘Hoe ging het jou af?’ vroeg Daan. James kromp ineem, denkend aan de belachelijke toverstaf.

‘Niet slecht, eigenlijk,’ zei Ralph bescheiden. Er viel een stilte toen Daan en James stopten met lopen om hem aan te kijken.

‘Echt. Niet slecht,’ herhaalde Ralph. ‘Ik bedoel, we tilden geen stoelen of zo, alleen veren. Professor Banning zei, dat hij niet verwachtte dat we het de eerste keer gelijk goed zouden doen, maar toch, ik deed het net zo goed als alle anderen.’ Ralph keek bedachtzaam. ‘Misschien zelfs een beetje beter. Professor Banning was er mee in zijn nopjes. Hij zei dat ik een natuurtalent was.’

‘Je liet je veer zweven met dat idiote sneeuwmanblok?’ vroeg Daan ongelovig.

Ralph keek geïrriteerd. ‘Ja. Voor jouw informatie, professor Banning zegt, dat de toverstaf alleen een stuk gereedschap is. Het is de tovenaar die de magie maakt. Misschien heb ik gewoon talent. Heb je daar wel eens over nagedacht meneer Ik-Ben-Plotseling-Een-Toverstok-Expert.’

‘Sjonge, sorry,’ mompelde Daan. ‘Richt alleen dat idiote sneeuwmanblok niet op mij. Ik wil hetzelfde aantal armen en benen houden.’

‘Vergeet het,’ suste James toen ze weer doorliepen. ‘Banning heeft gelijk. Wat maakt het uit waar je toverstaf vandaan komt? Het is je echt gelukt om je veer te laten zweven?’

Ralph begon trots te glimlachen. ‘Helemaal tot aan het plafond. Hij hangt er nog steeds! Hij zit vast in een dakspant.’

‘Vet,’ knikte James bewonderend.

Een oudere jongen met een groene das stootte tegen James, waardoor deze van het pad af in het gras van de binnenplaats terecht kwam, hij liep ook tegen Ralph aan, maar Ralph was even lang als de oudere jongen en een stuk breder. De jongen veerde terug van Ralph, die niet meegaf.

‘Sorry,’ mompelde Ralph toen de jongen stopte en naar hem staarde.

‘Kijk waar je loopt, eerstejaars,’ zei de jongen ijskoud, zijn blik op James en Ralph. ‘En misschien moet je voorzichtiger zijn met wie je gezien wilt worden, Deeter.’ Hij liep om Ralph heen zonder op een reactie te wachten.

‘Kijk, *da’s* de Zwadderichgeest waar je me op de trein van vertelde,’ zei Daan. ‘Tot zover “Ik verwacht, dat we allen vrienden worden”.’

‘Dat was Tim,’ morde Ralph, hij keek naar de jongen die weg liep. ‘Hij is degene die me vertelde, dat mijn GameDeck een belediging was voor mijn tovenaarsbloed. Hij had er trouwens geen moeite mee om hem van me te lenen.’

James hoorde het nauwelijks. Hij was afgeleid door iets wat de jongen gedragen had. ‘Wat staat er op zijn insigne?’

‘Oh, ze zijn begonnen met die te dragen,’ zei Ralph. ‘Tabitha Kraaieveld deelde ze vanochtend in de leerlingenkamer uit. Hier.’ Ralph tastte in zijn gewaad en pakte een zelfde insigne. ‘Ik ben vergeten de mijne op te doen.’

James keek naar het insigne. Witte letters op een donkere blauw-zwarte achtergrond zeiden: “Vooruitstrevende Tovenarij Tegen Vervalste Geschiedenis”. Een grote rode X doorkuiste regelmatig de woorden “Vervalste Geschiedenis” om dan langzaam te verdwijnen.

‘Ze zeggen dat niet allemaal,’ zei Ralph zijn insigne weer in ontvangst nemend. ‘Sommige zeggen, “Bevraag de Overwinnaars”. Ander hebben langere kreten waar ik geen snars van begrijp. Wat is een Schouwer?’

Daan liet zich horen. ‘Mijn Vader werd eens geroepen als “schouwer”, hij kon er onderuit komen omdat hij in Nieuw Zeeland met een film bezig was. Hij zei dat als “schouwers” beter betaald zouden worden er betere veroordelingen plaats zouden vinden.’

Ralph keek verwaasd naar James. “Schouwers”, begon hij langzaam en voorzichtig, ‘zijn heksen en tovenaars die duistere tovenaars en heksen opsporen en vastzetten. Ze zijn een soort tovenaarspolitie denk ik, mijn Vader is een Schouwer.’

‘Hoofd van het departement van Schouwers, bedoel je,’ zei een stem toen er een groep voorbij kwam. Tabitha Kraaieveld liep aan het hoofd ervan, kijkend naar James terwijl ze vervolgde met te zeggen, ‘Maar neem mij mijn onderbreking niet kwalijk.’ De anderen van de groep keken met nietszeggende glimlachjes naar James. Ze droegen allemaal de blauwe insignes.

‘Jep,’ zei James luid en zelfverzekerd. ‘Dat is hij.’

‘Jouw Vader is de baas van de tovenaarsmerissen?’ vroeg Daan, zijn blik van de Zwadderaars naar James richtend. James grijnsde en knikte. Hij zag zijn kans schoon om de andere insignes te lezen. Er stond op “Zeg Nee tegen Schouwer Beknotting”, “Zeg Ja tegen Vrijheid van Magische Uiting”. James had geen idee wat er mee bedoeld werd maar hij kreeg er een slecht gevoel over.

Daan porde Ralph ineens met zijn elleboog. ‘Beter kun je je insigne opspelden maat, anders denken je afdelingsvrienden dat je niet achter Vervalste Geschiedenis en de Schouwer Imperialisten of wat-dan-ook staat.’

James knipperde, het drong nu pas tot hem door wat Ralph even daarvoor had gezegd. ‘Zei je nou dat je slapie je GameDeck ding geleend had?’

Ralph glimlachte humorloos. ‘Nou, misschien hij niet. Maar iemand. Niet veel mensen wisten er vanaf, tenzij ze het achter mijn rug hebben doorverteld. Wat ik weet is, dat ik hem uit mijn tas kwijt ben geraakt direct nadat ik hem gisteren aan jullie liet zien. Ik verwacht dat mijn afdelingskompanen de kamer gezuiverd hebben van vervalste magie.’ Hij zuchtte.

James kon het vervelende gevoel niet van zich afschudden, dat als een steen op zijn maag lag. Het was er ingerold in suikerzoete aardigheid van enkele van de Zwadderaars en de vreemde insignes. En nu had een van hen Ralph’s gekke Dreuzelespeltoestel gepakt. Waarom?

Ze passeerden de Zweinstein trofeeënkast toen Daan, die al vooruit liep, riep. ‘Hé, clubaanmeldingsformulieren. Laten we iets buitenschools gaan doen. Hij leunde naar voren en richtte zijn aandacht op één papier in het bijzonder. “Oude Runen, voorspel uw Lot en het Lot van uw Vrienden! Leer de taal van de Sterren!” Bla, bla, “Planetenstelsel Club, komt op Dinsdag om elf uur tezamen in de West Toren.” Klinkt als een excuus om nog laat op te zijn. Daar wil ik bij.’ Hij pakte een veer die met een eind touw vastzat aan de plank, doopte hem met veel omhaal in en krabbelde zijn naam onder op het papier.

James en Ralph haalden hem in. Ralph leunde naar voren en las de inschrijfvellen hardop. “Debatteer Club”, “Tovenaarsschaak Club”. “Afdeling Zwerkbalelftal”.

‘Wat? Waar?’ vroeg Daan. Nog met de veer in zijn hand alsof hij er iets mee wilde gaan steken. Hij vond het perkament voor de Ravenklauw Zwerkbalelftalteamtrainingen en begon zijn naam te schrijven. ‘Ik zal zo’n bezem te pakken krijgen. Hoe denk je dat mijn kansen liggen, James?’

James pakte de veer van Daan over en schudde geamuseerd zijn hoofd. ‘Alles is mogelijk, mijn Vader was in zijn eerste jaar de Zoeker voor Griffioendor, jongste Zoeker in de geschiedenis. Hij is er deels de reden voor dat ze de regels veranderd hebben. Voorheen konden er geen eerstejaars in een team spelen. Nu is het toegestaan, maar het lukt maar heel, heel zelden.’ James zette zijn naam op het papier voor het Griffioendor Zwerkbalelftalteam. Audities, zo zag hij, waren de volgende dag na schooltijd.

‘Ralph, teken in voor de Zwadderichs? Kom op! Al je vrienden doen het!’ Daan keek op naar de grotere jongen.

‘Neh, ik was nooit goed in sporten.’

'Jij?' riep Daan hartelijk, zijn arm onhandig over de schouder van Ralph gooiend. 'Jij bent een muur! Alles wat je hoeft te doen is jezelf voor het doel zetten en de verdediging is een feit! Alles wat ze moeten doen is een bezem vinden die jou kan houden, jij grote vent.'

'Houd je kop,' zei Ralph zich uit Daan zijn arm draaiend, maar hij lachte en werd rood. 'Eigenlijk ben ik aan het denken me op te geven voor de debatteerclub. Tabitha denkt dat ik daar goed in ben.'

James knipperde. 'Tabitha Kraaieveld vroeg aan jou om bij de Zwadderichdebatteerclub te komen?'

'Nou,' zei Daan starend naar het debat inschrijfformulier. 'Debatclubs zijn niet ingedeeld per afdeling. Ze zijn willekeurig Club A en Club B. Kijk, mensen van de verschillende afdelingen zitten bij elke groep. Er zijn zelfs enkele van het bezoekende Alma Aleron bij.'

'Waarom schrijf je je niet in, Ralph?' vroeg James. Ralph wilde dit overduidelijk.

'Ik weet het niet. Misschien.'

'Oh kijk, Petra zit in Club A,' zei Daan. Hij begon zich opnieuw op te geven.

James was verbaasd. 'Je gaat je opgeven voor de debatclub, alleen omdat Petra Morgenster er bij zit?'

'Kun jij een betere reden verzinnen?'

'Weet je,' zei James lachend. 'Petra gaat met Ted, denk ik.'

'Mijn Vader zegt, dat meisjes niet weten of ze ijsjes lekker vinden, totdat ze alle soorten geprobeerd hebben,' zei Daan wijs, de veer terug stekend in de houder.

Ralph rimpelde zijn voorhoofd. 'Waar slaat dat op?'

'Dat slaat erop, dat Daan denkt, dat hij het Ted moeilijk kan maken op het romantische gebied,' zei James. Hij bewonderde en maakte zich zorgen over Daan's gebrek aan remming.

'Het betekent,' reageerde Daan, 'dat Petra niet weet wat ze zoekt in een man totdat ze de kans heeft gehad om zoveel mogelijk mannen te leren kennen. Ik denk alleen maar aan haar belang.'

Ralph keek Daan onderzoekend aan. 'Je weet toch dat je elf jaar bent, hè?'

James stopte net toen Daan en Ralph begonnen door te lopen. Hij oog was gevallen op een foto in de prijzenkast. Hij stapte naar voren en schermde met gekomde handen zijn gezicht af om de glans van de zon te blokkeren. De foto was in zwart-wit, bewegend, zoals alle toverfoto's deden. Het was zijn Vader, jonger, dunner, zijn zwarte haar wild en rommelig over het beroemde, karakteristieke litteken. Hij glimlachte gelaten naar de camera, zijn ogen bewogen, als wilde hij de blik van iemand vermijden die buiten het blikveld van de camera stond. Naast de ingelijste foto stond een grote trofee gemaakt van zilver en een soort blauw kristal, dat gloeide met een bewegend, krullend licht. James las de plaquette onder de trofee.

De Tovenaarstroof

Gezamenlijk toegekend aan Harry Potter en Carlo Kannewasser

Zweinsteinleerlingen van, respectievelijk, de Griffioendor- en Huffelpuf-afdelingen voor het winnen van het Toverschool Toernooi, dat gehouden werd op deze gronden met de medewerking van de afgevaardigden van het Klammfels Instituut en de Beauxbaton Academie voor Magie.

Er stond nog meer, maar James las dit niet. Hij kende het verhaal. Harry Potter's naam was op oneerlijke manier getrokken waardoor hij deelnemer was geworden, gedwongen om mee te doen door toedoen van een tovenaars genaamd Krenk. Dit had ertoe geleid, dat zowel Harry als Kannewasser met een Viavia naar Voldemort's schuilplaats waren gestuurd, waardoor de slechte tovenaars weer in levenden lijve kon terugkeren. Geen wonder dat zijn Vader op de foto zo ongemakkelijk keek. Hij was te jong geweest voor het toernooi, en was de overcomplete vierde mededinger in het Toverschool Toernooi. Hij was in een kamer geweest vol mensen die hem er op zijn minst ervan verdachten met behulp van zwarte magie vals te hebben gespeeld.

James blikte naar de foto aan de andere kant van de beker, die van Kannewasser. Hij lachte, in tegenstelling tot zijn Vader, oprecht en hartelijk. James had nog nooit een foto van Kannewasser gezien, maar toch zag hij er bekend uit. Hij kende het verhaal van Kannewasser, wist dat hij naast zijn Vader op het kerkhof waar ze terecht waren gekomen, gestorven was. Vermoord in opdracht van Voldemort. Zijn Vader vertelde zelden over die nacht en James begreep waarom, of dacht dat hij het wist.

Hij zuchtte en rende toen achter Daan en Ralph aan.

Later die dag, toen James in zijn kamer was om boeken op te halen voor zijn Verweer Tegen de Zwarte Kunstenles, vond hij Nobby wachtend op hem, ongeduldig krabbelend aan de gordijnen van het bed. James maakte het opgerolde perkament los van de poot van Nobby, stuurde hem naar zijn kooi en las.

Lieve James

Je Vader en ik zijn opgetogen om te lezen dat je al kunt wennen, zoals we verwacht hadden. Je oom Ron zegt gefeliciteerd met je plaatsing bij Griffioendor, en daar sluiten wij ons bij aan. Ik kan niet wachten om van je Vader te horen hoe je ervaring van eerste dagen met je lessen zijn. Ook wil ik degene zijn van wie je als eerste hoort:

Je Vader is gevraagd om naar Zweinstein te gaan voor een bijeenkomst met de Amerikaanse tovenaars over internationale veiligheid en andere zaken van 'gezamenlijke interesse'. Ik zal met Albus en Lil thuis blijven, maar je Vader kijkt ernaar uit om je volgende week te zien. Let erop dat je meer dan alleen pastetjes en vleestaartjes eet en zorg ervoor dat je je gewaden en jezelf

tenminste een keer per week wast. (Dat was een grapje. Hoewel, nee, dat was het niet.)

Liefs en kusjes,

Mam

James vouwde het briefje in het boek dat hij droeg en rende de trap af. De wetenschap dat hij zijn Vader volgende week zou zien maakte verschillende gevoelens bij hem los. Natuurlijk, hij was opgetogen om hem te zien en hem voor te stellen aan zijn nieuwe vrienden. Toch, hij was ook bang, dat door het bezoek het nog moeilijker aan zou worden om aan de schaduw van zijn beroemde Vader ontsnappen. Hij was op dit moment dankbaar dat Daan en Ralph beiden Dreuzelouders hadden en daardoor redelijk onbekend waren met de heldendaden van zijn legendarische pa.

Toen hij zich aansloot bij de massa leerlingen die het Verweer Tegen de Zwarte Kunstenlokaal vulde, zag James een ander insigne op een Zwadderich gewaad. "Vooruitstrevende Tovenaars Tegen Magische Discriminatie", stond erop. Hij voelde zich moedeloos en zag een krantenknipsel dat was vastgepind op de muur bij de deur. "Harry Potter gaat naar Internationale Tovenaars Top", zei de kop. Eronder, kleiner stond: "Hoofd Schouwer ontmoet Verenigde Staten Afgevaardigden Tijdens Zweinstein Ceremonie. Veiligheidsvragen Overheersen." Vast gepint op het krantenknipsel, zo dat een kleine foto van een glimlachende volwassen Harry Potter erdoor bedekt werd, zat weer een andere blauw insigne. "Bevraag de Overwinnaars", flitste het.

'Kom op,' spoorde Ralph, James aan. 'We komen te laat.'

Terwijl ze zich door het klaslokaal loodsten en twee stoelen aan de voorkant vonden, leunde Ralph naar James. 'Is dat jouw pa in dat krantenverhaal?'

James was ervan uit gegaan, dat Ralph het niet opgemerkt had. Hij keek naar Ralph terwijl ze gingen zitten. 'Jep. Mijn Moeder schreef me erover. Hij komt komende week hierheen. Grote bijeenkomst met de Amerikanen, denk ik.'

Ralph zei niets maar keek verongelukt.

'Jij wist er al van, is het niet?' fluisterde James omdat de klas stiller werd.

'Nee,' mompelde Ralph. 'Tenminste niet specifiek. Mijn afdeling heeft het al de hele dag over iets van protest. Ziet er naar uit dat het over je Vader gaat, denk ik.'

James staarde naar Ralph, zijn mond opende zich een weinig. Dus dat was het waar Tabitha Kraaieveld en haar Zwadderaars achter al die vriendelijke glimlachjes en toespraken zich mee bezig waren. De Zwadderichtactieken waren veranderd, maar niet hun doelen. James perste zijn lippen grimmig op elkaar en wendde zich naar de voorkant van het lokaal toen professor Franklin zijn bureau naderde. Professor Jackson liep met hem mee, zijn zwart leren tas in zijn hand en sprak op gedempte toon.

'Gegroet, leerlingen,' zei Franklin opgewekt. 'Ik neem aan dat vele van jullie al kennis gemaakt hebben met professor Jackson. Vergeef mij de korte vertraging.'

Professor Jackson blikte over zijn schouder naar de zittende leerlingen, zijn gezicht als uit graniet gehouwen. Daan's bijnaam voor deze man was behoorlijk toepasselijk, dacht James. Professor Franklin wendde zich naar professor Jackson en sprak met gedempte stem. Professor Jackson leek ontstemd over wat professor Franklin hem vertelde. Hij zette de tas naast hem op de grond, zijn hand vrij makend om kleine gebaren te maken.

James keek naar de tas. Hij stond maar een halve meter bij hem vandaan. Jackson had zijn tas altijd bij zich, dit was op zich niet zo vreemd, behalve dat hij hem oplettend bewaakte. James probeerde niet te luisteren naar het gesprek tussen de twee professoren, wat overduidelijk geheim was. Natuurlijk maakte het dat wel erg belangwekkend. Hij hoorde de woorden "grot" en "Merlijn", toen sneed een derde stem door het lokaal.

'Professor Jackson,' zei een stem die niet luid was, maar klonk met een sfeer van bewust afgezwakte macht. James keerde zich om, benieuwd om te weten wie er sprak. Madame Delacroix stond in de doorgang naar het lokaal. Haar blinde blik ging over ieders hoofd. 'Ik dach, dat u zou wil weet dat uw leerling wacht op u. U bent altijd zo... ,' ze leek in de lucht te zoeken naar het juiste woord, 'kebrand op stipt'eid.' Haar stem had een langzame klank die zowel Frans als Zuid-Amerikaans klonk. Ze glimlachte vaag, draaide zich, en met haar stok tikkend op de vloer verdween ze de gang in.

Professor Jackson's gezicht werd nog harder dan normaal toen hij naar de nu lege deuropening staarde. Hij keek indringend naar Franklin, liet zijn blik naar zijn beneden gaan en reikte naar zijn tas. Hij stopte halverwege en James kon niet anders dan zijn blik tot aan de professors voeten volgen. De zwarte lederen tas was waarschijnlijk een stukje open gegaan toen hij hem neerzette. Het koperen slotje glinsterde. Niemand anders leek het op te vallen behalve James en professor Jackson. Professor Jackson zette zijn beweging langzaam door en sloot de tas met een van zijn grote knokige handen. James ving slechts een kleine glimp op van de inhoud van de tas. Hij leek vol gepropt met lappen van een soort dure, donkere stof. Professor Jackson strekte zich, zijn tas optillend en terwijl hij dit deed keek hij naar James, zijn stenen gezicht strak. James probeerde weg te kijken, maar het was te laat. Professor Jackson wist dat hij het gezien had, zelfs als hij niet wist wat het was.

Zonder een woord beende professor Jackson terug door de het lokaal, bewegend met die vastberaden vegende gang die zoveel leek op een oud slagschip in volle zeilen en draaide zonder om te kijken naar de gang.

'Dank jullie voor jullie geduld,' zei professor Franklin naar de klas, zijn bril hoger zettend. 'Welkom bij Verweer Tegen de Zwarte Kunsten. Inmiddels zullen de meeste van jullie mijn naam wel kennen en veel van jullie, ga ik vanuit, weten iets van mijn geschiedenis. Om de verschillende voor de hand liggende vragen weg te werken: Ja, ik ben *die* Benjamin Franklin. Nee. Ik heb elektriciteit niet uitgevonden voor Drezels, maar ik heb ze een duwtje in de goede richting gegeven. Ja, ik was een onderdeel van het American Continental Congres, hoewel voor duidelijke redenen was ik niet een van de ondertekenaars van de Onafhankelijkheidsverklaring. In die tijd spelde ik mijn naam telkens anders en maar één ervan was bekend in de Drezelwereld, waardoor

het voor mij makkelijker was om te zien welke correspondentie het eerst te openen. Ja, ik weet dat mijn gezicht de honderd dollar biljetten siert. Nee, in tegenstelling tot de populaire mythe, draag ik geen vellen met ongesneden honderdjes met me mee om uit te knippen en te tekenen voor mijn bewonderaars. Ja, ik ben inderdaad behoorlijk oud en ja, dit is bereikt met onderdelen van magie, hoewel ik jullie kan verzekeren, dat die onderdelen veel complexer en prozariëer zijn dan menigeen heeft aangenomen. Ter verheldering, nee, ik ben niet onsterfelijk. Ik ben een heel, heel oude man die met een beetje hulp goed op leeftijd gekomen is. Beslaat dit de voor de hand liggende vragen?' eindigde Franklin met een zuur glimlachje de opmerkelijk volle klas doorkijkend. Er klonk een bevestigend gemompel.

'Geweldig. Op volle stoom dan. En alsjeblieft,' ging hij verder terwijl hij een erg groot boek op zijn bureau opende. 'Laten we ons onthouden van de Benjamins' grapjes, ze waren twee honderd jaar geleden al niet leuk en zijn dat nu nóg minder, dank u.'

Over het terrein, op weg naar de Grote Zaal voor het avondmaal, passeerden James en Ralph Hagrid's hutje en ze merkten op dat er een rooksliert uit de schoorsteen kwam. James begon spontaan te grinniken, riep naar Ralph om hem te volgen en rende naar de voordeur.

'James!' brulde Hagrid de deur opengooiend. Hij wierp zijn armen om de jongen, hem volledig verzwelgend. Ralph's ogen sperde zich en hij deed een stap achteruit, Hagrid van boven naar beneden in zich opnemend. 'Zo goed om weer een Potter terug op school te hebbe. Hoes't met je Ma en Pa en kleine Albus en Lily?'

'Iedereen is prima, Hagrid, waar ben jij geweest?'

Hagrid stapte naar buiten en sloot de deur achter zich. Ze volgden hem over het terrein naar het kasteel. 'Op de berrege, kennis make met de reuzen, da's waar. Groemp en ik, we gaan ellek jaar, dat we gaan! Verspeidde goedheid en probere om ze eerlijk te houwe. Voor zover dat gaat. Dit jaar wat langer gebeve omdat die kleine Groempie zich een vriendinnetje vond. Wie's je vriend dan, James?'

James, afgeleid door de gedachte aan Hagrid's halfbroer, die helemaal reus was, die een bergreuzin het hof maakte, was Ralph helemaal vergeten. 'Oh! Dit is mijn vriend, Ralph Deeter. Hij is ook een eerstejaars. Hagrid, vertel je ons nu dat Groemp verliefd is?'

Hagrid reageerde ontwijkend. 'Ahw. 't Is lief om de kleine jonge en zijn meissie same te zien. Nou, ze benne beide zo gelukkig als twee hippogrievie in 'n kippenhok. Hofmakerij bij reuze is 'n kwetsbaar iets, weet je.'

Ralph vond het moeilijk om het gesprek te kunnen blijven volgen. 'Groemp, uw broer, is een reus?'

'Nou, tuurlijk,' bromde Hagrid vrolijk. 'Hij's maar 'n kleine. Vijf meter of iets. Je zoud zijn vriendin motte zien. Zij is er een van de Crest-Dweller's groep. Zes meter en één centimeter. Niet mij tiep n'tuurlijk, maar Groemp is *smoor* op haar. Niet verrassend eigenlijk, omdat de eerste stap in iedere reuzehofmakerij is om je aanstaande met een flink stuk boomstam op zijn kop te slaan. Ze liet de kleine jonge voor 'n groot deel van de dag knock-out ligge. Maar nou is ie zo dartel as een jonge hond.'

James durfde het eigenlijk niet te vragen en dacht, dat hij het antwoord al wist. 'Heeft Groemp zijn vriendin mee naar hier teruggenomen?'

Hagrid keek verbaasd. 'Nou, n'tuurlijk dee die dat. Dit is zijn thuis nu, toch? Hij zal met haar trouwe als de hofmakerij eenmaal voorbij is. Ze heb voor zichzelf een leuk klein grotje gemaakt, in de heuvels achter het bos. Groemp is daar nu, help haar de boel gezellig te make.'

James probeerde zich voor te stellen hoe Groemp een zes meter lange reuzin zou helpen het "gezellig" te maken, maar dit lukte hem niet. Hij schudde zijn hoofd in een poging die leeg te maken.

'Ik hoor, dat je pa hier volegende week heen kompt voor 'n bijeenkomst, James,' zei Hagrid toen ze de schaduw bereikte van de hoofdingang. 'Gaat brainstormen met de hote-me-toten van de andere kant van de sloot, hè?'

James moest even nadenken over Hagrid's uitdrukking. 'Als jij dat zegt.'

'Ahh, het zal leuk weze om je Vader weer op de thee te krijge, net als vroeger. Alleenig zonder de geheimzinnigheid en avonture. Heb ik je ooit verteld over de tijd dat je Vader, Ron en Hermelien mij hielp om Norbert, nu Norbetta, te laten ontsnappe?'

'Niet meer dan honderd keer, Hagrid,' grijnsde James. Hij trok de deuren van de Grote Zaal open. 'Maak je geen zorgen, het veranderd iedere keer als ik het hoor een beetje.'

Later, toen het eten bijna voorbij was, benaderde James Hagrid op een plek waarvan hij dacht een meer privé-gesprek te kunnen voeren. 'Hagrid, kan ik je een soort van officiële vraag stellen?'

'Tuurlijk ken je dat. 'k weet niet ofdat ik 't antwoord heb, maar 'k zal me best doen.'

James keek rond en zag Ralph aan de Zwadderichtafel zitten aan de rand van Tabitha Kraaieveld's groep. Ze sprak serieus, haar knappe gezicht verlicht door het kaarslicht en het verre zachte licht van het plafond. 'Worden mensen ooit wel, 'k weet niet, verkeerd gesorteerd? Is het mogelijk dat de Hoed een vergissing kan maken en iemand in de verkeerde afdeling kan plaatsen?'

Hagrid plofte zwaar neer op een nabije bank die pijnlijk kraakte. 'Nou, ik ken niet zegge, dat ik ooit gehoord heb dat dát gebeurd is,' zei hij. 'Sommige mense kenne het niet leuk vinde waar ze geplaatst worde, maar dat betekent nie dat ze d'r nie thuis hore. 't Ken betekene, dat ze niet echt blij benne met wie ze echt zijn. Waar maak ie je zorege over, James?'

'Oh, ik ben niet degene aan wie ik aan denk,' zei James, snel zijn blik los makend van Ralph om deze niet aan te duiden. 'Het is meer een soort van, je weet wel, algemene vraag. Ik vroeg het me alleen maar af.'

Hagrid trok een scheve grijns en klopte James op zijn rug, waardoor die een stap naar voren struikelde. 'Net als je pa, ben je. Altijd uitkijke voor andere mense, terwijl ie beter uit kon kijke voor ze eige. Ken je goed door in de probleme komen as je nie oppast, net als hij!' Hij giechelde, een geluid dat leek op losse stenen rollend in een snelle rivier. Het idee leek Hagrid veel vermaak te geven. 'Neh, de Sorteelhoed weet waar ie mee bezig is, denk ik. Alles zal wel goed komme. Let maar op!'

Maar terug lopend naar zijn tafel maakte James, toen hij voorbij de Zwadderaartafel liep, kort oogcontact met Ralph en hij vroeg het zich af.

4. Het Progressieve Element

James Potter zat op zijn bed en onderdrukte een geeuw. Hij luisterde zeer intens, rondkijkend in de duistere slaapkamer. Overall om hem heen waren de kleine geluiden van slapende Griffoendoren. Ted draaide en snurkte, mompelend in zijn slaap. James hield zijn adem in. Hij was zojuist wakker geworden door het geluid van zijn eigen naam in zijn oor. Het was als een stem in een droom geweest: ver weg en fluisterend, alsof die geblazen was vanuit een lange donkere rokerige tunnel. Hij had zich er net van overtuigd, dat het een restant van een droom was en zakte weer weg in slaap toen hij het opnieuw hoorde. Het leek uit de muren zelf te komen, een afstandelijk geluid, ergens rechts van hem, een koor van fluisteraars die zijn volledige naam zeiden.

Heel stil glipte James uit zijn bed en schuifelde naar de badkamer. De stenen vloer onder zijn voeten was koud terwijl hij met opgeheven hoofd stil stond. Hij draaide zich langzaam en naar de deur, kijkend zag hij daar een figuur bewegen. Hij had hem niet zien verschijnen, hij was eenvoudig daar, zwevend, waar een moment eerder alleen duisternis was geweest. James aarzelde en liep achteruit terug naar zijn bed, hij viel er bijna achterover op. Toen herkende hij de spookachtige vorm. Het was dezelfde

schichtige witte figuur die hij had gezien op het schoolterrein, degene die de indringer achterna zat, de spookachtige vorm die, toen hij naar het kasteel teruggekomen was, eruit had gezien als een jonge man. In de duisternis van de deuropening leek de figuur veel groter dan toen hij in het zonlicht verscheen. Hij was schichtig en vaag, met alleen een minimale voorstelling van zijn menselijke vorm. Hij sprak weer zonder te bewegen.

James Potter.

Dan draaide hij en fladderde de trap af.

James aarzelde slechts één seconde, trok zijn badjas strakker om zich heen en volgde de figuur, zijn blote voeten kletsten lichtjes op de stenen treden.

Hij bereikte de verlaten leerlingenkamer nog op tijd om te zien dat de spookachtige vorm door de portretopening schoot, dwars door de rug van het portret van de Dikke Dame. James volgde gehaast.

Hij verwachtte, dat de Dikke Dame hem zou uitfoeteren als hij voorbij haar sloop, maar toen hij de lijst voorzichtig sloot bleek ze diep in slaap. Ze snurkte met een opmerkelijk kleine, damesachtige snurk en James vroeg zich af of het een betoverde slaap was, uitgesproken door de spookachtige figuur.

De gangen waren stil en donker, het was dan ook midden in de nacht. Het blauwzilveren maanlicht werd gefilterd door enkele wolken. Het daagde bij James, dat hij beter zijn toverstok mee had kunnen nemen. Hij kon er nog niet veel mee, maar hij kende de Verlichtingsspreuk. Hij keek in de rondte op zoek naar de spookachtige vorm. Een patroon van maanlicht en schaduwen tekende de gang. De vorm was nergens te zien. Hij koos een willekeurige richting en draafde er heen.

Na verschillende bochten wilde James het opgeven. Hij wist niet eens zeker of hij de weg naar de Griffioendorleerlingenkamer terug kon vinden. De gang waar hij stond was hoog en smal, zonder ramen met slechts een toorts die rood sputterde bij de boog waar James binnen gekomen was. Aan beide kanten van de gang waren gesloten deuren, ieder gemaakt van stevig hout en versterkt met ijzeren beslag. Achter een van hen liet een nachtelijke windvlaag iets kraken, laag en lang als de kreun van een slapende reus. Alles bij elkaar was het een angstwekkend moment, maar toch kon James zich er niet toe brengen om nu al terug te gaan. Langzaam liep hij de gang door, de toorts zorgde ervoor dat zijn schaduw zich lang voor hem uitstreckte, flikkerend in duisternis.

‘Hallo?’ zei hij zachtjes, zijn stem gedempt, iets harder dan fluisterend. ‘Ben u hier nog, ik kan u niet zien.’

Er kwam geen reactie. In de gang werd het kouder. James stopte, tuurde hopeloos in de schaduwen en draaide zich toen om. Centimeters van zijn gezicht flitste iets door de gang en hij maakte een sprongetje. De witte gestalte kwam door een van de deuren en James zag dat die deur niet helemaal gesloten was. Blauw maanlicht vulde de ruimte die hij door de spleet kon zien. Trillend duwde James tegen de deur die krakend openging. Bijna onmiddellijk kwam de deur tegen iets aan wat een knarsend en schuurend geluid veroorzaakte, er lagen gebroken stukken ijzer op de grond naast

iets langs en zwarts met een kromming aan het einde. Een koevoet. James schopte deze opzij, duwde de deur verder open en stapte naar binnen.

De kamer was groot en stoffig, vol met kapotte bureaus en stoelen, blijkbaar hierheen gebracht voor reparatie, maar vergeten. Het plafond liep af, richting een zwarte muur waar vier ramen gloeide in het maanlicht. Het raam helemaal rechts was gebroken. Glas glinsterde op de vloer en een van de slingerende ramen hing scheef, als een gebroken vleermuisvleugel. De spookachtige figuur stond daar, keek naar het gebroken glas en draaide zich om om naar iets te kijken over James' schouder. Hij had zijn menselijke vorm weer en James hijgde toen hij zag dat hij het gezicht had van een jonge man. Toen gebeurde er twee dingen tegelijk. De spookachtige vorm loste in een sliert van zilverachtige rook op en er klonk een knal en gekletter van buiten op de gang.

James sprong op en draaide zich op zijn hielen, kijkend door de deuropening. Hij zag niets, maar kon nog steeds het galmende geluid van het gekletter vanuit het duister horen. Hij leunde tegen de binnenkant van de deur, zijn hart klopte zo hard dat hij groene flitsen zag aan de rand van zijn ogen. Hij keek rond door de kamer, maar het was volledig donker en buiten het gebroken raam en het meubilair was hij vol spinnenwebben. De spookman was weg. James haalde diep adem, keek vooruit en sloop de gang weer in.

Er klonk een nieuw zachter gekletter, James kon aan het geluid niet horen of het van verderop uit de donkere gang kwam of niet. Het galmde waardoor het klonk of het uit een andere kamer kwam. Opnieuw berispte James zich voor het vergeten van zijn toverstok. Op zijn tenen liep hij door de duisternis. Na iets wat een eeuw leek te duren was er een andere open deur. Hij leunde tegen het metselwerk van de deurpost en gluurde naar binnen.

Vaag herkende hij de Drankenvoorraadkamer. Er bevond zich een man in. Hij was gekleed in zwarte jeans en een zwart shirt. James herkende hem als dezelfde man die hij deze ochtend aan de rand van het Verboden Bos had gezien, die stiekem fotografeerde. Hij stond op een stoel en inspecteerde de planken met een klein zaklampje. Op de grond bij de stoel lagen de kapotte resten van een aantal kleine flacons. Terwijl James keek stopte de man de zaklamp tussen zijn tanden en graaide naar een andere fles van de bovenste plank, zich merkwaardig met zijn vrije hand vasthoudend aan de plank er tegenover.

'Heritah Herung,' las hij hardop over de zaklamp, zijn nek verdraaiend om het licht op de fles te richten, *'wat is daaf vooh spuf?'* Zijn stem was een laag, eerbiedig gemompel. Plotseling keek de man naar de deur. Zijn ogen maakte contact met James en een moment bewogen beide niet. James was er zeker van dat de man hem aan zou vallen. Hij was duidelijk een indringer en James had hem gezien. Hij probeerde zijn wil aan zijn voeten op te leggen om om te draaien en te vluchten, maar er werd geen contact gemaakt tussen zijn hersenen en zijn benen. Hij stond, starde en hield het metselwerk van de opening vast alsof hij het wilde beklimmen. Toen deed de man het laatste wat James verwachtte. Hij sprong van de stoel en rende weg.

Hij was weg voor James het beseftte. Het gordijn aan het eind van de voorraadkamer waar de man doorheen was gestormd, wapperde nog. Tot zijn grote verrassing schoot James als een speer naar voren om de man te volgen.

De Drankenvoorraadkamer sloot aan op het lokaal zelf. Lange hoge tafels stonden in het donker, de stoelen er netjes onder. James stopte en spitste zijn oren. Voetstappen klonken vanuit de gang verderop. Toen James om de tafels heen dook en naar de gang rende in achtervolging van de man, kletsten zijn eigen voeten op de stenen vloer.

De man aarzelde op het punt waar twee gangen elkaar kruisten. Hij keek wanhopig heen en weer en toen naar de aanstormende James. De man maakte het zelfde hoge, kleine kreetje, dat James had gehoord toen hij werd opgejaagd door de geest. Hij gleed weg op de stenen, zijn voeten wilden drie kanten tegelijk op. Toen kreeg hij ze onder contrôle en rende onhandig door de bredere gang. James wist waar de man nu heenging. Hij zou uitkomen in de hal met de bewegende trappen. Op het moment dat James dat dacht, hoorde hij weer een kleine kreet van verrassing naar hem galmen. Hij grijnsde tijdens het rennen.

James stopte bij de leuning en leunde eroverheen, turend in de duisternis van de etages beneden. Als eerste was het subtiele slijpen van de trappen het enige geluid, dan hoorde hij het klapperen van de schoenen van de man. Daar was hij, vastgeklampt aan een leuning of zijn leven er vanaf hing, van de trap naar beneden stommelend terwijl deze statig door draaide. James aarzelde een moment en deed toen iets waar hij van gedroomd het ooit eens te doen, maar nooit van gedacht had er helemaal het lef voor te hebben om te proberen: hij klom op de leuning van een van de dichtsbijzijnde trappen, gooide een been erover, en liet los.

De dikke houten leuning, gepoetst door generaties van huiselven tot een steenachtige, glazen glans, waren als balken van ijs onder James. Hij vloog van de leuning, draaide zijn hoofd over zijn schouder om te zien waar hij heen ging. Zijn haar, dat sluik was geworden van het zweet van de inspanningen eerder, verwardde door de wind die erlangs ging. Toen hij het einde naderde, greep hij de leuning opnieuw met beide armen en benen vast, vertraagde en hopte lichtjes op de grond. Hij keek in de rondte, zoekend naar de man en zag hem naar een andere etage rennen, één verdieping lager.

James' Vader had hem verteld over de bewegende trappen, hem het geheim uitgelegd hoe er mee om te gaan. James loerde naar het bewegende doolhof en koos een andere trap, die toen net begon te draaien. Hij gooide zichzelf over de leuning en liet los, naar beneden glijdend alsof ze ingevet waren. Aan een kant was er de slingerende kloof van aankomende trappen en gangen; aan de andere kant was, door de snelheid, een waas van trappen. James knarste zijn tanden en draaide om weer achter zich te kijken. De man bereikte net de overloop onder hem. Hij stommelde gedesoriënteerd toen hij van de trappen wegliep en keek op om te zien hoe James als een raket op hem afkwam.

James raakte de man op volle snelheid, ketste van hem af en viel languit op de stenen. De man kreette een derde keer, ditmaal van frustratie en verrassing toen de kracht van de botsing hem compleet van zijn voeten gooide. Er klonk een

doordringend hard gekletter, gevolgd door het gerinkel van glas. James rolde om en bedekte in een reactie zijn gezicht. Toen de stilte weerkeerde keek James door zijn vingers. Er was een erg groot, grofweg manvormig gat in het glas-in-lood raam aan het eind van de overloop. Er doorheen wuifden de spinachtige vingers van de bomen in een nachtelijke bries, doelloos krabbend aan de sterrenhemel.

'Wat is daar aan de hand?' riep een raspende stem trillend van woedde. James krabbelde op, voorzichtig om niet met zijn blote voeten in het gebroken glas te gaan staan. Behoedzaam schoof hij zo dicht als hij durfde naar het gat en keek naar beneden. Het was lastig om te zien hoe hoog het was. Buiten klonk het geritsel van de wind in te boomtoppen, maar verder was er in de nacht geen geluid te horen.

Mevrouw Norks, de kat, verscheen op een nabije trap, haar oranje ogen noodlottig terwijl zij naar het raam keek, het gebroken glas, en dan James. Meneer Vilder volgde, hijgend en vloekend terwijl hij klom.

'Oh,' zei hij met een stem die droop van sarcasme, "t is de Potterjongen. Waarom, oh waarom ben ik niet verrast?'

'Waar *was* je met je hoofd, Potter, het achtervolgen van een onbekend persoon. Door het kasteel, in de nacht *alleen*?' Het Schoolhoofd Anderling stond kaarsrecht achter haar bureau en leunde er met beide armen op. Haar ogen stonden ongelovig, haar gezicht gefronst.

'Ik-- ,' begon James, maar zweeg toen ze een hand opstak om hem het zwijgen op te leggen.

'Niets zeggen. Ik heb hier vanmorgen geen geduld voor.' Ze ging nog iets rechter staan, wat bijna onmogelijk was, duwde haar bril hoger op en kneep in de brug van haar neus. 'Ik heb in de loop der jaren genoeg Potterverklaringen gehoord en ik weet hoe ze meestal klinken.'

Vilder stond in de buurt, zijn onderkaak vooruit en een glinstering in zijn ogen die duidelijk maakte dat hij er plezier in had de laatste Potterherrieschopper zo snel te pakken te hebben. Mevrouw Norks snorde in zijn armen als een kleine, harige machine. James keek voorzichtig rond in het kantoor van de Directrice. De kamer was nog verduisterd door ochtendschaduwen. De portretten van alle vorige schoolhoofden en hoofdonderwijzeressen dommelden in hun lijsten, James kon nog net het portret van zijn broertjes naamgenoot, Albus Perkamentus, zien. Perkamentus

zat met zijn kin op zijn borst, en zijn muts over zijn ogen. Zijn lippen bewogen terwijl hij zachtjes snurkte.

Professor Anderling ging in haar stoel zitten. 'Meneer Potter, u, van alle mensen, kunt mij niet wijsmaken dat u niet op de hoogte bent van de regels voor de leerlingen die 's nachts door school, of over het schoolterrein zwerven.'

'Nee,' zei James snel. 'Euh, ja, ik ken de regels. Maar het spook--'

Professor Anderling hief haar hand opnieuw. 'Ja, het spook, ik weet het.' Alles, behalve haar woorden straalde ongeloof uit over dit gedeelte van het verhaal. 'Maar, meneer Potter, zelfs ú begrijpt, dat zelfs *als* spoken verschijnen in de slaapkamer van een leerling, dit de gegeven leerling niet een vrijbrief geeft om vrijgesteld te zijn van regels die hem even niet uitkomen.'

Meneer Vilder grinnikte en scheen te beslissen, dat nu de tijd was om het gevoelige punt aan te snijden wat hem hoog zat. 'Hij vernietigde het Herculesraam, Directrice. Onbetaalbaar stukje glaswerk. We zullen het nooit met eenzelfde kunnen vervangen, wed ik.' Hij keek bij de laatste woorden vuil naar James.

'Ramen zijn één ding, meneer Vilder,' zei professor Anderling hem niet aankijkend. 'Maar indringers op het schoolterrein zijn beslist iets anders. Ik ga er van uit, dat u al regelingen hebt getroffen voor een inspectie van de school, te beginnen buiten, onder het Herculesraam?'

'Ja, m'vrouw, maar we hebben niets gevonden. De Venus rozentuin ligt direct onder dat raam. Ze liggen een beetje overhoop, gebroken glas overal, maar geen teken van een indringer. We hebben alleen het verhaal van deze jongen, dat er zelfs een indringer wás, Directrice.'

'Juist,' bevestigde professor Anderling. 'En in dit geval ben ik helaas geneigd dat verhaal te geloven. Iemand is duidelijk door dat raam gegaan, tenzij u suggereert dat meneer Potter er *zelf* doorheen gegaan is.'

Vilder knarste zijn tanden en staarde naar James alsof hij dit heel graag wilde doen.

'Maar hij was in de Drankenkamer, professor!' drong James aan. 'Hij brak verschillende flacons! Die moeten daar nog steeds zijn. En, hij brak in via een raam niet ver daar vandaan. Ik zag het. Het spook leidde me daarheen.'

Professor Anderling keek onderzoekend naar James. 'Meneer Potter, ik geloof dat u iets zag, maar de waarschijnlijkheid dat die persoon daadwerkelijk van buitenaf ingebroken heeft in school is uitermate klein. U bent ervan op de hoogte dat Zweinstein beschermd wordt door de beste beveiligingsmaatregelen en Anti-Magie spreuken die er bestaan. Geen heks of tovenaer, ongeacht hun vaardigheden, kunnen hier binnenkomen, tenzij ze geacht worden hier te zijn.'

'Dat is het nou precies, professor,' zei James ernstig. 'Ik denk niet, dat het een tovenaer was. Ik denk, dat het een Drezel was!'

Hij verwachtte verraste kreten van het Schoolhoofd en Vilder, maar die kwamen niet. De Directrice staarde enkel naar hem, haar gezichtuitdrukking onveranderd. Vilder keek van haar naar James en terug, en stootte een naargeestig klein lachje uit.

‘U moet het ‘em nageven, Directrice. Ze worden ieder jaar creatiever.’

‘James,’ zei professor Anderling met milde stem. ‘De onvindbare aard van de school en de onnoembare Beschermingsspreuken die het terrein bedekken zorgen ervoor dat het voor iedere Dreuzel echt onmogelijk is, maakt niet uit hoe volhardend ook, om ooit de weg naar binnen vinden. Dat weet je toch?’

James zuchtte en probeerde niet met zijn ogen te rollen. ‘Ja. Maar dat verandert niets aan wat ik zag. Het was een Dreuzel, professor. Hij gebruikte een koevoet en een zaklamp. Geen toverstok.’

Professor Anderling keek hem langdurig aan en nam toen weer een zakelijke houding aan. ‘Wel, meneer Potter, als u gelijk hebt, hebben we een situatie hier die zeker in de gaten gehouden moet worden. U kunt er gerust op zijn, dat we het nader zullen onderzoeken. Hoewel, intussen is er nog steeds de situatie van het negeren van de avondklok en het beschadigde raam. Gezien de omstandigheden stel ik u vrij van het laatste, maar u zult wel de consequenties moeten ondervinden voor het eerste. U zult komende Zaterdagavond twee uur moeten nablijven bij meneer Vilder.’

‘Maar--?’ begon James, dan landde Vilders’ hand zwaar op zijn schouder.

‘Ik zal wel voor dit jochie zorgen, Directrice,’ bromde hij. ‘‘t Is nog niet te laat om ze te redden als je ze op tijd vangt. Toch, jongeman?’

‘Meneer Potter,’ zei professor Anderling, kennelijk al met haar hoofd bij andere dingen. ‘Neem meneer Vilder mee naar de Drankenkast en het andere gebroken raam, wilt u? Laten we proberen om het daar vóór de lessen opgeruimd te krijgen, als dat gaat. Goedemorgen, heren!’

James stond er terneergeslagen bij en Vilder leidde hem naar de deur met de grootte, klauwachtige hand op zijn schouder.

‘Kom maar mee, mijn jongen. We moeten kwajongenswerk recht zetten is ‘t niet?’

Op weg naar buiten zag James dat een van de portretten van de schoolhoofden wakker was. De ogen van dat schoolhoofd waren zwart, net zoals het sluike haar, dat om zijn gezicht hing. Severus Sneep bestudeerde James ijskoud, alleen zijn ogen bewogen terwijl hij Vilder volgde die de kamer uit marcheerde.

Tina Kers, de leerkracht Dreuzelkunde, leidde de klas energiek naar het gazon. De dag die redelijk helder begonnen was werd nu grauw en somber. Windvlagen

flapperden om de randen van professor Kers' sportmantel en Hagrid probeerde om een net om een houten frame op te hangen dat hij zojuist opgezet had.

'Prima gedaan, Hagrid,' riep professor Kers toen ze aan kwam lopen, de klas op een draf om haar bij te houden. 'Stevig als een schuur wil ik wedden.'

Hagrid keek op, liet daarbij zijn greep op het net verslappen en graaide om het te pakken te krijgen. 'Dankie, pro'fesor Kers. Was niet echt wat je noemt een uitdaging. Behalve dit gedeelte, n'tuurlijk, wat een beetje link is.'

Hagrid's bouwwerk was een eenvoudig houten frame, grofweg langwerpige. Er was enkele tientallen meters verderop eenzelfde, het net zat vast en glooide in de stevige bries.

'Kers is nieuw dit jaar, als je dat nog niet wist,' vertelde Ted aan James toen ze zich verzamelden. 'Heeft enkele behoorlijk gekke ideeën over hoe over Dreuzels te leren. Je zou wensen, dat je deze klas naar het laatste jaar geschoven had.'

'Alsof deze kleren niet erg genoeg zijn,' zei Gerard zuur, kijkend naar zijn korte broek en sokken. Het was iedere Donderdag verplicht om deze bij de Dreuzelkundes te dragen, met gymshoenen en een trui in een van de twee Zweinsteinkleuren. De ene helft van de klas droeg paars, en de andere helft goud.

'Ze zouden er niet zo, euh, interessant uitzien, Gerard, als je witte sokken had,' zei Sabrina zo diplomatiek als ze kon.

Gerard gaf haar een *vertel-mij-iets-dat-ik-niet-al-weet* blik. 'Dank je, lieverd. Zeg dat tegen mijn Moeder de volgende keer dat ze haar boodschappen bij de HEMA doet of dat verdomde C & H.'

Daan deed geen poging om Gerard te corrigeren. Hij was in een irritante goede bui, kennelijk meer op zijn gemak in het kloffie dan de rest. 'Ik heb hier een goed gevoel over. Dat windje zorgt voor frisse lucht in je kop. Doe gezellig.'

Gerard wees met zijn duim naar Daan. 'Waarom zit *hij* eigenlijk in deze klas?'

'Hij heeft gelijk, Gerard,' zei Ted goed gestemd. 'Schud dat zaagsel eens een beetje en doe ons allemaal een lol, oké?'

'Goed, klas!' riep professor Kers, in haar handen klappend voor aandacht. 'Laten we ons opstellen. Vorm twee lijnen alsjeblieft, paars staat hier. Dat is mooi. Goud, hier aan deze kant. Dat is mooi.'

Terwijl de rijen zich vormden haalde professor Kers een flinke emmer van onder haar arm. Ze stapte naar het hoofd van de paarse rij. 'Toverstokken tevoorschijn!' riep ze. Iedere leerling trok zijn of haar toverstaf en hield die gereed, sommige eerstejaars keken om zich heen om te zien of zij hem correct vasthielden. James zag Daan stiekem naar Ted kijken en wisselde zijn stok van zijn rechter- naar zijn linkerhand.

'Prima!' zei professor Kers, ze hield de emmer omhoog. 'Hierin dan, graag!' Ze liep langs de lijn kijkend hoe de leerlingen met tegenzin hun toverstok in de emmer lieten vallen. Er klonk een eenduidige kreun van de verzamelde leerlingen. 'Jullie weten hoe je toverstok eruitziet neem ik aan. Kom, kom, als we dingen willen leren over de Dreuzelwereld, moeten we leren om *niet-magisch* te denken. Dit betekent,

vanzelfsprekend, geen toverstokken. Dank u, meneer Meershoek, meneer Lupos. juffrouw Hildegard. En u, juffrouw Verkaaij. Dank ú . Goed. Dat was alles?

Een zeer onenthousiast geluid kwam van de aanwezige leerlingen.

‘Hup, hup, jongens,’ kraaide professor Kers terwijl ze de emmer met toverstokken naast Hagrid’s bouwsel zette. ‘Willen jullie mij laten geloven dat jullie zó afhankelijk zijn van magie, dat jullie niet in staat zijn om zonder dit een heel, *heel* simpel spelletje te doen? Hmm?’ Ze keek in de rondte naar de leerlingen, haar puntige neus iets naar boven gericht. ‘Dat hoop ik niet. Maar voordat we beginnen, laten we het erover hebben waarom het zo belangrijk voor ons is om de gewoonten en gebruiken van de Dreuzelwereld te kennen. Iemand?’

James ontweek de blik van professor Kers die van leerling naar leerling keek. De totale stilte werd slechts verstoord door het geluid van de wind door de bomen en het geklapper van de banieren op het kasteel.

‘We leren over Dreuzels, opdat we niet vergeten dat, ondanks onze grote verschillen, we toch vooral mensen zijn,’ zei professor Kers energiek en inlevend. ‘Wanneer we onze belangrijkste overeenkomsten vergeten, vergeten ook met elkaar overweg te kunnen en dat kan tot niets anders leiden dan vooroordelen, discriminatie en uiteindelijk, strijd.’ Ze liet de woorden inzinken en vervolgde op prettige toon. ‘Buiten dat, de niet magische aard van onze Dreuzelvrienden heeft hen gedwongen om dingen uit te vinden die we in de magische wereld nooit bereikt hebben. Het resultaat, leerlingen, zijn spellen zo simpel en elegant dat er geen bezems voor nodig zijn, geen betoverde Snaaien en geen vliegende Beukers. De enige dingen noodzakelijk zijn twee netten,’ ze wees met een zwaai van haar arm op Hagrid’s nieuwe bouwsels en hield iets anders in haar rechterhand, ‘en een enkele bal.’

‘Geweldig,’ zei Daan sarcastisch, loerend naar de bal in de opgestoken hand van professor Kers. ‘Ik kom naar een magische school om te leren met een balletje te spelen.’

‘Bij ons noemen we het voetbal,’ zei Gerard zuur.

‘Professor Kers,’ zei een aangename vrouwen stem. James keek wie het was.

Tabitha Kraaieveld stond op het eind van de tegenover opgestelde rij. Het huilen stond haar in haar gouden trui nader dan het lachen. Ze droeg er een zwarte sportmantel over, netjes bij haar keel vastgemaakt. Een groepje andere Zwadderaars stond naast haar in de rij, hun afkeur was van hun gezichten af te lezen. ‘Waarom is het precies nodig voor ons om te leren om een Dreuzel, euh, sport te spelen? Zou het niet voldoende zijn om te lezen over Dreuzelgeschiedenis en gewoonten? Want zelfs als zij dit zouden willen, mogen heksen en tovenaars volgens een internationale magische wet niet deelnemen in Dreuzelsportcompetities. Heb ik het goed?’

‘Dat hebt u, juffrouw Kraaieveld,’ antwoordde professor Kers snel. ‘En weet u mogelijk ook waarom dit is?’

Tabitha deed één wenkbrauw omhoog en glimlachte minzaam. ‘Zéker niet, professor.’

‘Het antwoord op uw vraag ligt dáárin, juffrouw Kraaieveld!’ zei professor Kers zich wegdraaiend van Tabitha. ‘Iemand anders?’

Een jongen die James herkende als een derde jaars Huffelpuf, stak zijn hand op. ‘Professor? Ik denk dat het is, omdat tovenaars een competitie uit balans kunnen gooien indien zij magie zouden gebruiken.’

Professor Kers gebaarde naar hem om te verduidelijken. ‘Ga door, meneer Trommel.’

‘Nou, mijn Moeder werkt voor het Ministerie en zij zegt, dat er internationale wetten zijn die tovenaars ervan weerhouden om magie te gebruiken om Drezelsportgebeurtenissen, of loterijen, of wedstrijden en dergelijke te winnen. Als heksen en tovenaars meedoen met een Drezelsport en tovenarij gebruiken, zouden zij in staat zijn om bijvoorbeeld voorbij ieder Drezel te komen, toch?’

‘U bedoelt Het Internationale Departement voor Voorkomen van Oneerlijk Voordeel, meneer Trommel, en u hebt min of meer gelijk.’ Professor Kers liet de bal op de grond bij haar voeten vallen en schopte er zachtjes tegen. Hij rolde een stukje over het gras. ‘Om eerlijk te zijn, het is niet correct om te zeggen, dat het heksen en tovenaars *verboden* is om mee te doen met Drezelsport. Er wordt aan personen van magisch afkomst die willen spelen wel toestemming gegeven. Maar, zij moeten toestemmen om met de hulp van officiële tovenaars bepaalde spreuken over zich te laten uitspreken waardoor ze tijdelijk niet beschikken over magische mogelijkheden. Als dit niet gedaan wordt...’

Professor Kers nam haar eigen toverstaf van een binnenzak van haar mantel en wees ermee naar de bal. ‘*Velocito Expendum*,’ beval ze. Ze stopte de toverstaf terug en slenterde naar de bal. Ze schopte hem op een nonchalante, achteloze manier. De bal ontplofte bijna van haar voet, schoot over het gras en raakte het net van het doel met een scherpe smak en bolde het net naar buiten alsof de bal was afgeschoten met een kanon.

‘Nou, je snapt het wel,’ zei professor Kers zich wendend naar de dubbele rij leerlingen. ‘Het Toveraars- Drezelsportprogramma is, zoals je je kunt voorstellen, smakeloos genoeg zodat er vrijwel geen tovenaars of Heksen aan deelgenomen hebben. Dat is te zeggen, veel heksen en tovenaars proberen ieder jaar de wet te omzeilen, daardoor de sportiviteit van de Drezelsportwereld overhoop halend.’

‘Professor Kers?’ zei Tabitha opnieuw haar hand opstekend. ‘Is het waar dan, dat het Ministerie en de internationale magische gemeenschap geloven dat Drezels niet om kunnen gaan met de vaardigheden van de magische wereld, en dat heksen en tovenaars moeten worden beperkt om gelijk aan hen te zijn?’

Voor de eerste keer leek professor Kers behoorlijk verward. ‘Juffrouw Kraaieveld, dat is nauwelijks een discussie voor deze klas. Als u de politieke werking van het Ministerie ter discussie wilt stellen--’

‘Het spijt me, professor Kers,’ zei Tabitha ontwapenend. ‘Ik was alleen benieuwd. Dit omdat deze klas toegewijd is aan de studie van Drezels, dacht ik dat we konden discussiëren over de duidelijke minachting welke de magische gemeenschap voor de

Dreuzelwereld heeft laten zien, door aan te nemen dat zij te teer zijn om met ons bestaan om te kunnen gaan. Vergeef mij alstublieft mijn interruptie en ga door.'

Professor Kers staarde overduidelijk woedend naar Tabitha maar de schade was verricht. James hoorde overal om hem heen gefluister, hij zag zijdelingse blikken en instemmend geknik. Hij zag dat de Zwadderichleerlingen nog steeds hun blauwe "Bevraag de Overwinnaars" insigne droegen, vastgepind op hun gouden truien.

'Juist,' zei professor Kers kordaat. 'Goed dan. Zullen we beginnen?'

De volgende veertig minuten leidde hen door oefeningen en balcontrôletechnieken. James was aan het begin niet erg enthousiast geweest, maar begon de eenvoudige aard van de sport te waarderen. Buiten het ontzeggen van de toverstok, verbood voetbal ook dat de spelers hun handen gebruikten. De pure onzin hiervan amuseerde en boeide James. Weinig leerlingen waren goed in sport, wat hen nu in staat stelde deze te doen zonder bang te zijn het verkeerd te doen. Daan had, natuurlijk, al eerder voetbal gespeeld, hoewel hij beweerde er niet erg goed in te zijn. En inderdaad, James zag dat Daan niet veel beter was met het beheersen van de bal tijdens het rennen over het veld dan ieder ander. Toen hij stond te kijken zag hij dat Daan zijn voet om de bal wilde haken maar er bovenop viel. De bal spatte onder hem weg en Daan bleef gewoon liggen, met een bedachtzame grimmigheid op zijn gezicht kijkend naar de voorbij trekkende wolken.

Tabitha Kraaieveld en haar Zwadderaars stonden in een minachtende wirwar in een hoek van het zogenaamde veld, een van de ballen lag eenzaam verloren in het gras tussen hen in. Ze ondernamen geen poging hun training in de praktijk te brengen en professor Kers was ze vergeten, ze gebruikte haar tijd bij het doel waar studenten om de beurt op het net schoten wat de achterkant van het doel vormde.

James merkte dat hij het naar zijn zin had. Hij duwde zijn hakken in het gras, keek naar de bal, zo'n zes meter voor hem het gras liggend, en rende erheen. Hij berekende zijn stappen zorgvuldig, plantte zijn linkervoet naast de bal en schopte hem keihard met zijn rechter. De dreun waarmee de bal zijn voet verliet was verrassend bevredigend. De bal zeilde met een perfecte boog door de uitgestrekte armen van Professor Kers, die zich had opgesteld als een doelman. De bal kwam suizend met een doffe klap tegen het net.

'Héél mooi, meneer Potter,' riep professor Kers hijgend. Haar haar was vochtig geworden en hing in losse krullen langs haar fijne gezicht. Ze duwde haar mouwen op en bukte zich om de bal op te pakken. 'Echt, erg mooi.'

Terwijl hij terug naar de lijn draafde glimlachte James ondanks zichzelf.

'Uitslover,' mompelde Daan toen James passeerde.

'Mooi schot, Potter,' riep Ted toen de klas aan het eind van de les naar het kasteel liep. 'We moeten proberen dat op een of andere manier in de Waketroutine te verwerken. Sabrina, denk eens na of we er iets mee kunnen. Hoog-Schoppende-Buitenaardsen van de planeet Goalatron of zoiets. Heb je dat?'

'Aye, aye!' riep Sabrina en salueerde toen ze door de ingang van het kasteel liep. 'Overigens, Kapitein, je hebt grasvlekken op je billen. Goed gedaan.'

Na het middagmaal zochten James en Daan, in de bibliotheek Ralph op voor een studie-uur. Terwijl zij hun boeken uitpakten en uitspreidde op de hoek van de tafel, leek Ralph nog ongelukkiger dan anders.

‘Wat is er aan de hand, Ralph?’ vroeg Daan zachtjes om niet de aandacht van professor Slakhoorn te trekken, die gedurende dit studie-uur toezicht hield op de bibliotheek. ‘Hebben je Zwadderaarvrienden je verteld dat je onderbroeken niet magisch genoeg zijn of zoiets?’

Ralph keek behoedzaam om zich heen. ‘Ik heb vanmorgen bonje gehad met Slakhoorn.’

‘Schijnt te heersen,’ zei James. ‘Ik ben vanmorgen voor strafwerk op kantoor bij Anderling geweest.’

‘Anderling?’ riepen Ralph en Daan gesmoord. ‘Dan ben jij eerst, James. Anderling gaat boven Slakhoorn,’ zei Ralph.

James vertelde over het spook van afgelopen nacht en over het geleid worden naar de Dreuzelindringer en de achtervolging die plaats gevonden had.

‘Was jij dat?’ vroeg Ralph ongelovig. ‘We hebben op weg naar het ontbijt allemaal het gebroken raam gezien. Vilder was bezig die te bedekken met een lap stof en stond te mopperen. Hij keek alsof hij hoopte dat wij ernaar zouden vragen zodat hij erover kon razen en tieren.’

‘Wie denk je dat het was?’ porde Daan, James.

‘Ik weet het niet. Alles wat ik weet, is dat het dezelfde gast was die ik gisteren zich bij het bos zag verstoppem. En ik denk dat het een Dreuzel is.’

‘En?’ merkte Daan schouderophalend op. ‘Ik ben een Dreuzel. Ralph is een Dreuzel.’

‘Nee, dat ben je niet. Je ben Dreuzel geboren, maar je bent beide tovenaars. Deze gast was een gewone ouwe Dreuzel. Hoewel, volgens Anderling is dat onmogelijk. Geen Dreuzel kan voorbij de school haar Beschermingsspreuken komen.’

‘Waarom niet? Wat gebeurt er dan?’ vroeg Ralph.

‘Nou, ten eerste, zoals ik al vertelde in de trein, is Zweinstein onvindbaar. Kan niet in kaart worden gebracht. En ook, geen Dreuzel heeft er ooit over gehoord en als een Dreuzel per ongeluk bij het terrein komt neuzen, zullen de beschermingsspreuken

hem er omheen leiden zonder dat ze in de gaten hebben dat ze om ons heen lopen. Zouden ze proberen door de beschermingsspreuk heen te breken, zouden ze volledig de weg kwijt zijn en aan zichzelf gaan twifelen. Kompassen draaien dol. Uiteindelijk zullen zij zich, zonder dit te beseffen, omdraaien. Je kunt je niet door dit soort Beschermingsspreuken heen breken. De bedoeling is om iedereen af te ketsen die niet naar binnen hoort te komen en ze te laten denken dat het hun eigen idee was.'

Daan fronste. 'Hoe komen wij hier dan binnen?'

'Nou, wij zijn eigenlijk Geheim-Houders, toch?' zei James en legde hierop het achterliggende idee van een Geheim-Houder uit, hoe alleen een Geheim-Houder een geheime plaats kon vinden of anderen hierheen kon leiden. 'Natuurlijk wordt het allemaal minder veilig omdat we met zo velen zijn. Dat is de reden dat er wetten zijn dat Dreuzelouders van studenten het niet tegen iemand mogen vertellen.'

'Jep, mijn ouders moesten een groot geheimhoudingsovereenkomst formulier tekenen voordat ik mocht komen,' zei Daan alsof dit het belangwekkendste was dat hij ooit had meegemaakt. 'Daarin stond dat geen enkele "bevoorrechtte Dreuzel" zoals mijn ouders, met andere Dreuzels over Zweinstein of de magische gemeenschap mochten praten. Als ze dit wel zouden doen, zou het contract geactiveerd worden en hun tongen zouden opkrullen en iemand van het Ministerie zou dan moeten komen om ze van de vloek te ontdoen. Geweldig!'

'Ja,' zei James. 'Ted vertelde mij eens over een heks van Dreuzelouders waarmee hij in zijn derde jaar verkering had. Haar ouders noemden tijdens een etentje Zweinstein en hun gastheer schakelde een ambulance in omdat er gedacht werd dat beiden op hetzelfde moment een soort eigenaardige toeval hadden. Het Ministerie moest geheugenmodificatie toepassen op alle aanwezigen. Het was een puinhoop, maar wel erg grappig.'

'Wreed,' zei Ralph grijnzend. 'Hé, ik had een van die Beschermingsspreuken op die plunjezak moeten gebruiken. Had problemen kunnen voorkomen.'

Daan keek naar hem. 'Nah, wasser aan de hand, Ralphie? Wat voor problemen veroorzaak je?'

'Ik was het niet!' protesteerde Ralph en liet toen zijn stem dalen, glurend naar het bureau. Slakhoorn zat er onbewegelijk achter, verdiept in een gigantisch boek, een klein brilletje op en dronk iets schuimigs uit een aardewerk mok. Ralph grimaste en zuchtte. 'Slakhoorn vond mijn GameDeck vanmorgen. Hij zei dat ik hem had laten liggen in de leerlingenkamer. Hij was er heel diplomatiek over, maar vertelde me dat ik heel voorzichtig moest zijn met dit soort dingen. Zei dat ik er waarschijnlijk beter aan deed om "Dreuzelspeeltjes" thuis te laten.'

James fronste. 'Ik dacht, dat je verteld had dat je hem al een paar dagen kwijt was?'

Ralph wond zich op. 'Dat is zo! Dat bedoel ik! *Ik* heb hem niet in de leerlingenkamer laten liggen! Ik ben in staat dat stomme ding door de plee te spoelen! Iemand haalde hem uit mijn tas en liet hem liggen zodat Slakhoorn hem kon vinden. Ik haat dat soort gasten!' Ralph's stem was gestegen naar een woedend gefluister. Hij keek snel in het rond alsof hij verwachtte dat zijn afdelingsmaten vanachter de dichtst bijzijnde boekenkast zouden verschijnen.

Daan keek nadenkend. 'Weet je wie hem gepikt heeft?'

'Nee. Ik denk, dat dat ook het probleem is,' reageerde Ralph sarcastisch.

'Heb je 'em bij je?'

'Jep,' zei Ralph die zich iets ontspande. 'Ik hou 'em bij me totdat ik 'em, aan m'n Vader ofzo kan geven. Echt lekker werken doet hij hier toch niet. Te veel magie in de lucht of zoiets.' Hij haalde het spel uit zijn rugzak en gaf hem onder de tafel door aan Daan.

James keek toen Daan handig op de knoppen drukte, het scherm kwam tot leven. 'Als iemand je met dat ding ziet,' mompelde Ralph, 'is ie van jou. Gelukkig kerstfeest.'

Daan drukte soepel op de knoppen waardoor het scherm flikkerde en rondtolde. 'Ik kijk of de laatste die ermee speelde een profiel heeft gemaakt.'

'Wat bedoel je met "profiel"?' vroeg James, die naar Daan toe leunde om naar het scherm te kijken.

Daan schoof hem zonder op te kijken opzij. 'Niet kijken. Slakhoorn zal het zien. Ralph vertel meneer de tovenaars wat een spelprofiel is.'

'Het is een manier om je spel te kunnen blijven volgen,' fluisterde Ralph. 'Voordat je speelt maak je een profiel, met een naam en zo, meestal een die je verzint. Dan wordt alles wat je doet in het spel opgeslagen onder dat profiel. Wanneer je dan later door wilt spelen open je dat profiel en kun je verder waar je gestopt bent.'

'Ben jij de "Ralphinator"?' vroeg Daan, nog steeds bezig met het GameDeck.

'Daar ga ik dus echt geen antwoord op geven,' zei Ralph vlak.

'Kijk hier hebben we wat,' zei Daan tikkend op het scherm met zijn vinger. 'Zegt de naam "Austramaddux" jou iets?'

'Nee,' zei Ralph verbaasd kijkend. 'Er is een profiel met die naam?'

'Ja, hier. Eergisteren rond middernacht gemaakt. Geen andere informatie en geen gestart spel.'

James knipperde. 'Geen gestart spel?'

'Noop,' zei Daan het apparaat uitzettend en het onder de tafel aan Ralph teruggevend. 'Veel log-in tijd, maar er is niet mee gespeeld. Kon waarschijnlijk niet uitvogelen dat D-tab omhoog en de linkerbovenknop de superaantallen bedienen. Nieuwelingen.'

James rolde met zijn ogen. 'Nou, wat betekent het? Wie is Austa-wiedanook?'

'Is gewoon een verzonden naam, zoals ik al zei,' zei Ralph die de GameDeck wegstopte op de bodem van zijn tas. 'Het betekent niets. Toch?'

Het laatste zei Ralph in de richting van Daan die aan de andere kant van de tafel zat en er bijna komisch in gedachten bij zat. Hij had zijn hoofd ophoog, zijn wenkbrauwen gefronst en een mondhoek krulde omhoog, waardoor er een kuiltje in zijn wang ontstond. Na een kort moment schudde hij zijn hoofd. 'Ik weet 't niet. Klinkt

bekend. Lijkt erop, dat iemand net nog de naam genoemd heeft, maar ik weet niet meer waar of wanneer.'

'Nou, alles wat ik weet,' zei Ralph met zijn kin rustend op zijn handen, 'is dat ik dat ding met de vakantie bij mijn Vader dump. Ik heb er spijt van dat ik hem ooit zag!'

'Meneer Potter,' bromde een stem ineens dichtbij. Alle drie schrokken ze. Het was professor Slakhoorn. Hij had de tafel benaderd en stond plots achter James' stoel. 'Ik hoopte al, dat ik u tegen zou komen. Goed om je te zien, mijn jongen. Zeer goed.'

James perste er een glimlach uit toen Slakhoorn hem op zijn rug klopte. 'Dank u, professor.'

'Weet je. Ik ken jouw Vader. Ontmoette hem toen hij hier nog studeerde en natuurlijk nog geen beroemde Schouwer was.' Professor Slakhoorn knikte alwetend, knipoogde alsof Harry Potter in feite nog niet al enorm beroemd was zelfs voordat hij Hoofd Schouwer was. 'Hij heeft het ongetwijfeld over mij gehad. We waren destijds goed bevriend. Natuurlijk ben ik hem in de loop der jaren uit het oog verloren door mijn functie als leerkracht voorploeteren en zo, een oude man worden, en hij trouwde, en zijn aanzienlijke carrière ontwikkelde, en fijne kinderen kreeg als jij.' Professor Slakhoorn klopte James speels op zijn schouder. 'Ik kijk er naar uit om hem weer te ontmoeten als hij hier volgende week op bezoek komt. Vertel hem, dat hij me vooral moet komen opzoeken, wil je?'

'Dat doe ik, professor,' zei James over zijn schouder wrijvend.

'Mooi, mooi. Nou, ik laat jullie jongens aan je studie. Vooruit, euh, mannen,' zei Slakhoorn zonder directe herkenning naar Ralph en Daan kijkend, ondanks het feit dat hij deze ochtend nog met Ralph gesproken had.

'Oh. Euh, professor Slakhoorn? Mag ik u een vraag stellen?' Het was Daan.

Slakhoorn keek met opgetrokken wenkbrauwen naar hem. 'Maar natuurlijk, euh, meneer?'

'Wilstra, professor. Het was tijdens uw eerste Toverdrankenles geloof ik, u noemde iemand met de naam Austramaddux?'

'Ah, ja, meneer Wilstra. Woensdagmiddag, toch? Nu weet ik het weer.' Slakhoorn keek afgeleid in de richting van zijn bureau. 'Ja, niet echt verwant met toverdrank maar zijn naam is genoemd. Austramaddux was een historicus en schrijver uit een ver verleden. Zijn geschriften worden gezien als, nou, bijzonder. Ik geloof, dat ik toen een klein grapje maakte, meneer Wilstra'

'Oh. Nou, dank u, professor,' reageerde Daan.

'Nooit een probleem, mijn jongen,' verzekerde professor Slakhoorn hem terwijl hij door de bibliotheek keek. 'En nu moet ik weer aan het werk. Ik zal jullie niet langer ophouden.'

'Dat was wel héél toevallig,' fluisterde Ralph over de tafel toen professor Slakhoorn weg gleed.

'Niet echt,' redeneerde Daan. 'Hij noemde Austramaddux in zijn les als een grapje. Ik herinner me het nu. Het leek een verwijzing naar een bron die niet al te

geloofwaardig is, of een beetje geschift. De manier waarop wij naar de roddelpers of samenzweringstheorieën en dergelijke verwijzen. Slakhoorn is het hoofd van Zwadderich, dus hij zal waarschijnlijk dezelfde verwijzing onder jullie gebruiken. Zij kennen hem. Daarom kende diegene die jouw GameDeck wegnam die naam ook.'

'Zal wel,' zei Ralph twijfelachtig.

'Maar, waarom?' vroeg James. 'Waarom een naam gebruiken die betekend "vertrouw me niet, ik ben een gek"?''

'Wie weet wat voor idioterie er huist in de harten van de Zwadderaars?' zei Daan dit afbrekend.

'Het slaat nergens op,' hield James vol. 'Kijk, Zwadderaars doen alles voor hun imago. Ze zijn allemaal gek op geheimzinnigheid, met drakenkoppen en geheime wachtwoorden. Ik begrijp gewoon niet, dat een van hen de naam zou gebruiken die hun Afdelingshoofd gebruikt als een grapje of om iets belachelijk te maken.'

'Hoe dan ook,' zei Ralph. 'Ik heb echt huiswerk te maken, dus als je het niet erg vind...'

Ze gebruikten het volgend half uur werkend aan hun huiswerk. Toen het tijd was om op te breken, wendde Daan zich naar James. 'Zwerkbalauditie vanavond, ja?'

'De mijne wel, de jouwe ook?'

Daan knikte. 'Het ziet er naar uit dat we het veld moeten delen. Succes maat!' Daan schudde James' hand.

James voelde zich verrassend geraakt. 'Bedankt! Jij ook.'

'Natuurlijk zul je daar schitteren,' verkondigde Daan luchtig. 'Ik zal blij zijn als ik op de bezem blijf zitten. Hoe lang vlieg je trouwens al?'

'Ik heb toen ik klein was alleen op mijn speelgoedbezem in huis gevlogen,' zei James. 'De wetten die gebruikt werden over het gebruik van bezems waren soepel. Er waren wel voorgeschreven hoogten en bereik voor kleine kinderen, maar vrijwel iedereen, ongeacht de leeftijd, kon wegvliegen zolang als ze maar voorzichtig waren om niet door Dreuzels gezien te worden. Toen, rond de tijd dat mijn Vader zijn eervolle diploma van Zweinstein kreeg, hadden enkele tieners te veel gedronken van de Oude Klare's Jonge Borrel en probeerden op Trafalgar Square Zwerkbal te spelen. Sindsdien zijn de wetten aangescherpt. Nu is het te vergelijken als het behalen van een Dreuzelrijbewijs. We moeten vlieglessen volgen en worden gecertificeerd vóór we legaal mogen vliegen. Tvenaarfamilies laten hun kinderen nog steeds in hun achtertuin en zo op een bezem vliegen, om het te oefenen. Maar omdat mijn Vader Schouwer is...'

'Zowel jouw Vader als je Moeder waren geweldige Zwerkbalspelers, niet?' vroeg Daan, die James een vriendelijke por tussen zijn ribben gaf en grijnsde. 'Zelfs als je niet zou weten welke kant van de bezem de voorkant is, ben je nog steeds dodelijk als je op het veld bent. Overdrachtelijk, natuurlijk.'

James glimlachte ongemakkelijk.

Ze gingen naar hun eigen lessen. James voelde zich nerveus worden. Hij was bijna helemaal vergeten dat er Zwerkbalaudities waren. De wetenschap, dat hij over een paar uur daar buiten zou zijn, voor de eerste keer op een van de teambezems zou gaan zitten en proberen om één van de eerstejaars te zijn die in het Griffoendorteam opgenomen zou worden, maakte hem lichtelijk misselijk. Hij dacht aan de Snaai waarmee hij gepeeld had toen hij opgroeide, zijn vaders beroemde eerste Snaai. Toen maakte hij zich geen zorgen over de toekomst. Op de manier waarop Oom Ron erover sprak was het bijna James' geboorterecht om in zijn eerste jaar in het Griffoendor Zwerkbalteam te zitten en James had er nooit aan getwijfeld. Maar nu het in aantocht was, werd hij angstig. De angst die hij had gehad tijdens de Sorteelhoedceremonie kwam helemaal terug. Maar dat was prima verlopen, herinnerde hij zichzelf. Hij had zich er zoveel zorgen over gemaakt, dat hij de Sorteelhoed bijna overgehaald had om hem in Zwadderich te plaatsen met Ralph en hij wist nu wat voor een vergissing dat zou zijn geweest. Het geheim was om te ontspannen. Zwerkbal, zoals een Griffoendor zijn, zat in zijn bloed. Hij moest het gewoon laten gebeuren en zich geen zorgen maken.

Tijdens het avondeten moest hij bekennen dat dit plan niet werkte. Hij kon nauwelijks eten.

'Zo is het, Potter,' knikte Noah, die James zijn onaangeroerde bord zag. 'Hoe minder je eet, hoe minder je moet overgeven als je straks in de lucht zit. Natuurlijk, sommigen van ons zien een welgemikte kots als een geweldige verdedigingstechniek. Je had je eerste bezemlessen bij professor Beylach, toch?'

James zakte ineem en rolde met zijn ogen. 'Nee. Niet. Eerste les, Maandag.'

Noah keek even serieus en haalde dan zijn schouders op. 'Eeh, gaat best goed. Vliegen op een bezem is gemakkelijk. Leun naar voren om te gaan, trek terug om te stoppen. Leun naar links of rechts om te draaien. Appeltje, eitje!'

'Jep,' beaamde Ted. 'En die regen en wind buiten maakt het allen maar gemakkelijker. Je zult met al die mist waarschijnlijk grond niet eens kunnen zien. Beter om op je gevoel te vertrouwen.'

'Zolang je je ingewanden maar binnen houdt,' riep iemand verderop aan de tafel. Een lachsalvo was het gevolg. James liet zijn hoofd op zijn gevouwen handen hangen.

Het Zwerkbalveld was sompig en modderig. Regen viel in stromen, sloeg op de grond en er ontstond een dichte mist die James' huid binnen een minuut verweekte.

Jacob Kaandorp, de aanvoerder van Griffioendor, leidde zijn groep naar het veld, brullend over het bulderen van de gestaag vallende regen.

‘Zwerkbal wordt niet afgezegd voor regen,’ brulde hij. ‘Enkele van de beste Zwerkbalwedstrijden zijn gespeeld in weer als dit, of zelfs nog slechter. De Negentien-vier-en-tachtig Zwerkbal Wereld Beker werd bij de kust van Japan in een typhoon gespeeld, weet je. De beide zoekers vlogen in windkracht 10, negentig kilometer in achtervolging van de Snaai. Dit is daarbij vergeleken een eitje, perfect weer voor audits.’

Kaandorp stopte en draaide zich in het midden van het veld om, regen stroomde van het puntje van zijn neus en kin. Op het natte gras stond een grote Zwerkbalkoffer aan zijn voeten tezamen met een rij netjes uitgestalde bezems. James zag dat de meeste huisbezems de Nimbus Tweeduizend waren, netjes onderhouden maar nogal verouderde modellen. Hij was een beetje opgelucht. Als hem was gevraagd op een nieuwe Donderslag te vliegen, was hij er behoorlijk zeker van dat hij honderden kilometers verder in een boom terecht zou komen. Aan de andere kant van het veld zag James dat het Ravenklauwteam zich verzamelde. Hij kon door de regenspetters en de mist geen van hen herkennen.

‘Oké, goed dan,’ riep Kaandorp uit. ‘Eerstejaars, jullie gaan als eerste. Er is mij verteld, dat sommige van jullie nog geen bezemvlieglessen hebben gehad, maar dankzij de nieuwe regeling en vrijstellingen die jullie allemaal getekend hebben voor school, is er geen reden om niet op een bezem te klimmen en het te proberen. Laten we eens kijken wat jullie ervan bakken voordat we iets doen met de rest van het team. Geen zorgen over formaties of stunts, laten we gewoon eens kijken hoe jullie je in de lucht komen en over het veld vliegen zonder elkaar van de bezem te knikkeren.’

James voelde zijn maag naar zijn voeten zakken. Hij had gehoopt om de tijd te krijgen om te zien hoe de oudere leerlingen oefenden. Nu hij zover was om voor het eerst op zijn bezem te klimmen wenste hij, dat hij beter opgelet had hoe de spelers er tijdens de wedstrijden mee omgingen, in plaats van te kijken naar spectaculaire stunts en de smerigste Beukertreffers. De andere eerstejaars liepen al vooruit, kozen een bezem en hielden en hun hand erboven om ze tot zich te sommeren. James dwong zich bij hen te voegen.

Hij ging naast een bezem staan en keek ernaar. Op het eerste gezicht leek het ding op niets meer dan een stuk hout met een borstel aan het eind, dan een slank vliegend apparaat. Regen druppelde van de doorweekte twijgen, James hield zijn hand erover.

‘Op,’ zei hij. Zijn stem kwam klein en raar op hem over. Er gebeurde niets. Hij slikte iets door wat op een knikker leek. ‘Op!’ riep hij opnieuw. De bezem bewoog en viel met een doffe klap terug in het gras. Hij keek om zich heen naar een andere eerstejaars. Geen van hen had meer succes. Slechts één eerstejaars was erin geslaagd de bezem omhoog te krijgen. De oudere spelers verzamelden zich rond hen en keken geamuseerd toe, knikkend naar elkaar. Noah ving James’ blik, hij stak een duim naar hem op en knikte bemoedigend.

‘Op!’ riep James opnieuw, hij stopte zoveel autoriteit in zijn stem als hij kon. De bezem steeg op en James ving hem voordat hij weer terug kon vallen. *Goed genoeg,*

dacht hij. Hij slaakte een diepe zucht en sloeg zijn been over de bezem die onzeker onder hem zweefde, nauwelijks zijn gewicht ondersteunend.

Iets zoefde hem voorbij. 'Grote klasse!' riep Ted door de regen toen een eerstejaars meisje met de naam Beekman wat onzeker vooruit schoot. Nog twee eerstejaars zette af. Een van hen gleed zijwaarts en hing bungelend aan de onderkant van zijn bezem. Hij hing een paar seconden, tot zijn vingers van de natte bezem gleden en hij op de grond viel. Er klonk een luid minzaam gelach. 'Je bent tenminste in de lucht gekomen, Klein!' riep iemand.

James perste zijn lippen op elkaar. Hij greep de bezem zó stevig vast, dat zijn knokkels wit werden en zette zich af. De bezem bokte omhoog en James zag het gras beneden hem weg glijden, toen begon hij weer te dalen. Zijn voeten slipte en hij waggelde om weer omhoog te komen. De bezem kromde omhoog en versnelde, maar James was niet in staat om zijn hoogte vast te houden. Hij slipte weer over het gras en veroorzaakte fontein van modderig water. Kreten van aanmoediging klonken op vanachter hem. Hij concentreerde zich vurig, hield zijn adem in en schopte om zich heen toen de bezem in richting van de Ravenklauwers zoefde, die zich omdraaiden om te kijken. *Omhoog*, dacht hij wanhopig, *omhoog, omhoog, omhoog!* Hij herinnerde zich Noah's advies tijdens het eten: leun naar voren om te gaan, trek terug om te stoppen. Hij merkte, dat hij aan de bezem trok in een poging deze omhoog te laten gaan, maar dat was niet goed, toch? Hij moest naar voren leunen om te gaan. Maar als hij naar voren leunde? Logisch nadenken vertelde hem, dat hij dan zich in de grond zou boren. Ravenklauwers begonnen zich een goed heenkomen te zoeken om hem zo uit de weg te gaan. Ze riepen allemaal adviezen en waarschuwingen. James kon er geen wijs uit. Tenslotte, wanhopig, verliet James zijn eigen logica, trok zijn voeten op en leunde zover als hij kon naar voren.

Nu de bezem vooruit racete was het gevoel van snelheid overweldigend. Mist en regen sloegen in James' gezicht en het gras onder hem werd een waas van modderig groen. Maar hij ging niet omhoog, hij scheurde alleen maar langs de grond. Hij hoorde uitleg geschreeuwd worden terwijl hij door de Ravenklauwen ploegde. Die haasten zich uit de weg en sprongen paniekerig alle kanten uit. Hij ging nog steeds harder doordat hij naar voren bleef leunen. Voor hem werden de kantborden van de tribunes zichtbaar en kwamen alarmerend snel dichterbij. James probeerde te hangen om weg te sturen. Hij voelde zichzelf kantelen, maar niet genoeg. *Omhoog*, dacht hij wild, hij moest *omhoog!* Toen, bij gebrek aan een beter idee leunde hij terug en trok zo hard als hij kon aan de bezem. Die reageerde onmiddellijk en met een misselijkmakende kracht hoekte die in een steile klim. De tribunes verdwenen. Rijen zittingen en vlaggen flitste voorbij en maakte plaats voor een enorme, grijze lucht.

Beweging leek te stoppen ondanks de lucht en regen die met bakken langs hem heen gleden. James riskeerde een korte blik naar achter. Het Zwerkbalveld leek een postzegel, krimpand, en werd achter flarden van mist steeds waziger. James hijgde, inhaleerde wind en regen. Paniek sloeg hem om het hart. Hij klom nog steeds. Grote velden van grijze wolken vlogen voorbij, omgaven hem met schokkende duisternis en koude. James duwde de bezem naar beneden, knarste met zijn tanden en smoorde een angstkreet.

Hij voelde de bezem duiken wat een raar gevoel in zijn maag veroorzaakte. Hij leek alleen in staat om dramatische hoogteverschillen te maken. James was alle gevoel voor richting verloren. Hij was omringd door regen en dichte wolken. Voor de eerste keer leek het teamlid worden van het Griffioendor Zwerkbalteam veel minder belangrijk dan eenvoudig beide benen op de grond te krijgen, waar die ook was. Hij kon niet inschatten hoe snel hij ging, of in welke richting. Wind en mist trokken aan zijn gezicht waardoor hij tranen in de ogen kreeg.

Plotseling waren daar andere vormen in de buurt. Ze zoefden vanuit de wolken om hem heen. Hij hoorde in de verte zijn naam roepen. Een van de vormen vloog hem tegemoet en James schrok toen hij Daan op een bezem zag, zijn gezicht spierwit, zijn blonde haar sloeg wild om zijn hoofd. Hij gebaarde naar James, maar James begreep niets van zijn gebaren.

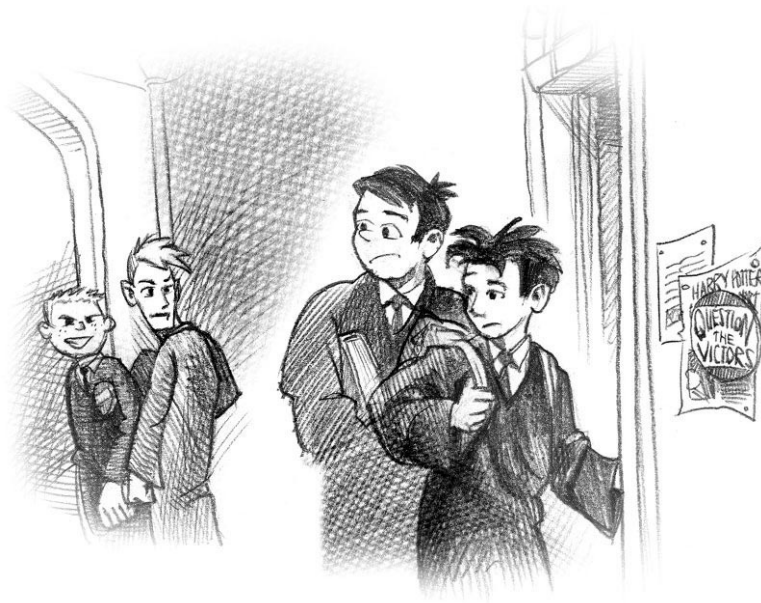
‘Volg mij!’ schreeuwde Daan door de wind toen hij dichterbij kwam.

De andere figuren doken naast hem op en omcirkelden James. Hij herkende Ted en Jennifer, de Ravenklauw. Ze bewogen in formatie om hem heen. Ted schreeuwde aanwijzingen naar James, maar hij kon ze niet horen. Hij concentreerde zich om de bezem in de juiste hoek en in de richting van waar Daan vloog te krijgen. De wolken raasden als een goederentrein voorbij en James verloor de anderen uit het oog. Er was een intense schok van koude lucht en toen werd de grond onder James zichtbaar. Hij zwaaide enorm hard heen en weer op zijn bezem. Het Zwerkbalveld kwam hem snel tegemoet, zijn grasmatt zag er erg hard en meedogenloos uit. Daan vloog nog steeds voor James, maar hij trok op, vertragend, wild gebaarde hij met een hand. James trok op zijn eigen bezem terug, proberend om Daan na te doen, maar de kracht van de woeste wind bevocht hem. Hij knokte ermee, draaiend, hij worstelde zo hard met de bezem, dat hij bang was dat die onder hem zou breken. Toen slipte zijn natte handen, verloren hun grip en hij viel achterover, wanhopig klemde hij met zijn benen de bezem vast. Hij draaide wild over de kop. James voelde Daan met kracht voorbij schieten, Daan's geschreeuw verdween met afschrikwekkende snelheid achter hem. De grond draaide rond zijn hoofd, strekte zich naar hem uit om hem te ontvangen en James hoorde het geluid ervan, een grote lage brul die luider en luider werd, totdat...

Er was een afgrijselijke schok. James kneep zijn ogen stijf dicht en probeerde om het geluid van zijn lichaam die de grond raakte niet te horen. Er was geen geluid. Hij riskeerde het zijn ogen een klein beetje te openen en keek vervolgens opgelucht en verrast rond. Hij zweefde een meter boven het midden van het Zwerkbalveld, nog steeds schrijlings op zijn bezem zonder deze vast te houden. Regen siste overal rondom hem en de Ravenklauwen en Griffioendoren staarden naar hem. Daan, Ted en Jennifer draaiden naar beneden en gaapten naar hem. Toen keerde Ted zich om, James volgde zijn blik.

Ralph stond aan de rand van het veld, zijn gewaad was doorweekt en kleefde aan hem. Een paraplu lag verlaten aan de rand van een tribune. Iedere spier in zijn lichaam stond strak gespannen, rekkend, terwijl hij zijn belachelijke enorme toverstok recht vooruit hield, hem wijzend naar James. Hij trilde zichtbaar. Regen stroomde langs zijn gezicht en plakte zijn haar tegen zijn voorhoofd.

‘Moet ik dit vol blijven houden?’ zei hij door zijn opeengeklemd kaken. ‘Of kan ik los laten?’

5. Het Boek van Austramaddux

*J*e moet het niet beschouwen als een vreselijke mislukking op een bezem,' zei Daan naderhand, toen ze allemaal in de leerlingenkamer van Ravenklauw zaten. 'Zie het als Ralph de kans geven om briljant te zijn!'

James zei niets. Hij zat ineem gezakt aan het eind van de bank met zijn hoofd terneergeslagen leunend op zijn handen.

'Buiten dat. Als ik niet op mijn bezem gesprongen was en achter jou aan was gegaan, weet ik niet hoe ik dat vliegen voor elkaar had moeten krijgen. Het was gewoon een kwestie van niet teveel over nadenken.'

'Geweldig gedaan daarbuiten, Wilstra,' zei een oudere student die voorbij de bank liep en Daan door zijn vochtige haar wreef.

'Jep,' zei een ander vanuit de kamer. 'Normaal zijn audities van eerstejaars enkel voor de lol. Met jou, krijgen we de lol *en* de vaardigheid.' Er werd gelachen en er was verspreid applaus. Daan genoot.

'Maar serieus,' zei Ralph van waar hij zat de grond voor de openhaard met zijn rug naar de vlammen. 'Hoe deed je dat? Vliegen is iets, wat lastig te leren is.'

'Kwee 't echt nie,' zei Daan. 'Ik zag James naar de stratosfeer schieten en ging gewoon achter hem aan. Tot op het eind had ik geen idee waarmee ik bezig was, toen ik in de gaten had, dat ik recht naar beneden dook, richting het veld, trok ik op het laatste moment op, net op het moment dat de menselijke torpedo hier voorbij kwam en ik dacht, 'Kijk mij! Ik vlieg!' Misschien komt het door al die racespellen en vliegstimulatoren waar mee ik opgegroeid ben en met mijn Vader speelde. Alles

kwam bij elkaar.' Daan leek zich plotseling te realiseren dat dit gesprek niet ten goede kwam aan James' humeur. 'Maar genoeg over mij en mijn bezem. Even over *jou*, Ralphie?'

Ralph knipperde nadenkend en pakte toen zijn toverstok uit zijn natte gewaad. Hij was zo groot en belachelijk als altijd met de grove punt en de lichtgroene verf, maar niemand lachte er meer om. 'Ik weet het niet. Het is zoals je zegt, nietwaar? Ik denk er niet over na. Ik zag James naar de grond vallen en ik dacht aan de veer van professor Banning's les. Het volgende ogenblik richtte ik de stok op hem en schreeuwde--.'

Verschillende leerlingen, waaronder Daan, doken gillend weg toen Ralph zijn toverstok in hun richting zwaaide. Hij glimlachte schaapachtig. 'Maak je geen zorgen, ik wilde het niet gaan zeggen.'

'Ralph, je bent een wonder, vriend,' zei Daan, bijkomend. 'Je bent in één les van een zwevende veer naar een menselijk lichaam gegaan, besef je dat? Mijn jongen heeft talent.'

James roerde zich. 'Als jullie allemaal klaar zijn met jezelf te feliciteren ga ik een grot zoeken om de rest van het jaar in te leven.'

'Hé. Ik wed dat Groemp's vriendinnetje een kamer heeft in háár grot,' zei Ralph. Daan keek Ralph met open mond aan.

'Wat...?' zei Ralph, 'Ik bespaar hem de tijd om te zoeken.'

'Hij maakt een grapje,' zei Daan naar James kijkend. 'Dat had ik in eerste instantie niet begrepen.'

'Gefeliciteerd met je benoeming in het team,' zei James zachtjes. Hij stond op pakte zijn gewaad van de haak bij het vuur.

'Nee, echt,' zei Daan met een vreemde stem. 'Het spijt me, dat de dingen zo gelopen zijn. Ik wist niet, dat het zo belangrijk voor je was, echt.'

James stond een paar seconden stil, starend in het vuur. Daan's uiting van spijt raakte hem. Hij werd rood en tranen brandde in zijn ogen. Hij knipperde en keek weg.

'Het was niet zo belangrijk voor me. Echt,' zei hij. 'Het was alleen echt, echt belangrijk.'

Toen de deur achter hem sloot hoorde hij Ralph zeggen. 'Nou, voor wie was het nou belangrijk?'

James liep langzaam, met gebogen hoofd. Zijn kleren waren nog vochtig en zijn lichaam deed zeer door de schok van Ralph's spreuk die hem aan het eind van zijn lange duikvlucht zwevend had gehouden, maar hij merkte het nauwelijks. Hij had gefaald. Na de overwinning om een Griffoendor worden was hij voorzichtig overtuigd geweest, dat Zwerkbal ook zou lukken. In plaats daarvan had hij er als een volslagen idioot, voor zowel de Griffoendoren als de Ravenklauwen, uit gezien. Ver van de spectaculaire luchtvertoningen, die zijn legendarische Vader had getoond, had James gered moeten worden van een wisse dood. Deze afgang was niet te redden. Hij zou dit nooit overleven. Niemand lachte hem nu uit, tenminste niet in zijn gezicht,

maar wat zouden ze zeggen wanneer hij volgend jaar weer op kwam dagen voor de audities? Hij kon het niet verdragen daaraan te denken.

Hoe moest hij het zijn Vader vertellen? Zijn Vader, die begin volgend week zou komen om hem te zien en te horen over zijn bevindingen. Hij zou het begrijpen, natuurlijk. Hij zou zeggen, dat Zwerkbal niets uitmaakte, dat het belangrijkste voor hem was zichzelf te zijn en lol te hebben, en hij zou het nog menen ook. Maar toch, met deze wetenschap voelde James zich niet beter.

Daan was echter bij het Ravenklauwteam. James voelde een steek van jalousie hierover. Hij had er onmiddellijk spijt van, maar de jalousie bleef. Daan was van Drezelouders. En een ook nog een Amerikaan! Zwerkbal zou voor hem een obscuur mysterie moeten wezen en James zou de instinctieve vlieger moeten zijn, de reddende engel. Niet andersom. Hoe konden de dingen zo snel zo verkeerd gaan?

Toen hij bij de Griffoendor leerlingenkamer aankwam, dook James naar de zijmuur, ontweek de ogen van de aanwezigen die met hun vrienden zaten te lachen of muziek te luisteren, spraken over het huiswerk of zaten te dommelen op een bank. Hij sloop de trappen op naar de slaapkamer waar het donker was en stil. In de tijd van zijn Vader waren de kamers op jaar gescheiden. James was blij dat hij nu de kamer deelde met enige ouderejaars leerlingen. Die brachten meestal de verzekering, dat je alles kon overleven. Hij had nu iets van die verzekering nodig, of tenminste iemand die het opviel hoe rot hij zich voelde en op waarde kon schatten. Hij zuchtte diep naar de lege kamer.

James waste zich een beetje in de badkamer, trok zijn pyjama aan en ging op bed zitten, kijkend in de nacht. Nobby keek vanuit zijn kooi bij het raam naar hem, klikte zo nu en dan met zijn snavel om naar buiten gelaten te worden om een muis of twee te verschalken, maar James merkte het niet. De regen was uiteindelijk opgehouden. De wolken braken en onthulden een grote zilveren maan. James keek er lange tijd naar, niet wetend waar hij op wachtte, niet wetend of hij ergens op wachtte. Tenslotte, waar hij op wachtte gebeurde niet. Er kwam niemand naar boven. Hij hoorde stemmen beneden. Het was Vrijdag. Niemand ging vroeg naar bed. Hij voelde zich alleen en verstoten. Hij gleed onder de dekens en staaarde daarvandaan naar de maan.

Na verloop van tijd viel hij in slaap.

James bleef het grootste deel van het weekend mokkend in de leerlingenkamer van Griffoendor. Hij wist dat noch Ralph, noch Daan hier binnen konden komen zonder

het wachtwoord. En hij had geen zin om hen of iemand anders te zien. Hij las zijn opgegeven huiswerk en oefende met zijn toverstok. Hij ergerde zich enorm toen hij ontdekte dat hij zijn oefen-veer niet meer kon laten doen dan jammerlijk over de tafel te laten glijden. Na twintig minuten raakte hij buiten adem, gromde een woord waarvan zijn Moeder niet wist dat hij het kende, en sloeg met zijn stok tegen de tafel. Er spoot een straal paarse vonken uit, alsof hij verrast was over James' uitbarsting.

De Zaterdagavondstraf bij Argus Vilder kwam eraan. James vond zichzelf Vilder volgend door de gangen, met een emmer en een schrobber. Zo nu en dan stopte Vilder en wees zonder zich om te draaien naar een vlek op de vloer, muur of standbeeld. James keek dan, en er was dan iets geschreven of er lag een plak uitgekauwde kauwgom. De borstel onderdompelend zuchtte James dan en schrobde met beide handen. Vilder behandelde James alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor ieder stukje wat hij schoon schrobde. Terwijl James werkte, mopperde Vilder over de betere straffen die hij in het verleden uit mocht delen. Tegen de tijd dat James weer naar zijn kamer mocht gaan, waren zijn vingers koud, rood, pijnlijk en stonken naar Vilders lelijke bruine zeep.

Op Zondagmiddag verliet James de leerlingenkamer om terneergeslagen een wandeling over het schoolterrein te maken, toen hij Ted en Petra ontmoette, die lagen te luieren op een deken, veronderstellend dat zij hun sterrenkaarten uitwerkten op vellen perkament.

'Nu Zwamdrift voorspellingen deelt met Madame Delacroix, hebben we zowaar huiswerk,' klaagde Ted. 'Voorheen was het voldoende om naar wat theeblaadjes te kijken en sombere en vreselijke dingen te verzinnen. Dat was best soort van grappig.'

Petra leunde tegen een boom, schuffelde kaarten en mappen op haar schoot en vergleek ze met een de inhoud van een groot boek dat open op de deken lag. 'Anders dan Zwamdrift, lijkt Delacroix er wél enig idee van te hebben, dat astrologie een moeilijke wetenschap is,' zei ze, vol walging haar hoofd schuddend. 'Hoe een zootje stenen die in de ruimte rond draaien iets weten over mijn toekomst, ontgaat me volledig.'

Ted zei James om in de buurt te blijven om hem te verhinderen te veel te doen. Aanvoelend dat hij niets persoonlijks onderbrak en dat Ted noch Petra iets zouden zeggen over James' rampzalige Zwerkbalauditie, zakte James op de deken en tuurde naar de boeken en sterrenkaarten. Zwart-wit tekeningen van planeten, allen voorzien van namen en illustraties van mythische beesten, draaiden en gleden langzaam op hun pagina, hun baan getekend als rode cirkels.

'Van welke van deze planeten komt de Waket?' vroeg James droog.

Petra draaide een bladzijde. 'Ha...ha...'

James draaide de enorme bladzijden van het Melkwegboek langzaam om, de bewegende planeten en andere wereldlijke symbolen bestuderend. 'En, kunnen professor Zwamdrift en Delacroix het samen vinden?' vroeg James een minuutje later. Hij herinnerde zich, dat Gerard erop gewezen had dat er enige wrijving tussen die twee zou zijn.

‘Water en vuur,’ merkte Ted op. ‘Zwamdrift probeert aardig te zijn, maar het is duidelijk dat ze de Voodookoningin haat. Delacroix daarin tegen probeert niet eens te veinzen Zwamdrift aardig te vinden. Ze komen van verschillende scholen en ideeën, in iedere zin van het woord.’

‘Ik vind Zwamdrift’s school beter,’ mompelde Petra, ondertussen krabbelend op haar perkament.

‘We weten allen wat jij denkt, schat,’ suste Ted. Hij wendde zich naar James. ‘Petra vind Zwamdrift aardig, omdat ze diep van binnen weet, dat voorspellen in de kern slechts een aantal willekeurige variabelen zijn, die je gebruikt om je eigen gedachten te ordenen. Zwamdrift doet natuurlijk alsof het allemaal magisch is, maar toch weet ze dat het een lading totaal subjectieve Huppel-De-Pup is. Petra is er een van feiten, dus ze vind het grappig, dat hoewel Zwamdrift die handel zelf serieus neemt, ze niet probeert om het, je weet wel, strikt te houden.’

Petra zuchtte en sloeg haar boek dicht. ‘Voorspellen is geen wetenschap. ‘t Is psychologie. Gelukkig doet Zwamdrift dat praktisch, om niet te zeggen in overtuiging. Delacroix...’ Ze wierp het boek op een stapel naast haar en rolde met haar ogen.

‘We hebben deze week een proefwerk,’ zei Ted treurig. ‘Een echt voorspellingen proefwerk. Heeft alles te maken met een of andere debiele astrologische gebeurtenis later dit jaar. De richtingen van de planeten of wat-dan-ook.’

James keek verward. ‘De richtingen van de planeten?’

‘De standen van de planeten,’ zei Petra geduldig. ‘In feite is het best wel heftig. Het gebeurt maar één keer iedere paar honderd jaar. *Dat* is wetenschap. Weten welk flauw mythisch beest een planeet voorstelt, dat het een godheid was voor een bende suffe primitievelingen en wat het betekent voor “de harmonie van de astrologische voorstellingsmatrix”, is dat niet.’

Ted keek naar James en fronste. ‘Op een dag gaan we Petra overhalen om haar ware gevoelens hierover te onthullen.’

Petra sloeg hem met een van de grotere kaarten op zijn hoofd.

Later toen James bij het avondeten was zag hij, Daan en Ralph bij elkaar zitten aan de Ravenklauwtafel. Hij zag, dat Daan één keer naar hem keek en was opgelucht dat hij niet op hem afkwam om met hem te praten. Hij wist dat dit heel erg kinderachtig van hem was, maar hij was nog steeds ziek van jalousie en schaamte over zijn onhandigheid. Hij at snel en liep de Grote Zaal uit, niet wetend waarheen nu te gaan.

Nu de zon achter de bergen verdween was de avond prettig en koel, James onderzocht de omgeving van het terrein, luisterde naar het sjarpen van de krekels en gooide stenen in het meer. Hij ging naar Hagrid’s hutje en wilde op de deur kloppen, maar er hing een briefje geschreven in grote onhandige letters. Er op stond dat Hagrid tot Maandagmorgen in het bos was. Om tijd door te brengen met Groemp en zijn vriendinnetje, bedacht James. Het begon donker te worden en James besloot om naar het kasteel terug te keren.

Hij was op weg naar de leerlingenkamer toen hij zin kreeg om een uitstapje te maken. Hij was nieuwsgierig naar iets.

De trofeeënkast werd verlicht door verschillende toortsen waardoor de bakers, plaketten en beeldjes ieder stonden te glimmen. James liep langzaam door en keek naar de teamfoto's van Zwerkbalkteam's van jaren geleden, naar hun uniformen uit de tijd, naar hun glimlach en expressie van onoverwinnelijkheid, voor eeuwig vastgelegd. Er waren gouden en bronzen trofeeën, antieke Snaaien, Beukers met leren banden vast gelegd, maar nog steeds lichtelijk wiebelend toen hij voorbij liep.

James stopte aan het eind en keek naar De Toverschool Toernooi uitstalling. Zijn Vader glimlachte met dezelfde ongemakkelijke glimlach en zag er onmogelijk jong en misplaatst uit. James boog zich naar voren en keek naar de foto aan de andere kant van de Tovertrofee, degene van Carlo Kannewasser. De jongen op de foto was knap, open, met dezelfde uitdrukking op zijn gezicht die James gezien had op de oude Zwerkbalfoto's, de uitdrukking van eeuwige jeugd en onbegrensd zelfvertrouwen. James bestudeerde de foto. De uitdrukking was wat hem ervan weerhouden had om de eerste keer dat hij de foto zag het verband te zien.

'Jij was het, hè?' fluisterde James naar de foto. Het was niet echt een vraag.

De jongen op de foto glimlachte zijn glimlach, knikte lichtelijk alsof hij instemde.

James had geen antwoord verwacht, maar toen hij zich weer oprichtte, veranderde er iets op het plakkaat op de Toverschool Trofee. De gegraveerde woorden op het zilveren plakkaat zonken weg, dan, na een kort moment, verschenen er nieuwe woorden aan het oppervlak. Ze spelden langzaam en stil.

James Potter

Harry's zoon

Een rilling liep langs James' ruggengraat. Hij knikte. 'Ja,' fluisterde hij.

De woorden zonken in het niets.

Verschillende seconden gingen voorbij en toen verschenen er nog meer worden.

Hoe lang

Is het geleden

James begreep de vraag niet. Hij schudde zijn hoofd een beetje. 'He... het spijt me. Hoe lang is het geleden sinds wat?'

De letters trokken zich terug en vormden zich langzaam, alsof het veel moeite kostte.

Sinds ik stierf

James slikte. 'Ik weet het niet precies. Zeventien of achttien jaar, denk ik.'

De letters vervaagden heel langzaam. Er kwamen geen andere voor in de plaats. Minuten gingen voorbij. Dan:

Tijd is zo vreemd hier

Het voelt langer

Korter

James wist niet wat hij daarop moest zeggen. Een gevoel van grote eenzaamheid en verdriet was de gang in gekropen, het vulde de ruimte en James als een koele wolk.

‘Mijn --,’ James stem haperde. Hij schraapte zijn keel en probeerde opnieuw. ‘Mijn Vader en Moeder, Ginny, was Wemel... spraken over jou. Soms. Ze... ze herinneren zich je. Ze vonden je aardig.’

De letters verschenen.

Ginny en Harry

Ik wist wel

Er was iets tussen hen

Carlo's geest leek weg te zakken, weglekkend uit de lucht van de gang. De letters vervaagden langzaam. James wilde nog meer vragen stellen, hij wilde vragen over de Druzelindringer, hoe die binnen kon komen, maar dat leek nu onbelangrijk. Hij wilde iets zeggen dat het kleed van verdriet wat hij bemerkte in Carlo's aanwezigheid kon verlichten, maar hij wist niets bedenken. De letters verschenen nog een keer, erg vaag en langzaam.

Zijn ze gelukkig

James las de vraag, hij dacht er over na en knikte toen. ‘Ja, Carlo. Dat zijn ze. Dat zijn wij.’

De letters verdampten zodra James sprak en er klonk rondom hem gezocht, lang en ietwat uitgeput. Toen het voorbij was keek James rond in de gang. Hij wist, dat hij weer alleen was. Weer naar het plakkaat onder de Toverschool Trofee kijkend zag hij dat die er weer normaal uitzag, de oude gegraveerde tekst was weer zichtbaar. James huiverde, wreef over zijn armen, draaide zich om en begon zijn terugtocht naar de Grote Hal. Het spook had uiteindelijk gesproken en het was Carlo Kannewasser.

We zijn gelukkig, dacht James. Toen hij de trap opliep naar de leerlingenkamer wist hij dat dit waar was. Hij voelde zich een beetje dom over de manier waarop hij het hele weekend had lopen mokken, zijn jalousie en gevoel van mislukken opstokend. Op dit moment leek dit allemaal onbelangrijk. Hij was gewoon blij hier te zijn, op Zweinstein, met nieuwe vrienden, uitdagingen en eindeloos te beleven avonturen. Hij rende over de overloop naar de portretopening, hij wilde op dat moment niets meer dan de laatste uurtjes van zijn eerste weekend op Zweinstein vullen met lol, lachen, en de dwaasheid van de hele Zwerkbalarmp vergeten. Hij bedacht, met tegenzin, dat het ergens zelfs een beetje leuk was.

Toen hij de leerlingenkamer binnenging stopte hij even en keek rond. Ralph en Daan waren er, ze zaten met de andere Gremlins rond een tafel bij het raam. Ze keken allemaal op.

‘Daar is ons kleine ruimtewezen,’ zei Daan vrolijk. ‘We waren aan het proberen om je bezemvaardigheden in onze routine te verwerken. Wat denk je van een soort van

neerstortende vliegende-schotelgrap? Ralph heeft zijn toverstaf helemaal klaar om je op te vangen.'

Ralph wiegelde met zijn toverstok en glimlachte opgelaten. James rolde raar met zijn ogen en ging bij hen zitten.

James ontwaakte Maandagochtend laat. Hij rende naar de Grote Zaal, hopen nog snel een snee brood naar binnen te kunnen proppen voor de les Transfiguratie begon en ontmoette Ralph en Daan, die net naar buiten kwamen.

'Geen tijd meer, vriend,' zei Ralph. Hij haakte in James' zijn arm en draaide hem om. 'Je kunt niet te laat komen op je eerste les. Professor Anderling doceert hem en ik heb hele, hele slechte dingen gehoord over wat ze met late leerlingen doet.'

James zuchtte en draafde met hen mee door de luidruchtige, drukke gangen. 'Ik hoop dat ze geen vreselijke dingen met leerlingen doet, wiens magen gedurende de hele les knorren.'

Daan gaf tijdens het lopen iets aan James. 'Kijk hier eens naar als je de kans krijgt. Ik heb het al aan Ralphie laten zien en die dacht dat ie gek werd, nietwaar? Ik heb de plek gemarkeerd voor je.' Het was een dik beduimd boek. De kaft was een in linnen gebonden, nu gerafelde, stof die waarschijnlijk eens rood was geweest. De bladzijden waren vergeeld en dreigden in grote delen uit hun bindingen te vallen.

'Wat is het?' vroeg James, niet in staat om de geperste titel te lezen die vaag was geworden door de leeftijd. 'Tussen Jackson en Banning in, heb ik tot het volgende jaar genoeg te lezen.'

'Je zult dit interessant vinden, geloof me. Dit is het *Boek van Parallellen Geschiedenissen, Volume Zeven*,' zei Daan. 'Ik heb het uit de Ravenklauwbibliotheek. Lees gewoon het gedeelte dat ik gemarkeerd heb.'

'Heeft Ravenklauw een eigen bibliotheek?' vroeg Ralph, die met grote moeite zijn Transfiguratieleerboek uit zijn overvolle rugzak probeerde te halen.

'Hebben jullie Zwadderaars drakenkoppen aan de muur hangen?' Daan haalde zijn schouders op. 'Tuurlijk. Ieder het zijne.'

Toen ze ordelijk in de richting van het Transfiguratie lokaal liepen, passeerden ze een groepje leerlingen, die naast de deur stonden. Verschillende van hen droegen het blauwe "Bevraag en Overwinnaars" insigne, steeds meer leerlingen schenen deze in de afgelopen dagen te zijn gaan dragen. Briefjes op sommige informatieborden

hadden de insignes gekenmerkt als het merk van de club, die het "Progressieve Element" genoemd werd. James was geschokt te zien, dat leerlingen die hem droegen niet alleen Zwadderaars waren.

'Jou Pa komt vandaag, hè, Potter?' riep een oudere jongen met een scheve glimlach. 'Een bijeenkomstje met zijn vriendjes uit de States?'

James stopte en keek naar de spreker. 'Hij komt vandaag, ja,' zei hij met rood opkleurende wangen. 'Maar ik snap niet wat je bedoelt met zijn "vriendjes". Hij heeft die Amerikanen nog nooit ontmoet. Misschien zou eerst wat moeten lezen voor je je mond opendoet.'

'Oh, we hebben gelezen, geloof me,' reageerde de jongen, zijn glimlach verdween. 'Meer dan jij en jouw Vader zouden willen, zeker weten. *Jullie* soort kan de waarheid niet voor altijd verstoppen.'

'De waarheid verstoppen?' zei James, die door zijn woedde alle voorzichtigheid uit het oog verloor. 'Wat heeft *dat* te betekenen?'

'Lees de insignes, Potter. Dan weet je precies waar we het over hebben,' zei de jongen die zijn rugzak over zijn schouder wierp en achteloos door de gang naar zijn vrienden liep. 'En als je dat niet doet, dan ben je nog stommer dan je eruit ziet.' Hij draaide opzettelijk zijn rug naar James.

James kookte van woedde en verbazing. 'Waar ging dat nou over?'

Ralph zuchtte. 'Kom op, laten we gaan zitten. Ik zal het je vertellen, hoewel ik er zelf niet veel van begrijp.'

Helaas hadden ze geen tijd om het er voor de les nog over te hebben. Professor Anderling, die nog lessen Transfiguratie had gegeven aan James' Moeder en Vader, onderwees deze nog steeds en kennelijk ook nog steeds in dezelfde mate van zakelijke vastberadenheid. Zij legde de basis stokbeweging en spreuken uit en liet zien hoe dat eruit zag door een boek te transformeren in een broodje haring. Ze vroeg zelfs aan een van de leerlingen, een jongen met de naam Cees, er een stuk van te eten. Hierna transformeerde ze het weer terug in het boek en liet de klas zien, dat het boek nog steeds de afdrukken droeg van de tanden van Cees. Er waren kreten van verbazing en vermaak. Cees keek naar de afdrukken van de gebeten stukken en duwde met een bedenkelijke, onthutste, gelaatsuitdrukking zijn hand tegen zijn maag. Aan het einde van de les sommeerde professor Anderling de studenten hun toverstaf te pakken en de bewegingen en spreuk te oefenen op een banaan, zij moesten die proberen te transfigureren in een perzik.

'*Persica Altramus*', alléén nadruk op de éérste lettergrepen. Verwacht niet de eerste keer direct een resultaat te hebben,' riep ze over het geroezemoes van de proberende leerlingen. 'Als jullie een banaan met een beetje perzikhuid kunnen produceren zullen we dat voor vandaag succesvol noemen. Wees voorzichtig, juffrouw Maansteen! Kleine draaiende zwaaien graag!'

Daan staarde fel naar zijn banaan en zwaaide er met zijn toverstaf naar. '*Persica Alteramus!*' Er was geen zichtbare verandering. Hij perste zijn lippen op elkaar. 'Probeer jij het eens, James.'

Aarzelend hief James zijn toverstok en tikte ermee, de spreuk opzeggend. De banaan kantelde om, maar bleef onverbiddelijk een banaan.

‘Mogelijk veranderen ze aan de binnenkant,’ zei Daan hoopvol. ‘Misschien moeten we hem schillen en kijken of de perzik erin zit, hé?’

James dacht er over na en schudde zijn hoofd. Ze probeerden het nogmaals. Ralph keek. ‘Meer polsbeweging. Het lijkt wel of jullie gasten lijnvliegtuigen loodsen.’

‘Zo makkelijk om kritiseren, zo moeilijk te creëren,’ zei Daan tussen twee pogingen. ‘Doe jij het dan eens, Ralphinator.’

Ralph leek terughoudend om het te proberen. Hij speelde met zijn toverstok en hield hem angstvallig onder zijn bureau.

‘Vooruit, Ralph,’ zei James. ‘Je hebt best behoorlijk indrukwekkend stokwerk laten zien. Waar maak je je zorgen over?’

‘Nergens,’ zei Ralph, verdedigend. ‘Ik weet het niet.’

‘Drommels!’ zei Daan, hij liet zijn toverstokarm zakken en greep met zijn andere hand de banaan. Hij smet zijn toverstok op het blad en wees met de banaan ernaar. ‘Misschien gaat het beter om het op deze manier te doen, wat denk je?’

James en Ralph keken hem aan. Hij rolde zijn ogen. ‘Oh, duhu, kom op Ralph, gaan met die banaan. Je weet dat je het kunt! Waar wacht je op?’

Ralph grimaste, zuchtte toen en hief zijn gigantische toverstok. Hij tikte er losjes mee naar de banaan en sprak de spreuk vlak, bijna alsof hij het expres verkeerd wilde doen, uit. Er was een flits en het geluid of er in een open haard een kastanje ontplofte. De rest van de klas hoorde het lawaai en keek opgeschrokken naar Ralph. Een wolk zware rook bleef vóór Ralph hangen rond de tafel die hij van zich af geschoven had, zijn ogen waren wijd open en zorgelijk. Terwijl de rook verdween leunde James naar voren, Ralph’s banaan lag er nog steeds, onaangetast.

‘Nou,’ zei Daan in de volslagen stilte. ‘Dat was een heleboel --’

Een klein piepend geluid kwam van Ralph’s banaan. De schil spleet en begon zich te scheiden, openend als een papperig gele bloem. Er klonk een lang gehijg van de leerlingen toen een groene rank vanuit het midden van de gepelde banaan groeide. Hij leek tijdens de groei aan de lucht te ruiken, draaide en verlengde zich als een ader. De rank werd rechter terwijl hij zich oprichtte, kronkelde op van de tafel in een gracieuze, draaiende beweging. Meer ranken kwamen uit de banaan. Ze spreidde zich in een stervorm over het oppervlak, vonden de randen van de tafel en krulde eromheen, zich stevig vastgrijpend. Tijdens het groeien van de hoofdader begonnen zich takken af te scheiden, werden dikker en kleurden lichter, totdat het een houtachtig, gelig grijs was. In grote plotselinge uitbarstingen ontsprong gebladerte van de takken, in enkele seconden groeiden ze van tere uitlopers naar vol blad. Uiteindelijk, toen de boom een hoogte van ongeveer anderhalve meter had, ontstond er een serie van ploppen. Een half dozijn perziken ontsproten van de uiteinden van de lagere taken en hingen er zwaar aan. Iedere was harig, vol en perfect.

James rukte zijn blik weg van de boom en keek door het lokaal. Alle ogen waren gericht op de perfecte kleine perzikboom die Ralph had doen ontstaan, monden vielen open, stafhanden bevroren in beweging. Professor Anderling staarde intens naar de boom, haar mond van totale verrassing in een "O" gevormd. Toen kwam er beweging in het lokaal. Iedereen ademde uit en een spontaan, respectvol applaus brak uit.

'Hij is van mij!' riep Daan, hij stond op en gooide zijn arm om Ralph's schouders. 'Ik zag hem het eerst!' Ralph nam zijn blik van de boom, keek naar Daan en glimlachte wat bleekjes. Maar James herinnerde zich het gezicht van Ralph toen de boom groeide. Hij had toen niet geglimlacht.

Even later, buiten in de gang, sprak Daan met een mondvul perzik. 'Echt Ralph. Je werkt me nu een beetje op m'n zenuwen. Dat is enig serieus toveren waar je mee bezig bent. Hoe zit dat?'

Ralph glimlachte zijn onzekere, bezorgde glimlach opnieuw. 'Nou, eigenlijk...'

James keek naar Ralph. 'Wat? Vertel, Ralph!'

'Nou, goed,' zei hij. Hij stopte en trok hen in een alkoof. 'Maar dit is alleen een gok, oké?'

James en Daan knikten enthousiast en gebaarde om Ralph door te laten gaan.

'Ik heb's nachts veel met de andere Zwadderaars geoefend, weet je,' legde Ralph uit. 'Alleen de simpele dingen, ze leren me verschillende dingen. Ontwapeningspreuken en wat truukjes en grappen, dingen om bij je vijanden uit te halen.'

'Welke vijanden heb je al, Ralph?' vroeg Daan onbeschaamd, het perziksap van zijn vingers likkend.

Ralph wapperde ongeduldig met zijn hand. 'Je weet wel, de gewone vijanden. Het is alleen de manier waarop die gasten op mijn afdeling praten. Hoe dan ook. Ze zeggen, dat ik beter ben dan doorsnee. Zij denken, dat ik niet echt een gewoon Dreuzelkind ben met enige toevallige magische genen. Zij denken, dat een van mijn ouders mogelijk van een geweldige tovenaarsfamilie afstamt en dit gewoon niet weet.'

'Lijkt mij een behoorlijk groot iets om niet te weten, vind je niet?' zei James twijfelachtig. 'Ik bedoel, je vertelde dat je Vader Dreuzelcomputerspul maakte, toch?'

'Nou, ja, hij,' zei Ralph ontwijkend en liet zijn stem zakken. 'Maar mijn Moeder... ik heb jullie niet verteld dat zij dood is, toch? Nee,' beantwoordde hij zichzelf, 'natuurlijk niet. Nou dat is ze. Ze stierf toen ik nog heel klein was. Ik heb haar nooit gekend. Wat als zij een heks was? Ik bedoel. Wat als zij van een van de grote oude zuiverbloed tovenaarsfamilies was en mijn Vader dat helemaal niet wist? Dat gebeurt wel, weet je. Magische types worden verliefd op Dreuzels en kunnen hen dat geheim hun leven lang nooit vertellen. Zuiverbloedtypes houden daar niet van, denk ik, maar toch...' hij dwaalde af en keek van James naar Daan.

'Nou,' zei James langzaam. 'Tuurlijk. Ik denk, dat dat wel mogelijk is. Vreemdere dingen zijn gebeurd.'

Daan overdacht het verhaal. 'Zou een boel verklaren, zou 't niet? Misschien ben je, zoals, een prins of iets. Misschien ben je erfgenaam van fabelachtige rijkdommen en krachten en spul!'

Ralph grimaste en stapte uit de alkoof. 'Laten we niet door draven. Zoals ik zei, ik gok alleen maar wat.'

James liep op met Daan en Ralph tot het tijd was voor de volgende les. Geen van de andere twee hadden Kruidenkunde met hem, dus hij zei hen later in de middag wel weer te zien en liep over het terrein in de richting van de kassen.

Professor Lubbermans begroette James toen hij binnen kwam bij zijn naam en glimlachte warm. James had Marcel altijd gemogen ondanks dat hij een stuk stiller en bedachtzamer was dan zijn Vader of Oom Ron, James wist van de verhalen, van hoe Marcel tijdens zijn laatste jaar op school terug had gevochten, toen Voldemort het Ministerie had overgenomen en Zweinstein onder zijn contrôle had gezet, Marcel was degene geweest die de kop van de grote slang, Nagini, had afgehakt, Voldemort's laatste schakel tot onsterfelijkheid. Toch, het was moeilijk om voor te stellen, dat de broodmagere en nogal onhandige professor dit te zien doen, nu hij voor in de klas op de tafel potten en planten van de kas rangschikte.

'Kruidenkunde is-- /' begon Marcel en mepte met een wijds gebaar een van de kleinere potten omver. Hij onderbrak zichzelf en zette de pot snel weer recht waarbij hij aarde over zijn perkamenten morste. Hij keek omhoog en glimlachte verward. 'Kruidenkunde is de studie van... nou ja, kruiden natuurlijk, zoals je kunt zien.' Hij knikte naar de gehele kas die volgepropt was met honderden planten en bomen die groeiden in een ingewikkelde variëteit van bakken. James dacht, dat professor Lubbermans waarschijnlijk erg geïnteresseerd zou zijn in de perzikboom die nu op een tafel in het Transfiguratielokaal groeide.

'Kruiden zijn de bron, euh, zo te zeggen, van veel van de meest fundamentele vaardigheden van magie. Dranken. Medicatie, Toverstaf maken, zelfs vele betoveringen vertrouwen allemaal op een essentiële cultivatie en voorbereiding van magische planten. Tijdens deze lessen zullen we studies maken over de vele gebruiksmogelijkheden van onze belangrijkste vegetarische bronnen, van de eenvoudige *Bubotuber*, tot de zeldzame *Mimbulus Mibletonia*.'

Vanuit zijn ooghoek zag James iets bewegen. Een plant spreidde een streng langs een raambalk naast een eerstejaars meisje, die ijverig de namen opschreef die Marcel opnoemde. De streng verliet de raambalk en bewoog zich stilletjes over haar rug, dan krulde de streng zich door haar oorbel. Het meisje spreidde haar ogen wijd open en liet haar veer vallen toen de streng begon te trekken.

'Ow! Ow, ow, ow!' riep ze. Ze krabbelde zijwaarts van haar stoel en sloeg haar hand tegen haar oor. Marcel keek in de rondte, zag het meisje en beende naar haar toe.

'Ja, grijp de streng, juffrouw Patonia! Goed zo!' Hij bereikte haar en begon voorzichtig de streng van haar oorbel te verwijderen. De streng kronkelde traag terwijl hij hem los peuterde. 'U hebt onze *Larcenous Ligulous* ontdekt, of beter hij heeft u ontdekt. Ik verontschuldig mij voor het niet waarschuwen voordat u ging zitten. Enige honderden jaren geleden gefokt door piraten om zijn natuurlijke

aantrekkingskracht voor glimmende objecten, die hij gebruikt om de hoeveelheid zonlicht te vergroten voor zijn fotosynthese. Bijna uitgestorven na systematisch te zijn opgejaagd tijdens de zuiveringen en verbrand.' Marcel vond het begin van de plant, draaide de streng er handig omheen en pinde zijn top in de aarde onder een met diamant bedekte hoepel.

Patonia wreef over haar oor en staarde naar de streng als of ze zelf een brandje wilde stichten.

Marcel ging terug naar voren en begon de groep door de lange lijst met gepotte planten te praten die hij had klaargezet. James geeuwde. De hitte in de kas maakte hem behoorlijk duf. In een poging om wakker te blijven reikte James naar zijn rugzak om er perkament en een veer uit te halen. Zijn hand stootte tegen het boek dat Daan hem gegeven had. Hij trok hem er samen met zijn perkament uit en plaatste hem op zijn schoot. Toen hij er zeker van was, dat Marcel diep genoeg in zijn verhaal over zijn favoriete onderwerp zat om het te merken, opende James het boek op de plaats die Daan aangegeven had. Zijn interesse werd onmiddellijk geprikkeld door de aanhef van de pagina: *Feodre Austramaddux*. Met zijn bovenlichaam schermde hij het boek af en las snel.

Verdediger van Omgekeerde voorkennis, of de kunst van het registreren van de geschiedenis door tegengestelde chronologische voorspellingen. De schrijver en historicus Austramaddux blijft bekend bij de moderne Tovenarij, vooral om zijn fantastische verslagen over de laatste dagen van Merlinus Ambrosius, legendarische tovenaer en grondlegger van de Orde van Merlijn. Austramaddux's verslag, welke is geregistreerd in al zijn onderdelen in zijn beroemde *Omgekeerde Historie van de Magicke Werelds* (zie hoofdstuk twaalf) gaat over zijn kennismaking met Merlinus aan het eind van diens carrière als bijzondere magische regent voor de koningen van Europa. Hij was ontgoocheld door de corruptie van de magische wereld, die 'geïnfecteerd' werd door invloeden van de niet-magische koninkrijken. Merlinus kondigde zijn plan aan om 'op te houden met het aardse rijk'. Verder bezwoer hij, dat hij zou terugkeren naar de maatschappij van de mensen, honderden of zelfs duizenden jaren later, wanneer de balans tussen magisch en niet-magische werelden meer, zoals Austramaddux het zei, 'klaar was voor zijn heerschappij'. Deze voorspellingen zijn de bron voor vele aanname's en samenzweringen in de eeuwen erna, gewoonlijk geleid door diegene met een revolutionaire tic, die geloven dat de terugkeer van Merlinus ervoor zou zorgen, dat hun plannen om de niet-magische wereld over te nemen en te onderwerpen, politiek of met een regelrechte oorlog, doorgang zou vinden.

James stopte met lezen. Zijn gedachten racete, denkend aan de gevolgen over wat hij net gelezen had. Hij had zijn hele leven geweten van Merlijn, op vrijwel dezelfde manier dat Dreuzelkinderen van hem wiste. Hij wist van de kerstman, niet als een historische figuur, maar als een soort mythisch karakter. Het was nooit bij James opgekomen om eraan te twifelen, dat Merlijn een echt persoon was geweest, maar het

was ook nooit bij hem opgekomen om te bedenken wat voor soort man Merlijn was geweest. Zijn enige kennis waren jolige gezegden waarmee hij opgegroeid was, als “bij de baard van Merlijn” of “wat in de naam van Merlijn’s broek” niets waarvan veel gezegd werd over het karakter van de tovenaars. Volgens Austramaddux was Merlijn een soort magische adviseur geweest bij Dreuzelkoningen en leiders. Was het mogelijk dat in Merlijn’s tijd heksen en tovenaars openlijk in de Dreuzelwereld leefden. Zonder wetten van geheimhouding, niet zich te moeten verbergen, geen Beschermingsspreuken? Als dat zo was, wat bedoelde Merlijn dan met de opmerking dat de toverwereld was “geïnfecteerd” door de Dreuzels? En verder, wat had hij bedoeld met de griezelige opmerking dat hij zou terugkeren wanneer de wereld “rijp was voor zijn heerschappij”. Het was geen wonder, dat duistere tovenaars door de geschiedenis heen getracht hadden om Merlijn’s voorspelling bewaarheid te laten worden om de grote tovenaars terug in de wereld te brengen. Duistere tovenaars hadden altijd manieren gezocht om de Dreuzelwereld te regeren en blijkbaar was er waarheid in het geloof dat Merlijn, de grootste en krachtigste tovenaars van alle tijden, zou helpen dat voor elkaar te krijgen.

Een plotselinge gedachte kwam bij James op en zijn ogen verwijfde zich. Hij had voor het eerst de naam Austramaddux gehoord door een profiel gemaakt door een Zwadderaar. Zwadderich was altijd de afdeling van duistere tovenaars geweest met de intentie om de Dreuzelwereld te domineren. Wat als de raadselachtige opmerking van Austramaddux niet een onbetekenend toeval was? Wat als het een teken was van een nieuw duister plan? Wat als de Zwadderaar die dat profiel gemaakt had een onderdeel was van dat plan, om de terugkeer van Merlijn Ambrosius te veroorzaken die een alles beslissende oorlog tegen de Dreuzelwereld zou ontketenen?

James sloot het boek langzaam en klemde zijn kaken opeen. Op een of andere manier, toen hij een moment doordacht, leek het volledig waar. Dat verklaarde waarom een Zwadderaar die naam zou gebruiken, zelfs als zijn afdelingshoofd dacht dat het een grapje was. De Zwadderaar wist, dat dit niet zo was en zou spoedig triomferen met een plan dat dit zou bewijzen. James’ hart bonkte terwijl hij daar zat en hij dacht razend snel na. Wie kon hij dit vertellen? Daan en Ralph, natuurlijk. Zij zouden hier waarschijnlijk al aan gedacht hebben. Zijn Vader? James besloot, dat hij dat niet kon. Nog niet tenminste. Hij was oud genoeg om te weten dat de meeste volwassenen zo’n verhaal van een kind niet zouden geloven, zelfs als dat kind hen kon voorzien van harde bewijzen.

James wist niet precies wat hij kon doen om een dergelijk plan te stoppen. Maar hij wist wel wat zijn volgende stap zou zijn. Hij moest uitvinden welke Zwadderaar Ralph’s GameDeck gepakt had. Hij moest de Zwadderaar vinden die de naam Austramaddux gebruikte.

Met dat als voornemen schoot James zodra de les voorbij was de kas uit. Hij vergat compleet, dat deze avond de avond was dat zijn Vader, Harry Potter, aan zou komen voor de bijeenkomst met de Amerikanen.

James rende over het terrein en hij werd zich bewust van het lawaai van een groep mensen. Hij vertraagde en luisterde. Schreeuwen en uitroepen van woedende stemmen en opgewonden gillets. Toen hij de hoek om ging naar de binnenplaats, werd het geluid harder. Een menigte van leerlingen was verzameld op de binnenplaats en terwijl James keek, kwamen er van alle kanten zelfs nog meer. De meesten waren gewoon nieuwsgierig om te zien waar alle commotie over was, maar er was ook een actieve groep in het midden, marcherend, leuzen roepend, sommige hielden grote vlaggen met handbeschilderde teksten vast. James zag een van de vlaggen toen hij de menigte naderde, zijn hart zonk in zijn schoenen. Er stond op "Beëindig het Ministerie van Schouwer Overheersing". Een andere zwaaide en prikte in de lucht: "Vertel de WAARHEID, Harry Potter!"

James omzeilde de groep en probeerde zo onopvallend mogelijk te zijn. Bij de trappen van de grote hal werd Tabitha Kraaieveld geïnterviewd door een vrouw met een helpaarse kattenogbril en een overdreven aandachtige uitdrukking. Met groeiend ongemak herkende James haar, Rita Pulpers, hoofd onderzoekende verslaggeefster voor de *Ochtendprofeet* en een van zijn vaders minst favoriete personen.

Toen hij passeerde keek Tabitha zijdelings naar hem en produceerde een glimlach terwijl zij lichtjes schouderchokte. Als wilde ze zeggen *dit spijt me zo, maar dit zijn harde tijden en we moeten doen, wat we doen moeten...*

Net toen James de trap op wilde beklimmen in de richting van de Grote Hal, verscheen het Schoolhoofd. Ze stapte vastberaden met een grimmige uitdrukking op haar gelaat het zonlicht in. Ze zette haar toverstok tegen haar keel en sprak vanaf de bovenste trede, haar stem galmde door de gehele binnenplaats dwars door het lawaai van de massa.

'Ik zal niet vragen naar de betekenis hiervan, omdat dit teleurstellend duidelijk is,' zei ze onverzettelijk en James, die Minerva Anderling voor het grootste deel van zijn leven in véél opzichten had leren kennen, dacht dat hij haar nog nooit zo woedend had gezien. Haar gezicht was spierwit met een rode blos op haar wangen. Haar stem, nog steeds klinkend over de binnenplaats, was beheerst maar staalhard in haar veroordeling. 'Het is absoluut niet aan mij om jullie het recht te ontzeggen om wat dan ook te doen, hoe slecht onderbouwd ook en welke belachelijk ideeën veel van jullie opgepakt hebben, maar laat mij jullie ervan overtuigen, dat ongeacht wat jullie willen geloven het niet het beleid van deze school is om hun leerlingen toe te staan vooraanstaande gasten te beledigen.'

De borden zakten, maar niet helemaal. James zag dat Rita Pulpers met een blik van hongerige opwinding op haar gezicht opkeek naar het Schoolhoofd, haar Fantaciteer Veer kraste wild op een stuk perkament. Anderling zuchtte en hervond haar kalmte. 'Er zijn juiste wegen voor uitingen om het ergens over oneens zijn, zoals jullie allen weten. Dit... *vertoon*... is noch nodig, noch fatsoenlijk. Daarom verwacht ik van allen, dat u zich onmiddellijk verspreidt, in de wetenschap dat jullie zeer waarschijnlijk...,' ze keek Rita Pulpers minzaam aan, 'jullie punt duidelijk hebben gemaakt...'

'Mevrouw Directrice?' riep een stem en James hoefde niet om te kijken om te weten dat het Tabitha Kraaieveld was. Er viel een verwachtingsvolle stilte toen de hele binnenplaats zijn adem inhield. James kon de veer van Rita Pulpers gretig horen krassen.

Professor Anderling wachtte en bestudeerde Tabitha betekenisvol. 'Ja, juffrouw Kraaieveld?'

'Ik ben het helemaal met u eens, professor,' zei Tabitha Kraaieveld gladjes, haar prachtige stem golfde over de binnenplaats. 'Voor wat betreft mijn aandeel, ik hoop dat we allen kunnen voortgaan met deze zaken op een meer redelijke en relevante manier zoals u voorstelde. Is het te snel om voor te stellen, dat we dit ons onderwerp maken van het eerste Actuele-School-Debat? Dat zou ons in staat stellen om dit gevoelige onderwerp te benaderen, respectvol en grondig, op een manier waarvan ik zeker ben, dat u het er mee eens zou zijn, dat ze deze verdient.'

Professor Anderling's kaak was als staal toen ze neerkeek op Tabitha Kraaieveld. Ze wachtte zo lang dat Tabitha van haar wegkeek. Haar blik ging over de binnenplaats. Haar kalmte haperde lichtelijk. De Fantaciteer veer was bij met schrijven, en zweefde boven het perkament, wachtend.

'Ik waardeer uw voorstel, juffrouw Kraaieveld,' zei professor Anderling vlak. 'Maar dit is, zoals u zich voor kunt stellen, niet de tijd of de plaats om te discussiëren over de debatteamkalender. En nu,' ze keek kritisch naar de binnenplaats, 'besluit ik de zaak als afgedaan. Iedereen die nog wenst door te gaan met deze discussie kan dat doen in de comfortabele omgeving van hun privé-vertrekken. Ik raad jullie aan om nu weg te gaan voordat ik meneer Vilder naar buiten stuur om een telling te doen.'

De groep begon op te breken. Professor Anderling zag James en haar uitdrukking veranderde. 'Kom mee, Potter,' zei ze ongeduldig. James klom de trappen op en volgde haar terug in de schaduw van de Hal. Professor Anderling mopperde nog steeds kwaad. Haar tartan mantel suisde toen ze waardig een zijgang inliep. Ze leek te verwachten dat James haar volgde, dus deed hij dat.

'Belachelijke opjuttende propagandamakers,' kookte ze, nog steeds James leidend in wat hij herkende als de stafkamers. 'James, het spijt me dat je daar getuige van moest zijn. Maar het spijt mij nog meer, dat zo een smerig stuk van geruchtgezeur deze muren is binnen gedrongen.'

Professor Anderling ging voort en opende een deur zonder haar snelheid te verminderen. James ontdekte, dat ze een grote kamer binnen waren gekomen, vol stoelen en banken en boekenplanken, allemaal haastig neergezet rond een reusachtige marmeren haard. En daar, met een grote glimlach op hem wachtend, stond zijn Vader.

James grijnsde en rende voorbij professor Anderling.

‘James,’ zei Harry Potter verrukt, hij gaf de jongen een stevige omhelzing en verwarde zijn haar. ‘Jongen, ik ben blij je te zien. Hoe is school?’

James haalde zijn schouders op. Lachte gelukkig maar voelde zich plots verlegen. Er waren verschillende andere mensen aanwezig die hij niet kende. Ze keken naar hem toen hij bij zijn Vader stond.

‘Jullie kennen mijn zoon James,’ zei Harry, terwijl hij in James’ schouder kneep. ‘James, dit zijn enkele afgevaardigden van het Ministerie die met mij mee gekomen zijn. Je kent Titus Hardsteen nog wel? En dit is meneer Rombout en juffrouw Schaafsma. Ze werken beiden voor het Departement van Ambassadeurs Betrekkingen.’

James schudde plichtsgetrouw handen. Hij herinnerde zich Titus Hardsteen toen hij hem aankeek, hoewel hij hem al sinds lange tijd niet gezien had. Hardsteen, een van zijn vaders Schouwers, was lomp en dik, met vierkanten hoofd en erg diepe, doorgewinterde trekken. Meneer Rombout was lang en dun, kleepte zich zorgvuldig in krijstreep mantel en zwarte bolhoed. Zijn handdruk was snel en slap, net of je een dode zeester vasthield. Juffrouw Schaafsma schudde geen hand, ze glimlachte uit de hoogte en James voelde zich klein worden, terwijl ze hem van boven tot onder onderzocht.

‘Ik zie veel van je ouders in jou, jongeman,’ zei ze, haar hoofd iets gekanteld en sprekend op een samenzweerderige manier. ‘Zoveel belofte en potentieel. Ik hoop, dat je ons deze avond vergezelt.’

James keek vragend naar zijn Vader. Harry glimlachte en legde beide handen op James’ schouders. ‘We dineren vanavond met de Alma Alerons. Wil je met ons mee? Kennelijk krijgen we echt Amerikaans eten, wat alles kan zijn, van hamburgers tot, nou, cheeseburgers, voor zover ik weet.’

‘Graag!’ zei James glimlachend. Harry Potter lachte terug en knipoogde.

‘Maar eerst,’ zei hij, en richtte zich naar de groep, ‘gaan we naar onze vrienden van Alma Aleron om eens te kijken naar iets van hun eigen magie. We worden geacht hen over tien minuten te ontmoeten. Ik heb een aantal anderen gevraagd zich bij ons te voegen. Zullen we?’

‘Ik ga niet mee, ben ik bang,’ zei professor Anderling beslist. ‘Het schijnt, meneer Potter, dat ik tijdens uw bezoek een oogje in het zeil moet houden bij sommige elementen van de lerende populatie. Met verontschuldiging.’

‘Begrepen, Minerva,’ zei Harry. Het klonk altijd vreemd in James’ oren, dat zijn Vader het Schoolhoofd met haar voornaam aansprak. Maar zij scheen het van hem te verwachten. ‘Doe wat je moet, maar maak je geen zorgen over het in de kiem smoren van iedere kleine uitbarsting. ‘t Is nauwelijks de moeite waard.’

‘Ik weet niet zeker of ik het daarmee eens ben, Harry, maar ik verwacht, dat ik niet in staat zal zijn om een perfecte orde te bewaren. Ik zal je vanavond wel.’ Daarmee draaide het Schoolhoofd zich om en verliet de kamer kordaat, nog steeds woest.

‘Zullen we maar?’ informeerde juffrouw Schaafsma. De groep zette zich in beweging en liep naar een deur aan de andere kant van de kamer. Terwijl ze liepen boog Harry zich naar zijn zoon en fluisterde. ‘Ik ben blij dat je vanavond meegaat, Schaafsma en Rombout zijn niet precies de meest plezierige reisgenoten, maar Percy stond erop dat ik ze meenam. Ik ben bang, dat dit hele gedoe een politiek spelletje wordt.’

James knikte begrijpend zonder te snappen wat dat betekende, maar blij dat zijn Vader hem, als altijd, in vertrouwen nam. ‘Nou, hoe bent u hier gekomen?’

‘Brandstofpoeder,’ antwoordde Harry. ‘Ik wilde niet zichtbaarder binnen komen dan nodig, Minerva waarschuwde ons voor de demonstratie welke die P.E. types gepland hadden.’

Het duurde even voor James doorhad dat zijn Vader het over het Progressieve Element had. ‘Ze weet van die gasten?’ vroeg hij verrast.

Zijn Vader legde zijn vinger op zijn lippen en knikte lichtjes in de richting van Schaafsma en Rombout die voor hen liepen en met gedempte stem met elkaar praatte. ‘Later,’ zei Harry zonder geluid.

Na een paar bochten opende meneer Rombout een grote deur en stapte naar buiten in het zonlicht, de rest volgde. Ze daalden af van een brede stenen trap die naar een grassige opening leidde, met het Verboden Bos aan een kant en een lage stenen muur aan de andere. Marcel Lubbermans en professor Slakhoorn stonden bij de muur te praten. Ze keken beide op toen de groep naderde.

‘Hai, Harry!’ zei Marcel, die hem grijnzend tegemoet kwam. ‘Dank dat je mij en Hildebrand hiervoor uitgenodigd hebt, ik ben hier nieuwsgierig naar geweest vanaf het moment dat de Amerikanen hier aankwamen.’

‘Harry Potter, dat ik dit nog mag meemaken,’ zei Slakhoorn omfloerst. Hij nam Harry’s hand in zijn beide. ‘Heel erg goed dat je ons erbij gevraagd hebt. Weet je, ik ben altijd geïnteresseerd in nieuwe ontwikkelingen in de internationale magische gemeenschap.’

Harry leidde de groep naar een hek in de stenen muur. Deze gaf een doorgang naar een keurig geplaveid pad dat afliep naar het meer. ‘Jullie hoeven me niet te bedanken, geen van beide. Ik bracht jullie alleen mee, zodat jullie de slimme vragen kunnen stellen en duidelijk kunnen maken wat zij ons laten zien.’

Slakhoorn lachte zelfvoldaan, maar Marcel glimlachte enkel. James bedacht, dat zijn Vader waarschijnlijk deels de waarheid vertelde en Marcel dat wist.

De groep bereikte een flinke canvas tent die was geplaatst op een lage verbreding die uitkeek over het meer. Een Amerikaanse vlag hing aan een van de tentstokken naast de vlag met het wapen van Alma Aleron. Een stel Amerikaanse leerlingen stond erbij te praten. Een van hen zag de groep en aanvaarde hen met een knikje. Hij riep in de richting van de tent. ‘Professor Franklin?’

Vrijwel direct verscheen professor Franklin uit een zijkant van de tent, slaand met zijn handen tegen een grote lap. ‘Ah! Gegroet, bezoekers,’ zei hij gracieus. ‘Dank u zeer voor het komen.’

Harry schudde de uitgestoken hand van de professor. Het was duidelijk, dat zij elkaar al eerder hadden ontmoet en deze bijeenkomst geregeld hadden. Harry draaide zich om en stelde iedereen voor, als laatste James.

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ zei professor Franklin knikkend naar hem. ‘Jonge meneer Potter zit in mijn klas. Hoe is het met jou, James?’

‘Prima, professor,’ antwoordde James glimlachend.

‘Zo behoor je je ook te voelen op deze mooie dag,’ zei professor Franklin serieus, instemmend knikkend. ‘En nu de beleefdheden gedaan zijn, kom, volg mij, mijn vrienden. Harry, jij was geïnteresseerd in hoe wij zorg dragen voor onze vervoersmiddelen, klopt dat?’

‘Heel erg,’ zei Harry. ‘Ik was hier natuurlijk niet om ze te kunnen zien aankomen, maar ik hoorde van alles over uw interessante vliegende vervoersmiddelen. Ik ben erg opgetogen om ze te mogen zien en ook uw opslag mogelijkheden. Ik heb er veel over horen speculeren, hoewel ik moet toegeven, dat ik er niet veel van begrijp.’

‘Onze Trans-Dimensionale garage, ja. Vrijwel geen van ons begrijpt er erg veel van vrees ik,’ zei professor Franklin dubieus. ‘Het is zelfs zo, dat als we onze technische expert Theodor Jackson niet hadden, geen van ons een flauw idee zou hebben over hoe hem te onderhouden. Over hem gesproken, hij maakt zijn verontschuldiging dat hij niet in staat is om hier te zijn voor de rondleiding. Hij zal zich vanavond bij ons voegen en hij zal blij zijn, als er nog vragen mochten zijn, deze met jullie te bespreken.’

‘Daar ben ik wel zeker van,’ zei Titus Hardsteen met zijn lage knerpende stem.

James volgde zijn Vader naar de opengeslagen zijkant van de tent en struikelde bijna over zijn eigen voeten toen hij naar binnen keek. De tent was behoorlijk groot, met ingewikkelde houten schoorbalken en een frame die deze ondersteunde. Alle drie de Alma Aleron vliegende vervoersmiddelen stonden erin geparkeerd, met voldoende ruimte voor netjes geplaatste gereedschapskisten en onderhoudsmateriaal, reserve onderdelen en verschillende mannen in werkkleding die druk bewogen tussen de apparaten. Het vreemdste ding van de tent echter, was dat de achterkant er niet was. James was er zeker van dat hij de hangende canvas muur zou zien, zoals deze ook aan de buitenkant te zien was geweest, maar er was alleen maar open lucht. Kijkend naar buiten was het zeker geen aanblik die de Zweinsteinomgeving bood. In de verte, voorbij de missende muur van de tent, waren nette, rood stenen gebouwen en levensgrote puntige bomen te zien. Nog vreemder, de verlichting van de aanblik was totaal anders dan het heldere middagzonlicht van het Zweinsteinterrein. Aan de andere kant van de tent werd de scène verlicht door een bleek roze licht die grote, pluizige wolken in de verte deed glinsteren als goud. De bomen en het gras leken te sprankelen, alsof ze bedekt waren met ochtenddauw. Een van de arbeiders knikte naar Franklin en liep vervolgens naar de vreemde scène, zijn handen afvegend aan zijn overall.

‘Welkom bij een van ‘s werelds weinige trans-dimensionale structuren,’ zei professor Franklin trots gebarend. ‘Onze garage, welke tegelijkertijd hier staat, op zijn tijdelijke verblijfplaats op het terrein van het Zweinstein Kasteel, als op zijn

permanente locatie in het oostelijke kwadrant van de Alma Aleron Universiteit. Philadelphia, Pennsylvania. Verenigde Staten.'

'Grote geest van Golegath!' stootte Slakhoorn uit en stapte langzaam naar voren. 'Ik heb gelezen over die dingen, maar ik had nooit gedacht dat ik lang genoeg zou leven om er een in het echt te zien. Is dit een natuurlijk voorkomende tijdelijke tegenstrijdigheid? Of wordt hij veroorzaakt door Quantum Transferende Betoveringen?'

'Dat is waarom ik u uitgenodigd heb, professor,' zei Harry, die zelf verbaasd naar het interieur van de tent keek.

'Ten eerste,' zei professor Franklin, die ruimte maakte door tussen de Dodge Hornet en Volkswagen Kever te stappen, 'dit is één van de slechts drie gecumuleerde bellen. Wat dat betekent, is mij verteld, is dat deze tent bestaat in een driedimensionale brug en hierdoor de mogelijkheid heeft om zich uit te strekken naar twee plaatsen tegelijkertijd. Daarom kunnen we aan een kant het middagterrein van Zweinstein zien,' hij gebaarde naar de open zijkant van de tent waardoor ze naar binnen waren gekomen, 'en wat jullie herkennen als onze kant van deze dimensionale bel. En aan de ander kant,' hij strekte zijn hand naar het gedempte landschap dat magisch zichtbaar was door de achterkant van de tent, 'de ochtendtijdkwadrant van de Alma Aleron Universiteit, de andere kant van de bel. Dit is meneer Peter Veltman, onze hoofdmonteur.'

Een man richtte zich op van de open kofferbak van de Stutz Dragonfly. Hij grijnsde en zwaaide. 'Prettig u te ontmoeten mevrouw, heren, om zo te zeggen.'

'Ook zo,' zei Marcel, die het dichts bij hem stond, zwakjes.

'Meneer Veltman en zijn mensen zijn allemaal in de Amerikaanse helft van de bel,' legde professor Franklin uit, 'erop gelet, dat zij speciaal getraind zijn om te werken aan onze wagens, vinden we het het beste om hen het onderhoud te laten doen, zelfs als we op reis zijn. Zoals jullie wel kunnen raden zijn ze eigenlijk niet hier.' Om het duidelijk te maken strekte professor Franklin zich naar een van de werkers die gehurkt bij de Hornet zat. Zijn hand ging door de man alsof hij van rook was. De man had er niets van gemerkt.

'Dus,' zei Harry bedachtzaam. 'Ze kunnen ons horen en zien en wij kunnen hen ook horen en zien, maar zijn nog daar, in Amerika, en wij zijn nog hier bij Zweinstein. Daarom kunnen wij hen niet aanraken?'

'Precies,' zei professor Franklin.

James mengde zich er in. 'Hoe kan het dan, dat wij de auto's aan kunnen raken en de monteur in de States ook?'

'Uitstekende vraag, mijn jongen,' zei professor Slakhoorn en klopte James op zijn rug.

'Dat is het inderdaad,' beaamde professor Franklin, 'en hier worden de dingen een beetje, euh, quantum. Het simpelste antwoord is dat deze auto's, anders dan wij, multi-dimensionaal zijn. Jullie kennen allemaal, neem ik aan, de theorie dat er meer dimensies zijn dan de vier waar wij bekend mee zijn, ja?'

Er werd geknikt. James had nog nooit gehoord van een dergelijke theorie, maar dacht dat hij het idee, ondanks dat, wel kon begrijpen.

Professor Franklin ging door. 'Deze theorie stelt dat er extra dimensies zijn, onmerkbaar voor onze zintuigen, maar even echt. Hierdoor was het voor professor Jackson mogelijk om een spreuk te maken waardoor het voor deze voertuigen mogelijk is om gebruik te maken van deze dimensies, waardoor het voor deze mogelijk is om op twee plaatsen tegelijkertijd te bestaan telkens als ze binnen de muren van deze garage zijn. Terwijl ze hier geparkeerd staan passeren ze de dimensionale bel en bestaan op twee plaatsen tegelijk.'

'Opmerkelijk,' zei professor Slakhoorn. Hij liet zijn hand over het spatbord van de Hornet glijden. 'Zo, efficiënt, uw ploeg kan de voertuigen onderhouden ongeacht waar ze heengaan en u bent in de gelegenheid om een kijkje thuis te nemen, ondanks dat er niet heen te gaan is.'

'Helemaal waar,' beaamde professor Franklin. 'Het is inderdaad een groot gemak en een beetje comfort.'

Marcel was meer geïnteresseerd in de auto's zelf. 'Zijn het gemechaniseerde beesten of betoverde machines?'

James verloor zijn interesse toen professor Franklin in groot detail uitleg gaf over de gevleugelde auto's. Wandelend naar de andere kant van de tent keek hij uit over het terrein van de Amerikaanse school. De zon scheen net over het dak van een rood stenen gebouw in de buurt en wierp zijn rozekleurig licht op de klokkentoren. Het was hier net na zessen 's morgens. Wat ontzettend vreemd en wonderbaarlijk, dacht James. Hij strekte zijn uitgespreide hand nieuwsgierig om te zien of hij de koelte van de ochtend lucht in die andere plaats kon voelen. Hij kreeg een verdovend gevoel in zijn vingertoppen toen hij over het niet zichtbare canvas streek. Het was waar, hij kon er niet doorheen of zelfs de lucht van de andere plaats voelen.

'Jammer dat je niet naar hier kunt komen, vriend,' zei een stem. James keek op. De hoofdmonteur leunde op de wielkap van de Kever en glimlachte. 'Ik ga zo ontbijten en vandaag is het paddenstoel-omelet dag.'

James grinnikte. 'Klinkt goed. Het is lunchtijd hier!'

'Professor Franklin,' hoorde James meneer Rombout nogal luid zeggen. 'Op welke manier verhoudt dit, euh, apparaat zich met het Internationale Magische Coalities verbod op onbewezen duistere magie? Omdat ze vrijwel uniek zijn lijkt het mij moeilijk om vast te stellen of ze veilig zijn.'

'Ah, zo waar,' gaf professor Franklin toe, met zijn blik strak op meneer Rombout. 'Tot op heden hebben we geluk gehad en hebben we nog geen problemen ondervonden, diengevolge zijn we min of meer onopgemerkt gebleven voor de Coalitie. In elk geval zou het moeilijk zijn bewijs te krijgen over dreiging of enig gevaar. Zelfs een totale mislukking van professor Jackson Trans-Dimensionalespreuken zou in het ergste geval betekenen dat we met een taxi naar huis moeten in plaats van onze geliefde auto's.'

‘Pardon,’ onderbrak juffrouw Schaafsma geaffecteerd met een plastic glimlach. ‘Een wat?’

‘Sorry, juffrouw,’ zei professor Franklin. ‘Een taxi. Een huurbaar Dreuzelvoertuig. Ik deed een beetje onzinnig, natuurlijk.’

Schaafsma trok haar glimlach een weinig strakker. ‘Ah. Ja, natuurlijk. Ik neig de Amerikaanse fascinatie met Dreuzelmachines te vergeten. Ik begrijp niet hoe me dit ontgaan kan zijn.’

Professor Franklin scheen ongevoelig voor haar sarcasme. ‘Nou, ik kan niet voor mijn metgezellen spreken maar ik geef toe dat ik plezier beleef aan een beetje knutselen. Deel van mijn waardering voor de Garage, is dat het mij in staat stelt om het onderhoud van de vloot te overzien. Ik kan er geen genoeg van krijgen om uit te pluizen hoe dingen werken en ze dan weer nét een beetje beter te laten functioneren.’

‘Mm-hmmm,’ knikte juffrouw Schaafsma zuinig en keek naar de verschillende auto’s.

Een van de monteurs raakte een draad onder de kap van de Stutz Dragonfly en een straal van blauwe sterren spoot weg. Met een piep en een ruk ontvouwde zich een vleugel en sloeg een aantal keer in de lucht voordat hij krijsend stopte. Marcel was achteruit gesprongen om te voorkomen dat hij een oplawaai kreeg.

‘Goeie reflexen, Marcel,’ zei Harry. ‘Dat was bijna een gevalletje “vlieg plet man”.’ Marcel keek naar Harry en zag dat die een glimlach onderdrukte. Hardsteen schraapte zijn keel. ‘We moeten doorgaan, m’vrouw, heren.’

‘Natuurlijk,’ beaamde Harry. ‘Meneer Franklin.’

Professor Franklin stak zijn hand op. ‘Ik sta erop dat je me Ben noemt. Ik ben driehonderd jaar oud, ongeveer, en om “meneer” genoemd te worden herinnerd mij hieraan. Wil je mij plezieren?’

Harry grinnikte. ‘Natuurlijk, Ben. Ik zie er naar uit om je vanavond aan het diner te zien. Bedankt dat je ons de opmerkelijke Garage wilde laten zien.’

‘Mijn plezier,’ zei deze trots. ‘Ik heb thuis een erg interessante gedachten-gestuurde drukpers die ik je, als je op bezoek komt in de States, graag wil laten zien. Dan laat ik je ook de Bel zien die ik tijdens de geboorte van ons land heb helpen gieten. Maar het verdraaide ding is gebroken en ze laten me hem niet maken.’

‘Luister niet naar hem,’ riep Veltman de monteur achter hen aan. ‘Of hij laat je geloven dat hij het koper van het Vrijheidsbeeld vervalst heeft.’ Er klok gelach bij de rest van de mannen.

Professor Franklin grimaste en zwaaide Harry en de groep verder uit. ‘Vanavond, mijn vrienden. Neem honger mee. En misschien een bruikbare ‘Vriesspreuk’. Ik begreep dat Madame Delacroix het maken van de gumbo overziet.’

6. Harry's Nachtelijke Bijeenkomst

James repte zich na de lessen terug naar de leerlingenkamer van Griffioendor, schudde zijn schoolgewaad van zich af en rende de trappen op. Hij kleepte zich om, een jasje en een avondmantel, fatsoeneerde zijn haar met water uit de wastafel, bekeek zichzelf kritisch in de spiegel en rende vervolgens met twee treden tegelijk de trappen weer af om zijn Vader te ontmoeten.

Harry stond met Marcel te wachten bij het schilderij van Heer Palagon.

'Een furieus gevecht was het,' vertelde Heer Palagon, nonchalant leunend tegen de lijst van zijn schilderij en zijn zwaard losjes vasthoudend. Hij sprak tegen Marcel die er ontzettend ongemakkelijk bijstond. 'Ik zag alles natuurlijk. Vond precies hier plaats. Bollux Homburg heette hij en hij vocht hartstochtelijk. Verloor, natuurlijk, meer nobel dan duizend koningen. Liet precies waar jij staat de meeste van zijn ingewanden achter en zwaaide toch zijn zwaard nog rond met meer kracht van een Bergtrol. Edele man, edel!'

'Ah, James, hier zijn we,' riep Marcel toen James eraan kwam. Harry en Heer Palagon keken op. Harry glimlachte toen hij zijn zoon opnam.

'Je Moeder zal blij zijn te horen dat je die mantel gebruikt.'

'Om eerlijk te zijn is dit de eerste keer dat ik hem uit mijn koffer haal,' bekende James met een flauwe glimlach.

Harry knikte. 'En daar zal hij na vannacht ook weer in verdwijnen, is 't niet?'

‘Gegarandeerd.’

‘Goed zo,’ knikte Harry. James liep met zijn Vader mee naar de trap.

‘Wacht!’ riep Heer Palagon zwaaiend met zijn zwaard en naar het midden van zijn schilderij springend. ‘Heb ik jullie ooit verteld van de slag van de Red Mages? Bloedigste slachting die deze muren ooit hebben gezien! Gebeurde aan de voet van die trap! Nee? Een volgende keer dan. Moed!’

‘Wie is dat?’ vroeg James die over zijn schouder keek.

‘Je leert hem nog wel kennen,’ zei Marcel. ‘Geniet van je onwetendheid zolang dat kunt.’

Terwijl ze doorliepen, luisterde James naar wat zijn Vader aan Marcel vertelde over de recente gebeurtenissen op het Ministerie, er waren verschillende individuen gearresteerd die betrokken waren bij een vervalste Viavia-operatie. Meer trollen waren gezien in de heuvels, en het Ministerie voerde het aantal patrouilles op om te voorkomen dat de ruziezoekende idioten te ver in Dreuzelgebied zouden dwalen. De nieuwe Minister, Louis Knappert, was bezig een toespraak voor te bereiden over het uitbreiden van de handel met de Aziatische tovenaargemeenschap, inclusief het verbod op het gebruik van vliegende tapijten en iets wat als ‘zonnebrillen’ klonk.

‘Met andere woorden,’ zei Harry met een zucht. ‘Alles is min of meer zoals het altijd is. Kleine uitbraken hier en daar, eenvoudige samenzweringen en intriges. Politiek en papierwerk.’

‘Wat je zegt,’ zei Marcel met een scheve lach, ‘is dat vrede erg vervelend is voor een Schouwer.’

Harry grinnikte. ‘Ik denk, dat je gelijk hebt. Ik zou dankbaar moeten zijn dat mijn werk niet interessanter is, niet? In ieder geval kan ik meer tijd thuis doorbrengen met Ginny, Lil en Albus.’ Hij keek naar James. ‘En een ambassadeurstaak op mij nemen die mij in de gelegenheid stelt om tijdens zijn eerste week op Zweinstein mijn zoon te zien.’

‘Ik begrijp, dat hij tot op heden de enige is die in het kantoor van professor Anderling is geweest,’ reageerde Marcel mild.

‘Oh?’ zei Harry nog steeds kijkend naar James. ‘En waarvoor?’

Marcel trok zijn wenkbrauwen op naar James als wilde hij zeggen, *nu is het jouw beurt*.

‘Ik, euh, heb een raam gebroken.’

Harry’s glimlach verharde zich iets. ‘Ik ben benieuwd om te horen hoe dát heeft kunnen gebeuren,’ zei hij bedachtzaam. James voelde zijn vaders blik als een loodzwaar gewicht op zich rusten.

Ze bereikten de dubbele opening waar beide deuren open van stonden. Heerlijke luchten dreven de gang in.

‘Hier zijn we dan,’ zei Marcel, die opzij ging om Harry en James als eerste binnen te laten. ‘De Amerikaanse vertrekken tijdens hun verblijf. We hebben hen het grootste

gedeelte van de zuidwestelijke toren gegeven. We hebben het tijdelijk aangepast met een recreatieruimte, leerlingenkamer, keuken en personeel om voor hen te zorgen.'

'Klinkt goed,' zei Harry door de ruimte kijkend. De leerlingenkamer was nogal klein, met ronde muren, hoog groot houten plafond, een summiere stenen open haard, en slechts twee zeer hoge, smalle ramen. De Amerikanen waren ondanks dit, erg druk geweest. Er lagen berenhuiden op de grond en lange, veel kleurig tapijten hingen aan de wanden, netjes geplaatst voor de stenen trappen die door de ruimte draaide. Een drie-etage hoge boekenkast was volgeperst met enorme boeken, de meeste slechts bereikbaar met behulp van een erg vervaarlijk uitzierende ladder met wieltjes. Het meest verbazingwekkende detail echter, was een duizelingwekkend gecompliceerde lamp van koperen fittingen en spiegelende lenzen die aan het plafond hing, het bovenste gedeelte ervan vulde het plafond van de kamer en langzaam bewoog. James staarde er verrukt en verbaast naar. De lamp maakte terwijl hij bewoog een zacht piepend en klikkend geluid.

'Ah, je hebt mijn "Daglicht Besparende Apparaat" ontdekt, mijn jongen,' zei Ben Franklin die tevoorschijn kwam uit een grote gebogen opening onder de gedraaide trappen. 'Een van mijn broodnodige apparaten als ik voor een langere tijd reis, ondanks het feit dat het een ramp is om hem in te pakken en het installeren en als ik hem ophang is dat eenvoudig verschrikkelijk.'

'Hij is prachtig,' zei Marcel, die ook omhoog keek naar de langzaam manoeuvrerende wirwar van spiegels en armaturen. 'Wat doet hij?'

'Laat me het demonstreren,' zei professor Franklin gretig. 'Het werkt natuurlijk het beste in vol daglicht, maar zelfs de sterren en de maan van een heldere nacht kunnen genoeg licht geven. Een avond als deze kan zeer goede resultaten bieden. Laat me eens kijken...'

Hij liep naar een oude leren stoel met een rechte leuning, ging er zorgvuldig in zitten en bekeek een kaart op de muur. 'Drie September, ja. De Maan is in het vierde kwartier, het is, laat eens kijken... ongeveer kwart over zeven. Jupiter bereikt zijn laatste wenteling van... mm-hmm...'

Terwijl professor Franklin mompelde, trok hij zijn toverstok en wees naar verschillende onderdelen op het apparaat. Motoren begonnen te draaien en delen van het apparaat kwamen piepend tot leven. Stukjes van de armatuur vouwden zich open en andere delen verdraaiden om ruimte te maken. Spiegels begonnen te glijden en zochten hun positie achter draaiende groepen lenzen die hen vergrootte. Ratels klikten en draaide. Het gehele apparaat leek langzaam in zichzelf te dansen terwijl professor Franklin hem met zijn stok dirigeerde, waarschijnlijk terwijl hij dit deed in gedachten berekeningen makend. Met de bewegingen begon er een vorm te ontstaan. Spookachtige stralen van zacht roze licht begon tussen de spiegels te verschijnen, zo dun als een potloodstift, en veranderde de stofdeeltjes in vonkjes van vuur. Er waren tientallen van deze stralen, helder, draaiend op zijn plaats schuivend en uiteindelijk vormde er zich een complexe geometrische zweem. En dan, in het midden van deze zweem, schoven vormen naar hun plaats, James draaide waar hij stond en keek geboeid hoe kleine planeetjes zichtbaar werden, zich vormend uit gekleurd licht. Ze draaiden door de ruimte met vaag lichtende staarten achter zich. Twee grotere

vormen ontstonden precies in het midden en James herkende ze als de Zon en de Maan. De Zon was een bal van rood licht, de corona spreidde zich er tientallen centimeters rondom uit. De Maan, kleiner maar in vorm vaster, zag eruit als een zilveren Slurk, gelijkwaardig tussen zijn lichte en donkere kant en draaide langzaam. Het totale melkwegstelsel zweefde en draaide majestueus, verlichtte dramatisch het koperen apparaat en strooide prachtige lichtpatronen door de hele kamer.

‘Niets is zo gezond als natuurlijk licht,’ zei professor Franklin. ‘Hier gevangen door de ramen en dan gefilterd in een zorgvuldig berekend netwerk van spiegels en lenzen, zoals je kunt zien. Het licht wordt gefilterd door mijn eigen optische spreuk voor helderheid. Het uiteindelijke resultaat is, nu ja, wat je hier kunt zien. Uitstekend voor de ogen, het bloed en je totale gezondheid, overduidelijk.’

‘Dit is het geheim van uw levenslengte?’ vroeg Harry ademloos.

‘Oh, dit is natuurlijk een klein deel ervan,’ zei professor Franklin ontwijkend. ‘Meestal heb ik dit het liefste om ‘s nachts bij te lezen. Natuurlijk is het ook leuker dan een toorts.’ Hij keek naar James en knipoogde.

Professor Jackson verscheen vanuit de doorloop. James zag hem, met een blik van vermoeide minachting op zijn gezicht, van professor Franklin naar het licht uitspannel boven hen kijken. ‘Het diner, is mij verteld, staat klaar. Zullen we ons naar de eetkamer begeven of zal ik het hier laten brengen?’

Samen met Harry, James, Marcel en de vertegenwoordigers van het Ministerie, waren de meeste van de Zweinstein leerkrachten aanwezig, inclusief professor Kers. Tot James’ ontzetting vertelde professor Kers aan Harry alles over de vaardigheden van James op het voetbalveld en verzekerde hem ervan, dat ze eraan zou werken om deze vaardigheden volledig ontwikkeld te krijgen.

In tegenstelling tot zijn vaders achterdocht was de maaltijd gevarieerd en verrukkelijk, Madam Delacroix’s gumbo was de eerste gang. Zij droeg het, ondanks haar blindheid, zelf naar de tafel zonder ook maar één druppel te morsen. Nog opvallender was dat zij de terrine met haar staf, een gerimpeld en boos-uitziend stuk wortel, stuurde. Deze stortte in iedere kom een portie, terwijl zij naar het plafond staarde en nogal verontrustend neuriede. De gumbo was inderdaad pittig, met grote stukken garnaal en saus, maar James vond het heerlijk. Hierna volgde frisse rolletjes met verschillende soorten boter met een bruin en kleverig goedje wat professor Jackson herkende als appelstroop. James proefde er op een stukje brood voorzichtig van, en smeerde toen een gigantische klodder op het overgebleven stuk.

Het hoofdgerecht was een lamsrib met mintpudding. James vond dit niet typisch Amerikaans voedsel en zei dit ook.

‘Zoiets als Amerikaans voedsel bestaat niet, James,’ zei professor Jackson. ‘Onze keuken, net als wijzelf, zijn eenvoudig een optelsom van de verschillende culturen van waar we vandaan komen.’

‘Dat is niet helemaal waar,’ onderbrak professor Franklin. ‘Ik ben er behoorlijk zeker van dat wij de pittige Buffalovleugels als de onze kunnen rekenen.’

‘Zullen we die vanavond nog krijgen?’ vroeg James hoopvol.

‘Mijn verontschuldiging,’ zei professor Franklin. ‘Het is nogal lastig om voor deze dingen aan de ingrediënten te komen, tenzij je Madame’s unieke Voodoo vaardigheden hebt.’

‘Is dat zo?’ informeerde Marcel, nog een flinke lepel mint pudding opscheppend. ‘En wat voor vaardigheden zijn dat, Madame?’

Madame Delacroix hernam zich, na professor Franklin, hoewel blind, een afkeurende blik toegeworpen te hebben. ‘Die oud’ man, hij weet niet waarover ‘ij spreek. Ik weet enkel van bronnen waar ‘ij geen verstand van ‘eef, meer keïnteresseerd in machines en flauw kulletjes.’

Professor Franklin’s glimlach leek voor het eerste keer ijskoud. ‘Madame Delacroix is bescheiden. Zij is, zoals jullie waarschijnlijk al weten, een van onze meest vooraanstaande experts op Afstands Psycho-Beschouwing. Weet je wat dat is, James?’

James had geen flauw idee, maar toch, iets aan de glazige blik van Madame Delacroix, deed hem aarzelen om dit te zeggen. Professor Franklin keek hem ernstig aan, wachtend op een reactie. Uiteindelijk schudde James zijn hoofd. Maar voordat professor Franklin het uit kon leggen, sprak Harry.

‘Het betekent, dat Madame Delacroix een, laten we zeggen, andere manier heeft om zich te verplaatsen.’

‘Andere manier, zo kun je het ook zeggen,’ giechelde professor Franklin. James voelde zich ongemakkelijk toen hij het giecheltje hoorde. Er was iets onaangenaams aan. Het viel hem op, dat professor Franklin zijn vermoedelijk derde glas wijn leegde. ‘Denk er aan, James. Afstands Psycho-Beschouwing. Kun je de verbinding niet maken? Het betekent, dat arme blinde Madame Delacroix een projectie van zichzelf kan maken, een versie van zichzelf naar de wijde wereld kan sturen, dingen verzamelen en ze zelfs mee terug nemen. En het mooie hiervan is, dat de versie die zij van zichzelf kan projecteren niet arm, oud, *of* blind is. Dat is toch zo, Madame?’

Madame Delacroix staaarde blind naar een plek boven professor Franklin’s schouder, haar gezicht strak van woedde. Dan glimlachte ze en zoals James ook al gezien had op de dag van hun aankomst, veranderde de glimlach haar gehele gezicht. ‘Oh, lief’ professo’ Franklin, u vertel’ toch *zulk* ver’alen,’ zei ze met haar vreemde zuidelijke accent wat nu heftiger klonk dan gewoonlijk. ‘Mij vaardik’heden ware’ nooit zo kroot as u spreek van, ze ben veel minder, nu ik oud vrouw ben’, die jij voor jij ziet. As ik kon project zo’n plaatje, ik denk, ik iemand niet zal laat zien hoe ik er dan ekt uit zie.’

De spanning in de kamer verdween en er werd gelachen. Professor Franklin glimlachte verkrampd maar liet het voor wat het was.

Na het dessert trokken Harry, James en de rest van de Zweinsteiners zich terug naar de leerlingenkamer waar professor Franklin’s Daglicht Besparende Apparaat tot slechts een vervagende versie van de Melkweg was gereduceerd. Het verlichtte de kamer in zacht zilver en James dacht, dat hij de koude ervan bijna op zijn huid kon voelen. Professor Jackson bood de volwassenen een cocktail aan in kleine glazen. Marcel raakte de zijne nauwelijks aan. Zowel juffrouw Schaafsma als meneer Rombout probeerde kleine nipjes en maakten geforceerde, nogal gespannen

glimlachjes. Harry, hield het glas op naar het licht, keek door de amberkleurige vloeistof en goot het in één keer naar binnen. Hij loenste en schudde zijn hoofd, keek hierna vragend naar professor Jackson, niet tot spreken in staat.

‘Slechts een klein drupje van Tennessee’s fijnste, met een weinig tovernabrand erbij,’ legde professor Jackson uit.

Het bezoek liep ten einde, Harry bedankte de Amerikanen en wenste hen goede nacht.

Op hun terugweg door de donkere gang liep Harry met zijn hand op James’ schouder.

‘Wil je bij me blijven in de gastvertrekken, James?’ vroeg hij. ‘Ik kan niet garanderen, dat ik in staat zal zijn je na vanavond nog veel te zien. Morgen heb ik het de hele dag druk bij de bijeenkomst met de Amerikanen, om ervoor zorgen, dat onze vrienden van het Departement van Ambassadeurs Betrekkingen geen “internationaal incident” van zichzelf maken, daarna ben ik weer naar huis, wat denk je ervan?’

‘Tuurlijk!’ ging James akkoord. ‘Waar zijn jullie vertrekken?’

Harry lachte. ‘Hierheen,’ zei hij zachtjes. Hij stopte midden in de gang. Hij draaide zich om en stapte nutteloos heen en weer, nadenkend kijkend naar het schemerige plafond. ‘Ik zoek... een echte gave kamer met een paar bedden voor mij en mijn zoon om vannacht in te slapen.’

James keek verbaasd naar zijn Vader. Seconden gingen voorbij waarin Harry heen en weer stapte. Hij leek op iets te wachten. James wilde net vragen waar hij mee bezig was toen hij plotseling een geluid hoorde. Een laag gekras en gerommel kwamen van de muur achter hem. James draaide zich net op tijd om, om te zien dat het metselwerk zich bewoog, het vervormde zichzelf om een forse deur te tonen die daar een moment geleden niet geweest was. Harry keek naar zijn zoon en glimlachte begrijpend, hij rekte zich uit naar de deur en opende hem.

Binnen was een ruim appartement, compleet met een opgemaakt stapelbed, ingelijste Griffioendorposters aan de muren, een kledingkast met daarin Harry’s kist en James’ schoolgewaden en een volledig ingerichte badkamer. James stond in de deuropening, hij opende en sloot zijn mond als een vis op het droge, te verbijsterd om te spreken.

‘De “Kamer van Hoge Nood”,’ legde Harry uit, die zich in een lage gemakkelijke stoel liet vallen. ‘Ik kan niet geloven, dat ik je er nog nooit over verteld heb.’

James bereidde zich voor om naar bed te gaan. Maar zijn Vader trok een spijkerbroek aan met een trui en friste zich bij de wastafel op.

‘Ik moet nog even weg,’ vertelde hij aan James. ‘Na het diner vanavond, vroeg professor Franklin aan mij om hem nog privé te ontmoeten. Hij wilde nog wat dingen bespreken die buiten de officiële bijeenkomst van morgen vallen.’ Er was iets op de manier dat Harry dit zei, die James er zich van bewust maakte dat zijn Vader dit privé-gesprek zo-wie-zo verkoos boven een officiële bijeenkomst. ‘Ik blijf niet lang weg, ik ben aan het eind van de gang, in de vertrekken van de Amerikanen. Ontbijt morgen, jij en ik?’

James knikte opgetogen. Hij had zich er nog niet toe kunnen brengen om zijn Vader te vertellen over zijn smadelijke afgang op het Zwerkbalveld en was blij het zo lang mogelijk uit te kunnen stellen.

Toen Harry weg was, ging James op bed liggen, hij dacht na over de gebeurtenissen van deze avond. Hij herinnerde zich de plotselinge onaangename opmerking van professor Franklin die hem verrast had. Het was bijna een even grote verandering van zijn karakter als die van de Voodooconingin, Madame Delacroix, toen zij glimlachte. Denkend aan Madame Delacroix, dacht James aan de manier waarop zij de gumbo geserveerd had, nietsziend, met haar griezelige zwarte toverstok de terrine aansturend zonder een druppel te morsen.

James was gewoonweg te opgewonden om te gaan slapen. Hij stapte uit bed en liep rusteloos door de kamer. Zijn vaders kist stond open op de bodem van de kledingkast. James keek er doelloos in, stopte en keek nauwkeuriger. Hij wist wat het was toen hij het zag, maar was verrast, dat zijn Vader het mee had genomen. Met wat voor reden zou zijn Vader hem meegenomen hebben? James vroeg het zich af. Tenslotte reikte hij zich uit naar de kist en trok zijn vaders Onzichtbaarheidsmantel eruit, deze ontvouwde zich soepel in zijn volledige lengte.

Hoe vaak had de jonge Harry Potter de gangen van Zweinstein bezocht, veilig verborgen onder deze mantel? James had er genoeg verhalen over gehoord, zowel van zijn Vader als Oom Ron als Tante Hermelien, om te weten dat dit een mogelijkheid was die hij niet mocht laten lopen. Maar waar heen te gaan?

James dacht hier even over na en glimlachte een ondeugende lach. Hij deed de mantel over zijn hoofd, precies op de manier zoals hij dat deed op die zeldzame momenten dat Harry hem ermee liet spelen, James verdween. Een moment later ging de deur van de Kamer van Hoge Nood als vanzelf open, zachtjes zwaaiend in zijn grote scharnieren. Kort erop sloot hij weer, voorzichtig en zachtjes.

Behoedzaam en stil op zijn tenen sloop James naar de vertrekken van de afgevaardigden van Alma Aleron.

Hij was nog maar halverwege de gang toen er iets bewoog. Mevrouw Norks, Volders verschrikkelijke kat, schoot door de gang die haaks stond op deze, drie meter voor hem. James stopte, zijn hart klopte in zijn keel. 'Zou je niet al dood moeten zijn, jij rottig stuk tapijt?' fluisterde hij bij zichzelf, vloekend op zijn pech. Dan, helaas, kwam de stem van Vilder galmend uit de doorloop.

‘Dat is het, liefje,’ zei hij met een zangerige stem. ‘Laat de kleine ettertjes niet ontsnappen. Leer ze een lesje dat ze in hun kleine grijze muisvelletje doet huiveren van angst.’ Vilders’ schaduw wiep zich over de vloer van de kruising, zwaaiend bij zijn aankomst.

James wist dat hij onzichtbaar was maar kon de neiging bijna niet onderdrukken zich tegen de muur te drukken. Hij stapte opzij in een nauwe ruimte tussen een deuropening en een harnas en probeerde zijn ademhaling oppervlakkig en stil te houden, hij gluurde om de elleboog van het harnas.

Vilder stapte met een onzekere tred door de kruising. ‘Vond een schuilgaatje, is ‘t niet, liefje?’ vroeg hij aan een voor James niet meer te ziene Mevrouw Norks. Hij tastte in zijn jas en haalde een zilveren flesje te voorschijn. Nam een teug, veegde zijn mond met zijn mouw en draaide de dop er weer op. ‘Daar zijn ze weer, komen deze kant op, mijn liefje. Kom, kom.’

Twee muizen renden door de kruising, draaiden en doken opzij toen Vilders’ voeten naderden. Mevrouw Norks sloeg verwaarloosd naar hen, maar de muizen stoven weg en schoten langs de muur naar waar James zich verstopt had. Mevrouw Norks volgde grommend. Tot James ontzetting renden ze in volle vaart achter het harnas en zochten zich een weg onder de rand van de Onzichtbaarheidsmantel. Hun kleine koude voetjes kriebelde over James’ blote tenen, toen stopten ze tussen zijn voeten en snuffelde de lucht alsof ze wisten dat ze een schuilplaats gevonden hadden. James probeerde ze met zijn tenen onder zijn mantel vandaan weg te duwen, maar ze weigerden te gaan.

Mevrouw Norks stapte behoedzaam door de gang, haar snorharen trilden. Ze hurkte met een klauw uitgestrekt bij de onderkant van het harnas, sloop er toen omheen en stopte op enkele centimeters van de rand van de Onzichtbaarheidsmantel. Ze keek in de rondte, haar ogen fonkelden, voelden dat de muizen in de buurt waren maar ze zag ze niet.

‘Vertel me niet, dat die stomme beesten je te vlug af waren, liefje,’ zei Vilder die door de gang hun richting op schuifelde.

James keek naar Mevrouw Norks. Zij was de Onzichtbaarheidsmantel in vroegere jaren al eerder tegengekomen. James kende de verhalen die hem verteld waren door zowel Tante Hermelien als Oom Ron. Misschien herinnerde zij zich de geur ervan. Of misschien voelde ze James zelf, zijn warmte of geur, of het kloppen van zijn hart. Ze richtte haar ogen omhoog en kneep ze tot spleetjes alsof ze wist dat hij daar was en ze hard probeerde om hem te zien.

‘U moet tegen uw verlies kunnen, Mevrouw Norks,’ zei Vilder die dichterbij kwam. Hij was bijna zo dichtbij, dat als hij zijn hand uit zou strekken hij ongetwijfeld James zou aanraken. ‘Als ze zijn weggekomen zullen zij hun knaagdiervriendjes van u vertellen. Dat is ook een beetje overwinning.’

Mevrouw Norks kroop nog een centimeter dichterbij. De muizen tussen James’ voeten werden nerveus. Ze probeerden zich onder elkaar te verbergen en kwamen zo verder achter zijn voeten terecht. Mevrouw Norks hief haar klauw. Tot James’ schrik veegde ze ermee langs de rand van de Onzichtbaarheidsmantel. Ze blies.

De muizen die dit hoorden, raakten in paniek, ze renden weg vanonder de mantel en schoten recht tussen Mevrouw Norks' poten. Die sprong op toen ze ze zag, dook opzij en zag ze door de gang draven. Vilder lachte rauw.

'Ze hebben jou aan het schrikken gemaakt, geweldig! Dat had ik nooit verwacht. Daar gaan ze! Vooruit er achteraan!'

Maar Mevrouw Norks draaide zich half naar James, haar noodlottige ogen vernauwde zich, haar pupillen, normaal smal, verwijdde. Opnieuw stak ze haar klauw omhoog.

'Vooruit, Mevrouw Norks, ga!' riep Vilder, die zich begon te irriteren. Hij verschoof haar met zijn voet en trok haar zo weg bij James en in de richting de muizen die verderop in de gang waren verdwenen. Vilders voet haakte in de rand van de mantel en trok hem weg van James' voeten die de koude lucht over zijn tenen voelde stromen.

Mevrouw Norks keek terug naar waar James stond en blies opnieuw. Vilder echter was te aangeschoten om de hint te begrijpen. 'Ze gingen die kant uit, jij blinde vink. Ik heb nooit kunnen vermoeden, dat een stel van die stomme beesten het van jou zouden winnen. We gaan, we gaan. Ze zijn al bijna bij de keukens.' Hij wankelde door de schaduwen van de gang en Mevrouw Norks volgde met tegenzin, nog regelmatig wierp ze verstoorde blikken in de richting van James.

Toen ze de hoek om waren ademde hij nerveus uit, moest even bijkomen en ging verder de gang door. Hij rende een beetje en voelde zich bijzonder fortuinlijk.

Toen hij de deur bereikte die toegang gaf aan de vertrekken van de Amerikanen was deze dicht en op slot. In de duisternis hoorde James binnen de stemmen van zijn Vader en professor Franklin, maar ze waren dof en onverstaanbaar. Hij was van plan het op te geven en naar beneden te gaan, denkend dat hij mogelijk Carlo's geest daar weer zou kunnen ontmoeten, of de Dreuzelindringer, toen de stemmen binnen luider werden. Het slot werd omgedraaid en James schuifelde uit de weg, hierbij vergetend dat hij verborgen zat onder de Mantel. Hij duwde zichzelf, net toen de deur zich krakend opende, tegen en muur aan de tegenoverliggende zijde van de gang. Professor Franklin verscheen als eerste. Harry volgde en sloot de deur met de geoefende voorzichtigheid van een Schouwer. 'Oefen om stil te zijn ook wanneer je dat niet nodig hebt,' had Harry zijn zoon op verschillende gelegenheden gezegd. 'En je denk er niet meer over als het nodig is.'

'Ik vind het een stuk veiliger om tijdens een persoonlijk gesprek in de rondte te lopen,' zei professor Franklin. 'Zelfs onze vertrekken zijn het doelwit van afluisteren door diegene wiens filosofie anders is dan de onze. Op deze manier zullen ongewenste oren niet ons gehele gesprek kunnen volgen.'

'Grappig,' zei Harry. 'Ik heb, toen ik hier een leerling was, zo vaak door deze hallen en gangen geslopen dat ik het zelfs nu als volwassene, moeilijk vind om niet instinctief heimelijk weg te duiken in de angst dat ik gepakt wordt en voor straf na moet blijven.'

De twee mannen begonnen op hun gemak, kennelijk zonder doel voor ogen, te lopen. James volgde hen op veilige afstand, hij lette erop niet te zwaar te ademen of tegen een van de standbeelden of harnassen die langs de muren stonden op te lopen.

‘De dingen zijn niet veel veranderd, weet je,’ zei professor Franklin. ‘Nu echter hebben we ergere dingen om ons zorgen over te maken dan nablijven.’

‘Ik weet het niet,’ zei Harry en James kom horen dat hij geamuseerd was. ‘Ik heb enige behoorlijk afgrijpselijke strafuren gehad.’

‘Mm,’ bromde professor Franklin onduidelijk. ‘De geschiedenis van onze beide scholen hebben te maken gehad met enige onfrisse figuren en nodige smerigheid. Jullie mevrouw Ombler, onze professor Magnussen. Jullie Voldemort, onze... nou ja eerlijk gezegd, we hebben niemand in onze geschiedenis die met hem te vergelijken is. Inderdaad, hij was tijdens zijn leven een verschrikkelijke dreiging voor ons allemaal. Onze taak is om er voor te blijven zorgen dat zulke dingen nooit meer kunnen gebeuren.’

‘Kan ik aannemen dat deze bijeenkomst dus een gelegenheid is om onze bevindingen uit te wisselen over dergelijke dreiging? Tussen ons, zo gezegd?’ vroeg Harry ernstig.

Professor Franklin zuchtte. ‘Je kunt nooit teveel vrienden hebben of te veel bronnen, meneer Potter. Ik ben geen Schouwer en ik heb geen officiële zeggenschap of politiebevoegdheid, zelfs niet in mijn eigen land. Ik ben slechts een oude professor. Oude professoren worden echter vaak onderschat, zoals je vast wel weet. Oude professoren zien een heleboel.’

‘Jullie hebben op Alma Aleron een eigen versie van het Progressieve Element?’

‘Oh, het is helaas nog erger. Voor veel van de leerlingen, en zelfs de staf, zijn de feiten van Voldemort en zijn Dooddoeners reden tot speculaties. Het is ongelofelijk hoe weinig tijd er voorbij gaat voordat een bepaald soort mentaliteit het idee heeft, dat het veilig is om de geschiedenis op zijn kop te zetten.’

‘Het Progressieve Element weet dat ze heel voorzichtig moeten zijn,’ zei Harry met een zachte stem. ‘Er zijn nog genoeg mensen in leven die nog eigen herinneringen hebben aan Voldemort en zijn wreedheden. Genoeg mensen weten nog van het verlies van familie en vrienden, vermoord door de Dooddoeners. Toch, het trekt om de gevestigde orde uit te dagen om wat voor reden dan ook, het is sterk bij de jeugd. Het is de natuur, maar normaal van korte duur. De geschiedenis herhaalt zich zoals ze zeggen.’

‘De geschiedenis is verwerpelijk,’ zei professor Franklin weerzinwekkend. ‘Ik kan het weten. Ik heb een groot gedeelte ervan geleefd en ik kan je vertellen, dat er soms een groot verschil is tussen wat geschreven wordt en er feitelijk gebeurd is.’

‘Ik zou verwachten, dat dit de uitzondering is en niet de regel,’ stelde Harry.

Professor Franklin zuchtte toen ze een hoek omsloegen. ‘Mogelijk. Een feit is toch, dat de verwachtingen die oproerkraaiers zoals het Progressieve Element koesteren, hen alle wapens geven die ze nodig hebben om de geschreven geschiedenis naar eigen believen uit te dagen. De geschiedenis van Voldemort en zijn weg naar macht, zoals we deze kennen, komt niet overeen met hun agenda. Dus vallen ze hem voorzichtig aan, zaaien onder geesten, die oppervlakkig genoeg zijn om verstoringsen te geloven, het zaad van twijfel.’

‘Het klinkt,’ zei Harry, die zijn stem gedempt hield en gemoedelijk, ‘alsof je een behoorlijk goed idee hebt wat hun agenda is.’

‘Natuurlijk doe ik dat en het is maar dat u het weet, meneer Potter. Die agenda is de laatste duizend jaar niet veranderd, toch?’

‘Nee, dat is hij niet.’

‘Harry Potter.’ Professor Franklin stopte in het duister van de gang en keek Harry aan. ‘Zelfs nu gelooft een omvangrijke minderheid in mijn land, dat Heer Marten Vilijn, zoals zij hem bij voorkeur noemen, oneerlijk door jou, die hem verslagen heeft, afgeschilderd is als een beest. Zij willen liever geloven dat Voldemort een revolutionaire held was, een anders denkende, wiens overtuigingen eenvoudig te lastig waren voor de heersende klasse om te tolereren. Zij denken, dat hij vernietigd werd omdat hij dreigde de dingen beter te maken, niet slechter, maar dat de welvarende en machtigen de tegenstanders waren van de veranderingen voor het goede.’

James, die op nauwelijks een meter bij zijn Vader vandaan stond, kon bij de woorden van professor Franklin diens kaak naar beneden zien vallen. Maar toen Harry reageerde bleef zijn stem kalm en afgemeten.

‘U weet dat dit leugens en verdraaïngen zijn, neem ik aan.’

‘Natuurlijk weet ik dat,’ zei professor Franklin die in afwijzing bijna kwaad met zijn hand zwaaide. ‘Maar het punt is, dat dit voor sommige personen *aantrekkelijke* leugens zijn. Zij die deze leugens verkondigen weten hoe de gevoelens en emoties aan te spreken. Zij geloven, dat de waarheid een draad is die ze kunnen buigen naar hun eigen wil. Het enige wat zij belangrijk vinden is hun eigen agenda.’

Harry bleef kalm en onbewegelijk. ‘En die agenda, gelooft u, is de overheersing van de Dreuzelwereld?’

Professor Franklin lachte nogal harteloos en James dacht aan het vervelende giechelen dat de professor had gedaan tijdens het eten die avond, toen hij de krachten van Madame Delacroix ter discussie stelde. ‘Dat zul je hen niet horen zeggen. Nee, ze zijn handiger dezer dagen. Ze beweren het tegenovergestelde. Hun propaganda is de absolute gelijkheid tussen de Dreuzel- en Magische wereld. Volkomen openheid, de afschaffing van alle wetten van geheimhouding en strijd. Ze verkondigen dat alles minder dan dit, oneerlijk is tegenover de Dreuzels en een belediging is voor hen.’

Harry knikte grimmig. ‘Zoals we hier zien, natuurlijk, is het een twee snijdend zwaard. Vooroordeel en gelijkheid in hetzelfde bericht.’

‘Vanzelf,’ beaamde professor Franklin die weer door de gang begon te lopen. ‘In Amerika zien we het opdoemen van de verhalen over Dreuzelwetenschappers die Heksen en Tovenaars gevangen nemen en hen martelen om hun geheim van hun magie te leren.’

‘Een terugblik op de oude heksenrechtzaken in Salem?’ vroeg Harry.

Professor Franklin lachte vreugdeloos. ‘Nauwelijks. Dat was de goede oude tijd. Natuurlijk, heksen stonden terecht en veel van hen werden verbrand, maar zoals je

weet, ieder heks die haar toverstok waard is kan niet geraakt worden door Dreuzelvreugdevuur, ze staat in de vlammen en gilt een tijdje maar alleen om het voor de Dreuzels de moeite waard te maken, dan transporteert zij zich van de hete vlammen naar haar eigen openhaard. Dat was het begin van het Brandstof Netwerk. Nee, tegenwoordig zijn de verhalen over heksen en tovenaars die gevangen worden en systematisch worden gemarteld pure verzinsels. Dat maakt voor de getrouwen natuurlijk niet uit. De cultuur van angst en vooroordeel gaan hand-in-hand met hun opdracht over "gelijkheid". Volledige openheid, beweren zij, zal vrede en vrijheid brengen. Volharden in geheimhouding aan de andere kant, zal alleen maar leiden tot meer aanvallen op de tovenaarsgemeenschap door een toenemende bezitterige Dreuzelwereld.'

Harry stond stil bij een raam. 'En als zij hun doel van totale openheid met de Dreuzelwereld bereikt hebben?'

'Nou, er is maar een uitkomst mogelijk, is het niet?' weerlegde professor Franklin zijn vraag.

Harry's gezicht stond bedenkelijk in het maanlicht. 'Dreuzels en tovenaars zullen afzakken in strijd en jalousie, net als in het verleden. De duistere tovenaars zullen daar zeker voor zorgen. Het zal beginnen met kleine uitdagingen en rellen. Wetten worden uitgevaardigd voor gelijke behandeling, maar die wetten vormen de basis voor nieuwe grieven. Tvenaars zullen eisen om geplaatst te worden in Dreuzelmachtsstructuren, alles in de naam van "gelijkheid". Eenmaal daar, voeren ze druk uit voor nog meer contrôle, meer macht. Zij zullen Dreuzelleiders voor zich winnen, met beloften en leugens waar ze dat kunnen, dreigingen en de Imperio Vloek waar dat niet kan. Geleidelijk breekt de orde. Uiteindelijk, onontkoombaar, is er een complete oorlog.' Harry's stem was zacht geworden. Hij draaide zich naar professor Franklin die naar hem stond te kijken, zijn gezicht kalm maar huiveringwekkend. 'En dat is wat zij willen, is het niet? Oorlog met de Dreuzelwereld?'

'Dat is wat zij altijd wilden,' merkte professor Franklin op. 'De strijd houdt nooit op. Het krijgt alleen verschillende hoofdstukken.'

'Wie zijn erbij betrokken?' vroeg Harry zakelijk.

Professor Franklin zuchtte opnieuw, diep, en wreef in zijn ogen. 'Het is niet zo eenvoudig. Het is bijna onmogelijk om de aanstichters van de volgers te onderscheiden. Er zijn sommige individuen waarvan ik het raadzaam vind ze oplettend te volgen.'

'Madame Delacroix.'

Professor Franklin keek op naar Harry's gezicht. Hij knikte. 'En professor Jackson.'

James hapte naar adem en sloeg zijn hand voor zijn mond. Zijn Vader en professor Franklin stonden erg stil. James was er zeker van dat ze hem gehoord hadden. Dan sprak Harry opnieuw.

'Iemand anders?'

Professor Franklin schudde langzaam en nadenkend zijn hoofd. 'Natuurlijk. Maar dan zou je alles en iedereen in de gaten moeten houden. Het is als een infectie van

kakkerlakken achter de muren. Je kunt naar de scheuren kijken, of het huis afbranden. Kies maar!’

James liep zeer voorzichtig achteruit, toen hij buiten gehoorsafstand was draaide hij zich om en liep terug naar de vertrekken van de Amerikanen. Zijn hart klopte zo hevig dat hij er zeker van was, dat zijn Vader of professor Franklin het gehoord moesten hebben.

Hij wist dat het zogenaamde Progressieve Element weinig goeds in de zin had, maar nu wist hij dat zij het waren die de terugkeer van Merlinus Ambrosius aan het voorbereiden waren in de overtuiging dat hij hen zou helpen om hun lage doelen te bereiken welke uiteindelijk zouden leiden tot oorlog. Merlijn had gezegd, dat hij terug zou keren wanneer de balans tussen de Dreuzels en tovenaars in de wereld “klaar was voor zijn heerschappij”. Wat kon het anders betekenen? Hij was niet verrast dat Madame Delacroix bij een dergelijk plan betrokken zou zijn. Maar professor Jackson? James was erg gesteld geraakt op de professor, ondanks zijn ruwe uiterlijk. Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat professor Jackson in het geheim plannen maakte voor de overheersing van de Dreuzelwereld. Professor Franklin had het voor wat hem betrof hier fout.

James rende zachtjes voorbij de Amerikaanse vertrekken en keek uit naar de deur van de gastenkamer waar zijn Vader en hij in verbleven. Met een steek van angst herinnerde hij zich, dat toen hij eruit ging de ingang verdwenen was. Het was tenslotte een magische kamer. Hoe kon hij er nu weer inkomen? Hij had zogenaamd in de kamer in slaap willen zijn als zijn Vader terug zou komen. Hij stopte in de gang, onzeker in welk deel van de muur de deur verschenen was. Wanhopig keek hij ernaar, niet in staat om te stoppen naar het zoeken van een kleine hint waar de deur verborgen zou zijn. Wat als zijn Vader hem opgeroepen had? De “Kamer van Hoge Nood”? James had er deze keer aan gedacht zijn toverstok mee te nemen. Hij trok hem te voorschijn en schudde zijn hand van onder de mantel, hem zichtbaar makend.

‘Euh,’ begon hij hard fluisterend en wijzend met de punt van zijn toverstok naar de muur. ‘Kamer van Hoge Nood... open u?’

Er gebeurde niets. En James ving een geluid op. Zijn zintuigen waren pijnlijk scherp nu zijn lichaam vol adrenaline schoot. Hij luisterde met opengesperde ogen. Stemmen. Professor Franklin en zijn Vader kwamen nu al terug. Zij moesten op hetzelfde moment als James met de terugweg begonnen zijn, alleen wat langzamer. Hij hoorde hen met gedempte stemmen praten, waarschijnlijk toen ze bij professor Franklin’s kamer stonden. Zijn Vader kon ieder moment terug komen.

James hersenen werkten onder hoogspanning. Wat had zijn Vader gedaan om de kamer te openen? Hij had er gewoon gestaan, wachtend, en toen, bam, daar was de deur? Nee, haalde James terug, hij had eerst iets gezegd. En een beetje heen en weer gelopen. James speelde de avond in zijn gedachten af en probeerde zich te herinneren wat zijn Vader gezegd had, maar hij was te verward.

Licht ontstond aan het einde van de gang. Voetstappen naderden. James keek paniekerig naar de gang. Zijn Vader kwam eraan. Toverstok verlicht maar laag, zijn hoofd gebogen. James merkte dat hij zijn eigen stok nog omhoog hield, zijn arm stak uit de mantel. Hij rukte die zo zacht en voorzichtig als hij kon naar binnen en

drapeerde de mantel zodat hij helemaal over hem heen viel. Het was hopeloos. Zijn Vader zou de kamer binnen gaan en zien dat James er niet was. Misschien kon James hem volgen en vertellen dat hij naar zijn kamer was geweest om een boek te pakken dat hij nodig had? Hij had nooit goed kunnen liegen. Daarbij, hij had de Mantel bij zich. Hij kreunde bijna hardop.

Harry Potter stond stil in de gang. Hij hield zijn toverstok op en keek naar de muur. 'Ik wil de kamer binnen gaan waar mijn zoon in slaapt,' zei hij alsof hij een gesprekje had. Er gebeurde niets. Harry leek niet verrast.

'Hmm,' zei hij kennelijk tot zichzelf. 'Ik vraag me af waarom de deur niet opengaat. Ik veronderstel...,' hij keek in de rondte trok zijn wenkbrauwen op en glimlachte nauwelijks merkbaar, 'dat het komt omdat mijn zoon helemaal niet in de Kamer van Hoge Nood slaapt, maar dat hij hier met mij in de gang staat onder mijn Onzichtbaarheidsmantel en probeert zo hard als hij kan zich te herinneren hoe ter wereld die deur te openen. Klopt dat, James?'

James ademde uit en trok de Onzichtbaarheidsmantel van zich af. 'U wist het de hele tijd al, niet?'

'Ik veronderstelde het toen ik je daarstraks hoorde hijgen. Ik wist het pas zeker na de truuk met de deur. Kom op, laten we naar binnen gaan.' Harry grinnikte vermoeid. Hij liep drie keer heen en weer en sprak de woorden die de Kamer van Hoge Nood opende en ging naar binnen.

Toen ze beiden in bed lagen, James op het bovenste, starend naar het donkere plafond, sprak Harry.

'Je hoeft niet in mijn voetsporen te treden, James. Ik hoop dat je dat weet.'

James beet op zijn wang, niet wetend wat hierop te zeggen. Hij wachtte en luisterde.

'Je was er vannacht bij, dus heb je gehoord wat professor Franklin zei,' ging Harry verder. 'Er is een deel van wat hij zei, dat ik wil dat je onthoud. Er zijn altijd plannen en veranderingen aan de gang. De strijd is altijd hetzelfde, alleen in een ander tijdsbestek. Het is niet aan jou om de wereld te redden, jongen. Zelfs als je dit wel doet zal er weer een nieuw gevaar de kop op steken, en opnieuw, en opnieuw. Zo steekt dat in elkaar.'

Harry pauzeerde en James hoorde hem zachtjes lachen. 'Ik weet hoe het aanvoelt. Ik herinner mij het gewicht van de verantwoordelijkheid en de sensatie toen ik dacht, dat ik de enige was die het kwaad kon stoppen, de oorlog te winnen, de strijd voor het ultieme goede. Maar James, zelfs toen was dat niet alleen mijn taak. Het was ieders strijd. Iedereen moest offers brengen. En er waren er wiens offers vele malen groter waren dan de mijne. Het is niet een eenmansstrijd om de wereld te redden. En het is zeker niet de taak van een jongen die zelfs niet in staat is om de Kamer van Hoge Nood te openen.'

James hoorde beweging van het bed onder zich. Zijn Vader stond, zijn hoofd kwam naar boven om naar James op het bovenbed te kijken. In het donker kon James de uitdrukking op zijn gezicht niet zien, maar hij kon zich deze wel voorstellen. Zijn

Vader glimlachte met zijn bekend scheve grijns. Zijn Vader wist alles. Zijn Vader was Harry Potter.

‘Waar denk je aan, jongen?’

James haalde diep adem. Hij wilde zijn Vader vertellen van alles wat hij gezien en gehoord had. Het lag op het puntje van zijn tong om te vertellen van de Dreuzelindringer en Carlo Kannewasser’s geest, het geheim van Austramaddux, het plan om Merlijn te laten terugkeren en hem te gebruiken in de laatste oorlog tegen de Dreuzels. Hij besloot het niet te doen. Hij keek zijn Vader aan.

‘Ik weet het, Pap. Maak je geen zorgen over mij. Als ik besluit om de wereld eigenhandig te redden stuur ik jou en Mam eerst een briefje, oké?’

Harry snoof en schudde zijn hoofd, hij geloofde er weinig van maar wist dat het geen zin had aan te dringen. Hij kroop weer in bed.

Enkele minuten later zei James in het donker. ‘Hé, Pap, is er een kans, dat ik de Onzichtbaarheidsmantel voor de rest van dit schooljaar bij me mag houden?’

‘Helemaal geen, jongen. Helemaal geen,’ zei Harry slaperig. James hoorde dat hij zich omdraaide. Niet veel later sliepen ze beide.

Toen James en Harry de volgende morgen de Grote Zaal binnenkwamen merkte James dat de sfeer van de ruimte anders was. Hij was gewend aan de reactie die de tovenaarsgemeenschap toonde wanneer hij op stap was met zijn Vader, maar dit was anders. In plaats van zich om te draaien en naar hen te kijken, bemerkte James dat de mensen expres een andere kant uitkeken. Gesprekken verstomden. Er was een eigenaardig gevoel van mensen die hen zijdelings begluurde of zich om te draaien en hen na te kijken als ze hen eenmaal gepasseerd waren. James voelde zich kwaad worden. Wie waren deze mensen? De meeste van hen waren goede heksen en tovenaars van hardwerkende ouders die altijd aan Harry Potter’s kant hadden gestaan, eerst als De Jongen Die Bleef Leven, later als de jonge man die gezorgd had voor het einde van Voldemort, en uiteindelijk als de man die Hoofd Schouwer was. Nu, enkel omdat sommige oproerkraaiers een paar kreten geschilderd hadden en een aantal idiote geruchten hadden verspreidt, waren ze bang om hem direct aan te kijken.

Terwijl James dit dacht echter, merkte hij dat hij dit verkeerd zag. Toen Harry en James aan het eind van de Griffioendortafel gingen zitten (James had erop aangedrongen bij zijn Vader om hem geen plaats te laten nemen aan de Oppertafel op het podium), werd er naar hem gegrijnsd en handen werden hartelijk gedrukt. Ted

zag Harry, sprong op en rende langs de tafel. Hij gaf Harry een ingewikkelde handdruk die bestond uit een boel vuistdrukken, handgrepen en ten langen leste een omarming die deels omhelzing en deels lichaamscontact was.

Harry zakte terug op zijn stoel en lachte. 'Ted, je zult jezelf een dezer dagen nog eens buitenwesten slaan.'

'Iedereen, mijn PeetVader,' zei Ted alsof hij Harry voorstelde aan de complete ruimte. 'Hebt u al kennis gemaakt met Noah? Hij is een Gremlin, zoals Petra en ikzelf.'

Harry schudde de hand van Noah. 'Ik meen, dat wij elkaar vorig jaar tijdens het Zwerkbalkkampioenschap ontmoet hebben, ja?'

'Tuurlijk,' zei Noah. 'Dat was de wedstrijd waar Ted het winnende punt scoorde voor de tegenpartij. Hoe kan ik dat vergeten?'

'Om precies te zijn, ik ondersteunde,' zei Ted wijs. 'Per ongeluk mikte ik hun team's Slurkdrager door ons doel. Ik mikte op de commentatorbox.'

'Sorry dat ik onderbreek, maar vinden jullie het erg dat James en ik eerst ontbijten?' vroeg Harry gebarend naar de tafel.

'Ga u gang,' zei Ted ruimhartig. 'En als een van deze mislukkelingen u last bezorgt, laat mij dat dan weten. Vanavond is het Zwerkbalk en we zijn nog niet klaar met ze.' Hij keek grimmig de zaal door, grinnikte en flaneerde weg.

'Ik zou hem willen zeggen er niet over in te zitten, maar dat zou zijn plezier vergallen, zou 't niet?' zei Harry die Ted nakeek. James grinnikte. Beiden begonnen ze hun bord te vullen van de warme schalen die op tafel stonden. Toen ze begonnen te eten zag James tot zijn genoegen dat Ralph en Daan binnen kwamen. Ze zwaaiden enthousiast naar hem.

'He, Pap, daar zijn mijn vrienden, Daan en Ralph,' zei James, toen hij en Harry naar de banken stapten. Een aan iedere kant. 'Daan is de blonde, Ralph is die klerenkast.'

'Leuk jullie te ontmoeten, Daan, Ralph,' zei Harry, 'James heeft me over jullie verteld.'

'Ik heb over u gelezen,' zei Ralph die Harry aanstaarde. 'Hebt u al die dingen echt gedaan?'

Harry lachte. 'Recht voor zijn raap is ie, hè?' zei hij met een opgetrokken wenkbrauw naar James. 'De hoofdpunten, ja, die zijn waarschijnlijk waar. Hoewel, als je er bij geweest was zou het er minder heldhaftig uitgezien hebben. Het meest van de tijd probeerden mijn vrienden en ik om niet opgeblazen, opgegeten of vervloekt te worden.'

Daan was ongebruikelijk stil. 'Hé, wat is er aan de hand?' zei James met een por. 'Jullie zijn te onbekend met dit alles om idolaat te zijn van de Grote Harry Potter.'

Daan vertrok zijn gezicht, trok toen de *Ochtendprofeet* uit zijn rugzak. 'Dit stinkt,' zei hij met een zucht en gooide de krant opgevouwen op de tafel. 'Maar vroeg of laat zul je het toch wel zien.'

James leunde naar voren en keek ernaar. "Zweinstein's Anti-Schouwer Demonstratie Overschaduwde Internationaal Topoverleg", las de kop. Daaronder, in kleinere letters: "Bezoek Potter Veroorzaakt School Protest nu de Magische Gemeenschap Schouwer Beleid Heroverweegt". James voelde zijn wangen rood van woede worden. Voor hij kon reageren echter, legde zijn Vader een hand op zijn schouder.

'Hmm,' zei Harry zacht. 'Duidelijk een stukje van Rita Pulpers.'

Daan keek verbaasd naar Harry en keek opnieuw naar de krant. 'U kunt enkel aan de kop zien wie het geschreven heeft?'

'Nee,' lachte Harry, die de krant aan de kant schoof en aan een stuk toast begon. 'Haar naam staat eronder. Maar toch, ja, het heeft duidelijk haar kenmerk. Maakt nauwelijks iets uit. De wereld is het binnen een week vergeten.'

James las de eerste kolom, zijn wenkbrauwen fronste wild. 'Zij zegt dat vrijwel de gehele school er was, luidkeels protesterend. Dat is volslagen onzin! Ik heb het gezien, er waren daar niet meer dan honderd mensen of ik zoen een Schroeistaartige Skreeft. Daarbij, de meeste waren er alleen om te zien wat er aan de hand was! Er waren slechts vijftien tot twintig mensen met borden en leuzen!'

Harry zuchtte. 'Het is maar een verhaal, James. Het gaat er niet om of het correct is, het moet kranten verkopen.'

'Maar hoe kunt u hen deze dingen laten zeggen? Het is gevaarlijk! Professor Franklin--'

De blik die Harry hem toewierp belette hem om door te gaan. Een seconde later verzachtte de uitdrukking op Harry's gezicht. 'Ik weet waar je je zorgen over maakt, James, en neem het je niet kwalijk. Maar er zijn manieren om hiermee om te gaan, een ervan is om *niet* te redeneren met mensen als Rita Pulpers.'

'U klinkt als Anderling,' zei James met neergeslagen ogen en knabbelend op een stukje worst.

'Maar goed ook,' reageerde Harry snel. 'Zij heeft me dit geleerd. En ik denk, dat het Directrice Anderling voor jou is.'

James prikte, een ogenblik slecht gehumeurd, in zijn bord. Dan, om het niet meer te zien, vouwde hij de krant ruw op en duwde hem uit het zicht.

'Eerste Zwerkbaldwedstrijd van dit seizoen, toch?' vroeg Harry zwaaiend met zijn vork naar de drie jongens.

'Ravenklauw tegen Griffoendor!' verkondigde Daan. 'Mijn eerste wedstrijd! Ik kan nauwelijks wachten.'

James keek op en zag zijn Vader naar Daan grijnzen. 'Je bent bij het Ravenklauwteam! Dat is echt vet. Als het me lukt om vroeg genoeg te stoppen kom ik zeker naar de wedstrijd kijken. Ik zie ernaar uit om je te zien vliegen. Op welke positie speel je?'

'Drijver,' zei Daan en deed alsof hij met zijn vork een beuker wegsloeg.

‘Hij is behoorlijk goed, meneer Potter,’ zei Ralph ernstig. ‘Ik heb hem de eerste keer zien vliegen. Hij maakte bijna een krater in het midden van het veld maar trok op het laatste moment op.’

‘Dat vraagt een behoorlijke beheersing,’ erkende Harry, Daan observerend. ‘Je hebt vlieglessen gehad?’

‘Niet één!’ riep Ralph alsof hij de manager van Daan was. ‘Dat maakt het zo bijzonder, toch?’

James keek met een verbeten gezicht naar Ralph en probeerde zijn aandacht te trekken om van onderwerp te veranderen, maar het was al te laat.

‘Hij was er waarschijnlijk nooit achter gekomen,’ zei Ralph, ‘als hij niet achter James aangegaan was toen die zijn grote niet-meer-in-contrôle-als-een-fles-raket-rumba deed.’ Ralph ging schrijlings op de bank zitten en deed James zijn eerste bezemvlucht na.

‘Maar u bent natuurlijk voor Griffoendor!’ onderbrak Daan plotseling, hij zette zijn handpalm tegen Ralph’s voorhoofd en duwde hem achteruit.

Harry keek de tafel, met een vragend gezicht en kauwend op een stuk pastei, rond. ‘Euh, nou, ja. Natuurlijk,’ erkende hij kijkend van de ene jongen naar de ander.

‘Nou, ja, da’s logisch ook. Ik begrijp het volledig,’ zei Daan haastig, wiebelend met zijn wenkbrauwen naar Ralph die er perplex bijzat. ‘Wees trouw aan je afdeling en dat alles. Whooo! Let op de tijd. Kom op, Ralphinator. Dingen te doen, lessen om heen te gaan.’

‘Ik ben de eerste periode vrij,’ protesteerde Ralph. ‘En ik heb nog geen ontbijt gehad.’

‘We gaan, jij blok-kop!’ hield Daan vol, hij liep om de tafel en sleurde Ralph aan diens elleboog mee. Daan kon normaal nauwelijks beweging in Ralph krijgen, maar Ralph stond het toe mee getrouwd te worden.

‘Wat?’ zei Ralph luid, verbaasd reagerend op de betekenisvolle blik die Daan hem toewierp. ‘Wa heb ‘k gedaan? Zei ik iets dat ik nie--’ hij stopte. Zijn ogen sperden zich open toen hij naar James keek die er verslagen bijzat. ‘O. Ah,’ stootte hij uit, terwijl Daan hem naar de deur trok. Toen ze de Grote Zaal uit waren hoorde James, Ralph zeggen, ‘Ik ben een grote idioot, is het niet?’

James zuchtte. ‘Oh ja, ik ben dramatisch in Zwerkbal. Het spijt me.’

Harry observeerde zijn zoon. ‘Het was beroerd zeker?’

James knikte. ‘Ik weet ‘t,’ zei hij. ‘Het is niet zo belangrijk. Het is maar Zwerkbal. Kan altijd nog volgend jaar. Ik hoef het niet te doen alleen omdat u het deed. Ik weet ‘t, ik weet ‘t. U hoeft het niet te zeggen.’

Harry ging door met staren naar James, zijn kaak bewoog lichtelijk alsof hij nadacht. Uiteindelijk zakte hij achteruit en pakte zijn pompoensap. ‘Nou. Dat maakt het gemakkelijk voor mij. Zo te horen heb je het werk vóór me gedaan.’

James keek naar zijn Vader. Harry keek naar hem en nam een lange, langzame teug uit zijn glas. Hij leek te glimlachen en dit te verbergen achter het glas. James probeerde niet te lachen. *Dit is ernstig* zei hij tegen zichzelf. *Dit is niet leuk. Dit is Zwerkbal.* Bij die gedachte brak zijn kalmte een weinig. Hij glimlachte en probeerde dit te verbergen door zijn hand voor zijn mond te houden wat het alleen maar erger maakte.

Harry liet zijn glas zakken en grijnsde terwijl hij zijn hoofd schudde. 'Je hebt je hier echt zorgen over gemaakt, is het niet, James?'

James' glimlach verdween weer. Hij slikte. 'Ja, Pap. Natuurlijk heb ik dat. Ik bedoel, 't is Zwerkbal. 't Is uw sport en ook die van Opa. Ik ben James Potter. Ik behoor geweldig te zijn op een bezem, geen gevaar voor mijzelf en iedereen om me heen.'

Harry leunde naar zijn zoon, zette zijn glas op tafel en keek James in zijn ogen. 'En je kunt nog steeds geweldig zijn op een bezem, James. Bij Merlijn's Baard, jongen, dit is je eerste week op school en je hebt nog geen vliegles gehad, of wel? Toen ik hier begon, mochten we nog niet op een lesbezem zitten voor we hierover theorie hadden gehad, laat staan auditie doen voor het Afdelingsteam.'

'Maar zelfs als u dat gedaan had,' onderbrak James hem, 'was u er geweldig in geweest.'

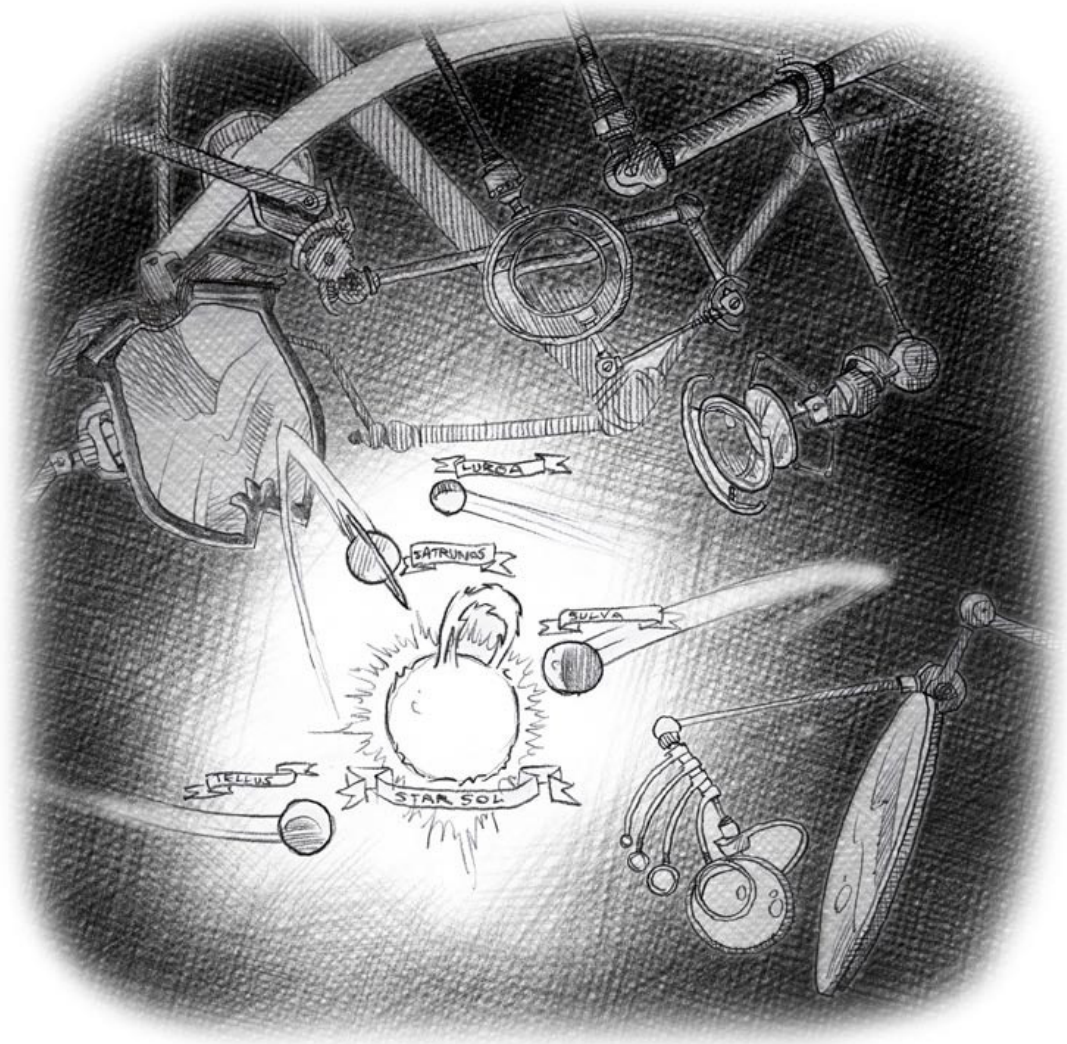
'Daar gaat het niet over, jongen. Je maakt je zo'n zorgen om te voldoen aan de mythe die ik geacht word te zijn, dat je jezelf geen kans geeft om zelf beter te zijn. Je verslaat jezelf zelfs vóór je gestart bent! Zie je dat niet? Niemand kan het opnemen tegen een legende. Zelfs ik zou voor de helft de tovenaars willen zijn die ze van mij gemaakt hebben. Iedere dag kijk ik in de spiegel en zeg tegen mezelf om niet zo mijn best te doen om de "Beroemde Harry Potter" te zijn, maar om te ontspannen en mezelf jouw Vader te laten zijn, en een echtgenoot voor je Moeder, en de beste Schouwer die ik zijn kan, wat soms helemaal niet zo geweldig is om je de waarheid te vertellen. Je moet ophouden jezelf te zien als de zoon van Harry Potter...' Harry pauzeerde en zag dat James hem echt begrepen had, nu misschien pas voor de eerste keer. Hij glimlachte weer een beetje. 'En mij de kans te geven om gewoon James Potter's Vader te zijn. Omdat van al de dingen die ik in mijn leven gedaan heb, het opvoeden van jou, Albus en Lily, de drie dingen zijn waar ik het meest trots op ben. Snap je dat?'

James glimlachte weer, scheef. Hij wist het niet maar het was dezelfde scheve glimlach die hij zo vaak op zijn vaders gezicht zag. 'Oké, Pap. Dat probeer ik. Maar het is moeilijk.'

Harry knikte begrijpend en ging weer achteruit zitten. Even later zei hij, 'Ben ik altijd zo voorspelbaar?'

James schoot ongewild in de lach. 'Zeker, Pap. U en Mam beide. "Je gaat toch niet naar buiten met dát aan?" Harry lachte hardop om James' imitatie van Ginny. James ging door. "Het is hier koud, trek een trui aan! Zeg dat woord niet waar Oma bij is! Stop met spelen met de tuinkabouters of je krijgt groene duimen!"'

Harry lachte nog steeds en droogde zijn ogen toen ze afscheid namen met de belofte elkaar 's avonds bij de Zwerkbalwedstrijd te ontmoeten.

7. Gebroken Loyaliteit

James eerste lesuur was, ironisch, Basis Bezemvliegen. De leerkracht was een enorme boom van een kerel met de naam Gabriël Beylach. Hij droeg een reekalkleurige sportmantel over zijn officiële Zwerkbaltenuue die zijn lange voorarmen en handen vrij lieten.

‘Goedemorgen eerstejaars!’ baste hij en James gokte dat Gabe Beylach een van ‘s werelds grootste ochtendmensen was. ‘Welkom bij Basis Bezemvliegen. Meeste van jullie kennen mij al, hebben me vast gezien bij Zwerkbalwedstrijden en toernooien en wat-nog-meer. Dit jaar gaan we gebruiken om vertrouwd te raken met de grondbeginselen van het vliegen. Ik ben een sterke voorstander van de “direct doen” aanpak, dus we beginnen meteen met de essentiële bezembeheersing en contrôle. Iedereen naar je bezem alsjeblieft.’

James had er tegenop gezien om weer op een bezem te gaan zitten, maar met het vorderen van de les bemerkte hij dat hij met de juiste begeleiding in staat was om zijn bezem te laten zweven en hem te ondersteunen, en zelfs zijn hoogte en snelheid onder contrôle te houden en te vliegen in kleine groepjes. Hij merkte dat er kleine verschillen waren in hoe de bezem reageerde met betrekking tot de snelheid en zwenken. Als de bezem alleen maar zweefde deed naar voren leunen op de bezem hem vooruit bewegen en er aan trekken liet hem naar achteren gaan. Als de bezem eenmaal bewoog echter, bleken deze zelfde handelingen ook voor hoogte verschillen te zorgen. Hoe sneller de bezem bewoog, des te meer James met zijn houding de hoogte onder contrôle had in plaats van de snelheid. Hij ontdekte het kleine verschil tussen een snelheid leunen, en een hoogte leunen, die op verschillende momenten volledig afhankelijk was van de snelheid van de bezem. James voelde dat de minste paniek ervoor zou zorgen, dat hij het kleinste beetje contrôle dat hij had geleerd zou

verliezen, en begon te begrijpen waarom het zo beroerd was geweest bij de Zwerkbalaudities.

Ondanks het feit, dat hij tevreden was over zijn voorlopige contrôle van de bezem, voelde hij nog steeds een steek van jalousie als hij Daan met zijn bezem bezig zag, hij maakte nauwelijks werk voor moeiteloze duikvluchten.

‘Laten we uitsloverij vermijden, meneer Wilstra!’ riep professor Beylach regelmatig, en James kon het niet helpen dat hij hierdoor een gevoel van voldoening kreeg. ‘Bewaar het voor de wedstrijd vanavond, ja!’

Ralph’s hele lichaam was gespannen in zijn worsteling om op de bezem te blijven. Vaak zweefde hij een kleine meter boven de grond en leek daar dan vast te zitten. ‘Hoe krijg ik het voor elkaar zo’n duikvlucht te maken?’ vroeg hij met zijn blik op Daan.

James schudde zijn hoofd. ‘Ik zou me als ik jou was meer zorgen maken om recht overeind te blijven, Ralph.’

De rest van de ochtendlessen waren veel minder interessant, met Eenvoudig Spreuken Leren en Oude Runen. Tijdens het middagmaal vertelde James aan Ralph en Daan de gebeurtenissen van de vorige avond, hij vertelde over professor Franklin’s Daglicht Besparende Apparaat en het gesprek tijdens het diner over Madame Delacroix Voodoo krachten. Tenslotte legde hij het gesprek uit wat hij gehoord had tussen zijn Vader en professor Franklin en hoe dit alles te maken had met het Austramaddux verhaal over Merlijn’s voorspelde terugkomst.

‘Zo,’ zei Daan, met vernauwde ogen nadenkend starend naar de muur achter het hoofd van James. ‘Als ik je goed begrijp heeft je Vader een mantel... die iedereen die hem draagt onzichtbaar maakt.’

James kreunde vermoeid. ‘Ja! Maar daar gaat het nu niet om, toch?’

‘Spreek voor jezelf. Ik bedoel, vergeet de röntgenbril. Denk je eens in wat een jongen met een Onzichtbaarheidsmantel kan doen. Is het stoomwerend, denk je?’

James rolde met zijn ogen. ‘Ik denk niet dat de tovenaars die zijn hele leven bezig is geweest om ’s wereld meest perfecte onzichtbare kledingstuk te maken dit gedaan heeft om de meisjesbadkamer in te sluipen.’

‘Maar dat weet je niet zeker, toch?’ zei Daan niet van zijn stuk gebracht.

Ralph kauwde langzaam, in gedachten. ‘Dus Franklin vertelde jouw Vader, dat er tovenaars in de Verenigde Staten zijn die hetzelfde proberen te bereiken als het Progressieve Element? Dreuzel- en Tovenaargelijkwaardig aan elkaar?’

James knikte. ‘Jep, maar het is allemaal schandalig, niet? Ik bedoel, sinds wanneer hebben de Zwadderaars werkelijk iets aardigs voor de Dreuzelwereld over? Al de oude puurbloed Zwadderichafdelingen zijn er altijd vóór geweest om openheid te geven, maar alleen om de Dreuzelwereld over te nemen en te regeren. Zij denken, dat Dreuzels inferieur zijn, niet gelijkwaardig.’

Ralph zag er vreemd in de war uit. 'Nou, misschien. Ik weet het niet. Veel van de mensen daar in de binnenplaats laatst waren geen Zwadderaars, toch? Is jou dat opgevallen?'

Dat was het James eigenlijk niet. 'Maakt niet echt iets uit. Het waren de Zwadderaars die de heleboel op gang hebben gebracht, met het Progressieve Element, leuzen en insignes en dergelijke. Je hebt het zelf gezegd, Ralph. Tabitha Kraaieveld gaf de insignes aan alle Zwadderaars. Zij zit achter deze hele zoi.'

'Ik denk niet, dat zij ermee te maken heeft zoals *jij* dat denkt,' zei Ralph. 'Met dit hele Breng-Merlijn-Terug-Uit-De-Dood plan en dat allemaal. Zij denkt alleen, dat we tegenover iedereen eerlijk moeten zijn. Dreuzel of Tovenaar. Zij wil geen oorlog beginnen of zoiets stoms. Ik bedoel, echt, het *is* niet eerlijk dat we niet in staat kunnen zijn om te werken in de Dreuzelwereld. Of kunnen meedoen met Dreuzelspellen en sporten. Alleen omdat we magie aan onze kant hebben maakt dat ons geen buitenbeentjes.'

'Je klinkt precies als een van hen,' zei James kwaad.

'Nou,' zei Ralph plotseling met een rood oplopend gezicht. 'Ik *ben* een van hen, mocht je dat nog niet gemerkt hebben. En ik kan het niet waarderen, dat je op deze manier over mijn Afdeling praat. De dingen zijn nu heel anders dan toen je Vader hier naar toen kwam. Als je je zo'n zorgen maakt over de waarheid en geschiedenis, dan zou je vóór het debat over dit onderwerp moeten zijn. Misschien heeft Tabitha het ook bij het rechte eind over jou.'

James zakte achterover, zijn mond viel open.

Ralph keek naar beneden. 'Ze wil dat ik plaats neem in het eerste schooldebat met Team A. Ik ging er vanuit dat je van het onderwerp wist. Ze noemen het "Her-Evaluatie van de Aannee van het Verleden: Waarheid of Samenzwering"?''

'En jij gaat bij dat team zijn? Jij gaat beargumenteren dat mijn Vader en zijn maatjes het hele Voldemortverhaal verzonnen hebben alléén om mensen bang te maken en zo de toverwereld geheim te houden?'

Ralph keek ellendig. 'Niemand gelooft dat je Vader het verzonnen heeft, maar...'
Hij scheen niet te weten hoe de zin te beëindigen.

'Nou!' riep James die zijn handen in de lucht wierp. 'Geweldig argument, Ralph! Ik ben spra-ke-loos! Tabitha heeft een grandioze partner aan jou, is het niet?'

'Misschien stond jouw Vader achteraf niet aan de juiste kant!' zei Ralph verhit. 'Is dat nooit bij je opgekomen? Ik bedoel, natuurlijk, mensen zijn gedood. Het was oorlog. Maar waarom is het zo, dat als jouw kant mensen vermoordde het een triomf van was het goede, maar als hun kant doodde het een monsterlijke wreedheid was? De overwinnaars schrijven de geschiedenisboeken weet je. Misschien is de waarheid over de hele affaire verdraaid is. Hoe kun jij dat weten? Je was nog niet eens geboren.'

James smet zijn vork neer op de tafel. 'Ik ken mijn Vader!' schreeuwde hij. 'Hij heeft niemand vermoord! Hij stond aan de goede kant omdat mijn Pa een goede man is! Voldemort was een bloeddorstig monster die alleen maar macht wilde en meer dan

bereid was om iedereen die in de weg stond te vermoorden, zelfs zijn vrienden! Jij zou dat moeten onthouden sinds je de kant wil kiezen van de mensen als hij!

Ralph staarde naar James en slikte. James wist ergens diep van binnen dat hij te heftig reageerde. Ralph was van Drezelouders: alles wat hij wist van Voldemort en Harry Potter had hij in de laatste twee weken gelezen. Daarbij, Ralph werd gevoerd door al zijn afdelingsmaten, met wie het wanhopig moest zien om te gaan. Toch, James was woest tot op het punt dat hij hem wilde slaan, vooral omdat hij geen van de Zwadderaars durfde te slaan die direct verantwoordelijk waren voor de kwaadwillige, zelfdienende leugens over zijn Vader.

James was de eerste die het oogcontact verbrak. Hij hoorde hoe Ralph zijn boeken pakte en zijn rugzak.

‘Nou,’ zei Daan behoudend. ‘Ik wilde zien of jullie twee na de wedstrijd vanavond met mij een paar boterbiertjes wilde pakken samen met de andere Gremlins, maar het zal voor een andere keer zijn, hè?’

Ralph noch James reageerde. Na een pijnlijk ogenblik liep Ralph weg.

‘Je was behoorlijk afschuwelijk tegen hem, weet je,’ zei Daan vlak.

‘Ik?’ voer James uit.

‘Voor je jezelf verdedigd,’ zei Daan in een onderhoudend gebaar zijn hand opheffend. ‘Laat mij dit zeggen, je hebt gelijk. Natuurlijk, het is allemaal een hoop bagger. Maar het is Ralph. Hij probeert alleen maar mee te komen. Snap je?’

‘Nee,’ zei James afgemeten. ‘Niet wanneer “meekomen” betekend een hoop leugens over mijn Vader verspreiden.’

‘Hij weet niet dat het leugens zijn,’ redeneerde Daan. ‘Hij is alleen een jongen die het allemaal voor de eerste keer hoort. Hij wil jou geloven, maar hij wil ook bij zijn Afdeling horen. Helaas voor hem zijn het allemaal een zooi doorgedraaide machtsbeluste imbecielen.’

James voelde zich iets kalmer. Hij wist dat Daan gelijk had, maar hij kon zijn uitlating tegenover Ralph nog niet betreuren. ‘Dus? Jij bent óók een nieuwe jongen die het voor de eerste keer hoort. Waarom ren jij niet naar dat Progressieve Element en gilt leuzen?’

‘Omdat, gelukkig voor jou,’ zei Daan zijn arm om James’ nek heen gooiend. ‘Ik gesorteerd ben in Ravenklauw en die haten Vieze Voldy allemaal net zo erg als de Griffoendoren. Daarbij,’ hij keek opeens listig. ‘Ik ben geneigd te denken dat Petra Morgenster in haar totaliteit, nét een beetje spannender is dan Tabitha Kraaieveld.’

James duwde Daan morrend met zijn elleboog bij hem vandaan.

Beiden gingen ze naar de bibliotheek. Knoert Snijder, de professor van Oude Runen, hield toezicht, zijn dikke brillenglazen, dunne ledematen en groene kleding deden hem gezeten achter het bureau van de bibliotheek er uitzien als een bidsprinkhaan.

Daan schreef met gefronste wenkbrauwen rekenkundige stellingen over, terwijl hij probeerde ze te begrijpen. James, die hem niet wilde storen maar met evenveel

tegenzin aan zijn eigen huiswerk begon, trok het exemplaar van de *Ochtendprofeet* uit zijn rugzak waar hij hem na het ontbijt had ingepropt. Hij keek opnieuw door de hoofdartikelen en perste zijn lippen in weerzin samen. Aan de bodem van de voorpagina zag James geïrriteerd een foto van Tabitha Kraaieveld. Ze zag eruit zoals altijd: redelijk, bedachtzaam en beleefd. “Zweinstein’s Hoofdmonitor Discussieert Progressieve Beweging op School”, stond er naast haar foto. Wetend dat hij het beter niet kon lezen keek James naar willekeurige regels in het midden van het artikel.

‘Natuurlijk, mijn afdeling gelooft niet in het verstoren van de harmonie van de school met deze discussies, maar we respecteren de leden van de andere afdelingen die hun stem in ongerustheid heffen,’ legde juffrouw Kraaieveld uit, met veel spijt in haar ogen over de verstoring van deze dag, maar duidelijke erkenning van de oprechtheid van de motivatie van haar medeleerlingen.

‘Ondanks de terughoudendheid van het Schoofhoofd om duidelijkheid te verschaffen over de discussie-agenda, ben ik overtuigd dat het ons wordt toegestaan om vooruit te stoten met ons plan om de discussie te houden over de Schouwersactiviteiten en beleid en de aanname die hierop gebaseerd zijn, in een open, vrij toegankelijk debat.’

Juffrouw Kraaieveld, een vijfde jaars Zwadderich, is tevens aanvoerder van haar Zwerkbalteam. ‘Ik heb mijn bezem laten opsieren bij Dreuzel- kunstenaars,’ legt zij verlegen uit. ‘Zij hadden geen idee van de magische verhoudingen van het hout, en, vanzelf, heb ik het laten registreren bij de school als een Dreuzelkunstwerk.

Maar toch. Ik dacht, dat het wel goed zou zijn om te ervaren hoe het is om iets handgemaakt te hebben van onze Dreuzelvrienden.

Het is tevens een van de snelste bezems van het veld’ vulde ze aan, haar mond gevat maar bescheiden, ‘maar ik buig voor de handen die het gemaakt hebben, evenveel als de spreuken die het hout begeesterd hebben.’

James pakte de krant en sloeg hem boos om en mepte hem op tafel, wat hem een luide ‘Ssst!’ opleverde van professor Snijder.

Hij staarde niets ziend naar de achterkant van de krant. Hoe kon iemand zulk overduidelijk gekweel geloven? Tabitha Kraaieveld en haar speciaal gemaakte Dreuzelbezem waren slechts het puntje van de ijsberg, en dat wist ze. Toen James haar

op het binnenplein gezien had, had Tabitha haar interview gegeven aan Rita Pulpers. James herinnerde zich de ademloze gretigheid op het gezicht van Pulpers terwijl haar veer over het perkament danste. Domme alles-slikkende vrouw, dacht James. Blijkbaar was ze alleen maar trouw aan zichzelf en haar lezers. Er was James verteld over zijn vaders eerste ontmoeting met Pulpers, toen, tijdens de Tovertrofeewedstrijd. Tante Hermelien was achter het geheim van Rita Pulpers gekomen, dat ze een ongeregistreerde faunaat was, haar dierlijke vorm was een kever. Tenslotte had Hermelien haar gevangen in haar kevervorm en voorkwam zo dat, voor een tijdje, Pulpers' de aanval op de waarheid met artikelen in de *Ochtendprofeet* door kon zetten. Deze morgen had Harry aan James verteld, dat de manier om voor de waarheid te vechten was, om niet met het soort mensen als Rita Pulpers te redeneren, James vond Tante Hermelien's methode te prefereren boven die van zijn Vader die hij eerder die dag had uitgesproken.

Terwijl hij hierover mijmerde, viel James' oog ongemerkt over de koppen en foto's op de achterkant van de krant. Plotseling trok een van de koppen zijn aandacht. Hij trok de krant dichterbij naar zich toe en fronste.

Inbraak in Ministerie blijft Mystery.

LONDEN: De inbraak van afgelopen week in het Hoofdkwartier van het Ministerie, laten zowel Schouwers als bestuur overbluft, nu vragen nog steeds naar boven komen over de inbrekers hun motief en de mogelijkheid van hulp van binnenuit. Zoals eerder gerapporteerd in deze krant; verleden week zijn er drie individuen van een bedenkelijke achtergrond gearresteerd op Maandagochtend 31 Augustus, in relatie met deze inbraak en het doorzoeken van verschillende Departementen van het Ministerie van Toverkunst. De drie vermeende inbrekers, twee mensen en een gobelin, werden gevonden tijdens de zoektocht van de omliggende gebieden, uren nadat de inbraak ontdekt was. Na de ontdekking dat deze individuen onder de invloed waren van de *Snaternixvloek*, waardoor ze niet in staat waren om te reageren op ondervraging, werden ze gedrieën onder bewaking gezonden naar het St.Hollisto's Hospitaal voor Magische Ziektes en Zwaktes. Een zoektocht van de doorzochte departementen, welke het Departement voor Internationale Magische Samenwerking, het Valuta Omzet Kantoor en het Departement van Mysteryën behelsden, hebben geen vermissingen aan het licht gebracht. De aanklachten werden vervolgens teruggebracht tot vernietiging van

eigendommen en het onbevoegd toegang verschaffen en het verhaal, hoe eigenaardig ook, werd ter zijde geschoven. Tot vorige week, toen het bekend werd dat geen enkele tegenspreuk of vloek enig effect hadden op de *Snaternix* vervloekingen. 'Dit zijn opvallend krachtige vloeken, waarbij een niet onaanzienlijke mate van duistere magie ten grondslag ligt,' zei Dr. Horatio Flank, hoofd van de tegenvervloekings voorziening bij het St. Hollisto. 'Als we niet bij machte zijn om aan het eind van deze week de vloek bij deze mannen op te heffen, ben ik bang dat de vloek permanent kan blijven.'

Zoals nu blijkt, herkende deze reporter een van de beklagden als de gobelin, eene meneer Fikkles Basil uit Sussex, deze begon tijdens het weekend te reageren op de tegenvloeken, 'Hij maakte geluiden en gromde, wat redelijk dichtbij echte woorden kwam,' vertelde een van de verpleegsters die gevraagd heeft om anoniem te blijven. Kort na de schemer vanmorgen, werd meneer Basil dood aangetroffen in zijn kamer, waarschijnlijk het slachtoffer van verkeerde medicatie. Dit heeft een geruchtenstroom in gang gezet wat heeft gezorgd voor een vernieuwd onderzoek naar de inbraak.

Cornelia Groen, leidend onderzoeker in deze zaak, zei letterlijk, 'We zijn nu in hoofdzaak bezig met het achterhalen hoe, precies, deze drie individuen in staat waren toegang te verkrijgen tot de Ministeriële kantoren, deze kruimeldieven, die nog nooit iets dergelijks gedaan hebben in deze orde van grootte. We kunnen de mogelijkheid niet uitsluiten van, hulp van binnenuit, zoals een door een medewerker van het Ministerie. De dood van mn. Basil, echter, hoewel verdacht, wordt nog steeds aangemerkt als een ongeluk. We kunnen dankbaar zijn,' vulde Mw. Groen aan, 'dat de dieven kennelijk niet zijn geslaagd in hun opzet, erop gelet dat er niets vermist lijkt te zijn.'

‘Kom op,’ fluisterde Daan, waardoor James opschrok uit zijn verhaal. ‘Ik ga er stiekem wat eerder vandoor, zodat ik nog wat kan oefenen met mijn bezem. Ga je mee? Ik kan voor wat geluk wel een Potter gebruiken.’

James besloot, dat het goed was om zijn trots in te slikken en met Daan op sjouw te gaan. Hij dacht, dat ook hij een beetje oefening op de bezem zou kunnen gebruiken. Hij vouwde de krant opnieuw op en propte hem in zijn rugzak.

‘Denk je, dat je me kunt laten zien hoe je zo snel stopt en draait, wat ik je zag uithalen tijdens de vliegles vandaag?’ vroeg James aan Daan, terwijl ze de trap op stormde om van gewaad te wisselen.

‘Tuurlijk, maat,’ fluisterde Daan samenzweerderig. ‘Laat het alleen niet aan Ralph zien, totdat hij, als hij zweeft, in staat is om zijn bezem onder zich te houden.’

James voelde een lelijke steek bij het horen van Ralph’s naam maar hij negerde het. Minuten later, omgekleed in spijkerbroek en “T” shirt, renden ze getweeën uitgelaten door het zonlicht van de namiddag richting het Zwerkbalveld.

James gebruikte de namiddag op het veld met Daan een weinig oefenend op zijn bezembeheersing, maar vaker kijkend naar het Ravenklauw- en Griffoendorteam die zich verzamelden en hun aanvallen oefenden. Toen Daan zich bij zijn team aansloot om nog even snel wat te eten en zich om te kleden voor de wedstrijd, vergezelde James, Ted en de Griffoendoren terug naar de leerlingenkamer waar ze zich verkleden en naar beneden gingen om zelf ook te eten. De hele sfeer voor de eerste wedstrijd van het seizoen was altijd geladen met opgewondenheid. De Grote Zaal zoemde van goedaardige plagerijen, geschreeuw en plotselinge uitbarstingen van de Afdelingsliederen. Tijdens het toetje verkleedde Noah, Ted, Petra en Sabrina zich in hun Zwerkbaluniform, stelden zich op aan het hoofd van de Griffoendortafel, haakten hun armen en grijsden alsof ze op het punt stonden een showdeuntje te zingen. In volmaakte eenheid stampten ze met hun voeten op de vloer waardoor alle ogen in de Grote Zaal op hen gericht werden, toen barstte ze los in een ruw uitgevoerde, maar enthousiaste Ierse dans en zongen een deuntje dat Gerard eerder die dag voor hen geschreven had:

Ohhh, wij van Griffioendor zijn in voor een geintje en hebben lol,

Maar op het Zwerkbalveld hebben ze hun handen aan ons vol

We hopen dat de Ravenklauwen weten wat ze doen,

Wanneer de Leeuw op hen valt en geeft van katoen

Ohhh, het spel kan zwaar zijn de aanvallen doen pijn,

En je Zoeker die zetten we zo makkelijk aan de lijn.

Maar wij Griffioendors zijn heel sportief en doen wat wij kunnen en willen,

dus wij waarschuwen, voordat wij jullie schoppen tegen jullie - -

Het laatste woord ging onder in het gemengde gebrul en kreten van de Griffioendoren en het gejoel en gesneer van de Ravenklauwen. De Gremlins bogen diep, grijnsden duidelijk tevreden over zichzelf en renden samen met hun teamgenoten naar het Zwerkbalveld voor de laatste voorbereidingen.

De eerste en de laatste wedstrijd van het Zwerkbalseizoen, zo wist James, werden altijd het best bezocht. Aan het eind van het jaar tijdens de laatste toernooien, wist iedereen dat welk team er ook speelde, er dan altijd de meest opwindende wedstrijden waren. Aan het begin van het jaar waren de mensen opgewonden en hoopvol voor hun eigen afdelingsteams. Deze wedstrijd trok dan ook volle tribunes, met leerlingen en leerkrachten, uitbundig in hun teamkleuren, zwaaiend met vlaggen en spandoeken. Toen James het veld naderde was hij verrukt om te zien en te horen hoe enthousiast de menigte was. Leerlingen zwaaiden en schreeuwden naar elkaar terwijl ze een plaatsje zochten. De leerkrachten zaten meestal helemaal boven in het deel dat van hun afdeling was. James klom de trappen op van het Griffioendordeel, toen hij zag dat zijn Vader bij de commentatorbox zat met naast hem, rechts, de Ministerie delegatie, en links de Alma Aleron afgevaardigden. Harry zag James en wenkte met een brede grijns naar hem om naar hem toe te komen. Toen James hem bereikte reorganiseerde Harry de complete rijen met gezetenen alleen om een plaats voor James vrij te maken, wat betekende dat iedereen van de groep op moest schuiven. James mompelde verontschuldigen, maar de uitdrukking van irritatie op het gezicht van juffrouw Schaafsma met haar vastgeplakte eeuwige plastic glimlach boeide hem niet.

‘Zoals ik al zei, ja, we hebben in de V.S. ook Zwerkbal,’ zei professor Franklin tegen Harry, zijn stem iets verheffend om over het gebrul van de samenvoegende menigte te komen. ‘Maar om de een of andere reden is het niet zo populair als sporten zoals: Drijfbal, Schichthaag of Bezemsteelhindernis. Ons Wereldbekerteam Drijfbal belooft veel dit jaar, nou ja, dat is me verteld. Ik ben altijd voorzichtig.’

James keek naar de Amerikanen, nieuwsgierig om te zien wie er aandacht had en wat die van de wedstrijd vond als die bezig was. Madame Delacroix zat aan het einde van de rij, haar gezicht was uitdrukkingsloos en haar handen had ze stijf gevouwen

op haar schoot waardoor ze er onplezierig uitzagen, als een knokige bruine bal. Professor Jackson keek naar James en knikte vriendelijk. James zag dat zijn zwart leren koffer, zijn onafscheidelijke vracht, tussen zijn voeten was geplaatst, zorgvuldig gesloten deze keer. Professor Franklin droeg iets wat door moest gaan voor een galagewaad, met een hoge witte kraag en een frivool lefje aan zijn keel. Zijn vierkanten bril ving vrolijk het licht wanneer hij langs de rijen op de tribunes keek.

‘Waar is Ralph?’ vroeg Harry aan James. ‘Ik dacht, dat je vanavond met hem afgesproken had.’

James schouderstokte zonder iets te zeggen, de blik van zijn Vader vermijndend.

‘Ah! Daar zijn ze,’ verkondigde professor Franklin die recht ging zitten om te kijken.

Het Griffioendorteam verscheen uit de brede poortopening aan de onderkant van de tribune, hun rode mantels sloegen als een wapperende vlag achter ieder van hen. ‘Het Griffioendorteam, met als aanvoerder Jacob Kaandorp is als eerste op het veld,’ klonk Gerard Gerhards’ stem ferm vanuit de commentatorbox.

Het team trok op in een kurkentrekker formatie die smaller werd toen ze stegen en ze stopte hun bezems met een ruk toen de spelers de letter “G” recht voor het gedeelte van de tribune van Griffioendor vormde. Dan loste de vorm op toen de spelers de formatie braken, duikend onder elkaar heen in duizelingwekkende luchtacrobatiek en vervolgens zich hergroepeerden in de letter “P”. Alle spelers zaten kaarsrecht op hun bezem, hun gezicht naar Harry en James en groette hen met een brede grijns. De Griffioendortribune applaudisseerde woest, oorverdovend, en James zag tientallen lachende en schreeuwende gezichten die zich naar Harry wendde om diens reactie te zien. Hij zwaaide en knikte hoffelijk, half staand om de obade te ontvangen.

‘Je zou denken, dat de Koningin haar opwachting maakte,’ hoorde James zijn Vader mompelen toen die weer ging zitten.

‘En dan nu, hier is Ravenklauw,’ riep Gerard, zijn stem galmde rond het veld, ‘voorgegaan door aanvoerder Jennifer Tolstra, onbetwist kampioen van het toernooi van vorig jaar.’

Het Ravenklauwteam ontbrandde als vuurwerk van de tegenovergestelde kant van de tribune. Elke speler trok op in een andere richting, kris kras door elkaar en wierpen een Slurk van speler naar speler met een snelheid die de ogen nauwelijks bij konden houden. Na enige seconden van een ogenschijnlijk willekeurig wild rondvliegen langs de tribune, raceten de Ravenklauwers gelijktijdig naar het midden van het veld, stopte daar abrupt en ze bewogen hun bezem in alle richtingen naar de gezichten van de menigte. Iedere speler hief zijn rechter arm en Jennifer, in het midden, hield de Slurk boven haar hoofd. Er klonken wilde aanmoedigingen van de Ravenklauwtribune en kreten van waardering van de overigen.

Jennifer en Jacob vlogen hierna naar hun positie in het midden van het veld en knikte vriendelijk toen de teams zich achter hun aanvoerder formeerde. Jennifer liet de Slurk achteloos vallen. Onder hen stond bij de middenstip van het veld in zijn officiële tuniek, Gabriël Beylach. Hij hield de Slurk nu onder zijn arm, zijn voet rustte op de Zwerkbalkist.

‘Ik wil een sportieve wedstrijd zien,’ riep hij naar de spelers. ‘Aanvoerders klaar? Spelers op hun plek? Ennnn...’ hij hief de Slurk in zijn massieve hand op zijn arm uitgestrekt. ‘Slurk in het spel!’

Professor Beylach duwde de Slurk recht omhoog en haalde tegelijkertijd zijn voet van de Zwerkbalkist. De kist sloeg open en bevrijdde de Beukers en de Snaai. Alle vier de ballen schoten omhoog en vermengden zich met de spelers toen die explosief in beweging kwamen. De tribunes ontladde zich in aanmoedigingen en woest geschreeuw.

James dacht eraan tussen het Ravenklauwteam naar Daan te zoeken. Zijn blonde haar was niet moeilijk te vinden tegen het kobaltblauw van zijn mantel. Hij draaide met een verrassend strakke lichaamsrol door een knoop van spelers, leunde toen zorgwekkend over en sloeg achterhands een Beuker richting de tegenpartij. De Beuker miste zijn doel, maar enkel omdat Noah wegdook door precies op dat moment te draaien. De menigte brulde zowel van vreugde als teleurstelling.

De hitte van deze zomeravond was ongebruikelijk heftig. De wegzakkende zon brandde op spelers en toeschouwers. Op de grond hadden beide teams een stukje afkoelingsgebied gemarkeerd, een aan iedere kant van het veld. Op elk ervan stonden een twaalftal flinke emmers gevuld met water. Zo nu en dan gaf een speler met zijn toverstok een signaal naar het team van de afkoelploeg. Een lid van de ploeg gebruikte dan zijn toverstok om het water uit een van de emmers op te heffen waardoor die zo’n negen meter hoog als een solide waggelende bal boven het veld zweefde. Dan, op het moment dat een speler in positie vloog, wees een ander ploeglid met zijn toverstok naar de zwevende waterbal en liet deze precies op het moment dat de speler erdoorheen vloog in een wolk van spetters uiteenspatten. De toeschouwers lachten iedere keer verrukt als een speler te voorschijn kwam vanuit de regenboog vormende mist, de haren schuddend om het water kwijt te raken, en zich verfrist weer in de strijd wierp.

Griffoendor nam al snel een voorsprong, maar Ravenklauw begon een zekere inhaalslag die tot in de avond doorging. Tegen de tijd dat Ravenklauw Griffoendor inhaalde, ging de zon onder en de wedstrijd nam een koortsachtige paniekerige vorm aan die je alleen vindt als in een spel zo’n situatie ontstaat. James keek naar de Zoekers en probeerde een glimp op te vangen van de ongrijpbare Snaai, maar hij kon geen spoor van de kleine gouden bal vinden. Dan, net toen hij wegkeek, was er een felle weerkaatsing van de ondergaande zon op iets bij de tribune van Huffelpuf. James tuurde en daar was ie, heen en weer schietend tussen de spandoeken. De Ravenklauw Zoeker had hem al gezien. James schreeuwde naar Noah, de Griffoendor Zoeker, opspringend en wijzend. Noah draaide zijn bezem en keek wild om zich heen. Hij zag de Snaai juist toen deze naar beneden dook, precies in het gevecht van de cirkelende spelers en suizende Beukers.

De Ravenklauw Zoeker graaide toen de Snaai langs hem zoefde. Hij viel bijna van zijn bezem, zette de val om in een duik en keerde terug in de wedstrijd. Ted, een van de Griffoendor Drijvers, mikte een Beuker naar de Ravenklauw Zoeker, waardoor de jongen moest duiken en wegvliegen. Zonder af te wijken van zijn koers naderde Noah van de andere kant van het veld, duikend met wilde bewegingen tussen de andere

spelers door. De toeschouwers kregen in de gaten wat er allemaal gebeurde. Als één man sprongen ze op, schreeuwend en aanmoedigend. Op dat moment, op het hoogtepunt van de actie, zag James iets heel anders waardoor hij, voor het eerst sinds deze begonnen was, van de wedstrijd werd afgeleid.

De Dreuzelindringer liep beneden op het veld, dicht in de buurt van het Ravenklauw afkoelgebied. James kon nauwelijks geloven wat hij zag, maar de man stond daar gewoon in een weggeworpen mantel van een van de afkoelploegmannen, staarde omhoog naar de wedstrijd met een uitdrukking van complete verbijstering. Hij hield iets voor zijn oog en James herkende het vaag als iets wat een soort van Dreuzelfilmcamera was. Hij was de wedstrijd aan het filmen! James rukte zijn blik weg van de indringer en keek naar zijn Vader die naast hem stond. Opgewonden schreeuwde deze een eind-van-het-spel brul. James rukte aan Harry's mantel en riep naar hem.

'Pap! Pap, er is daar iemand beneden!' Hij wees opgewonden door de menigte van staande, zwaaiende toeschouwers om duidelijk te maken dat het op het Zwerkbaldveld was.

Harry keek omlaag naar James, nog steeds lachend, om hem te verstaan. 'Wat?' riep hij naar James toebuigend.

'Daar beneden!' schreeuwde James nog steeds wijzend. 'Hij hoort hier niet te wezen! Hij is een Dreuzel! Ik heb hem eerder gezien!'

Harry's gezicht veranderde ogenblikkelijk. De lach brak af. Hij richtte zich in zijn volle lengte op en zocht met zijn ogen het veld af. James keek ook weer naar beneden, op zoek naar de indringer. Hij was er zeker van, dat hij verdwenen was en dat hij voor gek zou komen te staan, maar de man was er nog steeds, starend naar het gevecht boven hem. Hij liet zijn camera zakken, deze bungelde aan zijn rechterhand, en zag James. James keek zorgvuldiger en zag dat de man een verband om zijn bovenarm had en dat er kleine pleisters op zijn gezicht waren geplakt. Hij was gewond geraakt toen hij door het glas-in-lood raam gegaan was, maar kennelijk niet ernstig genoeg gewond om hem ervan te weer houden terug te komen.

Harry baande zich een weg door de Amerikaanse afgevaardigden, zich beleefd verontschuldigend, op weg naar de trappen. James volgde op een draf om bij te blijven. Gezamenlijk stormden ze de trappen af op weg naar het veld. James herkende dat zijn Vader nu volledig als Schouwer handelde, niet nadenken, maar op instinct overgaand. Er was geen teken van paniek, zorgen of woede, slechts een ontoombare zakelijkheid. Harry bereikte het veld net toen de wedstrijd afgelopen was, met James direct achter zich. Er klonk een oorverdovende ovatie en plotseling renden er mensen het veld op. De afkoelploegen kwamen tevoorschijn om de emmers te legen. De teams begonnen met hun landing, vallend op het veld als paardenbloemzaadjes. Gabriël Beylach zoefde over de middenstreep en gebuikte zijn toverstok om de speelballen tot zich te roepen. Onafgeleid liep Harry trefzeker naar het eind van het veld waar James de vreemde man had gezien, maar nu ze op het veld waren konden ze hem nergens meer zien. Er waren teveel mensen die zich nu op het veld bevonden, te veel lawaai en verwarring. James wist dat er voor de man wel honderd manieren waren om weg te

sluipen en om in de lange schaduwen van de heuvels en bossen rondom het veld te verdwijnen.

Harry stond niet eerder stil tot hij zich op de plaats bevond waar hij de man had zien staan. Hij draaide langzaam, nam de omgeving in zich op om te kunnen zien wat de man gezien kon hebben.

‘Daar,’ wees hij. James keek en zag dat zijn Vader wees naar de onderkant van een van de tribunes, naar de ingang van de Ravenklauwkleedkamers. ‘Of daar. Of daar,’ zei Harry, deels tegen zichzelf deels tegen James, eerst wijzend naar het pad dat liep tussen de Huffelpuf- en Zwadderichtribunes en daarna naar de materialenshuur. ‘Hij zal waarschijnlijk voor de schuur gekozen hebben, omdat hij wist dat er geen andere manier was om weg te komen. Mogelijk is het een verstopplaats en zal hij een manier zoeken op weg te komen, maar niet verschuilen. De tribune-uitgang zou hem er verder bij vandaan leiden. Nee, hij zou dat pad gekozen hebben. Het is nu slechts twee minuten geleden. James?’

James keek met ogen wijd open naar zijn Vader. ‘Ja?’

‘Vertel de Directrice wat we gezien hebben en laat Titus me over vijf minuten ontmoeten bij de toegang naar het pad. Niet rennen. We weten niet wat hier aan de hand is en we moeten geen paniek zaaien. Loop gewoon snel en zeg hem wat ik je gezegd heb. Oké?’

James knikte ferm, draaide zich om en liep dezelfde weg die zijn Vader en hij gelopen hadden terug, zichzelf eraan herinnerend niet te rennen. Hij klom de trappen op, baande zich een weg door de afdalende menigte zonder te weten wie de wedstrijd uiteindelijk gewonnen had. Hij realiseerde zich hoe buitengewoon gelukkig hij zich mocht prijzen, dat zijn Vader hem geloofd had. Voor een deel had James zich zorgen gemaakt, dat zijn Vader aan hem zou twifelen, mogelijk zelfs zijn ongerustheid ontkennen. Maar James had erop gerekend, en gehoopt, dat zijn Vader hem beter kende en hem zou vertrouwen. Harry had precies dát gedaan, was naar het veld gegaan om de onbekende man te zoeken, zonder aarzeling of om vragen te stellen. Natuurlijk, dat was hoe Schouwers werkten. Eerst onderzoeken dan als het nodig is vragen stellen. Toch was James erg blij dat zijn Vader hem genoeg vertrouwd had om achter de man aan te gaan, geheel op zijn woord.

Ondanks zijn opluchting over zijn vaders reactie was James uiterst teleurgesteld dat de man zo makkelijk verdwenen was. Ergens wist hij, dat zijn Vader en Titus geen sporen van hem zouden vinden of enig idee hebben waar hij heengegaan was. Dan was James weer terug van waar hij begonnen was, met niets meer dan een glimp van een onbekende persoon op het Zwerkbaldveld om zijn verhaal te staven.

Met dat in gedachten bereikte hij uiteindelijk Titus Hardsteen en de rest van de groep. Toen hij het bericht van zijn Vader doorgaf excuseerde Titus zich met een kort woord en spoedde zich vastberaden de trap af, zijn hand in de zak waar hij zijn toverstok in bewaarde. Professor Anderling en de leden van het Ministerie luisterden naar James’ uitleg over de man die hij en Harry op het veld hadden gezien, de Directrice met een aandachtige blik, juffrouw Schaafsma en meneer Rombout met een vragende blik.

'Je zegt dat hij een soort camera had, beste jongen?' vroeg juffrouw Schaafsma zachtjes.

'Ja, ik heb ze wel eens eerder gezien. Die maken films. Hij filmde de wedstrijd.'

Juffrouw Schaafsma keek met een vreemde uitdrukking naar meneer Rombout, wat James voor ongeloof aannam. Hij was niet verrast, het maakte hem eigenlijk niet uit. Hij maakte zich er meer zorgen over of professor Anderling hem geloofde. Hij wilde haar net vertellen dat het dezelfde man was als degene die per ongeluk door hem door het raam gegooid was, maar iets in de uitdrukking van juffrouw Schaafsma deed hem beslissen ermee te wachten totdat hij haar apart kon spreken.

Weer op weg naar beneden met naast hem de Directrice, de leden van het Ministerie en de Alma Alerons, hoorde James uiteindelijk de eindstand. Het bleek dat Ravenklauw de wedstrijd gewonnen had en James voelde zich geprikkeld en uitgeblust maar schiep genoeg in het feit dat Daan tenminste een uitstekende avond zou hebben.

Toen ze het pad bereikte dat hen terug zou leiden naar het kasteel, stapte professor Anderling uit de groep.

'Professoren en gasten, voelt u zich vrij om alleen naar het kasteel terug te keren. Ik wil mij graag zelf met deze situatie bezig houden,' zei ze vastberaden en draaide zich om terug naar het veld te gaan. James draaide zich als een speer om en volgde haar. Toen hij haar bereikte keek ze naar hem.

'Ik denk, dat het voor mij zinloos is te zeggen dat dit geen zaak is voor een eerstejaars,' zei ze, kennelijk ingaand tegen haar betere inschatting om James terug naar het kasteel te sturen. 'De Schouwer die zich met deze zaak bezig houdt, je Vader, zou je er waarschijnlijk bij willen hebben. Men vraagt zich af hoe hij in staat is zijn hoofd erbij te houden zonder juffrouw Griffel om hem terug te fluiten.'

Het duurde even voordat James doorhad dat "Juffrouw Griffel" zijn Tante Hermelien was, die nu Wemel heette. Hij kon een glimlach niet onderdrukken bij de gedachte dat de Directrice zijn Vader, Tante en Oom nog steeds zag als lastige, maar over het algemeen aangename kinderen.

Tegen de tijd dat ze het begin van het pad, dat lag tussen Zwadderich- en Huffelpuftribunes bereikt hadden, kwamen Harry en Titus Hardsteen terug van hun snelle onderzoek van het veld.

Professor Anderling sprak als eerste. 'Enig teken van een indringer?'

'Tot op heden nog niet,' zei Hardsteen brommend. 'Te droog voor voetafdrukken en te donker om het spoor te kunnen volgen zonder team of hond.'

'Mevrouw de Directrice,' zei Harry en James kon merken dat zijn Vader nog reageerde als Schouwer. 'Krijgen wij uw toestemming om een bredere zoektocht in de omgeving te maken? We hebben de hulp nodig van een kleine ploeg van uw keuze.'

'U geloof, dat dit individu een bedreiging is?' vroeg de Directrice aan Harry, voordat ze antwoordde.

Harry spreidde zijn armen en schouderde. 'We kunnen dit niet weten zonder aanvullende informatie. Maar wat ik weet is dat de man die ik zag te oud was om leerling te zijn, noch herkende ik hem als een van de onderwijzers of personeel. Hij droeg een mantel van iemand van de grondploeg in een poging zich te vermommen, dus hij was zich op zeker aan het verschuilen voor iemand, zo niet iedereen, en James vertelde me dat hij deze persoon al eens eerder op het terrein heeft gezien.'

Iedereen keek naar James. 'Hij is degene waar ik u over verteld heb onderlaats, professor,' richtte James zich tot de Directrice. 'Ik weet het zeker. Hij had verband op zijn arm en gezicht. Ik denk dat hij gewond is geraakt toen ik hem door het raam schopte.'

'Ik wist dat het een interessant verhaal zou zijn,' mompelde Harry een glimlach onderdrukkend.

'Maar toch, meneer Potter, meneer Hardsteen,' zei professor Anderling met haar ogen gericht op de volwassenen. 'U realiseert zich dat er geen denkbare manier is dat iemand in staat is om de bescherming van de school te doorbreken. Wie u ook gezien hebt moet eenvoudig toestemming gehad hebben om op het terrein aanwezig te zijn, anders...'

'Je hebt gelijk, Minerva,' zei Harry. 'Maar het individu dat ik zag gedroeg zich niet alsof hij hier zou mogen zijn. Dus de vraag is of hij door iemand binnen gelaten is, wie gaf hem toestemming, en hoe? Dit zijn de vragen die ik heel graag wil stellen maar onze enige hoop om dat te doen ligt door te beginnen met het onmiddellijk onderzoeken van het terrein.'

Professor Anderling keek in Harry's ogen en knikte terughoudend maar vervolgde dan meer overtuigd. 'Natuurlijk. Wie heb je nodig?'

'Om te beginnen, Hagrid. Niemand kent het terrein als hij en natuurlijk willen we Trife. We zullen ons opsplitsen in drie groepen: Hagrid met Trife, ikzelf zal een groep mee naar het Verboden Bos nemen, en Titus gaat met de andere groep naar de omgeving van het meer. We hebben meer ogen nodig om een teken te vinden. Jammer dat Marcel vanavond weg is.'

'We kunnen hem terugroepen,' bedacht Hardsteen.

Harry schudde zijn hoofd. 'Ik denk niet, dat dat nodig is. We zijn op zoek naar een enkele persoon, waarschijnlijk een Dreuzel, alles wat we echt nodig hebben is een aantal die een spoor kunnen vinden. Wat denk je van Teddy Lupos en jezelf, James?'

James probeerde niet te opgetogen te kijken maar een trilling van trots ging door hem heen. Hij knikte naar zijn Vader op een manier waarvan hij hoopte dat die eruit zag als een van plichtsbewustheid en zelfverzekerdheid in plaats van giebelende spanning.

‘Houdt de school op dit moment enige hypogrieven, mevrouw?’ baste Titus. ‘Wat voor dit moment nodig is, is een blik van bovenaf. Als deze man al eerder op het terrein is geweest moet hij in de buurt kamperen.’

‘Niet op dit moment, meneer Hardsteen. We hebben Terzielers, natuurlijk.’

Harry schudde opnieuw zijn hoofd. ‘Te licht. Terzielers kunnen maar een persoon dragen en niet zo zwaar als Titus of mijzelf. Hagrid zou er een doormidden breken.’

James dacht diep na. ‘Hoog moet u zijn?’

Hardsteen keek opzij naar James. ‘Hoger dan een gewone man is voldoende. Hoog genoeg om een ruim zicht van het terrein te krijgen en langzaam genoeg om deze te bestuderen. Je hebt een idee? Gooi het eruit, jongen.’

‘Wat denkt u van reuzen?’ zei James na een korte pauze. Hij was bang, dat het een dom idee was, maar meer was hij bang om het respect van zijn Vader te verliezen die hij hem getoond had door hem uit te nodigen voor de zoektocht. ‘Groemp is er, die is zo groot als een boom, en zijn vriendin. Hagrid zegt dat die nog groter is dan een normale reus.’

Hardsteen keek met een neutrale uitdrukking naar Harry. Harry keek nadenkend. ‘Hoe snel denk je dat Hagrid ze hier kan hebben?’ vroeg hij aan de Directrice.

‘Dat is helemaal de vraag,’ zei deze aarzelend. ‘Erop gelet, dat ik geen weet heb van het feit, dat er twee reuzen bij ons wonen. Ik zal Hagrid persoonlijk gaan vragen om ons hun diensten aan te laten bieden.’ Ze wendde zich naar James. ‘Ga meneer Lupos halen en zeg niemand wat er aan de hand is. Jullie beiden melden je binnen het kwartier met mantel en toverstok bij jouw Vader bij Hagrid’s huisje. Ik moet terug naar het kasteel om aandacht aan onze gasten te geven.’

‘En, James,’ zei Harry met zijn scheve grijns. ‘Nu, kun je rennen.’

Tegen de tijd dat hij de leerlingenkamer bereikte was James buiten adem. Hij vond Ted nog in zijn Zwerkbaltenuue, met verschillende andere spelers treurend in een nis.

‘Ted, kom hier!’ riep James op adem komend. ‘We hebben niet veel tijd.’

‘Dat is ook geen manier om binnen te komen,’ zei Sabrina die over de leuning van de bank naar James omkeek. ‘Iemand zou de nogal onuitwisbare indruk kunnen krijgen, dat je iets in je schild voert.’

‘Ben ik, zijn we,’ erkende James voorover leunend met zijn handen op zijn knieën. ‘Maar daar kan ik nu niets over zeggen. Mag niet. Later. Maar ze willen jou, Ted. We moeten over vijf minuten bij Hagrid’s hut zijn. Mantel en toverstok.’

Ted sprong overeind, blijkbaar opgelucht om zijn eerste verlies van het seizoen te vergeten en altijd bereid mee te doen met een avontuur. ‘Nou, we wisten allemaal dat deze dag zou komen. Ten langen leste worden mijn unieke vaardigheden en inzicht erkend. We zullen jullie vergasten op een verhaal van ons avontuur, er vanuit gaand dat we het zullen overleven. Ga voor, James!’

Ted propte zijn toverstok in zijn zak en wierp zijn mantel over zijn schouder. Terwijl beide jongens zich door de portretopening haasten, James nog nahijgend en Ted zijn kaken opeen geklemd, riep Sabrina hen na. ‘Neem meer Boterbier mee als u terugkomt, o machtige!’

Onderweg trappenhuis was James ontzet om Daan vanaf de andere kant ervan te zien zwaaien. Hij veranderde van richting om hem beneden te ontmoeten.

‘Hè, Daan goede wedstrijd,’ gromde Ted geïrriteerd door de herinnering eraan.

‘Waar gaan jullie heen?’ vroeg Daan dravend om bij James en Ted te blijven.

‘Avontuur en dodelijke gevaren zou ik denken,’ reageerde Ted. ‘Wil je mee?’

‘Jep! Wat is het plan?’

‘Nee!’ kreette James. ‘Sorry. Ik mag er niemand iets over vertellen behalve Ted. Mijn Vader zei-’

Daan’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Je Vader? Vet! Echt Schouwerspul! Kom op, je kunt niet vertrekken naar een echt Harry Potter-achtig avontuur zonder je maatje Daan, kun je?’

Buiten adem stopte James in de Grote Hal. ‘Nou goed dan! Je mag met ons mee, maar als mijn Vader zegt dat je terug naar binnen moet en je mond erover moet houden moet je dat doen, oké?’

‘Woehoe!’ riep Daan die voor hen uit rende naar de deuren van de binnenplaats. ‘Vooruit gasten. Avontuur en echt spannende dingen wachten ons!’

Tegen de tijd dat de drie jongens aankwamen, stonden Harry en Titus Hardsteen met hun toverstok verlicht naast de hut van Hagrid.

‘Dank voor je komst, Ted,’ zei Harry met een strak gezicht, ‘en Daan ook, die ik niet echt verwacht had.’

‘Ik heb hem gevraagd mee te komen,’ zei Ted met een gemaakt ernstige uitdrukking. ‘Hij is nieuw, maar scherp. Ik dacht, dat we hem wel konden gebruiken afhankelijk wat u in gedachten hebt.’ Ted bekeek Daan kritisch. Daan veegde de grijns van zijn gezicht en probeerde zonder enig succes serieus te kijken. Harry nam hen beiden op.

‘Hoofdzakelijk hebben we alleen ogen nodig. Sinds Daan er evenveel heeft als wij allen, denk ik dat hij gekwalificeerd is. Laten we hopen dat Minerva er niet achter komt dat ik *nog* een eerstejaars meeneem het bos in, of ze zal op zeker een manier vinden om ons allemaal te laten nablijven. James heeft jullie nog niet verteld wat we vannacht gaan doen?’

Ted schudde zijn hoofd. ‘Met geen woord. Zei alleen dat het geheim was. Sstt, spul.’

Harry oogde naar James. ‘De Directrice zei je om niets te zeggen, jongen.’

‘Dat heb ik niet!’ protesteerde James met een woeste blik naar Ted. ‘Ik zei alleen, dat ik niets mocht zeggen over wat we aan het doen waren!’

‘De beste manier om mensen achterdochtig te krijgen, James, is om ze te zeggen niets te vragen.’ Maar Harry leek niet boos, eerder een beetje geamuseerd. ‘Maar het maakt niet uit. We zijn lang en breed in het kasteel terug voordat je Gremlinvrienden een onderzoek in zullen stellen. Toch, Ted?’

‘Ze liggen waarschijnlijk op dit moment al op een oor, PeetVader,’ zei Ted eigenwijs. Harry draaide met zijn ogen.

James werd een dof rommelende trilling gewaar. Enige tijd later hoorde hij in de verte geblaf van Trife, de wolfshond van Hagrid die al lang geleden zijn geliefde Muil opgevolgd had. Iedereen richtte zich naar het bos toen de trilling een meer regelmatig gedreun werd. Een minuut later werden er enorme vormen in de duisternis zichtbaar, zich een weg banend door de bomen, voetstappen deden de grond trillen. Trife rende uitgelaten heen en weer tussen de benen van de reuzen, zich heerlijk onbewust dat deze hem konden pletten als ze per ongeluk op hem stapte. Hij blafte opgewonden naar hen, zijn gewoonlijk indrukwekkende postuur was dwergachtig vergeleken bij de voort ploeterende figuren. Hagrid volgde, zo nu en dan zonder enige overtuiging roepend naar Trife om stil te zijn.

‘Groemp was gemakkelijk over te hale om te komme,’ riep Hagrid toen hij uit het bos kwam. ‘Hij wil altijd helpe. Hep een groot hart van goud, hep ie. Ken ook steeds beter uit z’n worde komme. Zijn vriendinnetje daarentegen...’ Hij liet zijn stem dalen toen hij Harry naderde, een geheimzinnige houding die volgens James zo subtiel was als een Kwistel in een schoenendoos. ‘Ze is niet errug gewent om met mense om te gaan zoals Groemp dat is. Was ook niet op d’r best toen ik d’r wakker maakte, snap bijna niks van wat we zegge, maar het lijkt ‘t beste om tegen d’r te blijve prate alsof ze dat wel doet. Ze is best meegaand, as we ‘t maar rustig an met d’r doen.’

James herinnerde zich dat dit dezelfde Hagrid was die voor de lol Schroeistaartige Skeeft en vol bleef houden dat de specifieke karaktertrek van draken hun knuffeligheid was. Iedere waarschuwing van Hagrid over het temperament van een creatuur was er daarom beslist een om naar te luisteren. Iedereen wachtte de reuzen op en begroette hen zodra ze uit het bos te voorschijn kwamen. Groemp was de eerste, knipperend in het licht van de toverstokken. Hij zwaaide met een hand zo groot als een piano naar Harry.

‘Hullo, Harry,’ Groemp stem was laag en langzaam. James kreeg de indruk dat woorden vormen niet iets was wat voor hem bedoeld was. ‘Hoe Hermoe-li-nu...Hermin-nin...’

Harry probeerde Groemp de moeite te besparen. ‘Hermelien maakt het goed, Groemp. Ze zou zelf hallo zeggen als ze geweten had dat ik je zou zien.’

Dit leek meer dan Groemp’s kon bevatten. ‘Hullo, Herme-nimminie...’ Hij bleef proberen Hermelien’s naam vorm te geven toen de vrouw-reus voorzichtig uit het bos achter hem tevoorschijn kwam. James verrekte zijn nek en voelde een onwillekeurige trilling van angst langs zijn ruggengraat lopen. De reuzin was zó lang dat zij het bladerdak van de bomen opzij moest duwen om uit het bos te kunnen komen waardoor takken kraakten en afbraken. Het licht van de toverstokken bereikte net aan haar borst die ongeveer dezelfde hoogte had als Groemp’s totale lengte. Haar hoofd was enkel een schaduwvorm die boven de boomtoppen bewoog, afgetekend tegen de sterrenhemel. Ze bewoog zich nog langzamer dan Groemp, haar voeten kwamen loodzwaar op de grond neer als vallende molenstenen, de bladeren van de bomen rondom haar trilden bij iedere stap.

‘Tot zover onopvallendheid,’ merkte Hardsteen op die omhoog staarde naar de monsterachtig figuur.

‘Harry, Titus, James, Daan en Ted,’ noemde Hagrid en sprak iedere naam langzaam uit. ‘Dit is Prechka. Prechka, dit zijn vrienden.’

Prechka boog lichtjes waardoor haar hoofd boven Groemp’s schouder zweefde. Ze maakte een lage nietszeggende grom waarvan James dacht, dat die de ramen van Hagrid’s hut liet trillen. Harry stak zijn verlichtte toverstok boven zijn hoofd en glimlachte. ‘Prechka, Groemp, dank jullie beiden, dat jullie ons willen helpen. Wij zullen jullie hopelijk niet lang ophouden. Hagrid heeft uitgelegd wat wij van jullie vannacht verwachten?’

Groemp spande zich in om te spreken. ‘Harry kijkt naar geniep man. Groemp en Prechka help.’

‘Geweldig,’ zei Harry, hij wendde zich naar de groep. ‘Hagrid, neem jij Trife en probeer hem een geur van het pad te laten volgen. Kijk of hij iets kan vinden op het pad in de richting van het bos of rond het meer. Als dat lukt, geef dan een rood signaal. Ted, jij gaat met mij en Prechka mee naar het bos. Daan, James, jullie gaan met Titus en Groemp rond het veld bij het meer zoeken. We zoeken een uitweg die even belangrijk is als de indringer zelf, dus let op geknikte struiken, of er sporen op de grond te zien zijn en gevallen bladeren en alles wat kan duiden op menselijke aanwezigheid, stukjes stof, troep, papiertjes of wat er op lijkt. Voor iedereen duidelijk?’

‘Naar wie zijn we eigenlijk op zoek, Ome Harry?’ vroeg Ted.

Harry liep al langzaam op Prechka af. ‘Dat weten we als hem gevonden hebben, niet?’

8. De Grot Bewaar

Daan, James en Titus Hardsteen klommen op Groemp's rug en de reus begon aan zijn tocht. James en Daan klommen ieder op een schouder en grepen zich voor evenwicht vast aan Groemp's versleten overhemd. Hardsteen, zich niet bewust hoe belachelijk het eruit zag, zat kruislings met zijn benen om de nek van Groemp zoals een kind door zijn Vader wordt gedragen. Hij hield zijn lichtgevende toverstok omhoog, een krans van licht verspreidde zich op de grond rondom hen en stuurde Groemp in de richting van het meer. Tijdens hun vertrek waren Harry en Ted nog bezig de beste manier te vinden om op Prechka's schouders te komen.

'Wat denkt u, hebben we een ladder nodig?' riep Ted.

'Vraag haar voorover te buigen met haar handen op de grond,' riep Harry zwaaiend naar de reuzin die geknield was maar afgeleid werd door Hagrid's tuin. Ze trok een handvol pompoenen, met wortel en al, naar zich toe en propte die in haar

mond. 'Zo is 't goed, zo is 't goed,' riep Hagrid sussend. 'Leun een beetje hierheen. Zo gaat ie goed. Wooh!'

Er klonk een zwaar krakend geluid toen Prechka op Hagrid's koets leunde en deze tot aanmaakhout perste.

Hagrid klopte op de gigantische elleboog en schudde zijn hoofd. 'Oeps! Nou ja, je ken er nou op klimme, Harry. Gebruik de muur daar als opstappie. Daar ga je.'

Prechka werd weer omhoog gedirigeerd. Harry en Ted klemden zich vast op haar schouders op hetzelfde moment dat Groemp de bosrand bereikte aan de westkant van het meer en het zicht op het Zweinsteinterrein verdween achter de dichte bebossing.

Groemp was verrassend voorzichtig, stapte opzij en ontweek takken die zijn menselijke last van zijn rug zou kunnen maaien. James kon het gewicht van Groemp's stappen, die zich op de bosgrond ver onder hen bevonden, voelen, maar merkte geen schok of stamp op, die hij bij het meeliften op de rug van een reus verwacht had. Hardsteen stuurde Groemp zachtjes, daar hij het dichtsbij de oren van de reus zat. Hij leidde hem ordelijk heen en weer. Naderde het meer en draaide terug naar de dichte bebossing en ging zo langzaam over dit stuk van het terrein vooruit. Ze vorderden maar traag en de bewegingen van Groemp begonnen James in slaap te wiegen. Hij schudde zichzelf wakker en observeerde de grond onder hen voor enig teken dat zijn Vader beschreven had. In een poging wakker te blijven legde hij aan Hardsteen en Daan uit hoe hij de onbekende man op het Zwerkbalveld had gezien. Hij vertelde hen van de camera en beschreef de ander twee keren dat hij deze man op het terrein had gezien.

'Je hebt deze persoon dus drie keer gezien?' vroeg Hardsteen met een diepe monotone stem.

'Jep,' knikte James.

'Maar buiten je Vader vanavond heeft niemand anders hem gezien?'

James werd hier onzeker van maar antwoordde onmiddellijk. 'Nee. Niemand.'

Ze waren weer een poosje stil. James gokte, dat ze ongeveer één-derde van de omtrek afgezocht hadden. Telkens wanneer ze de rand bij het meer bereikte zag hij delen van het kasteel opdoemen. De bossen leken vervelend onaangestaan en gewoon. Krekels zoemden en tjirpten en vulden de nachtelijke lucht met hun vreemde gezang. Overall waar James keek verlichtte vuurvliegjes de schaduwen en gingen hun gewone nachtelijke gang. Er was geen teken, dat iemand hier ooit door het bos was gegaan, laat staan recent.

'Stop, Groemp,' zei Hardsteen plotseling, zijn stem klonk gespannen. Groemp stopte gehoorzaam en stond stil. Hij draaide zijn massieve hoofd iets terwijl hij rondkeek. James tuurde om Groemp's enorme, smerige oor om te zien waar Hardsteen naar keek of luisterde. Een minuut kroop voorbij. James wist, dat hij beter niets kon zeggen. Dan, niet ver van hen vandaan was er een ruw schurend geluid. Iets kroop ongezien door de gevallen bladeren en stopte weer. Een tak brak, alsof er op gestaan werd. James' hart begon onverwacht te bonken. Noch Groemp noch

Hardsteen bewogen. James zag dat Hardsteen zijn hoofd een klein beetje draaide in een poging de locatie van het geluid te bepalen.

Daar was het weer! Dichterbij deze keer maar nog steeds onzichtbaar. Het bevond zich voor hen, achter was stuikgewas wat zich als afscheiding voor de kant van hun pad bevond. James kon het niet helpen dat hij dacht, dat er iets totaal onmenselijks aan het schurende geluid was. Het was, op een of andere manier, te druk. Zijn nekharen gingen overeind staan.

Hardsteen klopte op het achterhoofd van Groemp en hij wees naar de grond, hij strekte zijn arm ver uit zodat Groemp zijn hand kon zien. James voelde de reus zakken en was opnieuw verrast over de beheersing van de beweging. De bladeren op de grond knisperden slechts zacht toen Groemp zijn handen op de grond zette. Hardsteen glipte geruisloos van Groemp's rug. Zijn ogen waren strak gericht op het struikgewas voor hem.

'Blijf bij--.'

Hij werd onderbroken door het geluid van een schurende beweging. Het was deze keer veel dichterbij en nu kon James ook de beweging zien. Dode bladeren verspreidden zich in de lucht terwijl een grote schaduw door het stuikgewas schuurde, zich met een ongelofelijke snelheid voortbewegend. Het stoof in en uit de stammen van de bomen en ramde door de bosjes. Het leek of het veel te veel poten had en er was een vreemde gloed die van zijn voorkant ontsprong. Het flikkerde wild met de bewegingen van het ding. Hardsteen sprong voor Groemp toen het ding eraan kwam. Hij zwaaide met een geofende beweging van een getrainde Schouwer met zijn toverstok en zond een rode lamspreuk naar het bos en de rommelige bladeren. Het creatuur veranderde van richting, stoof om hen heen en zocht zijn heenkomen in een diepe geul. De flikkerende blauwe gloed liet zijn voortgang zien, terwijl het over dode stammen krabbelde die zijn teruggang in het bos markeerde.

'Blijf allebei bij Groemp,' gromde Hardsteen terwijl hij aanstalten maakte om achter het wezen aan rennen. 'Groemp, als er iets anders dan mij terugkomt, verpletter het.' Hij bewoog met een verbazende behendigheid voor iemand met zijn omvang. Enkele seconden later hoorde ze niets meer van het terugtrekkende ding, of van hem. De twee jongens sprongen van de schouders van Groemp om in de geul te gaan kijken.

'Wat was *dat?*' vroeg Daan ademloos.

James schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet eens of ik het wel *wil* weten. Het was in ieder geval niet de gast waar we naar zoeken.'

'Daar ben ik blij om,' zei Daan met overtuiging.

Ze keken naar de geul waar Hardsteen en het ding in verdwenen waren. Het doordringende koor van krekels en de flitsen van de vuurvliegjes vulde de bossen opnieuw, alsof te ontkennen, dat er iets ongebruikelijks gebeurd was. Er kwam geen geluid of beweging van de geul.

'Hoe ver zal hij dat ding opjagen?' vroeg Daan na een poosje aan James.

James haalde zijn schouders op. 'Tot hij het te pakken heeft denk ik.'

‘Of dat het, hém te pakken heeft,’ vulde Daan aan. ‘Weet je, ik voelde me een heel stuk beter toen we op de schouders van onze grote vriend zaten.’

‘Goed idee,’ beaamde James. Hij draaide zich naar Groemp. ‘Hé, Groemp kun je --,’

Hij haperde. Groemp was weg. Daan en James keken enige seconden in het rond, beide te verbijsterd en verontrust om iets te zeggen. ‘Daar,’ zei Daan opeens, hij prikte een vinger in de richting van het meer. James keek op. Groemp verdween op zijn dooie akkertje op dat ogenblik om een enorme met mos bedekte rots. ‘Kom op, we mogen hem niet uit het oog verliezen!’

Beide jongens renden achter de reus aan, klauterde over grote gevallen bomen en gleden over met bladeren bedekte rotsen. Ze renden om de torenhoge rots waar ze Groemp achter hadden zien verdwijnen. Groemp die nóg verder weg was ontweek een overhangende dode boom.

‘Waar gaat hij heen?’ riep Daan buiten adem.

‘Groemp!’ riep James, aarzelend om te hard te gillen uit angst nog meer van die afschuwelijke schurende creaturen aan te trekken. De nacht was donkerder geworden. Zwarte wolken blokkeerden de maan waardoor de bossen een opeenhoping van donkere schaduwen werden. ‘Groemp, kom terug! Wat ben je aan het doen?’

Minuten lang volgden Daan en James Groemp’s pad, worstelend door droge beddingen en over boomstammen die de reus met een enkele stap gepasseerd was. Uiteindelijk haalden ze hem in bij de rand van het meer, waar een aantal kleine beboste eilandjes het zicht over het water blokkeerde. De lucht rook bedompt en mossig en het wemelde van de kleine insecten. Groemp stond onder een knoestige boom. Ruwweg plukte hij walnoten van de takken en propte ze in zijn mond, schil en al. Hij vermaalde ze hoorbaar toen de jongens buiten adem aankwamen.

‘Groemp!’ riep Daan, moeizaam op adem komend. ‘Wat ben je aan het doen?’

Groemp keek met een verwonderde uitdrukking naar waar het geluid van Daan’s stem vandaan kwam. ‘Groemp honger,’ was het antwoord. ‘Groemp ruikt eten. Groemp eet en wacht. Kleine man komt terug.’

‘Groemp, we zijn verdwaald! Titus weet niet waar we zijn!’ zei James en probeerde niet boos te worden. Groemp staarde, nog steeds walnoten krakend, naar hem, zijn uitdrukking was er een van milde verwarring.

‘Maakt niet uit,’ zei Daan. ‘Laat hem zijn noten eten daarna laten we hem ons terugdragen naar waar we vandaan gekomen zijn.’ Hij liet zich op een rots zakken en bekeek de schrammen en bulten die hij tijdens de achtervolging had opgelopen. James vertrok geïrriteerd zijn gezicht. Hij besepte, dat het geen zin had om met de reus te pleiten.

‘Oké,’ zei hij gelaten. ‘Groemp, draag ons terug als je klaar bent. Snap je?’

Groemp gromde goedkeurend en trok een van de grotere boomtakken naar zich toe waardoor deze vervaarlijk kraakte.

James zwierf doelloos naar de rand van het water en duwde een bosje riet opzij.

Het meer leek vanaf hier op een kreek, met slechts een smalle stroom groen water tussen de wal en een van de moerasachtige eilandjes. Het eiland was overwoekerd met dicht opeen gepakte bosjes en bomen. Het bood een aanblik van een plek die in ieder geval een deel van het jaar onder water lag. Een meter of tien verderop was een groep bomen van het eiland omgevallen. James ging er van uit, dat ze tijdens een recente storm van hun plek waren gerukt. Het plaatje was opmerkelijk lelijk en in het schemerige duister van de avond angstaanjagend.

James wilde net terug gaan, bezorgd dat Hardsteen naar hen op zoek zou zijn, toen de maan tevoorschijn kwam. Terwijl het zilveren licht zich over de bossen verspreidde, stopte James. Een langzame, ijzige rilling trok van top tot teen door hem heen. De krekels waren opeens doodstil. James stond als aan de grond genageld, bevroren, met uitzondering van zijn ogen die de omliggende bossen afzochten. De stilte van de krekels was niet de enige verandering. Het constante knipperende flitsen van de vuurvliegjes was ook gestopt. Het bos was in het badende maanlicht compleet en plotsklaps stil.

‘James?’ Daan’s stem klonk in de plotselinge overheersende stilte gespannen. ‘Is dit... je-weet-wel... normaal?’ Hij sloot zich bij James aan bij het meer. ‘En wat is er aan de hand met *die* plek?’

James keek naar Daan. ‘Welke plek?’ Hij volgde de blik van Daan en hapte naar adem.

Het eiland, dat net voor de wal lag, was veranderd. James kon niet zeggen dat er een individueel deel anders was. Het was net dat, wat er enkel minuten geleden uit had gezien als willekeurige verzameling bomen, nu, in het zilveren maanlicht, meer leek op een verborgen oeroud bouwwerk. Er was een onmiskenbare suggestie van pilaren en poorten, stuwmuuren en waterspuwers, allen ambachtelijk uit het eiland’s natuurlijke begroeiing gemaakt, als was het een soort ongelofelijke optische illusie.

‘Die tent staat me *niet* aan,’ zei Daan met zachte stem overtuigend.

James keek verder, de groep bomen die over het water gevallen was en het eiland met de wal verbond waren ook veranderd. James kon zien, dat ze er nu netjes en ordelijk bij lagen. Twee ervan waren samen gevallen waardoor ze iets vormde wat overduidelijk een brug was. De brug lag gelijkmatig en was zo gevormd, dat ze een overeenkomst vertoonde met een enorme drakenkop. Een bruine steen stak als een oog tussen de wortels uit. Twee andere bomen, die half omgevallen waren, maakte de bovenkaak, die over de brug uitstak als zouden ze op iemand neerklappen wanneer die zou proberen om over te steken.

James liep behoedzaam naar de brug.

‘Hé, je gaat daar toch niet naar binnen?’ riep Daan. ‘Het ziet er niet gezond uit.’

‘Kom op,’ zei James, zonder om te kijken. ‘Je zei toch dat je avontuur wilde en echt wild spul.’

‘Nou, eigenlijk denk ik dat ik die dingen in kleine porties wil. Ik had genoeg met dat idiote monster dat we zagen, als je het niet erg vindt.’

James baande zich een weg door de overwoekerende bosjes en dunne boompjes, en stond toen aan het begin van de mond van de brug. Er dichterbij gekomen, was het nog perfecter. Er waren leuninggen gevormd door gevallen takken, glad en gemakkelijk om bij te kunnen en de twee bomen die de vloer van de brug vormde lagen zo dicht bij elkaar, met takjes en bladeren ertussen, dat het gemakkelijk was om er overheen te lopen.

‘Goed, blijf hier,’ zei James, het niet erg vindend dat Daan terughoudend was. Het mysterieuze was juist wat James vreemd genoeg aantrok. Hij stapte op de brug.

‘Ahh, jakkes,’ kreunde Daan. Hij volgde.

Het eiland aan de kant van de brug vertoonde een gecompliceerde groei. Takken en kleine bomen hadden zich gevormd tot een paar hoge, versierde poorten. Daar voorbij was een ondoordringbare schaduw. Terwijl James dichterbij sloop merkte hij op, dat de takken een herkenbaar patroon tussen de poorten vormde.

‘Ik denk, dat er iets op staat,’ zei hij, met zijn stem gedaald tot bijna een fluister. ‘Kijk. Het is een gedicht of rune of iets.’

Zo gauw hij in staat was om de eerste woorden te ontcijferen kwam de rest in zicht, alsof hij alleen zijn ogen moest trainen om het te zien. Hij stopte en las hardop:

Toen bij het licht van Sulva helder

Vond ik de Grot Bewaar;

Voordat de tijdloze nacht betaalde,

Deed wek zijn trage slaap.

Eens terug de rafelende ochtend

Zonder een reliek verloren

Voorbij een leven, een nieuw tijdperk

De Hal der Oudste' Kruising.

Iets in de tekst deed James huiveren.

‘Wat betekent het?’ vroeg Daan nadat hij het twee keer gelezen had.

James haalde zijn schouders op. ‘“Sulva” is een oud woord voor “Maan”. Dat weet ik. De Grot Bewaar is een middeleeuwse manier om een soort van kelder aan te duiden. Ik denk, dat het eerste gedeelte betekent, dat je dit hier alleen maar kan vinden wanneer de maan erop schijnt. Dat moet waar zijn, want toen ik het in het

donker zag leek het op een lelijk oud eiland. Dus dit moet de Grot Bewaar zijn, wat dat dan ook mag wezen.'

Daan leunde naar voren. 'Wat dan met dit gedeelte? "Eens terug de rafelende ochtend" klinkt alsof we geacht worden om terug te komen wanneer de zon schijnt, hè? Klinkt goed voor mij.'

James negeerde Daan, hij vouwde zijn hand om de poort en trok er hard aan. Er klonk een houten gerammel, maar hij gaf niet mee. De actie scheen een reactie van het eiland op te roepen. Een plotseling, kruipend geluid klonk van onder de jongens hun voeten. James keek naar beneden en sprong achteruit toen uitlopers van doornige takken van onder de brug omhoog kwamen. De takken duwden zich door de poort en weefden zich met het geluid van een brandende krant omhoog. De doornen hadden een lelijke paarse kleur alsof ze gevuld waren met een soort vergif. Ze bleven groeien terwijl James keek. Na een minuut waren de poorten compleet door hen omwikkeld, de woorden uit het zicht onttrekkend. Het lawaai van hun groei stierf weg.

'Nou, dat is het dan,' zei Daan met een merkwaardig hoge stem. Hij stond achter James en bewoog zich langzaam achteruit. 'Ik denk, dat deze plek met rust gelaten wil worden, denk je ook niet?'

'Ik wil nog een ding proberen,' zei James en trok zijn toverstok uit zijn gewaad. Zonder er bij na te denken richtte hij zijn stok naar de poort. '*Alohomora*.'

Er spoot een gouden straal weg en deze keer was het resultaat direct en krachtig. De poorten weerstonden de spreuk en verpletterden hem in een uitbarsting van glitters. Het complete eiland leek te huiveren, zich dreigend te spannen. Er klonk een geluid als van duizend mensen die plotseling inademden, toen klonk een stem. Een volledig onmenselijke, zwervende soort stem sprak.

'Breng... U... Vanhier!'

James struikelde achteruit door de heftigheid van de reactie en botste tegen Daan waardoor ze beiden op de brug vielen, deze schudde onder het gewicht van hen. Dan zag James dat de poorten slingerden en over leunden. De bomen boven hen, die gemaakt waren om eruit te zien als de bovenkaak van de drakenkop, begonnen te kraken en bogen naar beneden, hun gebroken takken zagen er steeds meer uit als tanden.

'Breng... U... *Vanhier!* ' zei het eiland opnieuw. De stem klonk als of hij bestond uit miljoenen kleine stemmen, fluisterend en raspand, als een eenheid sprekend.

De vloer van de brug bokte en rukte zich los van de waterkant. De bovenkaak kraakte en begon in te storten, klaar om de beide jongens te verorberen. Ze klauteren wild achteruit, vielen over elkaar heen en landden net op de groene waterkant toen de brug zich losrukte. De gigantische kaken knapten en kraakten woest. Afgebroken takken en stukjes schors die van de schuddende vorm spatte, besproeide James en Daan terwijl ze weg doken. Hun handen gleden uit over dode bladeren en dennennaalden.

De grond onder hen rommelde. Wortels begonnen omhoog te komen vanuit de aarde, de grond openwerkend. James voelde de waterkant onder zich uiteen vallen,

zijn voet gleed in een net ontstaand gat en hij trok hem er precies op tijd uit om een peenachtige wortel te ontwijken die hieruit omhoog schoot. Hij worstelde om te ontsnappen aan de ineens stortende waterkant, maar deze zonk snel weg onder hem en trok hem terug naar de rand van het water. Het oppervlak van het meer rolde verwoed in een aanzienlijke watergeul. De voeten van de jongens pletsten in de bagger, het zoog aan hen en trok hen naar beneden. Daan graaide naar de kant terwijl hij langzaam teruggetrokken werd naar het gretige water. James grabbelde voor houvast maar niets leek solide. Zelfs de boomwortels die omhuld werden door de verkrumelde aarde kwamen los en werden glad in zijn handen, bedekt door een walgelijk slijm dat in grote delen losliet.

Dan, opeens, was Groemp er. Hij viel op zijn knieën, greep met een hand een boomstam die in de buurt lag en reikte met zijn andere naar Daan die het dichtsbij was. Hij plukte de jongen uit de blubber en plaatste hem op zijn schouder. Daan hield zich met beide handen vast aan Groemp's hemd toen de reus naar voren boog om James op te pikken, die in het rollende water bijna kopje onder ging. Een afgrijselijke, harige wortel slingerde over het water, krulde zich om James' enkel en rukte hem terug. Hij hing vast in de lucht tussen Groemp's greep en die van de afschuwelijke wortel. James was er van overtuigd dat hij in tweeën getrokken zou worden door de kracht die op hem uitgeoefend werd. De wortel gleed van zijn broekspijp en rukte zijn schoen uit. James zag hoe de twijg hongerig rond zijn schoen draaide en deze onder water trok.

Groemp probeerde op te staan maar wortels schoten omhoog vanuit de grond rondom hem. Grote, draaiende houten tentakels draaiden zich om zijn benen, groene twijgen groeiden bliksemsnel over de dikkere tentakels, naaiden zichzelf met kleine draadachtige wortels door de stof van zijn broek. Groemp gromde en trok, scheurde zijn broek en rukte de wortels verder uit de grond maar hun gecombineerde kracht was te groot. Ze trokken hem terug in een knielende positie, kropen toen omhoog, omwikkelde zijn middel en klommen op zijn rug en schouders. De twijgen belaagden James en Daan opnieuw en dreigden hen eraf te trekken. Groemp brulde opnieuw toen een van de twijgen zich om zijn nek draaide en hem lager dwong, hem trekkend naar de watergeul.

Net toen James van Groemp's schouder begon te glijden, naar de grond getrokken door tientallen gespierde twijgen, vulde plotseling een lichtflits de lucht. Het was temperamentvol goudgroen en werd vergezeld door een laag zoemend geluid. De twijgen en wortels draaiden weg van het licht. Ze ontspanden, vervuld van afkeer, maar waren ontzettend terughoudend om hun prooi achter te laten. Golven van licht spoelden over hen en iedere golf ontspande de ineens gestrengelde massa totdat de kleinere twijgen als dood weg vielen en de grotere wortels zich terug trokken, met een akelig, gorgelend zuigend geluid verdwijnend in de aarde.

Groemp, James en Daan vielen en klauterden uit alle macht totdat ze vaste grond voelden. Daar stortten ze in, hijgend en puffend op de dode bladeren en gebroken takken.

Toen James zich omrolde en zich op zijn knieën hees, stond er dichtbij een persoon die flauw glansde met hetzelfde goudgroene licht dat de twijgen verjaagd had. James

kon door deze figuur heen kijken, hoewel hetgeen hij er doorheen zag zowel verhelderd als gereflecteerd was, zoals de dingen eruit zien als je er door een waterdruppel naar kijkt. De figuur zag eruit als een vrouw, lang en erg dun in een donkergroene jurk die vanaf haar heupen recht naar beneden viel en, kennelijk, dwars door de grond. Haar witgroene haren spreidde zich als een corona rond haar gezicht uit. Ze was prachtig, maar haar gezicht stond ernstig.

‘James Potter, Daan Wilstra, Groemp, zoon van de aarde, jullie zijn hier in gevaar, jullie moeten het bos verlaten. Geen mens is nu veilig onder het bladerdek.’

James stond moeizaam op. ‘Wie bent u? Wat was dat?’

‘Ik ben een Dryad, een geest van het bos. Ik was in staat om de Stem van het Eiland te doen zwijgen maar ik kan het niet voor langere tijd bedwingen. Het wordt per dag onrustiger.’

‘Een geest van het bos?’ vroeg Daan toen Groemp hem nogal hardhandig op zijn voeten zette. ‘De bossen hebben een geest?’

‘Ik ben een Dryad, een boomnif, een geest van één boom. Alle bomen in het bos hebben een geest maar zij slapen al vele eeuwen, verzonken, diep in de aarde, bijna vergeten. Tot nu. De Naiads en Dryads zijn gewekt maar we weten niet waarom. De laatste mensen die eens met bomen spraken zijn verdwenen en vergeten. Onze tijd is voorbij. Toch zijn we opgeroepen.’

‘Wie heeft jullie opgeroepen?’ vroeg James.

‘We zijn ondanks onze inspanning niet in staat dit te achterhalen. Wij zijn niet meer in harmonie met elkaar. Vele bomen herinneren zich alleen de zaag van de mensen, niet zijn zaaien. Zij zijn oud en boos, willen alleen nog schade toebrengen aan de mensenwereld. Ze zijn overgegaan. Jullie hebben hun toorn ervaren maar niet op de wijze die zij graag willen.’

‘Wat bedoelt u met dat “overgegaan”?’ vroeg Daan die een stap naar voren deed, gevangen door de schoonheid van de Dryad. ‘Is het die plek? Het eiland? De... De Hal der Oudste’ Kruising?’

‘De tijd van de mens op aarde is maar kort, maar wij bomen zien de jaren voorbij gaan als waren het dagen. De sterren zijn bewegingloos voor jullie, maar wij zien en bestuderen de hemel als was het een dans,’ zei de Dryad met een zachtere stem, bijna dromend. ‘Sedert ons ontwaken is de dans van de sterren smartelijk geworden, zij tonen duizend donkere bestemmingen voor de mensenwereld, alles in afwachting van de balans in de komende dagen. Slechts één doel draagt het goede. De overige zijn zwaar van bloedvergieten en verlies. Groot verdriet. Donkere tijden, met oorlog en hebzucht, machtige tirannen, gebrek en verschrikking. Veel zal worden bepaald door het sluiten van deze cirkel. Wij, het boomvolk, kunnen voor dit moment enkel toezien. Maar degene onder ons die hoopvol blijven voor de herinnering van de harmonie tussen onze wereld en de wereld van de mensen zullen, als de tijd daar is, helpen waar ze kunnen.’

James was als gehypnotiseerd door de stem van de Dryad, maar bemerkte een gevoel van hopeloosheid en frustratie in haar woorden. ‘Maar u zei dat er een kans is

om deze oorlog te voorkomen. Wat kunnen wij doen? Hoe kunnen wij die ene goede bestemming laten gebeuren?’

Het gezicht van de Dryad verzachtte. Haar amandelvormige ogen glimlachte triest. ‘Er is geen manier om het pad te voorspellen van een enkele actie. Het kan zijn, dat jullie nu al hetgeen aan het doen zijn, dat vrede zal brengen. Het kan ook zijn, dat de dingen die gedaan worden voor het goede, die dingen zijn die tot oorlog zullen leiden. Je moet doen wat je kunt doen, maar alleen met een heldere geest.’

Daan riskeerde een schampere lach. ‘Hebben we veel aan, Sensei.’

‘Er zijn grotere gevaren in de maak van bestemmingen, dan waar je nu van weet, James Potter,’ zei de Dryad dichter naar James bewegend zodat haar licht over zijn gezicht speelde. ‘De vijand van jouw Vader en van ieder die je lief is, is dood. Maar zijn bloed klopt in een ander hart. Het bloed van jouw grootste vijand leeft nog.’

James voelde zijn knieën week worden. Hij wankelde en stak zijn hand uit om aan een boom naast hem steun te zoeken. ‘Vol...Voldemort?’ fluisterde hij.

De Dryad knikte, blijkbaar onwillig deze naam uit te spreken. ‘Zijn gewenste plan is voor altijd door jouw Vader gedwarsboomd. Maar hij was ongelofelijk vaardig. Hij bereidde een vervolgplan. Een opvolger, een bloedlijn. Het hart van die bloedlijn klopt vandaag, op dit moment, nog geen kilometer van hier.’

James lippen trilden. ‘Wie?’ vroeg hij nauwelijks hoorbaar. ‘Wie is het?’

Maar de Dryad schudde het hoofd al treurig. ‘Het wordt ons onthouden dit te weten. Niet van buitenaf, maar van binnenuit. Deze bomen die zich tegen ons gekeerd hebben vertroebelen ons zicht, houden veel van ons in slaap. Wij weten alleen, dat het hart klopt, dat het hier is, maar niets meer. Je moet op je hoede zijn, James Potter. Jouw vaders gevecht is gestreden. De jouwe begint.’

De Dryad begon te vervagen. Haar ogen sloten zich en terwijl ze in het niets verdween leek ze al te slapen.

Er klonk een krakende kreun, gevolgd door een gespetter van het eiland.

‘Nou,’ zei Daan gemaakt opgewekt. ‘Wat denk je, zullen we maar op de schouders van je enorme vriend klimmen en een herinnering van deze plek maken, voordat die dat met ons doet?’

Gedrieën ontmoette ze Titus Hardsteen halverwege de plaats waar ze hem voor het laatst hadden gezien. Zijn gezicht stond op onweer, maar alles wat hij zei was, ‘Is iedereen in orde?’

‘Goed genoeg,’ riep Daan vanaf Groemp’s schouder. ‘Maar laat me u vertellen, dat we een bizarre tijd hadden.’

Groemp boog zich om Hardsteen op zijn rug te laten klimmen. ‘Het heerst dan, is ’t niet?’ gromde Hardsteen.

Daan stak zijn hand uit met de bedoeling Hardsteen te helpen maar werd bijna van zijn plek gerukt. ‘Wat was dat eigenlijk waar u achteraan zat?’ vroeg hij aan Hardsteen.

‘Spin. Ongetwijfeld een van Aragog’s nakomelingen. Ze zijn de afgelopen tien tot twintig jaar vrij dom geworden maar deze had een speeltje voor zichzelf gevonden.’ Hardsteen hield iets omhoog en James zag dat het een kleine videocamera was die de indringer gebruikt had op het Zwerkbalveld. ‘Hij werkte nog toen ik de spin inhaalde, dat kleine scherpje was verlicht. Ging kapot toen ik het beest, euh, heenzond. Uiteindelijk had hij een goed galgenmaal.’

James rilde onwillekeurig toen Groemp zijn weg door het bos terug maakte. ‘Denkt u echt, dat het... die gast opgegeten heeft?’

Hardsteen spande zijn kaak. ‘Cyclus van het leven, James. Letterlijk genomen eten spinnen geen mensen. Ze zuigen hun sappen op. Akelige manier om te gaan, maar uiteindelijk is hij geen probleem meer.’

James zei het niet, maar hij had het idee dat de echte problemen nog maar net begonnen waren.

Woensdagochtend. James voelde zich lamlendig en prikkelbaar toen hij de Grote Zaal binnen ging om te ontbijten. Het was een grondig akelige ochtend, met een lage, sombere lucht die het bovenste gedeelte van de Grote Zaal vulde, en een dunne mist bespatte de ramen. Ralph en Daan zaten aan de tafel van de Zwadderaars. Daan blies over zijn traditionele ochtendkoffie en Ralph viel met een botermesje een sinasappel aan, hij zaagde erdoorheen, schil en al. Ze leken niet veel met elkaar te praten. Daan was een typisch ochtendmens en hij was toch even laat naar bed gegaan als James. Daan noch Ralph keken op en James was daar blij mee. Hij was nog steeds boos en verongelukt over Ralph. Maar daar voorbij was hij meer verdrietig en had pijn door het verraad van de jongen. Hij probeerde geen afkeer tegenover Daan te voelen omdat hij bij Ralph zat, maar hij was te moe om hier een poging voor te doen en de sfeer van deze morgen hielp ook niet.

James zocht zijn weg naar de Griffoendortafel, terwijl hij liep keek hij naar het podium. Zowel zijn Vader als Titus Hardsteen waren nergens te bekennen. James bedacht dat ondanks het late tijdstip gisterenavond, zij al vroeg opgestaan waren, het ontbijt al gebruikt hadden en nu met hun bezigheden voor de dag begonnen waren. De gedachte dat zijn vaders' en Titus' dag al begonnen was, waarschijnlijk vol met opwindende ontmoetingen en geheime intriges terwijl hij nu gewoon aan het ontbijt zat op weg naar een dag van sombere lessen en huiswerk, maakte hem melancholisch. Hij vond een plek die omgeven was van opgewekt babbelende Griffoendoren, liet zich erop vallen en begon automatisch, vreugdeloos te eten.

De nacht ervoor was James, voor meer dan twee uur na hun terugkomst na de onderzoeken van de omgeving bij het meer, op geweest met Titus Hardsteen, zijn Vader en professor Anderling. Titus had met zijn toverstok een signaal afgegeven zodra ze het kasteel bereikt hadden om zo Harry, Ted, Prechka en Hagrid op te roepen van hun speurtocht. Toen ze zich verzameld hadden bij Hagrid's hutje zond professor Anderling Groemp en Prechka weg na hen formeel bedankt te hebben en hen een ton met boterbier aan te bieden voor hun inspanning. Hierna kwamen ze bijeen in Hagrid's huisje en zette zich aan zijn grote, ronde, ruwe tafel, dronken thee die verdacht troebel en bruin was en een vage medicinale afdrank had, en vermeden de nogal oude biscuitjes.

Hardsteen had als eerste gesproken. Hij legde aan iedereen uit hoe hij eerst de spin had gehoord en daarna had achtervolgd na James en Daan onder de bescherming van Groemp te hebben geplaatst. Harry had ongemakkelijk op zijn stoel geschoven, maar onthield zich van commentaar. Uiteindelijk was hij degene geweest die gevraagd had of James mee mocht met deze zoektocht en had toegestemd, hoewel terughoudend, dat Daan hem vergezelde. De Directrice had toen ze zag dat Daan het hutje binnenkwam, nogal lang en doordringend naar Harry gekeken. Nu keek ze naar Titus Hardsteen en vroeg hoe hij het leven van de spin beëindigd had.

Hardsteen's kraalvormige ogen glommen een beetje toen hij zei. 'Beste manier om een spin te doden die niet onder je schoen past, is om zijn poten eraf te halen. De eerste is het lastigst. Daarna wordt het makkelijker en makkelijker.'

Hagrid wreef zijn hand over zijn gezicht. 'Arme ouwe Aragog. As ie nog geleefd had om zijn nakomelinge wild te zien worde, was het z'n dood geworde. Arme jochie, dee gewoon wat spinne doen. Ken 't em niet kwalijk neme.'

'De spin had de camera van de indringer,' zei Harry kijkend naar het gebroken apparaat dat op tafel lag. De lens was gebarsten en het kleine schermje aan de achterkant was gekraakt. 'Dus we weten, dat de man via de bossen aan het meer ontsnapte.'

'Akelige manier om zo aan je einde te komen, wie het ook geweest is,' zei professor Anderling.

Harry's uitdrukking bleef onbewogen. 'We weten niet zeker of de spin deze man te pakken heeft gehad.'

'Lijkt me onwaarschijnlijk, dat het ding gevraagd heeft of hij de camera mocht lenen om er filmpjes van de kinderen mee te maken. Is 't niet?' bromde Hardsteen. 'Spinnen zijn niet het meest beleefde soort. Ze zijn meer het hongerige.'

Harry knikte nadenkend. 'Je hebt waarschijnlijk gelijk, Titus. Toch, er is altijd de kans dat de indringer de camera heeft laten vallen en de spin hem gewoon heeft gevonden. Het zou geen kwaad kunnen om voorlopig de beveiliging te verhogen, Minerva. We weten nog steeds niet hoe deze persoon binnen kon komen en wie het was. Totdat we hier duidelijkheid over hebben is er een blijvend risico op herhaling.'

'Ik ben erg geïnteresseerd om te weten hoe deze camera op het terrein heeft kunnen werken,' snoof de Directrice, haar blik op het apparaat gericht. 'Het is algemeen

bekend dat Dreuzelmaterialen van dit soort niet werken in de schools magische omgeving.'

'Dat is inderdaad overbekend, Directrice,' beaamde Hardsteen. 'Maar slechts weinig begrepen. De Dreuzels zijn oneindig inventief met hun gereedschappen. Wat eens een feit was, is dat mogelijk al lang niet meer. We weten allen, dat de beschermende spreuken die sinds de Strijd rond het terrein zijn opgetrokken, niet zo perfect zijn als degene die werden onderhouden door de oude Perkamentus, dat hij rustte in vrede.'

James dacht aan Ralph's GameDeck. Maar besloot hier niet over te beginnen. De kapotte videocamera was alle bewijs welke ze nodig hadden, dat tenminste sommige moderne Dreuzelapparaten op het schoolterrein werkten.

Tenslotte richtte men zich naar James en Daan. James legde uit hoe Groemp weg was gedwaald op zoek naar eten en hoe zij hem achtervolgd hadden, hem hadden teruggevonden aan het meer en het moerasachtige eiland. Daan bemoeide zich er nu mee en beschreef het mysterieuze eiland en de brug. Hij omzeilde voorzichtig het gedeelte waarin James had getracht de poorten magisch te openen en James was daar opgelucht over. Het had dom geleken op het moment dat hij het gedaan had en hij had er spijt van. Toch, toen, op dat moment, had het goed gevoeld. Om de beurt vertelden ze over de betoverde drakenkopbrug die had geprobeerd hen op te eten en daarna de aanvallen van de twijgen die hen bijna in de watergeul getrokken hadden. Als laatste vertelde James het verhaal van de boomnif.

'Naiads en Dryads?' riep Hagrid verbijsterd. James en Daan stopten en keken hem aan. Hagrid ging verder, 'Nou, die bestaan toch nie echt? 't Benne allenig verhaaltjes, een mythe, toch?' Hij stelde deze vraag aan de volwassenen.

'De meerbossen zijn enkel een verlenging van het Verboden Bos,' zei Harry. 'Als er een plek is waar dingen als Naiads en Dryads kunnen bestaan, dan is dat daar. Toch, als het waar is, zijn ze al honderden jaren niet gezien. Natuurlijk denken we aan hen als ware het mythes.'

'Wat bedoeld u met "als het waar is"?' vroeg James wat luider dan in zijn bedoeling lag. 'Wij zagen haar. Zij sprak met ons.'

'Je Vader is een Schouwer, James,' zei professor Anderling geduldig. 'Alle mogelijkheden moet hij open houden. We staan allemaal onder een grote spanning. Het is niet dat we je niet geloven. We moeten eenvoudig vaststellen wat de meest waarschijnlijke verklaring is van wat jullie zagen.'

'De meest waarschijnlijke uitleg voor *mij* lijkt me dat ze was wie ze zei dat ze was.' zei James binnensmonds.

James had opzettelijk niets gezegd tegen zijn Vader, of een van de andere volwassenen, over het laatste wat de nimf gezegd had, het gedeelte over de opvolger, het bloed van de vijand in een ander kloppend hart. Deel van zijn weerwil was de herinnering aan de verhalen van zijn Vader, hoe die behandeld werd door de tovenaarsgemeenschap. Hoe er aan hem getwijfeld was toen hij terugkwam van het Tover School Toernooidoolhof met het verhaal van Voldemort's terugkeer en hij in diskrediet werd gebracht. Een ander deel was, dat zijn Vader niet bereid was het

gedeelte van de Dryad te geloven. Als hij daaraan twijfelde, hoe kon hij dan aanvaarden dat de Dryad een nieuw soort Voldemort voorspeld had, door een afstammeling, een bloedlijn? Maar de reden die uiteindelijk bepaalde dat James niets vertelde, waren de laatste woorden die de Dryad gesproken had: *Jouw vaders gevecht is gestreden. De jouwe begint.*

De gesprekken werden nog lang nadat ze tot in detail waren doorgenomen en uitgeplozen, nabesproken, en James was er flauw van geworden. Hij wilde terug naar het kasteel zodat hij kon gaan slapen en nog meer, hij wilde nadenken over wat de Dryad gezegd had. Hij wilde ook uitpuzzelen waar het eiland voor was en wat de tekst op de poort betekende. Hij wilde het niet vergeten en zijn handen jeukten om het op te schrijven nu het nog vers in zijn geheugen zat. Hij was er ergens zeker van, dat het allemaal te maken had met het verhaal van Austramaddux en het geheime plan van de Zwadderaars om Merlijn terug te brengen en een beslissende oorlog te voeren tegen de Dreuzelwereld. Hij vroeg zich niet eens meer af of het wel waar was. Het moest wel waar zijn en het was aan hem om hen tegen te houden.

Na een hele tijd besloten de volwassenen hun gesprekken te staken. Ze hadden besloten dat het mysterieuze eiland, hoewel duidelijk gevaarlijk, slechts een van de vele mysterieuze en onuitlegbare gevaren was die het Verboden Bos verboden maakte. Hun eerste zorg was nog steeds om te ontdekken hoe de indringer binnen gekomen was en er voor te zorgen dat niemand anders in staat zou zijn hetzelfde te doen. Met dit besluit ging de vergadering uiteen.

Professor Anderling had James, Daan en Ted terug naar het kasteel vergezeld en hen op het hart gedrukt om de gebeurtenissen en gesprekken van deze nacht geheim te houden.

‘Vooral u, meneer Lupos,’ zei ze ernstig. ‘Het laatste dat we nodig hebben is dat u en die bende herrieschoppers in het midden van de nacht door de bossen gaan zwerven in een poging de ervaringen van meneer Potter en meneer Wilstra na te doen.’

Gelukkig beseft Ted, dat het geen zin had om te ontkennen dat dat een reële mogelijkheid was. Hij knikte en zei, ‘Ja, professor.’

James zag zijn Vader tijdens zijn bezoek nog maar een keer en dat was na de lessen die middag, net toen Harry, Titus en de Ministeriële gasten op het punt stonden om te vertrekken. Marcel was die middag teruggekomen en begeleidde James naar het

kantoor van de Directrice om gedag te zeggen aan zijn Vader en de rest. De groep was van plan om met Brandstof te reizen zoals ze ook gearriveerd waren en wilden van de openhaard van de Directrice gebruik maken voor hun vertrek, omdat die het best beveiligd was. Als het Marcel vreemd overkwam dat het kantoor nu toebehoorde aan zijn voormalige leerkracht in plaats van Albus Perkamentus, liet hij het niet blijken. Maar hij hield even halt bij het portret van het voormalige Schoolhoofd.

‘Weer weg is ie, hè?’ vroeg hij aan Harry.

‘Ik denk, dat hij hier over het algemeen alleen maar slaapt. Perkamentus heeft overal zijn portret,’ zuchtte Harry. ‘Om maar te zwijgen van alle Chocokikkerplaatjes. Hij komt daar nog soms tevoorschijn, alleen voor de lol. Ik bewaar de mijne in mijn portomonaie, voor alle zekerheid.’ Hij trok zijn portomonaie en haalde er een beduimeld kaartje uit. De portretruimte was leeg. Harry grijnsde naar Marcel toen hij hem terug stopte.

Marcel liep naar de groep die verzameld stond bij de open haard, Harry hurkte naast James.

‘Ik wil je bedanken, James.’

James verborg een trotse blik die op zijn gezicht wilde verschijnen. ‘Ik deed alleen wat u aan ons gevraagd had om te doen.’

‘Ik bedoel niet alleen het meegaan en uitvinden wat er aan de hand was,’ zei Harry met zijn hand op James’ schouder. ‘Ik bedoel het zien van de indringer op het veld en mij erop attent maken. En dat je oplettend genoeg ben om hem die andere keren te zien, je hebt een scherpe blik en scherpe geest, mijn jongen. Ik zou niet verrast moeten zijn en dat ben ik niet.’

James grijnsde. ‘Bedankt, Pap.’

‘Vergeet niet waar we het over gehad hebben onderlaatst. Weet je nog?’

James wist het nog. ‘Ik hoef de wereld niet in mijn eentje te redden.’ *Ik heb tenminste de hulp van Daan, dacht hij, maar zei niets, en misschien ook die van Ted, nu Ralph me verlaten heeft.*

Harry omhelsde met zijn zoon. Ze grinnikte naar elkaar, Harry met zijn handen op James’ schouders, dan richtte hij zich op en leidde James naar de open haard.

‘Vertel aan Mam dat het goed gaat en ik mijn groenten eet,’ instrueerde James zijn Vader.

‘En is dat zo?’ vroeg Harry met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Nou, ja en nee,’ zei James een beetje ongemakkelijk omdat iedereen naar hem keek.

‘Maak het waar en ik zal het haar vertellen,’ zei Harry die zijn bril af deed en in zijn mantel stopte.

Niet veel later was de kamer leeg op James, de Directrice en Marcel na.

‘Professor Lubbermans,’ zei de Directrice. ‘Ik denk, dat het het beste is, dat ik u informeer over wat er de afgelopen vier-en-twintig uur allemaal gebeurd is.’

‘U bedoeld over de indringer, Mevrouw?’ vroeg Marcel.

De Directrice keek hem verbijsterd aan. ‘Oké. Misschien zal ik mezelf dan herhalen. Vertel mij wat u allemaal al gehoord hebt, professor.’

‘Alleen maar dat, mevrouw. Het gerucht gaat onder de leerlingen dat er gisteren een man is gezien of gevangen op het Zwerkbalveld. Het gangbare verhaal is dat hij een afgevaardigde is van het gokgenootschap die of de uitslag doorgaf of de wedstrijd beïnvloedde. Pure onzin natuurlijk, maar ik neem aan dat het beter is om de tongen los te laten en het verhaal op te blazen tot iets onzinnigs, dan om alles te ontkennen.’

‘Meneer Potter zou het ongetwijfeld met u eens zijn,’ zei de Directrice direct. ‘Hoewel, omdat ik een beroep moet doen op uw hulp voor het verhogen van de beveiliging van het terrein, zal ik u precies uitleggen wat er gebeurd is. James, je hebt tijd om even te wachten, nietwaar? Ik zal de professor niet lang ophouden, dan zal hij je vergezellen door de gangen.’ Zonder op een reactie te wachten draaide zij zich naar Marcel en vertelde in detail over de gebeurtenissen van de afgelopen nacht.

James kende het hele verhaal natuurlijk, maar voelde toch dat hij buiten gehoorafstand moest blijven wachten bij de deur. Hij voelde zich ongemakkelijk en ietwat geïrriteerd. Per slot had hij de eerste rechten over deze indringer, hij had hem het eerst gezien en was degene geweest om hem op het Zwerkbalveld aan te wijzen. Het was weer net iets voor volwassenen om het te ontkennen als een kind iets zei, dan, als het waar bleek te zijn, het helemaal over te nemen en het kind buiten te sluiten. Dat was ook de reden, wist hij, waarom hij tegen de volwassenen nog niets verteld had over zijn zorgen ten aanzien van het Zwadderich - Merlijnplan. Hij voelde zich nu nog zekerder over zijn geheimhouding van dit plan, tot dat hij iets concreet kon bewijzen.

James kruiste zijn armen en drentelde naar de deur, keerde zich om om naar Marcel te kijken die voor het bureau van de Directrice zat en professor Anderling, die terwijl zij sprak, daar achter heen en weer liep.

‘Wat ben jij van plan, Potter?’ klonk een diepe lijzige stem achter James waardoor hij opsprong. Hij keek verschrikt in het rond. De stem klonk opnieuw voordat hij iets kon zeggen. ‘Vraag niet wie ik ben en verspil mijn tijd niet met een lading zinloze leugens. *Jij* weet precies wie ik ben. En *ik* weet, beter dan jouw Vader, dat jij *iets* van plan bent.’

Het was, natuurlijk, het portret van Severus Sneep. Zijn donkere ogen onderzochten James ijskoud, de mondhoeven wezen naar beneden, in een constante afkeuring.

‘Ik ben...’ begon James, maar stopte toen met het erg sterke gevoel dat als hij loog het portret dit zou weten, ‘Ik ga niets zeggen.’

‘Tenminste een eerlijker antwoord dan enig die ooit gegeven werd door je Vader.’ Sneep hield zijn lijzige stem, zacht genoeg om niet de aandacht van professor Anderling of Marcel te trekken. ‘Het is jammer, dat ik niet meer leef om Schoolhoofd te zijn, want ik zou methodes vinden om het hele verhaal van jou los te krijgen op één... of andere manier.’

‘Nou,’ fluisterde James zich wat dapperder voelend nu de eerste schrik over was, ‘ik denk, dat het dan maar goed is dat u geen Schoolhoofd meer bent, toch?’ Hij dacht dat het een beetje te veel was om te zeggen *het is dan maar goed dat u dood bent*. James’ Vader had een enorm respect voor Severus Sneep. Hij had zelfs Severus de tweede naam van Albus gemaakt.

‘Probeer niet bijdehand tegen mij te doen, Potter,’ sprak het portret eerder vermoeid dan boos. ‘Jij, anders dan je Vader, weet goed genoeg dat ik net zo toegewijd was aan Albus Perkamentus, en de val van Voldemort, als hij was. Jouw Vader geloofde, dat het aan hem was om de strijd in zijn eentje te winnen. Hij was dwaas en destructief. Denk niet, dat ik nog geen vijf minuten geleden niet dezelfde blik in *jouw* ogen zag.’

James wist niet wat te zeggen. Hij keek naar de donkere blik in het portret en fronste koppig.

Sneep zuchtte overdreven. ‘Dan moet je het zelf maar weten. Zo Potter, zo zoon. Niets lerend van de lessen uit het verleden. Maar weet dit: Ik zal je in de gaten houden, net als je Vader. Als je *ongenoemde* verdenking tegen alle waarschijnlijkheid zou kloppen, wees dan zeker, dat ik naar hetzelfde einde toe werk als jij. Probeer, Potter, niet dezelfde vergissingen te maken als je Vader. Probeer om niet anderen te laten opdraaien voor de gevolgen van jouw arrogantie.’

Het laatste raakte een gevoelige snaar bij James. Hij ging er vanuit dat Sneep zijn portret na deze uitbarsting zou verlaten, er van overtuigd dat hij het laatste woord had, maar dat deed hij niet. Hij bleef, met dezelfde doordringende blik in zijn ogen, James lezend als een boek. Toch was er niets gemeens in die blik, ondanks de scherpe woorden.

‘Jep,’ James vond weer kracht om te spreken. ‘Goed, ik zal dat in gedachten houden.’ Het was een laffe reactie en dat wist hij. Per slot was hij pas elf!

‘James?’ zei Marcel achter hem. James draaide zich en keek omhoog naar de professor. ‘Zo te horen had je een opwindende nacht vannacht. Ik ben nieuwsgierig naar de twijgen die jullie aangevallen hebben. Misschien kun je mij er op een keer wat meer over vertellen, ja?’

‘Tuurlijk,’ zei James met gevoelloze lippen. Toen hij achter Marcel aan naar de deur liep was het portret van Sneep nog steeds bezet. De ogen volgde hem donker toen hij het kantoor verliet.

9. Het Debat Bedrog

Terwijl James meer bekend werd met de gang van zaken op school, ging de tijd zonder het te merken voorbij. Daan bleef uitblinken in Zwerkbal en James bleef zich ongemakkelijk voelen bij Daan's succes. Hij bleef de steken van jalousie voelen telkens als hij de menigte hoorde juichen om een van Daan's goed geraakte Beukers, maar kon het niet helpen te glimlachen over de liefde die de jongen voelde voor deze sport, hoe hij zich verheugde op iedere wedstrijd, het teamspel en de kameraadschap. Ook werd James steeds zekerder over zijn eigen bezemvaardigheid. Hij oefende met Daan op het Zwerkbalveld, vele avonden, vroeg Daan om tips en technieken. Daan op zijn beurt, was altijd enthousiast en ondersteunend, vertelde dat James het echt zou halen om bij het Griffioendorteam te komen.

'Dan zal ik moeten stoppen met te oefenen met jou en je op je donder geven, weet je,' zei Daan, die naast James vloog en het schreeuwde over het gebrul van de passerende lucht, 'het zal anders zijn of ik heul met de vijand.' Zoals gewoonlijk wist James niet of Daan een grap maakte of niet.

James genoot ervan meer zekerheid te krijgen op de bezem, maar tot zijn eigen verbazing ontdekte hij dat hij gek werd op voetbal. Tina Kers had al haar klassen verdeeld in teams en een eenvoudig schema opgesteld om tegen elkaar te spelen. Veel studenten beheersten de benodigde basis van het spel en hun wil om de betere te zijn resulteerde in interessante lestijdwedstrijdjes. Soms vergat een leerling de niet magische oorsprong van de sport en zocht paniekerig zijn zakken naar zijn toverstok

of wees gewoon naar de bal en schreeuwde iets als *"Accio Voetbal!"* wat als resultaat een totale stilstand van de wedstrijd had omdat iedereen krom lag van het lachen. Op een keer had een Huffelpufmeisje eenvoudig de bal met beide handen gegrepen, de regels totaal vergeten en rende het veld af alsof ze rugby speelde. James ontdekte, terughoudend, dat professor Kers' inschatting van zijn vaardigheden redelijk correct waren. Hij was een natuurtalent. Hij kon de bal gemakkelijk met de punt van zijn gymshoenen onder controle houden, terwijl hij over het veld zig-zagde. Zijn beheersing van de bal werd beschouwd als een van de beste van alle nieuwbakken spelers en zijn scoringsgemiddelde was tweede, net onder Sabrina Hildegard, die, net als Daan, van Dreuzelouders was en, in tegenstelling tot Daan, toen ze jonger was in de Dreuzelcompetitie gespeeld had.

James en Ralph, spraken nauwelijks met elkaar. James eerste woede en weerzin waren weggezakt in een koppige afstandelijkheid. Ergens wist hij, dat hij Ralph moest vergeven en zelfs zijn excuses maken voor het schreeuwen tegen hem die dag in de Grote Zaal. Hij wist, dat als hij het goed speelde, Ralph waarschijnlijk zijn fout zou inzien, door de kant te kiezen van zijn Zwadderichafdeling. In plaats daarvan, leek Ralph te denken, dat het zijn plicht was om de Zwadderaars en het Progressieve Element zo eerlijk te steunen als hij kon. Als het niet voor Ralph's nogal zwakke en behoudende enthousiaste ondersteuning was, werd het voor James niet makkelijker om boos op hem te blijven. Ralph droeg de blauwe insignes en was bij de debatbijeenkomsten in de bibliotheek, maar hij deed dit met zo'n slaafse houding tot verplichting, dat het meer kwaad dan goed deed. Als een van de Zwadderaars al tegen hem sprak, richtte hij zich op en reageerde met een overdreven gretigheid, maar zakte in elkaar zodra ze hun aandacht op iets anders richtten. Het deed James een beetje pijn om het te zien, maar niet genoeg om zijn houding tegenover Ralph te wijzigen.

's Nachts in zijn kamer, of in een hoekje in de bibliotheek, bestudeerde James het gedicht dat hij en Daan op de poort van de Grot Bewaar hadden gezien. Met Daan's hulp had hij het uit herinnering opgeschreven en was overtuigd dat het hetzelfde was. Toch kon hij er niet veel van maken. Wat hij zeker wist, was dat de eerste twee regels erop duidde dat de Grot Bewaar alleen in het maanlicht ontdekt kon worden. De rest was een groot vraagteken, hij bleef maar hangen op de regel *"Deed wek zijn trage slaap"*, en vroeg zich af of dat kon slaan op Merlijn. Maar Merlijn sliep niet!

'Lijkt wel een variant op Doornroosje,' fluisterde Daan op een dag in de bibliotheek. 'Enige honderden jaren ergens in een torentje de tijd verslapend.' Daan had aan James het sprookje van Doornroosje uitgelegd en hij dacht hierover na. Hij wist, van horen zeggen in zijn vaders gesprekken met andere Schouwers, dat veel van de Dreuzelmythologie ontstaan was in de tijd dat er nog ontmoetingen waren met heksen en tovenaars. Verhalen van de tovenarijoverleving vonden hun plaats in Dreuzelsprookjes, werden veranderd en aangepast en veranderden in legenden en mythe. Misschien, mijmerde James die het verhaal van een langslaper die pas honderd jaar later wakker werd overdacht, was het een Dreuzelecho van het verhaal van Merlijn. Maar dit bracht noch James noch Daan dichter bij het uitvinden hoe Merlijn in staat was om na zoveel eeuwen terug te keren, noch bood het enig inzicht over wie er betrokken waren bij zo'n samenzwering.

's Nachts, net voor hij in slaap viel, gingen James' gedachten vreemd genoeg vaak terug naar het gesprek dat hij met het portret van Severus Sneep had gehad. Sneep had gezegd, dat hij James in de gaten hield, maar James kon zich niet voorstellen hoe dat kon. Er was, voor zover als James wist, maar één portret van Sneep op het terrein van Zweinstein en dat bevond zich op het kantoor van de Directrice. Hoe kon Sneep, James dan in de gaten houden? Sneep was een machtig tovenaarsgeweest en zijn dranken waren volgens zijn Vader en Moeder geniaal, maar hoe kon een van die dingen het portret in staat kon stellen om door het hele kasteel te kijken? Maar James twijfelde niet aan Sneep. Als Sneep zei dat hij hem in de gaten hield, was James er zeker van dat, op een of andere manier, dit zo was. Het was pas na een paar weken mijmeren over het gesprek dat hij had gehad met Sneep, dat James er achter kwam wat hem het meest bij gebleven was. Voor Sneep, in tegenstelling tot James en de rest van de tovenaarswereld, was het een onontkooerbare conclusie dat James hetzelfde was als zijn Vader. "Zo Potter, zo zoon", had hij snerend gezegd. Ironisch echter, voor Sneep en niemand anders, was dit niet echt een goed ding.

Toen de bladeren in het Verboden Bos veranderde in de bruine en gele kleuren van de herfst, werden de blauwe Progressieve Element insignes vermeerderd met posters en spandoeken voor het eerste Totale - Schooldebat. Zoals was voorspeld, was het thema "Her- Evaluatie van de Aanname van het Verleden: Waarheid of Samenzwering". Alsof de woorden alleen niet genoeg waren, stond er op de rechterkant van ieder spandoek en poster, een afbeelding van een Vuurflits die zo betoverd was dat hij elke zoveel seconden veranderde in de vorm van een vraagteken. Daan die, volgens Petra, behoorlijk goed was in debatteren, vertelde James dat het schooldebatcomité lang had onderhandeld om te komen tot een onderwerp voor dit eerste evenement. Tabitha Kraaieveld zat niet in het debatcomité, maar haar maatje, Floor Grimm, was de voorzitter.

'Dus uiteindelijk,' meldde Daan aan James, 'bleek het debatteam een prachtig voorbeeld van democratie in uitvoering: zij overlegden de hele nacht en toen bepaalde Floor. Hij haalde verbijsterd zijn schouders op.

Het aangezicht van de posters en de spandoeken, en in het bijzonder die erg onmiskenbare Vuurflits, deed James' bloed koken. De aanblik van Ralph op een ladder die net klaar was met een van de spandoeken buiten de Techomanie klas, was hem net teveel.

'Ik ben verbaasd dat je zo hoog kunt komen, Ralph,' zei James die woedend de woorden eruit stootte. 'Zonder Tabitha Kraaieveld's hand op je achterste.'

Daan die naast James liep, zuchtte en dook het klaslokaal in. Ralph had James niet opgemerkt totdat deze sprak en keek met een verraste en verwonderde uitdrukking naar beneden. 'Wat bedoel je daarmee?' eiste hij.

'Het betekent, dat ik denk, dat je nu ongeveer ziek geworden bent om haar kleine eerstejaarspoppetje te zijn.' James had al spijt van zijn woorden toen hij ze uitgesproken had. De argeloze uitdrukking om het gezicht van Ralph maakte dat hij zich schaamde.

Ralph kende zijn lesje goed. 'Jullie soort zijn de poppenmeesters, voeden de angst van de zwakke van geest om vooroordelen en oneerlijkheid in stand te houden,' zei hij zonder overtuiging. James rolde met zijn ogen en liep het lokaal binnen.

Professor Jackson was nog niet op zijn gewone plek achter zijn bureau. James ging op de voorste rij naast Daan zitten. Terwijl hij ging zitten, lette hij erop om grapjes te maken en te lachen met een paar andere Griffioendoren, wetend dat Ralph dit vanaf de deuropening kon zien. Het plezier dat dat hem gaf, was leeg en rauw, maar het was ondanks dat, plezier.

De klas werd stil. James keek op en zag professor Jackson binnen komen, hij droeg iets onder zijn arm. Het was iets langs, plat en ingepakt in stof.

'Goedemorgen, klas,' zei hij op zijn gebruikelijke, ruwe manier. 'Jullie werkstukken zijn nagezien en liggen op mijn bureau. Meneer Meershoek, zou u ze uit willen delen alstublieft? Over het algemeen ben ik niet vreselijk teleurgesteld, hoewel ik denk dat de meeste van jullie opgelucht kunnen zijn, dat Zweinstein niet gewend is om de lat hoog te leggen.'

Professor Jackson legde voorzichtig zijn pakketje op het bureau. Hij vouwde de stof eromheen weg en James kon zien dat het een stapeltje van drie, nogal kleine, schilderijtjes waren. Hij dacht aan het schilderij van Sneep en was direct alert.

'Vandaag is een dag om notities te maken, verzeker ik u,' zei professor Jackson onheilspellend. Hij plaatste de schilderijen in een rij op de plank van het schoolbord. Het eerste schilderij was er een van een dunne man met dikke brillen glazen en een volledig kaal hoofd. Hij knipoogde naar de klas, zijn uitdrukking scherp en ietwat nerveus, alsof hij verwachtte, dat iemand onverwacht op zou springen om 'Boe' tegen hem te roepen. Het volgende schilderij was leeg op een nogal kale houten achtergrond met een lege stoel ervoor, na. Het laatste toonde een behoorlijk lelijke clown met een wit gezicht en een wanstaltige rode lach over zijn mond geverfd. De clown keek idioot naar de klas en schudde een stokje met een bal aan het eind. De bal, zag James met een schok, was een kleinere versie van de clowns eigen hoofd en grijnsde nog waanzinniger.

Meershoek was klaar met het uitdelen van de werkstukken en nam weer plaats op zijn eigen stoel. James keek naar zijn werkstuk. Op de voorkant stond in professor Jackson's links hellende schuinschrift. *Lauw maar grensverleggend. Spelling vereist aandacht.*

'Als altijd, vragen over de waardering kunnen bij mij ingediend worden in schrift. Verdere discussie, indien nodig, zal gehouden worden tijdens kantooruren, aannemend dat iemand nog weet waar mijn kantoor is. En dan nu, aan de slag.'

Professor Jackson stapte langzaam langs de rij met schilderijen en gebaarde er flauw naar. 'Zoals veel van jullie nog zullen weten van de eerste les, hadden we een korte discussie, aangevoerd door meneer Wilstra,' hij tuurde vanonder zijn borstelige wenkbrauwen in de richting van Daan, 'over de oorsprong van de magische kunst. Ik heb toen uitgelegd, dat de kunstenaars' bedoelingen zijn ingebed in het canvas door een magisch, psycho-kinetisch proces, welke er voor zorgt, dat de kunst een schijnbare beweging en houding aanneemt. Het resultaat is een tekening die beweegt en het

leven nadoet door de gril van de kunstenaar. Vandaag zullen we een ander soort kunst onderzoeken, een die het leven presenteert op een geheel andere manier.'

Veren krasten koortsachtig in een poging van de leerlingen om bij te blijven met professor Jackson's verhaal. Zoals gewoonlijk, liep Jackson terwijl hij sprak.

'De kunst van magisch schilderen bestaat in twee soorten. De eerste is slechts een gemakkelijke versie van wat ik heb laten zien in de les, wat een aanpassing is op de grappige afbeelding van de veronderstelling van de kunstenaar. Dit wijkt af van de Dreuzelkunst, maar alleen doordat de magische versie kan bewegen en reageren, gelet op de bedoeling - en dan alleen binnen de veronderstellingen - van de kunstenaar. Onze vriend, meneer Bongers hier, is een voorbeeld.' Professor Jackson gebaarde naar het schilderij van de clown. 'Meneer Bongers heeft, gelukkig, nooit bestaan, behalve in de verbeelding van de artiest die hem schilderde.' De clown reageerde op de aandacht, sprong in zijn lijst, bewoog de vingers van een gehandschoende hand en zwaaide de stok met de andere. Het kleine clowns hoofd aan het eind ervan, stak zijn tong uit en keek scheel. Professor Jackson staarde een moment naar het ding, zuchtte en begon weer te lopen.

'Het tweede type van magisch schilderen is veel preciezer. Het hangt af van gevorderde spreuken en verf vermengt met magische dranken om een levende persoon te her-scheppen. De technomanische naam voor dit soort schilderen is *Imago Aetspeculum*, wat zoveel betekent als..., kan iemand dit vertellen?'

Petra stak haar hand op en de professor knikte naar haar. 'Het betekent, denk ik, een levend spiegelbeeld, sir?'

Professor Jackson overwoog haar antwoord. 'Half goed, juffrouw Morgenster, vijf punten naar Griffendor voor de moeite. De meest accurate definitie van deze term is "een magisch schilderij, dat een levende afbeelding vangt van het individu, dat het voorstelt, maar gevangen in de *Aetas*, of tijdsbeeld van de eigen tijdslijn van dit individu". Het resultaat is een portret dat, hoewel het niet de levende essentie van het onderwerp heeft, iedere intellectuele en emotionele karaktertrek weerspiegelt van dat onderwerp. Dus, het portret kan niet leren of groeien voorbij het punt van overlijden van het onderwerp, maar behoudt precies de onderwerpspersoonlijkheid, zoals die bij zijn in leven zijn was. We hebben hier meneer Cornelis Ieperen als voorbeeld.'

Professor Jackson gebaarde nu naar de dunne, nogal nerveuze man. Meneer Ieperen's gezicht betrok een beetje door professor Jackson's handgebaar. Meneer Bongers sprong als een wilde in zijn lijst, jaloers op de aandacht.

'Meneer Ieperen, wanneer stierf u?' vroeg professor Jackson, toen hij het portret passeerde in zijn rondje door het lokaal.

Het portret sprak met een stem die zo dun was als de man zelf, hoog en nasaal. 'Twintig September, negentien negen-en-veertig. Ik was zeven-en-zestig jaar en drie maanden, naar boven afgerond natuurlijk.'

'En wat - alsof het nodig is dat te vragen - was uw beroep?'

'Ik was voor één-en-dertig jaar Zweinstein's schoolboekhouder,' antwoordde het portret met een snik.

Professor Jackson keek naar het schilderij. 'En wat doet u nu?'

Het portret knipperde nerveus. 'Pardon?'

'Met al de vrije tijd die u nu hebt bedoel ik. Het is lang geleden dat het negentien-negen-en-veertig was. Hoe vult u uw tijd, meneer Ieperen? Hebt u een hobby gevonden?'

Meneer Ieperen kauwde op zijn lippen, duidelijk in de war en bezorgt door de vraag. 'Ik... hobby's? Geen hobby, als zodanig. Ik... ik hield altijd van cijfers. Ik denk alleen maar aan mijn werk. Dat heb ik altijd al gedaan wanneer ik niet met de boeken aan de slag was. Ik dacht aan de budgetten, de cijfers en rekende ze uit, in mijn hoofd.'

Professor Jackson bleef naar het schilderij kijken. 'U denkt nog steeds aan cijfers? U besteedt uw tijd aan het kloppend maken van de boeken voor het budget van de school zoals die ervoor stond in negentien-negen-en-veertig?'

Meneer Ieperen's ogen schoten door de klas, hij voelde zich op een of andere manier in een hoek gedreven. 'Euh. Ja. Ja. Dat doe ik. Dat is wat ik doe, begrijpt u. Wat ik altijd deed. Ik zou niet weten waarom ik zou stoppen. Ik ben een boekhouder ziet u. Nou, *was*, natuurlijk, de boekhouder.'

'Hartelijk bedankt, meneer Ieperen. U hebt mijn punt erg duidelijk gemaakt,' zei professor Jackson, die weer overging tot het lopen door het lokaal.

'Altijd bereid tot een dienst,' zei meneer Ieperen stijfjes.

Professor Jackson richtte zich weer naar de klas.

'Meneer Ieperen's portret, zoals sommige van jullie waarschijnlijk weten, hangt gewoonlijk in de gang net buiten het kantoor van de Directrice, tezamen met vele andere oude schoolstafleden en leerkrachten. Wij hebben echter de hand kunnen leggen op een tweede portret van meneer Ieperen, een die normaal bij zijn familie in huis hangt. Het tweede portret, zoals je kunt raden, staat in het midden op de plank. Meneer Ieperen, graag...?' Professor Jackson gebaarde naar het middelste, lege, schilderij.

Meneer Ieperen trok een wenkbrauw op. 'Hmm? Oh. Ja, natuurlijk.' Hij verschoof, stond op, veegde wat niet bestaande pluïsjes van zijn smetteloze gewaad, en stapte voorzichtig uit zijn lijst. Een paar seconden waren beide schilderijen leeg, dan verscheen meneer Ieperen in het middelste schilderij. Hij droeg in dit portret iets andere kleding en toen hij zat, zat hij in een hoek die het profiel van zijn prominente neus liet zien.

'Dank u nogmaals, meneer Ieperen,' zei professor Jackson, die nu met zijn armen over elkaar tegen zijn bureau leunde. 'Hoewel er uitzonderingen zijn, wordt normaal gesproken een portret actief na de dood van het onderwerp. Technomanie kan ons niet verklaren waarom dit zo is, buiten dat het lijkt te beantwoorden aan de wet van Conservering van Persoonlijkheden. Met andere woorden, één Cornelis Ieperen is op een geven moment, kosmisch gesproken, voldoende.' Er klonk een rumoer van onderdrukt gelach. Meneer Ieperen fronste toen professor Jackson doorging. 'Een andere factor die meespeelt, als een onderwerp eenmaal overleden is, is de interactiviteit tussen de portretten. Als er meer dan één portret van een individu is,

worden de portretten verbonden, daarbij eenzelfde onderwerp delend. Het resultaat is een *gezamenlijk* portret, dat naar eigen inzicht kan bewegen tussen zijn lijsten. Bijvoorbeeld, meneer Ieperen kan ons bezoeken op Zweinstein en dan terugkeren naar zijn portret thuis, zoals hij wil.'

James worstelde om alles wat professor Jackson zei op te schrijven, wetend dat de professor berucht was om zijn toetsvragen waarin naar het kleinste detail van zijn lessen gevraagd kon worden. Hij werd echter afgeleid van deze taak, door de gedachten aan het portret van Severus Sneep. James riskeerde het zijn hand op te steken.

Professor Jackson merkte dit op en zijn wenkbrauwen verplaatsten zich iets. 'Een vraag, meneer Potter?'

'Ja, sir, kan een portret uit zijn lijst komen? Kan het misschien overstappen in een ander schilderij?'

Professor Jackson bestudeerde James even, zijn wenkbrauwen nog steeds iets omhoog. 'Uitstekende vraag, meneer Potter! Laten wij dit eens proberen. Meneer Ieperen, mag ik u nog eenmaal om een dienst verzoeken?'

Meneer Ieperen probeerde zijn pose in het tweede portret aan te houden, die belerend en nadenkend was en ver weg keek. Zijn ogen bewogen heen en weer, op zoek naar professor Jackson. 'Waarom niet. Hoe kan ik u verder tot dienst zijn?'

'Bent u zich bewust van het schilderij van de nogal sinistere meneer Bongers in de lijst naast u?'

Meneer Bongers reageerde geschokt op zijn naam - en veinsde verlegenheid, hij hield zijn hand voor zijn mond en sloeg zijn ogen neer. Het kleine clownskopje aan het eind van de stok, keek scheel en blies scheten. Meneer Ieperen zuchtte. 'Ja, ik ben me bewust van het schilderij.'

'Zou u zo vriendelijk willen zijn om even in dit schilderij over te stappen, meneer?'

Meneer Ieperen wendde zich naar professor Jackson, zijn waterige ogen verwijdde zich achter zijn brillenglazen. 'Zelfs als dat mogelijk zou zijn, denk ik niet, dat ik mijzelf ertoe kon brengen om in zijn gezelschap te willen verkeren. Het spijt me.'

Professor Jackson knikte en sloot zijn ogen respectvol. 'Dank u, ik neem u niets kwalijk, meneer Ieperen. Goed, we zien hier, dat daar waar een krachtige magie nodig is om *Imago Aetasperculum* te creëren het niet bedoeld is om een portret de mogelijkheid te bieden om een schilderij binnen te gaan van een verzonnen onderwerp. Dat zou neerkomen om het proberen om jezelf door een getekende deur heen te persen, maar andersom. Meneer Bongers?' De clown sprong verrukt op bij het opnieuw horen van zijn naam en keek met een gemaakte intense aandacht naar professor Jackson. Professor Jackson wees met gestrekte arm naar het middelste schilderij. 'Voeg u alstublieft bij meneer Ieperen.'

Cornelis Ieperen keek geschokt, dan verafschuwd toen de clown uit zijn schilderij sprong en in het zijne. Meneer Bongers landde achter de stoel van meneer Ieperen, greep deze, en schudde meneer Ieperen er bijna uit. Meneer Ieperen kreette toen meneer Bongers naar voren hing met zijn hoofd over meneer Ieperen's linkerschouder

en het miniatuur clownshoofd, die nu scheten blies in het oor van de man, over zijn rechter.

‘Professor Jackson!’ riep meneer Ieperen met overslaande stem, trillend op de rand van het onhoorbare. ‘Ik sta er op dat dit... dit koortsige waanbeeld direct uit mijn schilderij wordt verwijderd!’

De klas barstte uit in uitzinnig gelach toen de clown over de schouder van meneer Ieperen sprong, op zijn schoot landde en beide armen rondom diens dunne nek gooide. De clownskop kuste meneer Ieperen herhaaldelijk op zijn neus. ‘Meneer. Bongers,’ zei professor Jackson luid, ‘dat is genoeg. Ga alstublieft weer terug naar uw eigen schilderij.’

De clown leek onwillig om te gehoorzamen, hij liet zich van meneer Ieperen’s schoot vallen en verstopte zich achter de stoel. Meneer Bongers’ ogen gluurde over meneer Ieperen’s rechterschouder, de miniatuurkop deed hetzelfde over zijn linker. Meneer Ieperen draaide zich en haalde ferm uit naar de clown, als was het een spin die hij verafschuwde aan te moeten raken, maar graag wilde doden. Professor Jackson haalde zijn toverstok - vier-en-twintig-centimeter notenhout - uit zijn mouw tevoorschijn en richtte hem zorgvuldig op de lege lijst van de clown. ‘Zal ik uw omgeving veranderen nu u er niet bent, meneer Bongers? U moet op een goed moment terugkeren. Prefereert u om het vol te vinden met een aantal Japanse Doorn Darren?’

De clown fronste teleurgesteld onder zijn make-up en stond op. Mokkend stapte hij uit het portret van meneer Ieperen terug in zijn eigen lijst.

‘Een eenvoudige vuistregel,’ zei professor Jackson, die zag dat de clown hem smerig aankeek. ‘Een één-dimensionale persoonlijkheid kan binnen dringen in een twee-dimensionale omgeving, maar niet andersom. Portretten zijn gebonden aan hun eigen lijst, terwijl verzonden onderwerpen vrij rond kunnen bewegen in en door ieder ander schilderij in hun omgeving. Beantwoord dit uw vraag, meneer Potter?’

‘Ja, sir,’ antwoordde James maar ging snel door. ‘Nog een ding, professor. Kan een portret in meer dan één lijst tegelijk verschijnen?’

Professor Jackson glimlachte naar James en tegelijkertijd fronste hij zijn wenkbrauwen. ‘Uw weetgierigheid over dit onderwerp kent, zo te merken, geen grenzen, meneer Potter, maar dat is inderdaad mogelijk, hoewel dat zeldzaam is. Van machtige tovenaars, wiens portret vele malen gemaakt is, is bekend over, dat er een grotere verscheidenheid van de persoonlijkheid is, waardoor het voor dit onderwerp mogelijk is om op meerdere plaatsen tegelijk te verschijnen. Dat is bijvoorbeeld het geval bij jullie Albus Perkamentus, zoals jullie wel kunnen raden. Dit fenomeen is erg moeilijk om te toetsen en is sterk afhankelijk van de vaardigheid van de heks of tovenaars wiens gelijkenis in het schilderij verschijnt. Is dat alles, meneer Potter?’

‘Professor Jackson, sir?’ vroeg een andere stem. James keek om en zag Floor Grimm achter in het lokaal met haar hand omhoog.

‘Ja, juffrouw Grimm,’ verzuchtte professor Jackson.

‘Als ik het goed begrijp weet het portret alleen wat het onderwerp wist, ja?’

‘Ik denk, dat dat duidelijk is, juffrouw Grimm. Het schilderij reflecteert de persoonlijkheid, kennis en ervaringen van het onderwerp. Niet meer, niet minder.’

‘Maakt een portret het onderwerp dan onsterfelijk?’ vroeg Floor, haar gezicht als altijd strak en emotieloos.

‘Ik ben bang, dat u de vergissing maakt tussen wat *lijkt* en wat *is*, juffrouw Grimm,’ zei professor Jackson, met zijn ogen strak op Floor. ‘En dat is een erbarmelijke fout voor een heks om te maken. Veel magie, en veel van het leven in zijn algemeen wil ik toevoegen, wordt voornamelijk beheerst door illusie. De mogelijkheid om illusie van realiteit te scheiden is een van de fundamenteën van technomanie. Nee, een portret is slechts een weergave van het eens levende onderwerp, niet meer levend dan uw eigen schaduw waar deze op de grond valt. Het kan op geen enkele manier het leven van het overleden onderwerp verlengen. Ondanks alle verschijningen is tovenaarsportret enkel verf op canvas.’

Professor Jackson stopte zijn relaas en draaide naar het schilderij van meneer Bongers. In een korte beweging wees hij met zijn toverstaf naar het schilderij, zonder er echt naar te kijken. Een straal heldere, gelige vloeistof spoot uit het eind van zijn toverstok en spatte tegen het doek. Direct werd de verf opgelost. Meneer Bongers stopte met bewegen naarmate zijn afbeelding vervaagde, de verf liep vrij weg van het canvas. De onmiskenbare geur van terpentijn vulde het lokaal. De klas was doodstil.

Professor Jackson liep langzaam achter zijn bureau. ‘Ik beschouwde mezelf toen ik jonger was als een beetje een kunstenaar,’ zei hij aandachtig naar het eind van zijn toverstok kijkend. ‘Meneer Bongers, hoe afschuwelijk ook, is een van mijn betere stukken. Jullie mogen naar hartelust raden naar het soort leefomstandigheden, dat zou kunnen leiden tot het creëren van zoiets, ik zelf weet het niet meer. Ik dacht, dat meneer Bongers al lang vergeten was tot ik hem op de bodem van mijn koffer vond toen ik voor mijn reis aan het pakken was. Ik dacht,’ zei hij, kijkend naar de smeerboel die van de lijst op de vloer druppelde, ‘dat dit een passend einde voor hem zou zijn.’

Professor Jackson ging aan zijn bureau zitten en legde zorgvuldig zijn toverstok op het vloeibladd voor hem. ‘En nu, klas, welke technomanische waarheid kunnen we achterhalen van wat ik zojuist liet zien?’

Niemand bewoog. Dan ging er langzaam een hand omhoog.

Professor Jackson knikte. ‘Meneer Meershoek?’

Meershoek schraapte zijn keel. ‘Probeer geen kunstenaar te zijn, als er van je verwacht wordt een professor Technomanie te zijn, sir?’

‘Dat is niet wat ik precies in gedachten had, meneer Meershoek, maar is ontegenzeggelijk ook waar. Nee, de waarheid die ik liet zien is, dat een tovenaarsschilderij, portret of iets anders, inderdaad niets meer is dan slechts verf op canvas,’ zei professor Jackson met zijn blik zoekend door de klas die bleef hangen bij James. ‘Alleen de originele kunstenaar kan zijn schilderij vernietigen. Niemand of niets anders. Het doek kan in stukken gesneden worden, de lijst vernield, de bindingen geknipt, maar het schilderij zal het doorstaan. Het zal doorgaan zijn onderwerp te blijven weergeven, wat er ook mee gebeurt, zelfs in honderd stukken.’

Alleen de originele kunstenaar kan dát kapot maken wat het samen houdt en als hij dit doet, is het voor altijd vernietigd.'

Toen de les voorbij was, kon James het niet nalaten om wat langzamer te lopen toen hij voorbij het vernielde schilderij van meneer Bongers kwam. Het gezicht van de clown was niet meer dan een modder grijze veeg in het midden van het doek. Grillige strepen verf liepen over de bodem van de schilderijlijst, verzamelde zich in het kalkbakje en dropen op de vloer waardoor de drab uiteen spatte in wit en bloedrood. James trok zijn schouders recht en liep door. Hij dacht, dat hij nooit meer op dezelfde manier naar een schilderij kon kijken. Op weg naar zijn volgende les liep hij voorbij een schilderij van verschillende tovenaars, verzameld om een globe. James merkte dat een van hen, een serieuze man met zwarte snor en bril, hem opvallend observeerde. James stopte en leunde naar voren. De tovenaarsblik werd harder, zijn ogen prikten.

'U hoeft zich nergens zorgen over te maken,' zei James zachtjes. 'Ik kan niet eens tekenen, tekenen is Daan's afdeling.'

De geschilderde tovenaar grijnsde verveeld naar hem, hij miste totaal waar James op doelde. Hij maakte een schraperig geluid en wees in de richting waar James naar toe aan het lopen was, als om te zeggen *zeg loop door, er is hier niets te zien*.

James vervolgde zijn weg naar de Betoveringsles, nutteloos mijmerend over de tovenaar in het schilderij. Hij zag er bekend uit, maar James kon hem niet plaatsen. Tegen de tijd dat hij het lokaal van professor Banning binnenging, was James de kleine geschilderde tovenaar met de priemende ogen vergeten.

De dag van het veel besproken eerste schooldebat was aanstaand en James was verrast hoeveel mensen van plan waren om deze bij te wonen. Hij had aangenomen, dat debatten typische zware, kleine, zaken waren waar alleen de teams aan deelnamen, enkele leerkrachten en een handvol meer gestudeerde leerlingen. Maar bij de lunch die Vrijdag had het debat een snijdende broeierige spanning gekregen die te vergelijken was met bijzondere Zwerkbaldwedstrijden. Het enige wat er aan ontbrak echter, waren de schertsende opmerkingen tussen de supporters. Dankzij de spandoeken, met zorgvuldig gekozen woorden en aanplakbiljetten die reclame maakten voor het debat, waren de leerlingen evenwichtig verdeeld tussen twee wereldvisies die, naar het leek, niet samen gingen op wat voor niveau ook. Het resultaat was een slecht gehumeurde spanning die de stiltes vulden waar eerder grappen en vriendschappelijke plagerijen waren geweest. James was niet van plan geweest om naar het debat toe te gaan. Maar nu realiseerde hij zich, dat de uitkomst

hiervan zeer waarschijnlijk de totale sfeer binnen Zweinstein zou veranderen. Om deze reden voelde hij zich verplicht om te gaan, samen met een groeiende nieuwsgierigheid. Daarbij, als Daan voor een groot gedeelte van de schoolbezetting zou beginnen te bakkeleien, deels ter verdediging van Harry Potter, wist James, dat het belangrijk was om te verschijnen om hem te ondersteunen.

Na het avondeten voegde James zich bij Ted en de rest van de Gremlins en gingen op weg naar het evenement, tezamen met de rest van de leerlingen.

Het debat werd gehouden in het Amfitheater, waar normaal gesproken soms een toneelstuk, of concert werd gehouden. James was nog nooit in het Amfitheater geweest. Het openlucht gebied, gehouwen uit de heuvel achter de Oost-toren zakte diep in steile terrassen tot aan een ruim toneel. James zocht zijn weg door de druk bevolkte entreeboog die toegang gaf aan de bovenste rij zitplaatsen, hij zag dat het toneel beneden bijna leeg was. Een stoel met een hoge rugleuning, die er officieel uitzag, stond er mid-achter op, aan beide zijden ernaast twee podia, met lange tafels en stoelen op rij erachter. Professor Banning bevond zich op het toneel, leidde met zijn toverstaf een gloeiende bol door de lucht en plaatste hem tussen verschillende andere, die het toneel op strategische plaatsen verlichtte. De orkestbak was overdekt door een groot houten platform. Erop stonden een bibliotheektafel met zes stoelen. Daan had uitgelegd dat de rechters daar zouden zitten. De aanwezige leerlingen maakte niet meer herrie dan een gedempt gebabbel, wat bijna verloren ging in de gebruikelijke avondgeluiden die van de heuvels afkwamen en van het nabije bos. Ted, Sabrina en Gerard gingen voorop naar een rij halverwege het middendeel, waar ze bij een groep Griffioendoren gingen zitten. Noah was er ook al. Hij zwaaide naar James toen ze aanschoven.

‘Gremlin saluut,’ zei Noah en met een strak gezicht vertoonde hij een complexe serie handgebaren, die deel uitmaakten van de traditionele hand naar het voorhoofd saluut, een omhoog gestoken vuist, gewiebel met beide ellebogen dat eruit zag als een kippendans en eindigde met beide handen naast het gezicht, pink en duim uitgestoken, met de bedoeling Gremlin oren na te bootsen.

Ted knikte, reageerde met alleen het Gremlin-oorgebaar wat waarschijnlijk het tegengebaar was. ‘Zijn onze vrienden van dubbel T voor ons doorgekomen?’

Noah knikte. ‘En we hebben deze namiddag een testje gedaan, onder gecontrôleerde omstandigheden. Het ziet er beter uit dan we gehoopt hadden. En,’ voegde hij grijnzend toe,’ ze hebben hun diensten gratis aangeboden. George stuurde een briefje bij het pakketje waarin hij alleen vraagt om door te geven hoe het precies gegaan is.’

Ted glimlachte nogal humorloos. ‘We sturen hem in ieder geval een uitvoerig rapport.’

James stootte Ted aan. ‘Waar gaat het over?’

‘James, mijn jongen,’ zei Ted, die zijn blik liet gaan over de menigte ‘Weet je wat de term “aannemelijke ontkenning” betekend?’

James schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Vraag het je maatje, Daan. Het is uitgevonden door de Amerikanen. Laten we zo zeggen, soms is het beter nergens van af te weten totdat het voorbij is.’

James haalde zijn schouders op, bedacht dat hij dichtbij genoeg bij de actie zat om in de gaten te hebben, waarschijnlijk vóór de anderen, wat de Gremlins in hun schild voerden. Iemand in de buurt had een transistorradio afgestemd op de Magische Omroep Stichting. Een kleine stem over de speaker babbelde erop los, en vormde hierdoor een deel van het achtergrondgeluid, totdat James de zin “overvol Amfitheater” hoorde. Hij wierp zijn blik over de groep die samengepakt bij het toneel stond en vond waar naar hij zocht. Een lange man met een paarse bolhoed sprak in de top van zijn toverstok. De stembuiging van zijn toespraak blies kleine, rokerige wolkjes uit het einde van zijn toverstok, de wolkjes vormden de contouren van woorden die door de lucht zweefden. Op een tafeltje naast de man stond een machine die er een beetje uitzag als een ouderwetse platendraaier met een enorme hoorn, de ijle woordvormen werden in de hoorn gezogen zodra ze van de man zijn toverstok zweefden. James had nog nooit een magische uitzending in actie gezien. Hij las de woorden die de tovenaars even daarvoor gesproken had voordat ze werden uitgezonden op de transistorradio.

‘De nieuwsgierigen en de zelfbewuste samen, lijken zich in grote getallen verzameld te hebben voor de wedstrijd van vanavond,’ zei de omroeper, ‘tekenend voor de aanhoudende meningen in de tovergemeenschap dezer dagen, als twijfel over het Ministeriële beleid en Schouwerbevoegdheden die botsen met vragen over de recente magische geschiedenis. Vannacht, via deze speciale uitzending van de Actuele Tovenaars Nieuwsblik, zullen we ontdekken wat ’s lands vooraanstaande plaats van magisch onderwijs denkt over dit gevoelige onderwerp. Ik ben uw gastheer Mark Marsman, die tot u komt met medewerking van de sponsor van vanavond, Splinters Supersteelglans en Betoverende Betoveringen: betere spreuken komen uit een Splinters Toverstok. Wij zijn zo terug voor het openingscommentaar na deze belangrijke boodschap.’

De omroeper draaide met zijn vinger naar een assistent, die de hoorn voorzag van een grote zuiger, en toen een plaat in het apparaat stopte. Reclame voor Splinters Supersteelglans begon op de transistorradio te spelen. James had zich zorgen gemaakt over de uitzending van het debat naar de toverwereld, maar had toen besloten, dat het beter was dan dat het in stukken verdraaid gerapporteerd werd door Rita Pulpers. Op deze manier, werden alle argumenten gehoord in het juiste verband. Hij kon verder alleen maar hopen dat Daan, Petra en hun team de juiste tegenwerpingen zouden hebben voor Tabitha Kraaieveld en haar dubbele agenda, met leugens en halve waarheden.

Net toen de reclame op de transistorradio eindigde, benaderde Benjamin Franklin de linkerzijde van het toneel. Op de transistor sprak de omroeper met gedempte stem. ‘In een onverwachte wending is de voorzitter van de Amerikaanse tovenaarsschool, Alma Aleron, Benjamin Amadeus Franklin gevraagd om officiële toezichthouder te zijn op het debat van vanavond. Hij komt het podium op.’

‘Goedenavond, vrienden, leerlingen, gasten,’ begon professor Franklin, met zijn toverstok tegen zijn keel, met een heldere, warme stem. ‘Welkom bij Zweinstein’s

eerste Algemene Schooldebat. Mijn naam is Benjamin Franklin en ik ben er trots op om gekozen te zijn om de teams van vanavond voor te stellen. Zonder nog langer te wachten, willen de teams A en B hun plaats innemen op het toneel?’

Een groepje van tien mensen stonden van de eerste rij op. De groep splitste zich, daalde af naar het toneel, de ene helft aan de linker-, de andere helft aan de rechterkant. Ze namen plaats op de zetels achter de twee tafels, terwijl professor Franklin hen voorstelde. Team A bestond uit Daan, Petra, Jennifer Tolstra, een Huffelpuf genaamd André Hubbart en een Alma Aleron leerling met de naam Geert Jones. Team B bestond, niet verrassend, uit over het algemeen vijfde tot zevende jaars Zwadderaars, met Tabitha Kraaieveld haar maatje Tom Zeedruif en twee anderen, Henriëtte Flank en Nico Buitelaar. De vijfde persoon aan tafel en de enige jonger dan vijftien, was Ralph. Hij zat zo stijf als een standbeeld in zijn stoel, en staarde als gehypnotiseerd naar professor Franklin.

‘Vanavond’s debat,’ ging professor Franklin verder, zijn vierkante bril rechtzettend, ‘kan worden gezien als belangrijk, gelet op de opkomst en de pers-interesse, het behandelt een onderwerp wat zowel zwaar als uitgebreid is. Het is gezegd, dat verschil van mening de grootste uitdrukking van vrijheid is en dat debat en rede de brandstof zijn van een oprechte populatie om een eerlijk bestuur te behouden. Dit zijn de richtlijnen die ons beschrijven, en vanavond zullen we deze in actie zien. Laten we allen een houding aannemen van respect en redelijkheid, ongeacht onze eigen mening, zodat wat eruit komt vanavond dit gebeurt op een manier die past bij deze school en allen die door zijn gangen lopen, ongeacht de uitkomst,’ professor Franklin draaide waar hij stond, erkende met een korte hoofdknik de twee debatteerteams gezeten aan beide kanten. ‘Laten we hier vertrekken zoals we zijn gekomen: vrienden, klasgenoten en mede heksen en tovenaars.’

Er klonk een applaus dat, dacht James, eerder oppervlakkig dan waardierend was. Professor Franklin haalde een vel papier te voorschijn uit zijn mantel en onderzocht het.

‘Zoals eerder deze avond middels loterij is vastgesteld,’ riep hij met een officiële stem. ‘Team B is eerst om hun openingsbewering aan te bieden. Juffrouw Tabitha Kraaieveld, geloof ik, zal dit presenteren. Juffrouw Kraaieveld.’

Professor Franklin trok zich terug van de katheders en nam plaats in de stoel met de hoge rugleuning in het midden van het toneel. Tabitha naderde met lege handen de linker katheders. Ze glimlachte haar prachtige glimlach naar de menigte en leek iedereen op te nemen, een voor een. ‘Vrienden en klasgenoten, leerkrachten en leden van de pers, mag ik zo vrij zijn om te beginnen om aan te geven dat de opmerkingen van onze gewaardeerde professor Franklin, in feite de kern vertegenwoordigen van de fout die aan deze discussie vanavond ten grondslag ligt?’

De menigte reageerde met iets wat leek op een gemeenschappelijke hijg of zucht van verwachting. Tabitha nam een moment om zich om te draaien en een glimlach naar Benjamin Franklin te werpen. ‘Met verontschuldiging en respect, professor.’ Professor Franklin leek totaal onaangedaan. Hij hief zijn hand naar haar op en knikte ijskoud. *Vertel*, scheen dit gebaar te betekenen.

‘Natuurlijk moeten we beleefdheid en respect, tijdens een rede als deze vandaag, blijven onderhouden,’ zei Tabitha die haar aandacht op het publiek richtte. ‘In die zin, zijn we het volkomen eens met de professor. Nee, de fout ligt in de professor Franklin’s laatste zin. Hij moedigt ons aan om vooral te onthouden dat wij alle, op het eind, mede heksen en tovenaars zijn. Vrienden, is dit de wezenlijke basis van onze identiteit? Als dat zo is, dan stel ik, dat wij de ergste vorm van tirannen zijn, de laagste vorm van een kwezel. Want zijn wij niet, los van de toverstokken en spreuken, eerder mens dan heks of tovenaar? Om ons toe te staan om als eerste herkend te zijn door magie, is om onze menselijkheid te ontkennen die we delen met de niet magische wereld. Erger, het plaatst, bij herhaling, de rest van de mensen in een status zowel lager, als minder belangrijk dan de onze. Nu, ik schrijf deze vooroordelen niet toe aan professor Franklin in het bijzonder. Deze vooroordelen zijn zo geïntegreerd in de manieren en methodes van de huidige tovenaarspolitie, als magie is geïntegreerd in een bezemsteel. Het is niet een aangeboren geloof van de magische wereld, dat de Dreuzelmaatschappij inferieur is aan de onze, maar het is het ongelukkige en onvermijdelijke resultaat van het huidige Ministeriële beleid.’

‘Ons pleidooi vanavond is dat de aannames van de huidige regerende klasse hebben geleid tot dit vooroordeel. Deze aannames zijn drievoudig. De eerste is, dat de Wet op Geheimhouding een noodzakelijke veiligheid is tegen een Dreuzelwereld die verondersteld wordt niet in staat te zijn om om te kunnen gaan met ons bestaan. Hoewel mogelijk noodzakelijk in een voorbije tijd, houden wij aan, dat de Wet op Geheimhouding nu overbodig is en resulteert in een afgescheiden unie, die de toveren Dreuzelwereld op een oneerlijke manier ontzegt te kunnen profiteren van elkander.’

‘De tweede aanname is, dat de geschiedenis bewijst dat magische en Dreuzel samenvoeging alleen kan leiden tot oorlog. Zij zullen beargumenteren, dat deze uitspraak fors is aangedikt naar aanleiding van een aantal op zichzelfstaande historische gebeurtenissen, die op zichzelf ongelukkig waren, maar verder nauwelijks relevant. Het spook van de almachtige boosaardige tovenaars die wereldoverheersing zoekt kan geplaatst worden naast vooroordelen van de zwakke geesten van de Dreuzelwereld, die niet in staat zou zijn om een magische gemeenschap te kunnen erkennen. Deze beide dreigingen, kunnen we bewijzen, zijn ontwikkeld door de magische heersende klasse om een angstcultuur te onderhouden, daardoor hun eigen ontwerp van contrôle en macht verder uit te bouwen.’

‘In onze laatste aanname willen wij de vraag verhelderen of er een zogenaamde “duistere” magie is. Wij zullen beargumenteren dat “duistere” magie slechts een vorm is van een ingewikkelde, in enkele gevallen gevaarlijke, magie, die alleen als slecht beschouwd wordt omdat deze meestal gebruik wordt door diegene die op een gegeven tijd, in opstand tegen de huidige heersende klasse, er gebruik van maakten. “Duistere” magie is, in feite, een bedenksel van het Schouwersdepartement, dat gebruikt wordt om de actie van een individu, of groep, te onderdrukken of te rechtvaardigen, indien een dergelijke persoon of groep gezien wordt als een dreiging voor de heersende klasse.’

‘Wij kunnen bewijzen dat deze drie aannames de basis vormen voor het beleid van vooroordelen tegen de Dreuzelwereld. Ons doel is gelijkheid en niets anders, voor

Dreuzels en voor onszelf. Tenslotte zijn wij vóór we Heks of Tovenaar, Dreuzel of magisch, ten eerste... mensen.'

Daarmee draaide Tabitha zich om en liep terug naar haar stoel aan de Team B tafel. Er was een moment van schijnbaar eerbiedige stilte, maar dan, tot James grote ongenoegen, barstte er een applaus los. James keek rond. Niet iedereen applaudisseerde, maar zij die dit wel deden, ongeveer de helft, deden dit met een onverbiddelijke kracht.

'...uitbarsting van steun van de verzamelde leerlingen,' kon nog net gehoord worden uit de transistor, 'terwijl juffrouw Kraaieveld, een toonbeeld van kalmte en zekerheid, haar stoel opzoekt. Juffrouw Petra Morgenster, aanvoeder van Team A, neemt plaats bij de rechter kathedraal...'

Petra legde er een klein stapeltje notitie kaartjes op toen de kreten wegstierven. Ze keek op, zonder te glimlachen.

'Dames en heren, mede klasgenoten, gegroet,' zei ze, met heldere stem. 'De leden van het B team stellen, dat er drie punten zijn van hun argumenten, hun "aannames". Team A zal beargumenteren dat er in feite maar een "aannames" is die relevant is voor dit debat vanavond, hun twee andere argumenten rusten hier volledig op. Die "aannames" is de opmerking, dat de geschiedenis, als een wetenschap en een studie, niet betrouwbaar is. Team B moet ons ervan overtuigen dat de geschiedenis, in plaats van betrouwbaar, volledig bedacht is, geweven door de grillen en opzettelijke verdraaiingen van een kleine groep mensen van ontzagwekkende macht, die de heksen en tovenaars besturen. Deze besturende personen moeten inderdaad machtig zijn, omdat de geschiedenis die zij verondersteld verzonnen heeft, in feite nog steeds in de herinnering is van vele die nog leven. Onze ouders en grootouders, onze leerkrachten en ja, onze bestuurders. Zij waren erbij toen deze veronderstelde in elkaar gezette geschiedenis plaats vond, veel ervan hier op dit terrein. De logica van Team B volgend; de Strijd om Zweinstein heeft of nooit plaats gevonden, of op een manier waardoor deze volledig betekeningloos is. Als dit zo is, dan mogen wij hun andere "aannames" weerleggen, dat er geen noodzaak is voor de handhaving de Wet op Geheimhouding en dat duistere magie een bedenksel is van het Departement van Schouwers. Als echter, de geschiedenis over de opkomst van de Duistere Heer en zijn bloedige zoektocht naar macht en overheersing van de Dreuzelwereld aangetoond kan worden, vervallen de overige aannames van Team B ook. Hierom zullen wij onze inzet plaatsen op alleen dat argument, met verontschuldiging aan Team B.'

Er was weer een moment van gelaten stilte, mede veroorzaakt door de vermelding van de Duistere Heer, dan opnieuw een uitbarsting van applaus, met het zelfde geluid als de eerste, met hier en daar uitgelaten geloei en gefluit.

'Een korte maar kernachtige openingsbede van juffrouw Morgenster,' meldde de omroeperstem. James zag de man met de paarse bolhoed en las de woorden terwijl ze van zijn toverstok naar de zendapparatuur gleden. 'Kennelijk ter plaatse gemaakt als reactie op jufvrouw Kraaieveld's drievoudige stellingen. Dit belooft een confronteerde en pittige dialoog, dames en heren.'

De volgende veertig minuten namen leden van ieder team het woord, argumenten en tegen argumenten aanbiedend die afgeklokt en vastgelegd werden door professor

Franklin. Het publiek was verteld om zich te onthouden van applaus, maar dit bleek uiteindelijk onmogelijk. Als er een applaus klonk na een argument van de ene partij, was het logisch voor de aanhangers van de ander partij om ook voor hún team te gaan. De nacht viel over het Amfitheater, onheilspellend donker, met alleen de sikkelvormige maan die laag boven de horizon hing. Betoverde lantaarns zweefden boven de trappen en de doorgangen, waardoor de zitgedeelten in de schaduw bleven. Het toneel glansde in het midden als een zomerdag, door de gloed van professor Banning's zacht zwevende gloeiende bollen. Daan stond tegenover Henriëtte Flank, discussiërend over de aanname dat de geschreven geschiedenis altijd werd gecreëerd door de overwinnaren.

'Ik kom uit de Verenigde Staten, weet u,' zei Daan tot Henriëtte Flank aan de andere kant. 'Als uw stelling waar is, dan is het een opmerkelijk iets, dat ik ooit iets geleerd heb over mijn lands, regelmatige verschrikkelijke verleden, van onze behandeling van de Indianen, tot de Salem heksenjacht, naar de instelling van de slavernij. Als de overwinnaren onze geschiedenis in elkaar zetten, hoe kan het dan dat ik weet dat Thomas Jefferson ook zelf eens slaven bezat?'

Benjamin Franklin kromp ineen, knikte dan langzaam, instemmend. De aanhangers van Team A applaudisseerden uitgelaten.

Tenslotte, zonder een duidelijke uitkomst, kwamen de aanvoerders van beide teams naar de katheders voor de laatste argumenten. Tabitha Kraaiveld had nog steeds het eerste woord.

'Ik waardeer,' begon ze met haar blik op Petra, 'dat mijn opponent in dit debat een punt heeft om de bespreking tot dit éne centrale principe te beperken: dat de recente geschiedenis van de toverwereld is verbeterd en gestroomlijnd om de gruwel van een bedachte monsterlijke vijand in te verwerken. Om precies te zijn, zij hebben bewust het beeld opgeroepen van de "Duistere Heer", zoals zij hem willen noemen. Als juffrouw Morgenster de andere relevante feiten wenst te vermijden in de discussie van vanavond, zal ik instemmen. Als, bedoel ik, zij bereid is om te debatteren over de details van die ene figuur waar omheen alle andere details draaien, laten we het dan hebben over de behandeling van Heer Marten Asmodom Villijn.'

Een duidelijke hijg van verrassing en ontzag golfde door de menigte bij het noemen van Voldemort's naam. Zelfs Tabitha Kraaiveld, dacht James, nam een risico door Marten Villijn te benoemen, zelfs al was deze in feite de reden van het onderwerp. James zat met kloppend hart op het puntje van zijn stoel.

'De "Duistere Heer", zoals de Schouwers hem noemen,' zei Tabitha in de schimmige duisternis, 'was inderdaad een machtige tovenaar en misschien zelfs een misleidde. Overijverig kan hij geweest zijn. Maar wat weten we echt zeker van zijn plannen en methodes? Juffrouw Morgenster zal u eenvoudig vertellen dat hij slecht was. Hij was een "duistere" tovenaar, zal zij zeggen, uit op macht en verderf. Maar echt, bestaan dit soort mensen? In stripverhalen, misschien. En in de hoofden van die welke angst zaaien. Maar is iemand, werkelijk, totaal en onverbetterlijk slecht? Nee, ik stel me voor, dat Marten Villijn een misleidde tovenaar was, maar met de beste bedoelingen, wiens wens het was een Drezel-Tovenaar gelijkheid te bereiken, maar dit was een te grote verandering voor de magische bestuurders om toe te staan. De

machten-die-er-waren stelde heel omzichtig een betoog van halve-waarheden en pure leugens samen, ontworpen om Vilijn's ideeën in diskrediet te brengen en zijn volgelingen te ontmoedigen, die het, de door het Ministerie beheerste media, bestempelde als "Dooddoeners". Ondanks dit, waren de aanhangers van Villijn in staat om genoeg vertrouwen te winnen om gedurende korte tijd de controle te krijgen over het Ministerie van Toverkunst, alleen na een lange en bloedige machtsstrijd, waren de oude machten in staat om Villijn en zijn volgelingen te verslaan, Marten Villijn tijdens deze schermutselingen te doden en te belasteren, zo genadeloos als ze konden.'

Terwijl Tabitha sprak, trok een gegrom door de verzamelde menigte. Het gegrom groeide in enkele schreeuwen van woede, en geroep 'Laat haar spreken!' Uiteindelijk, net toen ze eindigde, ontplofte de menigte in een geagiteerde waanzin die James beangstigde. Hij keek rond. Veel studenten waren gaan staan en schreeuwden met hun handen om hun mond. Verschillende waren op hun zitting geklommen, en schudden hun vuisten. James kon niet bepalen wie er in de menigte schreeuwde, voor of tegen Tabitha was. Op het hoogtepunt van de verstoring, merkte James dat Ted Lupos en Noah Mooyman ergens omheen stonden. Plotseling was er een ontploffing van verblindend licht tussen hen in, waardoor ze als een scherp silhouet afgetekend werden. Het licht schoot omhoog en vulde het Amfitheater met zijn gloed. Op ongeveer dertig meter, ontplofte het licht in miljoenen kleine lichtjes. De menigte viel, verward, stil, alle ogen omhoog gericht. De kleine lichtjes zwermden samen, er ontstonden vormen. Er was een gezamenlijke zucht toen de lichtjes de vorm van het legendarische Duistere Teken onthulde: een schedel, met uit de mond een kronkelende slang. Dan, bijna onmiddellijk, werd de vorm overdonderd door de vorm van een strakke Vuurflits. De Vuurflits leek de schedel te slaan waardoor deze de slang in tweeën beet.

De voorste helft van de slang rolde dood neer, zijn ogen veranderde in kleine kruisjes en toen brak de schedel in twee stukken. De Vuurflits verdween toen een tekst omhoog stootte uit de gebroken schedel:

Je licht je kop eraf

bij de Tovertweelings Topfopshop!

Wegisweg en Zweinsveld winkels!

Op Maat gemaakt is onze Specialiteit!

Er viel een lange stilte van complete verwarring toen iedereen opkeek naar de verlichtte letters. Toen vielen de letters uiteen en in een lichtende regen neer op het Amfitheater. Er klonk ergens een spottend gelach.

'Nu,' zei professor Franklin die opstond en naar het midden van het toneel liep. 'Dat was, moet ik toegeven, een goed moment voor een wat verwarrende afleiding.' Er klonk verspreid, beschaamd gelach. Langzaam begonnen de mensen weer hun zitplaats op te zoeken. James keek in de richting van Ted en Noah, die stonden te verdwaasd te kijken, verblind door de Wemel Broeders speciaal bezorgde vuurwerk.

‘Verdraaide Wemels, maakten er een reclame van,’ mopperde Ted.

Noah haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat het daarom gratis was.’

‘Dames en heren,’ ging professor Franklin door. ‘Dit is inderdaad een onderwerp wat bij vele van ons erg gevoelig ligt, maar we moeten ons er niet in laten meeslepen. Juffrouw Kraaieveld heeft enkele uitspraken gedaan welke, voor velen van ons, moeilijk zijn om aan te horen. Echter dit is een debat, en waar ik vandaan kom zijn we niet gewend,’ sprak hij nadrukkelijk, ‘een debat te saboteren enkel omdat een bewering ons ongemakkelijk maakt. Ik hoop, dat we deze discussie kunnen afronden met waardigheid, anders ben ik er zeker van dat de Directrice er mee akkoord gaat, dat uitstel van de laatste argumenten de enige toevlucht is. Juffrouw Morgenster, ik geloof dat u de vloer hebt.’

Professor Franklin ging weer zitten en James bemerkte dat hij veel bozer was dan hij liet merken. Petra stond een aantal seconden zwijgend achter haar kathedraal, ogen naar onder gericht. Dan keek ze op, duidelijk geschrokken.

‘Ik geef toe dat ik niet goed weet waar ik moet beginnen in een reactie naar juffrouw Kraaieveld’s, eerlijke, ongelofelijke veronderstelling. De Duistere Heer was niet enkel slecht omdat dit gemakkelijk was voor hen aan de macht om hem zo te noemen. Hij gebruikte onuitsprekelijke methoden om aan de macht te komen. Hij was bekend om zijn vrije gebruik en voor het aanmoedigen van zijn volgelingen om gebruik te maken van alle drie de Onvergeeflijke Vloeken. Heer Voldemort was niet meer geïnteresseerd in Dreuzelgelijkheid dan...dan...’ Ze stopte, handenwringend. James perste zijn lippen hevig op elkaar. Hij voelde met haar mee. Er waren zoveel leugens te weerleggen. Als er één vergeten werd, zou dat gezien worden als een waarheid, moest ze onwelwillend toegeven.

‘Juffrouw Morgenster,’ zei Tabitha, met een gemaakt smekende stem. ‘Hebt u enig bewijs voor deze aantijging, of herhaalt u eenvoudig wat u verteld is?’

Petra keek maar Tabitha, haar gezicht wit en woedend. ‘Alleen de volledigheid van de geschreven geschiedenis en de levende herinneringen van hen, die het van dichtbij meegemaakt hebben,’ stootte ze uit. ‘Het is behouden aan u, stel ik voor, om bewijs te leveren voor uw stelling, dat Heer Voldemort iets anders was dan wat alle geaccepteerde verslagen ons vertellen dat hij was.’

‘Nu u dit zegt,’ zei Tabitha gladjes. ‘Ik geloof, dat er hier mensen zijn op deze avond die uit de eerste hand getuigen waren van de Slag om Zweinstein. We kunnen als we dit willen, het nu rechtzetten, door hen te ondervragen. Dit is geen rechtbank, dus ik wil alleen het volgende vragen: Kan iemand die hier aanwezig is, iemand die bij de Slag aanwezig was, ontkennen dat Heer Marten Villijn zelf vroeg voor iedereen te horen dat hij wilde stoppen met bloed te vergieten? Kan iemand ontkennen dat hij pleitte met zijn vijanden om hun leider persoonlijk te ontmoeten, zo dat de gewelddadigheden vermeden konden worden?’

Tabitha staarde over de menigte. Er heerste een doodse stilte slechts verbroken door het tjirpen van de krekels in de verte en het geruis van de wind in de bomen van het Verboden bos.

‘Niemand kan het ontkennen omdat het de waarheid is,’ zei ze bijna vriendelijk. ‘Veel stierven natuurlijk. Maar het is een voldongen feit dat er meer stierven dan Heer Marten Villijn wenste. Alleen omdat zij die tegen hem waren, het niet konden verdragen om hem anders te laten kenmerken als een moordende gek.’

Petra had zichzelf hersteld. Ze sprak nu helder en sterk. ‘En is het een daad van een vredelievende hervormer om persoonlijk een familie op te zoeken van een baby en dan te proberen deze baby te vermoorden?’

‘U spreekt van Harry Potter, toch?’ zei Tabitha, die onmiddellijk doorhad waar het heen zou gaan. ‘De man die, toevallig, Hoofd van het Departement van Schouwers is?’

‘Ontkent u de waarheid?’

‘Ik ontken niets. Het is de vraag die ik uitdaag. Ik stel alleen maar voor, dat de waarheid een veel ingewikkelder ding is dan ons wordt toegestaan te geloven. Ik houd vol dat alle beschuldigingen van koelbloedige moord en aanvallen op kinderen wel erg overtuigend onbewijsbaar zijn, die passen in de opgelegde leer van angst die de afgelopen twintig jaar geheerst heeft.’

‘Hoe durf je?’ James hoorde zijn eigen stem voordat hij in de gaten had dat hij wilde spreken. Hij stond en wees naar Tabitha Kraaieveld, trillend van woede. ‘Hoe durf je mijn Vader een leugenaar te noemen? Dat monster vermoordde zijn ouders! Mijn grootouders zijn *dood* door hem, en jij staat daar en verteld ons dat het een soort verzonnen verhaal is! Hoe durf je?’ zijn stem brak.

‘Het spijt me,’ zei Tabitha en haar gezicht was, inderdaad, een portret van meeleven. ‘Ik weet dat je denkt, dat dat waar is, James.’ Professor Franklin was opgestaan en liep naar voren, maar James schreeuwde opnieuw voordat professor Franklin iets kon zeggen.

‘Mijn Vader doodde jouw grote held!’ riep hij, zijn ogen brandde met tranen van razernij. ‘Dat monster probeerde tot twee keer toe mijn Vader te vermoorden, de tweede keer gaf mijn Vader zichzelf aan hem. Jouw grote *redder* was een *monster*, en mijn Vader versloeg hem!’

‘Jouw Vader,’ zei Tabitha, haar stem verheffend en onverzettelijk. ‘Was een halfgare tovenaars met een goede publiciteitsmachine. Als hij niet iedere keer omgeven was geweest door machtigere tovenaars dan hijzelf, zouden wij vandaag niet eens zijn naam kennen.’

Door dit ontplofte de menigte opnieuw, woedende uitingen en geschreeuw vulde de lucht. Er was een gekletter op het toneel. James keek en zag dat Ralph, die nog niet gesproken had, opgesprongen was en zijn stoel hierdoor had omgegooid. Tabitha draaide zich om en keek naar hem, hun ogen ontmoette elkaar voor een seconde. *Ga zitten*, mimiekte ze met vlammende ogen naar hem. Ralph keek even vurig terug, draaide zich toen resoluut om en verliet het toneel. James zag het en zelfs in het heetst van de strijd, en angst bijna een oproer gestart te hebben, maakte zijn hart een vreugdesprongetje.

Het had geen zin het debat voort te zetten. Directrice Anderling voegde zich op het toneel bij professor Franklin en beiden schoten rode stralen van hun toverstok om rust

in het Amfitheater te herstellen. Zonder dralen instrueerde de Directrice al de leerlingen onmiddellijk terug naar hun naar hun respectievelijke afdelingskamers te gaan. Haar gezicht stond ernstig en was erg wit. De menigte mopperde en gromde, zich een weg banend door de poort terug naar het kasteel, James zag Ralph zich naar hem toe worstelen door de menigte. Hij stapte opzij uit de stroom totdat de grote jongen hem inhaalde.

‘Ik kan het niet meer,’ zei Ralph met zachte stem tegen James, zijn ogen terneer geslagen. ‘Het spijt me, dat ik die verschrikkelijk stomme dingen heb gezegd. Je mag me blijven haten als je wilt maar ik heb helemaal niets met dat Progressieve Element gezwam. Ik weet er niets van, echt, behalve dat het gewoon te veel werk is om zo... zo *politiek* te zijn.’

James kon een grijns niet onderdrukken. ‘Ralph, je bent een kanjer. Ik haat je niet. Ik moet mijn excuses aan jou maken.’

‘Nou, laten we later excuses doen, oké,’ zei Ralph met James oplopend naar de poort. ‘Nu wil ik alleen maar wegwezen. Tabitha Kraaieveld heeft sinds ik het toneel verliet gaten in me gekeken. Trouwens, Daan vertelde me, dat Ted ons heeft uitgenodigd om in jullie leerlingenkamer wat samen te zijn. Hij wil zich verkneukelen over het feit dat hij iemand van Team B naar hen heeft overgehaald.’

‘Vind je dat niet erg?’ vroeg James.

‘Neh,’ reageerde Ralph, schouderchokkend. ‘‘t Is ‘t me wel waard. Trouwens de Griffioendoren hebben betere hapjes.’

10. Feestdagen op Grimboutplein

De volgende Maandag, stonden James, Daan en Ralph bij de deur van professor Anderling's klas voor Gevorderde Transfiguratie, totdat de laatste leerling het lokaal verliet en zij haar materialen verzamelde.

'Kom binnen, kom binnen,' riep ze zonder op te kijken naar de drie jongens. 'Hou op om als een stelletje gieren door de deuropening gluren. Waarmee kan ik jullie helpen?'

'Professor,' begon James zorgvuldig. 'We willen het graag hebben over het debat.'

'Wil je dat?' vroeg ze, even opkijkend naar James, waarna ze haar tas aan haar schouder hing. 'Waarom. Ik kan me het niet beginnen voor te stellen. Hoe sneller we dat fiasco allemaal vergeten, hoe beter.'

De jongens haasten zich om haar te volgen toen ze naar de deur stapte. 'Maar niemand is het aan het vergeten, professor,' zei James snel. 'Iedereen heeft het er het hele weekend over gehad. De mensen raken er helemaal doorgedraaid van. Er was gisteren op het plein buiten bijna een gevecht toen Michel Kwarts hoorde dat Rene Mulder Tabitha Kraaieveld een leugenachtige trut noemde. Als professor Lubbermans niet in de buurt was geweest, had Michel Rene waarschijnlijk doodgeslagen.'

‘Dit is school, meneer Potter, en school is, in zijn basale vorm een plaats waar jonge mensen samenzijn. Van jonge mensen is bekend, dat ze bij tijd en wijle onverdraagzaam zijn. Dit is waarom Zweinstein mensen als meneer Vilder in dienst heeft.’

‘Dit was geen onverdraagzaamheid, professor,’ zei Ralph die de Directrice de gang in volgde. ‘Ze waren echt gestoord. Kompleet gestoord als u begrijpt wat ik bedoel. De mensen raken losgeslagen van dit hele gedoe.’

‘Dan, zoals meneer Potter zei, is het maar goed dat professor Lubbermans in de buurt was. Ik begrijp niet precies waarom dit uw probleem is.’

Daan rende bijna om de Directrice bij te houden. ‘Nou, het zit zo professor, we vroegen ons af waarom u dit allemaal laat gebeuren? Ik bedoel, u was erbij toen de Slag plaatsvond. U weet wat voor persoon Voldemort was. U kunt gewoon aan iedereen vertellen hoe het was en Tabitha op haar plaats zetten, net zo u wilt.’

Professor Anderling stopte abrupt waardoor de jongens bijna tegen haar aan liepen. ‘Wat, mag ik vragen, verwachten jullie dat ik doe?’ zei ze terwijl ze de jongens een voor een aankeek. ‘De waarheid over de Duistere tovenaarswereld en zijn volgelingen is al dertig jaar algemeen bekend, vanaf het moment dat hij jouw grootouders vermoordde, meneer Potter. Denk je, dat mijn herhalen van dit verhaal al het oproerkraaien dat aan de gang is, niet alleen op deze school maar in de hele tovenaarswereld, zal stoppen? Hmm?’ Haar ogen gloeiden terwijl ze naar hen stuurde. James beseftte, dat ze meer geïrriteerd was over het debat dan zij. ‘En laten we aannemen dat ik jufvrouw Kraaieveld naar mijn kantoor laat komen en haar verbied door te gaan met deze leugens en verdraaiingen. Denk je dat dit “Progressieve Element” van hen het dan eenvoudigweg opgeeft? Hoe lang denken jullie dat het duurt voordat er een artikel verschijnt in de *Ochtendprofeet* over hoe de directie van Zweinstein samenwerkt met het Departement van Schouwers om de “vrije uitwisseling van ideeën op het schoolterrein” de mond te snoeren?’

James was verbijsterd. Hij had aangenomen, dat de Directrice om de een of andere reden Tabitha Kraaieveld had toegestaan, om voor een tijdje, haar schertsvertoning voort te zetten. Hij had nooit gedacht, dat professor Anderling niet in staat zou zijn om deze situatie aan te pakken zonder het erger te maken.

‘Dus, wat kunnen we doen, professor?’ vroeg James.

‘Wij?’ zei de professor met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Mijn beste James, ik moet toegeven, je verrast me en maakt indruk op me. Ondanks wat je gelooft, de toekomst van de tovenaarswereld ligt niet op jouw schouders of op de schouders van je vrienden.’ Ze zag de verbeterde grijns op zijn gezicht en toonde een van haar zeldzame glimlachjes. Ze boog zich een weinig naar voren en sprak op samenzweerderige toon, naar de drie jongens. ‘De opgekomen herinnering aan de Duistere Heer is geen grote zorg voor ons, die het levende ding gezien hebben. Dit is een gril in de hoofden van een op verandering beluste groep en hoe irritant als het ook is, het zal voorbij gaan, wat jullie drie kunnen doen is aanwezig zijn bij de lessen, je huiswerk maken en op je hoedde zijn en dapper blijven zoals jullie nu al duidelijk zijn. En als iemand in je omgeving durft te zeggen dat Marten Villijn een beter mens was dan Harry Potter, hebben jullie mijn toestemming - mijn opdracht zelfs - om hun beker pompoensap te

transfigureren in Nurgelwater.’ Ze keek de jongens één voor één doordingend aan. ‘Vertel hen dan, dat ik heb voorgeschreven om deze specifieke spreuk te oefenen. Begrepen?’

Daan en Ralph grinnikten naar elkaar. James zuchtte. Professor Anderling knikte bruusk, ging rechtop staan en vervolgde levendig haar weg. Na vijf stappen, draaide ze zich om.

‘Oh, en jongens?’

‘Ja professor?’ vroeg Daan.

‘Twee scherpe zwaaien met je toverstok en het woord *‘Nurglammonias’*, klemtoon op de eerste en de derde lettergreep.’

‘Ja professor!’ antwoordde Daan opnieuw en grijnsde.

Het schooljaar zakte via de Herfst in de richting van de wintervakanties. Het voetbalveld lag onder een deken van bladeren, krakend en omhoog vliegend onder de voeten van professor Kers' Dreuzelkundeteams. Het onofficiële voetbaltoernooi eindigde met een overwinning voor het team van James. James zelf scoorde het winnende doelpunt tegen de doelman Hildebrand Berk, de Ravenklauw Gremlin. Zijn team groepeerde zich om hem heen, springend en joelend alsof ze de Afdelingsbeker hadden gewonnen. Het winnende team werd door professor Kers beloond met honderd punten, wat de beste prijs was die ze kon aanbieden. Het team omcirkelde James, tilden hem op hun schouders en droegen hem de binnenplaats op alsof ze net terug waren van een geslaagde drakenjacht. Hij grijnsde breed, zijn wangen rood in de frisse herfstwind en hij voelde zich beter dan hij het hele schooljaar had gedaan.

De routine's van les en huiswerk, die de eerste weken nog eerst uitdagend en spannend waren geweest, werden suf en voorspelbaar. Professor Jackson droeg eindeloze verslagen op en hield iedere paar weken onverwachte "kwisjes" in de les. Daan vertelde James en Ralph vermakelijke verhalen over de aanvaringen tussen Professor Zwamdriфт en Madame Delacroix tijdens zijn Dinsdagavond Planetenstelsel Club, die net als Voorspellingen, door beide professoren gegeven werd. Op het Zwerkbalveld, werkte James met de hulp van Ted en Daan aan verbeteringen van zijn bezemvliegen, totdat hij zich er voorzichtig zeker van begon te voelen, dat hij mogelijk inderdaad volgend jaar een kans maakte voor het Griffioendorteam. Hij begon zich voor te stellen hoe geweldig het zou zijn om komende Lente te verschijnen bij de auditie en bij iedereen de herinnering weg te kunnen vagen van zijn poging in het

eerste jaar. Daan op zijn beurt bleef opvallend goed vliegen voor de Ravenklauwers. Met zijn unieke Dreuzelachtergrond vond hij een vaardigheid uit die hij "Zoemen om de Toren" noemde, waarbij hij een Beuker om de commentatorbox sloeg, hem snelheid liet maken als hij terugkeerde, erop wachtte aan de andere kant en hem dan opnieuw te meppen om er nog meer snelheid aan te geven en een beetje te sturen. Door gebruik van deze vaardigheid had hij het al voor elkaar gekregen om twee spelers compleet van hun bezem af te krijgen, wat geleid had tot een aantal pijnlijke bezoeken aan de ziekenhuisvleugel.

Het leven voor Ralph in de Zwadderichafdeling was een tijdje zwaar geweest voor hem. Tabitha had hem nooit aangesproken over zijn vertrek van het debattoneel of zijn wegblijven bij de bijeenkomsten van het "Progressieve Element". James en Daan dachten, dat ze geen gebruik meer van hem kon maken toen hij terugkeerde om James' vriend te zijn. Geleidelijk vergaten de oudere Zwadderaars Ralph, los van de ijsoude blikken die ze hem toewierpen of kwetsende opmerkingen in de leerlingenkamer. Dan, verrassend, sloot Ralph vriendschap met enkele andere eerste- en tweedejaars Zwadderaars. In tegenstelling tot de blauwe insigne dragers, was geen van hen geïnteresseerd in de wijdere wereld van politiek en gedoe. Er was een soort gewiekste slinksheid, zelfs bij de eerstejaars Zwadderaars, maar een aantal van hen leken Ralph oprecht te mogen en zelfs James moest bekennen dat ze grappig waren, op een aparte manier.

Verweer Tegen de Zwarte Kunsten werd een favoriet vak van James, Daan en Ralph. Professor Franklin leerde het praktisch aan, met veel opwindende verhalen en levensechte voorbeelden van zijn eigen lange, dolle en gevarieerde avonturen. James, tot niemands verbazing, was een erg goede duellist. Hij bekende, met een schaaachtige grijns, dat hij van zijn Vader vrij veel defensieve technieken geleerd had. Niemand echter, zelfs James, was bereid om het in een duel tegen Ralph op te nemen. Ralph's toverstok leek opmerkelijk willekeurig als het aankwam op defensieve spreuken. De eerste keer dat hij duelleerde, had Ralph de vrij eenvoudige *Expelliarmus* spreuk op Victoire af gevuurd. Hij had zijn toverstok nogal wild naar voren gestoken en een straal blauwe bliksem was uit het eind hiervan geschoten en had Victoire's haar geschroeid, waardoor een haveloze kale streep recht over haar hoofd liep. Ze klopte er met haar hand op, waarna haar ogen bijna uit haar hoofd vielen. Ze krijste van woede en moest door drie andere leerlingen tegengehouden worden om te voorkomen dat ze Ralph aan zou vallen, die drie keer zo groot was. Ralph ging een paar stappen achteruit, verontschuldigde zich onophoudelijk met de nog rokende toverstok in zijn hand.

Slechts een keer, op een avond in de leerlingenkamer van Ravenklauw, had iemand het lef om tegen James, Daan en Ralph iets over het debat te zeggen. Ze waren net klaar met hun huiswerk toen een slungelachtige vierde jaars, Sjors Tempelier, tegenover hen aan de tafel ging zitten.

'Hé, jullie waren allebei in dat debat, toch?' zei hij naar Daan en Ralph wijzend.

'Jep, Sjors,' zei Daan, die zijn boeken in zijn rugzak schoof met een stem die zijn duidelijke afkeer voor de oudere jongen niet verborg.

'Jij zat aan de tafel met Kraaieveld, juist?' zei Sjors tegen Ralph.

‘Euh. Ja,’ zei Ralph. ‘Maar...’

‘Zeg haar maar uit mijn naam, dat ze het bij het rechte eind heeft. Ik ben een boek aan het lezen dat er alles over zegt. Het heet *Het Leven en Leugens van Albus Perkamentus*, en gaat over hoe die oude vent en die Harry Potter alles van het begin tot het eind verzonnen hebben. Wist je, dat ze het hele verhaal over Villijn en de Gruzielementen op de nacht dat die ouwe stierf verzonnen? Sommigen zeggen, dat het Harry Potter was die hem vermoordde toen ze er klaar mee waren.’

James kon met moeite zijn kalmte bewaren. Hij keek vlak naar Sjors. ‘Weet je eigenlijk wel wie ik ben?’

Daan staarde intens naar de fles in de hand van Sjors. ‘Hej,’ vroeg hij geforceerd gewoontjes, ongemerkt zijn toverstok tevoorschijn halend. ‘Wat drink je dáár nou?’

Negentig seconden later lagen James, Daan en Ralph dubbel van het lachen toen Sjors Nurgelwater over de tafel van de leerlingenkamer spuwde.

‘Oefening!’ riep Daan, die wegdook onder de graaiende armen van Sjors. ‘Ik zweer het, ik word geacht om dat te oefenen voor Transfiguratie! Je drinken stond gewoon in de weg! Vraag het Anderling!’

De drie jongens ontvluchtten met succes de kamer, onbeheerst lachend om de toegebrachte schade.

Tegen de kerstvakantie was James toe aan rust. Na het middageten op zijn laatste schooldag, ging James naar de slaapkamer van Griffioendor om zijn spullen in te pakken. De lucht buiten, die hij door het raam zag, was kil en grijs geworden wat hem deed verlangen naar de grote open haard in het Grimboutplein nummer twaalf en een van Knijster’s erg gecompliceerde warme chocolade-melken, die bestond uit, was hem verzekerd bij de laatste telling, veertien onbenoemde ingrediënten, met ten minste één mespunt echte chocolade.

‘Hey, James,’ klonk Ralph’s stem van de trap. ‘Ben je boven?’

‘Jep. Kom maar boven, Ralph.’

‘Dank je,’ zei Ralph die de trap op stormde. ‘Ik kom net van de lunch met Petra. Ze zei dat je aan het inpakken was. Klaar om te gaan, denk ik.’

‘Jep! Iedereen komt dit jaar voor de feestdagen naar het oude hoofdkwartier. M’n Ome’s George en Ron, Tante’s Hermelien en Fleur, Ted met zijn Oma, Victoire, en zelfs Loena Leeftang, die kent je niet maar die zul je geweldig vinden. Zij is de mafste volwassene die ik ooit ontmoet heb, op een leuke manier. Meestal. Opa en Oma zullen er helaas niet zijn. Zij zijn dit jaar op bezoek bij Charlie en zijn familie in Praag. Toch, ik denk dat zelfs Marcel er zal zijn. Professor Lubbermans, bedoel ik.’

Ralph knikte somber en staarde naar James’ kist. ‘Klinkt machtig. Jep. Nou, ik hoop dat je een gelukkig kerstfeest hebt en al dat soort dingen.’

James stopte met inpakken, hij bedacht dat Ralph’s Vader tijdens de feestdagen op reis was voor zaken. ‘Oh ja. Zo, wat ga jij doen, Ralph? Vier jij Kerstmis bij je grootouders of zoiets?’

‘Hmm?’ mompelde Ralph die opkeek. ‘Oh. Nah. Ziet er naar uit, dat ik met de feestdagen hier rond zal hangen. Daan gaat pas volgende week weg, dus ik kan dit weekend tenminste bij hem rond hangen. Daarna... nou. Ik bedenk wel iets om mezelf bezig te houden.’ Hij zuchtte zwaar.

‘Ralph,’ zei James, die een paar schillende soorten sokken in zijn kist mikte. ‘Wil je mee Kerstmis doorbrengen met mij en mijn familie?’

Ralph probeerde verrast te kijken. ‘Wat? Nee, nee, ik zou me nooit willen opdringen bij jouw familiebijeenkomst, wat zouden ze allemaal, je weet wel... ik kan niet. Nee...’

James keek Ralph vermoeid aan. ‘Ralph, sukkel, als je deze vakantie niet met me meegaat naar huis, zal ik persoonlijk een Transfiguratie op jou loslaten met je eigen toverstok. Wat denk je ervan?’

‘Nou, je hoeft er niet zo drammerig over te doen!’ riep Ralph, toen grijnsde hij breed. ‘Vinden je Vader en Moeder het niet erg?’

‘Nee. Om de waarheid te zeggen, met al die mensen die erin komen en eruit gaan, denk ik dat het ze niet eens opvalt.’

Ralph rolde met zijn ogen en trok een gezicht. ‘Ik bedoel over mij, dat ik bij... je weet wel, aan de verkeerde kant van het debat en alles!’

‘Ze luisterden ernaar op de transistorradio, Ralph.’

‘Weet ik!’

‘En je hebt geen woord gezegd.’

Ralph opende zijn mond en sloot hem weer. Hij dacht even na. Dan lachte hij en hopte op Ted’s bed. ‘Ik snap wat je bedoelt. Je zegt, dat Victoire er zal zijn?’

‘Haal maar niets in je hoofd, ze is deels Glamorgana weet je. Ze geeft een dreun aan iedere gast die binnen een straal van vijf meter bij haar in de buurt komt.’

‘Ik wil het alleen maar goedmaken met haar. Vanwege dat incident, weet je, in de Verweer Tegen de Zwarte Kunstenles.’

James klapte zijn kist dicht. ‘Ralph, maat, hoe minder je daarover zegt, hoe beter.’

De volgende ochtend werd het ontbijt in de Grote Zaal magertjes bezocht. Het had zwaar gevroren in de vroege uurtjes, geëtste zilveren vormen waren verschenen in de

hoeken van de ramen en er liepen kris kras grijs-witte spooklijnen over. James en Ralph kwamen gelijktijdig aan en vonden Daan zittend aan de Ravenklauwtafel.

‘Je bent een mazzelaar, Ralph,’ zei Daan mopperend over zijn koffiekop. ‘Ik heb er wat voor óver om te zien hoe een magisch kerstfeest is.’

‘Om je de waarheid te zeggen,’ zei James, die zichzelf een glas pompoensap inschonk. ‘Ik twijfel eraan of het lijkt op wat jij je er van voorstelt.’

‘Misschien heb je gelijk. Zelfs op zijn best, moet ik toegeven, lijkt het waarschijnlijk op Halloween hier.’

‘Hé, Ralph,’ zei James, de grote jongen aanstotend. ‘Wacht maar tot je onze traditionele Kerstparade van geesten ziet! We hebben gevulde suiker vleermuizen om op te knabbelen en drinken warme chocolademelk uit elven schedels!’

Ralph knipperde. Daan keek zuur en rolde met zijn ogen. ‘Ja, ja, je bent een echte lolbroek. Niet.’

‘Kom op,’ zei Ralph die hem eindelijk doorhad. ‘Je zult een geweldig kerstfeest met je familie hebben. Tenslotte zie je je Vader en Moeder weer.’

‘Ja, tuurlijk. Acht uur vliegen naar de Verenigde Staten met mijn zusje, jak, de hele tijd zeuren over het leven op een maffe magische school. Ze zal teleurgesteld zijn dat, tot nu, het enige wat ik effectief met mijn toverstok kan doen, is iemand er mee slaan.’

‘We mogen tóch geen magie uitoefenen buiten Zweinstein,’ zei Ralph uitdrukkelijk.

Daan negeerde hem. ‘En dan kerstfeest met mijn grootouders en al mijn neven en nichten in Ohio. Heb je enig idee wat voor idioterie dat altijd is!’

James kon het niet helpen te vragen. ‘Hoe bedoel je?’

‘Stel je voor: het ideale Amerikaanse kerstfeest,’ zei Daan, die met zijn handen een fotolijstje maakte. ‘Open maken van cadeautjes en aansnijden van de kalkoen. Liedjes zingen voor de Kerstboom, heb je ‘m?’

Ralph en James knikten en onderdrukten een glimlach om Daan’s ernstige uitdrukking.

‘Oké,’ ging Daan door. ‘Stel je nu Boomtrullen voor, in plaats van mensen. Wordt het duidelijk?’

James barste in lachen uit. Ralph, zoals gewoonlijk, knipperde en keek heen en weer naar de jongens.

‘Da’s fantastisch!’ gierde James.

Daan glimlachte terughoudend. ‘Jaaa..., nou, het is wel grappig, denk ik. Het krabbelen en klauwen, al die kleine stukjes cadeaupapier die overal in de rondte vliegen, landen in de open haard, bijna het huis afbranden.’

‘Wat is een Boomtrul?’ vroeg Ralph in een poging het te snappen.

‘Vraag het volgende keer aan Hagrid, bij Verzorging van Fabeldieren,’ zei James na hikkend. ‘Dan wordt het wel duidelijk.’

Later die ochtend zeiden James en Ralph, Daan gedag. Ze zeulden hun hutkoffers naar de binnenplaats. Ted en Victoire waren er al, zittend op hun hutkoffer boven aan de trap, uitgetekend op het vreemd stille, aangevroren, terrein. Victoire's haar was door Madam Ouwel zo goed als mogelijk aangegroeid, maar het nieuwe haar was net afwijkend genoeg in vorm en kleur om zichtbaar te zijn. Dit had erin geresulteerd dat Victoire hoedjes was gaan dragen in de meest uiteenlopende soorten en maten. De hoedjes verfraaiden haar uiterlijk, maar ze klaagde er bij iedere geboden gelegenheid over. Vandaag had ze schuin op haar hoofd een hermelijn gekleurd hoedje op, dat schalks over haar linker wenkbrauw rustte. Ze keek koeltjes naar Ralph terwijl die zijn hutkoffer naar de trap sjouwde. Een paar minuten later kwam Hagrid aanrijden, zittend boven op een rijtuig. Ralph's mond viel open toen hij zag dat kennelijk niets het rijtuig trok.

'Jullie hore dit niet te zien tot volgend jaar, hoor,' zei Hagrid tegen James en Ralph. Hij rukte aan het remijzer, klom naar beneden en begon hun hutkoffers met gemak op de achterkant van het rijtuig te laden. 'Dus denk d'r an om verrast te doen as je ze komende Lente ziet, goed?'

'Oh, 'Agrid,' zei Victoire bekakt, 'als dez verschiklijk dings zijn zo lelik als Mamma mij verteld 'eeft, ik ben blij ik kan ze niet zien.' Ze stak haar hand uit die Ted pakte en hielp haar volkomen overbodig het rijtuig in.

Er persten zich nog een aantal leerlingen in, allemaal verlate vertrekkers voor de feestdagen. Hagrid reed hen naar Zweinsveldstation, waar ze weer aan boord gingen van de Zweinstein Express. De trein was veel leger dan op de heenreis. Met z'n vieren vonden ze een compartiment aan het eind en maakten het zich gemakkelijk voor de lange reis.

'Dus Zweinsveld is tovenaarsdorp?' vroeg Ralph aan Ted.

'Dat is 't. Hier vind je de Drie Bezemstelen en Zacharinus Zoetwarenhuis' beste Kakkerlak Klappers in de wereld. Nog een lading andere winkels. Je mag vanaf je derde jaar in het weekend naar Zweinsveld.'

Ralph was in gedachten, dit betekende, dat zijn wenkbrauwen naar beneden wezen en zijn onderlip omhoog, waardoor zijn hele gezicht naar zijn neus trok. 'Hoe houden tovenaars de Dreuzels uit het magische dorp? Ik bedoel, zijn er geen wegen heen of zoiets?'

'Lastige vraag, vriend,' zei Ted die onderuit zakte in zijn zitting en zijn schoenen uitschopte.

Victoire rimpelde haar neus. 'Jij 'oudt dez vuil-schopper weg van mij, meneer Lupos.'

Ted negeerde haar, strekte zijn benen over het compartiment en liet zijn voeten rusten op de zitting tegenover hem. 'Ik zit deze periode in die ouwe Kanteel's Toegepaste Geavanceerde Technomanieklas en alles wat ik je kan vertellen is, dat plaatsen als Zweinsveld niet gewoon verborgen zijn omdat Dreuzels de weg erheen niet kunnen vinden. 't Is allemaal quantum. Als Petra hier was, kon ze het beter uitleggen.'

James was nieuwsgierig. 'Wat is quantum?' Hij had professor Franklin hier ook al over horen praten, maar toen ook niet goed begrepen wat er bedoeld werd. Hij hoopte dat Ted het hem duidelijk kon maken.

Ted haalde zijn schouders op. 'Is een grap bij Toegepaste Geavanceerde Techomanie, als je ergens over twijfelt zeg je gewoon "quantum".' Hij zuchtte berustend, verzonken in zijn gedachten. 'Oké. Stel je voor, dat er plaatsen zijn op aarde die als een opening in de ruimte zijn, bedekt met rubber, goed? Je kunt van boven niet zien dat er iets anders is, behalve, dat het misschien wat meer veert of zoiets. Laten we zeggen dat er een tovenaars langs komt die echt zijn quantum kent. Hij zegt, "Yoo. Dit is een plek waar we een té gek tovenaarsdorp neer kunnen zetten." Dus wat hij doet is, dat hij iets tevoorschijn haalt als een groot magisch gewicht, dat echt erg, erg klein is. Goed? En dat gewicht valt in het stukje rubber-reatiteit en duwt het neer..., neer., neer... Goed? Dus het gewicht duwt dat rubber echt door in een andere dementie, maakt een trechter in de vorm van ruimte-tijd.'

'Wacht,' riep Ralph met een uitdrukking van uiterste concentratie. 'Wat is ruimte-tijd?'

'Onbelangrijk,' zei Ted die de opmerking weg wuifde. 'Maakt niet uit. 't Is allemaal quantum. Niemand snapt 't behalve de korstige-oud-perkament-kop, professor Jackson. Dus verder, er is die trechter in ruimte-tijd waar het gewicht naar beneden drukt op de rubberen realiteit. Dreuzels kunnen alleen bewegen op de oppervlakte van de realiteit, snap je. Ze kunnen niet zien waar de trechter naar beneden zakt in deze nieuwe ruimte. Voor hen, is het er gewoon niet. Magische mensen echter, kunnen de trechter volgen in de nieuwe ruimte, als ze weten waar ze moeten kijken en het geheim delen. Dus bouwen we daar plekken zoals Zweinsveld.'

'Dus Zweinsveld zit in een soort trechtersvormige vallei,' zei Ralph, proberend het te begrijpen.

'Nee,' zei Ted die rechtop ging zitten. 'Het is gewoon, je weet wel, een beeldspraak. De omgeving ziet er hetzelfde uit, maar dimensioneel gaat het door de andere kant van ruimte-tijd, waar Dreuzels niet heen kunnen. Veel tovenaarsplaatsen zijn op deze manier gebouwd. We fokken magische creaturen in quantum domeinen. Hele bergkanten waar reuzen leven, alle begraven in quantum, niet te vinden op Dreuzelkaarten. Dat is zo ongeveer hoe "niet te vinden" werkt. Zo simpel.'

'Zo simpel als wat?' vroeg Ralph gefrustreerd.

Ted zuchtte. 'Kijk vriend, het is net als Kakkerlak Klappers in Zacharinus. Je hoeft niet te begrijpen hoe ze ze maken. Je hoeft ze alleen maar te eten.'

Ralph zakte in. 'Ik weet niet zeker of ik een van beide kan.'

't Is echt lachen met deze gast, niet?' vroeg Ted aan James.

'Dus als Dreuzels niet binnen kunnen komen,' vroeg James op zijn beurt. 'Hoe kwam die Dreuzel dan op het schoolterrein?'

'Oh, ja,' zei Ted die weer onderuit ging zitten. 'De mysterieuze Zwerkbalingdringer. Is dat wat er nu beweerd wordt? Dat het een Dreuzel was?'

James was vergeten dat niet alles wat hij wist over de indringer, bij iedereen bekend was. Hij herinnerde zich wat Marcel Lubbermans had gezegd over de wilde geruchten die de onbekende man op het Zwerkbaldveld omringden. 'Jep,' zei hij, en probeerde zijn stem luchtig te houden. 'Ik heb gehoord, dat het een Dreuzel zou kunnen zijn. Ik vroeg me af hoe een Dreuzel binnen zou kunnen komen met al dat gedoe, je weet wel, quantum.'

'Om precies te zijn,' zei Ted, naar buiten kijkend naar de heldere dag. 'Ik denk, dat zelfs een Dreuzel binnen kan komen als hij vergezeld wordt door een tovenaar. Het is niet zo dat ze niet binnen *kunnen* komen. Het is alleen dat, voor zover zij het kunnen waarnemen, de ruimtes zelfs niet bestaan. Als een magisch persoon hen er naar leidt, en de Dreuzel negeerde wat zijn zintuigen hem vertellen... tuurlijk, dan zou het mogelijk zijn, denk ik. Maar wie zou zo stom zijn om zo iets te doen?'

James haalde zijn schouders op en keek naar Ralph. De uitdrukking op zijn gezicht weerspiegelde wat James dacht. Stom of niet, iemand had inderdaad een Dreuzel naar Zweinstein geleid. Hoe of waarom dat gedaan was bleef een vraagteken, maar James nam zich voor zijn best te doen om dit uit te vinden.

Met z'n viertjes gebruiken zij de lunch, boterhammen in vetvrij papier, deze ochtend meegekregen uit de keuken van Zweinstein, waarna zij genoten van een vredige stilte. Het licht werd scherp en helder door de zon die als een diamant over de voorbij trekkende velden en bossen scheen. De vorst was weggesmolten waardoor de grond er grijs en ruw bijlag. Kale bomen reikten naar de hemel, staand op een veld van dode bladeren. Ralph las en dommelde. Victoire bladerde door een stapel tijdschriften en verdween toen, op zoek naar een paar vrienden waarvan zij dacht dat deze ergens aan boord waren. Ted leerde James om een spel te spelen met de naam "Wiekels en Augers" waarbij door gebruik te maken van toverstokken, ze een stuk perkament lieten zweven gevouwen in de vorm van een driehoek. Volgens Ted moesten beide spelers hun toverstok - de Wiekels - gebruiken om gelijktijdig het perkament - de Auger - te laten zweven en dan proberen op het perkament te sturen naar een vooraf gemaakt doel, normaal gesproken een cirkel getekend op een ander stuk perkament geplaatst bij de tegenstander. James was iets beter in het laten zweven, maar kon niet op tegen Ted, die precies wist hoe James' toverij onderuit te halen waardoor de Auger buiten bereik huppelde en toen met een duikvlucht op zijn doel neerplofte.

't Is een kwestie van oefenen, James,' zei Ted. 'Ik speel dit al sinds mijn eerste schooljaar. Soms hadden we wel vier mensen in een team en gebruikten Augers zo groot als de buste van Goderic Griffoendor in de leerlingenkamer. Ik ben er persoonlijk verantwoordelijk voor dat zijn linker oor er weer aangelijmd moest worden. Kende toen de *Reparo* spreuk nog niet en nu geven we er de voorkeur aan hem zo te laten.'

Tegen de tijd dat de trein perron 9 $\frac{3}{4}$ binnenliep, ging de zon onder en kleurde de lucht dromerig lila. James, Ted en Ralph wachtte op de schok toen de trein uiteindelijk stilhield, stonden toen op, rekten zich uit en zochten hun weg naar het platform.

De kruier nam hun kaartjes en haalde vervolgens hun hutkoffers tevoorschijn. De *Accio* spreuk zoog de verschillende hutkoffers ruw uit het bagagecompartiment en

gooide ze neer voor hun voeten. Victoire haalde hen in toen ze de hutkoffers op een karretje stapelden.

‘Ik moet jullie begeleiden naar het oude hoofdkwartier,’ zei Ted gewichtig, zich in zijn volle lengte oprichtend. ‘Het is niet ver van hier en je ouders hebben het erg druk met iedereen die aankomt vanavond, James, en Lily en Albus die vandaag ook uit school komen.’

Ze liepen ordelijk door de verborgen poort die de scheiding vormde tussen perron 9 ¾ en het perron van het Londense King’s Crossingstation.

‘Je kunt niet rijden Ted,’ zei Victoire berispelend, ‘en we passen niet alle vier op je bezem. Wat denk je hieraan te gaan doen?’

‘Ik denk dat je gelijk hebt Victoire,’ zei Ted die stilhield in het midden van de Ontvangst Hal en rondkeek. Dreuzelreizigers liepen hen voorbij, hier en daar gehaast, de meeste ingepakt in dikke jassen en hoeden. De enorme ontvangsthall galmde van de geluiden van aankondiging en de verre tonen van kerstliedjes.

‘Zo te zien zitten we vast,’ zei Ted zacht. ‘Ik zou zeggen dat dit een soort noodtoestand is, jullie niet?’

‘Ted. Nee!’ siste Victoire toen Ted zijn rechterhand opstak, zijn toverstok recht omhoog.

Er klonk een luide knal die door de ontvangsthall dreunde, kennelijk niet opgemerkt door de aanwezige Dreuzels. Een kolossale, paarse vorm schoot door de enorme glazen gewelfde deuren aan de voorkant van de ontvangsthall. Daar stond de Collectebus. James wist, dat hij hem kon verwachten toen Ted het gebaar maakte, maar hij had nooit geweten dat hij buiten de gebaande weg kon rijden. De gigantische driedekkerbus kronkelde en perste zich door het onwetende publiek zonder snelheid te verliezen, tot hij luidruchtig piepend recht voor Ted tot stilstand kwam. De deuren schoven open en een man in een piekfijn paars uniform leunde naar voren.

‘Welkom op de Collectebus,’ zei de man een beetje schor. ‘Noodtransport voor de gestrande heks en tovenaars. Je weet, dat je midden in King’s Cross Station staat, niet? Lijkt me, dat je tenminste naar de voordeur had kunnen gaan.’

‘Avond, Sjaak,’ zei Ted luchtig, de hutkoffer van Victoire naar de conducteur tillend. ‘Het is mijn slechte been wat weer opspeelt. Oude Zwerkbalkblessure. Heb er op de vreemdste tijden last van.’

‘Oude Zwerkbalkblessure, m’n Oma’s laatste kies,’ mopperde Sjaak, terwijl hij de koffers opstapelde op een plank direct naast de deur. ‘Als je dit nog een keer uithaalt, breng ik een extra Galjoen in rekening, alleen omdat je een plaag bent.’

Ralph was terughoudend met het in de bus gaan. ‘Je zegt dat het niet ver weg is, dit hoofdkwartier? Misschien kunnen we, ik bedoel lopen?’

‘In deze temperatuur?’ antwoordde Ted verwerend.

‘En met zijn slechte been?’ merkte Sjaak zuur op.

Ralph klom erin en net toen hij over de drempel heen was sloegen de deuren dicht.

‘Hoek van Pancras en St. Chad’s, Ernie,’ riep Ted, die zich vastpakte aan de dichtstbijzijnde koperen greep.

De chauffeur knikte, keek grimmig, greep het stuurwiel alsof hij ermee wilde worstelen en drukte op de versneller. Ralph had, ondanks James’ advies, vergeten zich ergens aan vast te houden. De Collectebus racete vooruit, waardoor hij achteruit op een van de koperen bedden belandde die, vreemd genoeg, in plaatst van stoelen de meeste ruimte in het onderste deel van de bus in beslag namen.

‘Hmmp?’ mompelde de slapende tovenaar waarop Ralph neergekomen was met zijn hoofd opgetild van zijn kussen. ‘Grosvenorplein, nu al?’

De bus maakte een onwaarschijnlijk scherpe haarspeld bocht, cirkelend om een groep toeristen die stonden te kijken naar een bord met vertrektijden, scheurde weer over de ontvangsthal en sloeg als een windvlaag om een zakenman en wat oude dames. De glazen boog doemde voor hen op en James was er zeker van, dat de Collectebus nooit door de opengeslagen deuren zou passen. Toen herinnerde hij zich dat de bus ook door deze deuren was binnengekomen. Hij zette zich schrap. Zonder vaart te minderen, perste de bus zich door de deur als een ballon door een muizenopening, schoot eruit op de drukke straat en slingerde wild.

‘Ik heb gehoord dat we vanavond gans eten!’ riep Ted naar James terwijl de bus slalomde over een drukke kruising.

‘Jep!’ riep James terug. ‘Knijster stond op een uitgebreide maaltijd op onze eerste dag terug!’

‘Moet van die lelijkerd houden!’ brulde Ted goedkeurend. ‘Hoe gaat het met Ralph?’

James keek in het rond. Ralph lag nog uitgewaaierd op het bed bij de slapende tovenaar. ‘Alles in orde,’ riep hij, zich met beide handen aan het bed vasthoudend. ‘Ik heb alleen overgegeven in de slaapmuts die ze als souvenir gaven.’

De Collectebus krijste de hoek om waar St. Chad’s straat verbonden werd met Argyle plein en blokkeerde tot een volledige stop. De plotselinge afwezigheid van snelheid was zo verraderlijk als het tochtje zelf. De kolossale paarse bus stond stil en wachtte, er plofte een dichte rookwolk uit de uitlaat. De deuren klapte open en Ted, Victoire, James en Ralph klauterden eruit, de laatste zwaaiend op zijn benen. Sjaak stapelde, met een verbeterd blik op Ted, hun hutkoffers zorgvuldig op de stoep en wenste hen een prettige Kerst. De deuren sloegen krakend dicht en een moment later sprong de Collectebus de straat uit, scheerde langs een vrachtwagen en maakte een soort pirouette bij de kruising. Drie seconden later was hij weg.

‘Dat ging zo goed als te verwachten was,’ zei Ted opgelucht. Hij pakte zijn en Victoire’s hutkoffer bij de handgreep en trok ze naar de rij met aftandse huizen.

‘Welk nummer is het?’ vroeg Ralph, zwetend en hijgend zijn hutkoffer sjouwend.

‘Nummer twaalf. Hier!’ antwoordde James. Hij was al zo vaak in het oude hoofdkwartier geweest dat hij vergat dat deze voor de meeste mensen onzichtbaar was.

Ralph stopte aan het begin van de trap en keek verwoed heen en weer.

‘O ja,’ zei James geamuseerd, ‘Oké, Ralph. Je kunt het nog niet zien, maar het is daar echt. Grimboutplein nummer twaalf, precies hier tussen elf en dertien. Het was van mijn vaders Peetoom, Sirius Zwart, maar hij heeft het aan mijn Vader nagelaten. Het was het hoofdkwartier van de Orde van de Feniks in de tijd dat ze tegen Voldemort vochten. Het is verborgen met de beste Verbergings- en Beschermingsspreuken die door de alle machtigste, goede tovenaars van die tijd konden worden getoverd. Het was de best bewaarde geheime plaats van de Orde, tot op het eind, toen een Dooddoener mijn Tante naar hier volgde met Bij-Verschijselen. In ieder geval, het is officieel nog van mijn Vader, maar we leven hier niet de hele tijd. Knijster houdt het bij als we hier niet zijn.’

‘Ik begreep niet alles wat je me verteld hebt,’ zei Ralph met een zucht. ‘Maar ik heb het koud. Hoe komen we binnen?’

James zocht Ralph’s hand. Ralph reikte hem aan. En James trok hem op de eerste trede van de trap die leidde naar nummer twaalf. Ralph struikelde, herstelde zich, en keek omhoog. Zijn ogen sperde zich en een verrukte lach verscheen op zijn gezicht. James wist niets meer van zijn eerste bezoek aan het oude hoofdkwartier, maar hij wist uit de verhalen van anderen hoe de deuren zichzelf, de eerste keer dat je aankwam, onthulden, hoe nummer twaalf, de nummers elf en dertien opzij duwde als een man die zich door een menigte heen werkte. James kon een glimlach niet onderdrukken over Ralph’s verwondering.

‘Ik vind het geweldig om een tovenaars te zijn,’ zei Ralph hartgrondig.

Toen James de deur dichtgooide, verscheen zijn Moeder en liep snel op hem af, haar handen drogend aan een handdoek. ‘James!’ riep ze, ze sloeg haar armen om hem heen en trok hem bijna onderuit.

‘Mam,’ zei James, verlegen en blij. ‘Kom op, u laat mijn chocoladekikker in mijn zak smelten.’

‘Je ben niet te oud om je Moeder een pakkerd te geven na maanden te zijn weggeweest, weet je,’ berispte ze hem.

‘U weet hoe het gaat,’ verklaarde Ted verdrietig. ‘Het ene moment hangen ze aan je rokken, het andere moment vragen ze of ze de bezem mogen lenen om te flikvlooiën met een meisje. Waar *blijft* de tijd?’

James’ Moeder lachte, draaide zich naar Ted en omhelsde hem ook. ‘Ted, je verandert ook nooit! Of houd je mond. Welkom. En jij ook Victoire. Prachtige hoed trouwens.’ Ralph kreunde, maar James’ Moeder ging door voor Victoire een uitgebreide uitleg kon geven. ‘En jij ben natuurlijk Ralph. Harry heeft me van je verteld en natuurlijk heeft James mij veel over je verteld in zijn brieven. Mijn naam is Ginny. Ik begrijp dat je goed met je toverstok bent.’

‘Waar is Pap trouwens?’ vroeg James snel, opnieuw Victoire de mond snoerend.

‘Hij haalt vandaag na het werk Andromeda op, ze kunnen zo thuis zijn. Verder komen de gasten morgen.’

‘James!’ Twee jongere stemmen klonken gelijktijdig, tezamen met rommelden voetstappen. ‘Ted! Victoire!’ Lily en Albus renden hun Moeder voorbij. ‘Wat heb je meegenomen?’ jengelde Albus, die voor James stopte.

‘Rechtstreeks van Zweinstein School voor Toverij en Hocus Pocus,’ zei James groot, ‘breng ik jullie beiden... knuffels!’ Hij greep Albus in een berenknuffel. Albus duwde en worstelde zich lachend en boos los.

‘Nee! Ik wilde een paar van Drooble’s Best Blazende Kauwgum van de etenskarmevrouw! Heb ik gezegd!’

Ted hurkte naast Lily en kneep in haar wang. ‘Ik heb iets voor jou waar je gek op bent, liefje.’

‘Wat is het?’ vroeg ze opeens verlegen.

‘Wacht maar tot Kerst. Je Mama heeft van alles verstoep in de drakenton, is ‘t niet?’

‘Ted Lupos!’ bitste Ginny. ‘Maak haar niet helemaal dol, jij boef. Kom op allemaal. Knijster is de hele middag al bezig om een maaltijd te bereiden wat hij noemt “een passend en fatsoenlijk middagmaal”. Prop je niet vol, anders heb je geen trek meer voor de gans die hij bereid heeft en zal hij de hele week mokken.’

Harry en Ted’s Oma Andromeda Tops, arriveerden een half uur later en de rest van de avond was een feest van eten, vrolijk gelach, en herinneringen ophalen. Harry en Ginny, zo bleek, hadden niet eens geluisterd naar het Zweinsteindebat, ondanks dat James dat aangenomen had. Andromeda Tops wel, en spuwde eindeloos gif over Tabitha Kraaieveld en haar team. Gelukkig had ze geen flauw idee dat Ralph ook bij dit team gezeten had en Ralph was maar al te blij dat ze in onwetendheid door kon gaan.

‘Maak je geen zorgen,’ mompelde Ted naar Ralph tijdens het dessert. ‘Als iemand iets zegt, vertel ik haar dat je een spion was die geïnfiltreerd was. Ze is gek op contraspionage, de oude schat.’

Knijster was geen spat veranderd. Hij boog diep voor James, een hand over zijn hart, de andere wijd uitgespreid. ‘Meneer James, komt terug van zijn eerste jaar school, heeft hij.’ Er klonk een snik in zijn kikkerstem. ‘Knijster heeft klaargemaakt meesters vertrekken zoals hij ze wil. Zouden meester en zijn vriend trek hebben in een waterkers boterham?’

Knijster had, als gewoonlijk, het huis in uitstekende staat gehouden en had zelfs de moeite genomen om deze voor de feestdagen te versieren. Maar helaas, Knijster’s idee van goede zin was een beetje roestig en het resultaat zou Daan eindeloos vermaakt hebben. De verschillende hoofden van eerdere huiselven, die nog steeds in de gang hingen als een uiting van de puur van bloed eigenaren van het huis, waren versierd met nepbaarden en puntige groene petjes met belletjes aan het eind.

‘Knijster heeft ze betoverd om feestliedjes te zingen ook, heeft hij,’ vertelde Knijster een beetje schuchter aan James en Ralph. ‘Maar de meesteres besloot, dat het misschien iets te... feestig was. Knijster vond het mooi, toch wel.’ Hij leek te hengelen naar toestemming om de zingende hoofden aan te zetten. James verzekerde Knijster, dat het een geweldig vernieuwend idee was en hij het er met zijn Moeder over zou

hebben. Hij was in feite ziekelijk nieuwsgierig om de hoofden te zien, en horen, zingen.

Zowel Lily als Albus volgden het grootste deel van de avond James en Ralph, zeurend om te zien wat de jongens konden doen met hun pas geleerde vaardigheden.

‘Vooruit James!’ eiste Albus. ‘Laat eens levitatie zien! Laat Lily zweven!’

‘Nee,’ riep Lily. ‘Laat Albus zweven, zo het raam uit!’

‘Jullie weten allebei dat ik geen magie mag doen als ik eenmaal uit de trein ben en dus officieel uit Zweinstein,’ zei James vermoeid. ‘Ik kom in de problemen.’

‘Pap is een Schouwer, sukkel. Je krijgt waarschijnlijk niet eens een waarschuwing.’

‘‘t Is onverantwoordelijk,’ zei James serieus. ‘Wordt ouder en dan zul je begrijpen wat dat betekend.’

‘Je kunt het niet, is ‘t?’ schimpte Albus. ‘James kan niet leviteren! Lekker tovenaars ben jij. Eerste Snul in de Potterfamilie. Moeder zal sterven van schaamte.’

‘Jij bent hetzelfde Albus-blabbus die je er bent, kleine Skrewt.’

‘Noem me niet zo!’

‘Wat, Skrewt of Albus-blabbus?’ lachte James. ‘Je weet toch dat Albus-blabbus je echte naam is? Het staat op je geboortebewijs. Heb ik zelf gezien.’

‘Albus- blabbus...!’ zong Lily, die om haar oudere broer heen danste. Albus sprong boven op James en werkte hem naar de grond.

Later, toen James en Ralph naar James’ slaapkamer gingen om te slapen, passeerden ze een gordijn dat leek te zijn getrokken over een deel van de muur. Een slaperig gemompel kwam erachter vandaan.

‘Oude Mevrouw Zwart,’ legde James uit. ‘Gek oud mens. Barst telkens als ze een van ons ziet los over mensen die het huis onteren, het huis van haar voorvaders en zo. Pap en Marcel hebben van alles geprobeerd wat ze wisten om die oude vleermuis van de muur te krijgen, maar ze zit daar goed vast. Ze hebben het overwogen om dat deel van de muur eruit te slopen, portret en al, maar het is een draagmuur. Haar eruit hakken zou waarschijnlijk de complete bovenverdieping boven op ons laten storten. Daarbij, hoe vreemd het ook klinkt, Knijster is nogal gesteld op haar, omdat ze zijn oude meesteres geweest is. Dus ik neem aan, dat ze een deel van de familie blijft, voor eeuwig.’

Ralph gluurde voorzichtig achter het gordijn. Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zit ze... televisie te kijken?’

James haalde zijn schouders op. ‘We ontdekten dat een paar jaar geleden. We hadden de voordeur open staan omdat we een nieuwe sofa maar binnen brachten. Ze zag een t.v. door het raam aan de overkant van de straat en ging voor het eerst sinds weken rechtop zitten. Dus we huurden een tovenaarkunstenaar om te komen en er een in haar portret te schilderen. Gekke oude vleermuis is dol op praatprogramma’s. En sindsdien, nou ja, is ze en stuk beter te pruimen.’

Ralph liet langzaam het gordijn terug over het portret zakken. Een mannenstem erachter sprak, 'En wanneer ontdekte u, dat uw hond het syndroom van Gill de la Tourette had, Mevrouw Dondersteeg?'

Knijster had in James' kamer voor een bed voor Ralph gezorgd. Zijn hutkoffer stond netjes aan het voeteneind en er was een met lint versierde dennetak neergelegd op ieder kussen. Knijster's idee van een kerstpepermuntje.

'Dit was de slaapkamer van mijn vaders Peetoom,' zei James slaperig toen ze eenmaal lagen.

'Vet,' mompelde Ralph. 'Was een goeie vent? Of was 't een sufferd, als die oude heks in het portret?'

'Een van de beste ooit, volgens mijn Vader. We moeten je binnenkort over hem vertellen. Hij werd jaren lang gezocht voor moord.'

Het was een minuutje stil, toen klonk Ralph's stem van uit de duisternis. 'Jullie tovenaars kunnen verdraaid verwarrend zijn weet je dat?'

James grijnsde. Korte tijd later waren beiden in slaap.

11. De Drie Relieken

Na de opwinding van de reis en de aankomst, werd de kerstvakantie op Grimboutplein nogal saai. James stelde Ralph aan iedereen voor en Ralph werd al snel gewoon een van de vele vrienden en familie die het huis bevolkten. Op de Woensdag voor Kerst, kwamen Oom Ron en Tante Hermelien met hun kinderen aan, Hugo en Roos. Kort daarop gevolgd door oom Bill en tante Fleur, de ouders van Victoire. James was enorm gesteld op allemaal en zelfs nu het huis behoorlijk vol begon te raken, was hij er opgetogen over dat ze de rest van de vakantie bleven logeren.

‘Het is maar goed dat Pa en Ma dit jaar naar Charlie zijn,’ merkte Ron op met het sjouwen van zijn en Hermelien’s bagage naar de derde etage. ‘Dit huis lijkt zoveel kleiner als toen we zelf nog kinderen waren.’

‘Je bent zelf groter geworden, Ron,’ zei Hermelien, die hem liefdevol in zijn buik porde. ‘Je moet niet klagen.’

‘Ik klaag niet. Tenslotte hebben we een kamer. Als Percy hier was, zou die zijn bed met Knijster moeten delen.’

James en Ralph, samen met James’ broertje en zusje, neven en nichten, brachten hun dagen door voor de open haard, speelden toverschaak met Oom Ron of slenterden door de straten in de buurt, of om de laatste boodschappen te doen voor het kerstfeest met Ginny of met Tante Hermelien. Fleur en Bill lijfden James en Ralph in voor het uitzoeken en vervoeren van de Kerstboom, die er buiten gezellig en vol uit

had gezien, maar meer dan de helft van de ruimte van de hal in beslag nam toen ze hem binnen brachten.

‘‘t Is bijna zonde om te doen,’ zei Bill, met zijn toverstok gericht op de boom. ‘*Reducio!*’

De boom kromp tot één derde van zijn grote, maar behield zijn dichtheid waardoor hij er meer uitzag als een kerstbosje dan een Kerstboom. Ralph, James, Roos en Victoire waren het grootste deel van de dag voor kerstavond bezig met popcorn rijgen, de boom versieren en cadeautjes inpakken. Hermelien riep de hele huishouding bijeen met de bedoeling om gezamenlijk Kerstliedjes te gaan zingen. Ron noch Harry waren hier echter verrukt over.

‘Doe ons een lol, Hermelien,’ zei Harry die neerplofte in een gemakkelijke stoel bij het vuur. ‘We zijn de hele dag bezig geweest.’

‘Ja,’ sloot Ron zich, een beetje verongelukt, hierbij aan. ‘Dit is het begin van de vakantie en we hebben nog geen kans gehad om even te zitten, of wel?’

‘Ronald Wemel, trek je jas aan en zet je hoed op!’ bitste Hermelien die deze spullen op zijn schoot wierp. ‘We zijn als familie maar één keer per jaar samen als het meezit, en ik laat je niet de hele dag op je kont zitten alsof je thuis bent. Trouwens,’ vervolgde ze een beetje teleurgesteld, ‘je zei op de weg hierheen dat kerstliedjes zingen een leuk idee was.’

‘Dat was voor ik wist dat je het meende,’ momperde Ron die opstond uit zijn stoel en vermoeid zijn jas aantok.

‘Jij ook,’ glimlachte Ginny, die Harry’s hand greep en hem uit zijn stoel trok. ‘Je kunt de hele Kerst luieren als je dat wilt. Vanavond gaan we plezier maken, of je het leuk vindt of niet.’

Harry gromde, maar stond toe dat Ginny zijn jas bij hem aantrok. Ze stompte hem speels in zijn maag en pakte grinnikend zijn sjaal. Tot Ron en Harry’s duidelijke ongenoegen, was Bill er helemaal klaar voor, hij stond in de gang met zijn hand over zijn hart refreintjes te zingen. Fleur, onberispelijk gekleed, net als haar dochter, glimlachte verliefd naar hem. Toen ze de deur uit liepen hoorde James Oom Ron momperen tegen zijn Vader. ‘Ik zweer dat ze dat doet om zowel wraak op ons te nemen, als indruk te maken.’

De nacht was zo perfect en wezenlijk kerstmisachtig, dat James zich afvroeg of zijn Moeder en Tante Hermelien hem behekst hadden. Dikke, zachte sneeuwvlokken die begonnen neer te dalen, verzachtte de verre stadsgeluiden en legden een deken van schitterend wit op de grauwe muren en stoepen. Hermelien deelde muziekpapier uit en plaatste iedereen zó, dat de jongste vooraan stonden en de oudste erachter. ‘Als Mam er niet meer zou zijn,’ zei Ron zachtjes tegen Harry, ‘zou ik zweren, dat Hermelien haar plaats inneemt.’ Tijdens het oefenen raakte Hermelien geïrriteerd door Ted, die voortdurend amusante variaties zong van de liedjes, tot groot genoegen van Albus en Hugo. Uiteindelijk tevreden, leidde zij de groep door de straten die Grimboutplein omgaven, belde aan en dirigeerde het koor. De meeste Drezels die de deur openden bleven staan luisteren met een gemaakte geamuseerde blik in hun ogen.

Een oude man met een groot hoorapparaat gilte tegen hen dat hij niets gaf aan goede doelen, behalve het Hortens Huis voor Ongetemde Poezen, en gooide de deur dicht.

‘Anderling is hem een kerstkaart schuldig,’ zei Ted, zonder één toon te missen.

James zwaaide naar Ralph voordat hij iets kon vragen. ‘Faunaat, ik leg het later wel uit.’

Kerstochtend ontwaakte met een duizelingwekkende helderheid, het veranderde de besneeuwde ramen in een verblindend palet. Ralph en James ontmoette Albus en Roos op hun weg naar beneden voor het ontbijt.

‘Het heeft geen zin,’ zei Roos mat. ‘Moeder zweert dat ze iedereen die probeert voor het ontbijt de cadeautjes te openen *Crucio* ‘t.’

James knipperde. ‘Tante Hermelien zei dát?’

‘Nou,’ reageerde Albus. ‘Niet in zoveel woorden. Maar ze is echt laaiend sinds ze ons snapte met een paar van Oom George’s Z-Ray brillen op om te zien wat er in de pakketjes zit. Ze is compleet Dementor op hem. Het was eng!’

‘Oom George is er?’ vroeg James, die op een draf de laatste paar trappen naar de keuken nam. ‘Geweldig!’

‘Ja, maar hij heeft Katja Bell bij zich,’ zei Albus, de naam uitsprekend op zijn meest onprettige zeurderige stem. Albus was niet zozeer tegen Katja Bell, maar hij stond afwijzend tegenover iedere dreiging om George Wemel’s schelmse vrijgezelschap te veranderen.

Toen James en Ralph de hoek om richting de oude keuken gingen, hoorden ze George’s stem zeggen, ‘Da’s het soort publiciteit, dat de Tovertweelings Topfopshop heeft doen groeien tot twee locaties en de tovenaars ‘s wereld grootste feestwinkel. Weet je. Je kunt een geweldige showstopper niet afslaan op een uitzending zoals dat debat. ‘t Gaat allemaal om vertoon!’

Katja Bell, een aantrekkelijke vrouw met bruin haar, roerde in haar thee. ‘Je had moeten horen hoe Mark Marsman het op de transistorradio beschreef,’ zei ze met een verholten glimlach.

Ted verbeet zich, toen kreeg zijn nieuwsgierigheid de overhand. ‘Wat zei hij?’

‘Hij noemde het “een trieste vertoning van enorme slechte smaak”,’ zei George trots zijn glas met sap hoog houdend.

'Dat is prachtig!' grinnikte Ted, en klonk met George.

'James, goed om je te zien!' zei George die zijn glas met een klap op tafel zette en de stoel naast hem onder spatte. 'Ga zitten en vertel ons hoe de oude school je behandeld.'

'Prima,' zei James die ging zitten en een stuk brood pakte. 'Oom George, dit is mijn vriend, Ralph.'

'O, we weten alles over jou, is 't niet?' zei George naar voren leunend en Ralph een tik tegen zijn neus gevend. 'Onze man binnenin, hè? Geïnfiltreerd in het slijmerige onderlichaam van de Zwadderichoorlogsmachine. Spionerend, en links en rechts saboterend, ongetwijfeld.'

Ralph rolde met zijn ogen naar Ted.

'Ik heb niets gezegd,' zei Ted ontwijkend. 'Ik heb toevallig een tijd geleden opgemerkt dat jij bij het B Team zat toen we ons kleine verrassingspakketje bestelde. Hij heeft de rest zelf uitgeknoobbeld toen hij hoorde dat je hier was.'

Ralph kleurde. 'Nou, dat is niet helemaal waar, weet u. Ik ben maar een jochie.'

'Onderschat nooit wat een jochie kan doen, Ralphie,' zei George serieus.

'Dat klopt,' knikte Katja. 'George en zijn broer Fred zorgden tijdens de overheersing van Omber de Verschrikkelijke voor de beste klasverstoringen in Zweinstein's geschiedenis.'

'Zoals ik zei, het gaat allemaal om vertoon,' zei George.

'Met een beetje wraak erin,' zei Katja glimlachend.

'Hoe durf je dat zelfs maar te veronderstellen?'

Ralph en James keken naar elkaar.

James, Ralph, Ted en George waren de laatste aan de ontbijttafel. De jongere familieleden, sleurden hen bijna van de tafel vandaan om, tenslotte, de hele familie tezamen te krijgen voor het openen van de cadeautjes.

'Heb je mijn raad niet opgevolgd?' zei George lachend toen Albus hem naar de huiskamer trok. 'Maak de cadeautjes in het midden van de nacht open en verpak ze weer met een *Reparo* spreuk!'

'Heb ik *geprobeerd*,' reageerde Albus ernstig. 'Ik jatte James' toverstok en heb geoefend op een doos beschuit. Ik kreeg het niet voor elkaar! Maakte wel een aanzienlijke rommel. Mam rammelde me bijna door elkaar.'

'Je pikte mijn toverstok!' riep James, die uithaalde naar Albus. 'Ik zal je zelf door elkaar rammelen! Geef 'em terug!'

Duikend stoof Albus weg van James, die hem prompt achtervolgde.

Er was een hoop geschreeuw en scheuren van papier. En James dacht kijkend ernaar, dat kerstfeest op Grimboutplein waarschijnlijk niet veel anders was dan de beschrijving van Daan's versie met zijn familie in de Verenigde Staten, idioterie en alles. Toen de jonge Wemels en Potters al hun cadeautjes geopend hadden en er

vandoor gingen om ermee te spelen, werden de overige cadeaus wat rustiger geopend. Harry gaf Ginny een bijzondere nieuwe ketel, die ze uitpakte en verbijsterd naar staarde.

‘t Is een Verzamelpot,’ legde hij wat verdedigend uit. ‘Maakt avondeten in een wip! Je gooit er ’s morgens een aantal ingrediënten in van wat er nog ligt in de keukenkast. Het maakt niet uit wat. De Verzamelpot bedenkt de beste maaltijd die hij ervan kan maken, bereidt deze en kookt hem gedurende de dag. Als we samen thuiskomen ’s avonds, voila, verrassingsmaal. Geweldig voor de werkende Moeder.’

‘Ten minste, dat is wat het bord op de uitstalling bij Tristan en Tupperwaard stond,’ merkte Ron grinnikend op. Harry mepte hem tegen zijn achterhoofd.

Fleur snoof. ‘Vaar iek vandaan kom, ies et beschouwd niet netjes voor een man om kookapparaat te koop als cadeau.’

‘Dat is, omdat waar jij vandaan komt, lieverd,’ zei Bill voorzichtig, ‘de meeste mannen koken.’

‘Oh, maak de volgende maar gewoon open,’ zei Harry gekrenkt.

Ginny’s volgende cadeau bleek een paar rivierpareloorbellen, die beter in de smaak vielen. Ginny was zowel overdonderd als overgelukkig ermee.

‘Harry! Hoe heb je deze kunnen betalen? Rivierparels! Ik had nooit verwacht...!’ Haar ogen glommen en ze knipperde haar tranen weg.

‘Doe ze nou maar in,’ glimlachte Harry. ‘Als je je er beter door voelt, ze zijn nep. Kabouterparels. Ze zaten als cadeau bij de Verzamelpot.’

‘Nee, dat zaten ze niet,’ lachte ze, en kustte hem.

Ron had voor Hermelien een klein maar waarschijnlijk kostbaar flesje met parfum gekocht genaamd *Geestrijke Betovering*, waar Hermelien verrukt over was. Ginny en Hermelien hadden samen voor Harry en Ron kaartjes voor de Zwerkbal Wereld Bekerwedstrijd gekocht.

‘We weten dat jullie twee al de afgelopen jaren wilden gaan,’ verklaarde Hermelien toen Harry en Ron elkaar feliciteerden. ‘Maar jullie denken er nooit aan om van te voren kaartjes te kopen. We hebben er totaal acht, dus je kunt de kinderen meenemen als je wilt. Ze zijn er gek op. En jullie vrouwen natuurlijk, als je wilt. Jullie mogen het zelf weten.’

Maar Harry en Ron waren al in gesprek over welke teams er tijdens de Bekerwedstrijd zouden spelen en hoorde het laatste nauwelijks.

James opende zijn cadeau en was verrast dat zijn ouders hem een nieuwe bezem hadden gegeven.

‘Wow,’ hijgde hij. ‘Een Donderslag! Mam. Pap. Jullie geven me een Donderslag?’

‘Nou,’ zei Harry langzaam. ‘Ik weet, dat je wat problemen had om te beginnen op een bezem, maar ik sprak jouw vriend Daan en hij vertelde, dat het je nu een stuk beter afgaat. Ik dacht, dat je wel zou willen oefenen op je eigen bezem. Die

schoolbezems zijn te oud, langzaam, onstuimig en de bediening is nogal matig. Probeer deze maar en je zult direct het verschil merken.'

'Nou, als je 'em niet wilt...,' bood George aan, 'je kunt hem altijd ruilen met die van Ted. Die oude Nimbus van hem mag zo langzaam zijn als een Flubberworm, maar hij heeft een *hoge* antiek waarde.'

Ted gooide een bal van inpakpapier naar George en raakte hem middenin zijn gezicht.

Het speet James voor Ralph, dat die niets van zijn Vader gehoord had sinds het bericht dat hij met de feestdagen onderweg was. Ralph schudde het van zich af met de opmerking dat zijn Vader waarschijnlijk zijn kerstcadeau naar school had gezonden. James en Ralph waren beiden verbaasd toen Ginny aan Ralph een klein pakketje gaf.

'Het is niet veel,' glimlachte Ginny. 'Maar we hopen dat je het leuk vindt.'

Ralph pakte het voorzichtig uit en keek ernaar. Het was een met ezelsoren, veel gelezen boek. De letters op het kaft waren bijna onleesbaar van ouderdom. Het heette *Toverdranken voor Gevoorderden*.

'Hij is van een grote Zwadderaar geweest, zoals jij zonder twijfel zult worden,' zei Harry bedrukt. 'Eerlijk gezegd, ik dacht dat ik hem kwijt was, maar hij kwam een paar weken geleden tevoorschijn. Ik wist niet wat ik ermee moest totdat jij voor de feestdagen kwam. Toen leek het mij logisch dat jij het zou moeten hebben. Laat hem alleen niet aan professor Slakhoorn zien. Gebruik het maar als... naslagwerk.'

Ralph bladerde voorzichtig door het oude boek. De kanten stonden vol met handgeschreven notities en tekeningen. 'Wie schreef al deze opmerkingen?'

'Doet er niet echt toe,' zei Harry geheimzinnig. 'Je kent hem niet. Wees er zuinig op en wees voorzichtig met het gebruik van sommige dingen die erin staan. Het is een beetje... link, soms. Toch het lijkt me het juiste als hij in de handen van een goede Zwadderaar terecht komt. Gelukkig kerstfeest, Ralph.'

Ralph bedankte Harry en Ginny, een beetje verwonderd over de ernstige blik die zowel hij, als het boek kregen. Hij herkende dat, geheimzinnig als het was, het blijkbaar nogal betekenisvol was. Hij wikkelde hem in een doek die Ginny hem gegeven had en legde het op de bodem van zijn hutkoffer.

James was verheugd toen Marcel en Loena Leeftang die middag aankwamen. Die twee hadden elkaar de afgelopen maanden regelmatig gezien, maar James had gehoord dat zijn Moeder aan Andromeda Tops had gezegd dat het niets zou worden. James wist niet hoe zijn Moeder van deze dingen wist, maar hij twijfelde nooit dat ze gelijk had. Voor zover James kon zien, leken Marcel en Loena een beetje te broer-zusachtig om een stelletje te zijn.

Na het avond eten verscheen Oma Wemel in de open haard en wenste iedereen een gelukkig kerstfeest.

'We hebben gewoon een perfecte heerlijke tijd hier bij Charlie,' zei ze vanuit het vuur. 'En Praag is heerlijk. Ik denk, dat jullie jongens wel met jullie Vader moeten praten. Hij is verliefd geworden op de Drezelarchitectuur hier en heeft het er nu over

om ons verblijf enkele weken te verlengen. Hij is zo onvoorspelbaar geworden nu hij gepensioneerd is. Oh, het is zo moeilijk, dat jullie kinderen over de halve wereld verspreid zitten, hoe moet ik bij blijven met mijn kleinkinderen?’

‘Hoe is het met Charlie en Claire en de kinderen, mevrouw Wemel?’ vroeg Hermelien, voorzichtig overstappend op een leuker onderwerp.

‘Erg goed. Hoewel Charlie er op staat om de kleine Harold en Jules zo nu en dan naar zijn werk mee te nemen. Hoe deze arme kinderen het kunnen verdragen om zulke beesten te zien en niet constant nachtmerries te hebben ontgaat me.’

James, die zijn jongere neefjes Harold en Jules een paar keer ontmoet had, wist dat het waarschijnlijker was dat zij, in feite, de nachtmerries eerder aan de draken bezorgden dan andersom.

Later die avond, toen de meesten hun bed hadden opgezocht, waren James en Ralph neergestreken bij het vuur en Loena Leeflang, die vertelde over haar laatste expeditie in de Hoogland Bergen op zoek naar de Ongumbare Mepslachter.

‘Nog steeds geen positieve identificatie,’ zei ze. ‘Maar ik heb een duidelijk netwerk ontdekt van hun vertrek- en aankomstroute. Hun voeding lijkt te bestaan uit Blubberwaps en Fleggers, dus het is erg gemakkelijk om hun ontlasting te herkennen door de geur alleen. Beetje pepermuntig. Niet onprettig.’

‘On gegumblu... Mepdoders?’ probeerde Ralph.

‘Lijkt erop,’ zei Loena vriendelijk. ‘Het is een soort van vleugelloze hagedis, in de verte familie van de Hippogrief en Octodril. Ik nam een afdruk van een van hun sporen en een stukje van hun ontlasting. Wil je het ruiken?’

‘Loena,’ zei James zich naar haar toe buigend en zijn stem zacht. ‘Kunnen wij jou vragen stellen over iets? Ik heb liever niet dat iemand anders er iets over hoort.’

‘Ik ben een specialist in dingen waar een ander niets van weet,’ zei Loena zacht.

‘Ik bedoel, ik wil het een beetje geheim houden.’

‘Oh,’ zei Loena, met een strak gezicht. James wachtte, maar Loena keek hem alleen maar met beleefde glimlachte aan. Loena, wist hij, had regelmatig een nogal unieke aanpak tot een gesprek. Hij besloot door te zwoegen.

‘Dit gaat niet over Mepslachters of Warkspots of iets dergelijks. Echt. Het zou een betere vraag voor je Vader zijn, als hij nog leefde, maar ik wed, dat jij ook het antwoord weet. Wat kan je ons vertellen over... over Austramaddux en Merlinus Ambrosius?’

Loena was de enige compleet on-schockkeerbare persoon die James kende. Zij keek alleen in het vuur en zei. ‘Ahh, ja, niet precies mijn specialiteit. Een levenslange hobby van mijn Vader, echter. Austramaddux was een historicus die de laatste dagen van Merlinus vastlegde en zijn belofte terug te keren natuurlijk. Gedurende eeuwen het onderwerp van veel speculaties en intriges, weet je.’

‘Ja,’ zei James. ‘Weten we. We lazen over hem en zijn voorspelling om terug te keren. We vroegen ons af hoe dit kan gaan gebeuren? Wat is er voor nodig?’

Loena keek nadenkend. 'Het is jammer dat mijn Vader er niet meer is. Hij kon dagen over dit onderwerp spreken. Hij heeft dit zelfs ook eens gedaan, tijdens een bijeenkomst van Alternatieve Magische Uitgevers in Belfast. Gaf een toespraak over de gevolgen van de Merlinussamenzweringen en hun bedachte mogelijkheden, als ik het goed heb. Het duurde drie en een halve dag, toen viel hij in slaap op het podium. Eigenlijk, ik denk dat hij al sliep lang voor dat iemand het in de gaten had. Hij was een beruchte slaap-prater. Gaf meer dan een paar toespraken in een pyjama. De meeste mensen dachten, dat het uit excentriciteit was, maar ik denk, dat hij gewoon erg veelzijdig was.' Ze zuchtte.

James wist, dat hij niet veel tijd had voordat iemand anders, George, of erger, zijn Vader of Moeder, terug zouden komen in de kamer. 'Loena. Wat vertelde hij erover? Dacht hij dat Merlijn's terugkeer mogelijk was?'

'Oh, dat deed hij zeker, hij had er honderden theorieën over. Hoopte dat hij het nog mee zou maken, hoewel hij er niet erg zeker van was, dat als Merlinus terug zou keren, hij iets zou zijn wat wij een *goede* tovenaars noemen. Schreef een hele serie artikelen voor *de Kibbelaar* waarin hij de Drie Relieken uitlegde en bood honderd galjoenen beloning voor een ieder die waardevolle aanwijzingen had over hun verblijfplaats.'

James probeerde Loena niet te onderbreken maar vroeg toch. 'Wat zijn de Drie Relieken?'

'Oh,' zei Loena hem aankijkend. 'Ik dacht, dat je erover gelezen had?'

Ralph bemoeide zich ermee. 'Dat hebben we, maar er werd niets verteld over iets van relieken. Het zei alleen dat Merlijn de wereld van mensen zou verlaten en terugkeren als de tijd rijp voor hem was, of zoiets.'

'Ah, nou, dat is dan de sleutel, toch?' zei Loena vlak. 'De relieken bepalen wanneer de tijd rijp is. Merlijn's drie vereiste magische elementen, zijn troon, zijn mantel en zijn staf. Hij liet ze achter onder de hoede van Austramaddux. Volgens de voorspelling zal, zodra de drie relieken samen worden gebracht in een plek die ze "Hal der Oudste' Kruising" noemen, Merlinus verschijnen om ze op te eisen.'

James schrok. '*Hal der Oudste' Kruising'* dacht hij, denkend aan het gedicht geschreven op de poort van het betoverde eiland. Hij voelde zijn hart bonzen en was er zeker van dat Loena dat kon horen in zijn stem. Hij moest zichzelf dwingen om alleen nieuwsgierig te klinken. 'Wat is er dan gebeurd met Merlijn's drie relieken?'

'Niemand weet dat zeker,' antwoordde Loena luchtig. 'Maar mijn Vader had een aantal overtuigende theorieën. Volgens de legende was Merlijn's plechtige zwarte mantel gemaakt van een onkwetsbare stof die er voor zorgt, dat het de eeuwigheid overleeft. Er wordt verondersteld, dat hij gebruikt was als wade over het lichaam van Kreagle, de eerste koning van de toverwereld, in het geloof, dat het zijn ontbinding zou voorkomen. Helaas, niemand kent de locatie van Kreagle's tombe. Zijn geheimhouders hebben zich erin opgesloten om het geheim voor altijd veilig te stellen.' Ralph rilde terwijl Loena doorging. 'Merlijn's zetel als adviseur voor de koninkrijken van de Dreuzels werd doorgegeven van bewind tot bewind, altijd klaar voor de tovenaars terugkeer, tot hij uiteindelijk verloren raakte in de vergetelheid.'

Sommigen geloven dat hij in Zestienhonderd ontdekt was door een tovenaarkoning en dat het vandaag de dag opgeslagen is in het Ministerie van Toverkunst, vergeten in de eindeloze kluisen van het Departement van Mysteriën,' zei Loena, die haar ogen samenknep als zocht ze in haar geheugen. 'Het machtigste van Merlijn's relieken is zijn staf. Destijds gebruikten tovenaars een staf in plaats van een toverstok, weet je. Lange stokken, vaak zo groot als de tovenaars. Die van Merlijn was gesneden uit de stam van een zeldzame Knokkelhoutboom. Er wordt van gezegd, dat hij in staat was om zijn staf te laten spreken met de stem van de Dryad die hem geschonken had. Austramaddux behield de staf, beweerde dat hij de enige bewaarder was tot de dag van Merlijn's terugkomst. Hij verstopte hem en het geheim van zijn verblijfplaats is volgens zeggen met hem gestorven.'

'Wauw,' zei Ralph met een zachte stem.

'Maar toch,' zei James. 'Stel dat iemand alle drie de relieken terug bij elkaar zou krijgen. Waar zou die Hal der Oudste' Kruising dan zijn?'

'Opnieuw, niemand weet dat,' antwoordde Loena. 'Austramaddux spreekt erover alsof hij ervan uitgaat dat de lezers er over weten, alsof het een algemeen bekende plaats is. Misschien was dat toen, maar het is voor ons volledig verloren gegaan.'

'Maar je Vader geloofde, dat het mogelijk zou zijn om Merlinus terug te brengen? Hij dacht dat het kon gebeuren?' dramde James door.

Voor de eerste keer keek Loena serieus. Ze keek naar James. 'Mijn Vader geloofde in een heleboel dingen, James, niet allemaal in samenhang met de realiteit. Hij geloofde in de terugkeer van Merlinus. Hij geloofde ook in de helende kracht van Nargelwratten, de Fontein van Frisse Adem en het bestaan van een volledige onderaardse beschaving van half menselijke creaturen genaamd Mordmunks. Met andere woorden, alleen omdat mijn Vader het geloofde, maakt het nog niet waar.'

'Ja, dat zal wel,' zei James met tegenzin.

Loena ging door. 'Geen tovenaars heeft ooit de dood overwonnen. Vele hebben hem een poosje bedrogen, van kunstige tot creatieve en met bedenkelijke en rechtstreeks slechte toverkunsten. Maar niet één tovenaars in de geschiedenis heeft van de dood geproefd en is teruggekomen om erover te vertellen. Het is de wet van sterfelijkheid. Een leven, een dood.'

James knikte hij luisterde nauwelijks meer. Zijn geest was te opgewonden. Tenslotte gluurde Ginny naar binnen en stuurde beide jongens naar bed.

'Nou, wat denk je?' vroeg Ralph, toen ze het afgeschermd portret van de oude mevrouw Zwart passeerden en de trappen beklommen. 'Je denkt nog steeds, dat er een grote Merlijnsamenzwering is?'

James knikte. 'Zeker. Herinner je je onze Verweer Tegen de Zwarte Kunstenles? Toen professor Jackson binnenkwam om met Professor Franklin over iets te praten? Ze stonden beide vooraan toen de Voodooconingin verscheen en tegen professor Jackson zei dat zijn klas op hem wachtte. Herinner je?'

'Ja, tuurlijk.'

‘Nou, je weet toch die tas die Jackson de hele tijd overal bij zich draagt? Ik kon erin kijken. Hij ging een stukje open en stond maar een paar centimeter bij me vandaan. Er lag een bundel in van iets van zwarte stof. Jackson zag me kijken en keek me aan met en blik die lood kon doen smelten!’

James opende de deur van zijn kamer en Ralph gooide zich op zijn bed. ‘Dus? Ik snap het niet.’

‘Weet je nog wat ik je vertelde over de nacht dat ik me verstopte onder de Onzichtbaarheidsmantel en mijn Vader en professor Franklin volgde? Professor Franklin vertelde mijn Vader, dat hij professor Jackson in de gaten hield, hij zei dat Jackson te maken had met die hele anti-Schouwer propagandamachine. Zie je het niet?’

Ralph fronste opnieuw en dacht diep na. ‘Ik weet het niet. Ik kan niet geloven dan professor Jackson iets te maken kan hebben met het plan om een oorlog te beginnen tegen de Drezuzels. Hij is spijkerhard, maar lijkt me wel oké.’

‘Dat dacht ik ook, maar Ralph, weet je wat ik denk dat er in die tas zit? Ik denk, dat het een van de relieken is! Ik denk, dat het Merlijn’s mantel is! Hij bewaart het op een veilige plaats tot hij de rest van de relieken bij elkaar heeft.’

Ralph sperde zijn ogen open. ‘Nee!’ zij hij ademloos. ‘dat kan niet! Ik bedoel, professor Jackson...!’

‘Dat is niet alles,’ zei James, hij groef in zijn rugzak. ‘Kijk hier eens naar.’ Hij trok de gevouwen *Ochtendprofeet* te voorschijn die hij van Daan gekregen had, de gene met het verhaal over de demonstratie tegen het bezoek van Harry Potter. ‘Ik heb hem onder in mijn rugzak bewaard. Ik was vergeten waarom ik hem bewaard had, maar kijk eens naar het artikel op de achterkant.’ James tikte tegen het artikel over de inbraak bij het Ministerie van Toverkunst en de vreemd vervloekte dieven die er kennelijk niet aan toegekomen waren om iets te stelen. Ralph las het artikel zorgvuldig, keek toen met grote ogen naar James.

‘Er staat dat een van de plaatsen waar ze inbraken het Departement van Mysteriën was,’ zei hij. ‘Denk je, dat die gasten op zoek waren naar Merlijn’s troon?’

‘Misschien,’ gaf James toe en dacht na. ‘Maar ik denk het niet. Ik denk, dat ze ingehuurd waren als een afleiding. Er staat dat geen van hen een bijzonder strafblad had, toch? Ze kunnen nooit op hun eigen houtje bij het Ministerie ingebroken hebben. Ik denk, dat ze mogelijk alleen een afleiding waren, beetje rotzooi maken spulletjes verplaatsen, terwijl iemand *anders* de troon vond en hem daar weghaalde.’

‘Maar er staat dat er niets gestolen is,’ zei Ralph, terugkijkend naar het artikel.

‘Nou, ze zouden niet toegeven dat de troon van Merlijn verdwenen was, denk je niet?’ weerlegde James. ‘Ik bedoel, dat zou een behoorlijke afgang voor het Ministerie zijn om toe te geven dat hij vermist werd, met al die verhalen die de ronde doen over slechte tovenaars die proberen om de relieken te gebruiken om Merlijn terug te brengen van eeuwen geleden. Maar dan, ‘ hij dacht terug aan wat Loena hen verteld had. ‘Als het al sinds zestienhonderd bewaard werd in de kluizen van het Departement van Mysteriën, wisten ze misschien niet eens meer dat hij er nog was.’

Hoe kunnen ze weten van één ding dat weggenomen is van deze plek? Loena noemde ze de "eindeloze kluizen", toch?

'Dus,' zei Ralph, nog steeds met zijn ogen op het artikel. 'Iemand huurt deze boeven om in te breken en een zootje te maken, terwijl de echte dieven er vandoor gaan met de troon van Merlijn. De echte dieven vervloeken deze gasten zodat ze niet kunnen praten en laten ze vervolgens opdraaien voor de inbraak. Juist? Lekker gemeen. Maar goed, waar verstop je iets als Merlijn's troon? Laten krachtige magische objecten, met name duistere, geen opmerkelijke indruk achter? Ik bedoel, jouw Vader en zijn Schouwers zouden toch iets opgemerkt moeten hebben?'

'Ja,' beaamde James vertwijfelt. 'Ze moeten hem ergens heel ver weg van de beschaving geplaatst hebben of ze verstoppen hem onder een lading Beschermingsbezweringen en Geheimhouding Spreuken. Betere dan een gewone heks of tovenaar kan bedenken. Ze hebben een plaats nodig, volledig beschermd en volledig geheim, als...' Hij stopte, het besef drong tot hem door. Zijn mond ging open en zijn ogen werden groter en groter.

'Wat?' vroeg Ralph tenslotte. James keek hem aan en pakte de krant van hem. Hij draaide hem om bestudeerde de voorkant.

'Dat is 't!' zei hij fluisterend. 'Kijk! De inbraak gebeurde op de nacht voor wij op school aankwamen! Weet je nog toen we op de boten het meer overstaken die avond? Ik zag iemand bij de rand van het meer in een boot!'

'Ja,' zei Ralph langzaam, met samengetrokken ogen. 'Weet ik. De volgende dag, toen de Amerikanen aankwamen, zag je die ouwe Madame Delacroix en dacht je dat zij het geweest was. Ik dacht, dat je een beetje maf was.'

James negeerde die opmerking en ging door. 'Ik besloot, dat zij het niet kon zijn, omdat de vrouw die ik op het meer gezien had een stuk jonger was. Toch, de overeenkomsten waren gewoon eng. Je weet waar ik die boot zag, toch? Het was daar waar Daan en ik het eiland vonden! De Grot Bewaar! Ik denk, dat dat achteraf *toch* Madame Delacroix was!'

'Hoe?' vroeg Ralph eenvoudig. 'Zij kwam de volgende dag pas aan.'

James legde aan Ralph uit wat professor Franklin tijdens het diner in de vertrekken van Alma Aleron over Madame Delacroix onthuld had. 'Het was haar verschijning,' besloot hij. 'Ze projecteerde zichzelf bij het meer, bij de plaats op het eiland, gebruikmakend van haar mogelijkheid waar professor Franklin over vertelde. Geen wonder dat ze kwaad werd toen hij uitlegde dat ze overal waar ze wil een jongere versie van zichzelf kan projecteren!'

Ralph leek te twijfelen. 'Maar, waarom? Wat heeft ze eraan om op een boot op het meer te drijven?'

'Snap je het niet?' riep James uit, toch proberend zijn stem zacht te houden. 'Wie de troon van Merlijn gestolen heeft, heeft een plek nodig zo verborgen en zo geheim dat niemand het ooit zou opmerken. Waar kan dat beter dan op het terrein van Zweinstein? Waarom een ultrakrachtige schuilplaats maken als er al een bestaat en waar je toch al heengaat? Madame Delacroix zond die nacht haar verschijning naar het

eiland om de gestolen troon af te zetten. Ze verbergt hem op het terrein, daar op dat eiland. Het Verboden Bos zit zo vol met magie dat de troon waarschijnlijk verloren gaat in de magie van het bos en al de tovenaars op school. De Grot Bewaar moet een verbergplaats zijn!

Ralph staarde naar James en beet met open gesperde ogen op zijn lippen. Tenslotte zei hij. 'Wauw, dat is zo griezelig, dat het logisch is. Dus jij denkt, dat ze samenwerkt met Jackson?'

'Op een of andere manier zijn ze er beiden bij betrokken,' knikte James.

'Dat stinkt,' zei Ralph vlak. 'Ik begon professor Jackson net aardig te vinden. Maar toch, wat maakt het allemaal uit? Ik bedoel, Loena zei dat het onmogelijk is om Merlijn terug te brengen. Het klonk bij haar of dat iedereen die dit denkt te kunnen doen volledig geschift is. Eens dood, altijd dood. Waarom laten we Delacroix en Jackson niet hun fantasietjes?'

James kon het niet los laten. Hij schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet wat betreft Delacroix, maar professor Jackson is slimmer dan dat. Hij geeft Technomanie nietwaar? Hij zou niet investeren in een gestoord doel als hij er niet in geloofde. Trouwens, iedereen blijft praten over Merlijn alsof hij dood is, maar Austramaddux zegt nergens dat hij dood is! Hij heeft de wereld van mensen verlaten!'

Ralph schouderchokte. 'Wat-dan-ook. Ik vind het allemaal nogal vaag.' Hij liet zich achterover op zijn bed vallen.

'Vooruit, Ralph!' zei James, die hem de oude krant toewierp. 'Ze proberen om Merlijn terug te brengen om zo een oorlog te beginnen met de Dreuzels! Wij moeten ze tegenhouden!'

Ralph rolde op zijn zij en keek James doordringend aan. 'Wat bedoel je? Jouw Vader is Hoofd Schouwer. Als je je echt zorgen maakt, vertel het dan aan hem. Het is toch zijn werk om dit soort dingen te stoppen? Wat zouden wij eraan kunnen doen?'

James was verbijsterd. 'We kunnen proberen hen te stoppen! Niemand zal ons geloven als we het nu vertellen. We kunnen proberen om zelf de relieken te pakken te krijgen. Als dat lukt, dan hebben we tenminste bewijs!'

Ralph bleef James aankijken. Na een minuut zei hij. 'Denk je niet, dat je er teveel van maakt? Ik bedoel, ik begrijp dat je je vaders voetstappen wilt volgen en zo, proberen de wereld te redden en een held te zijn...'

'Hou op, Ralph,' zei James plotseling kwaad. 'Je weet niet waar je het over hebt.'

Ralph rolde terug op zijn rug. 'Ja, je hebt gelijk. Sorry.' James wist dat, na hun eerdere onenigheid, Ralph voorzichtig was met tegenargumenten.

'Oké,' gaf James toe. 'Ik weet waarom je dat zegt. Maar het is anders. Ik probeer echt niet om hetzelfde als mijn Vader te zijn, goed? Misschien is er geen manier om Merlijn terug te brengen. Maar toch, die Progressieve Elementfiguren hebben niet veel goeds in hun zin. Als we kunnen bewijzen dat ze een oorlog willen beginnen, kunnen we dat tenminste stoppen, denk je niet? Als we dat kunnen doen, denk ik dat we dat moeten. Doe je mee?'

Ralph grijnsde naar James. 'Natuurlijk. Wat is de lol om een tovenaars te zijn als we niet het doel hebben om de wereld te redden?'

James rolde met zijn ogen. 'Hou je kop en ga slapen, Ralphinator.'

Maar James kon niet slapen, een hele tijd niet. Hij dacht en dacht over alles wat hij die avond te weten was gekomen en de verbanden hij en Ralph hadden gemaakt. Het was te logisch. Het moest waar zijn. En hoeveel hij Loena ook vertrouwde, hij kon het niet accepteren, dat het onmogelijk zou zijn om Merlijn op een of andere manier terug te brengen. Hij was de grootste tovenaars aller tijden geweest, toch? Hij was er zeker van, dat hij in staat zou kunnen zijn om dingen te doen die zelfs de machtigste tovenaars onmogelijk zou vinden. James wilde er niet aan om het te laten rusten, toch, een deel van hem was geraakt door de opmerking van Ralph, dat James een manier zocht om een held te zijn, net als zijn Vader. Niet omdat hij wist dat dat niet waar was, maar omdat hij bang was, dat het waar kon zijn. Tenslotte, uren nadat het huis stil geworden was, viel James verward en uitgeput in slaap.

De dag voor het vertrek terug naar school, zwierf James door de bovenste kamers van Grimboutplein, verveeld en rusteloos. De laatste gast was de vorige dag vertrokken en Ralph was met Ted en Victoire mee om het kantoor van zijn Vader op het Ministerie te zien. James was er al vaak geweest, maar de reden dat hij niet mee wilde, was omdat hij wilde nadenken. Na een half uur op zijn bed te hebben doorgebracht, zinloze notities en tekeningen krabbelend op stukken perkament, had hij het opgegeven en was de trappen op gelopen naar de derde verdieping. De bovenetage was stil en slaperig, stofdeeltjes dwarrelden lui in de zonnestralen die door de bevroren ramen stroomden. De bedden waren opgemaakt en de hutkoffers bijna ingepakt. Iedereen zou het Grimboutplein de komende dagen verlaten, waardoor het weer terug zou vallen in een tijdelijke leegheid. Zelfs Knijster was overgehaald om mee te gaan met de familie, voor een paar maanden terug naar het huis in de Marmerlaan. De leeftijd en de stilte van het huis leek als een mist de kamers te vullen. James voelde zich als een geest.

Hij liep voorbij de deur van de kamer van zijn ouders, toen hij stil bleef staan. Hij deed een stap terug en tuurde naar binnen. De gordijnen waren wijd open getrokken, een harde straal zonlicht schoot via het raam door de lucht en legde een vierkant licht op Harry's hutkoffer. James keek naar de trappen om er zeker van te zijn dat er niemand aankwam en glipte de kamer in. De hutkoffer stond nog open. Er zat niet eens een slot op. James tilde het deksel langzaam op en gluurde erin. Daar, op

dezelfde plek als de vorige keer, lag zijn vaders Onzichtbaarheidsmantel. Hij was strak opgevouwen, weggestopt in een hoek, bijna bedekt door een stapel sokken. James keek opnieuw naar de deuropening en voelde zich al schuldig. Hij moest het niet doen. Absoluut niet. Als zijn Vader het ontdekte, zou hij in de problemen zitten. Maar dan, misschien zou zijn Vader het niet eens merken. Harry Potter leek de legendarische mantel alleen maar uit gewoonte mee te nemen. James kon zich niet herinneren wanneer zijn Vader hem nog gebruikt had. Het leek verkeerd op een of andere manier, dat zo'n schat niet gebruikt werd door iemand. James stak zijn hand in de hutkoffer en raakte hem aan, zonder er bij na te denken trok hij de mantel eruit. Hij wilde zich net omdraaien en naar zijn kamer vluchten toen iets anders in de hutkoffer zijn aandacht trok. Hij hapte naar adem toen hij keek, nauwelijks toe te staan te geloven wat hij zag. Het was verstopt onder de Onzichtbaarheidsmantel, om te verschijnen toen James deze eruit trok. Weinig mensen zouden herkennen wat het was. Op het eerste gezicht alleen een oud stuk perkament, vele malen opgevouwen. Als een landkaart. James overwoog het. Wat de uiteindelijke doorslag gaf, was de gedachte aan wat Ted Lupos zou zeggen als hij wist dat James zo'n gouden gelegenheid voorbij had laten gaan.

James greep de Sluipwegwijzer, klemde deze en de Onzichtbaarheidsmantel tegen zijn borst en sloot toen voorzichtig zijn vaders hutkoffer. Hij rende de trap af en terug naar zijn slaapkamer. Tegen de tijd dat hij zijn smokkelwaar op de bodem van zijn hutkoffer verborgen had, voelde hij zich zowel opgewonden als angstig. Hij was er zeker van, dat het een hoop herrie zou geven als het uitkwam en het was zeker dat het uit zou komen, maar hij wist dat zijn Vader het niet kon ontkennen, dat hij zelf hetzelfde gedaan zou hebben als hij in James' schoenen zou hebben gestaan. Hij gokte erop dat dit de dingen zou temperen als het zover was. Tot die tijd zou hij de beide dingen goed gebruiken. Hij wist niet precies hoe op dit moment, maar hij was er zeker van dat met de Onzichtbaarheidsmantel *en* de Sluipwegwijzer in zijn bezit, hij beter uitgerust was om om te gaan met wat voor avonturen er zeker zouden komen.

De terugreis naar school was, zoals alle reizen na een vakantie, stil en melancholiek. Terug op Zweinstein, onthulde James en Ralph aan Daan alles wat Loena hen verteld had, aansluitend de verbanden die ze naar aanleiding hiervan gemaakt hadden. James was dankbaar dat Daan onmiddellijk de gevolgen hiervan kon overzien.

'Misschien heeft Madame Delacroix een Imperiusvloek over Jackson uitgesproken,' opperde hij zacht toen de drie jongens een plekje zochten rond een tafel in de hoek van de bibliotheek.

‘Ja,’ bevestigde Ralph. ‘Dat klinkt logisch. Ze kan gebruik van hem maken als een stuk gereedschap.’

James schudde zijn hoofd. ‘Mijn Vader zegt dat de Imperiusvloek vrij eenvoudig is om te bezweren, maar dat er over een langere tijd veel wiskracht voor nodig om hem in stand te houden. Het schooljaar duur een hele tijd en een sterke tovenaars kan het afschudden of er weerstand aan bieden. Professor Jackson is te scherp om een makkelijk doelwit te zijn voor iets als dat.’

Ralph haalde zijn schouders op, leunde naar voren en liet zijn stem zakken toen een groep leerlingen voorbij kwam. ‘Hoe dan ook, ik denk nog steeds dat het allemaal overdreven is. Ik bedoel, tovenaars hebben al eeuwen geprobeerd om Merlijn terug te brengen, ja toch. En de beste tovenaars die vandaag de dag leven, geloven dat het allemaal een soort sprookje is. Professor Franklin zei in Verweer Tegen de Zwarte Kunsten, dat volgens de geschiedenis Merlijn uiteindelijk iets kreeg met wat genoemd wordt “de Vrouwe van het Meer”, die zijn krachten van hem afnam en hem gevangen zette. Kan ook gewoon een deel van de legende zijn, maar toch, verondersteld wordt dat hij rond twaalfhonderd stierf en begraven werd als ieder ander.’

Daan, die altijd wel een ziekelijke voorstellingsgave had, sperde zijn ogen. ‘Wat als het plan is om hem terug te brengen als een Ondode? Misschien gaan ze zijn lichaam opgraven als een soort zombie of zoiets!’

James rolde met zijn ogen. ‘Ondoden zijn alleen bewegende lijken. Niemand zal zeggen dat iemand teruggebracht is als ze uiteindelijk veranderd zijn in een Ondode. Het zou hetzelfde zijn als Merlijn’s schedel te pakken en deze als een handpop te gebruiken.’

Daan hield zijn hand omhoog en gebruikte zijn vingers als mond. ‘He, gasten. Ik ben Merlijn. Ik ben juist terug komen vliegen van de dood en jongens wat zijn mijn armen moe!’

James onderdrukte een lach. ‘Oké, even serieus, misschien is die hele Merlijn terugkomst alleen maar een idiote legende. Professor Jackson en Madame Delacroix echter werken samen met het Progressieve Element en hun geloof erin, en zolang ze dit kunnen doen, zullen ze het blijven doen. Zelfs als het plan om Merlijn terug te brengen niet werkt, dan bedenken ze wel iets anders. Als wij kunnen bewijzen wat ze proberen te doen, dan...’

‘Kunnen we ze tenminste tegenhouden,’ knikte Ralph. ‘Klopt? Ze in diskrediet brengen in de toverwereld?’

‘Jep. Als we dat kunnen doen, kunnen we een boel van hun mogelijkheden om hun doel te bereiken teniet doen.’

Daan vouwde zijn handen achter zijn hoofd en leunde achteruit. ‘Ziet er naar uit, dat we de hand moeten leggen op de relieken. De troon is te beschermd voor ons om bij te kunnen als die op dat eiland is. We weten nog niet wie de staf van Merlijn heeft, of dat er iemand is die dat wel weet. Blijft over, de mantel. Daarvan weten we wel waar die is, voor zover we weten zal Jackson’s tas niet proberen onze benen eraf te bijten als we hem openen.’

Ralph keek hem grimmig aan. 'Voor zover we weten.'

'We moeten in staat zijn om hem te pakken te krijgen zonder dat Jackson weet dat ie weg is. Als hij ons doorkrijgt, hebben ze de tijd om zich terug te trekken en hun sporen uit te wissen,' zei James die diep nadacht. 'Ik wou alleen, dat we wisten waar ze van plan zijn de drie relieken samen te brengen. We moeten ze te pakken hebben vóór ze iets proberen.'

'En waar is deze Hal der Oudste' Kruising?' vroeg Ralph.

'Ik denk, dat het het eiland zelf is,' antwoordde James die verwonderd zijn wenkbrauwen optrok.

Nu was het Daan die zijn hoofd schudde. 'Neh. Kan niet. De tekst op de poort zei dat het de Grot Bewaar was. Aan het einde stond er iets over de Hal der Oudste' Kruising, als was dit een heel andere plaats.'

James groef in zijn rugzak en vond het stuk perkament waarop hij en Daan de tekst opgeschreven hadden. Hij vouwde hem tussen hen uit. In het licht van wat Loena hun verteld had over de relieken, leek de tekst minder raadselachtig. Ze lazen het tezamen met hun gekrabbelde notities opnieuw.

Toen bij het licht van Sulva helder- *-sulva = maan*

vond ik de grot bewaar; - - *betekend kan alleen Bewaar vinden in het maanlicht?*

Voordat de tijdloze nacht betaalde - - *nacht betaalde? Een bepaalde datum?*

deed wek zijn trage slaap - - *Merlinus; slapen? Doornroosje?*

Eens terug de rafelende ochtend - - *gebeurt 's nachts?*

Zonder een reliek verloren: - - *de drie relieken! Samengebracht?*

Voorbij een leven, een nieuw tijdperk - - *een levensvorm van het verleden in een nieuwe tijd; de oorspronkelijke legende?*

De Hal der Oudste' Kruising - - *hier? waar?*

'Ja,' gaf James met tegenzin toe. 'Zo te horen is de Hal der Oudste' Kruising een compleet andere plaats. Misschien dat de Grot Bewaar op een of andere manier *veranderd* in de Hal der Oudste' Kruising?'

Daan zuchtte niet overtuigt. 'Neh.'

'Maakt ook eigenlijk niet uit,' zei Ralph na enige ogenblikken nagedacht te hebben. 'Het is gewoon een oude tekst. Deel van een legende.'

‘Jij hebt het eiland niet gezien,’ zei Daan huiverend en richtte zich toen naar James. ‘Jij denkt, dat de hele Grot Bewaar op dat eiland gegroeid is als een reactie op de aanwezigheid van de troon?’

‘Kan zijn,’ knikte James. ‘Of de legende waar is of niet, dat ding heeft serieuze magie in zich. Mogelijk heeft Madame Delacroix haar eigen beschermende hexes en betoveringen er ook nog aan toegevoegd.’

‘Hoe dan ook,’ besliste Ralph, ‘we moeten die mantel van Jackson te pakken krijgen uit zijn tas. Iemand een idee?’

De drie jongens keken naar elkaar. Uiteindelijk zei James. ‘Ik bedenken wel een plan. We hebben in ieder geval iets nodig om de mantel mee te vervangen.’

‘Het zag eruit als een lap zwarte stof zei je,’ vroeg Ralph. ‘We kunnen mijn galamantel dan wel gebruiken. Mijn Vader heeft de volledige tovenaargarderobe aangeschaft toen we in Wegisweg waren en tenzij ik naar iemands begrafenis of trouwerij moet zou ik niet weten waar ik dat ding voor nodig heb, ‘t is groter dan mijn beddensprei.’

James overwoog het. ‘Goed, ik denk dat het net zo goed kan werken als iets anders. Hoewel,’ meende hij en keek serieus naar Ralph. ‘Als ze het naar jou terug kunnen leiden...’

Ralph was een moment stil en zei toen gelaten. ‘Ach, nou ja. Ik heb toch al geen gebrek aan vijanden. Een of twee meer zal niet uit maken.’

Gelet op het soort van vijanden die Ralph kon maken door dit plan, dacht James dat het wel degelijk uitmaakte, maar hij besloot dit niet te zeggen. Hij was trots op Ralph, dat hij dit vrijwillig wilde doen en hij meende dat Ralph een groot vertrouwen in hem had. James hoopte, dat hij dit waar kon maken.

De rest van de week had James weinig tijd om na te denken over professor Jackson’s tas met de reliekmantel. Alsof hij wist dat ze iets van plan waren had professor Jackson nog meer huiswerk dan gewoonlijk opgegeven, de opdracht om bijna vijf hoofdstukken en een vijfhonderd woorden werkstuk over Hechtor’s Wet van Misplaatste Traagheid te maken. Tegelijkertijd had professor Franklin een praktisch examen voor Vrijdagmiddag laat bedacht, waardoor James, Daan en Ralph maar een dag hadden om te oefenen op hun Ontwapening- en Blokkeerspreuken. Ralph was genoodzaakt te oefenen op een schermpop. Na twee uur slaagde hij er eindelijk in om de *Expelliarmus* spreuk te laten werken zonder een krater in het stoffen model te slaan. Gelukkig had professor Franklin zich opgeworpen om tijdens het praktijkexamen op te treden als Ralph’s duelleerpartner. Ralph, iets meer op zijn gemak, omdat professor Franklin ieder andere spreuk kon afweren in tegenstelling tot zijn klasgenoten, was daardoor beter in staat zich te concentreren op zijn stafwerk. Tot niemands grotere verrassing dan zijn eigen, slaagde zijn *Expelliarmus* spreuk erin professor Franklin’s toverstok uit diens hand te blazen. Hij trilde in het plafond na als een pijl.

‘Prima gedaan, meneer Deeter,’ zei professor Franklin wat flauwtjes naar zijn toverstok starend. ‘Meneer Potter, zou u zo vriendelijk willen zijn om mijn toverstok terug te halen? Er staat een ladder in de voorraadkast. Dank u wel.’

Toen James en Ralph het Verweer Tegen Zwarte Kunsten praktijkexamen verlieten, viel het James op, dat hij opnieuw in de gaten gehouden werd door de man met de grote snor in het schilderij van de tovenaars verzameld om de globe. Gedurende de afgelopen week begon het hem op te vallen, dat er meer schilderijen in de verschillende gangen waren die hem zo aankeken. Niet alle schilderijen, zeker niet, maar genoeg om zijn aandacht te vragen. De dikke tovenaars, op de hoek van de tafel op een schilderij van de Vergiftiging van Peracles, had, leek het, aandachtig geluisterd toen hij, Ralph en Daan in de bibliotheek hadden gesproken over de tas van Jackson. Een ridder te paard, in het schilderij van de Slag om Bourgenoigne, had zijn paard naar een hoek van het schilderij geleid om James zo lang mogelijk te volgen toen deze richting Dreuzelkunde liep. Maar het vreemdste van alles, een schilderij van een portret in het schilderij van de Kroning van Koning Cyciphus, had James onbeschaamd vanaf de muur van de Grote Zaal bekeken toen hij en Daan hun ontbijt nuttigden.

James stopte op zijn pad naar de leerlingenkamer en benaderde het schilderij van de tovenaars bij de globe. De tovenaars met de donkere snor en bril staarde hem met een harde ondoorgrondelijke uitdrukking op zijn gezicht aan.

‘Wat?’ eiste James. ‘Heb ik mosterd op mijn das of zoiets?’

De geschilderde tovenaarsuitdrukking veranderde niet en opnieuw bedacht James dat er iets plagerigs bekends aan hem was.

‘Ik ken u, op een of andere manier,’ zei hij. ‘Wie bent u?’

‘Je praat tegen een schilderij,’ maakte Ralph hem duidelijk.

‘Ik praat iedere dag tegen een schilderij om in de leerlingenkamer te komen,’ zei James zonder zich om te draaien.

‘Jep,’ knikte Ralph. ‘Toch, het is een beetje vreemd om gesprekken te beginnen met willekeurige schilderijen in de gangen.’

‘Waar ken ik u van?’ vroeg James geïrriteerd aan het schilderij.

‘Jonge man,’ sprak een andere tovenaars in het schilderij. ‘Dat is nauwelijks de manier waarop wij gewend zijn aangesproken te worden. Respect en eerbied alstublieft. Wij zijn uw ouderen.’

James negeerde hem, nog steeds de tovenaars bestuderend met de snor en bril, deze staarde hem, in stilte, terug aan. Het daagde bij James, dat de tovenaars alleen maar er bekend uitzag omdat hij, ergens, leek op de andere schilderijen die hem aangekeken hadden. Maar dat was natuurlijk belachelijk! Of toch niet? Daar was de dikke man met het kale hoofd en de magere tovenaars in het schilderij die een bossige blonde baard had. Alle schilderijen waarvan het hem opgevallen was dat ze hem aankeken, waren totaal verschillend. En paar waren nogal lelijke vrouwen geweest. Toch, er was iets met de ogen en de vorm van het gezicht. James schudde zijn hoofd. Hij stond op het punt om het door te hebben maar het lag nog net buiten zijn bereik.

‘Kom op,’ zei Ralph ongeduldig en greep James bij zijn arm. ‘Ga een andere keer met de schilderijen ruziën. We eten vanavond biefstuk en boontjes.’

Dat weekend maakte James op zijn nieuwe Donderslag een testvlucht op het Zwerkbalveld. Het was inderdaad een totaal andere ervaring dan te vliegen op de huisbezems. De Donderslag was merkbaar sneller, maar belangrijker, hij reageerde op James' richting met een precisie en gemak die de grensde aan voorkennis. James hoefde maar te denken dat hij misschien wilde dalen of draaien en opeens merkte hij dat het gebeurde. Ted legde nogal ademloos uit, dat de Donderslag was uitgerust met de mogelijkheid die "Extra - Bestuurde Verrijking" heette.

'Eenvoudig gezegd,' zei hij met een respectvolle stem. 'De bezem kan de gedachten van zijn eigenaar lezen, net genoeg, zodat hij maar een lichte aanraking nodig heeft om te gaan waar je heen wilt gaan. Hij weet al wat je wilt, dus op het moment dat je stuurt, ben je er al.'

James bood Ted aan om ermee te vliegen, maar Ted schudde zijn hoofd en zei treurig. 'Hij is aan jou verbonden. Jij bent de eigenaar. Als iemand anders erop probeert te vliegen gaat ie alle kanten op. Dat is het nadeel van de Extra - Bestuurde Verrijkingmogelijkheid. Of een voordeel, als je bang bent dat iemand hem wil stelen.'

'Ik wille,' zei Daan zachtjes. 'Hoe duur zijn ze?'

'Hoeveel heb je?' vroeg Ted.

Daan dacht even na. 'Sinds ik mijn laatste vijfje heb gegeven aan de huiselfportier. Euh, niets.'

'Is meer dan dat,' zei Ted, knikkend.

Op weg terug naar het kasteel vertelde Daan aan James, dat hij een idee had hoe de mantel om te ruilen voor Ralph's gala mantel.

'Kom vanavond naar de Ravenklauwleerlingenkamer,' zei hij. 'Zeg tegen Ralph als je hem ziet dat hij ook moet komen. Ik zie jullie beiden voor de deur, om negen uur.'

Die avond was de leerlingenkamer van Ravenklauw ongebruikelijk leeg. Daan vertelde dat er in de Grote Zaal een tovenaarschaaktoernooi aan de gang was. 'Hildebrand Berk speelt tegen professor Franklin voor de titel van groot tovenaarschaakkampioen van het universum of zoiets. Onofficieel, denk ik. Hoe-dan-ook, iedereen is beneden om ze aan te moedigen. Nou, heeft een van jullie al een idee om de mantelrelik van Jackson te pakken te krijgen?'

'Ik dacht dat je zei dat jij een plan had?' zei James.

'Heb ik, maar het is nogal duf. Ik dacht, dat ik eerst naar jullie ideeën zou luisteren voor het geval dat die beter zijn.'

James schudde zijn hoofd. Ralph zei. 'Ik heb professor Jackson in de gaten gehouden. Hij verliest die tas nooit uit het oog.'

'Eigenlijk,' zei Daan, op zijn gemak in een stoel bij het vuur. 'Is dat niet helemaal waar.'

Ralph en James zaten direct recht op de bank. James zei. 'Ralph heeft gelijk. Hij neemt hem zelfs mee naar de Zwerkbalwedstrijden. Hij zet hem tussen zijn voeten tijdens de maaltijd. Hij heeft hem steeds bij zich.'

‘Hij heeft hem inderdaad de hele tijd bij zich,’ beaamde Daan. ‘Maar er is een moment wanneer hij er niet de hele tijd zijn oog erop heeft.’

‘Wat?’ riep James uit. ‘Waar?’

‘Technomanieles,’ antwoordde Daan eenvoudig. ‘Denk eens. Wat doet hij de gehele les?’

James dacht hier even over na, dan spreidde hij zijn ogen. ‘Hij wandelt.’

‘Bingo,’ zei Daan die naar James wees. ‘Hij zet zijn tas op de grond bij zijn bureau, voorzichtig als altijd, maar hij wandelt. Hij loopt wel tien keer door de klas heen wed ik. Ik heb erop gelet. Hij doet er een minuut over om zijn rondje door het lokaal te maken, dat betekent dat hij gedurende twintig seconden, met zijn rug naar de tas staat.’

‘Wacht,’ onderbrak Ralph. ‘Jij denkt, dat we de wissel moeten maken in het midden van de les?’

Daan schouderchokte. ‘Zoals ik al zei, het is geen geweldig idee.’

‘Hoe? Er zitten twintig mensen in die klas. We kunnen hen niet allemaal inlichten!’

‘Nee,’ beaamde James. ‘Floor Grimm zit in die klas. Ze is dikke maatjes met Tabitha Kraaieveld en het is mogelijk, zelfs waarschijnlijk, dat ze bekend zijn met het hele Merlijnplan. Floor weet misschien zelfs wat er in die tas zit. Niemand anders mag weten wat we van plan zijn.’

‘Betekent niet, dat het onmogelijk is,’ zei Daan.

Ralph fronste. ‘Jij denkt, dat we in staat zullen zijn om in de tas van Jackson te komen, de mantels te ruilen in de tijd dat Jackson voor twintig seconden met zijn rug er naar toe gedraaid is en zonder dat iemand anders in de klas het in de gaten heeft?’

‘Hmm,’ bromde James, ook fronsend. ‘Misschien hoeven we niet *in* de tas te komen. Wat als we een andere tas vinden? We kunnen Ralph’s mantel erin stoppen en op een of andere manier de tassen wisselen als Jackson met zijn rug er naar toe staat.’

Ralph twijfelde nog steeds. ‘Jackson zal het merken. Hij draagt dat ding overal mee naar toe. Hij heeft waarschijnlijk iedere kras en deuk erin opgeslagen in zijn geheugen.’

‘Eigenlijk,’ zei Daan bedachtzaam. ‘Het is een behoorlijk standaard uitziende leren tas. Ik heb verschillende andere vrijwel exact dezelfde tassen hier op Zweinstein gezien. Als we iets kunnen vinden wat er genoeg op lijkt...’ Daan ging plotseling rechtop zitten en knipte met zijn vingers. ‘Hildebrand!’

‘Hildebrand?’ James knipperde met zijn ogen. ‘Hildebrand Berk? De Gremlin tovenaarschaakspeler? Wat heeft die er allemaal mee te maken?’

Daan schudde opgewonden zijn hoofd. ‘Denk aan de Waket! Hildebrand gebruikte een *Visum- Ineptio* bezwering om hem eruit te laten zien als een vliegende schotel. ‘t Is een blik-vervalsbezwering! Hij zei, dat het mensen liet zien wat ze verwachtten te zien. Als we een tas vinden die genoeg op die van Jackson lijkt en er dan een *Visum- Ineptio* bezwering op zetten, dan wed ik, dat dat genoeg is om de ouwe Kanteel te

bedriegen! Ik bedoel, hij zal nooit verwachten, dat er tijdens de les iets gebeurt met zijn tas, dus de bezwering zal hem helpen de neptas als zijn eigen tas te herkennen. Goed?’

Ralph dacht erover en zag het wat zonniger in. ‘Dat is zo idioot, dat het kan werken.’

‘Jep,’ bevestigde James. ‘Maar toch, hoe gaan we tijdens de les de tassen wisselen zonder dat iemand iets opmerkt?’

‘We hebben een afleiding nodig,’ zei Daan beslist.

Ralph grimaste. ‘Je hebt teveel t.v. gekeken.’

James zei niets, hij dacht aan de Onzichtbaarheidsmantel. ‘Weet je,’ zei hij. ‘Ik denk dat ik een idee heb.’ Hij vertelde Daan en Ralph over de vondst van de Onzichtbaarheidsmantel en de Sluipwegwijzer.’

‘Je hebt ze bevrijd van je vaders hutkoffer!’ grijnsde Daan verrukt. ‘Jij kleine dondersteen! Ted zal je willen zoenen.’

‘Hij weet negens van af en dat wil ik, voor het moment, zo laten,’ zei James streng. ‘Maar de bedoeling is, dat we de Onzichtbaarheidsmantel gaan gebruiken om de tassen om te ruilen zonder dat iemand iets merkt. We zullen moeten samenwerken.’

‘Maar ik zit niet eens in die klas,’ zei Ralph.

James knikte. ‘Dat weet ik. Wat voor les heb je in die periode? Eerste uur, Woensdag?’

Ralph dacht even na. ‘Euh, Rekenvaardigheid. Jak.’

‘Kun je een les missen?’

‘Denk ‘t, waarom?’

James legde zijn plan uit. Daan begon te grijnzen, maar Ralph leek minder op zijn gemak. ‘Ik ben een slechte leugenaar, ze hebben het zo door,’ kreunde hij. ‘Kan Daan mijn deel niet doen? Hij is er goed in.’

James schudde zijn hoofd. ‘Hij zit bij mij in de klas. Dat gaat niet werken.’

‘Je kunt het, Ralph,’ zei Daan bemoedigend. ‘De truuk is om ze recht in de ogen te kijken en niet te knippen. Ik zal je alles vertellen wat ik weet. We zullen wel een leugenaar van je maken!’

Die nacht, toen James zich klaar maakte om naar bed te gaan, overdacht hij het plan nogmaals. Nu hij zich toestond de mogelijkheid te overwegen van Merlijn’s letterlijke terugkeer, voelde hij zich een beetje mal dat hij er zo zeker van was. Overduidelijk was het slechts een idiote hersenschim van macht beluste duistere tovenaars. Toch, het was overduidelijk dat Jackson en Delacroix er tenminste genoeg in geloofden om het te proberen. Als James, Daan en Ralph de mantel konden veroveren, zou dat genoeg bewijs voor zijn Vader en de Schouwers zijn om het eiland, en de Grot Bewaar, te onderzoeken. Ze zouden de troon van Merlijn vinden en de samenzwering zou onthuld worden. Het zou voorpagina nieuws zijn in de *Ochtendprofeet* en Tabitha Kraaieveld’s Progressieve Element, die zeker een onderdeel van het plan waren,

zouden onthuld worden als een campagne van leugens en propaganda, alleen bedoeld voor oorlog en overheersing. Met dat beeld voor ogen, voelde James een steek van vastberadenheid om alles te doen wat hij kon om het relik te pakken te krijgen.

Toen hij over het plan nadacht, begon hij te twijfelen. Het was op zeker een nogal risicovolle onderneming waarbij een hoop mis kon gaan. Veel ervan zou afhangen van puur geluk. Op het ene moment was James er zeker van dat het prima zou verlopen, op het andere was hij er zeker van dat het zou falen en dat hij, Ralph en Daan betrappt zouden worden. Wat konden ze dan zeggen? Professor Jackson zou weten, dat ze op de hoogte waren van zijn plan. Zou dat genoeg zijn om er van af te zien? James was tenslotte de zoon van een Hoofd Schouwer. James dacht van niet. Als James en zijn vrienden betrappt werden op het stelen van het relik, zou professor Jackson weten dat ze Harry Potter nog niets verteld hadden. Zouden Jackson en de zijne overgaan tot moord om hun plannen geheim te houden? Hij kon het nauwelijks geloven, maar dan, hij was verbijsterd geweest te ontdekken dat professor Jackson betrokken was bij dit verschrikkelijke plan. Wat er ook gebeurde, hier was James zeker van, waarschijnlijk nog meer dan Daan of Ralph, als hun opzet faalde zouden zij drieën in groot gevaar verkeren.

Voor de eerste keer overwoog hij om zijn Vader alles te vertellen. Hij kon Nobby met een brief sturen waarin hij alles uitlegde wat ze tot dus ver ontdekt hadden. Als ze er in slaagden om de relikmantel te pakken te krijgen, zouden ze bewijs hebben voor hun inspanningen. Als ze zouden falen en gepakt zouden worden, dan wist tenminste iemand anders van het Merlijnplan. Het was deze nacht te laat om nog een brief te schrijven, maar hij voelde zich gerust dat het een goed idee was en hij besloot, dat het het eerste zou zijn wat hij de komende ochtend zou doen. Met dat in gedachten viel hij in slaap. De volgende morgen echter, toen hij naar beneden rende voor het ontbijt, was hij het totaal vergeten. In het licht van de nieuwe dag, een nieuwe week, voelde hij zich er zeker van dat hun plan zou werken. Falen was onmogelijk. Hij voelde zich zo goed erover dat hij nauwelijks in de gaten had dat de bleke tovenaer op het schilderij van De Aanne van Sint Mungo hem intens aankeek, gefronst en ijskoud.

12. Visum-Ineptio

De eerst hindernis die James, Ralph en Daan moesten nemen bij het wisselen van professor Jackson's tas, was simpel het vinden van een tas die er genoeg op leek. Het was, zoals Daan had vastgesteld, een vrij normale zwart leren tas, had meer weg van een dokterstas dan een schooltas. Ze bestudeerden hem die Maandag tijdens het avondeten zorgvuldig, terwijl hij tussen de professors zwarte schoenen onder de lerarentafel stond. Hij had twee houten grepen boven op, een koperen slot, en was inderdaad nogal beschadigd en gedeukt. Ze waren onthutst te ontdekken dat hij een klein verkleurd koperen plaatje op de zijkant had, met "T.H.Jackson" erin gegraveerd. Terwijl het in veel opzichten een bijna onopmerkelijk stuk bagage was, ontdekte de jongens al snel, dat het niet zo gemakkelijk was om eenzelfde te vinden, genoeg leerlingen en leerkrachten hadden leren tassen en mappen, die waren te smal, de verkeerde kleur of een totaal andere maat of vorm. Dinsdagavond hadden ze nog steeds geen tas gevonden die ze konden gebruiken om de wissel te maken. Ralph stelde voor om maar te wachten tot de volgende week om de wissel uit te voeren, maar James stond erop dat ze zouden blijven proberen.

'We weten niet wanneer ze van plan zijn de drie relieken samen te brengen,' beargumenteerde hij. 'Als we te lang wachten gaan ze het doen en hebben wij geen mogelijkheid om er aan een van te komen. Ze zullen erachter komen, dat de relieken niet werken en zullen ze dan verbergen of vernietigen.'

Ralph en Daan waren het ermee eens, hoewel het hen niet dichter bij het vinden van een toepasbare tas bracht. Dan, op Woensdagochtend, de dag van de Technomanieles, kwam Ralph met een bezeten blik in zijn ogen aan de ontbijttafel. Hij plofte tegenover Daan en James neer en staaarde hen aan.

‘Wat?’ vroeg James.

‘Ik denk, dat ik een tas heb gevonden die we kunnen gebruiken.’

James mond zakte open en Daan verslikte zich in de koffie die hij aan het opslurpen was.

‘Wat? Waar?’ fluisterde James opgewonden. Hij had zich er al bij neergelegd dat ze zouden moeten wachten en was hier zowel bezorgd als opgelucht over. Nu schoot de adrenaline door hem heen. De nogal angstige blik in het vale gezicht van Ralph gaf aan dat hij hetzelfde voelde.

‘Je kent mijn vriend, Reinier Boogert?’

James knikte. ‘Ja, een eerstejaars Zwadderaar. Vette haren, toch?’

‘Jep. Nou, hij verzamelt stenen en zo. Noemt zichzelf een “rock-hound”. Heeft een hele lading gepolijste kleine stenen op een plank bij zijn bed uitgesteld: kristallen en kwarts- en maansaffier en dergelijke. Ik heb gisteren wel een uur naar hem geluisterd. Nou, hij nam natuurlijk al zijn stenenjachtspullen mee naar school. Hij heeft een kleine hamer, een pikhouweel en een boel kleine schrapers en borstels en een massa lapjes en polijst oplossingen.’

‘Al goed, al goed,’ zei Daan. ‘We snappen het. Die gast is een gereedschapsdwaas. Ik ben onder de indruk. Waar gaat het om?’

‘Nou,’ zei Ralph, onverstoord. ‘Hij sjouwde al dat gereedschap mee in een tas. Hij had ‘em gisteravond op zijn bed staan ...’

‘En die heeft de juiste vorm en maat!’ besloot James.

Ralph knikte, nog steeds bleek. ‘Hij is bijna perfect. Heeft zelfs een plaatje aan de zijkant! Daar staat de naam van de maker op, maar het zit op dezelfde plek als het plaatje op Jackson’s tas. De kleur is anders en de grepen zijn ivoor kleurig, maar buiten dat...’

‘Nou, hoe komen we eraan?’ vroeg James ademloos.

‘Ik heb ‘em al,’ antwoordde Ralph, nog verbaasd over zichzelf. ‘Ik vertelde hem, dat ik een tas wilde om mijn boeken en papieren in mee te nemen. Vertelde hem dat mijn rugzak niet erg, je weet wel, *Zwadderich* voelde. Hij zei, dat hij precies wist wat ik bedoelde. Hij zei, dat hij met Kerst een nieuwe gereedschapstas had gekregen, dus ik zijn oude wel mocht hebben. Daarom stond hij op zijn bed, hij was bezig alles van zijn oude in zijn nieuwe tas te stoppen, die groter is en een stevige drakenhuid erover heeft. Waterdicht, vertelde hij me.’ Ralph begon door te draaien.

‘Hij zei dat je ‘em mocht hebben?’ vroeg Daan verbijsterd.

‘Jep! Ik zal je zeggen, ik ben er een beetje van slag van. Ik bedoel, is dat niet een beetje te... ik weet niet...’

‘Een beetje tè toevallig,’ knikte Daan.

James werd vastberaden. ‘Waar is de tas nu?’

Ralph keek een beetje verbouwereerd. ‘Ik heb hem mee naar beneden genomen, maar verstopt in een van de nissen onder de trap. Ik wilde niet, dat iemand hier me er mee zag. Voor alle zekerheid.’

‘Slim bedacht. Kom op,’ zei James die opstond.

‘Je wilt er nog steeds mee doorgaan?’ vroeg Ralph die met tegenzin volgde. ‘Ik bedoel, we zouden wachten tot volgende week toch...’

‘Dat was alleen omdat we geen keuze hadden.’

‘Nou,’ mompelde Ralph. ‘Er is altijd een keuze. Ik bedoel, we hoeven het niet op deze manier te doen, of wel? Kan een van ons zich niet onder de Onzichtbaarheidsmantel verstoppen en de tassen verwisselen als Jackson niet kijkt?’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Echt niet. Er is daar niet genoeg ruimte. Jackson gaat tijdens een van zijn rondjes over je heen. Als we dit gaan doen, is dit de enige manier.’

‘Kijk, ik denk dat het *bepaald* is dat wij dit doen,’ zei James die zich in de deuropening naar Daan en Ralph draaide. ‘Als er zoiets is als het lot, dan is het dat wat gisteravond die tas in jou bezit deed komen, Ralph. We kunnen deze kans niet voorbij laten gaan. Het zou zijn of je... het lot in zijn gezicht spuwt.’

Ralph knipperde en probeerde dit voor ogen te krijgen. Daan werd bedachtzaam. ‘Klinkt serieus.’

‘Doen jullie nog mee?’ vroeg James. Beide jongens knikten.

De tas stond nog steeds in de nis onder de hoofdtrap en hij was net zo vergelijkbaar met die van Jackson als Ralph verteld had. Hij had een vage rode kleur en was behoorlijk beschadigd door het sjouwen ermee door de aarde en stenen, maar was precies de juiste maat en vorm. Met het koperen plaatje in het midden. Ralph had er zijn galamantel al ingepropt. Toen James hem opende om het te controleren, leek het bijna precies op hoe de stof eruit had gezien in Jackson’s tas op de dag dat deze in professor Franklin’s lokaal was opengegaan.

‘Laten we hem meenemen naar de jongensbadkamer in de bovenste kelders,’ zei James die de anderen voorging de trap af. ‘Die zijn aan het begin van de gang die naar het lokaal leidt van Technomanie. Heb je nog iets nodig, Daan?’

‘Alleen mijn toverstok en mijn aantekeningen,’ antwoordde Daan. Hildebrand Berk was meer dan bereid geweest om de *Visum-Ineptio* spreuk aan Daan uit te leggen, maar er was nog geen gelegenheid voor hem geweest om te oefenen. Verder zou de spreuk alleen maar werken - als die al zou werken - op iedereen die niet wist dat de spreuk geplaatst was. Het betekende, dat noch James, Ralph of Daan zouden weten of de spreuk werkte. Ze moesten vertrouwen op Daan’s vaardigheid, tot de verwisseling plaats had gevonden en Jackson de neptas oppakte. Pas dan, op de een of andere manier, zou de effectiviteit van de spreuk blijken.

Eenmaal in de badkamer plofte James de tas op de rand van het bad. Daan groef in zijn rugzak op zoek naar zijn toverstok en het stuk perkament waar hij de *Visum-Ineptio* bezwering op gekabbeld had. Hij gaf het perkament aan Ralph.

‘Hou het op zodat ik het kan zien,’ beval hij nerveus. Zijn hand trilde zichtbaar toen hij zijn toverstok op de tas richtte. Na een kort moment liet hij zijn arm zakken. ‘Dit gaat nergens over. Ralph is de meester met de toverstok. Kan hij het niet beter doen?’

‘Hildebrand heeft hem aan jouw geleerd,’ zei James ongeduldig. ‘Er is geen tijd voor om Ralph de beweging aan te leren. De les begint al over vijftien minuten.’

‘Ja, maar,’ protesteerde Daan. ‘Wat als het me niet lukt? Als het Ralph lukt, dan weet je dat het goed genoeg is om iedereen te bedotten.’

‘En als hij het fout doet,’ hield James vol. ‘Kunnen we het komende uur de stukjes leer van de muren schrapen.’

‘Hé, ik sta hier hè, weet je nog?’ zei Ralph.

James negeerde hem. ‘Jij doet het, Daan. Je kunt het. Doe gewoon je best.’

Daan haalde diep adem, hief zijn toverstok opnieuw en wees ermee naar de tas. Hij keek naar het opgehouden stuk perkament. Dan met een lage, zingende stem sprak hij.

‘Licht onsterfelijk raakt het oog, om diens ijdelheid te begrijpen. Verwarring, de dwaas, zijn bondgenoot, laat de verwachting u bereiken.’

Daan draaide drie kleine cirkels met zijn toverstok, tikte er dan op de bovenkant van de tas mee. Er klonk een poppend geluid en een zachte ring van licht verscheen vanuit de punt van de toverstok. De ring groeide, gleed over de tas, werd zwakker tot dat hij verdween. Daan liet zijn adem gaan.

‘Heeft het gewerkt?’ vroeg Ralph.

‘Moet wel,’ zei James. ‘Hij ziet er voor ons hetzelfde uit natuurlijk, maar er is iets gebeurd, zo leek het! De bezwering moet geplaatst zijn.’

‘Ik hoop het,’ zei Daan. ‘Kom op, we moeten voor de anderen in het lokaal zijn!’

Ze renden door de gang, Daan en James keken uit voor professor Jackson en Ralph droeg de neptas, met zijn wintergewaad eroverheen geworpen.

‘Dit ziet er dom uit,’ gromde Ralph. ‘Ik zie er zo onopvallend uit als Groemp in een tutu!’

James suste hem. ‘Het maakt niet uit, we zijn er bijna.’

Ze stopten buiten het lokaal voor de Technomanieles. Daan gluurde naar binnen, hij draaide zich om naar James en Ralph.

‘Plan B,’ zei hij zachtjes. ‘Er is al iemand. Een Huffelpuf. Ik weet niet meer hoe hij heet.’

James stak zijn hoofd door de deur opening. Het was een jongen die hij vaag herkend van Dreuzelkunde. Zijn naam was Theo en hij keek naar James die hem bekeek.

'Hé, Theo,' riep James. Hij wandelde het lokaal in. Achter hem, hoorde hij Ralph en Daan fluisteren, hij probeerden hun stemmen te verdoezelen. 'Nou, hoe was je vakantie? Veel gereisd?'

'Ik denk het,' mompelde Theo.

Dit wordt lastiger dan ik had verwacht, dacht James. 'Nou, waar ben je heen geweest. Ik ben met de trein naar Londen gegaan. De familie gezien en iedereen. Hoop lol gehad. Ben jij naar een leuke plaats geweest?'

Theo draaide in zijn stoel. 'Ben naar Cork geweest, met m'n Moeder. Het regende de hele reis. Een fluitconcert gezien.'

James knikte bemoedigend. Gelukkig zat Theo halverwege het lokaal en draaide zich naar James. Vanuit zijn ooghoek zag James Daan bij Jackson's bureau. Hij zette de neptas neer en drapeerde de Onzichtbaarheidsmantel er zorgvuldig overheen. Theo wilde zich terug draaien naar de voorkant van de klas.

'Een fluitconcert!' blèrde James luid. 'Vet!'

Theo draaide zich terug. 'Nee,' zei hij. 'Dat was het niet.'

Daan stond op en gaf James een oké teken. James zag hem en zuchtte opgelucht. 'Oh. Nou, jammer om te horen,' zei hij weglappend van Theo. 'In ieder geval. Ik zie je nog wel.'

Daan en James namen hun bedachte plaats in op de voorste rij. Het was een klein lokaal en Jackson's bureau was maar enkele tientallen centimeters bij hen vandaan. James keek naar de voorkant van het lokaal, opgelucht om te zien, dat niets er anders uitzag. Hij wachtte totdat er meer leerlingen binnen kwamen, lachend en pratend, en fluisterde toen naar Daan. 'Waar is ie?'

'In het hoekje bij het schoolbord. Ik heb de Onzichtbaarheidsmantel een beetje gevouwen zodat ie niet over de vloer ligt. Ik hoop alleen dat ouwe Kanteel er niet over struikelt als hij achter zijn bureau wil gaan zitten.'

James keek naar de hoek die Daan genoemd had. Het was een flauwe nis die ontstaan was door de kast in de ruimte ernaast. Het was onwaarschijnlijk, dat professor Jackson daar zou gaan lopen, maar niet onmogelijk.

'Soms gaat hij niet eens achter zijn bureau zitten,' fluisterde James. Daan haalde even zijn schouders op, als wilde hij zeggen *maar afwachten*.

Een paar minuten later wandelde professor Jackson het lokaal in, hij droeg, als altijd, de leren tas. James en Daan konden het niet voorkomen dat ze intens keken toen hij zijn mantel over het bureau legde en zijn tas op de gebruikelijke plek op de grond naast het bureau plaatste.

'Goedendag klas,' zei professor Jackson levendig. 'Ik hoop, dat jullie allemaal een leerzame vakantie hebben gehad. Ik kan alleen maar hopen, dat jullie niets vergeten zijn van waar we zo hard aan gewerkt hebben om in jullie hoofden te krijgen vóór de vakantie. Dat doet mij eraan denken. Graag uw werkstukken links en bovenaan. Meneer Wilstra, ik ontvang ze van u als u ze eenmaal verzameld hebt.'

Daan knikte, zijn ogen puilden een beetje uit. Zowel James als Daan hadden hun toverstok in hun mouw verborgen. Als professor Jackson dit zou merken, zouden ze zeggen dat ze dit op deze manier deden ter ere van hun favoriete Techomanie professor, dit omdat professor Jackson zelf hem in een klein omhulsel, dat in zijn mouw genaaid was, droeg. Gelukkig leek professor Jackson een beetje afwezig.

‘Ik zal deze werkstukken vanavond beoordelen, als gewoonlijk. Tot dan, laten we eens spieken, zo te zeggen, in jullie verzameld begrip van het onderwerp. Meneer Hogeveen, laat ons eens proeven van een korte definitie van Hechter’s Wet van Misplaatste Traagheid, als u wilt.’

Hogeveen, een blozende eerstejaars Ravenklauw, schraapte zijn keel en begon met zijn verklaring hierover. James hoorde hem nauwelijks. Hij keek naar professor Jackson’s tas, die daar treiterend stond, slechts vijftig centimeter bij hem vandaan. James dacht dat hij hem waarschijnlijk kon schoppen als hij dat wilde. Zijn hart bonsde en hij werd vervuld met het de vreselijke, ijselijke zekerheid, dat het plan onmogelijk zou kunnen werken. Het was belachelijk, roekeloos om te denken dat zij dit onder de ferme neus van professor Jackson konden bewerkstelligen. En toch wist hij dat ze het moesten proberen. Hij voelde zich misselijk van opwinding. Professor Jackson begon te lopen.

‘Onnodige breedspraak, meneer Hogeveen, maar redelijk correct. Juffrouw Morgenster, kunt u het deel over de verplaatsing van de essentie tussen onderwerpen van verschillende dichtheden onderbouwen?’

‘Nou. Verschillende dichtheden reageren op de essentie verschillend, gebaseerd op de afstand van hun atomen,’ antwoordde Petra. ‘En loden kogel zal gelanceerd worden in één richting. Een bal van, zeg, zachte spek zal alleen exploderen.’

Professor Jackson knikte. ‘Is er een technomanische verklaring hier voor? Iemand? Juffrouw Grimm?’

Floor Grimm liet haar hand zakken. ‘Een Bindingspreuk verbonden met een Essentie-Verplaatsingspreuk, houdt ook substanties van een lage dichtheid intact, sir. Dit heeft het voordeel dat projectielen van een lage dichtheid veel verder en sneller kunnen reizen op een gegeven essentie, dan een hoge dichtheid projectiel zoals de loden bal van juffrouw Morgenster.’

‘Waar, juffrouw Grimm, maar niet noodzakelijk een voordeel.’ Professor Jackson glimlachte vreugdeloos. ‘Een veer geschoten uit een kanon zal geen pijn veroorzaken.’

De klas lachte hier een beetje om. Professor Jackson wilde net beginnen aan zijn tweede rondje door het lokaal toen, plotseling, Ralph aan de deur stond.

‘Neem bij nid kwalijk,’ zei hij met een vreemde keelstem. Iedereen in de klas draaide zich behalve James en Daan. ‘Heb spijb me, ik heb eende bloeddeus.’ Ralph’s neus was inderdaad in een alarmerende snelheid bloed aan het verliezen. Hij hield zijn vinger eronder en deze was bedekt met slijm en bloed. Er klonk een koor van *Oohs* en *Aahs* vanuit de klas, sommigen geamuseerd, anderen van afschuw.

Daan verspilde geen tijd. Zodra hij Ralph hoorde en zag dat professor Jackson zich omgedraaid had richting de rechterkant van het lokaal, trok hij zijn toverstok vanuit zijn mouw.

'*Wingardium Leviosa!*' fluisterde hij zacht maar zo krachtig als hij kon. De Onzichtbaarheidsmantel werd zichtbaar op het moment dat hij omhoog waaide, zwevend van de neptas in de hoek. Daan hield hem daar terwijl James zijn toverstok pakte. Achter hen, hoorden ze professor Jackson tegen Ralph praten.

'Allemachtig, jongen, sta stil.'

'Heb spijt me,' stamelde Ralph. 'Ik wilde een hoesddropje eden, maar in plaats daarvan namd ik een vad de Wemeb's Deusbloed Doga's. Ik denk dat dik daar de Ziekenhuisvleugel moet.'

James richtte zijn toverstok op de neptas en fluisterde de Levitatie spreuk. De tas was veel zwaarder dan wat James al eens had laten zweven en hij was niet erg goed in, zelfs niet onder de makkelijkste omstandigheden. De tas schampte met een hoek over de grond. Hij plaatste hem zo dicht mogelijk bij de echte tas, deze omduwend waardoor die deels naast en deels onder het bureau terecht kwam. Hij hijgde. Achter hem lachten de leerlingen en maakten smakeloze geluiden.

'Goedendag, je hoeft helemaal niet naar de ziekenhuisvleugel,' zei professor Jackson die zich begon op te winden. 'Sta gewoon stil en haal je vinger weg.'

Ralph begon op zijn voeten heen en weer te zwaaien. 'Ik denk dat ik bloederziekte heb!' gilde hij. Dat was Daan zijn idee.

'Je hebt *geen* bloederziekte,' gromde professor Jackson. 'Nu voor de laatste keer. Sta stil!'

James zwaaide met zijn toverstok in een poging de echte tas om de neptas heen te draaien. Het was essentieel, dat hij hem naar de hoek bewoog en te verstoppen onder de Onzichtbaarheidsmantel die Daan nog steeds zwevend hield. De echte tas zat echter geklemd onder een hoek van het bureau. James concentreerde zich sterk. De tas zweefde vanonder het bureau, waardoor de hoek iets omhoog werd getild. James keek grimmig, verlaagde zijn toverstok en zowel de tas als het bureau klikten tegen de grond. Niemand scheen het op te merken. Daan keek James met een verwilderde blik aan. James grimaste hulpeloos terug. Radeloos probeerde Daan de Onzichtbaarheidsmantel over de echte tas zakken waar hij lag, vast onder het bureau. Op een of andere manier echter, was de mantel ook vast komen te zitten, gehaakt achter een kapstok naast het schoolbord. Niets ging zoals de bedoeling was. Als iemand zich nu omdraaide, was er geen mogelijkheid meer om hun sporen uit te wissen. James kon de verleiding niet weerstaan en keek snel in de rondte. Ralph's neus produceerde nog steeds bloed, professor Jackson, die voor hem stond zat half onder, met één hand op Ralph's arm, in een poging op die manier zijn vinger onder zijn neus vandaan te krijgen, in de ander de toverstaf in de aanslag. De gehele klas keek naar het, voor sommige grappige, en anderen weerzinwekkende, tafereel.

'Donders, jongen, je maakt er een zootje van. Haal je vinger weg zeg ik je!' brulde Jackson.

James probeerde de echte tas los te krijgen door zijn toverstok heen en weer te bewegen. Hij begon te zweten en zijn stafhand was glad. De tas kwam op hetzelfde moment dat James hoorde dat professor Jackson 'Artemisae' zei, eindelijk vrij.

'Oh!' zei Ralph, onnodig luid. 'Ja, dat is veel beter.'

'Het was al eerder beter geweest als je naar me geluisterd had,' zei professor Jackson boos terwijl hij zijn toverstok terug in zijn mouw stopte. De scène was voorbij. Daan gaf een laatste ruk met zijn stok. De Onzichtbaarheidsmantel schoot los van de kapstok en viel als een hoopje op de grond, waarop hij prompt verdween. James had geen tijd meer om de tas te verbergen. Hij merkte dat de klas zich weer draaide naar de voorkant van het lokaal.

'Ga jezelf alsjeblieft wassen, jongeman,' zei professor Jackson, zijn stem werd luider nu hij Ralph wegzond en weer naar de voorkant van het lokaal liep. 'Je ziet er niet uit. De mensen zullen denken dat je gebeten bent door een Quintertap,' binnensmonds voegde hij toe, 'Neusbloed Noga...'

Wanhopig propte James zijn toverstok terug in zijn mouw. Daan, in een razendsnelle beslissing, stak zijn benen vooruit van onder zijn tafeltje. Hij greep de echte tas tussen zijn enkels en rukte hem onder zijn eigen tafel. James hoorde het schuifelen toen Daan probeerde, met gebruik van alleen zijn voeten, de tas onder zijn tafel te stoppen. Professor Jackson stopte pal naast Daan en het lokaal werd erg stil.

James probeerde niet omhoog te kijken. Hij had sterk de indruk dat de professor naar beneden keek, naar hem. Tenslotte, zonder het te willen, keek hij omhoog. Professor Jackson keek inderdaad langs zijn flinke neus, zijn blik verdelend tussen Daan en James. James voelde een steen in zijn maag. Na iets wat leek op een eeuwigheid liep professor Jackson door naar de voorkant van het lokaal.

'Eerlijk,' zei hij in het algemeen tot de klas. 'De moeite die sommige van jullie doen om niet naar de les te hoeven. Het verbijstert zelfs iemand zo cynisch als ik. In ieder geval. Waar waren we ook al weer? Oh ja...'

De les ging door. James weigerde om in professor Jackson's ogen te kijken. Zijn enige hoop was om zo snel mogelijk uit het lokaal te komen. Er was geen manier om, of de echte tas, of de Onzichtbaarheidsmantel te pakken zolang professor Jackson er was. Heel misschien kon professor Jackson zijn eigen tas niet onder Daan's stoel zien staan. Alles rustte natuurlijk op het effect van Daan's *Visum-Ineptio* spreuk. James keek naar beneden, naar de neptas, ongeveer staand op de plek waar de echte was geweest. In zijn ogen, zag hij er totaal nep uit, het leer een andere kleur en de koperen plaat las "HAROLD & DONGELMAN'S LEDERWAREN. WEGISWEG, LONDEN", in plaats van "T.H. Jackson". Jackson had duidelijk iets gemerkt. Maar als de spreuk werkte, dan was er nog een kleine kans dat ze er mee weg zouden komen.

De les liep ten einde. James sprong op en duwde Daan voor zich uit. Daan bestookte hem met een blik van pure verwarring, blikken schoten in de richting van de onderkant van zijn stoel, maar James duwde hem voort, nauwelijks merkbaar met zijn hoofd schuddend. De klas werkte zich door de deuropening en James en Daan die op de eerste rij hadden gezeten, zaten vast achterin de kleine menigte. James was als

de dood om terug te kijken. Tenslotte, viel de muur van schouders en rugzakken uiteen en James en Daan haasten zich de gang in.

‘Wat-gaan-we-nu-doen?’ fluisterde Daan ademloos terwijl ze door de gang draafden.

‘We gaan later terug,’ zei James, met moeite zijn stem zacht en kalm houdend. ‘Misschien ziet hij niets. Hij was bezig met de werkstukken toen we weg gingen. Als we hier om de hoek blijven wachten, kunnen we in de gaten houden - - ?’

‘Meneer Potter?’ zei een stem overheersend van achter hen. ‘Meneer Wilstra?’

De twee jongens stonden ineens stokstijf. Ze draaiden zich erg langzaam om. Professor Jackson leunde uit de deuropening van het Technomanie lokaal. ‘Ik geloof dat jullie twee iets in mijn lokaal vergeten zijn. Willen jullie zo vriendelijk zijn het op te halen?’

Geen van beiden antwoordde. Ze liepen met lood in hun schoenen de weg terug. Professor Jackson verdween weer in het lokaal en wachtte achter zijn bureau tot ze er waren.

‘Kom dichterbij, jongens,’ zei professor Jackson met een luchtige stem. ‘Precies hier, voor mijn bureau, alsjeblieft.’ Boven op het bureau vóór de professor stonden beide tassen, de echte en de neptas. Toen James en Daan eenmaal voor het bureau stonden, sprak professor Jackson opnieuw, deze keer met een diepe, koude stem.

‘Ik weet niet wie er verhaaltjes aan het vertellen is over wat ik bewaar in mijn attaché, maar ik kan u beide verzekeren, dat dit noch de eerste, noch de meest creatieve poging is geweest om er achter te komen.’ James trok zijn wenkbrauwen verrast op en professor Jackson naar hem knikte. ‘Ja, ik heb de verhalen gehoord die sommige van mijn leerlingen hebben verzonnen. Verhalen over vreselijke slapende beesten, of dodelijke wapens, of de sleutels naar andere dimensies, elke nog verschrikkelijker en onbegrijpelijker dan de laatste. Laat mij jullie echter verzekeren, mijn dodelijk nieuwsgierige kleine vrienden...’ Hier leunde professor Jackson naar voren over zijn bureau en bracht zijn neus op nog geen tien centimeter van de gezichten van de jongens. Hij sprak met een nog lagere stem, maar zeer duidelijk. ‘Dat welke ik verborgen houd in mij attaché, vele malen erger is dan jullie koortsige voorstellingsvermogen kan bevatten. Dit is geen grap. Ik maak geen zinloze bedreigingen. Als jullie besluiten je nogmaals met mijn zaken te bemoeien, zullen jullie waarschijnlijk *niet lang genoeg leven om daar spijt van te krijgen*. Ben ik héél duidelijk?’

James en Daan knikten stom. Professor Jackson bleef hen aanstaren, furieus door zijn neus ademend. ‘Vijftig punten van Griffioendor en vijftig punten van Zwadderich. Ik zou jullie beiden na willen laten blijven, behalve dat dit tot vragen kan leiden over wat er in mijn tas zit en ik voel niet de behoefte dit te beantwoorden, daarom zal ik eindigen met te zeggen, mijn jonge vrienden, dat, als jullie in de toekomst zelfs maar naar mijn attaché durven te kijken, ik nog altijd kan kiezen om jullie levens... *interessant* te maken. Onthoud dat alstublieft. Nu,’ hij ging achteruit en sloeg zijn ogen neer. ‘Neem dit zielige kleine truukje, en ga weg.’

Met voelbare walging schoof professor Jackson zijn tas met de rug van zijn hand naar hen. De neptas bleef vóór hem staan. Hij vouwde de knokige vingers van zijn rechter hand om de ivoorkleurige grepen en tilde hem op. De koperen plaat me daarop 'HAROLD & DONGELMAN'S LEDERWAREN. WEGISWEG, LONDEN' glom dof toen professor Jackson om het bureau heen bewoog. James noch Daan konden zich ertoe brengen om de tas voor hen aan te raken.

'Nou?' commandeerde professor Jackson met stem verheffing. 'Pak dat ding en ga weg!'

'J-ja, sir,' stamelde Daan. Hij pakte de tas van de professor en trok hem van het bureau. James en hij draaiden zich om en vluchtten.

Drie gangen verder stopten ze met rennen. Ze stonden in het midden van een lege gang en keken naar de tas die ze van professor Jackson mee hadden moeten nemen. Er bestond geen twijfel. Het was de professors eigen zwart leren tas. De naamplaat liet duidelijk "T.H. Jackson" zien. James begon te begrijpen dat ze er op een of andere manier, tot zijn verbazing, in geslaagd waren. Ze hadden de mantel van Merlijn te pakken.

'Het was de *Visum-Ineptios*preuk,' hijgde Daan die naar James keek. 'Dat moet wel. Jackson wist dat we iets van plan waren, maar verwachtte dit niet!'

James was volledig verbijsterd. 'Hoe dan? Hij had beide tassen voor hem staan!'

'Nou, het is eigenlijk heel eenvoudig. Jackson nam aan dat we probeerden tassen te wisselen, maar dat we daar nog niet aan toe waren gekomen. Hij vond de tas onder mijn stoel en dacht dat dit een neptas was. De *Visum-Ineptio* betovering op de neptas werkte kennelijk op beide tassen, dus liet hem zien was hij verwachtte te zien. Dat is hoe het de illusie de schijn ophield, dat de neptas en echte was!'

Het begon te dagen bij James. 'De Blik Vervalsbezwering rekte zich uit tot de *echte* tas, waardoor die eruit zag als en neptas, omdat dat was wat Jackson verwachtte! Dat is briljant!' James sloeg Daan op zijn schouder. 'Goed gedaan, jij boef! En jij twijfelde aan jezelf!'

Daan keek ongebruikelijk bescheiden. Hij grinnikte. 'Kom op, laten we Ralph opzoeken en kijken of hij in orde is. Denk je echt dat hij twee Neusbloed Noga's had moeten eten?'

'Jij bent degene die zei dat we een afleiding nodig hadden.'

James propte Jackson's tas onder zijn gewaad, klemde hem onder zijn arm en de twee jongens gingen op weg om Ralph te zoeken, voorbij het Technomanielokaal gekomen stopten ze even om de Onzichtbaarheidsmantel uit het, nu lege, lokaal van de vloer op te halen.

Vijf minuten later, klommen de drie jongens de trap op naar de Griffioendor leerlingenkamer, gehaast om professor Jackson's tas te verbergen voor aanvang van de volgende les. James verstopte hem op de bodem van zijn hutkoffer. Daan pakte zijn toverstok.

‘Laatst deze nieuwe spreuk van Jennifer geleerd,’ legde hij uit. ‘Het is een speciaal soort Slot Spreuk.’

‘Wacht,’ stopte James Daan voor hij deze spreuk kon uitvoeren. ‘Hoe krijgen we hem weer open?’

‘Oh. Nou, om je de waarheid te zeggen, dat weet ik niet. Het is de tegenspreuk voor *Alohomora*. Ik zou niet denken, dat het tegen de eigenaar van de hutkoffer werkt. Alleen ieder ander! Spreuken zijn slim op die manier, is ‘t niet?’

‘Hier,’ zei Ralph, die door de kamer liep. Hij opende en sloot een raam en stapte toen achteruit. ‘Probeer het op het raamslot. Je hoeft hem toch niet te openen, het is hier waterkoud.’

Daan knikte en wees met zijn toverstok naar het raam. ‘*Colloportus*’. Het raam kraakte en het slot knarste dicht.

‘Nou, het werkt prima,’ merkte Ralph op. ‘Nu weer open.’

Daan hief zijn toverstok en zei, ‘*Alohomora*.’ Het slot bewoog even, maar bleef dicht. Daan stopte zijn toverstok weg. ‘Probeer jij het eens James. Het is in feite jouw raam, toch?’

James gebruikte dezelfde spreuk op het slot. Het slot klikte netjes open en het raam schoot los.

‘Zie je?’ grinnikte Daan. ‘Spreuken zijn slim. Ik wed, dat die ouwe Kanteel ons kan vertellen hoe dat werkt, maar ik ga hem geen vragen meer stellen, dat kan ik je wel vertellen!’

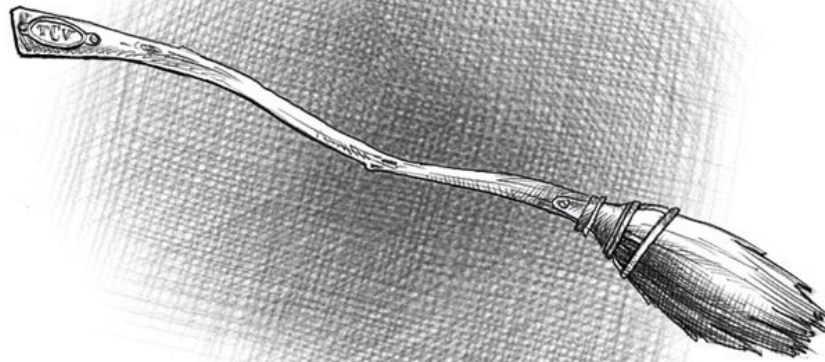
James sloot de hutkoffer, met Jackson’s tas er veilig in opgeborgen, Daan sprak de Slot Spreuk er over uit.

Op weg terug naar hun leslokalen vroeg Ralph, ‘Zal niemand anders het opmerken dat professor Jackson een andere tas draagt? Wat als een van de andere leerkrachten hem ernaar vraagt?’

‘Gaat niet gebeuren, Ralphinator,’ zei Daan vol zelfvertrouwen. ‘Hij draagt dat ding lang genoeg, dat iedereen verwacht hem ermee te zien. Zolang als zij *verwachtten* die tas in zijn hand te zien, zorgt de *Visum-Ineptio* spreuk ervoor dat zij hem *zullen* zien. Wij zijn de enige die zien dat het jou vriend’s oude sjofele tas is.’

Ralph was nog steeds bezorgd. ‘Zal deze spreuk na verloop van tijd niet vervagen? Of zal hij werken zo lang als de mensen denken dat de neptas de echte is?’

Daar wisten James en Daan het antwoord niet op. ‘We moeten maar hopen dat hij lang genoeg werkt,’ zei James.

13. Onthulling van de Mantel

Die avond na het eten, renden de jongens opnieuw naar de slaapkamer van Griffoendor, ze stopten alleen even toen het James opviel, dat er een vrouw in de achtergrond stond van een schilderij van de een of andere deerne, die een paar belachelijke dikke koeien melkte, die naar hem keek. Hij schold naar de lelijke vrouw die gekleed was als een non en eiste te weten waar ze naar keek. Na een halve minuut werden Daan en Ralph ongeduldig, grepen James bij zijn ellebogen en sleurden hem mee. In de slaapvertrekken verzamelden ze zich om James' hutkoffer toen James deze opende en Jackson's tas eruit haalde. Hij plaatste hem op de rand van zijn bed en gedrieën staarden ze er naar.

'Moeten we hem openmaken?' vroeg Ralph.

James knikte. 'We moeten weten of we de mantel hebben, zonder twijfel! Ik ben er al de hele dag mee bezig, word er gek van. Wat als ik het mis heb en het ding daarin is alleen iets van Jackson's wasgoed? Ik kan het niet helpen te denken dat hij er een van die is die de hele dag een totaal zinloze tas met zich meezeult, alleen maar om de mensen erover te laten praten. Je had hem moeten zien hoe hij vanmorgen reageerde toen hij dacht dat hij Daan en mij gesnapt had. Hij zat compleet er doorheen.'

Daan zakte op het bed. 'Wat als we het niet kunnen openen?'

'Kan geen bijzonder slot zijn als het die dag bij Verweer Tegen de Zwarte Kunsten openklikte,' redeneerde James.

Ralph deed een stapje achteruit om James de ruimte te geven. 'Laten we het gewoon doen, proberen hem nu te openen.'

James nam de tas en probeerde het slot. Hij verwachtte, dat het niet zou werken en was voorbereid om een hele reeks van Opening en Ontsluitingsspreuken te gebruiken welke de drie verzameld hadden. Tot zijn verrassing klikte de koperen sluiting boven op de tas gemakkelijk open. Zo makkelijk zelfs, dat James er een ogenblik overtuigd van was dat hij een fractie van een seconde voordat hij hem eigenlijk aanraakte open klikte. Hij verstijfde, maar de twee andere jongens hadden kennelijk niets gemerkt.

'En?' fluisterde Ralph. Daan boog zich over de tas. Zijn mond was iets open gegaan.

'Kan er niets in zien,' zei Daan. 't Is te donker. Open dat rotting, James. Hij is meer van jou dan van ons.'

James pakte de tas, graaide naar de grepen en gebruikte ze om de tas open te trekken. Hij kon de gevouwen zwarte stof zien. Een vage, muffe geur wasemde vanuit de geopende tas. James dacht dat het rook naar de binnenkant van een lampion pompoen, een week na Halloween. Hij herinnerde zich, dat Loena gezegd had dat de mantel eens was gebruikt om het lichaam van een dode koning te bedekken en hij huiverde.

Daan's stem was laag en iets hees. 'Is dat 'em? Ik kan niet zeggen wat het is.'

'Niet doen!' waarschuwde Ralph, maar James had zijn hand al in de tas gestopt. Hij trok de mantel eruit. De stof ontvouwde zacht, vlekkeloos zwart en schoon. Er leken wel kilometers van te zijn. Ralph ging nog verder achteruit, toen James de mantel op de grond voor zijn voeten liet vallen. Het laatste kwam er uiteindelijk uit en James merkte dat wat hij vasthield, de muts was. Het was een grote muts, met gouden vlechten aan de bord.

Daan knikte, zijn gezicht bleek en serieus. 'Dat is het, zonder twijfel. Wat gaan we ermee doen?'

'Niets!' antwoordde Ralph ferm. 'Stop het terug in de tas, James, dat ding is griezelig. Ik kan de magie ervan voelen, jij niet? Ik wed, dat professor Jackson er een soort Schildspreuk of zoiets over de tas geplaatst heeft om het erin te houden, anders zou iemand het kunnen voelen. Vooruit, stop hem weg. Ik wil hem niet aanraken.'

'Wacht even,' zei James afwezig. Hij kon inderdaad de magie voelen van de mantel, net als Ralph gezegd had, maar het voelde niet griezelig. Het was machtig, maar geheimzinnig. De geur van de mantel was veranderd toen James hem uit de tas getrokken had. Wat eerst als vaag rottend geroken had, rook nu slechts meer naar aarde, als gevallen bladeren en nat mos, wild, zelfs opwindend. Met de mantel in zijn handen, ervoer James een ongewone sensatie. Het was alsof hij, in het dieps van zijn wezen, de lucht in de kamer die de ruimte vulde, als water kon voelen, stromend door de scheuren in het raamkozijn, koud, als ijsblauwe wasem. De sensatie werd groter en hij voelde de wind bewegen om de toren waar de slaapkamers waren, het leefde, slingerde over het puntdak, stromend in missende dakpannen en zichtbare spanten. James herinnerde zich vaag de kinderverhalen over hoe Merlijn de meester van de natuur was, hoe hij deze voelde en deze gebruikte, en hoe zij gehoorzaamde aan zijn grillen. James wist, dat hij op een of andere manier deel ging uitmaken van die kracht,

alsof hij deel werd van de stof van de relikmantel. De sensatie groeide en tolde. Nu voelde James de beesten van de late avond, het kloppen van de harten van muizen op de zolder, de bloed-paarse wereld van de vleermuizen in het bos, de dromerige nevel van de beer in winterslaap, zelfs de slaaptoestand van de bomen en het gras, hun wortels als handen, klauwend in de aarde, vastgrijpend aan het leven in het doodse van de winter.

James wist wat hij aan het doen was, maar scheen niet zelf zijn armen te bedienen. Hij hief de muts en draaide er zichzelf naar toe. De mantel gleed over zijn schouders en op het moment dat hij de muts op zijn hoofd plaatste, waardoor zijn ogen verdwenen, hoorde James de alarmerende waarschuwingen van Daan en Ralph. Deze verzachtte als in een lange slaperige tunnel. Dan waren ze weg.

Hij liep. Bladeren kraakten onder zijn voeten die groot waren zonder schoeisel, echter met eelt. Hij ademde in, vulde zijn longen en zijn borst zette uit als een ton. Groot was hij. Lang, met gespreide armen die aanvoelden als opgerolde pythons en benen zo dik en stevig als boomstammen. De wereld was stil om hem heen, maar vol leven. Hij voelde het, terwijl hij liep, door zijn voetzolen. De levendigheid van het bos stroomde door hem heen, maakte hem sterker. Maar er was minder van dan er behoorde te zijn. De wereld was veranderd en veranderde nog steeds. Ze werd getemd, verloor haar ruige wildernis en kracht. Tevens was zijn macht ook aan het verminderen. Hij was nog steeds ongeëvenaard, maar er waren hiaten in zijn communicatie met de aarde en de hiaten werden talrijker, sloten hem stukje bij beetje buiten, verminderde hem. De koninkrijken van de mensen werden groter, verscheuren de aarde, ontdeden haar tot betekenisloze plekken en velden, verbraken de magische verhoudingen van de wildernis. Hij werd hier kwaad over. Hij had zich bewogen tussen de groeiende koninkrijken van de mensen, adviseerde en assisteerde hen, altijd voor een prijs, maar hij had het resultaat niet voorzien. Zijn magische broeders en zusters hielpen niet, hun magie was anders als de zijne. Dat wat hem zo machtig maakte, zijn verbinding met de aarde, werd langzaamaan zijn enige zwakheid. In koude razernij liep hij door. Terwijl hij voorbijging, spraken de bomen tot hem, maar zelfs de houten stemmen van de Naiads en Dryads doofden. Hun echo was verwarrend en gebroken, verdeeld.

Vóór hem, slechts onthuld in het maanlicht, werd een opening zichtbaar, een stenen verdieping, de aarde omringend. Hij daalde af naar het centrum van de verdieping en keek omhoog. De schitterende nachtlucht stroomde in de komvormige opening en schilderde alles spierwit. Zijn schaduw zwom beneden hem alsof het midden op de dag was. Er was geen plaats meer voor hem in deze wereld. Hij zou de mensensamenleving verlaten. Maar hij zou terugkomen als de dingen anders waren, als de omstandigheden waren veranderd, als de wereld weer klaar was voor zijn macht. Dan zou hij de aarde wekken, de bomen en hun geesten verlevendigen, hun krachten hernieuwen en met hen de zijne, dan zou het tijd zijn voor de afrekening. Het konden tientallen zo niet honderden jaren zijn. Het zou zelfs voor eeuwig kunnen zijn. Dat maakte niet uit. In deze tijd kon hij niet blijven.

Er was een geluid, een schuifelen van onhandige voetstappen. Iemand anders was hier in de opening bij hem: iemand die hij haatte, maar wie hij nodig had. Hij sprak

met deze persoon en terwijl hij dit deed, begon de wereld mistig te worden, te verduisteren, te vervagen.

‘Instrueer zij die volgen. Houd mijn gewaad, plaats en amulet ter gereedheid. Ik zal wachten bij de Hal der Oudste’ Kruising. Zo mijn tijd van terugkomst nader is, verzamel ze opnieuw en ik zal weten. Ik verkoos jou om dees taak te bewaken Austramaddux. Zo ben jij mijn laatste pupil, jouw ziel is in mijn hand. Jij bent gebonden aan deze taak zo die volbracht is. Beloof en zweer het mij.’

Uit de neerdalende duisternis, sprak de stem eenmaal. ‘Het is mijn wil en mijn eer, Meester.’

Er kwam geen antwoord. Hij was weg. Zijn mantel viel ter aarde, leeg. Zijn staf stond even recht, viel toen voorover en werd gevangen in een enge witte hand, de hand van Austramaddux, vóór hij de rotsige grond kon raken. Toen verdween het tafereel. De duisternis perste samen tot een breekpunt. Het universum sprong op, reusachtig en draaiend en er was enkel vergetelheid.

James duwde zijn ogen open en hijgde. Zijn longen voelde geplet, alsof er al minuten geen lucht in geweest was. Handen grepen hem, rukten de muts weg en trokken de mantel van zijn schouders. James voelde zich slap worden en begon in te storten. Daan en Ralph vingden hem onhandig op en sjouwden hem naar zijn bed.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg James, nog steeds happend naar adem.

‘Dat moet jij ons vertellen!’ riep Ralph, zijn stem was hoog en angstig.

Daan propte de mantel ruw terug in de tas. ‘Jij trok dit maffe ding aan en toen’, plop! Weg was je. Niet iets wat ik slim noem, weet je.’

‘Ik was bewusteloos?’ vroeg James, zich goed genoeg voelend om zich op zijn ellebogen op te richten.

Ralph zei, ‘Bewusteloos me zolen! Je verdween. Poef.’

‘Dat is waar,’ bevestigde Daan bij het zien van James’ verbaasde uitdrukking. ‘Je was voor drie of vier minuten schoon weg. Toen verscheen *hij*.’ Daan knikte met een bezorgde blik naar de hoek achter James’ bed. James draaide zich en daar was de semi- doorzichtige vorm van Carlo Kannewasser. De geest keek omlaag naar hem en glimlachte zwak. Carlo zag er was solider uit dan de laatste keer dat James hem had gezien.

Daan ging door. ‘Hij verscheen zomaar vanuit de muur, alsof hij naar jou op zoek was. Ralph hier piepte alsof - nou, ik zou zeggen alsof hij net een spook gezien had, maar erop gelet, dat we iedere morgen ontbijten met spoken, en op elke Dinsdag de Geschiedenisles met een hebben, is de opmerking niet zo toepasselijk meer.

Ralph bemoeide zich ermee. ‘Hij keek eerst naar ons, dan naar de tas, en toen leek hij soort van te *verdunnen*. Het volgende moment was je terug, precies waar je was, zo wit als een... standbeeld.’

James draaide zich terug naar de geest van Carlo. ‘Wat deed je?’

Carlo opende zijn mond om te spreken, zoekend en voorzichtig. Als kwam hij van ver sijpelde zijn stem in de kamer. James wist niet of hij met zijn oren hoorde of met zijn geest.

Je was in gevaar. Ik werd gestuurd. Ik zag toen ik hier kwam wat er was gebeurd.

‘Wat was dat?’ vroeg James. De ervaring was troebel in zijn herinnering, maar hij merkte dat hij zich meer herinnerde naarmate de magie ervan verdween.

Een Drempel Merkteken. Een krachtig stuk magie. Het opende een dimensionale opening, ontworpen om een bericht of geheim over een grote afstand of tijdsspanne door te geven. Maar zijn kracht is onverschillig. Het slokte jou bijna op.

James wist, dat dit laatste waar was. Hij had dit gevoeld. Op het eind, had de duisternis hem leeggezogen. Hij slikt iets weg en vroeg, ‘Hoe ben ik terug gekomen?’

Ik vond je, zei Carlo eenvoudig. Ik dook in de ether, waar ik sinds mijn dood veel tijd in doorgebracht heb. Jij was daar, maar je was ver weg. Je ging nog verder. Ik achtervolgde je en kwam met je terug.

‘Carlo,’ zei James, die besepte hoe dom het was geweest de mantel aan te trekken en doodsbang van wat er bijna gebeurt was. ‘Dank je voor het terugbrengen.’

Dat ben ik je verschuldigd. Dat ben ik je Vader verschuldigd. Hij bracht me terug, eens.

‘Hé,’ zei James plotseling. ‘Je kunt nu praten!’

Carlo glimlachte, en het was de eerste echte glimlach die James op het spook gezicht gezien had. *Ik voel... anders. Sterker. Meer... hier, of zo.*

‘Wacht,’ zei Ralph die zijn hand opstak. ‘Dit is het spook waar je ons over verteld hebt, ja? Degene die de indringer een paar maanden geleden van het terrein afjoeg?’

‘Oh ja,’ zei James. ‘Daan en Ralph, dit is Carlo Kannewasser. Carlo, dit zijn mijn vrienden. Nou, wat denk je dat er gebeurd is met je? Wat zorgt ervoor dat je meer hier bent?’

Carlo keek verontschuldigend. Iets wat een lange tijd geleden lijkt, ik voelde als was ik in een soort droom. Ik verplaatste me door het kasteel, maar ik was leeg. Ik had nooit honger, of dorst, of kou of de behoefte om te slapen. Ik wist dat ik dood was, maar dat was alles. Overall was het donker en stil, en er leken geen dagen of seizoenen te zijn, helemaal geen verloop van tijd. Toen begonnen er dingen te veranderen.

Carlo draaide zich en ging op het bed zitten zonder dit te kreuken, James die het dichtst bij hem was, kon de koude voelen die van Carlo’s vorm ontstond. De geest vervolgde.

Gedurende perioden voelde ik me meer bewust. Ik begon mensen te zien in de gangen en hallen, maar ze waren als rook. Ik kon ze niet horen. Ik werd me er bewust van dat deze perioden van activiteit gebeurden in de uren van de dag direct na mijn overlijdenstijdstip. Ieder nacht leek het alsof ik ontwaakte. Ik werd bewust van tijd, omdat dat het was wat het meeste betekende, de sensatie van verstrijkende minuten en uren. Ik zocht een klok, degene net buiten de Grote Zaal, en keek hoe de tijd verstreek. Ik was het meest aanwezig gedurende de nacht, maar als de ochtend naderde, begon ik te vervagen. Toen op een morgen, juist toen ik vervaagde, de realiteit verliezend, zag ik hem.

James schoot overeind. 'De indringer?'

Carlo knikte. *Ik wist dat hij daar niet behoorde te zijn en op een of ander manier wist ik, dat als ik het probeerde, ik mij aan hem kon laten zien. Ik joeg hem de schrik op zijn lijf.*

Carlo grinnikte en James kon in die grijns de aangename jongen zien die zijn Vader gekend had.

'Maar hij kwam terug,' zei James. Carlo's grijns veranderde in een gefrustreerde frons.

Hij kwam terug, ja. Ik zag hem en joeg hem opnieuw weg. Ik begon 's morgens naar hen uit te zien. En toen op een nacht brak hij in door een raam. Ik was toen al sterker, maar ik besloot iemand anders moest weten dat hij in het kasteel was. Dus kwam ik naar jou, James. Jij had me al gezien en ik wist wie jij was. Ik wist dat jij zou helpen.

'Dat was de nacht dat je het glas-in-lood-raam brak,' zei Daan lachend. 'Schopte die gast erdoor als Bruce Lee. Netjes.'

'Wie was hij,' vroeg James, maar Carlo schudde allen zijn hoofd, hij wist het niet.

'Nou het is bijna zeven uur,' maakte Ralph een punt. 'Hoe komt het dat we je nu kunnen zien? Is dit niet je zwakste tijd?'

Carlo moest hier over nadenken. *Ik word steeds solider. Maar ik blijf maar een geest, ik lijk steeds meer soort van meer spook te worden. Ik kan nu meer praten. En er is steeds minder van die vreemde niets tijd. Ik denk dat dit is hoe spoken ontstaan.*

'Maar, waarom?' wilde James weten. 'Wat doet spoken ontstaan? Waarom ben je niet, je weet wel, dóórgegaan?'

Carlo keek hem langdurig aan en James merkte dat Carlo het antwoord hierop ook niet wist of in ieder geval, niet duidelijk. Hij schudde lichtjes zijn hoofd. *Ik was nog niet klaar. Ik had nog zoveel om voor te leven. Het gebeurde zo snel, zo onverwacht. Ik was... nog niet klaar.*

Ralph nam professor Jackson's tas en wierp hem terug in James' hutkoffer. 'Goed, waar ging je heen toen je, poef, weg was, James?' vroeg hij, terwijl hij zichzelf op het voeteneind van het bed hees.

James haalde diep adem en verzamelde zijn herinneringen over zijn vreemde reis. Hij beschreef in detail het gevoel dat hij kreeg toen hij de mantel vasthield, hoe het hem toestemming leek te geven om de lucht en de wind te voelen, daarna zelfs de dieren en de bomen. Hij vertelde hen over het visioen dat hij had gehad, van zijn aanwezigheid in Merlijn's lichaam, zelfs in diens gedachten. Hij huiverde toen hij verhaalde van de woede en bitterheid en de stem van de dienaar, Austramaddux, die gezworen had, een eed had afgelegd, hem te dienen tot de tijd van de rekenschap was gekomen. Hij herinnerde zich dit levendig toen hij sprak en eindigde bij het beschrijven van de duisternis van de nacht die zich rond hem gevouwen had als een cocon, krimpand en overgaand in het niets.

Daan luisterde met een intense interesse. 'Het klopt helemaal,' zei hij tenslotte met ontzag in zijn stem.'

'Wat,' vroeg James.

‘Hoe Merlijn het gedaan heeft. Zie je dat niet? Professor Jackson heeft het in onze eerste les zelf verteld!’ Hij werd opgewonden. Zijn ogen waren groot, zijn blik schoot van James naar Ralph en naar de geest van Carlo, die nog steeds op de rand van het bed zat.

Ralph schudde zijn hoofd. ‘Ik snap het niet. Ik heb dit jaar geen Technomanie.’

‘Merlijn stierf niet,’ zei Daan met klem. ‘Hij Verdwijselde!’

James kon hem niet volgen. ‘Dat gaat nergens over. Iedere tovenaar kan Verschijnselen. Wat is daar zo bijzonder aan?’

‘Weet je nog wat professor Jackson ons vertelde die eerste dag? Verschijnselen is direct voor de tovenaar die dat doet, hoewel het een beetje tijd kost voor de tovenaarsstukjes om apart rond te vliegen en op een nieuwe plaats bij elkaar te komen. Als een tovenaar Verdwijseld zonder een nieuw punt te bepalen, zal hij helemaal niet, nooit, Verschijnselen, ja? Hij blijft voor altijd zitten in het niets!’

‘Nou, natuurlijk,’ beaamde James die zich deze les herinnerde. ‘Maar ik snap niet waar je heen wilt.’

Daan zat bijna te schudden van opwinding. ‘Merlijn is niet Verschijnseld naar een plaats,’ zei hij betekenisvol. ‘Hij Verdwijselde naar een *tijd* en een *aantal omstandigheden!*’

Ralph en James knikten verbaasd en overwogen de gevolgen. Daan ging door. ‘En aan het eind van je visioen zei je, dat Merlijn aan Austramaddux vertelde om de relieken te bewaren en te wachten tot de tijd er rijp voor was. Dan als die tijd komt, worden de relieken verwacht om opnieuw tezamen te komen in de Hal der Oudste’ Kruising. Zie je? Merlijn bepaalde de tijd en de omstandigheden voor zijn Verschijnselen. Wat jij helemaal aan het eind beschreef, James, was Merlijn die Verdwijselde in de vergetelheid.’ Daan pauzeerde en dacht na. ‘Al deze eeuwen is hij slechts verbleven in tijd, vast in het overal, wachtend op de juiste omstandigheden voor zijn Verschijnselen. Voor hem is er geen tijd voorbij gegaan!’

Ralph keek op van de hutkoffer aan het voeteneind van James’ bed. ‘Dan is het echt,’ zei hij. ‘Ze kunnen het werkelijk doen. Ze kunnen hem terugbrengen.’

‘Niet meer,’ zei James gemeenlijk glimlachend. ‘Wij hebben de mantel. Zonder al de relieken zijn de omstandigheden niet juist. Ze kunnen niets doen.’

Zodra James het Daan hoorde uitleggen, klopte het precies, in het bijzonder in de samenhang met het Drempel Merktekenvisioen. Ineens raakte het hem dat het bezit van de mantel nog belangrijker was geworden. Hij verwonderde zich opnieuw hoeveel geluk ze hadden gehad om er in bezit van te komen. Van de tas die Ralph ontdekt had, precies op tijd, tot Daan’s opmerkelijk effectieve *Visum-Ineptio* spreuk. James had het sterke gevoel dat hij, Daan en Ralph werden geleid naar hun doel om het Merlijnplan te verhinderen. Maar wie hielp hen?

‘Trouwens,’ zei James tegen de geest van Carlo, toen Ralph en Daan hevig in discussie waren over Merlijn’s Verdwijselen. ‘Je vertelde me, dat je gezonden was om mij te helpen. Wie stuurde je?’

Carlo was opgestaan en vervaagde een beetje. Hij glimlachte naar James en zei, *Iemand wiens naam ik niet mag noemen, maar ik denk, dat je het wel kunt raden. Iemand die alles in de gaten houdt.*

Sneep, dacht James. Het portret van Sneep had Carlo gestuurd om hem te helpen toen hij vast was komen te zitten in het Drempel Merkteken. Maar hoe had hij dat geweten? James dacht hier lang over na toen Daan en Ralph al terug waren gegaan naar hun eigen kamers, lang nadat de rest van de Griffoendoren de trappen beklommen waren en in hun eigen bed waren gestort. Maar een antwoord kwam die nacht niet en uiteindelijk viel James in slaap.

De volgende dagen besteedde de jongens in een voldane roes aan de normale schoolactiviteiten. James liet Jackson's tas, met de reliekmantel daarin, veilig in zijn hutkoffer met Daan's Slotspreuk. Hoewel ze rekening hielden met de effectiviteit van de *Visum-Ineptio* bezwering op de neptas, hadden ze geen echte zorgen dat iemand zou zoeken naar de originele tas. Professor Jackson ging door met het meesjouwen van de oude rode sjofele tas naar de lessen en de maaltijden, met het HAROLD & DONGELMAN'S label erop, zonder dat hij liet merken, dat er iets niet in orde was. Verder was niemand er ook maar enigszins in geïnteresseerd. Professor Jackson nam de zwarte tas al maanden overal mee naartoe. Op een Zaterdagmiddag ontmoette James, Ralph en Daan elkaar in de Griffoendorleerlingenkamer om te overleggen wat hun volgende stappen zouden zijn.

'Er zijn eigenlijk nog maar twee vragen nu,' zei Daan, die over de tafel leunde waarop ze verondersteld werden hun huiswerk aan te maken. 'Waar is de Hal der Oudste' Kruising? En waar is de derde reliek, Merlijn's staf?'

James knikte. 'Aan die laatste heb ik zitten denken. De troon is onder bewaking van Madame Delacroix. De mantel was onder bewaking van professor Jackson. De derde reliek moet onder de bewaking staan van een derde samenzweerder. Ik gok, dat het iemand anders hier op het terrein is, een die van binnenuit werkt. Wat als het een Zwadderaar is die de naam Austramaddux gebruikte op Ralph's GameDeck? Ze moeten op de hoogte zijn van dit plan als ze die naam gebruikten. En als ze ervan af weten, zijn er erbij betrokken!'

'Maar wie?' vroeg Ralph. 'Ik heb niet gezien wie hem weggenomen heeft. Trouwens, de staf van Merlijn is bijzonder lastig om te verbergen, zeker als die zo groot is als in jouw visioen, James, dan is het als gauw tenminste twee meter lang. Hoe verstop je een twee meter lange magische staf als die?'

James schudde zij hoofd. 'Geen flauw idee,' bekende hij. 'Toch het is aan jou om goed uit te kijken Ralph. Zoals Ted zei, jij bent onze man daar binnenin!'

Ralph zakte onderuit. Daan krabbelde op een stuk perkament. 'Goed, wat doen we met vraag één?' zei hij zonder op te kijken. 'Waar is de Hal der Oudste' Kruising?'

James en Daan keken elkaar nietszeggend aan. James zei. 'Opnieuw, geen idee. Maar ik denk, dat er nog een derde vraag is waar we het antwoord op moeten weten.'

'Alsof de eerste twee niet lastig genoeg zijn,' mopperde Ralph.

Daan keek op en James zag dat hij de ingang van de Grot Bewaar aan het krabbelen was. 'Wat is de derde vraag?'

'Waarom hebben ze het niet al gedaan?' fluisterde James. 'Als ze geloven dat ze alle drie de relieken hebben, waarom zijn ze niet gewoon naar die, wat-dan-ook, de Hal der Oudste' Kruising gegaan en proberen om Merlijn terug te halen van zijn duizendjaar Verdwijnselen?'

Geen van hen kon hierop een antwoord geven, maar ze waren het erover eens, dat het een belangrijke vraag was. Daan sloeg zijn krabbel om, onthulde een wirwar van gekrabbelde notities en diagrammen van zijn Rekenles. 'Ik zal in de Ravenklauwbibliotheek kijken, maar met het huiswerk, lessen, Zwerkbal, Debatteer- en Planetenstelselclub, heb ik nauwelijks twee minuten om eraan te besteden.'

Ralph liet zijn veer op de tafel vallen en rekte zich achterover uit. 'Hoe gaat het daar eigenlijk mee? Jij bent de enige die contact heeft met Madame Delacroix. Hoe is ze eigenlijk?'

'Als een zigeunermummie met een hartslag,' reageerde Daan. 'Zij en Zwamdrift zouden de Planetenstelselclub eigenlijk moet delen, zoals voorspellingen, maar ze zijn begonnen met om de beurt, in plaats van tezamen les te geven. Werkt een stuk beter nu ze elkaar niet, soort van, voor de voeten lopen. Zwamdrift laat ons alleen astrologische tekeningen maken en door de telescoop naar de planeten kijken, voor "stel vast hoe de sfeer en gewoonten het stelsel beïnvloeden".' James die Sybella Zwamdrift kende als een verre vriend van de familie, grinnikte om Daan's toegenegen imitatie van haar. Daan ging door, 'Delacroix, echter, laat ons sterrenkaarten tekenen en de kleurlengte van Sterrenlicht meten en laat ons de exacte tijd van een of ander bijzondere astronomische gebeurtenis uitwerken.'

'O, ja,' herinnerde James zich. 'De opstelling van de planeten. Petra en Ted vertelden mij hierover. Zij hebben Voorspellingen van haar. Lijkt dat de Voodookoningin echt met dit spul bezig is.'

'Ze is anti-Zwamdrift, dat is zeker. Bij haar is het allemaal rekenen en berekenen. We weten de datum dat het zal gebeuren, maar ze wil het ons precies laten uitrekenen, tot op de minuut. Zuiver pesterij als je het mij vraagt. Ze is er in doorgeslagen.'

'Ze is in het algemeen doorgeslagen, vind ik,' stelde Ralph.

'Ik denk dat ze ons doorheeft,' zei James op zachte toon. 'Ik heb gemerkt dat ze naar me kijkt, soms.'

Daan trok zijn wenkbrauwen op en wees naar zijn ogen. 'Ze is blind, weet je nog? Ze kijkt nergens meer naar, maat.'

'Weet ik,' zei James onverstoord. 'Maar ik zweer dat ze iets weet. Ik denk, dat ze een manier heeft om te zien die niets met haar ogen te maken heeft.'

'Laten we ons niet gek maken,' zei Ralph snel. 'Dit is al bizar genoeg. Ze kan niets weten. Als dat wel zo was, zou ze er iets mee doen, toch? Dus vergeet haar!'

De volgende dag gingen James en Ralph op bezoek bij Hagrid in zijn hutje, zogenaamd om te informeren naar Groemp en Prechka. Hagrid was de wagen aan het opbouwen die Prechka per ongelijk vernield had en was blij met de onderbreking. Hij nodigde hen binnen en bood thee en kaakjes aan, terwijl hij zich warmde bij het vuur. Trife ging over zijn voeten liggen en likte zo nu en dan Hagrid's omlaag hangende hand.

'O, 't gaat op en neer voor hen,' zei Hagrid alsof de beroeringen van een reuzenvrijage een algemeen bekend geheim waren. 'Ze vochten een poosie tijdens de feestdag. Geliefde bonje over een hertenkarkas. Groempie wilde de kop, maar Prechka wilde het gewei om d'r een stukkie juwele van de maake.'

Ralph stopte met het over zijn thee blazen. 'Ze wilde juwelen maken van een hertengewei?'

'Nou, ik noemt 't juwele,' zei Hagrid die zijn grote handen ophief. 't Is een lastig begrip. Reuzen gebruike 't zelefde geluid voor juwele as voor wapens. Komp op 't zelefde neer as je zes meter lang ben, denk 'k. Hoe-dan-ook, ze benne eruit gekomme en zijn nou net zo gelukkig as d'rvoor.'

James wilde weten. 'Leeft ze nog steeds in de heuvels, Hagrid?'

'Tuurlijk doet ze dat,' zei Hagrid een beetje afwachtend. 'Ze is een net meissie, is Prechka. En Groemp, nou, hij slijt zijn dage in z'n hutje. Heb een mooie vuurplaats en een hangplek van takke. Deze dinge koste tijd. Reuzenliefde is... nou, 'n kwetsbaar iets, mot je wete.'

Ralph hoestte in zijn thee.

'Zeg, Hagrid,' zei James van onderwerp veranderend. 'Jij bent al heel lang bij Zweinstein. Je weet vast een heleboel geheim spul over de school en het kasteel, toch?'

Hagrid ging er voor zitten. 'Nou, tuurlijk. Niemand ken 't terrein zo goed as ik. Behalve misschien Argus Vilder. Ik begon hier ooit as leerling, ja echt, lang gelede, voordat je Vader gebore was.'

James wist dat hij heel voorzichtig moest zijn. 'Ja, dat dacht ik al. Vertel eens Hagrid, als iemand iets echt magisch had en hij wilde het in het kasteel verbergen ergens...'

Hagrid stopte met het aaien van Trife. Hij draaide zijn grote behaarde hoofd langzaam naar James. 'En wat zou 'n eerstejaars puppie als jezelf motte verstoppe, mag 'k vrage?'

'Oh, niet ik Hagrid,' zei James snel. 'Iemand anders. Ik ben alleen nieuwsgierig.'

Hagrid's keverzwarte ogen glinsterden. 'Ik snap 't. En deze iemand anders, vraag me af wat dat ze van plan benne, verstoppe van magische dingen hier en daar...'

Ralph nam opzettelijk een grote teug van zijn thee. James keek uit het raam en ontweek Hagrid's plotselinge doordringende blik. 'Oh, nou ja, niets bijzonders. Ik vroeg het me af...'

'Ah,' zei Hagrid met een glimlach, en knikte. 'D'r benne je een heleboel verhale vertelt over ouwe Hagrid door je Pa en Ma en je Tante Hermelien en Oom Ron, wed ik. Hagrid liet wel eens wat ontslippen as dat waarschijnlijk 'n geheim most zijn, da's ook waar. Ik ben soms nie al te snugger, vergeet wat ik wel en niet mot zegge. Je ken 't verhaal over een zekere hond Pluisje onder andere, ja?' Hagrid bestudeerde James een ogenblik zorgvuldig en sloeg toen een diepe zucht. 'James, m'n jongen, ik ben 'n behoorlijk stuk ouwer as ik toen was. Ouwe Sleutel Bewaarders lere nie veel, maar ze lere wel. Trouwens je Pa lichtte me in dat je je waarschijnlijk in de neste zou werke en vroeg me op je te lette zodra hij merkte dat je de de Onzichtbaarheidsmantel, euh *geleend* had, samen met de Sluipwegwijzer.'

'Wat?' flapte James eruit, terwijl hij zich zo snel omdraaide dat hij zijn thee bijna omgooide.

Hagrid's borstelige wenkbrauwen schoten omhoog. 'Oh. Nou, zie je, ik geloof nie asdat ik je dat moch vertelle.' Hij fronste bedachtzaam, scheen het toen naast zich neer te leggen. 'Ah, goed, hij hep me niet verteld asdat ik 't nie *moch* zegge.'

James sputterde, 'Hij weet het? Nu al?'

'James,' lachte Hagrid. 'Je Pa is het Hoofd van 't Departement van Schouwers, voor het geval dat je 't vergeet. Vorige week heb ik in me eige vuur hier met 'em d'r over gesproke. Waar hij 't meest nieuwsgierig naar is, is of je de map hep kenne late werke, sinds 't grootste deel van 't kasteel is herbouwd. Hij is zelf vergete om te probere toen hij hier was. Dus, al geluk gehad?'

Met het avontuur van het te pakken krijgen van de mantel van Merlijn, was James de Sluipwegwijzer totaal vergeten. Sip vertelde hij Hagrid dat hij het nog niet geprobeerd had.

'Mogelijk maar 't beste, weet je,' reageerde Hagrid. 'Enkel omdat je Pa weet dat je 'em jatte betekent nie dat ie d'r blij mee is. En voor zover ik begrepen heb weet je Ma d'r helemaal niks van, nog. Als je mazzel heb zal ze 't ook niet wete ook, hoewel ik denk, asdat je Pa het niet lang voor d'r verborgen ken houwe. Best hou je je smokkelwaar beter ingepakt, as 't ergens op 't terrein te verberge. Geloof me, James, verdachte magische dinge rond de school beware ken meer probleme geve dan 't waard is.'

Op weg terug naar het kasteel, ingepakt tegen de koude wind, vroeg Ralph aan James, 'Wat bedoelde hij met de map laten werken? Wat doet ie?'

James legde de Sluipwegwijzer uit, voelde zich vaag bezorgd en geïrriteerd, dat zijn Vader al wist dat hij de Onzichtbaarheidsmantel gepakt had. Hij had geweten dat het op een goed moment uit zou komen, maar hij had aangenomen dat hij een Brulbrief erover zou ontvangen, maar niet een schrobbering van Hagrid.

Ralph was geïnteresseerd in de map. 'Het laat echt iedereen zien die in het kasteel is en waar ze zijn? Dat kan serieus handig zijn! Nou, hoe werkt het?'

'Je moet een speciale zin zeggen. Pap vertelde me die een hele tijd geleden, maar ik kan er nu even niet op komen. We zullen het vannacht proberen. Nu wil ik er nog even niet aan denken.'

Ralph knikte en hield erover op. Ze gingen het kasteel door de hoofdpoort binnen, hun wegen scheidde zich bij de trappen die leidden naar de kelders en de Zwadderichvertrekken.

Het werd al laat en James stond alleen in de gang. De winternacht was bewolkt en sterrenloos. Het duister duwde tegen de ramen en zoog al het licht van de toortsen. James rilde, deels door de koude en deels door de sensatie van een ijsachtige draad die door de gang leek te sijpelen en hem als een zware mist vanuit de vloer vulde. Hij liep sneller, verwonderd hoe het kon, dat de gangen zo donker en leeg waren. Het was nog niet zo laat, en toch, de lucht gaf een gevoel van koude stilte die voelde als de vroege ochtend, of de lucht van een verzegelde crypte. Hij bemerkte, dat hij verder de gang ingelopen was dan nodig was. Normaal gesproken had hij nu bij de kruising moeten zijn met het standbeeld van de Een-Oogige heks, waar hij naar links afsloeg richting de Ontvangst Hal die leidde naar de trappen. James hield stil en keek naar de weg die hij afgelegd had. De gang zag er hetzelfde uit, maar *verkeerd* op een of andere manier. Hij zag er veel te lang uit. De schaduwen die op de verkeerde plaats leken te zijn plaagde zijn ogen. Toen bemerkte hij, dat er geen toortsen aan de muur hingen. Het licht hing leeg, spookachtig, zijn kleur bloedend van flikkerend geel, tot schemerig zilver, wegtrekkend, zelfs nu hij keek.

Angst sloeg James om het hart, ijskoud en onmiskenbaar. Hij draaide naar de andere kant, wilde gaan rennen, maar zijn voeten weigerden dienst toen hij zag wat daar was. De gang was er nog steeds, maar de pilaren waren de stammen van bomen. De ribben van het zware plafond waren veranderd in takken en ranken, met niets daar voorbij dan het herkenbare van de nachtelijke hemel. Zelfs het patroon van de stenen vloer versmolt in vlechtwerk van wortelen en dode bladeren. En toen, onder de ogen van James, verdampte de illusie van de schoolgang volledig, waardoor alleen het bos overbleef. Koude wind dwarrelde langs hem, sloeg zijn mantel om zijn benen en trok met spookachtige vingers aan de haren bij zijn slapen. James herkende waar hij was, hoewel de laatste keer dat hij hier was de bladeren nog aan de bomen gezeten hadden en de krekels in koor hadden gezongen. Dit was het bos langs het meer, bij het eiland van de Grot Bewaar. De bomen kreunden, wreven in de wind hun kale taken samen en het geluid klonk als diepe stemmen mompelend in slaap, gewikkeld in koortsachtige dromen. James merkte dat hij weer liep, bewegend naar de rand van de bomen waar het riet aan de rand van het meer suisde en golfde. Een grote donkere massa er voorbij steeg op en blokkeerde het zicht. Toen James naderde, kennelijk niet in staat zijn stampende voeten te stoppen, verscheen de maan vanachter een stapel dichte wolken. Het eiland van de Grot Bewaar onthulde zichzelf in het maanlicht en benam James de adem. Het eiland was gegroeid. De indruk van een geheim fort was sterker dan ooit. Het was een gotisch klooster, versiert met grimmige standbeelden en overhangende waterspuwers, allen ontstaan van de ranken en bomen van het eiland. De drakenmuil van de brug lag recht voor hem, James dwong zichzelf om te stoppen,

zonder er een voet op te zetten. Hij herinnerde zich het geknars van de houten tanden die hadden getracht hem en Daan te vermorzelen. In het zilveren maanlicht waren de poorten aan de andere kant van de burg goed zichtbaar, zo ook de woorden van het gedicht. *Toen bij het licht van Sulva helder vond ik de Grot Bewaar.* De poorten schudden plotseling, vlogen open en onthulden een duisternis, als was het een keelgat. Een stem kwam uit de duisternis, helder en prachtig, puur als een luidende bel.

‘Houder van het relik,’ zei de stem. ‘Uw taak is volbracht.’

James stond stil en keek voorbij de brug in de duisternis van de open poort. Daar vormde zich een licht. Het ontstond, werd vast en nam een vorm aan. Het was, zag James, de zacht gloeiende vorm van een Dryad, een vrouw van het bos, een boomgeest. Het was echter niet dezelfde die hij eerder ontmoet had. Die had zacht groen gegloed. Het licht van deze was vaal blauw. Ze pulseerde iets. Haar haar dreef rond haar hoofd als in een stroom van water. Een stille, bijna lieflijke glimlach lag op haar lippen en haar grote, vochtige ogen glinsterden zacht.

‘U hebt uw rol vervuld,’ zei de Dryad, haar stem dromerig en hypnotiserend zoals die van de andere Dryad, zo mogelijk nog meer. ‘U hoeft het relik niet te bewaken. Dit is niet uw last. Breng het naar ons. Wij zijn diens bewakers. Ons is de taak, gegund vanaf het begin. Verlos uzelf van zijn gewicht. Breng ons het relik.’

James keek naar beneden en zag dat hij, zonder het zich te realiseren, een stap op de brug had gezet. De drakenmuil was niet op hem neer gekomen. Hij keek op en zag dat deze zelfs verder opengegaan was, als om hem te verwelkomen. De verzameling van gevallen bomen die de brug vormden, kraakte lichtjes.

‘Breng ons het relik,’ zei de Dryad opnieuw en zij tilde haar armen naar James als wilde zij hem verwelkomen met een omhelzing. Haar armen waren onnatuurlijk lang, bijna alsof ze zich over de brug naar hem uitstrekten. Haar nagels waren blauw, zo diep dat het bijna paars was. Ze waren lang en verrassend mager. James deed een stap terug van de brug, de ogen van de Dryad veranderden. Ze werden helderder en harder.

‘Breng ons het relik,’ zei ze nogmaals en haar stem veranderde ook. Het gezang was eruit verdwenen. ‘Het is niet van jou, zijn macht is groter dan jij, groter dan jullie allemaal. Breng het naar ons voordat het zich van jou ontdoet. Het relik vernietigt hen die het niet nodig heeft en het heeft jou niet langer nodig. Breng het naar ons voordat het besluit om iemand anders te gebruiken. Breng ons het relik nu je dit nog kunt.’

Haar lange armen reikten over de brug en James was er zeker, van dat hij ze kon aanraken als hij zijn armen uitstak. Hij stapte verder naar achter, bleef met zijn hiel achter een wortel hangen en struikelde. Hij draaide, zwaaide met zijn armen om houvast te krijgen en viel tegen iets hards en breed. Hij duwde zijn handen ertegen en duwde het weg om zich op te richten. Het was een stenen muur. Een meter verderop knisperde een toorts in zijn houder, James keek rond, de gang van Zweinstein strekte zich uit, warm en voornaam alsof hij nooit weggeweest was, misschien was hij dat niet. Hij keek in een andere richting. Daar was de kruising met het standbeeld van de Een-Oogige heks. Het gevoel van de stroom was weg en toch wist James zeker, dat wat er net gebeurd was niet alleen een visioen van een of ander soort geweest was. Hij

kon nog steeds de koude van de nacht voelen, gevangen in de vouwen van zijn gewaad. Toen hij naar beneden keek, zat er nog droog riviermodder aan de punt van zijn schoen. Hij rilde en rende de rest van de gang door naar de trappen die hij met twee treden tegelijk naar de leerlingenkamer op rende.

Het enige wat James zeker wist, was dat *iets* wilde dat hij de mantel van Merlijn weg zou geven. Hij was er niet zeker van, dat het *iets* het juiste was. Gelukkig zat de mantel nog steeds weg gestopt in professor Jackson's tas in de hutkoffer. Na zijn ervaring met het aanraken van de mantel, was James niet van plan de mantel eruit te halen totdat hij hem zou overhandigen aan zijn Vader op het Departement van de Schouwers, als de tijd daar rijp voor was. De tijd was er nog niet rijp voor, maar zou het snel zijn. Hoe dan ook, hij was niet van plan hem te overhandigen aan een mysterieuze bestaansvorm, boomgeest of niet. Overtuigd hierover bereikte James de Griffioendorleerlingenkamer en maakte zich gereed om naar bed te gaan. Lang nadat hij zich onder de dekens genesteld had, dacht hij dat hij het gefluister van de stem kon horen in de wind achter het raam, oneindig met hem pleitend, monotoon: *Breng ons het relik... Breng ons het relik nu je nog kunt...* hij kreeg het er koud van en toen hij uiteindelijk sliep, droomde hij van de jagende, mooie ogen en de lange, lange armen met de dunne handen en de smalle, parsee nagels.

De daarop volgende Vrijdag, tijdens Kruidenkunde, was James geamuseerd om te zien dat Marcel Lubbermans, Ralph's getransformeerde perzikboom uit het Transformatielokaal, waar het nogal veel ruimte in had genomen, had gehaald en in een van de kassen had geplaatst.

'Dit allemaal van een banaan?' vroeg Marcel na de les ter bevestiging aan James.

'Jep. Ik wed, dat Ralph het meest verrast was van allemaal. Het is verbazingwekkend, maar ik denk dat hij zijn eigen krachten niet kent, echt! Sommige van de andere Zwadderaars denken dat hij zo krachtig is vanwege een oude magische bloedlijn in zijn familie. Kan zijn, denk ik, hij heeft zijn Moeder nooit gekend.'

'Dat is precies wat zij zouden denken,' zei Marcel ongewoon openhartig. 'Dreuzelgeborenen kunnen net zo krachtig zijn als een geborene van een oude puurbloedfamilie. Sommigen vooroordelen veranderen helaas nooit.'

James keek naar de perzikboom die nog groter geworden was, ondanks het feit dat zijn wortels nog steeds hopeloos kronkelden rond een van de tafels uit het Transfiguratielokaal. Hij wist, dat Marcel gelijk had, maar hij moest denken aan het

gezicht van Ralph de dag dat hij de banaan getransfigureerd had. Ralph had het nooit gezegd, maar James had gemerkt dat Ralph's krachten hem een beetje benauwden.

De volgende dag stond het Griffioendor Zwerkbalteam tegenover het Zwadderich Zwerkbalteam voor een wedstrijd. James zat in het Griffioendordeel met Daan en Sabrina Hildegard. Ralph, om ervoor te zorgen goede maatjes te blijven met zijn Zwadderichvrienden, zat in het groen gekleurde deel van de tribune tegenover de middenstip. James maakte een keer oogcontact met Ralph en zwaaide. Ralph zwaaide terug, maar voorzichtig, om er zeker van te zijn dat het niet gezien werd door zijn oudere afdelingsmaten.

Beneden op het veld, liepen de aanvoerders naar de middenlijn om professor Gabriël Beylach te ontmoeten voor de verklaring van de regels en een hand te geven, en traditie waar niemand meer aandacht aan besteedde. James keek hoe Jacob Kaandorp de hand van Tabitha Kraaieveld voorzichtig schudde. Zelfs vanaf die hoge punt op de tribune kon James de zuinige, beleefde glimlach op Tabitha's mooie gezicht zien. Dan draaiden beide zich om en liepen in tegenovergestelde richting terug naar hun wachtplaats beneden de tribunes, ze lieten Beylach alleen met de Zwerkbalkoffer.

Daan knabbelde gelukzalig een zak popcorn weg die hij had meegebracht. Op een of andere manier had hij een keukenhuiself zo ver gekregen deze voor hem te bereiden. 'Dit zal een prima wedstrijd worden,' besloot hij, de fanatieke supporters observerend.

'Griffioendor tegen Zwadderich is altijd een publiekstrekker,' zei Sabrina haar stem verheffend over het lawaai van de menigte. 'In mijn moeders tijd haatte iedereen de Zwadderichafdeling omdat ze smerig speelden. Een figuur met de naam Marcus Hork was toen de aanvoerder, later ging hij voor een paar jaar spelen voor de Thundelarra Thunderers, totdat hij uit de federatie werd gegooid voor gebruik van een gedraaide bezem.'

'Een wat?' onderbrak Daan. 'Hoe draai je een bezem?'

James legde het uit. 'Het is een manier van valsspelen, er wordt een gat geboord in het midden van een bezem en iets magisch wordt daar in gewerkt, als een drakenrib of een Basilisktand. In principe verandert de bezem hierdoor in een toverstok. Hij gebruikte hem om Uitschakelspreuken en verbeterde *Expelliarmus* spreuken te werpen, waardoor het andere team geen grip kregen op de Slurk. Een echte valse doortrapte smiecht was het.'

Terwijl hij sprak stooft het Zwadderichteam onder het gejuich van hun tribune vanuit hun wachtplaats. Gerard, gezeten in de commentatorbox met zijn toverstok tegen zijn keel, presenteerde het team, zijn stem galmde in de frisse Januarilucht.

'Nou,' riep Daan over het gejuich heen. 'Zo te horen haat niet iedereen de Zwadderaars meer.'

Het was waar, er klonk verspreid applaus vanuit de verschillende tribunes. Alleen het Griffioendordeel siste en joelde. James haalde zijn schouders op. 'Ze spelen niet meer zo smerig als ze vroeger deden. Maar ze hebben nog steeds ongewoon sterke teams. Er is iets eigenaardigs aan hen, het is alleen niet meer zo duidelijk als het was.'

‘Dat is waar,’ beaamde Daan. ‘Toen wij voor de vakantie tegen Zwadderich speelden, was het de schoonste wedstrijd die ik het hele jaar gespeeld heb. Beylach hoefde nauwelijks straf aan hen uit te delen. Toch, er was iets *te netjes* aan. Ze zijn of de grootste mazzelaars die ooit op een bezem geklommen zijn, of ze hebben een regeling getroffen met het kwaad zelf.’

James knarste met zijn tanden.

Aan de overkant van het veld stond Hildebrand Slakhoorn, voorzien van rode wangen en ingepakt in een jas met wollen kraag met bijpassende hoed, die zwaaide met een klein Zwadderichvlaggetje en schreeuwde aanmoedigingen naar zijn afdeling. Ralph die twee rijen onder hem zat, applaudisseerde plichtmatig. James wist dat Ralph niet een echte Zwerkbalenthousiasteling was, ondanks zijn bijna bestuderende aandacht die hij aan de wedstrijd besteedde. En James gokte, dat dit kwam omdat Ralph niet wist aan welk team hij loyaal moest zijn. Zijn vrienden, inclusief Reinier Boogert, juichten en riepen opgetogen.

Het Griffioendorteam kwam als tweede, raasden van hun wachtplaats onder hun tribune en het publiek rond James ontplofte en sprong als één man op. James schreeuwde met hen mee en grijnsde opgewonden, zeker dat de Griffioendoren zouden winnen. Hij stampte met zijn voeten en schreeuwde zich hees toen het team om het veld cirkelde, zwaaiend en grijnzend.

De twee teams vlogen naar hun positie. Na beide teams benadrukt te hebben om een nette wedstrijd te spelen, en hij er zeker van was dat iedereen op zijn plaats was, liet professor Beylach de Snaai los en wierp de Slurk in de lucht. De spelers voegde zich tot een zwerm, joegen achter de Beukers aan en vochten om de Slurk. Noah en Tom Zeedruif, de twee Zoekers, schoten achter de Snaai aan die heen en weer bewoog bij de vlaggen van Ravenklauw en verdween.

Bijna onmiddellijk werd het verschil tussen de teams duidelijk. Griffioendor streed volgens het boekje, gebaseerd op zorgvuldig geoefende training. Je kon Jacob Kaandorp het spel en de formaties horen roepen over het lawaai van de juichende massa, hij wees en gaf signalen. De Zwadderaars, aan de andere kant, hadden een gracieus, bijna griezige speelstijl dat hen deed glijden over het veld als een school vissen. Tabitha Kraaieveld riep de richtingen vanaf haar bezem en de spelers verschoven en hergroepeerden zich met een dodelijke precisie. Eenmaal, terwijl ze in bezit was, dook Tabitha onder een Beuker en wierp tegelijkertijd de Slurk over haar schouder. De bal vloog door de lucht en werd gemakkelijk gevangen door een teamgenoot die loodrecht onder haar gevlogen had. De teamgenoot wierp de Slurk onderhands door het middendoel voordat Griffioendor door had dat Tabitha hem niet meer had. James kreunde, terwijl de Zwadderaars opsprongen en juichten. Jacob Kaandorp zag eruit alsof hij uit pure frustratie van zijn bezem wilde springen. Toch, na een uur spelen was de score honderd-dertig tegen honderd-veertig in voordeel van Griffioendor. Het verschil was zo klein dat de leiding al vijf keer in andere handen was geweest.

‘In een wedstrijd als deze gaat het allemaal om de Zoeker,’ schreeuwde Sabrina overtuigt zonder haar ogen van de spelers af te nemen. ‘En Zeedruif is nieuw in dit

spel sinds Guiten vorig jaar van school is gegaan. Noah zou hem klem moeten kunnen zetten met zijn eigen bezem.'

Zo was het, een brul ging op uit de menigte en James zag dat Noah de Snaai achtervolgde. Aan de andere kant van het veld boog Tom Zeedruif zich over zijn bezem, zette zijn tanden in de koude wind en haastte zich om Noah de pas af te snijden. Hij ramde door de meute van spelers en miste op een haar Jacob Kaandorp's gemeppe Beuker. Ondanks zijn snelheid was James er zeker van dat Zeedruif Noah onmogelijk in deze strijd kon verslaan. Een gouden straal en het geklapper van kleine vleugels zoemden voorbij de Griffoendor tribune, een fractie van een seconde later gevolgd door Noah. Zij die vooraan zaten bukten, sprongen toen op en moedigden Noah aan, die hard remde, nauwelijks de tribune miste en op zijn bezem naar voor leunde, arm uitgestrekt. Er was een lang ademloos moment toen Noah in de baan van de kleine gouden bal verscheen, de afstand slonk, en slonk, Noah's hand trilde terwijl hij zich uitstrekte. Plotseling, in een wervelwind van gewaden en bezems, veranderde er iets. Noah werd gedwongen om zijn bezem op te trekken, hij kwam krakend tot een slingerende stop die zijn contrôle wegnam. Een wolk van Zwadderaars, Tabitha Kraaieveld voorop, schoten vanuit alle richtingen op hem af en vormde midden in de lucht een muur. Noah knalde tegen een potige Zwadderaar en stuitte terug waardoor hij de grip op zijn bezem verloor. Hij kantelde opzij, hield zich met een hand vast en hing eronder. De massa brulde.

Tabitha Kraaieveld schoot door de muur van Zwadderaars die zich opende als een diafragma. Haar gewaad wapperde en James was verbaasd om te zien, dat de Snaai *achter* haar vloog, in de schaduw van haar gewaad. Hij bewoog zich omhoog en Tabitha volgde bijna gelijktijdig, zich laag buigend over haar bezem. Op een of andere manier, zonder zelfs te kijken, was zij de Snaai aan het schaduwen, markeerde hem voor Tom Zeedruif. Hij zag haar, stopte hard en zoefde haar voorbij. Toen hij aan de andere kant verscheen was zijn hand geheven en de Snaai glinsterde erin. De Zwadderichtribune juichte uitzinnig. De wedstrijd was voorbij.

Noah zwaaide zichzelf van onder zijn bezem op en haakte zich met een voet vast. Hij worstelde overeind op het moment dat Ted en Jacob Kaandorp naast hem opdoemden, pratend en gebarend. James begreep waar het over ging ondanks dat hij de woorden niet kon horen door het gejuich en gejoel. Er was iets bijzonder vreemds gebeurd, maar toch hadden de Zwadderaars geen overtreding begaan. Op het gras van het veld had de Griffoendor Jager, Petra Morgenster, Gabriël Beylach in een hoek gedreven en wees druk gebarend naar Tabitha Kraaieveld, die nog op haar bezem zat en naast Tom Zeedruif werd gefeliciteerd door haar medespelers. Beylach schudde zijn hoofd, niet in staat, of onwillig, om het eens te zijn met Petra's aantijgingen. Er leek geen mogelijkheid om verhaal te halen door de Griffoendoren, omdat ze niet konden bewijzen dat er iets onrechtmatig gebeurd was.

'Wat in de naam van Voldy's vette witte billen was *dat?*' kreette Gerard Gerhards, die zijn verslag onderbroken had en uit zijn box kwam om zich bij James, Daan en Sabrina te voegen.

Sabrina schudde haar hoofd. 'Dat was echt eng. Zag je wat ik zag? Kraaieveld blokkeerde de Snaai! Ze raakte hem niet aan, maar ze vloog er pal naast, markeerde hem totdat Zeedruif zijn bezem ernaar kon sturen.'

'Is er geen regel die dat verbiedt?' vroeg Daan toen ze met de menigte de tribune verlieten.

't Heeft geen zin om regels te maken tegen iets wat onmogelijk is,' zei Gerard boos. 'Zolang ze hem niet aangeraakt heeft, kunnen ze haar niets maken. Ze keek niet eens naar de Snaai, ik zweer het.'

Ralph liep op een draf over het veld toen James en Daan de laatste treden afkwamen. Hijgend leidde hij ze weg van Sabrina en Gerard, wiens boze bui steeds erger werd.

'Zagen jullie dat?' vroeg Ralph, die op adem probeerde te komen. Hij zag er enorm geïrriteerd uit.

'We zagen *iets*,' zei James. 'Hoewel ik niet zeker weet of ik mijn ogen geloven kan.'

Daan was minder diplomatiek. 'De Griffioendoren denken dat jouw vrienden valsspeelden. Hierdoor verandert ook de eindstand. Nu ziet het er naar uit, dat in het eindspel van het toernooi Ravenklauw tegen Zwadderich speelt. Ik hoopte op een Griffioendor tegen Ravenklauw wedstrijd.'

'Willen jullie even dat verdraaide Zwerkbaltoernooi vergeten!' zei Ralph. Hij stopte bij de tribune voor de twee jongens en keek hen aan. 'Voor het geval dat jullie het vergeten, we hebben belangrijkere dingen om over na te denken!'

'Goed dan, zeg het maar, Ralph,' zei James zijn ergernis verbergend.

Ralph haalde diep adem. 'Jij vertelde mij dat ik de man binnenin was, is 't niet? Dus ik ben goed op gaan letten, uitkijkend naar tips en aanknopingspunten over wie er betrokken kan zijn in het Merlijnplan, oké?'

'En je denkt, dat dit de beste tijd is om dat te bespreken?' vroeg Daan met opgetrokken wenkbrauwen.

'Nee, nee, 't is goed,' onderbrak James. 'Wat heb je gezien, Ralph? Is er iets aan de hand op het Zwadderichhoofdkwartier?'

'Nee,' zei Ralph ongeduldig. 'Niet in de leerlingenkamer of zo. Maar hier, een paar minuten geleden! Weet je nog waar we naar aan het zoeken zijn?'

'Jep,' zei Daan, die geïnteresseerd werd. 'Merlijn's staf.'

Ralph knikte betekenisvol. Er klonk vlakbij gejuich. De drie jongens keken hoe de Zwadderaars het veld verlieten, omgeven door een groep leerlingen met groene sjaals. Tabitha liep aan het hoofd van de groep, haar bezem triomfantelijk over haar schouder.

'Ongeveer twee meter van ongewoon magisch hout,' zei Ralph met zachte stem, Tabitha nog nakijkend terwijl ze het veld verliet. 'Onbekende afkomst.'

'Dat is zo!' reageerde James, het begon bij hem te dagen. 'Tabitha zei dat haar bezem speciaal gemaakt was, gesneden door een of andere Dreuzelkunstenaar of

zoiets! Ze heeft het laten registreren als een Dreuzelkunstwerk omdat het geen standaard model was!

‘En het laat geen twijfel, dat er iets behoorlijk *ongebruikelijk* magisch aan is,’ voegde Ralph toe. James knikte.

‘Bedoel je, wat ik denk dat je bedoelt?’ vroeg Daan bevestigend.

Ralph keek naar hem. ‘Is wel logisch toch? Is de perfecte verstopplaats! Daarom kwam ik na de wedstrijd hierheen rennen. Ik wilde dat jullie beiden het ook zagen en zien dat het klopte.’

Daan float van verbazing. ‘Heb je het over een gedraaide bezem! Hier heeft Kraaieveld al die tijd op rond gevlogen, Merlijn’s geflipte staf!’

Toen Tabitha de heuvel overstak richting het kasteel kon James zijn ogen er niet van af houden. Het winterzonlicht glansde op de levendige staart van de bezem. Het was inderdaad de perfecte vermomming voor een twee meter lang stuk magisch hout. En nu wisten ze zeker wie de derde handlanger was in het Merlijnplan, de Zwadderaar die de schuilnaam Austramaddux gebruikte. James’ hart bonsde van opwinding en spanning.

‘Dus,’ zei hij toen ze gedrieën op een veilige afstand de Zwadderaars volgden op weg terug naar het kasteel. ‘Hoe gaan we de staf van Merlijn van Tabitha Kraaieveld afpakken?’

14. De Hal der Oudste' Kruising

*M*aar, waarom moeten we haar bezem stelen?' riep Ralph de volgende morgen tijdens het ontbijt gedempt uit. Hij rekte zich over de tafel uit om een bord met worstjes te pakken. 'Het wordt *véél* moeilijker om *die* te stelen dan de tas van professor Jackson. Jongens worden zelfs niet *toegestaan* in de meisjesslaapzalen. We zullen er nooit bij kunnen komen. Trouwens, we hebben de mantel al. Ze kunnen niets doen zonder alle relieken.'

'Het is de staf van Merlijn, daarom moeten we 'em hebben,' reageerde James. 'Zelfs alleen moet het een van de machtigste magische objecten in de wereld zijn. Je zag wat Tabitha Kraaieveld er tijdens de wedstrijd mee deed. En het was niet alleen het schaduwen van de Snaai zonder zelfs te kijken. Haar hele team leek erop te reageren, of tenminste hun bezems. Ze wisten waar ze moesten zijn, op het juiste moment. Dat is een echt krachtige magie. Tot op heden heeft ze de staf alleen gebruikt om Zwerkbalwedstrijden te winnen, maar wil je echt dat zoiets als *dat* in de handen is van iemand als *zij* en het Progressieve Element?'

Ralph keer zuur. Daan zette zijn kop koffie neer en staarde naar het tafelblad. 'Ik weet het niet...,' zei hij.

'Wat?' zei James ongeduldig.

Daan richtte zijn blik op hem. 'Nou, het lijkt te makkelijk, echt. Ik bedoel, eerst was het die sjofele tas van Ralph's vriend, die precies op tijd in beeld kwam. Toen, hoe je het ook bekijkt, hadden we verschrikkelijk veel geluk met die *Visum-Ineptio* bezwering. Zelfs daarvoor, kijk naar alle toevalligheden die leidde naar de ontdekking van de verbergplaats van Merlijn's troon, van het zien van de Voodookoningin op het meer die nacht, tot het vinden van dat artikel in de *Ochtendprofeet* over de inbraak bij het Ministerie. En nu komen we er toevallig achter dat Tabitha's bezem de staf van Merlijn is. Ik vind het niet leuk om op te merken, maar wat is dat voor duistere samenzwering als een drietal eerstejaars kneuzen dat allemaal kunnen ontdekken.'

James kookte. 'Oké, goed, dus we hebben hier en daar geluk gehad. We hebben hard gewerkt en zijn ook erg voorzichtig geweest. En buiten dat, het klopt toch allemaal, of niet? Alleen omdat de mensen achter het complot te arrogant zijn om te denken dat iemand hun zou kunnen pakken, betekent dat niet, dat het plan niet echt is. Wat dan over wat er gebeurd is toen we de tas van professor Jackson opende? En ik heb nog niet eens verteld wat er vorige week met mij gebeurd is!'

Ralph sprong overeind en gooide bijna zijn pompoensap om. Zijn ogen stonden een ogenblik wild, toen kalmeerde hij. 'Vorige week? Wanneer?'

'De nacht dat we naar Hagrid zijn geweest, direct nadat ik jou verliet,' antwoordde James. Hij beschreef de manier waarop de muren van Zweinstein waren veranderd in een bos om hem heen, zijn vreemde reis naar het eiland van de Grot Bewaar en de mysterieuze spookachtige verschijning die hem had opgedragen het reliek naar haar te brengen. Daan luisterde met een scherpe interesse, maar Ralph's gezicht was bleek en leeg.

Toen James klaar was vroeg Daan, 'Je denkt dat het echt een Dryad was?'

James schouderde. 'Weet ik niet. Het leek erg veel op degene die we zagen in het bos, maar toch anders. Het *pulseerde* als je begrijpt wat ik bedoel. Ik kon het in mijn hoofd voelen.'

'Misschien was het een droom,' zei Daan voorzichtig. 'Zo klinkt het wel.'

'Het was geen droom. Ik was in de gang op weg naar de leerlingenkamer. Ik was niet aan het slaapwandelen.'

'Ik bedoel alleen maar,' begon Daan met neergeslagen blik flauwtjes.

'Wat?' reageerde James fel. 'Denk je dat het hele Merlijnding ook een droom was? Toen ik voor jullie beiden uit de kamer verdween en Carlo Kannewasser's geest die me terug bracht?'

'Natuurlijk niet! Maar toch, het klinkt allemaal maar idioot. Was je in het bos of in de gang? Welke van de twee was echt? Waren ze allebei echt? Ik bedoel, je bent met dit alles zo bezig, je denkt aan niets anders. Misschien...'

Ralph had veel aandacht voor zijn lege bord. Hij sprak zonder op te kijken. 'Het was geen droom.'

James en Daan keken naar Ralph. 'Hoe weet jij dat, Ralph?' vroeg Daan.

Ralph zuchtte. 'Omdat hetzelfde bij mij gebeurd is.'

James ogen werden groot en zijn mond viel open. 'Jij zag de Grot Bewaar? En ook de Dryad? Ralph waarom heb je hier niets over gezegd?'

'Ik wist niet wat het waren!' zei Ralph, die opkeek. 'Ik was er niet bij toen jullie twee naar het bos gingen en het eiland zagen met de Dryad, weet je nog? Dus vorige week, ik was op weg door de kelder naar de Zwadderichleerlingenkamer, toen opeens de kelder vervaagde en veranderde in een bos, zoals jij het beschreef James. Ik zag het eiland en de boomgeestdame, maar ik herkende ze niet. Ik dacht, dat ze een spook was of zoiets. Ze verteld me om het reliek naar haar te brengen, maar ik was bang. Ik ben niet gewend aan magische, lichaamuitredingen of zoiets. Ik probeerde weg te rennen, maar toen, onverwachts, stond ik voor de deur naast de Zwadderichleerlingenkamer, alsof er niets gebeurd was. Om je de waarheid te zeggen dacht ik dat ik gek aan het worden was. Ik dacht, dat al dit magische gedoe me krankjorum maakte. Echt, ik ben een beetje opgelucht dat hetzelfde ook met jou gebeurd is.'

'Ik begrijp waarom,' knikte Daan.

'Maar waarom jij?' vroeg James verbaasd. 'Jij hebt het reliek niet. Die heb ik!'

Daan kantelde zijn hoofd en vouwde een hoek van zijn mond ophoog in die uitdrukking van komische concentratie hij opzette als hij diep nadacht. 'Misschien is het zo eenvoudig als het feit dat Ralph een Zwadderaar is. Ik bedoel, hij *was* in het debat tegen Petra en mij. Misschien, wat het ook is, denkt het dat Ralph de zwakste schakel is. Misschien denkt het, dat Ralph jou kan verraden door de mantel te stelen en die naar het eiland te brengen. Niet dat je dat zou doen, Ralph,' voegde hij direct toe naar Ralph kijkend.

'Echt niet. Ik zal dat ding nooit aanraken,' bevestigde Ralph.

'Ik denk, dat dat logisch is,' gaf James toe. 'Maar waarom dan niet jou, Daan?'

Daan nam een verheerlijkte houding aan en sloeg zijn ogen op naar het plafond. 'Omdat ik zo puur ben als de pas gevallen sneeuw. En trouwens, ik zet nooit meer een voet op dat eiland. Veel te bizar voor mij!'

'Maar ik kan de mantel niet eens stelen, zelf als ik dit zou willen,' zei Ralph. 'Niet met de Slotspreuk van Daan erop. James is de enige die de hutkoffer kan openen.'

'Je zou de hele hutkoffer daarheen kunnen sjouwen, denk ik,' reageerde James. 'Waar een wil is, is een weg.'

'Gelukkig is er geen wil,' zei Ralph ernstig.

Daan duwde zijn lege koffiebeker weg. 'Die Dryad, of wat het ook is, zou waarschijnlijk niets weten over die extra Slotspreuk op de hutkoffer. Maar het feit dat het bij jullie beiden gebeurd is, bewijst wel dat iemand die mantel wil en weet dat wij hem hebben. Als het niet Jackson of iemand van zijn ploegje is, wie dan?'

James zei, 'Herinner je je nog wat de groene Dryad ons vertelde? Zij zei dat de bomen sliepen, maar dat vele van hen waren... hoe zei ze dat nou?'

Daan herkende dit en knikte. 'Ze zei dat ze "overgegaan" waren, zoals melk voorbij de houdbaarheidsdatum of zoiets. Sommige bomen zijn, anders gezegd, slecht. Ze staan aan de kant van chaos en oorlog. Denk je, dat jouw en Ralph's blauwe Dryad een van de slechte is die probeert aardig te klinken?'

'Zou zomaar kunnen,' zei Ralph. 'Ze was prachtig en glimlachend en alles, maar ik had het behoorlijk sterke gevoel, dat als ik haar de mantel niet zou brengen, die glimlach snel zou verdwijnen. Dat beangstigde me. Dat en haar nagels.' Hij huiverde.

'Goed, dit is veel groter dan alleen de Merlijnsamenzweerders,' zei Daan ernstig. 'De boomgeesten hebben ermee te maken. En wie weet wie nog meer. Voor zover wij weten kan alles in de magische wereld een kant aan het kiezen zijn.'

'Hoe dan ook,' reageerde James serieus. 'Het bewijst dat deze relieken enorm krachtig zijn. In de verkeerde handen is het niet te zeggen wat voor schade ze kunnen aanbrengen. Dat is waarom we de staf van Tabitha moeten wegnemen.'

'Ik begrijp niet waarom we niet gewoon jouw Vader er bij halen,' onderbrak Ralph. 'Het is toch zijn werk om dingen zoals dit te doen?'

'Omdat zij regels hebben die ze moeten volgen,' antwoordde James vermoeid. 'Ze moeten een heel team Schouwers hierheen halen om het terrein uit te kammen. Ze zullen echt niet de bezem van Tabitha inpikken omdat wij zeggen dat het de staf van Merlijn is, zelfs als we de mantel zouden overhandigen. Er zal magisch spoorwerk zijn, onderzoeken van iedere ongebruikelijke bron van kracht. Dat kan dagen en dagen doorgaan. Tegen de tijd dat ze bij Tabitha aankomen voor onderzoek, heeft ze de bezem hier allang vandaan gehaald. Jackson en Delacroix zouden lont ruiken en ook verdwijnen. Ze zouden zelfs alle samenzweerders bij elkaar kunnen halen om naar die Hal der Oudste' Kruising te gaan en proberen Merlijn terug te brengen. Zonder mantel natuurlijk, maar dan zullen de troon en de staf verloren zijn, verborgen en in handen van duistere tovenaren.'

Ralph zuchtte opnieuw. 'Oké, oké. Ik ben overtuigd. We zullen proberen de staf van Merlijn van Kraaieveld af te pakken. Maar dat is het dan, ja? Dan leveren we alles in bij je Vader en de profs. Zij kunnen de rommel opruimen en wij zijn de helden. Of iets dergelijks. Oké?'

Daan knikte. 'Jep, vind ik ook. Pak de bezem en wij zijn klaar, mee eens?'

James ging akkoord. 'Nu nog een plan. Ideeën?'

'Het zal niet makkelijk zijn,' zei Ralph duidelijk. 'Als we geluk hadden met professor Jackson's tas, dan hebben we alle geluk van de wereld nodig om dit voor elkaar te krijgen. De Zwadderichvertrekken worden zo zwaar bewaakt met Bewaakspreuken en Anti-Spioneer bezweringen dat ze bijna zoemen. Ze zijn van het meest achterdochtige soort die ik ooit ontmoet heb.'

‘Zoals de waard is, vertrouwd hij zijn gasten,’ zei Daan wijs. ‘Maar er is een ding wat we vergeten en dat zou nog belangrijker kunnen zijn dan het verkrijgen van de staf van Merlijn.’

‘Wat is er belangrijker dan dat?’ vroeg James.

‘Het relik behouden dat we hebben,’ antwoordde Daan in James’ ogen kijkend. ‘Iets daar buiten weet dat we de mantel hebben en er is al een keer geprobeerd het van je te krijgen. Ik weet niet wat voor magie dat was, maar jullie beiden zijn er behoorlijk van overtuigd, dat het jullie naar het eiland transporteerde, zó uit Zweinstein, mee eens?’

James en Ralph wisselden een blik van verstandshouding uit en knikten naar Daan.

‘Dus,’ ging Daan verder. ‘Als Verschijnselen onmogelijk is op het terrein van Zweinstein, dan gebruikt het een ander soort magie om jullie daar te krijgen. Dat is serieuze mojo. Wie zegt dat ze het niet opnieuw proberen?’

Ralph werd bleek. ‘Daar had ik nog niet aan gedacht.’

‘Misschien heeft het de eerste keer al zijn kracht opgebruikt,’ zei James twijfelend.

‘Dat kun je maar beter hopen,’ zei Daan hen een voor een aankijkend. ‘Omdat het het nu een keer aardig gevraagd heeft... de volgende keer zal het niet zo beleefd zijn.’

Een idee schoot James te binnen en hij huiverde.

‘Wat?’ vroeg Ralph die zag dat James uitdrukking was veranderd.

‘Afstands Psycho-Verschijnselen,’ sprak James met gedempte stem. ‘Dat is wat professor Franklin Delacroix’s krachten noemde om een verschijning van zichzelf te projecteren. Het verschilt van het gewone Verschijnselen omdat het alleen een geest van zichzelf uitstuurt, maar de verschijning kan er solide uitzien en dingen aanraken. Ik heb het opgezocht. De geest maakt een vaste versie van zichzelf uit elk materiaal wat voor handen is en draagt dat als een poppetje. Op een of andere manier heeft ze dit gebruikt om de troon van Merlijn hierheen te halen en, zonder opgemerkt te worden, te verstoppen op het eiland.’

Daan fronste. ‘Goed, dus?’

‘Dus, wat als dat de manier was waarop Ralph en ik naar de Grot Bewaar werden gebracht? Ralph jij noemde het een lichaamsuittreding ervaring. Wat als dat het echt was? Misschien werden we gedwongen om te Afstands Psycho-Verschijnselen! Alleen een verschijning van onszelf ging naar de Grot, onze lichamen bleven in de gangen, een soort van... bevroren.’

Ralph was duidelijk ver afschuwd van deze gedachte. Daan keek bedachtzaam. ‘Waarom niet? Jullie zeiden allebei, dat het gebeurde toen jullie alleen in de gang waren. Er was niemand om jullie daar op automatische piloot te zien staan, terwijl jullie zielen, of zoiets, naar de Grot Bewaar werden gestuurd.’

‘Maar dat is Madame Delacroix’s specialiteit,’ zei Ralph huiverend. ‘Denk je, dat ze op een of andere manier weet dat wij de mantel hebben?’

James antwoordde, 'Misschien. Ze is zo glad als een aal. Ze kan het uitgevogeld hebben en het zelfs aan Jackson hebben verteld. Misschien wil ze alle eer voor zichzelf.'

'Een ding is zeker,' meldde Daan. 'We kunnen jullie niet alleen laten. Ik gok erop, dat wie of wat hierachter zit, niet wil dat het bekend wordt, dat is waarom ze wachtte totdat jullie twee voor een paar minuten alleen waren. Als we mensen in jullie buurt houden, dan proberen ze het misschien niet opnieuw.'

Ralph zag zo bleek als een laken. 'Tenzij ze echt, heel erg wanhopig worden.'

'Nou..., ja,' beaamde Daan. 'Dat kan natuurlijk altijd. Maar in dat geval kunnen we er niets meer aan doen, dus laten we maar hopen dat het niet zover komt.'

'Nou, hierdoor voel ik me een stuk beter,' morde Ralph.

'Kom op,' zei James die opstond van de ontbijttafel. 'Het wordt al laat en de huiselven beginnen ons weg te kijken. Het is tijd dat we hier weg komen voordat iemand opmerkt dat we iets bekokstoven.'

De drie jongens wandelden naar buiten over de kille grond en spraken voor een poosje over andere dingen, dan, vanwege afdelingsgerelateerde verplichtingen, gingen ze voor de rest van de dag hun eigen weg.

De volgende dag was frustrerend druk. Marcel Lubbermans schreef een van zijn erg ongewone, maar gedetailleerde veeleisende werkstukken voor. Dit zorgde ervoor dat James een groot deel van zijn tijd moest besteden in de bibliotheek, om de eindeloze gebruiksmogelijkheden van de Slynuswort te onderzoeken. Om de onderneming mogelijk nog gecompliceerder te maken, bleek dat ieder onderdeel van de Slynuswort, van de bladeren tot de wortels, en zelfs zijn zaden, werden gebruikt bij verschillende toepassingen, van het helen van huidziekten tot het in de was zetten van bezemstelen. James had zojuist op zijn lange lijst de negen-en-zeventigste toepassing genoteerd, toen Marijke Patijn aan de andere kant van de tafel tegenover hem ging zitten en diep zuchtte. Marijke, een eerstejaars Huffelpuf, zat ook bij Kruidenkunde en werkte aan haar Slynuswort werkstuk.

'Je hoeft maar vijf gebruiksmogelijkheden op te schrijven,' stelde Marijke toen ze James' lijst zag. 'Dat weet je, ja toch?'

'Vijf?' zei James zwakjes.

Marijke gaf James een blik van, op een of andere manier, verrukte minachting. 'Professor Lubbermans laat ons alleen de Slynuswort onderzoeken omdat het een van de drie meest nuttige planten in de magische wereld is. Als we over iedere plant alle mogelijkheden op moeten schrijven, zouden we encyclopedieën in gaan leveren, domme jongen.'

James gezicht werd rood. 'Dat wist ik!' zei hij, mikkend op gereserveerde arrogantie, maar een gewonde prikkelbaarheid tentoonstellend. 'Ik was het vergeten, Je kunt me niet kwalijk nemen dat ik grondig te werk ga, toch?'

Marijke giechelende, duidelijk geamuseerd, dat James zoveel tijd verspild had. James pakte een paar minuten later zijn spullen bij elkaar en verhuisde naar de

Griffoendorleerlingenkamer, balend, maar tegelijkertijd opgelucht. Zijn werkstuk was tenminste af. Eigenlijk, omdat hij al geschreven had over negen-en-zeventig Spynuswortel mogelijkheden, zou hij mogelijk een lading extra punten krijgen. Zolang Marcel niet in de gaten had dat de grondigheid van James werkstuk eigenlijk betekende dat James niet op had zitten letten tijdens de les.

Tweemaal zag James Madame Delacroix in de gangen en hij kreeg het gejaagde gevoel dat ze naar hem keek. Hij zag eigenlijk nooit dat zij haar ogen op hem richtte, maar omdat ze blind was maakte dat niets uit. James dacht aan de manier waarop Madame de terrine met de gumbo had bewogen, tijdens het Alma Alerondiner, met haar lelijke wortelvormige toverstok. Zonder een druppel te morsen. Hij verdacht Madame Delacroix ervan op andere manieren meer te zien dan te vertrouwen op haar ogen. Trouwens, dat kon verklaren hoe zij opgemerkt zou kunnen hebben dat Jackson's tas anders was. De *Visum-Ineptio* bezwering werkte volgens hem alleen op wat mensen met hun ogen zagen. Maar, ze zei nooit iets, of leek zelfs niet eens even te aarzelen in haar gang toen ze hem passeerde. James hield het erop dat hij eenvoudig weg dingen ging zien die er niet waren, overigens, zoals Daan duidelijk maakte, wat zou het uitmaken? Ze kon bezig zijn te proberen Ralph en James zover te krijgen dat zij het relik naar de Grot Bewaar zouden brengen, maar het kon ook een volledig andere kracht zijn. Uiteindelijk moesten ze op hun hoede blijven om nooit alleen te zijn en feitelijk maakte de bron van de dreiging dan niet zoveel uit.

James was gaan beseffen hoe moeilijk het was om nooit alleen te zijn. Hij had gedacht dat het in een school ter grootte van Zweinstein, best zeldzaam zou zijn. Nu hij erop lette, merkte hij dat hij verschillende malen per dag vaak ergens alleen was op het terrein of in de gangen en hallen, of het was om over het terrein naar Marcel Lubbermans Kruidenkunde lessen te gaan na Transfiguratie, of met het in het midden van de nacht gaan naar de badkamer. Het voor elkaar krijgen om nooit alleen te zijn, zelf in deze omstandigheden, was een vervelende klus maar Daan bleef, tot James verrassing, voet bij stuk houden.

'Zelfs al hebben we de mantel te pakken gekregen door een serie domme toevalligheden en puur geluk, laat ik hem niet uit onze handen glijpen omdat we zorgeloos worden,' zei hij op een dag tegen James op de terugweg van Kruidenkunde. 'Het is de Merlijnsamenzweerders zorgeloosheid die in ons voordeel werkt. Ik ga hun geen dienst verlenen zoals zij dat doen.'

Op een dag toonde James aan Ralph en Daan, de Hermesbezwering als een manier om te communiceren als een noodsituatie zich voordeed. James had drie nieuwe rubber eendjes van de Tovertweelings Topfopshop besteld en gaf er een aan Daan en een aan Ralph.

'De Hermesbezwering betekent dat als ik in mijn eend knijp, die van jullie ook geluid maakt,' legde James uit. Hij keep zijn eend.

'Gaat heen!' kwaakte de drie eenden als één.

'Vet,' zei Daan, die flink in zijn eigen eend kneep, wat leidde tot een reeks blijbeledigingen. 'Dus als een van jullie ergens alleen is, of mij erbij wilt hebben om je naar de badkamer te begeleiden, hoef je maar te toeteren en kom eraan rennen, ja?'

'Jag,' zei Ralph die vuil naar zijn eend keek. 'Ik haat dit. Het lijkt wel of ik weer drie ben.'

'Hé, als je weer weggezapt wil worden om een ongelukkige boomgeest te ontmoeten...,' zei Daan schouderophalend.

'Ik zei niet, dat ik het niet zou doen,' antwoordde Ralph geïrriteerd. 'Ik haat het gewoon, dat is alles.'

Daan draaide zich terug naar James. 'Goed, hoe weet ik wie van jullie mij gekwekt heeft?'

James haalde een zwarte marker stift tevoorschijn en schreef een kleine 'J' op de onderkant van de eend. 'Kijk nu naar die van jouw. Wat we op één eend doen verschijnt op alle drie. Als je een kwaak hoort, kijk je op de onderkant van je eend wiens letter er zichtbaar wordt.'

'Strak,' zei Daan goedkeurend. Hij hield zijn eend omhoog en kneep erin alsof hij iemand groette.

'Eet Doxypoep!' kwekte de eend vrolijk.

'Nou, goed,' zei James die zijn eend in zijn rugzak stopte. 'Dit gaat alleen werken als we ze in geval van nood gebruiken, gesnopen?'

'Waarom *piepen* ze niet alleen?' vroeg Ralph, terwijl hij de zijne in zijn zak stopte.

'Vraag dat een Wemel,' zei James berustend.

In het begin was het voor zowel James als Ralph vervelend om Daan of iemand anders in de buurt te hebben, maar geleidelijk wende James eraan en begon het zelfs leuk te vinden. Daan zat op een stoel in de hoek van de badkamer terwijl James baadde, hem ondervragend over de juiste uitspraak voor defensieve spreuken of Transfiguratietermen en -beperkingen. James ontdekte, dat veel van zijn klasgenoten bij Kruidenkunde, waaronder Marijke Patijn, vóór Kruidenkundelessen, Betoveringen hadden. Met deze wetenschap lukte het James om van zijn les Transfiguratie naar het Betoveringenlokaal te haasten en dan met Patijn en haar vrienden op te lopen naar de kassen en voorkwam daarmee dat hij alleen over het terrein moest lopen. Het continue in de buurt van mensen te zijn werd een gemakkelijke gewoonte voor James, en geleidelijk aan vergat hij dat hij het deed. Op deze manier smolten de weken weg. De gemene koude van de winter begon te wijken voor de tere warmte van de lente. Toch, James, Ralph of Daan hadden niets kunnen bedenken om de bezem van Tabitha te gappen. Uiteindelijk besloten ze, hoewel met tegenzin, dat een groepsonderzoek nodig was.

'Ik vind dit helemaal niets,' zei Ralph toen hij samen met de andere twee de leerlingenkamer van Zwadderich betrad. 'Ik heb hier de afgelopen maanden niemand anders gezien dan Zwadderaars.'

'Maak je geen zorgen, Ralph,' zei Daan, maar hij klonk minder zeker dan gewoonlijk. 'We hebben James' magische kaart hier. We kunnen nog eens kijken, maar volgens deze kaart zijn de meeste van je maatjes buiten om te kijken naar de training van Zwadderich voor het toernooi. Toch, James?'

James had de Sluipwegwijzer opgevouwen in zijn handen. Hij bestudeerde hem onder het lopen. 'Voor zover ik kan zien, zijn er maar een paar mensen in de kamers van Zwadderich en dat zijn geen personen waar we ons zorgen over hoeven te maken.'

'Weet je zeker dat je die kaart goed leest?' vroeg Ralph die zijn ring in de oogkas van de beeltenis van de slang duwde op de enorme houten deur. 'De laatste keer zei je, dat je je niet kon herinneren hoe hij werkte.'

'Nou, hij werkt is 't niet?' reageerde James beslist. In werkelijkheid maakte hij zich zorgen over de accuratesse van de kaart. Hij had zich de zin herinnerd om de kaart te laten opengaan en het terrein te laten zien, maar zoals zijn Vader gevreesd had was het Kasteel nogal veranderd sinds de kaart gemaakt was door Maanling, Gaffel, Sluipvoet en Wormstaart. Onregelmatige stukken van de kaart waren helemaal leeg, en ieder blank gedeelte was voorzien van een bijschrift, *hertekenen gewenst, raadpleeg a.u.b. de Heren Gaffel en Sluipvoet voor assistentie*. James kon er naar raden dat zijn Opa en Sirius Zwart de belangrijkste makers van de kaart waren, maar daar beiden al lang overleden waren zou er kennelijk op de kaart niet hertekend worden om zo de lege gedeeltes op te vullen. De kleine namen die de locatie van iedereen weergaven konden nog wel gezien worden, maar zodra ze een blanco plek betraden verdween de naam. Gelukkig lagen de Zwadderichvertrekken onder het meer en waren tijdens de Slag om Zweinstein daardoor vrijwel onbeschadigd gebleven (Ralph had gelezen, dat alleen de hoofdingang tijdens het beleg vernietigd was). James kon op de Sluipwegwijzer het volledige overzicht van de Zwadderichkamers en -gangen en -hallen erin zien.

De slangsculptuur stelde zijn vragen. Ralph kondigde zichzelf aan, verklaarde wie James en Daan waren en dat ze vrienden waren. Het gloeiende groene slangenooog onderzocht Daan en James gedurende enige tijd en ontsloot toen het complexe systeem van bouten en grendels die de deur dicht hielden.

De drie jongens haalde opgelucht adem toen ze door de opening in een ogenschijnlijk verlaten Zwadderich leerlingenkamer kwamen. Het gebroken groenige zonlicht, gefilterd door het water boven de gekleurde glazen plafonds, vulde de kamer met groezelige schaduwen. Het vuur was niet meer dan een doffe rode gloed in de gigantische haard, die een, uit marmer gebeitelde slangenbek verbeelde.

'Niets zo leuk als een goed boek lezen voor de gapende opening van verderf,' mompelde Daan toen hij de openhaard passeerde. 'Nou, waar bewaren ze hun bezems, Ralph?'

Ralph schudde zijn hoofd. 'Dat zei ik al eerder, ik weet het niet. Ik weet alleen, dat er geen gezamenlijke kluis is of iets dergelijks, zoals bij Griffondor en Ravenklauw. De meeste gasten hier vertrouwen elkaar niet zo heel erg. Iedereen heeft een eigen kast met speciale magische sleutel. Daarbij, hun bezems zijn nu niet hier hè, ze zijn allemaal mee naar het Zwerkbalveld.'

'We zijn hier niet om hem nu al mee te nemen,' antwoordde Daan die in de rondte keek. 'We zijn alleen hier om te bekijken waar ze hem zouden kunnen verbergen.'

Zelfs midden op deze mooie lentedag waren de Zwadderichkamers versluierd in verschuivende groene vaagheid. 'Lumos', zei James, de punt van zijn toverstok gloeide op en hij hield hem hoog. 'Deze gang gaat terug naar de jongensvertrekken, toch, Ralph?'

'Jep, meisjeskamers zijn aan de andere kant die trappen op.'

Daan stapte langs het meubilair van de leerlingenkamer, in de richting van de trappen. 'Kousen aanval in de Zwadderich meisjesvertrekken. Ik zit er bovenop!'

'Wacht!' zei James scherp. 'Het zal betoverd zijn. Jongens zijn niet toegestaan in de meisjesvertrekken. Als je daarheen gaat zal er op zeker een of ander alarm afgaan.'

Daan stopte, keek naar James, en draaide zich teleurgesteld om. 'Donders. Ze hebben overal aan gedacht, is 't niet?'

'Daarbij,' zei Ralph van uit de kamer. 'Ze worden bij ons panty's genoemd.'

'Jij zegt patat, ik zeg friet...,' mopperde Daan.

'Kunnen we terug gaan naar de reden waarvoor we hier zijn?' vroeg James zo hard als hij durfde. 'We zijn eropuit om te kijken op welke manier we Tabitha's bezem kunnen bemachtigen, zelfs als alles wat we kunnen doen is het bedenken waar ze hem kan bewaren.'

'Geloof het of niet,' zei Daan gelaten. 'Dat was wat ik in gedachten had. Voor zover wij weten slaapt ze met dat ding. En als ze dat niet doet kun je er iets onder verwedden, dat ze hem dichtbij genoeg houdt om 'em te bewaken. Dat betekent, dat we in de meisjeskamer moeten komen, juist?'

James schudde zijn hoofd. 'Onmogelijk. Ik begin te begrijpen hoe prettig het was voor mijn Vader om Tante Hermelien als compagnon te hebben. Hij kon haar eropuit sturen om dingen na te kijken. Wij zitten nu vast, helaas.'

Net toen James uitgesproken was, klonk er een geluid van de trap. De drie jongens verstijfden schuldig en keken waar het geluid vandaan kwam. Er was het geschuifel van kleine voeten en een huiself kwam naar beneden, een mand vol met verfromfaaide kleding balancerend op het hoofd. De huiself stopte toen ze de drie starende jongens zag.

'Veel pardons, meesters,' zei de huiself, en James hoorde door klank van de stem dat het om een vrouwtje ging. 'Alleen maar de was aan het verzamelen alstublieft.' Haar bolle ogen keken schuldig naar de drie jongens. Ze leek verontrust, dat ze deze reactie uitgelokt had. James besepte dat ze waarschijnlijk gewend was volledig genegeerd te worden, als ze al gezien werd.

'Geen probleem, juffrouw... ,' zei Daan, met een kleine buiging en een stap achteruit om de toegang tot de trap vrij te maken.

De huiself bewoog niet. Haar ogen volgde de bewegingen van Daan met verhoogde verwarring. 'Pardon, vraag ik, meester?'

'Uw naam, juffrouw?' herhaalde Daan.

'Eeh. Euh. Figel, meester ik zeg pardon, meester. Figel is 't niet gewend, dat meesters en meesteressen spreken naar haar, meester.' De huiself leek bijna te stuiteren van de zenuwen.

'Ik weet zeker, dat dat waar is, Figel,' zei Daan begrijpend. 'Ziet u, ik ben lid van een organisatie waar u misschien wel van gehoord hebt. We noemen het... euh...' Daan keek naar James, zijn ogen open gesperd. James herinnerde zich dat hij aan Daan en Ralph verteld had over zijn Tante Hermelien's gelijke rechten voor huiselven organisatie.

James stamelde. 'Oh. Ja, S.H.I.T. , Stichting Huiself voor Inburgering en Tolerantie voor, euh, Elven Welbevinden?'

'Ja, wat hij zei,' zei Daan, met zijn blik weer op Figel, die knipperde. 'S.H.I.T., u hebt ongetwijfeld van ons gehoord. Wij helpen die elven, welke zichzelf elven.'

'Heeft Figel niet, meester. Heel niet. Figel heeft heel veel werk, meester.'

'Daar gaat het om mijn beste Figel. Wij bij S.H.I.T. werken eraan om de last te verlichten. Eigenlijk, als een teken van goed vertrouwen, wil ik u graag helpen. Alstublieft, mag ik u helpen dat te dragen?'

Figel keek hem met afgrijzen aan. 'Oh, *nee*, meester. Figel zou niet kunnen! Meester mag niet spotten met Figel, meneer!'

'James begreep waar Daan naar toe wilde met zijn toneelstukje, maar twijfelde of hij iets zou bereiken. Huiselven, in het bijzonder degene die bij Zwadderich werkten, werden vaak misleid en voor het lapje gehouden door hun meesters. Figel keek alsof ze in tranen van angst uit zou barsten.

Daan knielde neer en bracht zichzelf op ooghoogte met de trillende huiself die op de tweede trede van de trap stond. 'Figel, ik zal je geen pijn doen of je in moeilijkheden brengen. Beloof ik. Ik ben geen Zwadderaar. Ken je Ravenklauw?'

'Doet Figel, meester. Figel haalt de was op bij Ravenklauw op Dinsdag en Vrijdag. Ravenklauw gebruikt minder luchtjes dan de Zwadderich, meester.' De huiself was aan het raaskallen, maar leek wat rustiger.

'Ik wil je graag helpen, Figel. Er is meer dan je kunt dragen. Mag ik het voor je dragen?'

Figel perste haar lippen heel hard op elkaar, duidelijk op het snijpunt tussen haar angst voor een gemene grap en haar plicht om te doen wat haar gezegd werd. Haar bolle ogen namen Daan zorgvuldig op, dan, uiteindelijk, knikte ze één keer, snel.

'Geweldig, Figel. Je bent een beste huiself,' zei Daan gladjes. 'Er is meer wasgoed boven toch? Ik zag dat je het naar de deur sleepte. Ik verzamel de rest voor je.' Hij deed een stap naar de trap.

'Oh, *nee*, meester! Wacht!' zei Figel met haar hand omhoog. De mand op haar hoofd wiebelde een beetje en ze hield hem even vast. 'Meester zal de grens breken. Figel kan niet laten zien dat ze geholpen wordt.' Figel sprong van de laatste twee treden af en draaide zich terug naar de trap. Ze hief haar hand en knipte met haar vingers. Iets in de doorgang veranderde. James zou gezworen hebben dat er iets als

een licht uitgedaan werd, hoewel het licht in de kamer niet veranderd was. 'Nu kan meester naar boven gaan. Maar alstublieft, meester...,' opnieuw leek Figel gekweld tussen angst en gehoorzaamheid. 'Alstublieft, meester mag niets anders aanraken dan de mand. Dan brengt Figel alle was naar de kelderverdieping. Alstublieft?' Ze leek te pleiten om het zo snel mogelijk gedaan te hebben en dat ze zo snel mogelijk weg kon gaan.

'Natuurlijk,' glimlachte Daan. Met een kleine aarzeling zette hij zijn voet op de eerste trede. Er gebeurde niets. 'Ik ben zo terug, jongens,' zei Daan over zijn schouder, toen draafde hij de trap op.

James liet langzaam zijn adem ontsnappen en hoorde Ralph hetzelfde doen. Figel keek hoe Daan de trap op stampte en keek bezorgd om naar James en Ralph. Ralph glimlachte geforceerd naar haar. Het was, vond James, een nogal angstaanjagende glimlach. Figel had dit kennelijk niet in de gaten. Ze zwaaide door het meubilair, met de grote mand gemakkelijk balancerend op haar hoofd en zette deze vervolgens op een grote stapel bij de deur.

'James,' zei Ralph zachtjes. 'De kaart.'

James knikte en opende de Sluipwegwijzer opnieuw. Hij keek eerst naar het bovenste rechter gebied van de kaart, waar op een stel nette tekeningen van het Zwerkbalveld en de tribunes stonden. Tientallen namen waren samengepakt daar, de meeste in en om de tribunes, maar een paar vlogen rond boven het veld. De Zwadderichtraining was nog steeds bezig, hoewel er minder mensen op dat moment op een bezem zaten. Ze waren waarschijnlijk ergens op de grond verzameld om de strategie of iets door te spreken. Zijn ogen gleden over de namen die stonden tussen de middenstip en de tribunes. Daar waren Zeedruif, Norbert, Buitelaar, en enkele anderen die James niet kende.

Figel hief haar handen op in een zelfde beweging die James de huiselven had zien maken in de Grote Zaal om de tafelkleden te verzamelen. De stapel wasgoed groepeerde tot een grote bal en het beddengoed vouwde zich er omheen, de vier punten bovenaan. Figel wierp een snuffe roze poeder naar de enorme bal wasgoed en knipte opnieuw met haar vingers. De wasgoedbal verdween, om waarschijnlijk te verschijnen in de kelderverdieping. Ze keek nerveus naar de trap.

'Nou?' vroeg Ralph op een bezorgde toon aan James.

'Ik kan Tabitha niet meer zien,' antwoordde James, zijn stem kalm houdend. 'En ook Floor Grimm niet. Ze zijn niet meer op het veld voor zover ik kan zien.'

'Wat! Waar zijn ze dan?'

'Weet ik niet. Ze staan momenteel niet op de kaart.'

Figel keek naar hen, haar ogen wijd en alert. Ze merkte op dat er iets meer aan de hand was dan even daarvoor. James bestudeerde de Sluipwegwijzer zorgvuldig, bekeek de grote blanke plekken om te zien of Grimm en Kraaieveld daaruit zouden verschijnen. Hij hield aandachtig het lege stuk in het oog bij de deur van de Zwadderichvertrekken.

‘O, nee,’ zei hij terwijl zijn ogen groot werden. ‘Hier komen ze! Wat doen ze hier nu al?’

‘Verstop de kaart!’ zei Ralph die steeds bleker werd. ‘Kom op, Daan!’ riep hij naar boven. Er kwam geen antwoord.

Figel’s uitdrukking veranderde van bezorgdheid naar rauwe paniek. ‘Meesteres Kraaieveld komt! Figel heeft iets afschuwelijks gedaan! Figel zal gestraft worden!’ Ze stormde naar de trappen en knipte met haar vingers toen ze ging. Er was een plotselinge sensatie van verandering, alsof een onzichtbaar licht weer aan was gezet en James wist dat de Grens Bezwering weer op de trappen geplaatst was. Er klonken voetstappen en gesmoorde stemmen van zowel boven, als bij de deur die toegang gaf tot de leerlingenkamer. James rolde de Sluipwegwijzer grof op en ramde hem in zijn open rugzak. Ralph gooide zichzelf op de dichtst bijzijnde bank en probeerde een plaatje te maken van luie gemakzucht. De deur zwaaide open net op het moment dat James zijn tas over zijn schouder had geworpen en omkeek.

Tabitha Kraaieveld en Floor Grimm stapten door de deuropening, hun ogen vielen op James en beiden werden stil. Tabitha was gekleed in een sportmantel en een zwart tuniek, haar bezem lag over haar schouder. Ze droeg haar haar in een keurige paardenstraat en ondanks dat ze een paar minuten geleden over het Zwerkbaldveld had gevlogen op haar ongebruikelijke magische bezem, zag ze er koel en fris uit als een boterbloem. Zij sprak als eerste.

‘James Potter,’ zei ze zacht, bijna onmiddellijk hersteld van haar verrassing om hem te zien. ‘Wat een genoegen.’

‘Wat doe je hier?’ eiste Floor fronsend.

‘Floor, niet zo grof,’ zei Tabitha die zich door de kamer bewoog en James als een briesje passeerde. ‘Meneer Potter is net zo welkom bij ons als ik zeker ben dat wij zouden zijn tussen de Griffoendoren. Als we geen begrip voor elkaar hebben in deze moeilijke tijden, wat hebben we dan? Goedemiddag, meneer Deeter.’

Ralph kreette iets vanaf de bank, hij zag er opmerkelijk onhandig en ongemakkelijk uit. Floor bleef stug naar James staren, haar uitdrukking was openlijk vijandig, maar ze bleef stil.

‘Het is jammer van het Griffoendorzwerkbaldteam,’ riep Tabitha vanuit een hoek in de kamer toen ze haar mantel ophing. ‘Wij houden van een Griffoendor- contra Zwadderichwedstrijd in het toernooi, ja toch, Ralph? Ik ben er zeker van dat het je vrienden verdriet doet om niet met ons te kunnen sparren, James. Geef hen alsjeblieft onze hartelijke groeten. Overigens...’ Tabitha liep weer door de kamer in de richting van de trap die naar de meisjesslaapvertrekken leidde, ‘ik zag verschillende Ravenklauwspelers bij het veld die onze training bestudeerden. Opvallend dat je vriend Daan er niet bij was. Je hebt hem vast niet gezien?’ Ze tikte met haar bezem zinloos op de vloer en bestudeerde James gezicht.

James schudde zijn hoofd, hij durfde niet te praten.

‘Hmm,’ mompelde Tabitha in gedachten. ‘Bijzonder is het toch. Kom op, Floor.’

James keek vol afschuw hoe Tabitha en Floor de trap begonnen te beklimmen. Zijn gedachten gingen razendsnel om een snelle afleiding te verzinnen, maar er kwam niets.

‘Gaat heen!’ klonken een paar doffe stemmen piepend.

Zowel Tabitha als Floor stonden direct stil. Floor, op de eerste trede, keek woest om. Tabitha, net vóór haar, draaide veel langzamer, met een beleefde verwonderde uitdrukking op haar gezicht.

‘Zei je iets?’ vroeg ze James langzaam.

James kuchte. ‘Euh, nee. Sorry. Heb een, euh, kikker in mijn keel.’

Tabitha keek hem langdurig aan, kantelde haar hoofd iets en vernauwde haar ogen in de richting van Ralph. Ten slotte draaide ze weg van hen en verdween de trap op met Floor op haar hielen, die een vuile blik naar James wierp. Kort daarop hoorden ze hun voetstappen van boven komen. Er klonken geen woedende stemmen boven hen, noch het geluid van een worsteling.

‘Bliksem katers!’ kwekten de gedempte stemmen nu.

‘Die idiote mafkees!’ raasde Ralph die opsprong en zijn tas griste. ‘Wat is hij aan het doen?’

‘Kom op!’ zei James op weg naar de deur. ‘Als hij nog boven is, kunnen we hem niet helpen.’

Beiden rende door de gang en slingerden voort door verschillende gangen voordat ze stilhielden. Hijgend en met bonzende harten haalden ze hun rubber eendjes uit hun tassen, elk zijn eigen onderzoekend hoewel ze identiek waren. Twee woorden waren met zwarte inkt gekrabbeld op de onderkant van de eenden: *Wasruimte!*

‘Die idiote mafkees!’ zei Ralph opnieuw, maar hij moest bijna lachen van opluchting. ‘Figel heeft hem met de rest van de vuile lakens mee genomen naar de kelders! Ik stel voor dat we hem daar laten.’

James grinnikte. ‘Nee, laten we hem maar gaan halen voordat ze hem door de wringer halen. Waarschijnlijk verdient hij dat, maar eerst wil ik weten wat hij ontdekt heeft.’

De beide jongens gingen gehaast op zoek naar de wasruimte in de kelders. James stopte een keer om de weg te vragen aan een vervelend oplettende dienaar in een schilderij van een groep luidruchtige etende ridders.

‘Ik had nauwelijks twee minuten de tijd om rond te neuzen voordat Figel verscheen die als een kanonskogel de trap opstormde,’ vertelde Daan aan James en Ralph toen ze hem eenmaal gevonden hadden in de wasruimte. ‘Ze gooide een handvol roze poeder naar me en toen, wam! Zat ik hier beneden.’

Ralph stond met verbazing te kijken naar de reusachtige koperen vaten en de kletterende machinerie van de wassers. Huiselven waren om hen heen bezig, negeerden de drie jongens volledig, terwijl ze door de korf bewogen die hun werkruimte was. Twee huiselven op een loopbrug boven de vaten, waren bezig om karrenvrachten met zeep poeder in het schuimende water onder hen te dumpen. Witte vlokken vulden de lucht en kwam als sneeuw vast te zitten in de haren van de jongens.

‘Vertrouw me, dit alles wordt na een paar minuten veel minder interessant,’ zei Daan verveeld. ‘Helemaal als het Lollipopgilde hier je niet wil laten gaan.’ Er stonden drie huiselven om Daan die hem overduidelijk vijandigheid aankeken.

‘Figel brengt een mens naar de wasruimte, wij houd hem totdat iemand zegt waarom,’ zei de oudste en mopperigste huiself met een ernstige stem. ‘’s Beleid. Mensen die zich bemoeien met huiselfwerk gaat in tegen Zweinstein Code van Gedrag en Uitvoering, hoofdstuk dertig, paragraaf zes. Dus nu, wie jullie twee?’

James en Ralph wisselden uitdrukingsloze blikken uit. Ralph zei, ‘Wij zijn... nou, wij zijn, zijn vrienden, ja. We zijn gekomen om hem naar boven te brengen.’

‘Is dat zo?’ zei de oude huiself met een doordringende blik. ‘Figel vertelt een verhaal, dat dit mens haar werk wil doen, verteld ze. Zegt, hij was aan het doordraven over huiselfwelzijn en zulk kletsboek. Ze is erg ontdaan. Kunnen we niet gebruiken weet u. Wij heeft een bindende afspraak met de school.’

‘Hij zal het nooit weer doen,’ haastte James zich. ‘Hij bedoeld het goed, maar hij is een beetje simpel over dit soort dingen, ja hè? Het spijt me. Hij is me even ontglipt. Zal niet weer gebeuren.’

Daan reageerde beledigd, maar hield wijselijk zijn mond. De oude huiself nam James uitgebreid in zich op. James was eraan gewend dat huiselven onderdanig en gedwee of beleefd nors waren. Hier in hun werkdomein, leken de regels behoorlijk verschillend te zijn. De huiselven hadden een bindende afspraak met de school, had de oude huiself gezegd. Dit klonk bijna alsof ze bij een vakbond zaten en dat een belangrijke regel van de vakbond was, dat alleen huiselven, huiselvenwerk deden. Mogelijk zagen ze dit als een baan zekerheid, James wist niet zeker of Tante Hermelien dit zou zien als een verbetering of een terugval.

Tenslotte bromde de huiself, ‘Ik tegen beter weten in gaan, weet je. Jullie drieën krijgen proeftijd. Nog meer bemoeienis met het huiselfprotocol en ik sleep jullie naar Directrice. Wij hebben bindende afspraak, weet je.’

‘Dat hoorde ik,’ mompelde Daan en rolde met zijn ogen.

‘Maar jullie weten onze namen niet eens,’ wees Ralph hem terecht. ‘Hoe kunnen we een proeftijd hebben als u niet eens weet wie we zijn?’ James porde hem met zijn elleboog tussen de ribben.

De oude huiself grijnsde naar zijn gelijken, die onbeschaamd terug grijnsden. 'Wij huiselven,' zei hij eenvoudig maar met een dreigende ondertoon. 'Nu wegwezen met jelui, hopen dat jullies niet meer terug zien hier.'

De gangen die van de wasruimte leidden waren, niet verrassend, smal en kort, met korte traptreden die James, Daan en Ralph dwongen om tijdens het beklimmen ervan kleine stappen te maken.

'Ik weet niet of ik je moet feliciteren of een schop moet geven,' zei Ralph tegen Daan. 'Door jou werden we bijna gesnapt door Kraaieveld en Grimm.'

'Maar ik kwam in de Zwadderaars' meisjesslaapvertrekken.' wees Daan hem er met een grijns op. 'Hoeveel mensen kunnen dit zeggen?'

'Of zouden dit willen!' voegde James toe.

'Aardig zijn, anders vertel ik niet waar ik achter gekomen ben.'

'Dat kan maar beter iets goeds zijn,' zei Ralph.

'Is het niet,' zuchtte Daan. 'De meisjesvertrekken hebben naast ieder bed grote houten kledingkasten. Slechts één daarvan was open en ik kon er in gluren. Laten we maar zeggen dat ik me niet afvraag waar Tabitha haar bezem bewaard.'

Ze bereikten een grotere deur aan het eind van een boel minuscule trappen. James duwde hem open, dankbaar om uit de hitte en het lawaai van de wasruimte te zijn. 'Hoe bedoel je?'

'Nou, het zijn magische kledingkasten natuurlijk, hoewel ze niet de doorgang geven naar een sprookjeswonderland. De ene waar ik in kon kijken leek een combinatie van ijdelheid en inloopkast. Leek me, om je de waarheid te zeggen, dat er een boetiek in ontploft was. Een van die echte, over de top soorten, maar met een gothic-vampier flair erbij. Er was een fles met Verdwijjn Crème, en zoals die eruit zag ik denk niet dat het Verdwijndeel een beeldspraak was.'

'Hebben al de meisjes zo'n kledingkast?' vroeg Ralph.

'Zag er wel zo uit.'

James fronste. 'Onze kansen om in de Zwadderich meisjesslaapvertrekken te komen zijn, zeg maar gerust, nul. En als het wel lukt, hoe moeten we dan weten welke kast van Kraaieveld is, om nog maar te zwijgen over het open krijgen!'

'Ik zei toch dat het compleet onmogelijk was,' herinnerde Ralph, James.

'Rook ook nog als mijn Oma's kledingkast,' zei Daan.

'Hou nou op met al die zinloze details!' riep James uit. 'Dit is erg. We weten nog steeds niet waar de Hal der Oudste' Kruising is of wanneer Jackson en Delacroix van plan zijn om de relieken samen te brengen. Dat kan voor zover wij nu weten vannacht zijn!'

'En?' zei Ralph. 'Zoals jij zei, ze kunnen niets doen zonder al de relieken.'

Daan zuchtte. 'Ja, maar als ze het proberen en niet werkt, dan zullen ze de overige relieken verbergen en kunnen we ze nooit te pakken krijgen.'

Ralph gooide zijn handen in de lucht. 'Nou? Er zal wel een andere manier moeten zijn dan. Ik bedoel, ze moet die bezem toch eens uit die kast halen, ja? We zagen haar er vandaag mee. Wat als we hem op een of andere manier pikken tijdens een Zwerkbaldwedstrijd of iets?'

Daan grijnsde. 'Vind ik wel wat. Helemaal als we het voor elkaar krijgen als ze dertig meter of zo in de lucht hangt.'

'Opnieuw onmogelijk,' zei James gefrustreerd. 'Sinds de tijd van mijn Vader zijn er beschermende spreuken rond het veld om mensen weg te houden die zich willen bemoeien met de wedstrijden. Er waren een aantal incidenten toen duistere tovenaars probeerden om spreuken te gebruiken om hem te verwonden, of van zijn bezem te gooien. Eens zijn er een lading Dementors recht op het veld af gekomen. Sindsdien zijn er door de autoriteiten begrensde gebieden geplaatst. Er kunnen geen spreuken in of uit.'

'Wat is een Demetor?' vroeg Ralph weetgierig.

'Dat wil je niet weten, Ralph, geloof me.'

'Goed, dan ziet het er naar uit dat we terug bij af zijn,' zei Daan zuur. 'Ik heb geen ideeën meer.'

Ralph stopte plotseling midden in de gang. Daan botste tegen de grote jongen en veerde terug. Ralph had dit niet in de gaten. Hij staaarde intens naar een van de schilderijen die op een rij in de gang hingen. James merkte, dat het dezelfde was als waaraan ze eerder die dag naar de weg gevraagd hadden voor de wasruimte. De erg observerende dienaar in de hoek achterin het schilderij had op weg naar beneden James' aandacht getrokken, maar alleen als iemand om de weg aan te vragen. James was bijna immuun voor de verschillende oplettende figuren in de schilderijen die door heel Zweinstein hingen. De dienaar staaarde uit zijn hum naar Ralph, terwijl de ridders in het schilderij hun kroezen leeg heesden en hun kalkoenpoten afkloven, elkaar vrolijk op hun, deels gepantserde, rug kloppend.

'Oh, grote,' zei Daan die over de schouder wreef waarmee hij tegen Ralph aan was gelopen. 'Kijk wat je gedaan hebt, James. Nu is *Ralph* geobsedeerd door ieder vijftiende schilderij. En niet eens een hele goeie als je het mij vraag. Jullie zijn de vreemdste kunstliefhebbers die ik ooit ontmoet heb.'

James stapte ook dichterbij het schilderij, bestudeerde de dienaar die in de schaduwrijke achtergrond stond met een lange lap stof over zijn schouder. De figuur stapte een stukje achteruit en James wist zeker dat hij probeerde om nog verder in de duisternis van de geverfde gang te verdwijnen.

'Wat, Ralph?' vroeg hij.

'Ik heb dat eerder gezien,' antwoordde Ralph met een verstoorde stem.

'Nou we zijn ongeveer tien minuten geleden bij dit schilderij gestopt, weet je nog?'

'Ja. Toen zag het er ook al bekend uit, maar ik kon het niet thuis brengen. Hij staat nu anders...'

Ralph liet zich plotseling op een knie zakken en zette zijn rugzak op de vloer voor hem. Hij ritste hem open en greep snel naar iets wat erin zat, bijna als een gedrevene, alsof hij zich zorgen maakte dat wat er in zijn hoofd opgekomen was zou vervliegen voordat hij het bevestigd had. Tenslotte haalde hij er triomfantelijk een boek uit, ging weer staan en liep achteruit van het schilderij. Daan en James schoven achter hem aan en probeerden over Ralph's brede schouders iets te zien. James herkende het boek. Het was het antieke drankenboek, dat zijn Vader en Moeder voor de kerst aan Ralph geschonken hadden. Terwijl Ralph door het boek bladerde, zag James de notities en formules die opeen gepakt aan de kanten stonden, geperst tussen tekeningen en diagrammen. Opeens stopte Ralph met bladeren. Hij hield het boek met beide handen open en hief het langzaam op tot die op het niveau was van de dienaar in de achtergrond van het schilderij. James hijgde.

'Dat is dezelfde gast!' zei Daan wijzend.

Inderdaad, daar, op de rechterpagina, op de kant van een van de laatste pagina's van het drankenboek, was een oude schets van de oplettende dienaar. Het was onmiskenbaar dezelfde figuur, tot op de haakneus en de slecht gehumeurde gebogen houding. De geverfde versie deinsde iets terug toen hij het boek zag en dan liep hij zo snel als hij kon zonder te rennen, door de zaal. Het stopte achter een van de pilaren die aan de andere kant van de geschilderde zaal stonden. De ridders aan tafel negeerden hem. James keek intensief naar hem met zijn ogen tot spleetjes geknepen.

'Ik wist dat hij er bekend uitzag,' riep Ralph triomfantelijk. 'Hij stond anders toen we hem de eerste keer hem tegenkwamen, dus ik kon hem niet direct plaatsen. Nu net stond hij in precies dezelfde houding als de tekening in dit boek. Kijk *dat* is maf.'

'Mag ik eens kijken?' vroeg James. Ralph overhandigde het boek aan James. James boog zich erover heen en bladerde terug naar het begin van het boek. De kanten van de eerste honderd bladzijden werden het meest gevuld met notities en spreuken, veel met herziene delen die doorgekrast waren en herschreven in een andere kleur, alsof de schrijver van deze notities zijn werk verfijnde. In het midden van het boek echter, begonnen krabbels en tekeningen de ruimte te delen met de notities. Ze waren houterig, maar vrij goed. James herkende vele ervan. Hier stond de ruwe schets van de vrouw in de achtergrond van het kasteel van het hof van de koning. Een paar pagina's verder vond hij twee zeer gedetailleerde tekeningen van de dikke tovenaars met het kale hoofd van het schilderij van de Vergiftiging van Peracles. Steeds opnieuw herkende hij de schetsen als de figuren in de schilderijen door heel Zweinstein hingen, de onbelangrijke figuren, die James en zijn vrienden met begerige, openlijke interesse in de gaten hielden.

'Verbazend,' zei James met respect. 'Al deze tekeningen zijn van schilderijen van heel de school, zie je?'

Ralph tuurde naar de tekeningen in het boek, dan weer naar het schilderij. Hij haalde zijn schouders op. 't Is maf, maar niet zo verbazend lijkt me. Ik bedoel, die knul van wie dit boek was, was waarschijnlijk ook een leerling hier, ja? Klink alsof hij een Zwadderaar was, zoals ik. Dat is waarom jouw Vader het boek aan mij gaf. Dus wie hij ook was, hij hield van kunst. Veel kunstliefhebbers maken schetsen van schilderijen. Lekker belangrijk.'

Daan fronste toen hij van het schilderij keek naar de tekening van de dienaar en weer terug naar zijn geschilderde versie, die nog steeds genieperig bij de pilaren stond. 'Nee, dit zijn niet zomaar schetsen,' zei hij hoofdschuddend. 'Dit zijn de originelen, of ze lijken er zoveel op dat het onmogelijk is om het verschil te zien. Vraag me niet hoe ik het weet. Ik weet het gewoon. Wie deze schetsen maakte was of een meesterlijke vervalsers... of hij was de eigenlijke artiest.'

Ralph dacht hier een moment over na, schudde toen zijn hoofd. 'Dat gaat helemaal nergens over. Deze schilderijen werden gemaakt op heel verschillende tijden. Onmogelijk dat een gozer ze allemaal heeft kunnen maken. Trouwens. Veel van deze schilderijen zijn oud. Veel ouder dan dit boek.'

'Dit gaat *precies* ergens over,' zei James, die het drankenboek dichtsliep en naar de kaft keek. 'Wie die geschilderd heeft, heeft niet het hele schilderij gemaakt. Denk eens na: niet één van deze geschetste karakters is van een belangrijke persoon in elk van de schilderijen. Ieder van hen is een tekening van een totaal onbelangrijke achtergrondfiguur. Wie deze getekend heeft, heeft ze *toegevoegd* aan de bestaande schilderijen.'

Daan trok zijn mondhoek omhoog en fronste. 'Waarom zou iemand dat doen? Het is net als graffiti, maar niemand zou het opvallen, behalve de gast die het schilderde. Wat is de lol daarvan?'

James dacht diep na. Hij knikte een beetje naar zichzelf, keek opnieuw naar het oude boek in zijn handen. 'Ik heb een idee,' zei hij met zijn ogen in tot spleetjes geknepen. 'We zullen het zeker weten. Vanavond.'

'Kom op, Ralph!' klaagde James in een geërgerd gefluister. 'Stop met trekken! Je rukt het weg. Je kunt mijn voeten zien!'

'Ik kan er niets aan doen,' kreunde Ralph zo diep mogelijk bukkend. 'Ik weet, dat je zei dat je Vader en zijn vrienden dit de hele tijd deden, maar een van *hen* was een meisje, weet je?'

'Ja, en zij at geen zeven maaltijden per dag,' zei Daan.

Gedrieën schuifelden ze door de duistere gang, samengeperst onder de Onzichtbaarheidsmantel. Ze hadden elkaar ontmoet onder aan de trappen, en buiten een gespannen moment toen Stefan Mooyman, de Griffioendormonitor en zijn broer Noah hen hadden gepasseerd in de hal, ietwat vals zingend, hadden ze niemand meer ontmoet. Toen ze de kruising bereikten bij het standbeeld van de Een-Oogige heks,

droeg James hen op te stoppen. De drie bewogen zich onhandig naar een hoek en James vouwde de Sluipwegwijzer open.

‘Ik snap niet waarom we dit alle drie moeten doen,’ klaagde Ralph. ‘Ik vertrouw jullie twee. Jullie kunnen me het gewoon morgen bij het ontbijt vertellen.’

‘Je leek er behoorlijk opgewonden over toen we dit bedachten, Ralphinator,’ fluisterde Daan. ‘Je kunt het nu niet op je heupen krijgen.’

‘Toen was het dag. En ik ben niet geboren zonder enige zenuwen, ’t is maar dat je ’t weet.’

‘Ssh,’ siste James.

Daan boog zich over de kaart. ‘Komt er iemand aan?’

James schudde zijn hoofd. ‘Nee, ziet er veilig uit. Vilder zit in zijn kantoor. Ik weet niet of hij *ooit* slaapt, voor het moment is alles vrij.’

Ralph ging rechtop staan en trok zo de Onzichtbaarheidsmantel een halve meter van de vloer. ‘Waarom zitten we dan onder dit ding?’

‘Is traditie,’ zei James zonder van de kaart op te kijken.

‘Buiten dat,’ zei Daan. ‘Wat is er de lol van om een Onzichtbaarheidsmantel te hebben als we hem niet gebruiken om er zo nu en dan ongezien mee door de gangen te zwerven?’

‘Er is niemand die ons kan zien!’ maakte Ralph duidelijk.

James stuurde hen in de richting van de rechterkant van de kruising en ze schuifelden verder. Vrij snel kwamen ze bij de waterspuwer die het kantoor van de Directrice bewaakte. James wist, dat hij hun voeten kon zien die vanonder de opgeheven mantel vandaan kwamen, maar hij bleef volledig stil. James hoopte dat het wachtwoord niet veranderd was sinds hij een paar maanden geleden Marcel naar het kantoor van de Directrice begeleid had.

Hij schraapte zijn keel en zei duidelijk maar zachtjes, ‘Euh, Mondwater?’

De waterspuwer, die vrij nieuw was omdat hij de degene vervangen had die beschadigd was in de Slag om Zweinstein, kirde een beetje, wat het geluid maakte van een tombedeur die open kraakte. ‘Is dat degene met het bosgroene veld en de lucht blauwe en rode motieven?’ vroeg het met een zorgvuldig afgemeten stem. ‘Ik weet het niet meer.’

James overlegde in een ruw gefluister met Ralph en Daan. ‘Bosgroen veld? Ik weet niet eens wat dat is! Ik gebruikte alleen het woord dat Marcel gebruikte om binnen te komen!’

‘Hoe beantwoordde hij de vraag dan?’ vroeg Daan.

‘Het stelde hem helemaal geen vragen!’

‘Het is een Tartanpatroon, denk ik,’ raspte Ralph. ‘Mijn grootMoeder is er gek op. Zeg maar ja.’

‘Weet je het zeker?’

'Natuurlijk weet ik het niet zeker. Zeg dan nee! Hoe moet ik het weten?'

James draaide zich terug naar de waterspuwer die gefixeerd naar James' schoenen staarde. 'Euh, ja, tuurlijk.'

De waterspuwer keek hen doordringend aan. 'Goeie gok.' Het richtte zich op, stapte opzij en onthulde hierdoor de entree naar de wenteltrap. De drie jongens schuifelden en klommen op de onderste treden. Zodra ze er alle drie opstonden, begon de wenteltrap langzaam omhoog te bewegen en droeg hen naar boven. De gang buiten het kantoor van de Directrice kwam in hun zicht en ze haasten zich erin, mopperend en elkaar verdringend onder de Mantel.

'Ik ben er klaar mee!' zei Ralph zwaar geïrriteerd. Hij rukte aan de mantel en zocht zich er een weg onder vandaan. Dan stootte hij een gesmoorde gil uit. James en Daan trokken de mantel van zich af en keken nerveus rond, nieuwsgierig waar Ralph door geschrokken was. De geest van Carlo Kannewasser stond recht voor hen en lachte ondeugend.

'Je moet écht ophouden om dat te doen,' zei Ralph ademloos.

Sorry, klonk Carlo's stem van ver. *Er is mij gevraagd om hier te zijn.*

'Wie vroeg dat?' informeerde James, die probeerde om zijn ongenoegen niet te laten doorklinken. Zijn nekharen prikten nog steeds. 'Hoe wist iemand dat we vanavond hierheen zouden komen?'

Carlo glimlachte alleen en wees naar de zware deur die toegang bood tot het kantoor van de Directrice. Deze zat potdicht. *Hoe wil je daar voorbij komen?*

James voelde zich een beetje rood worden van verlegenheid. 'Dat was ik vergeten,' gaf hij toe. 'Hij zit op slot hè?'

Carlo knikte. *Maak je er geen zorgen over, ik denk, dat ik daarom hier ben.* Het spook liep zonder enige moeite door de massieve deur. Een ogenblik later hoorde de jongens het geluid van een slot dat opengedraaid werd. De deur zwaaide stil open, Carlo grijnsde en liet hen binnen. James was de eerste en Daan en Ralph waren verrast dat hij zich onmiddellijk wegdraaide van het enorme bureau van de Directrice. De kamer was duister, buiten het rode licht van het uitdovende vuur in de open haard. James verlichtte de punt van zijn toverstok en hield deze omhoog.

'Haal dat ding uit mijn gezicht, Potter,' zei een lijkige stem zachtjes. 'Je maakt de rest ermee wakker en ik ben geneigd te denken, dat dit een privégesprek moet worden.'

James liet zijn toverstok zakken en keek naar de overige portretten. Allen waren in slaap in verschillende houdingen, zachtjes snurkend. 'Ja, u hebt gelijk,' beaamde James. 'Sorry.'

'Dus je bent achter één versie van de waarheid, zie ik,' zei het portret van Severus Sneep, zijn zwarte ogen gefixeerd op James. 'Vertel mij wat je gelooft te weten.'

'Er was niet veel om achter te komen,' bekende James, die naar Ralph keek. 'Hij kwam erachter. Hij heeft het boek.'

Sneep kneep zijn ogen samen. 'Dat verdraaide boek heeft meer moeilijkheden veroorzaakt dan het waard is. Ik had het moeten vernietigen toen ik de kans had. Ga door!'

James haalde diep adem. 'Goed, ik weet, dat er iets aan de hand was toen ik al de verschillende figuren in de schilderijen naar ons zag kijken. Ik wist ook, dat ze er allemaal bekend uitzagen, hoewel ze allemaal echt verschillend zijn. Ik denk niet dat ik het verband gelegd had als Ralph me niet de tekeningen uit het boek had laten zien. Ik wist, dat het boek had toebehoord aan een Zwadderaar en mijn Vader een enorm respect voor u heeft. Dus ik dacht aan u en toen viel alles samen. U schilderde al die personen in de schilderijen door de hele school en ze zijn allen een portret van u, maar dan in vermomming. Dat is de manier waarop u ons in de gaten gehouden hebt. U hebt zichzelf verspreid over al die schilderijen. En omdat u de originele kunstenaar bent, kan niemand de portretten vernietigen. Het was uw manier om er zeker van te zijn om altijd, overal, een oogje in het zeil te houden, zelfs na uw dood.'

Sneep nam James aandachtig op. Tenslotte knikte hij nauwelijks merkbaar. 'Inderdaad Potter, helemaal waar. Weinig wisten het, maar ik had een natuurlijke aanleg voor de opgave. Daar ik gewend ben om om te gaan met dranken, was het mengen van de noodzakelijke verven het makkelijke deel. Het kostte mij de nodige tijd om mijn sluimerende vaardigheid te slijpen, om goed genoeg te zijn om de schilderijen aan te passen, maar zoals met iedere kunstvorm was schilderen hoofdzakelijk een zaak van oefenen en studeren. Ik ben het echter met je eens, dat je nooit het verband had gelegd als het niet mijn blinde arrogantie was geweest om dat boek te laten bestaan. Ik ben dan een genie geweest, maar trots is de teloor gang van grotere genieën dan mijzelf. Ondanks dat, het heeft bewezen dat het een succesvolle onderneming is geweest. Ik ben in staat geweest om jou en de rest van de schoolse bezigheden vrijelijk te observeren. Dus vertel me; waarom ben je nu naar me toe gekomen? Te pochten over je geluk?'

'Nee!' zei James ferm en wachtte even. Hij wilde niet zeggen wat hij wilde komen zeggen. Hij was bang dat Sneep hem uit zou lachen, of erger, hun verzoek zou weigeren. 'We komen... we komen uw hulp vragen.'

Sneep's' uitdrukking veranderde niet. Hij bekeek James gedurende enige tijd serieus. 'Je komt om hulp te vragen,' zei hij, alsof hij wilde bevestigen dat hij James goed verstaan had. James knikte. Sneep kneep even zijn ogen tot spleetjes. 'James Potter, ik had het nooit verwacht, maar uiteindelijk ben ik onder de indruk van je. Jouw vaders grootste zwakheid was zijn weigering om hulp te zoeken bij hen die meer kennis hadden dan hij. Hij vroeg altijd hun hulp aan het eind, maar gewoonlijk tot hun grote en soms pijnlijke schade. Jij lijkt die zwakheid afgeworpen te hebben, hoewel met tegenzin. Als je een paar weken geleden tot dit besef was gekomen, hoefden we toen niet te vertrouwen op goed geluk en juiste afweging om je te redden van een lot erger dan de dood.'

James knikte opnieuw 'Ja, dank daarvoor. Ik weet dat u het was die Carlo stuurde om te helpen toen we de tas van professor Jackson openmaakte.'

'Eigenwijs en onwetend, Potter. Je zou beter geweten moeten hebben, hoewel ik toe moet geven dat ik verrast zou zijn geweest als dat zo zou zijn. De mantel is nog steeds

gevaarlijk en jij bent verschrikkelijk nalatig om hem hier te houden. Zoveel als ik er een afkeer van heb, je zou hem onmiddellijk aan je Vader moeten geven.'

'Wat weet u van de Merlijnsamenzweering, professor?' vroeg James opgewonden, de beschuldiging negerend.

'Ik weet niet meer dan jij weet, helaas, anders dan de overweldigende kennis die ik verzameld heb door mijn studies over de legende en de veelheid van eerdere pogingen om de omstandigheden zo te krijgen om de terugkeer van Merlijn Ambrosius te bewerkstelligen. Een studie, kan ik je verzekeren, die jou meer zou helpen dan jouw huidige belachelijke fantasietjes om de Staf van Merlijn te pakken te krijgen.'

'Waarom zijn ze belachelijk?' vroeg Daan die dichterbij kwam.

'Ah, de joker spreekt,' sneerde Sneep met zachte stem. 'Meneer Wilstra, geloof ik.'

'Het is een begrijpelijke vraag,' zei James die naar Daan keek. 'De staf is mogelijk nog gevaarlijker dan de mantel. We kunnen hem niet in de handen laten van het soort mensen die geloven dat Voldemort een verkeerd begrepen schatje was die alleen maar vriendjes met iedereen wilde zijn.'

'En op wie doelt u dan, meneer Potter?' vroeg Sneep fluweelzacht.

'Nou, Tabitha Kraaieveld om mee te beginnen.'

Sneep keek James met een open minachting aan. 'Typische Griffioendor vooroordelen!'

'Vooroordelen!' riep James. 'Welke afdeling is het die gelooft dat alle Dreuzelgeboren tovenaars zwakker zijn dan puur bloeds? Welke afdeling bedacht de term 'modderbloed'?'

'Zeg dat woord *nooit* meer in mijn buurt, Potter,' zei Sneep vervaarlijk. 'Je gelooft dat je weet waar van je spreekt, maar laat mij je redden van je onwetendheid door je eraan te herinneren, dat wat jij weet beperkt is en van één kant gezien. Gemakkelijke uitspraken over individuen gebaseerd op hun afdeling of oorsprong, is nog een van jouw vaders grootste fouten. Ik had gehoopt, dat je ook daaraan voorbij zou zijn gegaan, gelet op je keuze van kompanen.' Sneep's zwarte ogen schoten naar Ralph die op de achtergrond was gebleven en stil wachtte.

'Nou, Ralph is anders, vind ik,' zei James zwakjes.

Sneep reageerde snel, zijn ogen nog steeds op de grote jongen. 'Is hij? Anders dan wat, meneer Potter? Wat, precies, geloof je dat je weet van de leden van meneer Deeter's afdeling? Of, durf ik te vragen, van meneer Deeter zelf?'

'Ik weet wat de boomgeest ons vertelde,' zei James geërgerd tot het portret, zijn stem woedend verheffend. 'Ik weet, dat een afstammeling van Voldemort leeft in dit gebouw, op dit moment. Zijn bloed klopt in een ander hart. De erfgenaam van Voldemort leeft en hij is onder ons.'

'En wat maakt jou dan zo zeker,' zei Sneep scherp, 'dat deze erfgenaam een Zwadderaar is? Of een man?'

James opende zijn mond om te antwoorden, maar sloot hem weer. Hij beseftte dat de Dryad dit nooit gezegd had. 'Nou, het is gewoon... logisch.'

Sneep knikte, de minachting kroop terug over zijn gezicht. 'Doet het dat? Mogelijk heb je uiteindelijk dus niets geleerd,' zuchtte Sneep en leek oprecht teleurgesteld. 'Wat kwam je me vragen, Potter? Ik merk dat je vastbesloten bent in je koers, ongeacht mijn mening hierover, dus zeg het maar.'

James voelde zich klein voor het portret van het voormalige Schoofhoofd. Daan en Ralph stonden verder terug en James wist dat het aan hem was om de vraag te stellen. Dit was meer zijn strijd dan die van hen. Zijn strijd tegen de Merlijnsamenzwering, ja, maar nog belangrijker, zijn strijd tegen zichzelf en de schaduw van zijn Vader.

Hij keek op naar Sneep's zwarte blik. 'Als we Merlijn's staf niet te pakken kunnen krijgen, moet ik naar de Hal der Oudste' kruising. Ik moet hen daar tegenhouden voordat ze de staf en de troon voor altijd kunnen verbergen.'

James hoorde Daan en Ralph achter hem bewegen. Hij wendde zich tot hen. 'Ik zal jullie niet vragen om mee te gaan, maar ik ben hiertoe verplicht. Ik moet proberen hen te stoppen.'

Sneep zuchtte overdreven. 'Potter, je ben echt net zo dwaas en bespottelijk zelfingenomen als je Vader. Lever de mantel in. Geef hem aan je Vader of de Directrice. Zij zullen weten wat te doen. Ik zal hen adviseren. Jij kunt onmogelijk geloven dat dit je in je eentje gaat lukken. Je hebt éénmaal indruk op me gemaakt, probeer dat nog eens te doen!'

'Nee,' zei James met overtuiging. 'Als ik hen iets vertel, zullen Jackson en Delacroix en wie dan ook ontkomen. U weet dat net zo goed als ik! Dan zullen twee van de relieken voor altijd verloren zijn.'

'Zonder met z'n drieën te zijn, is de macht van de relieken gebroken.'

'Maar niet vernietigd,' hield James vol. 'Ze zijn op zichzelf nog steeds krachtig. We kunnen ze niet laten gebruiken door hen die Voldemort's werk voort willen zetten. We kunnen het niet riskeren dat ze in de handen van Voldemort's erfgenaam vallen.'

Sneep fronste. 'Als zo'n persoon bestaat.'

'Dat kunnen we niet riskeren,' wierp James tegen. 'Waar is de Hal der Oudste' Kruising?'

'Je weet niet wat je vraagt, Potter,' zei Sneep afwijzend.

'We zullen het wel uitvinden, James,' zei Daan die naar voren stapte. 'We hebben deze ouwe stapel verf niet nodig om het ons te vertellen. We hebben tot op heden alles zelf uitgevonden. We zullen dit ook wel uitknobbelen.'

'Jullie hebben het met verdacht veel goed geluk en de bemoeienis van mijzelf overleefd,' gromde Sneep. 'Weet je plaats, jongen.'

'Dat is waar,' zei Ralph. James en Daan draaiden zich om om naar hem te kijken, verrast om hem te horen. Ralph slikte iets weg en ging door, 'We hebben het goed gedaan zover. Ik ken u niet, meneer Sneep, maar zo dankbaar als we u zijn voor uw hulp aan ons toen James de mantel aantrok, ik denk dat James gelijk heeft. We moeten

proberen hen te stoppen en de andere relieken te pakken krijgen. U was een Zwadderaar en u zei, dat de dingen die ze zeggen over Zwadderich niet altijd kloppen. Nou, een van de dingen die ze zeggen over Zwadderaars is dat we altijd alleen voor onszelf zorgen. Ik wil niet dat dit waar is. Ik blijf bij James en Daan, zelfs als we falen. Ongeacht wat.'

Sneep had met een staalharde blik en diepe frons geluisterd naar de plotselinge toespraak van Ralph. Toen Ralph klaar was keek hij naar alle drie de jongens en toen slaakte hij nog een zucht. 'Jullie zijn allemaal compleet gestoord,' zei hij vlak. 'Het is een zinloze en vernietigende fantasie.'

'Waar is de Hal der Oudste' Kruising?' vroeg James opnieuw.

Sneep bekeek hem en schudde zijn hoofd een beetje. 'Zoals ik zei, Potter, je weet niet wat je vraagt.'

Daan bemoeide zich ermee. 'Waarom niet?'

'Omdat de Hal der Oudste' Kruising niet een *plaats* is, meneer Wilstra. U van alle mensen zou dat herkend moeten hebben. Als één van jullie de laatste paar maanden maar een snippertje had opgelet, zou je het weten. De Hal der Oudste' Kruising is een *gebeurtenis*. Denk er eens een moment over na, meneer Wilstra. *Oudste' Kruising*.'

Daan knipperde. 'Oudste,' zei hij nadenkend. 'Wacht eens even. Dat is wat de sterrenkundigen van de Middeleeuwen de astrologische tekenen noemden. De planeten. Zij noemden hen 'de Ouderen'.

'Dus de *Hal der Oudste' Kruising*...,' James concentreerde zich en dan sperde hij zijn ogen in ontdekking. 'De groepering van de planeten! De Hal der Oudste' Kruising is wanneer de planeten elkaar kruisen in hun baan. Wanneer ze... een zaal maken!'

'De groepering van de planeten,' erkende Ralph met respect in zijn stem, 'is geen plaats, maar een tijd.'

Sneep staarde naar de drie. 'Het is beide,' zei hij bedaard. 'Het is het moment dat de planeten gelijk richten *en* het is de plaats waar alle drie de relieken van Merlinus Ambrosius tezamen worden gebracht. Dat is wanneer en waar het terughalen van Merlijn bereikt kan worden. Dat is de vereiste. En tenzij ik me enorm vergis, als jullie willen doorgaan met dit roekeloze plan van jullie, hebben jullie minder dan een week.'

Daan knipte met zijn vingers. 'Dat is waarom de Voodookoningin ons op de huid zit om het exacte moment uit te rekenen van het gelijkrichten! Ze zei, dat het een nacht zou zijn die we nooit zouden vergeten, en dat meende ze! Dat is wanneer ze van plan zijn de drie relieken samen te brengen.'

'De Grot Bewaar,' fluisterde James. 'Daar gaan ze het doen. De troon is daar al.' De andere twee jongens knikten. James voelde zowel angst als spanning door zich heen stromen. Hij keek naar het portret van Severus Sneep. 'Bedankt.'

'Bedank me niet. Volg mijn advies op. Als je hiermee door wilt gaan kan ik je niet meer helpen. Niemand kan dat. Wees geen dwaas!'

James liep achteruit, doofde zijn toverstok en stopte hem weg. 'Kom op jullie twee. We gaan terug.'

Sneep keek toen James de Sluipwegwijzer raadpleegde. Het was niet Sneep's eerste ontmoeting met de kaart. Bij een gelegenheid had de kaart hem nogal onbehoorlijk beledigd. Na er zeker van te zijn dat Vilder nog in zijn kantoor zat, kropen de drie weer onder de Onzichtbaarheidsmantel en schuifelden terug door de deur van het kantoor van het Schoolhoofd en de gang in. Sneep overwoog om Vilder te wekken, van wie hij wist dat hij sliep in zijn kantoor met twee lege flesjes boterbier op zijn bureau. Een van Sneep's eigen portretten bevond zich in een jachttafereel in Vilders kantoor en Sneep kon gemakkelijk dat schilderij gebruiken om Vilder te wekken en hem op het spoor van de drie jongens te zetten. Met tegenzin besloot hij het niet te doen. Hij wist, dat dit soort onbenullige streken hem maar weinig plezierden. De geest van Carlo Kannewasser, die Sneep herkend had vóór iemand anders dat gedaan had, sloot de deur achter het drietal en deed hem op slot.

'Dank u, meneer Kannewasser,' zei Sneep temidden van het gesnurk van de overige schilderijen zachtjes. 'U kunt ze begeleiden naar hun slaapkamers. Of niet. Het maakt mij niet uit.'

Carlo knikte naar Sneep. Sneep wist, dat de geest niet graag met hem sprak. Een spook dat tegen een schilderij sprak leek de jongen ongemakkelijk te maken. Niets menselijks aan de andere kant, bedacht Sneep. Carlo beëindigde zijn aanwezigheid en liep door de gesloten houten deur weg.

Een van de andere schilderijen bij Sneep stopte met snurken.

'Hij is niet precies als zijn Vader, is hij?' zei een bedachtzame oudere stem.

Sneep zakte onderuit in zijn schilderij. 'Hij is alleen als hem, op de slechtste dagen. Hij is een Potter.'

'Wie veroordeelt er nu?' zei de andere stem met een plagende ondertoon.

'Het is geen eenvoudige veroordeling. Ik heb hem in de gaten gehouden. Hij is even arrogant en dwaas als de anderen die dezelfde achternaam droegen. Doe maar niet alsof je dat niet ziet.'

'Ik zag, dat hij kwam om hulp te vragen.'

Sneep knikte wrevelig. 'Men kan alleen hopen, dat dat instinct een kans heeft om op te groeien. Hij vroeg om hulp, omdat hij geen andere mogelijkheid meer zag. En hij heeft niet, zoals je hebt gemerkt, iets van mijn advies aangenomen.'

De oudere stem was even stil en vroeg toen, 'Vertel je het Minerva?'

'Misschien,' zei Sneep, overwegend. 'Misschien niet. Voor nu doe ik wat ik tot nu toe gedaan heb. Ik zal alleen kijken.'

'Jij gelooft, dat er een kans is dat hij en zijn vrienden zullen slagen?'

Sneep antwoordde niet. Na een minuut sprak de oudere stem opnieuw. 'Hij wordt gemanipuleerd. Hij weet dit niet.'

Sneep knikte. 'Ik nam aan dat het geen zin had hem dit te vertellen.'

'Maar hij *is* de kleinzoon van Lily, Severus,' drong Perkamentus zachtjes aan.

‘Dus zal ik het hem vertellen, zodra hij erom vraagt,’ verzuchtte de zwartharige man gelaten.

‘Je hebt waarschijnlijk gelijk, Severus. Jij voelt dit vlekkeloos aan.’

Sneep reageerde beschuldigend, ‘Ik leerde wanneer *niet* te spreken van de Meester, Albus.’

‘Dat heb je inderdaad, Severus, dat heb je inderdaad.’

15. De Drezelspion

*M*artin J. Premier was een verslaggever. Hij dacht altijd in hoofdletters.

Voor Martin, was het reporter zijn meer dan een baan. Het was zijn levenswijze. Hij was niet het zoveelste gezicht die van een autoque las of slechts een naam in de aftiteling. Hij was, wat de makers in de eeuw van vier-en-twintig uursnieuws berichten, een persoonlijkheid noemden. Hij was het nieuws. Hij maakte het. Hij kleurde het. Niet op een negatieve manier, geloofde hij met overtuiging. Hij voegde enkel dat kleine beetje extra toe wat het nieuws veranderde in *Nieuws*, met andere woorden, iets wat mensen zouden willen zien of lezen. Daarbij, Martin J. Premier had de uitstraling. Hij droeg een los geknoopt overhemd met spijkerbroek, gewoonlijk met zijn mouwen een beetje opgerold. Als hij een das droeg, was deze van een uitgesproken smaak, maar net een beetje los: genoeg als om te zeggen *ja, ik heb enorm hard gewerkt, maar uit respect voor mijn kijkers houd ik een deel professionaliteit*. Martin was slank, jongensachtig, met scherpe, knappe trekken en erg donker haar dat er altijd geföhnd en fantastisch uitzag. Maar, zoals Martin altijd trots zei tegen de aanwezigen op het incidentele Press Club ontbijt, zijn verschijning was niet wat hem een verslaggever maakte. Het was zijn gevoel voor mensen, en het nieuws. Hij wist hoe hij het een in het ander kon verwerken, om op die manier een zo groot mogelijke emotionele schok te veroorzaken.

Maar het laatste wat Martin J. Premier een verslaggever maakte, was dat hij van een goed verhaal hield. Waar andere duur betaalde en overbekende nieuwsgezichten al lang een groep lakeien om zich verzameld hadden om er op uit te gaan, om door het hele land verhalen te verzamelen en interviews te filmen, terwijl zij comfortabel in hun kledkamers zaten en hun kijkcijfers nalazen, was Martin er trots op, dat hij zelf al

het werk deed, het reizen en de onderzoeken. De waarheid was, dat Martin dol was op verslag doen, maar waar hij gek op was, was de zoektocht. Lid van de pers zijn, was als een jager zijn, met dit verschil, dat de eerste met een camera schoot in plaats van een geweer. Martin vond het besluipen van zijn prooi geweldig. Hij genoot van de achtervolging met het wazige bewegende beeld van een kleine videocamera als hij zijn perfect getimed vraag schreeuwde, het lange wachten bij een rechtbank of in een verdachte hotelkamer. Martin deed het allemaal zelf, vaak alleen, vaak zelf de camera bedienend om zijn kijkers ademloze momenten van spanning en confrontatie te bezorgen. Niemand deed het als hij en dit maakte hem beroemd.

Martin had, zoals ze zeggen over de beste verslaggevers, een neus voor het nieuws. Zijn neus vertelde hem, dat het verhaal waar hij achteraan zat op dit moment, als het goed uitpakte, als hij kon zorgen voor het echte onvervalste beelden, heel goed mogelijk het verhaal van zijn leven kon zijn. Zelf nu, geperst tussen bosjes en onkruid, vuil en zoutig van twee dagen zweet, zijn fantastische haar dof en vervuild met takjes en bladeren, zelfs na alle tegenslag en mislukkingen, voelde hij nog steeds, dat dit verhaal de kroon op zijn werk zou zijn. Hoe harder hij ervoor moest werken hoe meer hij zich er als een terriër in vastbeet en achtervolgde. Zelfs na de geest. Zelfs na door een raam op de tweede verdieping te zijn geschopt door een kamikaze knul. Zelfs na zijn afgrijselijke aanvaring met een gigantische spin. Martin zag zijn tegenslag als een teken van de waarde. Hoe moeilijker het was, des te meer was het 't waard te achtervolgen. Hij had er een grimmige genoegdoening in dat te weten. Had hij gewoon een groep onderzoekers gehuurd om hiernaar te kijken, zouden ze al een paar maanden geleden terug gekomen zijn, zodra ze in aanraking waren gekomen met de vreemde, magische weerstand van deze plaats, zonder maar een glimp van een verhaal. Dit was het soort verhaal, wat alleen door hem verteld kon worden. Dit, vertelde hij zichzelf tevreden, was top materiaal. Nooit meer veldwerk. Nooit meer levensverhalen. Als dit hem, Martin J. Premier, lukte, zou hij in de gelegenheid zijn om de gang te maken naar de grote nieuwszenders van het land. Maar waarom daar stoppen? Met dit onder zijn arm, kon hij overal ter wereld terecht!

Maar nee, hield hij zich voor, men moet nu niet aan zulke dingen denken. Hij moest zijn werk doen. Een moeilijke en buitensporig veeleisende baan, maar Martin verheugde zich in de wetenschap, dat hij het moeilijkste gedeelte had gehad. Na maanden van plannen maken, voorbereiding en observatie, was de tijd eindelijk gekomen om het af te maken, om al het harde werken te verzilveren. Toegegeven, als deze laatste fase niet precies uitpakte zoals bedacht, zou hij met lege handen staan. Hij was niet in staat geweest om overtuigend beeldmateriaal te bemachtigen. Behalve dan de video-opnamen die hij had gemaakt met zijn handcamera van de ongelofelijke vliegwedstrijd een paar maanden geleden. Dat zou genoeg kunnen zijn, maar ook dat was verloren gegaan, opgeofferd - met tegenzin! - aan de gigantische spin, tijdens zijn ontsnapping door de bossen. Hij had er niets aan om te blijven hangen in mislukkingen. Nee, dit zou werken. Het zou precies gaan als uitgedacht. Dat moest. Hij was Martin J. Premier.

Nog steeds gehurkt aan de rand van het bos, contrôleerde Martin de verbinding van zijn mobiele telefoon. Het meeste van zijn uitrusting was compleet malende sinds hij de tocht door het bos had gemaakt. Zijn laptop werkte nauwelijks en als hij het

deed, vertoonde hij bijzonder vreemd gedrag. Gisterennacht had hij geprobeerd om hem te gebruiken om verbinding met zijn kantoorcomputer te krijgen, toen het beeld helemaal roze werd en er een onbehoorlijk liedje klonk over egeltjes. Gelukkig hadden zijn video camera en mobiele telefoon redelijk goed gewerkt tot het incident met de spin. Zijn telefoon was bijna alles wat hij overhad en ondanks het feit dat het display een vreemde verzameling van nummers, uitroeptekens en hiëroglyfen toonde, leek het de verbinding te behouden. Tevreden sprak Martin.

‘Ik zit op dit moment verstopt buiten het kasteel, verscholen in de armen van het bos, dat gedurende deze laatste gruwelijke maanden mijn tijdelijke huis is geweest. Tot nu toe heb ik alleen maar gekeken, voorzichtig om niets te verstoren van wat lijkt op een gewone school of jeugdherberg, ondanks de verslagen van mijn bronnen. Toch, ik ben ervan overtuigd, dat de tijd uiteindelijk gekomen is dat ik dichterbij ga. Als mijn bronnen het verkeerd hebben zal ik enkel benaderd worden met verwondering en de typische soort voorzichtige humor die gewoon is voor het Schotse platteland. Als echter mijn bronnen juist zijn, zoals ik verwacht gebaseerd op mijn onverklaarbare ervaringen tot nu aan toe, kan ik net zo makkelijk in de klauwen van mijn eigen noodlot lopen. Ik sta nu op. Het is vroeg in de morgen, ik denk ongeveer negen uur, maar ik zie helemaal niemand. Ik verlaat nu de betrekkelijke veiligheid van mijn schuilplaats. Ik betreed nu het terrein.’

Martin kroop voorzichtig rond de rand van een krakkemikkige uitzierend hutje nabij het bos. De enorme, harige man die hij vaak bespied had in en rond de hut was nergens te zien. Martin richtte zich op, hij besloot om dapper te zijn in zijn eerste benadering. Hij begon over het nette beplante veld tussen de school en de hut te lopen. De waarheid was, dat hij niet geloofde dat hij in groot gevaar was. Hij had het eigenaardige gevoel dat de grootste gevaren achter hem lagen, in het griezelige en mysterieuze bos. Hij had inderdaad gekampeerd op de uitlopers van het bos, ver weg, tegenover het kasteel, waar de bomen er wat normaler uitzagen en waar 's nachts minder onaangename geluiden uitkwamen. Maar zijn reizen heen en terug door de dichte delen van dat bos waren op zijn minst vreemd geweest. Los van de spin, die hij had kunnen ontvluchten door dom geluk, had hij niets meer gezien. Voor zijn gevoel zou het prettiger geweest zijn als hij dat wel had gedaan. Een bekend monster, zoals de spin, was veel beter mee om te gaan, dan de onbekende fantomen die ontsprongen aan Martin's verbeelding in reactie op de vreemde geluiden die hij hoorde op de lange boswandelingen. Hij werd gevolgd, wist hij. Grote dingen, zware dingen hadden hem gevolgd, altijd links of rechts van hem, verborgen door de dichtheid van de bomen. Hij wist, dat ze naar hem keken en hij had ook gevoeld dat ze, in tegenstelling tot de spin, intelligent waren. Ze konden vijandig zijn, maar ze waren zeker nieuwsgierig. Martin had het bijna aangedurfd hen aan te roepen, te eisen dat zij zich lieten zien. Uiteindelijk, met de spin in gedachten, besloot hij dat misschien een ongezien monster dat alleen nieuwsgierig is, beter is dan een zichtbaar monster dat zich opgehitst voelt.

‘Het kasteel, waar ik het over had, is enorm groot,’ zei Martin in de kleine microfoon vastgeklemd aan zijn kraag. De microfoon was verbonden met zijn telefoon aan zijn riem. ‘Ik heb heel wat gereisd door dit land en heb veel verschillende soorten kastelen gezien, maar ik heb nog nooit iets gezien wat tegelijkertijd erg oud en toch pijnlijk zorgvuldig onderhouden is. De ramen, los van degene waar ik doorheen

geduwd ben maanden geleden, zijn prachtig statig en kleurrijk. De stenen hier laten nog geen barstje zien...' Dit was niet helemaal waar, maar waar genoeg. 'Het is gelukkig een prachtige lentedag. Helder en redelijk warm. Ik verstop mij totaal niet nu ik langs de enorme poortdeuren loop, die open zijn. Er... er lijkt een bijeenkomst te zijn aan mijn rechterkant, op een soort veld. Ik... ik weet het niet zeker, maar het lijkt alsof ze voetbal spelen. Ik kan niet zeggen dat ik dat dit verwacht had. Ze lijken me niet in de gaten te hebben. Ik loop nog steeds door de poort.'

Met het binnen lopen van de poort door Martin, begon hij tenslotte gezien te worden. Hij vertraagde, maar handhaafde zijn voortgaande koers. Zijn doel was eenvoudig om zo ver mogelijk het kasteel in te lopen als hij maar kon. Hij had opzettelijk zijn fotocamera achter gelaten. Camera's, in bijna alle omstandigheden, prikkelde tot weerstand. Mensen met camera's worden gemakkelijk uit gebouwen gegooid. Iemand die gewoonweg een gebouw binnenloopt, met zekerheid en een doel, kan vaak benaderd worden met nieuwsgierigheid, maar wordt gewoonlijk niet tegengehouden. Tenminste, niet voor het te laat is. De binnenplaats was vol met jonge mensen hier en daar in groepen. Ze droegen zwarte gewaden over witte blouses en dassen. Veel droegen rugzakken of boeken. De dichtstbijzijnden draaide zich naar Martin en keken hoe hij voorbij liep, voornamelijk uit nieuwsgierigheid.

'Het zijn... het zijn, wat het voor de hele wereld lijken te zijn, ... scholieren,' zei Martin zachtjes in zijn microfoon, de leerlingen passerend toen hij de binnenplaats overstak. 'Jonge mensen in mantels, allen de schoolgerechtigde leeftijd. Ze lijken verrast door mijn aanwezigheid, maar niet vijandig. In feite, terwijl ik de entree benader van het eigenlijke kasteel, lijkt het dat ik erin geslaagd ben om de aandacht van vrijwel iedereen te krijgen. Pardon.'

Dit laatste zei hij tegen Ted Lupos die net verschenen was in de deuropening met Noah Mooyman en Sabrina Hildegard. Ze stopten alle drie direct met praten toen de vreemde man met het witte shirt en losse das tussen hen door glipte. De veer in Sabrina's haar wiebelde toen ze zich draaide om hem na te kijken.

'Tegen wie heeft hij het?' vroeg Ted.

'En wie voor de donder is hij?' voegde Sabrina toe.

Het trio draaide in de deuropening en keken naar de man die voorzichtig doorliep naar de Ontvangst Hal. Leerlingen gingen voor hem opzij, herkenden onmiddellijk dat deze man hier niet behoorde. Toch scheen niemand zich zorgen te maken. Er waren zelfs een paar die verbaasd grijnsden.

Martin ging door met het praten in zijn microfoon.

'Meer en meer van wat ik voor dit moment leerlingen moet noemen. Er zijn er tientallen om mij heen op dit moment. Ik loop door een soort hoofdhal. Er zijn... toortsen, grote deuropeningen. Standbeelden. Schilderijen. De schilderijen... de schilderijen... de schilderijen...' Voor de eerste keer stond Martin met een mond vol tanden. Hij vergat de leerlingen die rond hem stonden en hem aankeken en nam twee stappen naar een van de grotere schilderijen die in de Ontvangst Hal hing. Op het schilderij stonden een groep tovenaren bijeen rond een kristallen bal, hun witte baarden werden verlicht door zijn glans. Een van de tovenaren merkte de starende

man in het witte shirt en das op. Hij rechte zich en fronste. 'Je bent niet in uniform, jonge man,' riep de tovenaar streng. 'Je ziet er vreselijk uit. Nee maar, u hebt een blad in uw haar!'

'De schilderijen... de schilderijen kunnen... ,' zei Martin, zijn stem een octaaf hoger dan normaal. Hij kuchte en herstelde zich. 'De schilderijen kunnen bewegen en zijn... bij gebrek aan een betere naam, als een geschilderde film, maar levend. Ze... spraken tegen me.'

'Ik spreek tegen gelijken jongeman,' sneerde de tovenaar. 'Ik bevéeel jouw soort. Wees weg, blaag!'

Er klonk verspreid gelach van de samendringende leerlingen, maar er was ook een merkbare nerveusiteit. Niemand keek ooit op van de bewegende schilderijen. Deze man was of een ei van een tovenaar, of hij was... wel dat was ondenkbaar. Een Dreuzel kon niet in Zweinstein komen. De leerlingen gingen in een grote cirkel om hem staan, alsof hij een redelijk gevaarlijk dier was.

'De scholieren sluiten me in,' zei Martin die zich met verwilderde ogen omdraaide. 'Ik ga proberen erlangs te komen echter. Ik moet verder naar binnen.'

Terwijl Martin voortging, week de kring van leerlingen rustig uiteen en volgde hem. Er ontstond gemompel. Nerveus gebabbel volgde de man en hij moest harder praten.

'Ik ga een grote ruimte binnen. Vrij hoog. Ik ben hier al eens eerder geweest, maar dat was 's nachts, in het donker. Ja, dit is de hal met de bewegende trappen. Erg verraderlijk. Opmerkelijke machinerie is hier aan het werk, maar ik hoor er niets van.'

'Wat zegt hij over machines?' riep iemand in de samenvattende groep leerlingen. 'Wie is deze gozer eigenlijk? Wat doet ie hier?' Er klonk een koor van verwarrende opmerkingen.

Martin liep door, draaide om de trappen en schreeuwde nu. 'Mijn aanwezigheid begint wat weerstand op te roepen. Ik kan nu ieder moment tegengehouden worden. Ik... ik ben voorbij de trappen.' Martin sloeg een hoek om en stond midden in een groep leerlingen die in een verlichte nis Wiekels en Augers speelden. Hij stopte plotseling en deinsde terug toen een Auger, een oude Slurk, tien centimeter voor zijn gezicht stopte, bleef hangen en langzaam wegdraaide.

'Oi, waar ben je met je gedachten, je loopt zo dwars door het spel heen, ja!' riep een van de spelers die met een ruk van zijn toverstok de Slurk naar zich haalde. 'Gevaarlijk hoor! Je moet wel uitkijken!'

'Vliegende... dingen!' piepte Martin. Hij richtte zich op en streek zijn overhemd onnodig glad. 'Ik... toverstokken. Echte magische toverstokken en vliegende objecten! Dit is meer dan opmerkelijk! Ik heb dit nog nooit gezien....!'

'Hé nou,' zei een van de andere Wiekels en Augers spelers scherp. 'Wie is dit? Waar heeft ie het over?'

Iemand anders riep, 'Wie liet hem binnen? Hij is een Dreuzel! Moet wel!'

'Het is de man van het Zwerkbalveld! De indringer!'

De menigte begon te joelen en te dringen. Martin dook voorbij de Wiekels en Augers spelers, waardoor hij een aantal van de opdringerige groep kwijt raakte. 'Ik ga nog steeds verder. Gangen gaan overal heen. Hier heb ik... euh, zover ik kan zien, een gang met leslokalen. Ik ga de eerste binnen...'

Hij stormde het eerste leslokaal aan zijn rechterkant in, gevolgd door een stroom van verwarde, joelende leerlingen. Het lokaal was lang en bezet. De leerlingen aanwezig bij de les, draaiden in hun stoel, op zoek naar de oorzaak van deze verstoring.

'Ziet er normaal uit, tenminste, aan de buitenkant,' riep Martin over het groeiende tumult, terwijl zijn ogen door het lokaal gleden. 'Leerlingen, studieboeken, een soort onderwijzer, die... die, die, dieieie...'

Opnieuw steeg de stem van Martin en hij leek er de contrôle over te verliezen. Zijn ogen stuiterden en hij hapte naar adem. Zijn mond bleef bewegen en maakte schorre raspende geluiden. Vooraan in de klas zat professor Kist, wiens greep op het tijdelijke bestaan al traag was op zijn goede dagen, die de onderbreking nog niet had opgemerkt. Hij dreunde door met een hoge schelle stem, als de wind die in een fles blaast. De professor had tenslotte de hijgende figuur Martin J. Premier in de gaten en stopte fronsend. 'Wie is deze individueel, mag ik vragen?' vroeg professor Kist, die over zijn spookige bril gluurde.

Martin kon uiteindelijk een grote hap adem halen. 'Een spooook!' kreette hij trillend wijzend naar professor Kist. Hij begon door te draaien. Net toen de leerlingen in de deuropening ruw opzij werden geduwd door de aankomende figuren van professor Lubbermans en professor Anderling, begeleid door Ted en Sarina, viel Martin flauw. Hij landde hard op twee tafels aan de achterkant van het lokaal. De leerlingen die daar zaten gooiden hun handen in de lucht en schoven achteruit om uit de buurt te komen. Een inktfles viel op de grond kapot.

Professor Anderling benaderde de man snel en stopte een halve meter bij hem vandaan. 'Kan iemand mij alstublieft informeren wie deze man is,' vroeg ze met een schelle stem. 'En wat hij hier doet, flauwvallend in mijn school?'

James Potter werkte zich naar de voorkant van de menigte. Hij keek naar de man die ingestort was op de tafels. Hij zuchtte diep en zei, 'Ik denk, dat ik dat kan, professor.'

Een kwartier later kwamen James, professor Anderling, Marcel Lubbermans en Benjamin Franklin samen in het kantoor van de Directrice, met Martin Premier strompelend tussen hen in. Martin was bijgekomen toen ze halverwege het kantoor waren en had het direct uitgeschreeuwd toen hij merkte dat hij door de gang zweefde door toedoen van Marcel. Marcel, op zijn beurt, was zo geschrokken van Martin's schreeuw, dat hij hem bijna had laten vallen, maar was op tijd hersteld om de man zachtjes op de grond te zetten. Los van James' uitleg dat de indringer dezelfde was die hij per ongeluk door het glas-in-lood raam had geduwd en later had gezien op het Zwerkbaldveld, was de reis naar het kantoor van de Directrice zonder veel conversatie geweest. Toen de deur van haar kantoor achter hen gesloten was, sprak professor Anderling pas.

'Ik wil alleen weten wie u bent, waarom u hier bent, en het belangrijkste, hoe bent u hier binnen gekomen,' zei ze ziedend, met een rechte rug lopend achter haar bureau. 'Zodra dat opgelost is wordt u onmiddellijk verwijderd, en zonder een spoortje van herinnering over wat u gezien hebt, dat belooft ik u. Spreek op!'

Martin slikte en keek naar het gezelschap. Hij zag James en grimaste, hij herinnerde zich het versplinterde glas en de misselijk makende val hierna. Hij haalde diep adem. 'Ten eerste, mijn naam is Martin J. Premier. Ik werk voor een nieuwsprogramma met de naam *Van Binnenuit*. Ten tweede,' zei hij zijn blik nu op de Directrice gericht. 'Ben ik verwond op dit terrein. Ik wil hier geen wettelijke zaak van maken, maar u moet zich ervan bewust zijn, dat ik volledig in mijn recht sta om vergoeding te eisen voor deze verwondingen. En op een of andere manier krijg ik niet de indruk dat deze residentie *verzekerd* is.'

'Hoe durft u!' riep professor Anderling, die opeens over haar bureau leunde en de blik van Martin beantwoordde. 'U breekt in in dit kasteel, dringt binnen waar u noch het recht noch het begrip hebt om daar te zijn...' Ze schudde haar hoofd en ging door met een zachtere stem. 'Ik zal niet buigen voor dreigementen. U bent duidelijk een Dreuzel, dus ik zal enig geduld met u hebben. Beantwoord mijn vragen vrijwillig of ik zal er een groot genoeg in scheppen om over te gaan tot een meer directere manier van ondervragen.'

'Ah,' zei Martin, in een poging om zelfvertrouwd over te komen ondanks het feit dat hij zichtbaar trilde. 'U bedoelt iets als in deze lijn.' Hij tastte naar het zakje van zijn overhemd en haalde een klein flaconnetje te voorschijn. James herkende het als degene die de man in zijn hand gehouden had toen hij hem in de drankenkast ontmoette. 'Ja. Ik zie aan uw gezichten dat u weet wat dit is. Ik had er wat tijd voor nodig om het uit te knobbelen. *Veritaserum* inderdaad. Toen ik terugreisde naar mijn kantoor om voorbereidingen te treffen voor een langduriger verblijf hier, mijn apparatuur op te halen en mijn computer in te stellen, deed ik een paar druppeltjes in de thee van een medewerker en ik kon hem het eerste uur niet tot zwijgen brengen. Ik hoorde dingen over hem waarvan ik hoop ze zo snel mogelijk te vergeten, dat kan ik u wel vertellen.'

'U probeerde een onbekende drank uit op een nietsvermoedende persoon?' onderbrak professor Franklin.

'Nou, ik moest toch weten wat het deed? Ik dacht dat een paar druppeltjes geen kwaad konden.' Hij haalde zijn schouders op en tilde de flacon opnieuw ophoog en

keek naar het licht dat er doorheen viel. 'Waarheidsserum. Als het gevaarlijk was geweest zou het niet op een plank gestaan hebben waar iedereen bij kan.'

Professor Anderling's gezicht was wit weggetrokken van woede. 'In deze ruimten vertrouwen wij meer op discipline en respect, dan op kooien en sleutels. Uw vriend heeft inderdaad geluk gehad, dat u niet uw hand gelegd hebt op een fles met Narglepin of Tharffsap.'

'Probeer me maar niet te intimideren,' zei Martin, duidelijk geïntimideerd. 'Ik wilde alleen laten merken dat ik uw truukjes ken. Ik heb jullie gedurende een behoorlijke tijd bekeken en bestudeerd. U zult mij niet zover krijgen dat ik een van jullie dranken drink, of hersenspoelingstruukjes op mij laat uitvoeren. Ik zal uw vragen beantwoorden, maar alleen omdat ik verwacht dat u vragen van mij ook beantwoord.'

Marcel speelde met zijn toverstok. 'En waarom, vraag ik u, gelooft u dat wij niet gewoon een Revalideur binnen brengen, uw geheugen over deze plaats wissen en u ergens op een kruising achterlaten?'

Martin klopte op de kleine microfoon geklemd op zijn kraag. 'Hierom. Mijn stem en alles wat jullie allemaal zeggen, wordt verzonden door mijn telefoon naar een computer in mijn kantoor. Alles wordt vastgelegd. In een klein dorpje nog geen drie kilometer verderop is een filmploeg en een groep van experts op verschillende gebieden, wie ik gevraagd heb mij te assisteren bij mijn onderzoek- '

'Onderzoek!' herhaalde de Directrice ontsteld. 'Absoluut en ondubbelzinnig geen sprake van!'

Martin onderbrak haar. 'Een van die mensen is een agent van de Speciale Politie.'

James voelde een pulserende stilte over de kamer neerdalen na de opmerking over de agent. Hij wist uit de gesprekken die hij opgevangen had tussen zijn Vader en andere hoogwaardigheidsbekleders van het Ministerie, dat het één ding was om een persoon of zonodig een aparte groep te modificeren, maar de dingen konden erg lastig worden als er een Dreuzel van een onderzoeksbureau bij betrokken was.

'Het is belangrijk op goede voet te blijven met mensen op belangrijke plaatsen.' ging Martin verder. 'Ik heb er nogal wat moeite voor moeten doen om een hoog geplaatste agent hier te krijgen, maar ik vertrouw erop, dat dit het soort verhaal is om wederdiensten te vragen. Er is nog geen officieel verzoek gedaan natuurlijk. Er is alleen nieuwsgierigheid omdat er nergens iets bekend is over een gebouw in deze buurt van deze omvang als dit. De zaken liggen zo; als zij over twee uur geen telefoontje van mij ontvangen met instructies hoe met hun materialen op dit terrein te komen, vertrekken ze onmiddellijk naar het kantoor, vinden de opname van dit gesprek en alles wat er tot nu toe met mij gebeurd is en zenden dit uit, hoe en wanneer ze willen. Het zal voor veel mensen absurd zijn, geef ik toe. Een school in een kasteel in niemandsland waar aan kinderen magie wordt geleerd met toverstokken en alles. Maar uw geheim zal bekend zijn. Uw leerlingen zitten hier op deze geheime locatie, maar ze gaan ook wel naar huis, is het niet? En ik durf te wedden dat die huizen lang niet zo goed beschermd zijn als dit. Er zullen onderzoeken zijn, u zult op een of andere manier onthuld worden.'

Professor Anderling's gezicht was zo hard en wit geworden als een grafsteen. Ze staarde alleen naar de magere man in zijn witte shirt. Professor Franklin verbrak de stilte.

'Mijn beste man, u kunt niet overzien wat u vraagt.' Hij nam zijn bril af en ging voor Martin staan. 'Uw plan zal onvermijdelijk leiden naar tot het sluiten van deze school en waarschijnlijk vele als deze. Allen hier en vele, vele anderen zullen hun bron van inkomen verliezen en opleidingen. Nog belangrijker, waar u op aandringt is het herintroduceren van de complete magische wereld in die van de Druzels, ongeacht of deze hier klaar voor is. En waarom, wat hiermee te bereiken? Voor het welbevinden van de mensheid, verwacht ik? Nee, ik denk dat uw verwachtingen veel meer... korte termijn zijn. Alstublieft, denk na voor u doorzet. Er zijn krachten aan het werk waar u geen besef van heeft, hoewel u waarschijnlijk handelt op voorspraak van sommigen van hen. Ik merk dat u geen slecht mens bent, of tenminste niet een *erg* slecht mens. Denk na mijn vriend, voor u een keuze maakt die u in de ogen van generaties zal veroordelen.'

Martin luisterde naar de woorden van professor Franklin en leek ze te overwegen. Toen, alsof hij uit een sufheid kwam zei hij, 'U bent Benjamin Franklin, nietwaar? Hij grijnsde en bewoog zijn wijsvinger naar professor Franklin. 'Ik wist dat u er bekend uit zag! Dat is verbazend. Kijk, ik weet dat u niet in een positie bent om het hier nu over te hebben, maar ik heb twee woorden voor u: exclusief... interview. Denk erover, goed?'

'Meneer Premier,' zei de Directrice met een ijskoude stem. 'U kunt niet verwachten dat wij in een paar minuten beslissingen maken over deze zaken. We moeten hier eerst over praten.'

'Inderdaad,' vulde Marcel aan. 'Zelfs als wij akkoord gaan met uw voorwaarden, zult u zich moeten beraden over onze voorwaarden. Hoe dat van enig voordeel voor ons kan zijn gelet op de enorme schok van wat u wilt ondernemen, weet ik nog niet. Ondanks dat, we hebben tijd nodig.'

'Zoals ik al zei,' antwoordde Martin, die zich veel meer op zijn gemak voelde nu hij in de veronderstelling was het voor het zeggen te hebben. 'U hebt twee uur. Nou ja *bijna* twee uur eigenlijk.'

'Vertel mij dit, meneer Premier,' zei professor Franklin zuchtend. 'Hoe bent u op dit terrein terecht gekomen? Voordat we verder gaan met deze opvoering, moeten wij dit weten.'

Martin zuchtte. 'Hebt u een stoel. Het is nogal een verhaal.'

Marcel trok zijn toverstok. Zonder zijn ogen van Martin af te halen wees hij hem naar een houten stoel in de hoek en liet deze nogal ruw zweven. De stoel schoot naar voren en duwde Martin bijna onderuit. De man plofte onbehouwen op de zitting en de stoel kwakte op de grond.

'Ga door,' zei Marcel, half zittend op een hoek van het bureau van de Directrice. Professor Anderling nam plaats in haar stoel, maar bleef kaarsrecht zitten. Professor Franklin en James bleven staan.

‘Nou, eerst kreeg ik een brief die mij vertelde over deze plek, dat was September vorig jaar,’ begon Martin, die voorover leunde, over een pijnlijke plek wreef en boos naar Marcel keek. ‘De *Van Binnenuit* biedt honderd-duizend pond beloning voor bewijs van paranormale activiteiten en de man die de brief schreef leek te denken dat dit Zweinsteingebouw, hiervoor bewijs kon leveren. Eerlijk, we krijgen duizenden brieven per jaar van mensen die op de beloning uit zijn. Ze stoppen er van alles bij, van wazige foto’s van opgegooide wieldoppen tot boterhammen met gezichten van heiligen erop geschroeid. De *Van Binnenuit* heeft nooit het idee gehad om het geld uit te keren. Ze vinden het leuk om van tijd tot tijd een verhaal over het onbekende in het nieuws te hebben, maar als het over geloven gaat. Velen van hen zijn de meest cynische bende stijfkoppige die je je maar kunt voorstellen.’

‘Ik daar in tegen, ben het soort jongen die dat wel wil geloven. Het was echter niet de manier waarop de brief geschreven was die mijn belangstelling opwekte. Het was het kleine ding dat de afzender erbij gestopt had. Een doosje met daarin iets wat “Chocoladekikker” werd genoemd. Ik verwachtte, dat er waarschijnlijk een nieuwigheidje, als een springende slang of zo, in zou zitten, maar ik hou wel van een geintje en opende het. En, ja hoor, er zat een perfecte kleine chocoladekikker in. Net toen ik hem wilde pakken om hem op te eten, tilde het ding zijn hoofd op en keek me recht aan. Ik liet bijna de doos vallen. Voor ik het doorhad, sprong de kikker uit het doosje zo op mijn bureau. Het was een warme dag en hij was net met de post bezorgd. Dat was maar goed ook, omdat de kleine sodemieter nu een beetje zacht was. Liet kleine chocolade pootafdrukken achter op de artikelen van die nacht. Drie mooie sprongen, toen stortte de kikker in. Ik was bang om hem aan te raken, maar na een poosje had hij nog steeds niet bewogen. Ik nam de tijd om te bepalen dat het gewoon een normale kikker was, bedekt met chocolade. Flauwe grap, ‘t beestje was waarschijnlijk gestikt door dat spul en van de warmte in de doos. Dus ik ging door en pakte het op, en jawel, het ding was enkel chocolade. Goede chocolade ook, moet ik zeggen.’

‘Toch zou ik hier alles over vergeten zijn, om de waarheid te zeggen. Maakt niet uit hoe open je er voor staat, als je geconfronteerd wordt met iets waarlijk specifiek, zijn het toch de vastgeroeste ideeën waardoor je het uitsluit. Als er niet de kleine pootafdrukken op mijn papieren waren geweest, was ik nooit tot hier doorgedrongen. Ik bewaarde ze in de onderste la van mijn bureau en iedere keer als ik ernaar keek, herinnerde ik me de kleine dondersteen die over mijn bureau hupte. Ik kon het maar niet vergeten. Dus stuurde ik een e-mail naar de gast die hem aan mij had opgestuurd. Leuke truuk, vertelde ik hem. Heb je er nog meer?’

‘Hij e-mailed me de volgende dag terug en zegt dat als ik echte truukjes wil zien, ik dan alleen maar het signaal hoeft te volgen dat hij me zal sturen. Inderdaad, de dag daarna komt er een ander pakketje van hem. Een kleintje. Daarin zit alles wat ik nodig heb om het signaal, wat van hier komt, te ontvangen. Het zat er niet in, dat die ongelovige van de leiding me zouden uitrusten met een groep om de afkomst van de springende chocoladekikker te onderzoeken, zelfs als ik hen de kikkerpootafdrukken zou laten zien. Gelukkig had ik nog recht op vakantie, dus besloot ik er alleen op af te gaan. Een beetje kamperen zou me goed doen. Dus ik nam mijn camera mee en pakte een trein.’

‘Om in de buurt te komen was makkelijk genoeg. Ik bracht de eerste nacht door aan de andere kant van het bos en merkte aan het signaal dat ik maar een paar kilometer van de bron af was. De volgende dag stond ik voor de dageraad op. Ik volgde de richting waarvan ik wist dat ik die moest volgen, en inderdaad, iedere keer merkte ik dat ik weer terug was waar ik vandaag komen was. Het leek niet alsof ik ergens gekeerd was of van mijn pad was afgeweken. Het was alsof ik erin geslaagd was om aan de andere kant van het bos te komen, maar dat op een onverklaarbare manier de aarde onder me omgedraaid was. Ik probeerde het met een kompas en die gaf aan dat ik precies op de juiste weg was, totdat ik opeens weer terug naar mijn eigen kampeerplaats liep en de naald draaide als een bezetene rond alsof hij vergeten was waar hij voor diende.’

‘Dit ging zo drie hele dagen door. Ik raakte behoorlijk gefrustreerd, kan ik wel vertellen. Maar ik was ook vastbesloten, omdat ik wist dat iets mij probeerde weg te houden. Ik wilde weten wat. Dus de dag erop, pakte ik het kleine pakketje en bepaalde de coördinaten. Deze keer echter, hield ik het de hele tijd voor me, kijkend naar het knipperende puntje. Snel genoeg, leek het terrein me weg te willen drukken. Ik kwam in een droge rivierbedding terecht, waarvan de wanden te stijl waren om te beklimmen. Ik sloeg af om vervolgens tegen een muur van dode bomen aan te lopen, of een diepe kloof. Alles leek er mee bezig te zijn om me van mijn koers af te brengen. Ik ging halsstarrig door. Ik klom en kroop. Ik baande me een weg door doornen en het dikste kreupelhout wat ik ooit gezien heb. Toen begon zelfs de aantrekkingskracht van de aarde me tegen te werken. Ik voelde telkens alsof de aarde onder me mij ophoog duwde, in een poging me er achterwaarts af te werpen. Dat gebeurde niet echt natuurlijk, maar het was desondanks een angstaanjagende sensatie. Ik werd misselijk en ongelooflijk duizelig. Maar ik volgde mijn richting, kruipend op het laatst.’

‘Toen ineens, was dat gevoel weg. Het bos leek weer normaal te worden, of tenminste wat voor normaal doorgaat in dit gedeelte van het bos. Ik had het gehaald. Tien minuten later kwam ik voor de eerste keer uit aan de rand van de opening met zicht op dit kasteel. Ik was verbijsterd, dat begrijpt u. Maar wat mij nog meer verbaasde dan het kasteel, was de scène waar ik bijna middenin gelopen was.’

‘Daar, op nog geen tien meter voor me, stond de grootste man die ik ooit gezien heb. Hij zag eruit als een beer die geleerd had om rechtop te lopen. Maar toen, naast hem stond...’ Voor het eerst tijdens zijn verhaal pauzeerde Martin. Hij slikte iets weg, duidelijk onder de indruk door de herinnering. ‘Er was iets zo monsterachtigs groot dat ik dacht dat het een soort dinosaurus moest zijn. Het had vier poten, ieder ter grote van een pilaar. Ik keek naar boven en zag wat het feitelijk was, twee creaturen stonden naast elkaar en ze waren beiden menselijk, van de grootste van de twee stak het hoofd boven de boomtoppen. Ik kon hun gezicht niet zien. Ik trok me terug in een schuilplaats, overtuigd dat ze me gehoord hadden, maar dat bleek niet zo te zijn. De kleinere, degene die leek op een lopende beer, sprak tegen de andere twee en die antwoordden, min of meer. Hun stemmen deden de grond trillen. Toen, tot mijn afschuw, draaiden ze zich om en begonnen naar het bos te lopen, in mijn richting. De voet van de grootste kwam vlak naast me neer, schudde de aarde als ontploffing en liet een indruk van ongeveer tien centimeter diep achter. Ineens waren ze weg.’

Martin sloeg een diepe zucht, hij had duidelijk plezier in het vertellen van het verhaal. 'En op dat moment wist ik, dat ik het gevonden had. Het grootste verhaal van mijn leven. Mogelijk het grootste van deze eeuw.' Hij keek in de rondte alsof hij applaus verwachtte. Toen dat uitbleef vervolgde hij, 'De weg terug ging, na mijn eerste bezoek in dit kasteel, een stuk makkelijker. Ik was voorbereid op de tegenslagen die ik op terugweg hierheen tegen zou komen, maar wist toen dat het einddoel haalbaar was en bereikte deze bestemming weer.'

'Er is een klein detail wat u nog niet tot mijn bevrediging hebt uitgelegd,' zei de Directrice koeltjes. 'Dat apparaat waarover u vertelde. Dat was op een of andere manier in staat om naar deze school te wijzen. Ik moet weten wat het is, en hoe het werkt.'

Martin trok zijn wenkbrauwen op, kuchte, en ging rechtop zitten. 'Oh, ja. Dat. Het is behoorlijk in de war sinds ik hier aangekomen ben, maar het behield het signaal. Een eenvoudig GPS apparaat. Euh, neem mij niet kwalijk. U bent waarschijnlijk niet bekend met deze afkorting. Een Global Positioning Systemapparaat. Het laat me weten waar ik ben op iedere plek op aarde, tot op de meter. Erg makkelijk stukje, euh, *Dreuzelmagie*, zo u wilt.'

James sprak voor het eerst nadat ze de kamer binnen waren gekomen. 'Maar hoe wist het de school te vinden? Hoe kan dat apparaat weten waar het is? Het is onvindbaar. Niet op een enkele kaart!'

Martin wendde zich naar hem hij fronste, kennelijk onzeker of hij het de moeite waard vond om James een antwoord te geven. Uiteindelijk, toen hij merkte dat iedereen in de kamer van hem leek te verwachten dát hij zou antwoordden, stond hij op. 'Zoals ik al zei, de coördinaten werden mij opgestuurd. Ze werden aangeboden door iemand van hier. Echt, heel eenvoudig.'

Martin tastte in de zak van zijn spijkerbroek en haalde er iets uit. James wist wat het was voor hij het zag. Hij had het al geweten zelfs voordat hij de vraag gesteld had. Zijn hart zakte naar zijn schoenen.

Martin toonde hen een GameDeck. Het had een andere kleur dan die van Ralph, maar precies hetzelfde model. Hij gooide het zonder veel omhaal op het bureau van de Directrice. 'Draadloos contact voor online competitie, inclusief chat mogelijkheid. Gewoon standaard. Dus, iemand hier met de naam "Austramaddux"?'

‘Dit kun je niet met mij doen!’ riep Martin toen Marcel hem zonder pardon in de Kamer van Hoge Nood zette die er nu uitzag als een nogal aparte cel met een minaret dak compleet met tralies voor het raam, een kruk, een beker water en een korst brood op een bord. ‘Dit is een afschuwelijke gevangenis! Het is een schande!’

‘Zie het als veldonderzoek,’ zei Marcel beleefd. ‘Wij hebben veel te bespreken en na uw verschrikkingen in het bos, dachten we dat u wel een adempauze kon gebruiken. Doe het rustig aan, vriend.’

James die achter Marcel in de gang stond, kon het niet helpen dat hij glimlachte. Martin zag hem, keek hem woedend aan en probeerde langs Marcel te duiken. Marcel trok zijn toverstok zo snel, dat James nauwelijks zijn gewaad zag bewegen. ‘Ik zei,’ herhaalde Marcel met nadruk, zijn toverstok nog net niet op Martin richtend, ‘doe het rustig aan. Vriend.’

James glimlach verdween. Hij had Marcel Lubbermans nog nooit zo fel gezien. Natuurlijk kende James de verhalen van hoe Marcel de kop van Voldemort’s slang Nagini had afgehakt, maar dat was voor James geboren was. Zijn herinnering aan deze man, Marcel, was er een van een zachtaardige figuur, vriendelijk en een beetje onhandig. Nu was Marcel’s stafhand zo strak en doelgericht alsof hij uit graniet was gehouden. Martin knipperde naar Marcel, zag iets in de mans postuur en de uitdrukking op diens gezicht dat hem niet aanstond en bewoog achteruit. Zijn knieholten raakte de kruk en hij ging hard zitten. Marcel stopte zijn toverstok weg, stapte terug in de gang en hij trok de deur van de Kamer van Hoge Nood achter zich dicht. Martin die zag dat de toverstok werd opgeborgen, sprong onmiddellijk op en begon te gillen, maar zijn stem werd gesmoord toen de deur dicht sloeg.

‘Weet u, we hebben kerkers, mevrouw de Directrice,’ zei Marcel op normale toon.

Professor Anderling zag de dichtgeslagen deur, draaide zich op haar hakken en liep levendig door de gang waarop de anderen haar volgden. ‘We hebben ook nog enige antieke martelwerktuigen professor Lubbermans, maar ik geloof dat dit voor dit moment voldoet. We moeten hem vasthouden totdat we bericht ontvangen van het Ministerie van Toverkunst over wat voor keuze we wel of niet hebben voor het dilemma wat meneer Premier ons aangewreven heeft. Ondertussen, meneer Potter, ik moet het u vragen; weet u iets over dat spel ding dat kennelijk deze... *persoon* naar ons toe geleid heeft?’

James slikte, terwijl hij worstelde om bij te blijven met de Directrices tempo. Hij opende zijn mond om te antwoorden, maar er kwam geen geluid uit. ‘Euh, nou...’

Marcel raakte tijdens het lopen James’ schouder aan. ‘We zagen allemaal dat je zo bleek werd als de Maan toen Premier dat GameDecking tevoorschijn haalde. Je keek bijna alsof je het verwachtte. Is er iets, dat je weet wat ons kan helpen, James?’

James besloot dat het geen zin had om te proberen om Ralph in bescherming te nemen. Het was uiteindelijk zijn schuld. ‘Mijn vriend heeft er een. Hij is een eerstejaars als ik, maar van Dreuzelouders. Hij wist niet, dat het gevaarlijk kon zijn om hem hier te hebben. Niemand van ons wist dit. Ik was verrast dat het hier zelfs werkte.’

‘Hij gebruikte hem om te communiceren met iemand in de Dreuzelgemeenschap?’ vroeg Marcel snel.

‘Nee! Voor zover als ik weet heeft hij hem helemaal niet gebruikt! Zodra hij hier was hebben zijn afdelingsmaten hem gezien en hebben ze hem er flink voor op zijn huid gezeten. Het zijn Zwadderaars, dus ze dramden er over door dat het vervalste magische apparaten waren, over hoe het een belediging was voor de puurbloeds en zo.’

De Directrice ging een hoek om, terug naar haar kantoor. ‘Ik neem aan, dat u het hebt over meneer Deeter, ja? Ik ben er zeker genoeg van dat hij niet aan het hoofd van deze specifieke samenzwering staat, hoewel het apparaat van hem er wel voor gebruikt is. Zendt het misschien een soort signaal uit?’

James haalde zijn schouders op. ‘U kunt dat beter aan Ralph vragen, of zelfs mijn andere vriend, Daan. Hij schijnt goed op de hoogte te zijn hoe deze dingen werken. Maar ik denk niet, dat het informatie uit zichzelf doorstuurt. Ralph zei dat iemand anders zijn GameDeck nam en gebruikte. Een andere Zwadderaar denken we. Daan kon ons vertellen, dat er iemand anders een tijd gebruik van had gemaakt en dat die de naam Austramaddux had gebruikt. Ze hadden het spel niet gespeeld, bleek. Ze hebben het kennelijk gebruikt om informatie te verzenden. Mogelijk de coördinaten die deze gast zei te hebben gebruikt om de school te vinden, met gebruik van zijn GSP ding.’

‘Je bent hier heel zeker van, James?’ vroeg Marcel, die achter de Directrice haar kantoor binnen liep. ‘Heb je overwogen dat meneer Deeter misschien dit apparaat op het schoolterrein gebruikt heeft en onbedoeld informatie gedeeld heeft wat hij niet had mogen doen? Is het mogelijk dat het verhaal over de gestolen GameDeck een list is?’

James schudde overtuigd zijn hoofd. ‘Onmogelijk. Niet Ralph. Het kwam niet bij hem op, of bij ons, dat dat ding in staat zou kunnen zijn om mensen hier naartoe te leiden. Hij wist alleen dat het zijn Zwadderaarmaten boos maakte.’

‘We vergeten allemaal een belangrijk ding,’ zei professor Anderling, die zich in een stoel liet zakken. ‘Zelfs als meneer Deeter, of de onbekende gebruiker van het apparaat, probeerden om informatie te delen over deze school met een Dreuzel, zou de Eed van Geheimhouding dat voorkomen.’

Professor Franklin die was achtergebleven in het kantoor om te rommelen met het GameDeck, plaatste het terug op het bureau en staarde ernaar, ogenschijnlijk niet in staat er iets van te kunnen maken. ‘Hoe werkt deze Eed precies, mevrouw de Directrice?’

‘Vrij, rechttoe rechtaan, professor. Iedere student moet de Eed ondertekenen, verklaren, dat ze niet opzettelijk informatie onthullen over het bestaan van Zweinstein aan een Dreuzelindividueel of groep. Als ze dit wel doen, komen de magische onderdelen in actie die dit soort communicatie voorkomt. Dat kan betekenen dat de *Snaternixvloek*, of een andere vloek die het onmogelijk maakt voor die persoon om informatie te delen, actief wordt. In dit geval kunnen we aannemen, dat de gebruiker van het apparaat ervaren heeft dat zijn vingers samen smolten, of verlamming van de

hand, alles om te voorkomen dat ze gevaarlijke informatie werd doorgegeven via of met dit apparaat.'

Professor Franklin luisterde aandachtig. 'Wij gebruiken soortgelijke middelen op Alma Aleron. De verwoording van de Eed moet erg specifiek opgesteld zijn natuurlijk. Geen gaten die ruimte geven voor andere interpretatie. Desondanks lijkt het overduidelijk, dat iemand toch in staat was om dit apparaat te gebruiken om de zeer specifieke informatie over de school door te geven. Ik denk, dat elke van deze speelapparaten is uitgerust met een zender die overeenkomt met het Global Positioning mechanisme waar meneer Premier over sprak. Wie er ook van meneer Deeter's apparaat gebruik heeft gemaakt, was kennelijk in staat om de coördinaten door de sturen van een GameDeck naar een ander. Meneer Premier hoefde enkel die informatie in te voeren op zijn GPS apparaat en deze heel nauwkeurig te volgen. Ondanks meneer Premier's duidelijke Dreuzelachtergrond, maakte dit hem een soort onverwachte Geheim Houder. Hij kan, als hij dit wil, de geheime locatie van deze school met ieder ander delen. Of ze in staat zijn om voorbij de schools onvindbare zone te kunnen komen is echter een andere vraag. Niet iedereen is zo volhardend als hij is. Dit kan verklaren waarom hij onze hulp nodig heeft om zijn gezelschap hier te brengen.'

'We kunnen natuurlijk niet toestaan dat dit gebeurd,' zei Marcel met zijn ogen op de Directrice.

'Ik weet niet zeker of we het kunnen voorkomen,' zei ze bezwaard. 'Onze meneer Premier is inderdaad een extreem volhardend persoon. Hij weet inmiddels genoeg om ons te beschadigen. Zelfs als we ontdekken waar deze groep van hem zich bevindt, hen Modifieren en terug sturen, dan zouden zij de opname vinden die gemaakt is over alles wat meneer Premier tot dusver gezien heeft. Hij zou ontegenzeggelijk terug komen en waarschijnlijk zal het de volgende keer bij hem opkomen om echte camera's mee te nemen dan alleen een telefoon. Ik zie geen andere optie, dan hem toe te staan om met zijn onderzoek verder te gaan en hem hopelijk kunnen overhalen om het niet uit te zenden.'

Marcel schudde zijn hoofd. 'Ik heb er meer vertrouwen in, dat we de meermensen kunnen overhalen om buiten het meer te gaan leven, dan dat we deze snotterende dwaas kunnen overhalen om zijn grote verhaal niet uit te zenden.'

Professor Franklin zette zijn kleine bril goed en keek naar het plafond. 'Natuurlijk zijn er meer, euh, *ongemakkelijkere* methoden om om te gaan met dit soort dingen, mevrouw de Directrice. We kunnen eenvoudig de Imperio Vloek op meneer Premier plaatsen. Op die manier kunnen we het regelen dat hij zijn groep wegstuurt en hem zelfs begeleiden naar zijn kantoor om ervoor te zorgen dat hij de opnamen van zijn bezoek vernietigd. Als dat eenmaal gedaan is kunnen we het geheugen van meneer Premier modifieren zonder angst voor een herhaling.'

Professor Anderling zuchtte. 'Dit is niet het soort beslissing die we zomaar kunnen nemen en eerlijk gezegd ben ik daar blij mee. Het Ministerie van Toverkunst is op de hoogte gebracht van de situatie en ik ben er zeker van dat zij ons binnen het uur informeren over de juiste beslissing. Ik verwacht om direct van je Vader te horen, meneer Potter, op ieder moment.'

Haar woorden waren nog niet weggestorven, of een vrouwenstem kwam vanuit de open haard. 'Gegroet. Dit is een officiële communicatie van het Ministerie van Toverkunst. Kunnen wij er zeker van zijn dat dit een besloten bijeenkomst is?'

Professor Anderling stond op van achter haar bureau en nam plaats bij de open haard. 'Dat is het. Deze bij mij zijn de enige personen op het terrein die op dit moment volledig op de hoogte zijn over wat er aan de hand is, hoewel op dit punt de hele school inmiddels wel zal weten dat we een Dreuzelindividu onder ons hebben. Zijn entree was niet subtiel.'

Het gezicht in de verzamelde kolen van de openhaard keek door de kamer naar Marcel, James en professor Franklin. 'Ik ben ondersecretaris van juffrouw Brenda Schaafsma, medehouder van de Raad van Ambassadeurs Betrekkingen. Wacht op de verbinding.' Het gezicht verdween.

James zag professor Anderling's gezicht een klein beetje verharden toen de ondersecretaris de naam juffrouw Schaafsma noemde. Er gingen een paar seconden voorbij voordat het gezicht van een jonge vrouw in de open haard verscheen. 'Mevrouw Anderling, meneer Franklin en Lubbermans, gegroet. En jonge meneer Potter, natuurlijk.' Een uitnodigende glimlach verscheen op Schaafsma's lippen toen ze tegen James sprak. De glimlach verdween bijna even snel als hij verscheen, alsof het iets was dat ze, als een lamp, aan en uit kon zetten. 'We hebben gesproken over deze situatie die zich bij u voorgedaan heeft en zijn tot een oplossing gekomen. Zoals u zou kunnen raden zijn wij voorbereid op deze onvoorziene gebeurtenissen. Vertel meneer Premier alstublieft, dat hij contact mag zoeken met zijn collegae. Wij vinden, dat er geen andere mogelijkheid is dan hem toe te staan om zijn onderzoek voort te zetten. Echter, alléén meneer Premier wordt toegestaan op Zweinstein en de omgeving totdat een delegatie van het Ministerie aankomt om hen te begeleiden. Wij zullen niet later dan morgenavond arriveren, tegen deze tijd zullen wij alle onderhandelingen met meneer Premier en zijn ploeg op ons nemen.'

'Juffrouw Schaafsma,' zei professor Anderling. 'Wilt u hiermee zeggen, dat het Ministerie het toestaat, dat deze man zijn onderzoek voort mag zetten en het uitzenden naar de Dreuzelwereld?'

'Het spijt me, mevrouw Anderling,' zei Schaafsma liefjes. 'Dat wil ik niet aanbevelen, noch iets anders. U kunt er gerust op zijn, dat we voorbereid om met deze situatie om te gaan, ongeacht de methode die wij kiezen. Ik vind het niet prettig om u lastig te vallen met ieder detail over deze situatie waar u nu gedwongen bent om mee om te gaan.'

De Directrices gezicht werd nogal roze. 'Val mij maar lastig, juffrouw Schaafsma, want ik beloof u, dat de toekomst van deze school en zijn leerlingen nauwelijks een detail is wat ik naast mij neer kan leggen.'

Schaafsma lachte een beetje. 'Mijn beste Minerva, ik verwacht dat de toekomst van Zweinstein, de leerlingen en jezelf zo zeker zijn als altijd. Zoals ik al zei, wij zijn voorbereid op dit soort gebeurtenissen. Het Ministerie is voorbereid.'

'Vergeef me, juffrouw Schaafsma,' onderbrak professor Franklin die een stap naar voren deed. 'Maar, u doet ons geloven dat het Ministerie van Toverkunst

voorbereidingen heeft getroffen voor een Dreuzelonderzoekensverslaggever die doordingt op Zweinstein, te voet, met een cameraploeg gereed, met de bedoeling om de geheimen van de magische wereld uit te zenden naar Dreuzels, wereldwijd.'

Schaafsma begripvolle glimlach verstarde. 'Ik kan u verzekeren, meneer Franklin, dat het Ministerie spoedreactietechnieken heeft voorbereid om om te gaan met een grote variëteit van confrontaties, de specificaties maken niet uit.'

'Ik wil het graag met u oneens zijn, juffrouw. De specifieke van deze situatie onthullen een nogal serieus veiligheidsgat, dat op dit punt door vrijwel iedereen kan worden gebruikt. Deze school kan niet langer beschouwd worden als veilig totdat dit gat wordt aangepakt.'

'Een ding tegelijk, professor. Wij waarderen uw zorgen, maar ik verzeker u, dat wij volledig uitgerust zijn om deze zaak het hoofd te bieden, als u echter meent dat de veiligheid van uzelf en uw staf gevaar loopt, kunnen we mogelijk zorg dragen voor een eerder vertrek. Dit zou voor ons een grote teleurstelling en een verstoring voor de school...'

'Mijn zorgen, juffrouw Schaafsma,' zei professor Franklin koeltjes, terwijl hij zijn bril afzette. 'Zijn voor de veiligheid van iedereen binnen deze muren en voor de veiligheid van de Magische- en Dreuzelwerelden in het algemeen.'

'Opnieuw, zonder te overdrijven,' glimlachte Schaafsma, 'alstublieft, u allen, stel u gerust. Ik, samen met meneer Rombout, zullen morgenavond arriveren. Wij zullen kennis maken met deze meneer Premier en ik heb er vertrouwen in - weet het zeker - dat we een wederzijdse vriendschappelijke regeling kunnen gaan treffen. U hoeft zich verder absoluut geen zorgen te maken.'

'Wat zegt mijn Vader?' vroeg James.

Schaafsma knipperde, kennelijk verwonderd. 'Jouw Vader, James? Wat bedoel je daarmee?'

'Nou, denkt u niet dat hij hier zou moeten zijn, samen met u en meneer Rombout?'

Schaafsma glimlachte haar ondoorgrondelijke glimlach opnieuw. 'Waar, jouw Vader is Hoofd van het Schouwersdepartement, James. Er is, voor zover wij kunnen overzien, geen duistere magie betrokken bij deze onfortuinlijke omstandigheden. Er is geen reden om hem hiermee lastig te vallen.'

'Maar hij heeft al eerder met deze man te maken gehad,' zei Marcel. 'Hij en James hebben hem vorig jaar op het Zwerkbalkveld gezien en hij leidde de zoektocht om hem gevangen te nemen.'

'En dat heeft hij geweldig gedaan,' zei Schaafsma, met haar glimlach vast in haar gezicht. 'Dat was zijn taak op dat moment. Dit echter, zoals u ongetwijfeld niet kunt ontkennen, is een ambassadeurszaak. Harry Potter's vaardigheden zijn gevarieerd, maar een ambassadeur is hij niet. Daarbij, meneer Potter is momenteel met een zaak bezig en kan niet gestoord worden. Wij hebben echter specialisten voor precies dit soort onderhandelingen. Naast mij en meneer Rombout, zijn we bezig om een andere ambassadeur ons te laten vergezellen. Hij is een expert in Dreuzel - Magiezaken. Wij verwachten van hem, dat hij gespecialiseerd is in onze omgang met meneer Premier

en zijn ploeg en zijn vol vertrouwen, dat hij beide partijen zeer goed van dienst kan zijn.'

Professor Anderling wuifde met haar hand. 'Wat zullen wij tot uw aankomst met meneer Premier doen, juffrouw Schaafsma?'

'Maak het hem gemakkelijk. Sta hem toe zijn telefoongesprek te voeren. Anders dan dat, zo min mogelijk.'

'U bedoelt toch niet, dat wij hem toestaan vrijelijk door de school te lopen,' zei de Directrice meer als een vaststaand feit dan een vraag.

Schaafsma leek haar schouders op te halen. 'De schade die hij zou kunnen doen door observeren, is zeker minder dan de schade die hij kan berokkenen wanneer hij wettelijke aantijgingen tegen ons voert. Wij moeten hem voor dit moment behandelen als een gast. Daarbij klonk het, dat hij al het nodige gezien heeft.'

Professor Anderling's gezicht liet geen emotie zien. 'Goed dan. Goedemiddag, juffrouw Schaafsma. Wij zien uit naar uw aankomst morgenavond.'

Schaafsma glimlachte opnieuw. 'Inderdaad, tot dan.'

Het gezicht verdween uit de open haard. De Directrice pakte de pook en pookte gedurende enige tijd in gedachten door de briketten, verstrooide hen zo, dat er geen spoor van het gezicht overbleef. Ze herplaatste de pook, draaide haar rug naar het vuur en zei. 'Onverdraaglijk bureaucratisch gezwam.'

'Het zal me een genoegen zijn om meneer Premier onder te brengen in de Alma Aleron vertrekken,' zei professor Franklin die zijn bril terug opzette. 'Ik wil hem toch graag in de gaten houden. Ik verwacht, dat wij hem genoeg bezig kunnen houden om te voorkomen dat hij nog meer problemen veroorzaakt.'

'Dit bevalt mij helemaal niet,' zei Marcel die nog steeds naar het vuur staarde. 'Harry zou hier moeten zijn. Premier zelf is natuurlijk geen duistere tovenaar, maar er is iets behoorlijk vaags over hoe hij hier gekomen is. Iemand leidde hem hierheen, en die persoon heeft op een of andere manier de Eed van Geheimhouding kunnen omzeilen. Het maakt me niet uit wat Schaafsma zegt, ik zou me een stuk beter voelen als er een behoorlijke Schouwer naar zou kijken.'

De Directrice opende de deur. 'Voor dit moment is het uit onze handen. Professor Franklin, uw idee is zo goed als ieder ander. Laten wij meneer Premier begeleiden naar de Alma Aleron vertrekken. En ondanks wat juffrouw Schaafsma mag geloven, ik vind het voor ons aan te raden om de komende vier-en-twintig uur meneer Premier erg bezig te houden. Hoe minder tijd hij heeft om de school te verkennen, hoe beter. Meneer Potter, wilt u weer deel gaan nemen aan uw lessen. En hoewel ik verwacht, dat ik niet van u kan vragen om er niet over te spreken met meneer Wilstra en meneer Deeter, zou ik het op prijs stellen als u er met niemand anders over wilt praten. In het bijzonder Ted Lupos of Noah Mooyman.'

Toen James de volwassenen uit het kantoor volgde, sprak een zachte stem tot hem vanaf de muur. 'Gaat morgen een drukke dag worden, Potter.'

James stopte en keek naar het portret van Severus Sneep, er niet helmaal zeker van wat hij hiermee bedoelde. 'Ik denk het. In ieder geval voor de Directrice en iedereen.'

Sneep's zwarte ogen doorboorden hem. 'Zeg eerlijk, Potter: ben je er nog steeds overtuigd van dat Tabitha Kraaieveld in het bezit is van de staf van Merlijn?'

'O,' zei James. 'Kijk, zeg wat u wilt, maar het blijft logisch. We gaan op een of andere manier de staf van haar afpakken!'

Sneep sprak haastig. 'Wees geen dwaas, Potter. Lever in wat je hebt. Geef het aan de Directrice. Je ziet toch wel hoe gevaarlijk het is om de mantel te houden, helemaal nu!'

James knipperde 'Waarom? Wat gebeurt er nu? Heeft het iets te maken met die Premier gast?'

Sneep keek James hopeloos aan. 'Je ziet het dus *niet*,' zuchtte hij. 'Er is een heel goede reden waarom jouw Vader, saai als hij is, wordt weggehouden bij de delegatie die morgen arriveert. Er zijn binnen de muren van het Ministerie ook leden van het Progressieve Element, hoewel ze zich niet zo noemen. Schaafsma is daar een van. Rombout kan er ook een zijn, maar hij heeft niets in te brengen. Of ze maakt goed gebruik van een erg verdachte toevalligheid, of dit is van begin af aan haar plan geweest.'

'Wat? Wat is haar plan?' vroeg James die zijn stem liet dalen en dichter naar het portret stapte.

'De details zijn onbelangrijk. Wat belangrijk is, dat, tenzij je de mantel van Merlijn heel veilig stelt vóór morgennacht, alles zeer waarschijnlijk verloren zal gaan.'

'Maar die *is* veilig,' antwoordde James. 'Wij hebben hem al te pakken. Dat weet u. We moeten nu de staf van Merlijn pakken.'

'Vergeet de staf!' siste Sneep woedend. 'Jullie staan het toe dat jullie gemanipuleerd worden! Als ik maar de geringste hoop had dat jij iets beter zou zijn dan je Vader was, had ik je al lang Occlumentie geleerd. Als ik je vertel, dat je de mantel veilig moet stellen, bedoel ik, dat je hem moet overdragen aan hen die weten hoe hem vast te leggen, niet te verbergen. De vijand heeft de andere twee relieken. De mantel *verlangt* met hen samengebracht te worden. Jij zult niet in staat zijn om dat te voorkomen, Potter. Wees niet de arrogante dwaas die je Vader was!'

James fronste. 'Mijn Vader was *nooit* de arrogante dwaas, die u denkt dat hij was en ik ben dat ook niet. Ik hoef niet naar u te luisteren. Trouwens, morgen is nog niet de groepering van de planeten, dat is de volgende nacht. Daan vertelde me dat.'

Sneep grinnikte boosaardig. 'Zo goed van vertrouwen jullie twee. Waar, vraag ik u, krijgt meneer Wilstra zijn informatie?'

'Hij zit in de Planetenstelsel Club,' antwoordde James boos. 'Madame Delacroix heeft iedereen in de club gebruikt om haar te helpen het exacte moment van de groepering te bepalen.'

'En is het nooit bij je opgekomen, dat ze opzettelijk de informatie veranderde om iedereen net genoeg te misleiden die te onwetend is om dit op te merken. Ze weet al

sinds een jaar de *dag* van de groepering. Ze had alleen hulp nodig om het juiste uur te bepalen. Zelfs jij hebt gemerkt, dat ze betrokken is bij het Merlijnplan. Verwacht je dat zij het wenselijk zou vinden om tientallen sterrenkijkende leerlingen rond te zien dolen over het terrein, juist op die nacht waarop zij van plan is om weg te glippen om de terugkeer van de meest gevaarlijke tovenaars van alle tijden te organiseren?

James voelde zich erg dom. Natuurlijk zou ze dat niet willen. Hij had hier gewoon niet aan gedacht. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar wist niets te bedenken. Sneep ging door. 'Ze heeft jullie allemaal met precies één dag misleid. Het fenomeen Hal der Oudste' Kruisen zal niet op Donderdagnacht plaatsvinden, maar op Woensdag. Morgen, Potter. Je bent bedrogen en je wordt nog steeds bedrogen, er is geen tijd voor nog meer waanideeën of hoogmoed, je moet de mantel overdragen. Als je dit niet doet zul jij *falen* en je vijanden *slagen* in hun plan.'

'James?' Het was Marcel. Hij stak zijn hoofd door de Directrices deuropening. 'We waren je kwijt leek het. Ben je iets vergeten?'

James hersenen werkte op volle kracht. Hij staaarde naar Marcel alsof die er gedurende een paar seconden niet was en kwam weer tot zichzelf. 'Euh, nee. Nee, sorry, ik dacht alleen... hardop.'

Marcel keek naar het portret van Sneep. Sneep zuchtte en sloeg zijn armen over elkaar. 'Vooruit Lubbermans, neem de jongen mee. Ik heb niets aan hem.'

Marcel knikte. 'Kom mee, James. Je hebt nog tijd om je middaglessen te volgen als je opschiet. Ik zal met je meelopen en je verlate aankomst uitleggen.'

James volgde Marcel uit de kamer, hij dacht na over wat Sneep hem verteld had. Ze hadden maar één dag, één dag, om de staf van Tabitha af te pakken. Een dag voor de Hal der Oudste' Kruising en het was precies dezelfde dag, dat Schaafsma zou komen om het probleem rond Premier aan te pakken. Terwijl hij de draaiende trap afliep en uitkwam in de gang eraan, daagde het bij James, dat Sneep het over een ding bij het rechte eind had: morgen zou inderdaad een heel drukke dag worden.

16. De Ramp van Merlijn's Staf

De volgende morgen gingen James, Ralph en Daan de Grote Zaal in om te ontbijten en liepen bewust naar het einde van de Griffioendortafel.

'Weet je het zeker?' vroeg Ralph, terwijl ze door de zaal liepen. 'Hierna is er geen weg meer terug, weet je.'

James perste zijn lippen op elkaar maar gaf geen antwoord. Ze schoven aan bij Noah, Ted en de rest van de Gremlins, die allen samenzweerderig bij elkaar zaten.

'Ah, precies de juiste man,' kondigde Ted aan toen James zich tussen hem en Sabrina perste. 'We zijn net een weddenschap aan het maken over waarom je ons hier tijdens het ontbijt allemaal wil ontmoeten. Noah denkt, dat je officieel opgenomen wilt worden bij de Gremlins, in dat geval hebben we een serie gruwelijke uitdagingen om te voltooien voor je. Mijn favoriet is degene waar je Sabrina's oude pyjama aantrekt en door de school rent, terwijl je het Zweinsteinschoollied op de toppen van je longen zingt. Er is nog veel meer, hoewel naar mijn smaak Gerard's uitdagingen iets teveel gebruik maken van slakken en mosterd.'

James grimaste. 'Om de waarheid te zeggen, de reden waarom ik jullie wil spreken is dat Ralph, Daan en ik iets aan *jullie* willen vragen.' Het strekte de Gremlins tot eer

dat ze niet verrast waren. Ze leunden gewoon een beetje naar voren en bleven dooreten. James wist niet precies waar te beginnen. Hij was die ochtend wakker geworden met de conclusie dat zij alleen, hij, Ralph en Daan er niet in één dag in zouden kunnen slagen de Staf van Merlijn van Tabitha af te pakken. Ze hadden geen plan. Het portret van Sneep was wel van enig nut geweest, maar Sneep geloofde niet eens dat Tabitha Kraaieveld de staf had. Dus aan wie zouden ze het kunnen vragen? Hij reageerde op zijn eerste idee. Hij kon het vragen aan de groep mensen die experts waren in de fijne kunst van chaos en wanorde. Het zou teveel tijd in beslag nemen om aan Ted en zijn groep Gremlins alles uit te leggen, en zelfs als het zou kunnen, konden ze alsnog besluiten om niet te helpen, maar het was hun laatste hoop. James zuchtte diep en staaarde naar zijn glas pompoensap. ‘Wij hebben jullie hulp nodig om iets te... *lenen.*’

‘Iets *lenen?*’ herhaalde Noah met een mond vol toast. ‘Wat? Geld? Een kopje suiker? Een behoorlijke knipbeurt? Klinkt niet helemaal of je óns daar voor nodig hebt.’

‘Stil, Mooyman,’ zei Ted zacht. ‘Wat is het dat je wilt “lenen”, James?’

James nam een diepe hap lucht en zei toen eenvoudig. ‘Tabitha’s bezem.’

Gerard hoestte in zijn sap. Alle andere Gremlins keken met open gesperde ogen naar James. Alle, behalve Ted. ‘Maar waarvoor?’ vroeg Sabrina zachtjes. ‘Voor de wedstrijd tussen Ravenklauw en Zwadderich vanavond? Is dat het? Wil je de kansen voor Zwadderich verknallen? Ik geef toe, dat er iets heel erg verdachts aan die bezem van haar is, maar valsspelen klinkt niet als iets voor jou, James.’

‘Nee! Het heeft helemaal niets met de wedstrijd te maken,’ zei James en zakte in elkaar. ‘Er is zoveel om uit te leggen. En over sommige dingen mag ik niet eens praten. Professor Anderling vroeg dat aan me.’

‘Vertel ons dan zoveel als je mag,’ zei Petra.

‘Goed. Ralph, Daan helpt me als dat nodig is. Vul aan wat ik vergeet. Het zal jullie behoorlijk gestoord in de oren klinken, maar hier komt ie.’ Met z’n drieën legde ze het hele verhaal van Merlijnsamenzwering uit, van de eerste glimp van de vorm van Madame Delacroix op het meer, tot het avontuur bij de Grot Bewaar en Ralph en James’ mysterieuze ontmoeting met de griezelige Dryad die de mantel van Merlijn eiste. Ze moesten toen een stuk terug en uitleggen hoe ze de mantel van professor Jackson te pakken hadden gekregen. James maakte zich zorgen, dat het verhaal zo van de hak op de tak klonk dat de Gremlins het niet zouden kunnen volgen. Ted luisterde gedurende het hele verhaal geboeid, slechts etend en kijkend naar degene die sprak. De rest van de Gremlins vroegen hier en daar verduidelijking en reageerde met een mix van ongeloof, verbazing en spanning.

‘Jullie hebben al het hele jaar aan dit hele plan gewerkt en vertellen er nu pas van?’ vroeg Gerard met samengeknepen ogen.

‘Zoals ik al zei, professor Anderling waarschuwde ons om niemand iets over de Grot Bewaar te vertellen,’ zei James oprecht. ‘En we maakten ons zorgen dat jullie de rest niet zouden geloven. We vonden het moeilijk om het allemaal zelf te geloven. Tenminste voor een tijdje. Dus wat denken jullie?’

‘Ik ben in de war,’ zei Sabrina met een frons. ‘Het lijkt allemaal nogal aan elkaar geplakt. Het is één ding om Wemel’s vuurwerk tijdens het debat af te steken, maar het is iets héél anders om de bezem te stelen van een van de meest prominente, en eerlijk gezegd, engste heksen van school. Dat is pure diefstal, weet dat wel.’

‘Het is alleen diefstal, als wat we verteld hebben gelogen is,’ redeneerde Daan. ‘Als Tabitha’s bezem de staf van Merlijn is, dan is hij niet echt van haar, toch? Ik weet niet van wie die is, maar dat maakt niet uit, *zij* moet hem zelf van iemand gestolen hebben.’

Gerard was niet overtuigd. ‘Zelfs als dat zo is zijn wij de enige die dat weten. Als ze ons de Directrices’ kamer insleurt en stelt dat wij haar bezem gestolen hebben, wat zeggen we dan? Dat maakt niet uit, want zij heeft de bezem zelf ook gestolen van iemand, van wie, dat weten we niet. Daarbij, de bezem is eigenlijk de magische staf van de machtigste tovenaars ooit, dus we doen de wereld eigenlijk een groot plezier door hem van Kraaieveld te hebben afgepakt! *Dat* zal vliegen als een dooie uil!’

‘Nou, waarom niet?’ onderbrak Ralph. ‘Als het waar is, is het waar.’

‘En dát uit de mond van een Zwadderaar,’ zei Noah met een scheve grijns.

‘Wat bedoel je dáár mee?’ zei Ralph die zijn onderkin naar voren stak.

James schudde zijn hoofd. ‘Het is goed, Ralph, hij zit je op te fokken. Het punt is, ja, zelfs als het waar is kunnen we dat mogelijk niet bewijzen. Ik ga niet vertellen, dat we hier door niet in de problemen gaan komen. Ik kan alleen vertellen dat *als* het waar is, dan is het naar het kantoor van de Directrice gesleurd worden en beschuldigd worden van diefstal, de minste van onze problemen. Ik kan niet van jullie vragen om je ermee te bemoeien als jullie dat niet willen. Het is link. We kunnen in een hoop problemen komen. We kunnen ondanks onze beste inspanning zelfs falen.’

‘Ho, ho, wacht even een moment,’ zei Noah. ‘Je praat wel tegen de Gremlins.’

Petra ging rechtop zitten en keek de groep rond. ‘Het is zo, als James, Daan en Ralph het mis hebben, weten we dat morgen. Als we inderdaad Kraaieveld’s bezem *lenen*, dan kunnen we hem op een of andere manier terug geven, mogelijk anoniem. Geen schade, geen straf. Iedereen zal denken dat het een Zwerkbalgrap was, oké? Maar als het verhaal waar is en de bezem in werkelijkheid de Staf van Merlijn is, dan zal niemand iemand naar de Directrice sleuren.’

‘Waarom niet?’ vroeg Sabrina geïnteresseerd.

‘Omdat Tabitha dan heel andere zorgen heeft,’ zei Noah bedachtzaam. ‘Als ze onderdeel is van een grote Merlijnsamenzwering en de staf niet kan produceren, heeft ze serieus problemen met haar medeboeven. Dat soort mensen is niet erg vergevingsgezind, weet je. Misschien zien we haar wel nooit meer.’

‘Blijven hopen,’ mompelde Petra.

Ted nam het woord. ‘Kijk eens, allemaal. Dit is allemaal goed en wel, maar voor wat mij betreft is er maar één ding waar het om gaat. Kunnen we James vertrouwen? Ik ken Daan en Ralph hier niet zo goed, maar ik ben opgegroeid met James. Hij was soms een weezinwekkend kleine klier, maar hij is altijd eerlijk geweest. Daarbij, hij is

de zoon van mijn PeetVader. Jullie kennen hem nog wel, toch? Ik durf het risico voor hem wel te nemen. Niet omdat hij familie is, maar omdat hij een Potter is. Als hij zegt, dat het een strijd is waard om te strijden, ben ik geneigd hem te geloven.'

'Goed gesproken, maat,' zei Noah ernstig, en gaf Ted een klap op zijn rug. 'En daarbij, laten we niet vergeten, dat we er een goed gevoel aan over houden als we Tabitha Kraaieveld in de maling kunnen nemen.'

'En misschien het evenwicht terug brengen in de Zwerkbalwedstrijd vanavond,' voegde Sabrina toe.

'En op een of andere manier haar bezem vanonder haar grijpen wanneer ze lekker hoog in de lucht hangt!' grijnsde Gerard gemeen.

'Dat is wat ik ook zei!' riep Daan.

'Jullie zijn beiden gestoord,' zei Petra afwijzend. 'Jullie zijn zo slecht als zij.'

'We willen haar niet *om* leggen,' weerlegde Daan met een gekwetste stem. 'We willen haar alleen maar dertig meter in doodsangst zien vallen. Beylach zou haar op het laatste moment laten zweven, net zoals de Ralphinator met James deed. Eerlijk, denk je dat we monsters zijn?'

'Goed, zijn we het eens?' vroeg Ted aan de groep. Iedereen knikte en mompelde instemmend.

'Dat is geweldig en zo,' zei Ralph. 'Maar hoe gaan we het aanpakken?'

Ted leunde achterover en staarde wrijvend over zijn kin naar het betoverde plafond van de Grote Zaal. Langzaam, begon hij te glimlachen. 'Weet iemand van jullie wat voor weer er voor vanavond verwacht wordt?'

Er was maar weinig dat de groep moest doen aan voorbereidingen. Na het middagmaal gingen Sabrina en Noah naar de kelder om met de huiselven te praten. James en Ted, die deze middag beide een tussenuur hadden, gebruikte hun tijd om in de bibliotheek enkele enorme boeken over Atmosfeer- en Weerbezwoeringen te bestuderen.

'Dit is eigenlijk meer iets voor Petra,' jammerde Ted. 'Als ze de hele middag niet druk zou zijn met Voorspellingen en Runen zouden we hier zó klaar mee zijn.'

James nam zijn notities nog eens door. 'Zo te zien hebben we wat we nodig hebben, toch?'

‘Ik denk het,’ antwoordde Ted luchtig, enkele pagina’s om slaand. Een minuut later keek hij op naar James. ‘Het was best moeilijk voor jou om ons om hulp te vragen, is ‘t niet?’

James keek naar Ted en toen door een raam naast hem. ‘Een beetje, ja. Ik wist niet of ik het jullie uit kon leggen. Ik was er niet zeker van of iemand het zou geloven.’

Ted fronste. ‘Is dat alles?’ drong hij aan.

‘Nou...,’ begon James en stopte toen. Hij wriemelde met zijn veer. ‘Nee, ik denk het niet. Het leek mij dat... dat het iets was waarvan verwacht werd dat ik het alleen zou doen. Ik bedoel, met Daan en Ralph’s hulp, natuurlijk. Zij waren er van het begin af aan al bij. Maar toch. Ik rekende erop, dat wij drieën in staat zouden zijn om het voor elkaar te krijgen. Wij zouden het laten lukken. Het voelde een beetje als... ‘Hij stopte, ontdekte wat hij wilde gaan zeggen en was hier verrast over.

‘Als wat?’ vroeg Ted.

James zuchtte. ‘Als falen. Alsof de wij het niet zelf konden doen, we zouden hebben gefaald.’

‘Jullie drieën. Zoals jouw Vader en Oom Ron en Tante Hermelien, bedoel je.’

James keek scherp naar Ted. ‘Wat? Nee... nee,’ zei hij, maar was daar opeens niet zo zeker van.

‘Ik bedoel alleen,’ reageerde Ted, ‘het is logisch. Dat is zoals je Vader het deed. Hij was er goed in om de verantwoordelijkheid van de wereld op zich te nemen en die last met niemand te delen. Hij, Ron en Hermelien. Er waren altijd een heleboel mensen in de buurt die klaar stonden en bereid waren om te helpen, en soms deden ze dat, maar niet voordat ze bijna gedwongen waren om in actie te komen.’ Ted zuchtte.

‘Je klinkt als Sneep,’ zei James die zijn stem neutral hield. Hij voelde zich opeens oncomfortabel kwetsbaar.

‘Nou, misschien heeft Sneep soms gelijk,’ zei Ted zachtjes. ‘Zelfs al was hij meestal een vette oude zeurkous.’

‘Jep, nou, hij kijkt het maar,’ zei James, verrast omdat hij zijn ogen voelde prikken. Hij knipperde het weg. ‘Hij was een grote hulp, hè? Rondsnuffelend, aan beide kanten werken, nooit duidelijk maken aan iemand waar zijn loyaliteit echt lag tot het te laat was. Ik kan het mijn Vader niet kwalijk nemen, dat hij hem niet vertrouwde. Dus ik vertouw hem ook niet. Misschien deed mijn Vader het meeste van het gedoe met alleen Tante Hermelien en Oom Ron. Dat was alles wat hij nodig had, toch? Zij wonnen. Hij vond twee mensen die hij met alles kon vertrouwen. Nou, ik vond ze ook. Ik heb Ralph en Daan. Dus misschien dacht ik, dat ik zo goed kon zijn als mijn Vader. Dat ben ik echter niet. Ik had hulp nodig.’ Er was nog meer dat James wilde zeggen, maar hij stopte, onzeker of hij door moest gaan.

Ted keek in gedachten James langdurig aan, leunde toen naar voren en rustte met zijn elleboog op de tafel. ‘Moeilijk hè, om in de schaduw van je Vader te leven?’ zei hij. James gaf geen antwoord. Een moment later ging Ted door. ‘Ik heb mijn Vader nooit gekend, hij stierf hier, op het schoolterrein. Hij en mijn Moeder, beide. Ze waren erbij

in de Slag om Zweinstein, weet je. Je zou denken, dat het moeilijk zou zijn om een hekel te hebben aan mensen die je nooit gekend hebt, maar dat kan. Ik neem het ze kwalijk dat ze stierven. Soms heb ik een hekel aan ze, omdat ze hier waren. Ik bedoel, waar dachten ze aan? Beide deelnemen aan een grote slag, hun kind thuis achterlatend. Noem je dat verantwoordelijk? Ik zeker niet!' Ted keek uit het raam zoals James dat even daarvoor gedaan had. Toen zuchtte hij. 'Nou ja, meestal ben ik toch trots op ze. Iemand zei eens; als je niets hebt om voor te sterven, leef je niet echt. Mam en Pap hadden iets om voor te sterven en dat deden ze. Ik verloor hen, maar ik heb een nalatenschap van hen. Een nalatenschap is ook wat waard, vind je niet?' Hij keek opnieuw over de tafel, James onderzoekend aankijkend. James knikte, niet zeker wat te zeggen. Ted haalde zijn schouders op. 'De reden waarom ik erover begin, is mijn Vader, hij heeft me nog iets achter gelaten.'

Ted zweeg bijna een minuut, nadenkend, kennelijk overlegend met zichzelf. Tenslotte sprak hij weer. 'Pap was een weerwolf. Zo simpel is het. Dat wist je niet, toch?'

James probeerde niet te laten zien dat hij hier erg geschrokken door was, hij hield zijn gezicht in de plooi. Hij wist, dat er iets geheimzinnigs geweest was met Remus Lupos, iets wat nooit uitgelegd was aan hem, of gewoon gezegd. Alles wat James zeker wist, was dat Lupos een goede vriend van Sirius Zwart, James Potter de eerste, en een man met de naam Peter Pippeling, die uiteindelijk iedereen verraden had, geweest was. James wist dat Lupos als leerkracht terug gekomen was naar Zweinstein, toen zijn Vader op school zat en dat Lupos aan zijn Vader geleerd had om een Patronus op te roepen. Wat het geheim van Remus Lupos geweest was, het kon nooit iets verschrikkelijk ernstigs zijn geweest, had James geredeneerd. Hij had gedacht, dat Ted's Vader een poosje in Azkaban gezeten had, of dat hij eens, toen hij jong was, in contact was geweest met de Duistere Kunsten. Het was nooit bij James opgekomen dat Remus Lupos een weerwolf was geweest.

Ondanks het feit dat James zijn schok wilde verbergen, zag Ted het op zijn gezicht en knikte. 'Jep. Nogal een geheim was dat. Jouw Vader vertelde me het hele verhaal zelf, een paar jaar geleden, toen ik oud genoeg was om het te begrijpen. Mijn Oma praat er nooit over, zelfs nu niet. Ik denk dat ze bang is, niet zozeer over wat was, maar... nou ja, wat kan zijn.'

James was een beetje bang om het te vragen. 'Wat kan er zijn, Ted?'

Ted schudde zijn hoofd. 'Je weet hoe het is met weerwolven. Er zijn twee manieren om er een te worden. Je wordt er door een gebeten of je kunt er als een geboren worden. Niemand weet natuurlijk precies wat er gebeurt wanneer alleen je Moeder of je Vader een weerwolf is. Jouw Vader zei, dat mijn Vader behoorlijk overstuur was toen hij er achterkwam dat Mam een baby zou krijgen. Hij was bang, snap je? Hij wilde niet, dat het kind op hem zou lijken, om op te groeien als een verstoteling, vervloekt en gehaat. Hij dacht, dat hij nooit zou trouwen met Mam omdat zij kinderen wilde, maar hij was bang dat hij de vloek over zou dragen. Nou, toen ik geboren werd, denk ik dat iedereen een zucht van opluchting slaakte. Ik was normaal. Ik heb zelfs mijn moeders Transformagieding. Ze vertelden me dat ik als een baby altijd de kleur van mijn haar veranderde. Ze bleven lachen, vertelde Oma. Ik kan dat nog steeds en

een paar andere dingen ook. Normaal gesproken doe ik dat niet. Als je eenmaal bekend bent met dit soort dingen is het moeilijk om op een andere manier je naam te maken, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik hoop, dat mijn Vader met een beter gevoel over mij stierf. Hij stief in de wetenschap, dat ik normaal was, min of meer. Daar ben ik blij om.' Ted staarde weer uit het raam. Hij haalde diep adem en keek terug naar James. 'Oom Harry vertelde me hoe jouw grootVader James, Sirius Zwart en Pippeling met mijn Vader optrokken als hij veranderde, hoe zij veranderden in diervormen en hem vergezelden op het platteland in het licht van de volle maan, hem beschermend voor de wereld, en de wereld voor hem. Ik begon zelfs te denken, dat het allemaal avontuurlijk en romantisch was, net als die suffe Dreuzels die de weerwolfverhalen lezen waar de weerwolven allemaal knap en verleidelijk en mysterieus zijn, ik begon bijna te wensen dat ik dat weerwolfgedoe achteraf *wel* had. En toen...' Ted wachtte en worstelde voor een moment met zichzelf. Toen hij doorging begon hij zachter te praten. 'Nou, het is zo, niemand weet hoe dat weerwolfgebeuren werkt, of wel? Ik heb er nooit bij stil gestaan. Maar toen, vorig jaar... vorig jaar, begon ik last te krijgen van slapeloosheid. Niet bijzonder, goed? Behalve, dat het geen gewone slapeloosheid was. Ik kon niet slapen, maar niet omdat ik niet moe was of zo. Ik was... ik was...' Hij wachtte opnieuw en leunde terug in zijn stoel en staarde naar de muur bij het raam.

'Hé,' zei James die zich nerveus en verlegen voelde, al wist hij niet precies waarom, 'je hoeft het me niet te vertellen. Vergeet het. Geen probleem.'

'Nee,' zei Ted die zijn blik naar James stuurde. 'Ik moet je dit vertellen. Voor mij net zo goed als voor jou, omdat ik het nog aan niemand anders verteld heb, zelfs niet tegen mijn Oma. Ik denk, dat als ik het niet aan iemand vertel ik het helemaal krankjorum wordt. Zie je, ik kon niet slapen omdat ik zo'n *honger* had. Ik had kramp van de honger! Ik lag de eerste keer dat het gebeurde in bed, zei tegen mezelf dat dit idioot was. Ik had een uitgebreide maaltijd en alles gehad, net als normaal. Maar wat ik mezelf ook vertelde, mijn maag bleef me zeggen dat het eten nodig had. En niet zomaar iets. Ik wilde vlees. Rauw vlees. Vers-van-het-bot vlees. Snap je waar ik naar toe wil?'

James begreep het. 'Het was...,' begon hij en schraapte zijn keel. 'Het was volle maan?'

Ted knikte grimmig en langzaam. 'Uiteindelijk viel ik in slaap. Maar sinds die keer is het erger geworden. Aan het eind van het laatste school jaar begon ik tenslotte naar de keukens te sluipen onder de Grote Zaal, waar de elven werken. Ze hebben een grote vleeskast daar. Ik begon om... nou, je weet wel. Ik at. Het is nogal een zootje dan.' Ted huiverde en leek het van zich af te schudden. 'In ieder geval, het punt is, kennelijk heb ik dat weerwolfding niet overgeslagen. Mijn Vader gaf mij *zijn* schaduw om mee te leven! Ik neem het hem niet kwalijk. Voor wat ik weet zal het niet erger worden dan dit. En zo erg is het niet. Het helpt me om genoeg energie op te bouwen voor het Zwerkbalseizoen. Maar het is... beangstigend, een beetje. Ik weet nog niet hoe ermee om te gaan. En ik ben bang om het aan iemand te vertellen. Mensen...,' Ted slikte en keek indringend naar James, 'mensen reageren niet best op weerwolven.'

James wist niet of hij het hier mee eens moest zijn of niet. Niet omdat het niet waar was, maar omdat hij niet zeker wist of Ted deze bevestiging ook nog eens nodig had.

‘Mijn Vader kan je helpen wed ik,’ zei James. ‘En ik ook. Ik ben niet bang voor je, Ted, zelfs al ben je een weerwolf. Ik heb je mijn hele leven gekend. Misschien kunnen we, je weet wel, er mee omgaan zoals jouw Vader en zijn vrienden. Hij had *zijn* James Potter om hem te helpen en jij hebt de jouwe.’

Ted glimlachte, en het was een grote, oprechte glimlacht. ‘Je bent een kei, James. Ik zou je niet graag opeten. Leer hoe je je kunt veranderen in een grote hond, zoals Sirius deed, misschien is een weerwolf zijn dan niet zo erg als het lijkt, met jij die naast me draaft. Maar ik vergeet bijna waarom ik dit verteld heb.’ Ted leunde naar voren en keek heel serieus. ‘Jij hebt de schaduw van jouw Vader om naar te groeien, net als ik. Maar ik kan niet kiezen of ik mijn Vader aardig vind of niet. Jij wel. Het is geen vloek, James. Jouw Vader is een geweldige man. Neem de stukjes van wie hij is en wat je waard vind om te zijn, en wees als deze, als je wilt. De andere dingen, nou, dat is jouw keus, is het niet? Doe er wel, of niet iets mee. Dat zijn de dingen waar je kunt kiezen om zelfs beter te zijn. Jouw Vader vroeg niet vaak om hulp, hè? Maar dat is niet omdat hij het niet nodig had. Het feit dat jij om hulp vroeg verteld mij niet dat je slechter bent dan hem. Het verteld me, dat jij iets geleerd hebt wat hij nooit leerde. Dat is jij die jij bent, niet een kopie van je Vader. Ik denk, dat dat best wel oké is als je het mij vraagt. En niet alleen omdat het betekent dat ik mag helpen om Tabitha Kraaieveld het leven zuur te maken.’

James was sprakeloos. Hij staaarde alleen maar naar Ted, onzeker wat te voelen of te denken, niet zeker of wat Ted hem zei waar was of niet. Hij wist alleen, dat het hem verraste en op een goede manier nederig maakte om Ted te horen zeggen wat hij zei. Ted sloot met een luide klap het enorme boek wat voor hem lag.

‘Kom op,’ zei hij terwijl hij opstond en de boeken verzamelde. ‘Help me om deze naar de leerlingenkamer te brengen zodat Petra er vóór de wedstrijd naar kan kijken. Zij zal me moeten helpen om dit goed te doen, of we zijn op zeker verloren. Over een uur is het avondeten en daarna zullen we de rest van de avond behoorlijk bezig zijn. Als je begrijpt wat ik bedoel.’

De middag van de laatste Zwerkbaldwedstrijd van het seizoen was fris en mistig, bedekt met een deken van onrustige, grijze wolken. Stil en ongebruikelijk rustig bewogen de Gremlins zich door de tunnel achter het standbeeld van St. Lokimagus - Constant Productief. Toen ze de trappen die naar de binnenkant van de materialenshuur leidde bereikten, vertraagde Ted en ging op zijn tenen verder. Beylach had waarschijnlijk de Zwerkbalkist al uit de schuur opgehaald, maar het kon

geen kwaad voorzichtig te zijn. Ted gluurde rond in de kleine ruimte, zag enkel een paar stoffige planken en een aantal kapotte bezems, en wenkte toen de anderen om hem te volgen.

‘Helemaal leeg. We zullen hier veilig staan nu dat Beylach weg is. Hij is de enige die de schuur gebruikt.’

Ralph klom de trap op en keek voorzichtig in het rond. James herinnerde zich dat Ralph de nacht toen de Gremlins en hij de geheime tunnel gebruikt hadden om de Waket te liften, er niet bij was geweest.

‘Het is een magische tunnel. Hij werkt maar één kant op,’ fluisterde hij naar Ralph. ‘Wij kunnen er door terug, omdat het de weg is waardoor we gekomen zijn, maar iedereen anders zal alleen de lege schuur aantreffen.’

‘Vet,’ ademde Ralph betekenisvol. ‘Goed om te weten.’

James, Ralph en Sabrina drukten zich tegen de achterkant van de schuur om door het enige, smoezelige raam naar buiten te gluren. Het Zwerkbaldveld lag achter de schuur en ze konden duidelijk drie van de tribunes zien die al gevuld waren met vlaggen zwaaiende leerlingen en leerkrachten, allen ingepakt tegen de ongebruikelijke koude. Het Ravenklauw- en Zwadderichteam stonden bij elkaar tegenover de middenstip om te zien hoe hun aanvoerders de handen zouden schudden en te luisteren naar professor Beylach’s traditionele uitleg over de regels van het spel.

‘Ik was dit helemaal vergeten,’ zei Sabrina zachtjes. ‘Dat hele handenschud gedoe. Die Daan let goed op.’

James knikte. Het was het idee van Daan geweest om de bezemtruuk tijdens de eerste openingsmomenten van de wedstrijd te ondernemen. In die paar minuten als beide teams uit hun kleedkamer onder de tribune kwamen om het openingsritueel te bekijken. Het was een geniaal idee, omdat het net het enige moment was, dat de teambezems gescheiden waren van hun eigenaren, achter gelaten in de kleedkamers totdat de teams ze ophaalde voor hun opzienbarende vluchtintroductie.

‘Het is tijd,’ zei Ted en tikte tegen James een keer op zijn schouder. ‘Daar heb je Kraaieveld al.’

James slikte een brok uit zijn keel weg, die als een baksteen in zijn maag viel. Zijn hart ging al hevig tekeer. Hij trok de Onzichtbaarheidsmantel uit zijn rugzak, schudde hem open en gooide hem over zijn en Ralph’s hoofd. Bij het naderen van de deur van de schuur hoorden ze Petra gehaast fluisteren, ‘Ik zie je voeten, Ralph, buk wat meer.’ Ralph zakte en James zag dat de rand van de mantel de grond rond zijn voeten raakte.

‘Blijf laag en beweeg snel,’ instrueerde Ted. Hij draaide zich om en tuurde tussen de deurpanelen. De materialschuur stond op een hoek van het veld, net binnen de magische grens die was opgericht door de wedstrijdleider. De deur was aan die kant afgekeerd van het veld, alleen zichtbaar voor de Zwadderichtribune net rechts ervan.

‘Ziet er leeg uit,’ zei Ted met zijn gezicht gedrukt tegen de naden van de panelen. ‘Laten we hopen dat iedereen naar het veld kijkt en niet naar de schuur.’ Met die opmerking opende hij de deur en stapte opzij. James en Ralph schuifelden erdoor en James hoorde de deur achter hen dichtgaan.

De wind verschoof steeds en was onvoorspelbaar. Hij rolde over het veld, sloeg rusteloos naar de Onzichtbaarheidsmantel en liet hem daardoor flapperen om de benen van de jongens.

‘Iemand gaat mijn voeten zien,’ kreunde Ralph.

‘We zijn er al bijna,’ zei James door de herrie van het publiek heen. ‘Blijf dicht bij me en laag.’

Door de transparante stof van de Onzichtbaarheidsmantel kon James de donkere opening van de ingang van de Zwadderickkleedkamer zien. De hoge deuren stonden wijd open, vastgezet tegen de onderkant van de tribune om te voorkomen dat ze dicht geblazen zouden worden. De Zwadderichspelers stonden in een rij aan de andere kant van de deuropening, dichtbij genoeg om een onvoorzichtig woord, of een glimp van hun schoenen op te kunnen vangen. James hield zijn adem in en onderdrukte de neiging op te gaan rennen. Langzaam gleden de twee jongens voorbij de dichtstbijzijnde Zwadderichspeler, Tom Zeedruif, en slipten de schaduw van de deuropening in. Binnen viel de wind weg en de mantel hing stil. James ademde voorzichtig uit.

‘Kom op,’ siste hij bijna zonder geluid. ‘We hebben niet veel tijd.’

James wist wat de Gremlins van plan waren, hoewel hij er niets van zou zien. Daan, die tussen zijn teamleden aan de Ravenklauwkant van het veld stond te kijken, vertelde het hem later. Toen Tabitha Kraaieveld en Jennifer Tolstra, de Ravenklauwaanvoerder, naar professor Beylach liepen die bij de middellijn van het veld wachtte, begon een vreemd geluid zich op te bouwen in de lucht erboven. Al de hele dag was de lucht zwaar en rommelig geweest, vol met grijze wolken, maar nu, terwijl het publiek omhoog keek, begonnen de wolken beklemmend rond te draaien. Er was precies boven het veld een uitstulping in de wolken, draaide in zichzelf en zakte terwijl het publiek keek. Het geluid van de verzamelde menigte verstomde en het geluid van de wolken in die stilte, werd een diep, trillend gegrom, laag en verontrustend. Voorzichtig keek Daan, zonder zijn hoofd te draaien, naar de materialenschuur op de hoek van het veld. Hij kon nog net de vormen van Ted en Petra onderscheiden, met hun toverstokken weggedoken in de hoek van het raam opgeheven de wolkformatie plagend. Hij glimlachte en toen, het moment was perfect, het hele terrein was doodstil, riep hij over het veld, ‘Zwerkbal is nog nooit afgezegd vanwege het weer, toch Jennifer?’

Er werd hier en daar door mensen op de naaste tribune nerveus gelachen. Jennifer keek een kort moment naar Daan en toen terug naar de trechter boven hen. Als een Gremlin had Ted haar over het plan verteld, maar Daan kon zien dat haar nerveusiteit niet moeilijk te veinzen was. Noch professor Beylach noch Tabitha Kraaieveld leken bereid om te bewegen, Tabitha keek alleen maar omhoog naar de wolken, het haar wild om haar gezicht slaand, haar toverstok zichtbaar in haar hand. Professor Beylach’s uitdrukking werd er een van grimmige vastberadenheid.

‘Dames en Heren,’ Gerard’s stem galmde over de tribunes van zijn plaats in de commentatorbox. ‘We lijken een soort zeer plaatselijk weerfenomeen mee te maken.’

Blijft u op uw plaats. U bent daar waarschijnlijk veilig. Jullie op het veld, blijf waar je bent. Tornado's kunnen u niet zien als u niet beweegt.'

In de menigte riep iemand, 'Dat zijn Tyrannosaurussen, idiote bal gehakt!'

'Zelfde verhaal,' antwoordde Gerard met zijn versterkte stem.

Sabrina en Noah stoven uit de materialenshuur, weg duikend voor de draaiende winden. Ze baanden zich een weg naar de kleine eetkraam, weggewerkt in de Huffelpuftribune. De balie werd bemand door Huffelpufleerlingen, maar het eten zelf werd bereid door huiselven in een keuken aan de achterkant. Noah en Sabrina liepen langs de zijkant van de tribune en stopten bij een geopende deur.

'Hé, willen jullie niet zien wat er hierbuiten aan de hand is?' gilte Sabrina boven het toenemende geluid van de tornado. 'Het weer wordt behoorlijk heftig, vind je niet?'

Een chagrijnig kijkende huiself achter in de keuken liet zijn pijp zakken. 'En wat wil jij dat wij eraan doen, hei? Wilt jij misschien, dat wij een straal van kalmerend Pixi-stof stroom uit onze oren ernaar schieten?'

'Ik dacht alleen aan Hoofdstuk vijf-en-vijftig, paragraaf negen van het Huiself Zweinstein Code van Gedrag Overeenkomst,' gilte Noah, die deze informatie eerder 's middags ontfutseld had van een paar argeloze huiselven in de kelder, schuilend in de deuropening. 'Zegt dat tijdens guur weer de huiselven verantwoordelijk zijn voor het veilig stellen van het terrein. Wordt behoorlijk guur daar buiten zou ik zeggen. Misschien vinden jullie het een idee dat Sabrina en ik voor jullie gaan, om de grendels voor de deuren te sluiten tot het overgewaaid is? Kom op, Sabrina,'

De huiself stopte zijn pijp in de knoop van zijn theedoek en sprong naar voren. 'Dat is niet aan jullie dat, nu!' Hij draaide zich en riep naar het einde van de keuken. 'Oi! Peele! Krang! Seedie! We hebben werk, hebben we. Vooruit jullie!'

De vier huiselven wurmde zich langs Sabrina en Ted. De chagrijnige huiself riep toen hij doorliep over zijn schouder terug, 'Erg bedankt meester en meesteres. Geniet van de wedstrijd maar.'

Terwijl de huiselven zich door de wind richting de klapdeuren baanden, bereikte de tornado uiteindelijk het veld. Hij likte over de middellijn, tien meter aan Tabitha Kraaieveld's rechterkant en gedurende korte tijd keek ze er gefascineerd naar.

Veel mensen zeiden later dat, hoe indrukwekkend het ook geweest was, het op zeker de kleinste tornado was die ze ooit gezien hadden. Het gras waar hij de grond raakte schoot hevig in de rondte, maar de kracht van de tornado nam na zo'n veertig meter merkbaar af waardoor de mensen op de tribune er nauwelijks of niet door geraakt waren. Jennifer Tolstra draaide zich om en rende naar de zijlijn om bij haar team te zijn. Professor Beylach had dit niet in de gaten. Nog steeds naast hem in het midden van het veld, draaide Tabitha Kraaieveld haar toverstok door haar vingers en keek in de rondte, ze negeerde de verdwijnende tornado. Ze leek naar iets te zoeken.

In de kleedruimte diep onder de tribune van Zwadderich hoorden James en Ralph het lawaai van de tornado en het kraken van de tribune, terwijl de wind ertegenaan beukte.

‘Welke is het?’ vroeg Ralph aan James toen deze de mantel van hen af wierp. ‘Er zijn er zoveel!’

James onderzocht met zijn ogen de rij bezems die tegen de kastjes leunden. Daar, in de hoek het verst van de deur, hing een bezem in de lucht als of hij op zijn berijder wachtte.

‘Dat moet hem zijn,’ zei hij en schoot naar voren. Ze stopten, ieder aan een kant. Dichtbij leek de bezem heel zachtjes te trillen en te zoemen. Een laag, verontrustend geluid ontsprong ervan, zelfs hoorbaar boven het geloei van de wind en het geraak van de tribunes. ‘Pak hem dan, James. Vooruit, laten we wegwezen.’

James strekte zijn arm uit en pakte de bezem, maar die gaf niet mee. Hij trok eraan, greep hem toen met twee handen en rukte. De bezem was onbewegelijk, als zat hij in steen gemetseld.

‘Wat is er aan de hand?’ kreunde Ralph, die nerveus naar de deur keek. ‘Al we hier nog zijn als ze terug komen...’

‘We hebben een Onzichtbaarheidsmantel, Ralph. We kunnen ons verstoppen,’ zei James, maar hij wist dat Ralph gelijk had. De kleedkamer was smal en er waren geen plaatsen waar ze niet in de weg stonden, zelfs als ze niet gezien konden worden. ‘Die bezem zit op een of andere manier vast. Ik krijg er geen beweging in.’

‘Nou,’ zei Ralph gebarend. ‘’t Is een bezem, misschien moet je ‘em berijden.’

James voelde een ijsklomp in zijn maag ontstaan. ‘Ik kan dit ding niet berijden, zelfs als ik ‘em *kon* bewegen.’

‘Waarom niet?’

‘Hij is niet van mij! Ik was helemaal niet zo geweldig op een bezem, totdat ik mijn Donderslag kreeg, weet je nog wel. We willen dit ding afpakken, niet met mij erop tegen een muur verpletterd worden!’

‘Je bent sinds toen een stuk beter geworden!’ hield Ralph vol. ‘Zelfs voor je je Donderslag kreeg werd je stukken beter. Je bent bijna net zo goed als Daan. Vooruit! Ik... ik spring achterop en gooi de mantel over ons beiden!’

James liet zijn handen zakken en rolde vertwijfeld met zijn ogen. ‘Ralph, dat is complete waanzin.’

Opeens klonk er een trillende klap, die vanaf het veld door de gang naar beneden kwam. Het deed de spanten rammelen, waardoor het stof naar beneden dwarrelde. Ralph en James schrokken. Ralph’s stem piepte van angst. ‘Wat was dat?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde James snel. ‘Maar ik denk dat we geen andere mogelijkheden meer hebben. Ralph, bereid je voor om erop te springen.’

James zwaaide zijn been over de zwevende, zacht zoemende, bezem en greep zich met twee handen stevig vast. Langzaam, om deze te laten wennen, liet hij zijn gewicht op de steel zakken.

Een minuut eerder, buiten, was Tabitha Kraaieveld iets opgevallen. Daan zag haar kijken en haar blik stoppen bij de materialenshuur. Ergens had ze opgemerkt, dat de

tornado verdacht was en had de plaats herkend waar iemand zich zou kunnen verschuilen om een spreuk te gebruiken door de magische grenzen van het Zwerkbaldveld. Daan was voorbereid om over het veld te stuiven om haar de pas af te snijden mocht ze maar de schuur willen lopen. Hij was al een driest plan aan het bedenken om het te doen voorkomen dat hij haar in veiligheid wilde slepen. Ze benaderde de schuur echter niet. Daan zag haar een stap in die richting nemen en keek toen opzij naar de huiselven die bezig waren met de deur vast te zetten die naar de kleedkamers leidden. Tabitha draaide zich op haar hielen om en stapte kordaat naar de deuren van de kleedkamers van Zwadderich onder de tribune. Zelfs als hij erheen zou sprinten, zou hij haar waarschijnlijk niet kunnen inhalen. Hij hoopte erop dat de huiselven door zouden gaan met hun taak, ongeacht wat Tabitha zou zeggen.

Noah en Sabrina waren de huiselven naar de Zwadderichkleedkamerdeuren gevolgd, hen van een afstand in de gaten houdend, terwijl ze de deuren sloten en een zware balk op zijn plaats legden. Sabrina zag Tabitha over het veld benen, haar gezicht grimmig en haar toverstok in haar hand.

‘Doe die deuren open,’ riep Tabitha met een strenge maar kalme stem. Ze hief haar stafhand en wees ermee naar de gesloten doorgang.

‘Het spijt ons, meesteres,’ antwoordde de chagrijnige huiself die lichtjes boog, “Gedrag Overeenkomst”. Deze deuren moeten dicht blijven tot de tijd dat ze geopend kunnen worden zonder angst voor gevaar of schade.’

‘Open ze nu of ga opzij,’ riep Tabitha. Ze stond op nog geen tien meter van de gesloten deuren en Sabrina zag een dodelijke uitdrukking op het gezicht van Tabitha. Ze zou de deuren met haar toverstok open blazen en waarschijnlijk de plichtsgetrouwe huiselven daarbij vermorzelen. Kennelijk had Tabitha geraden wat er aan de hand was en wist dat de veiligheid van haar bezem in gevaar was.

‘Hé, Kraaieveld,’ riep Sabrina die naar haar toe spurtte om tussen Tabitha en de deur te in te gaan staan. ‘Heb jij deze tornado opgeroepen omdat je te trots bent om te buigen voor de Ravenklauwen?’

Tabitha’s blik schoot naar Sabrina, maar ze vertraagde niet. Haar toverstok veranderde van richting en wees nu naar Sabrina, die onmiddellijk halt hield. Noah sprong naar voren om Sabrina weg te trekken, maar het was te laat. Geen van beiden hoorde de vloek die Tabitha uitgesproken had, maar beide zagen een straal rood licht vanuit haar toverstok komen. Deze raakte Sabrina vol in haar gezicht en wierp haar achteruit tegen Noah. Beiden vielen op de grond, hun kreten gesmoord door het gebrul van de wind en de nu gillende, verwarde menigte.

‘Dames en heren,’ klonk Gerard’s stem boven de herrie. ‘Laten we professor Gabriël Beylach, onze geliefde Zwerkbalscheidsrechter die op dit moment probeert de tornado tot rust te brengen met een soort van... nou, rituele dans voor zover ik kan zien, hartelijk toejuichen!’ Inderdaad, professor Beylach leek rond de tornado te dansen, terwijl deze in een wolk van aarde, gras en stof over het veld cirkelde. Hij wees met zijn toverstok naar de trechter, maar iedere keer als hij er op richtte, verschoof deze, hing naar hem over en dwong hem een andere kant op te dansen. De menigte begon er inderdaad voor te juichen, waardoor slechts een enkeling opmerkte dat er aan de voet van de Zwadderichtribune wat aan de hand was.

‘Laatste kans,’ riep Tabitha naar de huiselven die de doorgang bewaakten. Beiden staarde naar Sabrina die nog steeds met haar handen over haar gezicht bovenop Noah lag.

‘Luistert u alstublieft, meesteres,’ begon de chagrijnige huiself, maar hem werd de mond gesnoerd door een straal van rood licht die de deuren raakte. Beide huiselven werden opzij geworpen toen de grote houten balk die de deuren gesloten hield met een oorverdovende *BOEM* in een regen van splinters explodeerde. Tabitha was niet vertraagd in haar gang naar de deur. Ze richtte haar toverstok nog eens, klaar om een spreuk te werpen die de deuren wijd open zouden gooien. Toen stopte ze plotseling. Ze draaide haar hoofd om te luisteren. Noah, worstelend om onder de verdoofde Sabrina vandaan te komen hoorde het ook. Door het geluid van de tornado en de brullende tribunes, klonk het geluid van één persoon die gilte, en dat geluid werd snel sterker.

De deuren naar de kleedkamers van Zwadderich vlogen open en werden volledig uit hun hengsels geslagen toen iets van binnenin er doorheen kwam razen. Noah ving een kleine glimp op van iemand die laag over een bezem hing en zo snel voorbij Tabitha Kraaieveld daverde dat zij omver gegooid werd. Ze landde enkele meters verderop als een zielig hoopje. De stem van de gillende rijder verdween in de verte toen de bezem over het veld scheerde, door de tornado heen en er andere kant weer uit.

James hield zich aan Tabitha’s bezem vast of zijn leven er vanaf hing. Hij had Ralph achtergelaten toen hij gelanceerd werd door een onverwachte acceleratie op het moment dat hij op de bezem zat. Hij voelde een dreunende schok toen de bezem als een raket door de tornado schoot. Hij opende zijn ogen en trok, in een poging enige controle over de wild stampende bezem te krijgen, de punt krachtig naar zich toe. Het Zwerkbaldveld draaide misselijkmakend onder hem toen de bezem reageerde, vechtend met hem, maar niet in staat om de kracht van het voorovergebogen lichaam te weerstaan. De Ravenklauwtribune doemde voor James op en hij worstelde om op te trekken. Hij racete over de menigte die wegdook, met in zijn kielzog hoeden en vlaggen. Gerard stond iets te schreeuwen in de commentatorbox, maar James kon door het gebulder van de wind in zijn oren niet horen wat hij zei. Hij riskeerde het om even achterom te kijken, bang dat hij iemand bezeerd zou hebben. Er waren, voor zover hij kon zien, geen duidelijke verwondingen. Hij leunde naar voren. Hij was opnieuw op weg naar de Zwadderichtribune, terug naar waar hij gestart was. Hij leunde naar de andere kant, trok zo hard hij kon en duwde de bezem in een wilde, bokkende draai. De Zwadderichtribune schoot weg. Met een gevoel van wilde triomf, realiseerde James zich, dat hij een beetje controle over de bezem kreeg. Hij keek naar voren om te zien waar deze draai hem naar toen bracht en zijn adem stakte. Hij had nauwelijks tijd om zijn hoofd te buigen voordat hij door de open deur van de materialenshuur scheurde.

De bezem leek te bewegen alsof hij een eigen wil had. Hij raasde door de tunnel voorbij de materialenshuur, de lucht in de beperkte ruimte duwde hard tegen James’ trommelvliezen. Toen hij de opening achter de sokkel van St. Lokimagus bereikte, draaide de bezem zó hard in de richting van de gang dat hij James er bijna afgooide.

Terwijl de bezem zich een weg baande door de gangen was sensatie van de snelheid verbijsterend. Gelukkig was de meerderheid van de schoolbevolking voor de wedstrijd bij het Zwerkbalveld, waardoor de gangen vrijwel leeg waren. De bezem bokte en dook in de diepte van de trappenhuizen, zoefde onder en over de verschillende trappen terwijl deze zwaaiden en draaiden, hen ternauwernood missend, James dwingend om te bukken en de bezem zo stijf te omklemmen als hij kon. Foppe was aan de bodem van de trappen ogenschijnlijk een snor aan het tekenen op een van de standbeelden. James zag hem vanuit zijn ooghoeken, plotseling, verbazend, zat Foppe op de bezem direct vóór James en keek hem aan.

‘Stoute truukjes dit, Potterjongen!’ schreeuwde Foppe opgewekt toen de bezem in een smalle gang met lokalen schoot. ‘Gaant wij proberen een kleine vriendelijke wedstrijd te houden met goeie ouwe Foppe? Hee, hee!’

Foppe griste een voorbijkomende kroonluchter, zwaaide erom heen, en liet James en de bezem verder achter zich. James probeerde te sturen, maar het had geen zin. De bezem volgde zijn eigen definitieve, zo niet manicale, koers. Hij bokte en dook van een trap af naar de keukens. Anders dan de rest van de school waren de keukens afgeladen en levendig, vol met huiselven die de rommel aan het opruimen waren van het avondmaal. De bezem schoot tussen twee gigantische potten door en dwong de huiselven om als omgevallen kegels weg te rollen. Er was een kakaphonie van brekend vaatwerk en tafelzilver, het lawaai daarvan verdween met een gruwelijke snelheid. De waskamers waren daarna, verstikkend heet en lawaaierig. De bezem stooft wild tussen de machinerie van de wassers door, duikend door enorme tandraderen en onder de armen van reusachtige puffende zuigers en stampers. James zag tot zijn afschuw dat de bezem, die overduidelijk een doodlopend stuk bereikte, met onverminderde snelheid naar de stenen muur aan het eind van de kamer racete. Hij wilde zich net van de bezem af laten vallen, hopen te landen in een van de koperen vaten met zeep en water, toen de bezem een pietsje naar links bewoog en zich omhoog richtte. Er was een deur geplaatst in een bekken die James herkende als een wasmand. Hij beet op zijn tanden en omklemde de bezem opnieuw. De bezem schoot in de mand en hoekte zó hard naar boven dat James nauwelijks zijn benen om de steel kon houden, toen was er opeens alleen ruisende duisternis en druk.

Halverwege de mand ontmoette een stapel wasgoed hem en James spartelde toen de massa kleding hem smoorde. Hij worstelde om zich ontdoen van de kleding, maar hij kon het niet riskeren de bezem los te laten. De bezem dook opnieuw, en James merkte door de verandering van druk en koelte van de lucht dat hij weer mee naar buiten was genomen. Alles wat hij door de lading kleding kon zien was een flauw patroon van flikkerend licht, terwijl de bezem bokte en dook. James riskeerde het om één hand los te laten. Hij maaide naar de kleding die om hem heen gedraaid zat, uiteindelijk greep hij een handvol en rukte er zo hard aan als hij kon. De kleding kwam los waardoor hij overweldigd werd door een wazig palet van licht en wind. Hij had ternauwernood in de gaten dat, op een of andere ongelofelijke manier, de bezem hem terug bracht naar het Zwerkbalveld. De tribunes doken voor hem op. Aan de voet van de dichtstbijzijnde stond een menigte, veel ervan draaiden zich naar hem, wijzend en gillend. Dan, zonder reden, stopte de bezem gewoon met bewegen. James schoot van de bezem af en in iets wat een veel te lange tijd leek duikelde hij zonder

ondersteuning door de lucht. Ten slotte eiste de grond hem met een lange rollende dreun op. Iets in James rechterarm kraakte onplezierig en toen hij tot stilstand kwam merkte hij dat hij naar enkele tientallen verschillende gezichten keek.

‘Zo te zien komt het wel goed,’ zei een van hen, kijkend van hem naar iemand in de buurt.

‘Meer dan hij verdient,’ zei een ander boos en fronsend op hem neerziend. ‘Proberen om de wedstrijd te verpesten door het jatten van de bezem van de aanvoerder. Dit had ik nooit gedacht.’

‘Het maakt niet uit, echt niet,’ zei een ander wat verder weg. James kreunde en duwde zichzelf op zijn linkerelleboog omhoog. Zijn rechterarm klopte verschrikkelijk. Tabitha Kraaiveld stond tien meter verderop, omgeven door een groep verbaasde toeschouwers. Haar bezem hing stil naast haar, precies waar die gestopt was. Ze had een hand erop, hem gemakkelijk vasthoudend. ‘We kunnen ongetwijfeld dit soort eerstejaars enthousiasme vergeven, hoewel ik zelf nogal verbaasd ben over de moeite die sommige in de naam van Zwerkbal doen. Echt, James, het is maar een spel.’ Ze glimlachte naar hem en ontblootte al haar tanden.

James zakte terug in het gras en trok zijn rechterarm naar zich toe. De menigte ging uiteen toen professor Beylach verscheen, zich een weg door de groep banend. De Directrice en professoren Franklin en Jackson liepen direct achter hem. James hoorde Tabitha Kraaiveld terwijl ze terugliep naar de middenstip luid met haar teamgenoten praten. ‘Mensen denken omdat het Dreuzelmakelij is, het een slechtere bezem is, zie je. Maar de magie van deze is sterker dan wat je ook vind in een Donderslag, zelfs een met de Extra - Bestuurde Verrijking’s optie. Deze bezem *weet* wie zijn meesteres is. Alles wat ik moest doen was hem oproepen. Meneer Potter kon dit absoluut niet weten. Op die manier spijt het me voor hem. De bezem deed alleen maar wat hij wist te doen.’

Professor Anderling knielde naast James neer, op haar gezicht tekende zich verslagenheid af. ‘Echt, Potter. Ik weet gewoon niet wat te zeggen.’

‘Gebroken ellepijp, mevrouw,’ zei professor Franklin turend naar James’ arm door een vreemd apparaat bestaand uit verschillende soorten lenzen en koperen ringen. Hij vouwde het netjes op en liet hem in de binnenzak van zijn gewaad glijden. ‘Ik stel voor; de ziekenhuisvleugel voor nu, en vragen later. We hebben veel meer, dat op dit moment onze aandacht nodig heeft.’

‘Zeer juist,’ beaamde de Directrice zonder haar blik van James te nemen. ‘Helemaal sinds die juffrouw Schaafsma en meneer Rombout over een paar uur hier zullen zijn. Ik moet zeggen, meneer Potter, ik ben enorm teleurgesteld in u. Om zoiets kinderachtigs te ondernemen onder deze omstandigheden.’ Ze ging staan en veegde haar rok af. ‘Goed dan. Professor Jackson wilt u met meneer Potter meegaan naar de ziekenhuisvleugel, alstublieft? En wilt u zo vriendelijk zijn om Madame Ouwel de nadrukkelijke instructie geven, dat meneer Potter daar vannacht moet blijven?’ Ze bekeek James met een stalen blik toen professor Jackson hem overeind hielp, ‘Ik wil, als ik hem wil ondervragen, precies weten waar ik hem kan vinden. En *geen* bezoekers.’

‘Wees daar zéker van, mevrouw de Directrice,’ antwoordde professor Jackson, die James naar het kasteel begon te begeleiden.

Ze liepen de eerste paar minuten in stilte, toen, terwijl ze de binnenplaats opliepen en het lawaai van het veld weg stierf, zei professor Jackson, ‘Ik weet je nog niet te plaatsen, Potter.’

De pijn in James’ arm was verminderd tot een doof geklop, hoewel het nog wel aanwezig was. ‘Pardon, sir?’

‘Ik bedoel, dat ik nog niet weet wat ik aan jou heb,’ zei professor Jackson op een achteloze manier. ‘Je weet duidelijk veel meer dan een jongen van jouw leeftijd zou moeten en op een of andere manier denk ik niet, dat dit gewoon zo is omdat je de zoon bent van de Ministerie’s Hoofd Schouwer. Eerst probeer je mijn tas te stelen, en dan vanavond organiseer je deze ongerijmde opvoering om juffrouw Kraaieveld’s bezem te stelen. En ongeacht wat iemand anders mag denken, Potter,’ hij keek opzij naar James toen ze de hoofdhal binnen gingen, zijn donkere wenkbrauwen omlaag, ‘Ik weet, dat je hem niet stal om in het toernooi het team van Ravenklauw een betere kans te geven.’

James schraapte zijn keel. ‘Ik weet niet waar u het over hebt.’

Professor Jackson lette hier totaal niet op. ‘Het maakt niet uit, Potter, wat je ook denkt, wat je ook van plan bent, na vannacht maakt dat geen jota meer uit.’

James hart sloeg een keer over en begon toen te bonzen in zijn borst. ‘Waarom?’ vroeg hij met droge lippen. ‘Wat is er vannacht?’

Professor Jackson negeerde hem. Hij opende de glas-in-lood deuren naar de ziekenhuisvleugel en hield ze open voor James. De ruimte was lang en hoog, met schone opgemaakte bedden op een rij. Madame Ouwel, die om begrijpelijke redenen geen Zwerkbalfan was, zat aan haar bureau achter in een hoek van de zaal en luisterde naar klassieke muziek op haar transistorradio.

‘Madame Ouwel, u kent waarschijnlijk meneer Potter hier?’ zei Jackson, James naar voren duwend. ‘Hij heeft het op een of andere manier voor elkaar gekregen om zijn arm te breken bij de Zwerkbalwedstrijd, ondanks het feit dat hij zelf niet bij een van de teams zit.’

Madame Ouwel stond op en naderde James hoofdschuddend. ‘Schavuiten. Ik zal nooit begrijpen wat dat is met die sport, die normaal keurige individuen veranderd in Neanderthalers. Nu, wat hebben we hier?’ Ze tilde James’ arm behoedzaam op en voelde naar de breuk, hij siste tussen zijn tanden toen ze hem vond. Ze klikte met haar tong. ‘Lelijke breuk, duidelijk. Had erger kunnen zijn denk ik. We knappen het zo op!’

‘Ook,’ zei professor Jackson, ‘heb ik de opdracht van de Directrice om u te vragen om meneer Potter vanavond hier te houden, Madame.’

Madame Ouwel keek niet op van haar onderzoek van James’ arm. ‘De Skeletine zal tot tenminste morgenochtend nodig hebben om zijn werk te doen. Toch, dit is klein genoeg. Ik kan hem met een spalk naar zijn kamer sturen.’

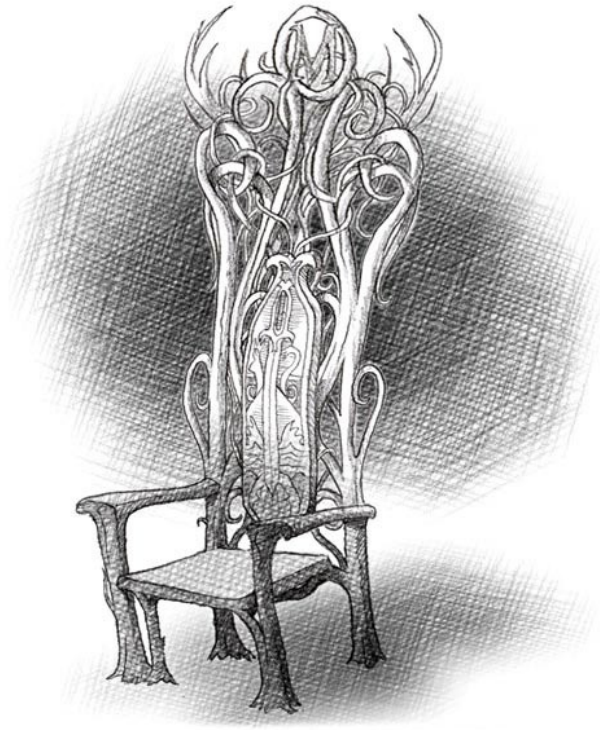
‘De Directrice wenst meneer Potter te ondervragen, Madame. Ze wenst, dat hij tot dat moment onder toezicht blijft. Het lijkt erop, ben ik bang, dat meneer Potter ervan wordt verdacht om betrokken te zijn bij een plan wat de school ernstig in gevaar kan brengen. Meer kan ik niet zeggen, maar als u enkele bewakers bij de deuren kunt plaatsen om bezoekers buiten en meneer Potter binnen te houden, in ieder geval tot morgen, zou ik niet denken dat dit overdreven is.’

‘Dat zei ze helemaal niet!’ riep James, maar hij wist dat zijn protest niets zou uitmaken. In tegendeel, hoe meer hij protesteerde, hoe erger het er uit zou kunnen zien.

Madame Ouwel zuchtte en ging rechtop staan. ‘Heeft dit iets te maken met het binnendringen van die verschrikkelijke man op het terrein gisteren? Ik hoorde, dat er een of andere Dreuzelverslaggever was en dat hij er nog steeds is! Dat is hij, niet?’ Ze bedekte haar mond met haar hand en keek van professor Jackson naar James.

‘Opnieuw, ik kan echt niets meer zeggen, Madame,’ herhaalde professor Jackson. ‘Trouwens, meneer Potter kan uiteindelijk volledig vrijgesproken worden. We zullen moeten afwachten.’ Professor Jackson keek neer op James en er was een nauwelijks zichtbare glimlach om de hoeken van zijn lippen. ‘Tot morgen dan, James.’

Hij draaide zich, liep de ruimte uit en sloot de deur zorgvuldig achter zich.

17. Nacht van de Terugkomst

*M*adame Ouwel liet de beschuldigingen van professor Jackson de behandeling van James niet in de weg staan. Ze onderzocht de breuk gedurende enige minuten, duwend en knijpend en ze spalkte hem voorzichtig. Ze begon een tirade over de gevaren van het Zwerkbal en de verwondingen, maar het klonk voor James alsof ze dit al honderden keren hiervoor verteld had. Haar gedachten waren elders en James wist wat haar bezig hield. Het binnendringen van Martin Premier in de school had een golf van speculatie en opwinding veroorzaakt. Zijn identiteit als Drezelverslaggever en het feit dat hij vastgehouden werd in de vertrekken van Alma Aleron voedde een lading geruchten. Er hing een onaangenaam gevoel over de hele school, die niet minder was geworden door de aankondiging van de Directrice, dat er afgevaardigden van het Ministerie zouden komen om zich met meneer Premier bezig te houden. Terwijl Madame Ouwel de Skeletine afmat merkte James, dat ze achterdochtig naar hem gluurde. *Iemand* had tenslotte de indringer binnen gelaten. Waarom niet deze eerstejaars zoon van de Hoofdschouwer? James wist, dat sommige mensen - degene die de leugens van het Progressieve Element geloofden - juist van hem zouden verwachten zoiets uit te halen. Eerder die dag had hij een stem gehoord vanuit een groep leerlingen die zei, 'Het is toch logisch? Wat die Schouwers volhouden is dat de Wet van Geheimhouding onze enige bescherming is van de vermoedde Drezelheksenjacht. En wat doen ze? Ze staan deze gozer toe om naar

binnen te glippen en ons angst aan te jagen en te laten denken, dat ze zich in het bos verschuilen, achter ieder bosje, met een toorts en een brandstapel, gereed om ons erop te zetten. Het is bespottelijk. Ik zeg, laat hem zijn verhaal doen. Dat zal die Ministerie machtspraatjesmakers leren!’

‘Zo,’ zei Madame Ouwel zich oprichtend. ‘Gedaan. Je zult vannacht wat gekriebel en jeuk voelen als het bot heelt. Dat is normaal. Niet aan de spalk rommelen. Het laatste wat we willen is dat de botten scheef aangroeien. Het enige dat dan nog kunnen doen is het bot weer breken en opnieuw beginnen en dat willen we natuurlijk niet? Nu,’ ze gebaarde naar de bedden, ‘zoek er maar een uit. Ik zal er voor zorgen, dat morgen het ontbijt naar boven gebracht wordt. Je kunt het jezelf gemakkelijk maken.’

James zwaaide zijn rugzak op een van de bedtafeltjes en klom op het ongebruikelijk hoge bed. Het was erg comfortabel en om de goede reden, dat alle matrassen in de ziekenhuisvleugel waren behekst met een Ontspanningsbezweringen. De bezweringen hadden echter geen effect op James gedachten, die zwart waren van frustratie en spanning. Professor Jackson had toegegeven, dat vannacht een nacht was die uiterst belangrijk was. Het was eenvoudig geen gissen meer. En nu zat James hier voor de nacht, vast in de ziekenhuisvleugel, netjes opgeborgen door professor Jackson’s handige interpretatie van de Directrices instructies. Alleen, voor de eerste keer sinds de poging de bezem te gappen, voelde James de volledige omvang van wat er gebeurd was op het Zwerkbalveld. Het was van begin af aan een idioot plan geweest, maar niet idioter als het plan om de tas van professor Jackson te pakken en *dat* had gewerkt! Alles was tot op heden gelukt, tot nu. Het was alsof een onzichtbare stenen muur hen plotseling tegenhield, hun voortgang stopte op het laatste, aller belangrijkste moment. Zonder twijfel was de staf van Merlijn het meest machtige element van de drie relieken. Op dit moment waren Kraaiveld, Jackson en Delacroix waarschijnlijk al bezig de relieken samen te brengen, nog niet bewust dat ze de mantel misten, maar met de twee belangrijkste Relieken in hun bezit.

Ondanks zijn gewetensangst, begon James onder de invloed van het betoverde matras in slaap te sukkelen. Hij schrok op, zijn hart bonsde woest in zijn borst. Wat zou er gebeuren als Jackson zijn tas opende en daarin Ralph’s galagewaad vond in plaats van de mantel van Merlijn? De *Visum-Ineptiobezwering* zou dan stoppen, toch? Jackson zou de tas zien zoals deze was. Hij zou zich de dag herinneren in het Technomanielokaal, toen James, Ralph en Daan de neptas gebruikt hadden om hem om te ruilen. Hij had gedacht dat zij gefaald hadden, hij had er zelfs naar verwezen toen hij James naar de ziekenhuisvleugel bracht. Hij zou beseffen, dat zij op zeker *niet* gefaald hadden. Jackson was slim. Hij wist wie van de jongens de echte mantel had. Niet Daan of Ralph, maar James. De jongen die hij nog niet had kunnen “plaatsen”. Zou Jackson naar de ziekenhuisvleugel komen om de mantel op te eisen? Nee, zelfs nu James eraan dacht wist hij dat Jackson dat niet zou doen. Hij zou direct naar James’ hutkoffer in de Griffioendorslaapkamer gaan. Hij zou waarschijnlijk zeggen dat hij op zoek was naar aanknopingspunten over James’ betrokkenheid in het ongenoemde gevaarlijke plan tegen Zweinstein. Jackson zou vast James’ hutkoffer open krijgen en zo de mantel bemachtigen. Alles wat James, Ralph, Daan en zelfs de Gremlins

geriskeerd hadden zou tevergeefs zijn geweest. Het zou dan inderdaad over zijn en er was niets wat James eraan kon doen.

James sloeg uit frustratie met zijn vuist op het bedtafeltje. Madame Ouwel, die achter haar bureautje zat in de hoek, schrok en sloeg haar hand over haar borst. Ze keek naar James, maar zei niets. James deed alsof hij haar niet zag.

Toen hij op het tafelblad sloeg was zijn rugzak opzij gevallen. Resoluut greep hij hem en maakte hem open. Hij nam er een stuk perkament uit, zijn inkt en veer. Hij wist dat, onder normale omstandigheden, Madame Ouwel het nooit goed zou vinden om een open inktpot op haar schone witte lakens te hebben, maar, voor zover zij wist, herbergde ze een potentieel gevaarlijk individu. Beter om hem niet dwars te zitten. James boog zich over het perkament en schreef snel maar, door zijn gespalkte arm, in een eigenaardig handschrift, zonder op te merken dat zijn hand de nog natte letters uitsmeerde.

Lieve Pap,

Het spijt me dat ik de S. kaart en de O. mantel gepakt heb. Ik weet, dat ik dat niet had moeten doen, maar ik had ze nodig, en ik dacht dat het iets was dat u ook gedaan zou hebben, dus ik hoop dat u niet al te boos bent. Ik weet dat ik bij Mam geen schijn van kans maak, maar wilt u een goed woordje voor me doen?

De reden dat ik ze meenam is omdat ik ontdekt heb dat er iets echt gluiperigs en griezeligs aan de hand is hier op school. Sommige van de Amerikaanse leerkrachten hebben er mee te maken, hoewel Franklin niet. Hij is oké. Ook het P.E. is erbij betrokken. Ik wil er niets over zeggen in een brief, maar zelfs nu ik in de problemen zit bij Mam, wil ik dat u komt. Kunt u hier morgen zijn? Juffrouw Schaafsma zegt dat u aan een belangrijke opdracht bezig bent en niet gestoord kunt worden, dus misschien kan het niet, maar probeer het, oké? Het is echt erg belangrijk en ik heb uw hulp nodig.

Liefs,

James

James vouwde het perkament en bond het bij elkaar met een stukje touw. Hij wist niet hoe hij hem moest verzenden, maar voelde zich al beter nu hij hem geschreven had. Hij herinnerde zich nu dat hij van plan was geweest om zijn Vader te schrijven over het Merlijn plan, destijds toen ze de Mantel bemachtigd hadden, en berispte zich dat hij dat niet gedaan had. Hij dacht toen, dat de reden om het niet aan zijn Vader te vertellen een goede was maar nu, gevangen in de ziekenhuisvleugel op de beslissende nacht van het Merlijncomplot, en wetend dat ondanks alles Jackson zeer waarschijnlijk

de reliekmantel weer van hem terug had gepakt, leek het dwaas en arrogant dat hij zijn Vader niet eerder op de hoogte had gebracht.

James kreeg opeens een idee en groef weer in zijn rugzak. Een ogenblik later hield hij zijn Wemel gemaakte rubberband in zijn handen. Het had nog steeds de boodschap van Daan erop staan *Was ruimte!* James doopte zijn veer en zette er een streep door en daaronder schreef hij: *Ziekenhuisvleugel: stuur Nobby naar oostelijke raam.* Toen hij klaar was, kneep hij stevig in de eend, die kwaakte, 'Manke knorrepot!'

In de hoek schrok Madame Ouwel opnieuw en keek beschuldigend naar James. Gevaarlijke crimineel of niet, zij vond dat dit gedrag onaanvaardbaar grof was.

'Sorry, Madame,' zei James die de rubberband omhoog hield. 'Ik deed niets, het was mijn eend.'

'Ik begrijp het,' zei ze met een duidelijke afkeuring. 'Misschien is het nu een goed moment om een eind aan de dag te maken. Je hebt, euh, nog iets nodig?'

James schudde zijn hoofd. 'Nee, Madame. Dank u. Mijn arm voelt al een stuk beter.'

'Niet eraan rommelen zoals ik al zei en morgen is het weer in orde, verwacht ik.' Ze stond op en haastte zich langs James naar de glas-in-lood deuren. Twee figuren waren door het melkglas te zien en James wist dat het Floor Grimm en Kevin Meershoek waren, beiden door professor Jackson gestuurd om de wacht te houden bij de deuren. Madame Ouwel draaide het slot open en ging naar buiten om haar "goedenavond" aan te bieden aan de wachters. De deur klikte achter haar dicht en James hoorde hem op slot gaan. Hij zuchtte gelaten en sprong op toen zijn rubber eend een luide belediging naar hem kwaakte. Hij pakte hem op en keek naar de onderkant. Onder zijn handschrift stond een nieuwe rij zwarte letters: *Open het raam: vijf minuten.*

James voelde zich wat beter. Hij was er niet zeker van geweest, dat Ralph of Daan in de gelegenheid zouden zijn om het te horen of te reageren op het gekwaak. Eigenlijk had hij helemaal niets gehoord over wat er gebeurd was met de rest van de Gremlins. Hij voelde zich er voorzichtig zeker dat geen van hen gepakt was, hoewel Ralph's vooruitzicht, achtergelaten in het midden van de Zwadderickkleedkamer, waarschijnlijk erger was dan van wie dan ook. Ondanks dat, gokte hij dat ook Ralph goed weggekomen was. Toen iedereen James op Tabitha's bezem uit de kleedkamer zag knallen, was de aandacht waarschijnlijk op hem gericht, en zijn wilde vlucht, en toen op Tabitha die haar bezem terug riep zodat die tezamen met James weer boven het veld was verschenen. Zeer waarschijnlijk had Ralph dit aangegrepen om samen met de andere Gremlins weg te glippen en naar de schuur terug te keren.

James keek naar de klok die boven het bureau van Madame Ouwel hing en de minuten wegtikte. Hij moest zich dwingen om niet naar het raam te lopen en deze open te zetten vóór de vijf minuten voorbij waren. Als Madame Ouwel terug kwam en hem bij een open raam aantrof, zou ze kunnen denken dat hij iets in zijn schild voerde. Tenslotte, toen de minutenwijzer om kwart-over-acht op zijn plaats tikte, sprong James van het bed. Hij pakte de brief van het tafeltje en rende op zijn tenen naar het oostelijke raam. De grendel draaide gemakkelijk van zijn plaats en James opende het raam naar een koele, nevelige, avond. De lucht was uiteindelijk opgeklaard en

onthulde een volle sterrenhemel, maar waar was Nobby? James leunde over het kozijn en keek langs de rand. Een grote stille gedaante verscheen van uit de duisternis naar hem en ontnam hem het zicht op de sterren. Het viel zwaar over hem, omgaf hem en rukte hem volledig uit het raam voor hij kans zag om om hulp te roepen.

De figuur kneep hem zo hard dat James' lucht uit zijn longen geperst werd. Ver onder hem riep een luid gefluister, 'Niet zo hard! Je knijpt zijn botten fijn!' James was verbaasd om Daan's stem te herkennen. De gigantische hand ontspande een beetje en James zag meters van vrouwelijke reus aan hem voorbij gaan terwijl hij naar de grond gebracht werd.

'Netjes gedaan, Prechka!' riep Daan zachtjes de reus op haar huid kloppend. Ze gromde vrolijk en opende haar hand, waarop James over de grond tussen haar massieve voeten eruit rolde.

'Ik dacht dat je alleen Nobby zou brengen!' hijgde James opstaand.

'Het was Ted's idee,' zei Ralph die uit de schaduw van een heester stapte. 'Hij wist, dat je eruit wilde om bij die hele Merlijnaffaire te zijn, helemaal nu. Hij ging op het moment dat jij werd meegenomen door Jackson, op pad om Groemp te zoeken. Groemp haalde Prechka die groot genoeg is om de ziekenhuisvleugel te bereiken en we waren net bezig uit te denken hoe jou bij het raam te krijgen toen je ons kweekte. Is lekker gegaan dachten we.'

'Zeg dat,' zei James, met zijn goede hand over zijn ribben wrijvend. 'Mazzel dat ze links is of ik had waarschijnlijk een hele nieuwe dosis Skeletine voor mijn arm moeten krijgen. Ze heeft een grip! Goed, waar is Ted eigenlijk?'

'Huisarrest, samen met de andere Gremlins,' zei Daan schouderophalend. 'Anderling wist, dat ze betrokken waren met bij het bezemdiefstalplan, hoewel ze het nog niet kan bewijzen. Ze had het er waarschijnlijk bij gelaten - ze heeft een hele kluiw aan Rombout en Schaafsma nu die er zijn - maar het was Jackson's idee om alle Gremlins tot morgen uit de buurt te houden totdat het hele gedoe met die Premiërgast geregeld is. Ted werd naar de Griffioendorleerlingenkamer gestuurd zodra hij met Groemp uit het bos terug kwam. Iedereen is daar, behalve Sabrina die een akelige Gigantismevloek van Kraaieveld moest incasseren. Haar neus is zo groot als een voetbal. Niets aan te doen, gaat kennelijk vanzelf weer over. Ik denk, dat wij ook onder bewaking waren gesteld, maar Jackson denkt dat Ralph te simpel is om betrokken te kunnen zijn bij het Bezemplan en ik had het perfecte alibi, ik was de hele tijd zichtbaar op het veld. Dus hier zijn we. Wat is het plan, James?'

James keek van Daan naar Ralph naar Prechka en haalde toen diep adem. 'Zelfde als eerst. We moeten naar de Grot Bewaar om Jackson, Delacroix en wie er nog meer bij betrokken is te stoppen. We moeten, als we dat nog kunnen, nog steeds Merlijn's staf wegnemen, en, nog belangrijker, we moeten kunnen ontsnappen zodat we kunnen getuigen wie er allemaal bij betrokken waren.'

'Heel goed,' reageerde Ralph.

'Maar eerst,' zei James die het gevouwen stuk perkament omhoog hield. 'Moet ik dit versturen. Ik had het al weken geleden moeten doen, maar beter laat dan nooit.'

Ted had gelijk. We hebben hulp nodig. Als we de Gremlins niet om hulp gevraagd hadden, zat ik nu nog opgesloten in de ziekenhuisvleugel.'

'Als we niet aan de Gremlins hadden gevraagd om ons te helpen, was je daar waarschijnlijk niet in gegooid geweest,' mopperde Ralph, maar zonder veel overtuiging.

'Daan,' zei James, zich naar hem wendend en de brief in zijn zak stoppend. 'Hoe laat zou de groepering moeten gebeuren?'

'Vijf-voor-tien,' antwoordde Daan.

'Dan hebben we ongeveer anderhalf uur,' knikte James. 'Ontmoet me over vijftien minuten aan de rand van het bos bij het meer. Neem Prechka mee als ze wil komen.'

Daan keek omhoog naar de donkere figuur van de reuzin. 'Ik denk niet, dat we van haar afkomen als we dat zouden willen. Ze vindt het leuk om te helpen.'

'Prima. Ralph, heb jij je toverstok?'

Ralph liet zijn belachelijke grote toverstok zien, die hij uit zijn broekzak haalde. De licht groene top glansde griezelig in het duister. 'Ik ga niet weg zonder,' zei hij.

'Oké, houd hem bij de hand. Jij hebt wacht dienst. Probeer je alles te herinneren wat we tijdens Verweer Tegen de Zwarte Kunsten geleerd hebben en wees klaar om dat te gebruiken. Dat is het dan. We gaan.'

James schoot door de schaduwen van de gangen en probeerde zowel snel als onopvallend te zijn, wat een uitdaging bleek. Hij kwam bij de portretopening aan net toen Stefan Mooyman eruit kwam.

'James!' riep Stefan uiterst verrast. 'Wat doe jij hier? Moest je niet...' Hij stopte, en keek snel door de duistere gangen. 'Snel naar binnen voordat iemand je ziet.'

'Bedankt, Stefan,' zei James die door het portretgat dook.

'Al goed,' reageerde Stefan. 'En, ik meen dit, ik heb *jou* nooit gezien en jij hebt *mij* nooit gezien. Zorg dat ik hier geen spijt van krijg.'

'Spijt van wat? Er is niets gebeurd.'

Stefan stapte, toen het portret van de Dikke Dame zich achter James sloot, de gang in.

De Gremlins, buiten Sabrina, waren verzameld bij de open haard en keken sip en geïrriteerd. Noah zag James en ging recht zitten. 'Ik zie dat Prechka haar man gevonden heeft.' De anderen draaiden zich om en grinnikten boosaardig.

'Wat doe *jij* hier?' zei Ted die serieus werd. 'Ralph en Daan zijn net weg om je te halen. We zijn de halve avond bezig geweest om je spullen na te kijken na die ramp op het Zwerkbalveld, dus het is al behoorlijk laat. Je moet al op weg zijn naar het eiland. Wil je dat we meegaan?'

'Nee, jullie zitten al genoeg in de penarie. Ik kwam alleen om dit te versturen.' Hij hield de brief omhoog. Ted knikte goedkeurend, hij begreep voor wie die was. 'Ik ontmoet Ralph en Daan over tien minuten bij het bos.'

‘Ik wil mee,’ zei Noah die opstond. ‘Kraaieveld vervloekte Sabrina. Ik wil de complimenten in haar plaats teruggeven.’

James schudde zijn hoofd. ‘Jullie drie hebben vanavond ander werk en daar kunnen wel een of twee vervloekingen mee gemoeid zijn. Als Ralph, Daan en ik falen, zal Jackson of iemand waarschijnlijk naar hier komen om de mantel van Merlijn te zoeken. Jullie drie moeten hem bewaken. Als iemand er voor komt, moeten jullie hem stoppen, ongeacht wat. Ik vraag dit liever niet aan jullie, maar... willen jullie dat?’

Petra knikte en keek naar Noah en Ted. ‘Geen probleem. Maar, zo graag als we een van die gasten te pakken willen nemen, probeer niet te falen, wil je?’

James knikte en draaide zich om de trap op te rennen naar de jongensslaapkamer. De kamer was leeg en, op een kaars na die bij de kleine badkamer stond, donker. Nobby, die niets begreep van de Uilentoren en steeds maar naar James’ raam bleef komen, zat in zijn kooi te slapen.

‘Nobby,’ fluisterde James dringend. ‘Ik heb een brief voor je om naar mijn Vader te brengen. Ik weet dat het laat is, maar het is echt belangrijk.’ De grote vogel draaide zijn kop uit zijn vleugel en klikte slaperig met zijn snavel. James opende de kooideur en liet Nobby eruit springen op het tafelblad. Toen de brief was vastgebonden aan Nobby’s uitgestrekte poot, opende James het raam.

‘En deze keer, als je terug komt, ga dan naar de Uilentoren. Hoe leuk het ook is om je bij me te hebben, ik kom er door in de problemen. Goed?’

De uil staarde met zijn enorme, ondoorgrondelijke ogen naar James en hopte toen op het raamkozijn. Met een vlaag van flapperende vleugels lanceerde Nobby zich de duisternis in.

James wilde net de trappen weer af gaan toen zijn oog viel op de donkere bobbel van zijn hutkoffer. Stond hij niet meer op zijn plaats? Hij voelde een plotselinge ijskoude straal langs zijn ruggengraat lopen. Misschien was Jackson al voor de mantel geweest. Mogelijk had hij zijn tas gecontroleerd voordat hij naar de Grot Bewaar ging om zeker te zijn, en had hij de verwisseling ontdekt. Maar op zeker hadden de Gremlins Jackson bij het komen en het gaan gezien, maar mogelijk toch ook niet. Zoals James eerder gemerkt had, Jackson was slim. Misschien had hij zich vermomd, of misschien had hij aan Delacroix gevraagd om haar Afstands-Psycho Verschijnselen vaardigheid te gebruiken om in de jongensslaapkamer te komen om de mantel daar te pakken. Maar dan. Ted had opgemerkt dat Daan en Ralph hier waren geweest om dingen uit te zoeken na de Zwerkbalkramp. James moest het weten. Hij hurkte naast zijn hutkoffer en trok zijn toverstok. Op zijn bevel ontsloot de kist en hij zocht door de inhoud tot hij de tas vond, onderin verstopt. Hij was er nog, maar een klein stukje open. James hijgde van angst en voelde erin. Zijn vingers vonden de zachte vouwen van stof, hij kon zelfs de geur van herkennen van de bladeren en de levende, ademende wind. Hij sloeg een enorme zucht van opluchting.

Met de hutkoffer open vroeg James zich af of hij nog iets mee zou kunnen nemen voor zijn avontuur op het eiland. Hij keek rond naar de rommelige stapel kleding en schoolvoorraden aan het eind van zijn bed. Na een moment van afweging greep hij de Sluipwegwijzer en de Onzichtbaarheidsmantel. Hij sloeg de hutkoffer dicht, gebruikte

zijn toverstok om hem te sluiten, en dan, omdat hij zijn rugzak op het bedtafeltje had laten liggen in de ziekenhuisvleugel, stopte hij de kaart en de mantel in een leren boekentas die hij aan het begin van het schooljaar van zijn Moeder had gekregen. Hij draaide zich en haastte zich snel de trappen af, hij stopte alleen om Noah, Petra en Ted te herinneren aan de krachten die Delacroix had.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Noah die opsprong en naar de trap liep. ‘We zullen per toerbeurt op je hutkoffer letten. Één uursdiensten, toch, Ted?’

Ted knikte. Tevreden dook James door het portretgat op weg naar Ralph en Daan.

Vijf minuten later, toen hij voorbij de binnenplaats was en het grasveld opliep, moesten zijn ogen wennen om na het licht van binnen nu in het donker te kijken. Op de tast ging hij van de helling af naar het meer, totdat hij Daan hoorde fluiten in een poging om als een vogel te klinken. Het geluid kwam van zijn linkerkant en James ging er op af. Hij was nu gelukkig in staat om de omvang van de reuzin die aan de rand van het bos stond te onderscheiden. Daan en Ralph zaten gehurkt in de buurt.

‘Dat was vrij goed, hè?’ zei Daan grinnikend. ‘Ik zag dat eens in een James Bondfilm. Dacht dat je het wel zou kunnen waarderen.’

‘Leuk,’ knikte James onzichtbaar in het duister. De koelte van de avondlucht kwam over hem en James voelde een wilde sensatie van spanning en angst. Dit was het. Er was nu geen terugkeer mogelijk. Nu was zijn afwezigheid van de ziekenhuisvleugel waarschijnlijk ontdekt, daar konden morgen problemen van komen, maar als ze nu faalden zouden de problemen aanstaand zijn. James keek omhoog naar Prechka. ‘Laat ze toe dat we op haar schouders meegaan? Het is de enige manier om er op tijd te zijn.’

Prechka hoorde hem. Als antwoord, boog ze neer en liet de aarde schudden toen haar knieën de grond raakten. ‘Prechka heppele,’ baste ze proberend haar stem zacht te houden. ‘Prechka draag kleine.’ Ze grijnsde naar James, en haar hoofd, welke nu gelijk met die van hem was, was bijna zo hoog als hij. Daan, Ralph en James gingen om de beurt via haar arm naar haar grote hoofd en zette zich op haar schouders. James had de hulp van Ralph en Daan nodig om naar boven te klauteren omdat zijn gespalkte arm hem nauwelijks tot dienst kon zijn. Toen ze opstond was het alsof ze in een vrachtlift door de boomtoppen gleden. Zonder een woord begon ze het bos in te stampen. De hoogste takken van de bomen zwaaiden voorbij, zo nu en dan kreunend als Prechka ze als riet opzij duwde.

‘Hoe weet ze waar we heen moeten?’ vroeg James met gedempte stem.

Ralph schouderchokte. ‘Groemp zei het haar. Ik weet het niet, maar kennelijk is het een reuzending. Ze onthouden waar ze geweest zijn en hoe daar weer te komen. Is waarschijnlijk de manier waarop ze in de bergen elkaars schuilplaatsen vinden. Ik begreep niets van de taal, maar ze lijkt zeker van haar zaak.’

Meerijden met Prechka was een totaal andere ervaring dan meeliften met Groemp. Waar de hij-reus voorzichtig en oppassend was, zwalkte en stampte de reuzin. Haar voetstappen trilden omhoog door haar lichaam en rammelde de jongens door elkaar. James dacht dat het moest zijn als het rijden op een lopende metronoom. Ze passeerden het moerasbos, griezelig vanuit dit hoge perspectief alsof hij klauwde naar

de donkere lucht. Na een poosje trok James aan de reuzin haar groezelige jurk. 'Stop hier, Prechka. We komen in de buurt en ik wil voorkomen dat ze ons horen aankomen.'

Prechka stak haar hand uit en stopte zichzelf bij een flinke, knoestige eik. Voorzichtig bracht ze haar bovenlichaam omlaag en de jongens klommen van haar schouder en gleden via haar arm naar de grond.

'Wacht hier, Prechka,' zei James naar het grote bolle gezicht van de reuzin. Ze knikte langzaam en serieus en richtte zich op. Hij kon alleen maar hopen dat háár begrip van hun wens beter was dan die van Groemp, die na slechts een paar minuten was weggezworven op zoek naar voedsel toen hij hen vorig jaar hierheen gebracht had.

'Deze kant op,' wees Daan. James kon door de bomen de glinstering van het maanlicht op het water zien. Zo zacht als mogelijk stapten de jongens voorbij de boomstammen en het kreupelhout. Binnen een paar minuten kwamen ze tevoorschijn bij de rand van het meer. Het eiland van de Grot Bewaar was verderop, langs de rand van het water, te zien. Het doemde monsterlijk op, voor deze ultieme nacht gegroeid tot gotische, kathedraalachtige proporties. De drakenkopbrug was duidelijk zichtbaar, opengesperd, zowel verwelkomend als bedreigend. James hoorde Ralph slikken. Stilletjes liepen ze er naar toe.

Toen ze de opening van de brug bereikte gleden de maan tevoorschijn vanachter een rij ijle wolken. Het eiland van de Grot Bewaar onthulde zich volledig in haar zilveren glans. Er was nu vrijwel geen teken meer van de wilde houten natuur van het eiland. De drakenkopbrug was een zorgvuldig gebeeldhouwde gruwel, geuwend open vóór hen. Bij zijn keel waren de ranken samengevoegd tot een poort, er zo solide uitziend als versierd smeedijzer. James kon de tekst, geschreven op de deur, duidelijk lezen.

'Hij is gesloten,' fluisterde Daan hoopvol. 'Betekent dat iets?'

James schudde zijn hoofd. 'Ik weet het niet. Kom op, laten we kijken of we naar binnen kunnen komen.'

Achter elkaar lopend slopen de jongens over de brug. James, voorop, zag de bovenkaak van de brug zich verder openen toen ze dichterbij de poort kwamen. Deze keer kraakte hij niet. Het geluid was stil en gesmeerd, bijna onmerkbaar. De poorten bleven echter potdicht. James wilde zijn toverstok pakken, maar hij stopte en siste toen hij een pijnscheut kreeg. Hij was de spalk om zijn gebroken rechterarm vergeten.

'Ralph jij zult het moeten doen,' zei James die naar rechts stapte om Ralph voor zich te laten. 'Ik kan nog mijn stafhand niet gebruiken, daarbij, jij bent het spreukengenie.'

'Wa... wat moet ik dan doen?' stamelde Ralph die zijn toverstok trok.

'Gebruik gewoon de Openingspreuk.'

'Woowh, wacht!' zei Daan die zijn hand opstak. 'De laatste keer dat we dát probeerden waren we bijna boomvoedsel, weet je nog?'

‘Dat was toen,’ redeneerde James. ‘Het eiland was toen niet klaar. Vannacht is de nacht waarvoor ze bestaat, denk ik. Het laat ons deze keer binnen. Daarbij, het is Ralph. Als iemand het kan is hij het!’

Daan grimaste maar kon geen tegenargument bedenken. Hij deed een stap terug om Ralph ruimte te geven. Ralph wees nerveus zijn toverstok naar de poorten, zijn hand trilde. Hij schraapte zijn keel.

‘Wat is het? Ik vergeet het steeds!’

‘*Alohomora*,’ fluisterde James bemoedigend. ‘Nadruk op de tweede en vierde lettergreep. Je hebt het al zo vaak gedaan. Maak je geen zorgen.’

Ralph verstijfde en probeerde zijn trillende arm stil te houden. Hij haalde diep adem en sprak met trillende stem het commando.

Onmiddellijk begonnen de ranken die om de poorten kronkelden los te komen. De letters van de tekst losten op in krullen en ranken, zich onttrekkend aan de houten vormen van de deuren. Na een paar seconden zwaaiden de deuren zachtjes open.

Ralph keek met een zorgelijke blik in zijn ogen om naar James en Daan. ‘Nou, het werkte, denk ik.’

‘Dat zou ik denken, Ralph,’ zei Daan die naar voren stapte. Gedrieën stapten ze voorzichtig in de duisternis van de poorten.

Het binnenste van de Grot Bewaar was rond en vrijwel leeg, omgeven door bomen die in de vorm van pilaren waren gegroeid, om een zwaar overkoepeld plafond van takken en verse bladeren te ondersteunen. De vloer van de grot was zo met stenen bedekt, dat ze een trap vormden die naar het midden afliep. Daar, precies in het midden, werd, door een straal van helder maanlicht dat door een gat in het midden van de gewelfde overkapping prikte, een in een ronde vorm de aarde verlicht. De troon van Merlijn stond in die straal van maanlicht en direct ervoor, in silhouet tegen het maanlicht met haar rug naar hun toe, stond Madame Delacroix. James voelde zijn knieën knikken. Hij stond stijf stil en voelde nauwelijks dat Ralph’s hand naar hem taste en hem terug in de schaduw van de boompilaren sleepte. Hij struikelde en viel toen naast Ralph en Daan neer achter een groot deel van de boom. Voorzichtig, langzaam, gluurde James met opengesperde ogen en bonzend hart om de boompilaar.

Delacroix had zich niet bewogen. Haar rug was nog steeds naar hen gewend en ze staaarde nog steeds bewegingloos naar de troon. De troon van Merlijn was hoog en smal, met een rechte rug. Hij was gemaakt van gepolijst hout, maar zag er kwetsbaarder uit dan James had verwacht. Het grootste gedeelte ervan werd gevormd door bladeren en uitsnijdingen, gekruld en ineen gedraaid. De enige vaste delen waren de zitting en het midden van de rugleuning. De troon zag eruit alsof die eerder gegroeid dan gemaakt was, veel als de Grot Bewaar zelf. Er was nog niemand anders zichtbaar. Kennelijk was Delacroix vroeg aangekomen. James vroeg zich af hoe lang ze daar al gestaan had, bewegingloos kijkend naar de troon, toen er een geluid achter hen was van voetstappen van iemand op de drakenkopbrug. James hield zijn adem in en merkte dat Ralph en Daan naast hem zo laag mogelijk naar de grond zakten, zich verstoppend in het kreupelhout aan de rand van de Grot.

De stem van een man klonk laag en commandeerde in een vreemde taal die James niet kende. Het klonk zowel mooi als beangstigend. Er klonk een geluid vanaf de poorten toen hun ranken zich wederom ontkruld, dan klikten voetstappen hol op de stenen treden van de betegelde vloer. Professor Jackson kwam in beeld die direct naar het midden van de Grot Bewaar liep, achter Madame Delacroix.

‘Professor Jackson,’ zei Madame Delacroix, haar stem met het zware accent galmde door de stenen rondte van de Grot. ‘U voldoet altijd aan mijn verwachtingen.’ Ze had zich nog altijd niet omgedraaid.

‘Noch u de mijne, Madame. U bent vroeg.’

‘Ik genoot van het moment, Theodor. Het heeft lang genoeg geduurd. Ik word verleid om te zeggen “te lang”, als ik geloofde in kansen. Dat doe ik natuurlijk niet. Dit is zoals het zou moeten zijn. Ik heb gedaan wat er van mij verwacht werd. Zelfs jij hebt de rol vervuld die je behoorde te vervullen.’

‘Geloof u dat echt, Madame?’ vroeg Jackson die op een meter bij Delacroix vandaan stopte. James zag dat Jackson zijn toverstok in zijn hand had. ‘Ik vraag het me af. Ik ben, zoals u weet, noch een gelover in kansen, noch in het lot. Ik ben een gelover in keuzes.’

‘Het maakt niet uit wat je gelooft, Theodor, zolang als jouw keuzes naar het goede eind leidden.’

‘Ik heb de mantel,’ zei Jackson vlak, die afscheid nam van zijn, gemaakte, beleefde conversatie. ‘Ik heb hem altijd gehad. Je krijgt hem niet van me. Ik ben hier gekomen om daar op toe te zien. Ik ben hier om u te stoppen, Madame, ondanks uw beste pogingen om mij weg te houden.’

James sloeg bijna een kreet. Hij hield zijn hand voor zijn mond om dit te voorkomen. Jackson was hier om haar te stoppen! Maar hoe? James voelde een koude over zich heen glijden. Naast hem fluisterde Ralph ademloos, ‘Zei hij...’

‘Ssst!’ siste Daan dingend. ‘Luister!’

Delacroix maakte een vreemd ritmisch geluid. Haar schouders schokten hierbij lichtjes en James realiseerde zich dat ze lachte. ‘Mijn beste, beste Theodor, ik heb nooit geprobeerd om je weg te houden. Als ik geen teken van tegenstand had toegestaan voor je aanwezigheid aan deze reis, had je er nooit voor gekozen om te komen. Jouw koppigheid en achterdochtige aard zijn mijn beste werktuigen. En ik had je nodig, professor. Ik had nodig wat jij had, waarvan je overtuigd bent dat je het beschermd.’

Jackson verstijfde. ‘Denk je, dat ik zo dwaas bent geweest om de mantel vannacht met me mee te nemen? Dan ben je nog arroganter dan ik dacht. Nee, de mantel is veilig. Hij wordt beschermd door de beste bezweringen en tegen-*Accio* spreuken ooit gemaakt, ik weet dat, want ik creëerde ze. Je zult hem niet vinden, daar ben ik zeker van.’

Maar Delacroix lachte harder. Ze had zich nog steeds niet omgedraaid. De straal licht die de troon verlichtte leek groter en helderder te worden en James zag dat dit het verzamelde licht van de planeten was. Ze waren op hun plaats aan het komen. De tijd voor de Hal der Oudste’ Kruising was nabij.

‘Och, professor, je vertrouwen maakt me vrolijk. Met vijanden als jij smaakt mijn succes nog zoeter. Denk je, dat ik niet allang weet dat je al deze tijd de mantel van Merlinus in je tas bewaard, en bewaakt? Denk je dat ik niet, van het moment dat we hier aankwamen, was voorbereid voor de aflevering van de mantel aan mij? Ik heb er zelf geen vinger voor uit hoeven te steken en toch komt de mantel op deze nacht op zijn eigen kracht naar mij.’

James kreeg een afschuwelijke gedachte. Hij herinnerde zich dat in Verweer Tegen de Zwarte Kunsten, toen professor Jackson professor Franklin had gevolgd in het leslokaal en met zachte stem gesproken hadden, Madame Delacroix naar de deur was gekomen om te vertellen dat zijn klas op hem wachtte en James op dat moment naar beneden had gekeken en de tas zich mysterieus geopend had. Zou het mogelijk zijn dat Madame Delacroix ervoor gezorgd had dat hij was opengegaan zodat James erin kon kijken? Had zij op een of andere manier geprobeerd hem te gebruiken? Hij herinnerde zich dat Daan en Ralph hadden gezegd dat het te pakken krijgen van de mantel makkelijk geweest was. Ergens *te* makkelijk. Hij schouderstokte.

‘James,’ fluisterde Ralph dringend. ‘Je hebt de mantel toch niet met je meegenomen, hoop ik?’

‘Natuurlijk niet!’ reageerde James. ‘Ik ben niet gek!’

Daan leunde naar voren om zo zacht mogelijk te kunnen praten. ‘Wat zit er dan in die boekentas?’

James voelde angst en woedde door hem heen gaan. ‘De Sluipwegwijzer en de Onzichtbaarheidsmantel!’

Ralph rekte zich, greep James’ schouder en draaide hem zodat ze elkaar recht aankeken. Ralph uitdrukking was afgrijselijk. ‘James, je hebt de Onzichtbaarheidsmantel niet!’ fluisterde hij schor. ‘Ik heb hem! Je liet hem achter bij mij in de Zwadderichkleedkamer, weet je nog? Ik gebruikte hem om te ontsnappen! Hij zit in mijn hutkoffer in de Zwadderich jongensslaapkamer!’

James staarde leeg en verlamd naar Ralph. Onder hen, in het midden van de Grot Bewaar ging Madame Delacroix ging door met giechelen.

‘Meneer James Potter,’ riep ze door haar gelach. ‘Kom gerust dichterbij breng je vrienden met je mee als je wilt.’

James stond als aan de grond genageld. Hij wilde natuurlijk niet naar beneden gaan. Hij wilde rennen. Hij wist nu, dat hij de mantel van Merlijn in zijn boekentas bij zich had, dat hij erin gelopen was om hem mee te nemen, bedot was om te denken dat het de Onzichtbaarheidsmantel was. Nu was het moment om zich uit de voeten te maken. Maar toch deed hij dit niet. Ralph duwde tegen hem, aandringend om weg te gaan, maar Daan aan de andere kant van James, stond langzaam op en trok zijn toverstok.

‘Die Voodooconingin denkt dat ze erg slim is,’ zei hij hardop, terwijl hij om de pilaar stapte en zijn toverstok op haar richtte. ‘Je bent zo lelijk als je slecht bent, *Paralitis!*’

James hijgde toen een straal rood licht van Daan's toverstok schoot. De vloek raakte Madame Delacroix recht op haar rug en James wachtte om haar bewusteloos neer te zien storten. Ze bewoog echter niet en James was geschokt om te zien dat de straal rood licht door haar heen was gegaan. Hij raakte de grond naast de troon en verdween zonder schade aan te brengen. Delacroix lachte nog steeds toen ze zich naar Daan wendde.

'Lelijk ben ik?' Haar gelach verstomde toen haar blik die van Daan kruiste. Ze was niet langer blind of oud. Het was duidelijk haar beeltenis, de geprojecteerde versie van haar zelf. 'Slecht? Misschien, maar alleen als tijdverdrijf.' De beeltenis van Madame Delacroix stak haar hand op en Daan werd ruw van zijn voeten getild. Zijn toverstok vloog van zijn hand en ketste af tegen de boompilaar, zijn voeten hingen een meter boven de grond. Daan leek aan de pilaar vast te zitten, als was hij vast gehaakt. 'Als ik echt slecht zou zijn zou ik je nu doden, denk je niet?' Ze grinnikte naar hem, draaide zich toen en wees naar de plek waar James zich achter verborgen had. 'Meneer Potter, alstublieft, het is dwaas van u mij te bevechten. U bent uiteindelijk bijna mijn leerling in dees inspanning. Breng meneer Deeter met u mee. Laten we allen genieten van het schouwspel.'

Jackson had zich gedraaid toen Daan naar voren kwam en keek totaal niet verrast, zijn toverstok zat nog in zijn hand, maar gericht naar de vloer. Nu keek hij toe hoe James en Ralph als idioten opstonden en willoos de treden af daalden op weg naar het midden van de Grot. Zijn ogen ontmoette die van James, zijn borstelige donkere wenkbrauwen laag en woedend. 'Stop Potter,' zei hij zachtjes terwijl hij zijn toverstok half ophief, gericht op de grond voor James en Ralph. Hun voeten stappend met bewegen alsof ze plotseling in lijm vastzaten.

'Oh Theodor, moet je dit vertragen?' zuchtte Delacroix. Ze zwaaide haar arm naar hem en maakte een gecompliceerd gebaar met haar vingers. Jackson's toverstaf rolde uit zijn handen alsof die aan een touwtje zat. Hij graaide er naar maar hij schoot omhoog en weg. Delacroix maakte een ander gebaar met haar hand en de toverstok brak midden in de lucht. Jackson's gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar hij liet langzaam zijn hand zakken en staarde naar de gebroken stukken van zijn toverstok. Toen draaide hij zich naar Delacroix, wit van woedde en stapte op haar af. Delacroix's hand bewoog bliksemsnel, schoot in de vouwen van haar kleding en kwam tevoorschijn met de afschuwelijke worteltoverstok tussen haar vingers.

'Dit is slechts een presentatie van het echte ding,' zei ze speels. 'Ontstaan van de aarde van deze plek, net als de voorstelling van mijzelf, maar ik kan je verzekeren Theodor, het is net zo krachtig als ik denk dat het is. Laat mij je niet vernietigen.'

Jackson stopte direct, maar zijn uitdrukking veranderde niet. 'Ik kan je niet toestaan hier mee door te gaan, Delacroix. Dat weet je.'

'Oh, maar dat heb je al gedaan!' kraaide ze opgewekt. Ze wees met de toverstok naar Jackson en zwaaide ermee. Een straal oranje licht schoot eruit en wierp Jackson gewelddadig achteruit. Hij landde hard tegen de bovenste treden en kreunde van pijn. Hij worstelde om op te staan, Delacroix rolde met haar ogen. 'Helden,' zei ze afkeurend en zwaaide opnieuw met haar stok. Jackson vloog van de grond en ramde tegen een van de drie pilaren van de grot. Hij bleef er hangen, kennelijk bewusteloos.

‘En nu,’ zei ze, haar stok lui in de richting van James en Ralph wijzend. ‘Alsjeblieft, kom hier.’

De twee jongens werden van de grond getild en de trap af naar beneden getransporteerd. Ze vielen onhandig op hun voeten op het grassige gebied op de bodem van de grot, precies voor de verschijning van Madame Delacroix. Haar ogen waren smaragdgroen en priemden. ‘Geef mij de mantel. En alsjeblieft, laat me geen van jullie pijn doen. Ik vraag het maar één keer.’

De boekentas gleed van James’ schouder en viel op de grond bij zijn voeten. Hij keek ernaar, voelde zich verdoofd en volledig hopeloos. ‘Alsjeblieft,’ zei Delacroix en zwaaide met haar toverstok. James viel op zijn knieën alsof er iets bijzonder zwaars op zijn schouders geland was. Hij stopte zijn hand in de tas, greep de mantel en trok hem eruit. Ralph worstelde om hem te grijpen, maar hij leek vast te zitten waar hij stond, niet in staat om meer dan een paar centimeter in iedere richting te bewegen. ‘Niet doen, James!’

‘Ik doe niets,’ zei hij hopeloos.

Delacroix ogen glinsterden hebzuchtig. Ze strekte haar hand uit en pakte de mantel voorzichtig van James aan. ‘Vrije wil wordt zwaar overschat,’ zei ze luchtig.

‘U zult niet winnen,’ zei James woedend. ‘U hebt niet al de Relieken.’

Delacroix keek met een blik van beleefde verrassing op van de mantel in James’ ogen. ‘Heb ik die niet, meneer Potter?’

‘Nee,’ zei James met zijn tandenknarsend. ‘We hebben de bezem niet. Tabitha heeft hem nog. Ik weet niet eens zeker of ze weet wat het is, maar ik zie haar er nu niet mee aankomen om hem te brengen.’ Hij hoopte dat hij gelijk had. Hij zag de bezem negens, en Tabitha was op zeker niet aanwezig, tenzij ze zich verborg zoals zij gedaan hadden.

Delacroix lachte luchtig, alsof een James tijdens een feestje een grappige opmerking had gemaakt. ‘Dat was de perfecte verbergplaats vind u niet, meneer Potter? En jufvrouw Kraaieveld zo een perfect individu om het voor mij te bewaren. Wel, het is zo prefect, dat u geen schijn van kans maakte om te weten te komen wat het feitelijk was, namelijk, een slimme leugen. Interessant als het mag lijken, juffrouw Kraaieveld’s bezem is niets meer dan een gemakkelijke afleiding. Nee, zoals de mantel heeft de staf van Merlijn vanavond ook zijn weg naar mij gevonden, wat u ook mag denken. Er is in feite erg goed voor gezorgd.’

De nogal mooie verschijning van Madame Delacroix wendde zich naar Ralph en hield haar hand uit. ‘Uw toverstaf graag, meneer Deeter.’

‘N - nee,’ protesteerde Ralph, met iets wat sterk keek op een kreun. Hij probeerde achteruit te stappen.

‘Laat mij er niet op hoeven aan te dringen alsjeblieft, Ralph,’ zei Delacroix die haar toverstok naar hem wees.

Ralph’s hand werd omhoog gerukt en naar zijn broekzak geleid. Trillend, trok hij de belachelijk grote toverstok tevoorschijn. Voor het eerst zag James wat het eigenlijk was. Hij was niet enkel ongebruikelijk dik en aan het eind naar een punt gevijld. Het

was een deel van iets wat een tijd geleden veel groter was geweest, gesleten door de tijd, maar nog steeds, zoals hij herhaaldelijk had laten zien, extreem en ontegenzeggelijk krachtig.

Delacroix rekte zich uit en bijna liefdevol plukte ze de staf van Merlijn uit Ralph's hand.

'Er was geen reden voor mij om ermee gesnapt te worden door hem zelf op het terrein te smokkelen. Op zeker was het iemand opgevallen als het in mijn bezit was geweest. Daarom zorgde ik ervoor, dat hij verkocht werd aan u en uw charmante Vader, meneer Deeter. Ik was in feite de verkoper, alleen in een andere gedaante. Ik hoop echt dat u van de toverstok genoten hebt. Nogal krachtig toch? Oh, maar nu zie ik het,' voegde zij toen er, zich bijna verontschuldigend, aan toe. 'U dacht, dat u zelf degene was die zo krachtig was, is het niet? Het spijt me, meneer Deeter, dacht u werkelijk dat u toegestaan was de Grot Bewaar binnen te komen wanneer u de staf van Merlijn niet bij u had gehad? Zeker kunt u daar de humor wel van inzien, toch? U, van Dreuzelouders. Alstublieft vergeef me,' ze lachte opnieuw, zachtjes en wreed.

Ze draaide zich om en begon zorgvuldig de relieken bij de troon te plaatsen. James en Ralph keken ellendig naar elkaar, toen probeerde James naar Daan te kijken die nog steeds vast most zitten aan de boompilaar achter hen, maar de duisternis was te dik.

Madame Delacroix stapte achteruit, weg van de troon, ademde een grote lange ademtocht van afwachting. Ze plaatste zich tussen Ralph en James, als waren ze medestanders. 'Dat is het. Oh, ik ben zo gelukkig. Ik vind het niet leuk om te zeggen, maar alles is precies gegaan zoals ik bedoeld had. Geniet van het spektakel, mijn jonge vrienden. Ik kan niet garanderen dat Merlinus jullie niet zal vernietigen als hij arriveert, maar jullie zullen dit vast geen hoge prijs vinden om te betalen om zoiets te mogen meemaken.'

'Het zal het waard zijn als hij ook u vernietigd,' zei James door zijn opeengeklemd kaken.

'Hoe venijnig,' reageerde Delacroix glimlachend. 'Geen wonder dat je zo'n goede leerling bent.'

De mantel van Merlijn was om de leuning van de troon gedrapeerd, alsof Merlijn hem simpelweg over zijn schouders zou werpen als hij verscheen. Het laatste stukje van zijn staf leunde tegen de voorkant van de troon. De straal van gecombineerd maan- en sterrenlicht was zeer helder geworden, het trok een schemerige lijn door de duisternis, van het gat in het gewelfde plafond, naar het midden van het begraste gebied eronder. De drie relieken gloeiden in het flikkerende, zilveren licht. De tijd voor de Hal der Oudste' kruising was aangebroken.

James hoorde iets. Hij wist dat Madame Delacroix en Ralph het ook gehoord hadden. Alle drie draaiden ze hun hoofd om te bepalen waar het geluid vandaan kwam. Het was laag en fluisterend, en leek van alle kanten tegelijk te komen. Het was trillend en veraf, bijna alsof het een lage noot van honderden verre dwarsfluiten was. Maar het werd harder. Madame Delacroix keek in het rond, haar gezicht een masker van gelukzaligheid en toch was James er zeker van dat, verschijning of niet, er ook een

spoor angst te zien was. Ze greep plotseling de twee jongens hun arm in haar stalen greep. 'Kijk!' hijgde ze.

Slierten mist stroomden tussen de pilaren van de grot en namen het geluid met zich mee. James keek in de rondte. De slierten sijpelden ook tussen de takken van het gewelfde plafond. Ze waren zo ijl als rook, maar bewogen zich bewust en met groeiende snelheid. Ze gleden slangachtig maar de troon en begonnen zich daar te verzamelen. Terwijl de slierten versmolten, kronkelden en instortten, vormden ze in het begin slechts wazige vormen, maar toen ze een geheel werden, werden ze duidelijker. Een lijn van lichtjes gebogen, horizontale repen voegden zich in het midden van de troon samen. Met een ongewilde rilling zag James dat ze de ribben van een skelet vormden. Een ruggengraat groeide daaruit, zowel naar boven als naar beneden en verbonden zich met nog twee vormen, de schedel en de heupen. Dit, realiseerde James zich, was een Verschijnseling die plaatsvond, maar dan extreem langzaam. De atomen van Merlijn waren aan het terugstromen in gevecht met de logheid van de eeuwen. Het geluid dat het Verschijnselen begeleidde, werd sterker en scherper, liepen een rij octaven af en werden bijna menselijk.

'Hey, Voodooconingin,' zei een stem plotseling direct van achter James waardoor ze alle drie schrokken. 'Ontwijk dit!'

Een lange dikke tak daalde neer op Delacroix 's hoofd, waardoor die uiteenviel in honderden kluiten natte aarde. Onmiddellijk werd de vloek waarmee James en Ralph vastgehouden werden verbroken. James draaide zich om en zag dat Daan de andere kant van de tak vasthield en het uit de troep terugtrok die Delacroix-verschijning was geweest, die kronkelde om weer een geheel te worden. Vanaf de schouder leek Delacroix volledig te zijn gemaakt uit verrotte aarde, slinkende wortels en wormen. De verschijning's hand krabbelde aan de verwoestte nek en probeerde de klodders terug in vorm te drukken.

'Ze vergat mij toen Merlijn zich startte te vormen!' schreeuwde Daan die de tak los rukte en hem over zijn schouder zwaaide. 'Ik viel van de pilaar en greep het dichtstbijzijnde zware ding dat ik kon vinden. Pak de mantel en de staf!' Daan zwaaide de tak als een honkbalknuppel en sloeg een van Delacroix's armen er bij de schouder af. Die raakte de grond en spatte uiteen in een verzameling van aarde en wormen.

James sprong naar voren en graaide een handvol van Merlijn's mantel door zijn linkerhand door de ontstane vorm van de tovenaars heen te steken. Hij trok, maar de mantel vocht terug om zijn positie te behouden. Zijn hakken in de zachte aarde drijvend, rukte James zo hard hij kon. De mantel werd onttrokken aan de rugleuning van de troon en schoot door de skeletvorm die erop zat. De vorm greep de leuning van de troon en leek te schreeuwen, waardoor de galm van het opgejaagde gehuil een octaaf hoger werd. Ralph bukte en greep de staf, die in lengte aan het groeien was, terwijl de figuur op de troon steeds solider werd. Hij sprong ermee terug en hield hem hoog boven zijn hoofd.

De verschijning van Madame Delacroix leek gevangen tussen zichzelf hervormen, en een poging om de mantel en de staf terug op hun plaats te zetten. Het zwaaide de overgebleven arm wild naar Ralph, klauwde vervolgens naar de mantel in James'

handen. Daan danste achter de verschijning, de dikke tak hoog, en liet hem weer dalen waardoor deze tot aan de heupen in het uiteenvallende figuur zakte. James keek naar de troon en zag dat de figuur daar, die zich gevormd had tot een volledig skelet met geestachtige spieren die er als mos aanhingen, verschrikkelijk aan het krimpen was en weer begon te smelten in mist. Het geluid van Merlijn's Verschijnselen werd een knerpende krijs.

En toen, vanuit het niets, verscheen een ander persoon tussen hen. Het ontstond vanuit de duisternis achter in de Grot Bewaar, zich met verschrikkelijke snelheid voortbewegend. Het was de Dryad met de afschuwelijk lange blauwe nagels, maar nog maar een schaduw van zichzelf. Er bewoog zich iets anders in deze vorm, alsof de Dryad slechts een kostuum was. Een nieuwe stem voegde zich bij het weeklagen van de half tot stand gekomen Merlijn.

Meester! Nee! Ik zal u niet teleurstellen! Uw tijd is eindelijk gekomen!

De figuur splitste zich op een of andere manier en verliet de vorm van de Dryad. Het werden twee enorme zwarte klauwen. Ze haalden gelijktijdig uit naar James en Ralph, grepen de mantel en de staf en gooiden de twee jongens spartelend naar de stenen trap. De klauwen draaiden, plaatsten de relieken terug in hun positie en trokken zich terug in het stof, als waren ze uitgeput.

De figuur op de troon schudde hevig en stelde zich opnieuw samen, de slierten mist brulden toen ze in verontrustende snelheid er naartoe schoten en een vaste vorm kregen. Uit de botten groeiden spieren, laag op laag. Organen ontsprongen in de borst en het onderlichaam, gevormd door de ranken. Het lichaam vulde de mantel en de mantel nam een vorm aan. Huid vormde zich als dauw op het lichaam, eerst een filmlaagje dat dikker werd, steviger, en vervolgens kleurde. De vingers omklemde de staf die geroeid was tot een lengte van twee meter, pits toelopend en aan de onderkant met een zware knoestige knop. Over de hele staf stonden runen die pulseerden met een zacht groen licht. Het lawaai van de terugkeer van Merlijn ontladde in een langgerekte schreeuw. Toen de tovenaar uiteindelijk, met zijn hoofd achterover geworpen, buiten adem was, waren de aderen in zijn nek als kabels zo dik. Na een verbijsterend lange tijd nam hij zijn eerste ademtocht sinds duizend jaar, die vulde zijn brede borstkas en hij liet zijn hoofd zakken.

Meester! riep een spookachtige stem.

James keek van de figuur op de troon naar de vorm die was ontstaan uit de afschuwelijke klauwen. Het was een kleine man, bijna onzichtbaar. Hij hijgde en zijn kale hoofd glinsterde in het vage maanlicht.

U bent teruggekeerd! Mijn werk is gedaan! Ik ben bevrijd!

'Ik ben teruggekeerd,' beaamde de stem van Merlijn. Zijn gezicht was als uit steen gehouwen, zijn blik was gericht op de geestvorm. 'Maar, wat is dit voor tijd waarin je mij hebt terug doen komen, Austramaddux?'

D- de wereld is voor u bereid, Meester! stamelde de geest met hoge angstige stem. I...ik heb gewacht tot het perfecte moment van uw terugkeer! Het evenwicht van de magische en niet magische wereld is rijp voor u, Meester! De tijd... de tijd is aanstonds!

Merlijn staaarde volkomen onbewogen naar de geest.

Alstublieft, Meester! schreeuwde Austramaddux, vallend op zijn ijle knieën. Ik heb eeuwen gewacht. Mijn taak...mijn taak was zwaarder dan ik kon dragen! Ik heb zolang gewacht als ik kon. Ik heb maar een weinig geholpen! Ik vond een vrouw, Meester! Haar hart stond open voor mij! Zij deelde mijn doelen, dus i... ik moedigde haar aan! Ik heb geholpen, maar slechts weinig! Heel weinig!

Merlijn's blik bewoog in de richting van de verschijning van Madame Delacroix die zich bijna opnieuw gevormd had. Het ding wierp zich op de knieën en toen het sprak, klonk de stem alsof het door een mondvul aarde kwam. 'Ik ben uw dienaar, Merlinus. Ik heb u opgeroepen om uw lot te vervullen, om ons te leiden tegen de Drezelwormen. Wij zijn klaar voor u. De wereld is rijp voor u.'

'Deze marionet van vuil moet mijn muze zijn?' zei Merlijn met lage stem die bijna donderde van energie. 'Laten we haar aanzien als zij is dan, niet zoals zij gezien wenst te worden.'

Delacroix richtte zich op en begon te spreken, maar er kwam geen geluid. Haar kaak werkte bijna mechanisch en dan begonnen ijselijk diepe stikkende geluiden uit haar keel op te stijgen. De hand van de verschijning dreef naar boven, omhoog om de keel te grijpen, om er aan te krabben, er met de lange vingernagels in te graven zodat repen van modderige aarde eraf werden geschild. De keel werd dik, bijna als een pad die zijn keel opblaast en de verschijning sloeg plotseling dubbel alsof het moest braken. Merlijn's ogen vlamden naar de verschijning en zijn staf gloeide zacht, de runen trilden met hun mystieke licht. Uiteindelijk, gewelddadig, spleet de kaak van de verschijning van Madame Delacroix wijd open, wijder dan normaal mogelijk was. Iets scheurde los uit de geeuwende, afschrikwekkend, mond. Het plofte op de grond ervoor. Het lichaam van de verschijning kromp ineen, terwijl de rommel uit diens mond stroomde. Het was bijna alsof de verschijning binnenstebuiten keerde, zichzelf legend door zijn eigen mond totdat alles wat er overbleef een ding was dat voorover gebogen op de grond lag, kronkelend en vreselijk. Het was Madame Delacroix zoals ze echt was, op een of andere manier getransporteerd van haar afgelegen plaats van veiligheid en uitgebraakt door haar marionetvorm. Ze klauwde in de grond alsof ze in hevige pijn was, haar vorm was ingevallen en bottig, haar ogen vale grijze bollen, blind starend naar het plafond.

'Austramaddux, je hebt me gebracht naar een dode tijd,' zei Merlijn, zijn lage stem vulde de Grot als het gebrul van duizend ravijnen. Hij draaide zich af van de ziekelijke figuur van Madame Delacroix en keek weer maar de ineengekrompen geest. 'De bomen zijn voor mij ontwaakt, maar hun stemmen zijn bijna stom. Zelfs de aarde slaapt de slaap van eeuwen. Je hebt mij teruggebracht voor je eigen gemak en dat alleen. Je was een foute dienaar toen ik jou accepteerde als leerling en ik ben terug gekeerd om slechts de omvang van die fout bemerken. Ik ontsla je uit mijn dienst. Scheer je weg!'

Merlijn hief zijn vrije hand en hield hem met de palm naar voren in de richting van de geest van Austramaddux. De geest werd mogelijk nog witter en zonk weg, met zijn handen omhoog als wilde hij een klap afwenden. *Nee! Nee! Ik was trouw! Alstublieft! Ontsla mij niet! Ik heb mijn taak vervuld! Ik was trouw! Neeee!*

Het laatste woord verlengde en steeg op in de ruimte, kroop langs de muren omhoog, terwijl de geest leek te krimpen. Voor een moment leek het de vorm van de blauwe Dryad aan te nemen, verwrongen en vertwijfeld, toen begon het zijn vorm volledig te verliezen. Het nam af en James zag dat het samentrok tot dezelfde omvang als Merlijn's gesloten hand, alsof de tovenaar Austramaddux in zijn uitgestrekte vuist samenkneep. Het laatste woord van de geest verwaterde in een afschrikwekkend gejammer, afnemend toen de geest was verschrompeld tot een helder flikkerend lichtpuntje. Merlijn kneep in zijn vuist en opende hem met rollende vingers. De geest plopte, verdween en liet enkel de echo van zijn laatste schreeuw achter.

Tenslotte, alsof hij hen voor het eerst opmerkte, richtte Merlijn zijn aandacht op James, Ralph en Daan. James stapte naar voren, niet zeker wat hij zou doen maar wetend dat hij iets moest doen. Merlijn deed opnieuw zijn hand omhoog, deze keer naar James. James voelde de wereld om hem heen zacht worden, verduisteren. Hij vocht ertegen, trachtte te schreeuwen tegen de neerdalende onwetendheid, maar het had geen zin, hij kon de macht van Merlijn net zo goed bestrijden als de mug de olifant. De wereld raasde in een trechter voorbij, tot één punt naar beneden. In het midden van dat punt was de opgeheven hand van Merlijn die hem naar binnen trok. Er zat een oog in het midden ervan, blauw als ijs. Het oog sloot zich en Merlijn's stem zei één woord, een woord dat de duisternis leek te vullen waar de wereld eens geweest was, en dat woord was "slaap".

18. De Toren Samenkomst

Toen James zijn ogen opende was de dageraad een flauwe roze lijn aan de horizon. Hij lag ongemakkelijk op het gras op de grond van de Grot Bewaar en was verkleumd. Kreunend rolde hij op zijn rug en ging zitten, hij nam de omgeving in zich op. Het eerste wat hem opviel was dat de troon van Merlijn weg was. Er was in het gras waar hij had gestaan nauwelijks een afdruk te zien. Het tweede ding dat James opviel toen hij rondkeek, was dat de Grot Bewaar niet langer een magische plek was. Zonder de troon van Merlijn was het eiland weer teruggekeerd naar zijn voormalige vorm van wilde, willekeurige begroëing. Het gevoel van een bedreigende, gotische architectuur glipte weg. Vogels zongen voorzichtig vrolijk onder de bescherming van boomtakken die overhingen.

‘Oh-hh,’ kreunde een stem in de buurt. ‘Waar ben ik? Ergens heb ik het verschrikkelijke gevoel dat er als ik mijn ogen opendoe, er geen kop koffie en geen open haard te voorschijn zullen komen.’

‘Daan,’ zei James die bibberig opstond. ‘Ben je in orde? Waar is Ralph?’

‘Ik ben hier,’ mopperde Ralph. ‘Ik kijk even of al mijn botten en belangrijkste lichaamsfuncties nog werken. Tot nu toe geen problemen, behalve dat ik nodiger naar de WC moet dan St. Lokimagus.’

James beklom de trappen naar de glans van de bovenste verdieping van de grot. Het vroege ochtendlicht was zwak en grijs en drong nauwelijks door tot de bosjes en de bomen van het eiland. Daan en Ralph kwamen onzeker overeind.

‘Merlijn is weg,’ zei James die in de rondte keek. ‘En ik zie Jackson of Delacroix ook niet.’ Hij stapte over de gebroken stukken van Jackson’s toverstaf en huiverde.

‘Ik denk, dat we het wat hem betreft niet bij het rechte eind hadden, niet?’ merkte Ralph op.

‘We hadden het op meer punten mis,’ beaamde James zachtjes.

Daan wreef over zijn onderrug en gromde. ‘Hé. Zo slecht hebben we het alles bij elkaar niet gedaan. We stopten, dankzij deze handige klerkast en mijn katachtige reflexen, bijna de terugkeer van Merlijn.’ Zijn stem klonk hol in de matte echo van de grot en viel stil. De drie jongens vonden de opening die hen bij de drakenkopbrug bracht, baande zich een weg door de lage begroeiing die was gegroeid om de ingang te camoufleren en tuimelden de dageraad in. De brug was deels ingestort en had niets meer weg van de beangstigende drakenkop. De rand van het bos was modderig en nat, overdekt met dauw.

‘Hé, kijk!’ zei Ralph wijzend. Er stonden sporen in de verse, glibberige modder.

‘Lijkt erop dat twee mensen *díe* kant op gingen, weg van de school,’ zei Daan die zich voorover boog om de slordige markering te bestuderen. ‘Denk je dat een ervan die van Merlijn zijn?’

James schudde zijn hoofd. ‘Nee, Merlijn droeg geen schoenen. Ze zijn waarschijnlijk van Jackson en Delacroix. Zij is waarschijnlijk als eerste weggegaan en hij is er achteraan gegaan. Trouwens, iets aan Merlijn zegt me dat hij geen sporen achterlaat, tenzij hij dit wil.’

‘Ik hoop de Jackson haar in tweeën breekt als hij haar pakt,’ zei Daan, zonder veel overtuiging.

‘Ik hoop dat *zij*, *hém* niet breekt,’ reageerde Ralph somber. ‘Je zag wat ze met zijn toverstok deed.’

‘Herinner me er niet aan,’ mopperde James. ‘Daar wil ik niet meer aan denken.’ Hij begon in de richting te lopen waar ze Prechka achter gelaten hadden, maar zonder echt doel voor ogen. Hij had er een verschrikkelijke vermoeden over waar Merlijn heen gegaan was, en hij, James, was daar verantwoordelijk voor. Twee keer had Delacroix hem zijn leerling genoemd. Ze had hem op een of andere manier beïnvloed, en hij had het toegelaten. Hij had haar precies in de kaart gespeeld door de mantel naar haar te brengen. Ze had gelijk. Ze had er zelf niets voor hoeven te doen. Het was waar, dat de dingen er voor haar aan het eind niet goed uitpakten hadden, maar dat betekende niet zoveel. Een eenzame, boosaardige Merlijn kon zelfs nog gevaarlijker zijn dan een Merlijn in een broederschap met mensen als het Progressieve Element. Zij hadden tenminste geprobeerd te handelen onder het mom van eerbaarheid. Merlijn

kwam uit een andere tijd, een meer rechtstreekse en dodelijke tijd. Een bijna verpletterend gewicht van schuld en hopeloosheid drukte op James neer terwijl hij voortploeterde. Daan en Ralph volgden stil.

Prechka was weg. James was hierdoor niet echt verrast. Haar voetafdrukken stonden als dinosaurus sporen afgebeeld in de vochtige aarde. Zonder te spreken volgden de jongens die, huiverend en nat van de dauw. Mist vulde de bossen en verkleinde de wereld tot een handvol zwarte bomen en druppelende bosjes. Terwijl ze liepen, werd de mist helderder, absorbeerde de zon en begon uiteen te vallen. Het bos ontwaakte met een uitbarsting van vogelgezing en het wegrennen van onzichtbare creaturen in de bosjes. Dan, tot hun verrassing, hoorden ze in de verte stemmen die hen riepen.

‘Hé!’ zei Daan die stopte en luisterde. ‘Dat is Ted!’

‘En Sabrina!’ voegde Ralph toe. ‘Wat doen die hier? Hé! Hier!’

De drie jongens stopten en riepen naar de twee Gremlins, die reageerden met roepen en schreeuwen. Een gigantische vorm doemde op vanuit de mist en bewoog zich voorzichtig tussen de bomen.

‘Groemp!’ grijnsde Daan, die naar de reus rende.

‘Tjonge, jullie drie zien eruit als ongewenste restjes,’ riep Ted vanaf Groemp’s schouder. ‘Zijn jullie hier de hele nacht geweest?’

‘’t Is een lang verhaal, maar, ja,’ riep Daan omhoog. ‘Korte versie: Merlijn is terug, de Voodooconingin is op de vlucht en Jackson bleek toch een van de goeie te zijn. Hij zit op dit moment achter haar aan, resultaat, onbekend.’

‘Is er daarboven nog ruimte voor drie extra, Groemp?’ vroeg Ralph huiverend. ‘Ik denk dat als ik nog één voet moet verzetten, ik dood neerval.’

Groemp knielde en de drie jongens klommen op zijn schouders, ze persten zich tussen Ted en Sabrina in. Vóór hij omhoog klom bewoog James zijn vingers en pols van zijn rechterhand. De pijn was weg en de botten van zijn arm leken stevig en recht. Hij verwijderde de spalk en stopte hem achteloos in zijn zak.

‘Hoe zijn jullie er tussenuit geknepen?’ vroeg James aan Ted, die tegen hem aan geperst zat en zich met twee handen aan Groemp’s steile haar vasthield om niet te vallen. ‘Ik dacht dat jullie huisarrest hadden.’

‘Dat was vannacht,’ legde Ted uit. ‘Het is daarna behoorlijk gestoord geworden op school. Merlijn verscheen midden in de nacht en laat me je vertellen, die gast weet een entree te maken!’

‘Hij leidde Prechka naar het midden van de binnenplaats en liet haar de voordeuren inschoppen,’ vertelde Sabrina. ‘Hij spreekt overduidelijk de taal van de reuzen en hij had haar flink opgeruid. Toen klom hij van haar af en liet haar in slaap vallen. Ze is daar nog steeds, snurkend naast de hoofdingang als ‘s werelds grootste stapel wasgoed.’

‘We werden allemaal wakker van het geluid van de deuren die ingetrapt werden,’ ging Ted verder. ‘Daarna was het een heftig spektakel. Leerlingen renden overal in

hun nachtkleding in het rond en probeerden te weten te komen wat er aan de hand was. De mensen waren toch al gespannen met die Premiergozer die nog steeds op het terrein is en niemand die weet wat hij van plan is. En dan is er deze gast die eruit ziet als een rotsblok en zich kleed als een kruising tussen een druïde en de Kerstman, sluipend door de school, de mensen in slaap brengend door even naar ze te kijken, tikkend met een enorme staf op de vloer tijdens het lopen. Hard genoeg om door het hele gebouw te horen. Toen zag hij Foppe en het vreemdste ding gebeurde!

‘Wat,’ zei Daan hoopvol. ‘Blies Foppe een scheet naar hem en werd ie veranderd in een schemerlamp of zo?’

‘Nee,’ zei Sabrina. ‘Foppe voegde zich bij hem! Hij leek het niet te willen, maar hij deed het toch. Merlijn stopte toen hij Foppe zag en sprak tegen hem. Niemand weet wat hij zei. Het was in een vreemde bloemachtige taal. Wij waren bang, dat Foppe iets stoms zou doen waardoor we allemaal getroffen zouden worden door die enge staf, maar Foppe grijnsde alleen, en niet met een van zijn normale grijnzen. Het was het soort grijns die je bij een huiself ziet wanneer zijn meester hem net zo lief met een koekenpan wil meppen, als ernaar kijken. Een heleboel tanden zonder veel humor, weet je? En toen schoot Foppe naar beneden naast deze vent. Ze spraken een paar seconden zacht met elkaar en toen vloog Foppe door, langzaam genoeg voor Merlijn om hem te volgen. Merlijn had een plaats in gedachte waar hij heen wilde, denk ik en Foppe bracht hem daarheen.’

‘Foppe?’ zei Ralph verbijsterd.

‘Ik weet het,’ herhaalde Ted. ‘’t Is niet normaal. Toen realiseerden we ons, dat we te maken hadden met iemand die heel griezelig was. De meeste van ons Gremlins hadden al geraden dat hij Merlijn was, maar dat bewees het.’

‘Nou, waar ging hij heen?’ vroeg James zachtjes.

‘Silvvan Toren,’ antwoordde Sabrina. ‘Tenminste, zo werd het genoemd. Niemand gebruikt het echt ergens voor. Er werd gezegd dat hij in afwachting was voor een “Parlar met de Pendragon”, wat dat ook mag betekenen.’

‘Bevalt me niets,’ zei Daan.

‘Dat geldt voor iedereen,’ beaamde Ted. ‘Kennelijk denkt hij dat deze “Pendragon” de koning is, of leider. Het is ’n middeleeuwse uitdaging of zoiets. Hoe-dan-ook, Anderling verzamelde de leerkrachten om met hem te onderhandelen en toen merkte ze, dat zowel professor Jackson als Madame Delacroix ontbraken. Toen werd er verteld dat jij verdwenen was uit de ziekenhuisvleugel, James. Voordat we het wisten zond Anderling *ons* er opuit om jullie drie te zoeken. Ze had het te druk om zelf te komen, maar ze wist dat als iemand jullie op zou kunnen duikelen, wij dat konden. Ze lijkt jullie ervan te verdenken iets te weten van deze “ongelooflijke puinhoop”, zoals ze zei. Achterdochtig mensje, vind je niet?’

Toen Ted uitgesproken was droeg Groemp hen uiteindelijk uit de rand van het bos. Het kasteel glansde in het frisse ochtendzonlicht. De ramen glinsterden vrolijk, ondanks de onrust erachter. De garage van de Alma Alerons was stil, de kanvans flappen waren stevig dichtgebonden. James herinnerde zich het tijdsverschil tussen Zweinsteinkant en de kant van Philadelphia van de garage en hij wist dat ze aan de

andere kant nog diep in slaap waren. Met het om de hoek draaien om op de binnenplaats te komen, riep Ted naar Groemp om hen naar de grond te laten zakken.

‘Geweldig gedaan, Groemp!’ zei Sabrina hartelijk, de reus op zijn grote schouder kloppend. ‘Ga maar rusten bij Prechka als je wilt.’ Groemp gromde instemmend en sjokte naar de reuzin die inderdaad luidruchtig naast de trap van het kasteel lag te snurken. De massieve houten deuren hingen ieder aan een scharnier, naar binnen geslagen en gapend. De Ontvangst Hal was eng leeg en stil. Toen ze binnenkwamen kreette Ralph en greep James naar zijn arm terwijl hij wees. Daar, vreemd op de vloer bij de deur, lagen meneer Rombout en juffrouw Schaafsma. Beide met open ogen en onnatuurlijk naar het plafond grinnikend. Schaafsma's arm was uitgerekt, naar boven wijzend, grauwwit in het ochtendlicht.

‘Zijn ze... d-dood?’ hakkelde Ralph.

Ted schopte voorzichtig tegen Rombout's voet. ‘Echt niet. Ze zijn nog warm en ademen. Erg, erg langzaam. Ze waren waarschijnlijk hier beneden in de hal toen Merlijn arriveerde. Zo te zien wilden ze hem begroeten en hij heeft ze gewoon weggevaagd ofzo. Hij heeft ladingen leerlingen in slaap gebracht, maar deze twee kregen een special soort vriesbehandeling. Wat dan ook, we hebben ze uit de weg getrokken zodat mensen niet over hen zouden struikelen.’ Hij schouderchokte en leidde hen langs de twee stijve figuren naar de gang voorbij de trappen.

‘Waar is de Silvan Toren?’ vroeg James toen ze door de gangen snelden.

‘Dat is de hoogste toren in het oudste gedeelte van het kasteel. Smalste ook,’ antwoordde Ted met een voor hem ongebruikelijke sombere stem. ‘Wordt nergens meer voor gebruikt, behalve om soms naar de sterren te kijken. Hij is te lang en verraderlijk om in te klimmen. Petra vertelde, dat hij heel lang geleden een belangrijk gedeelte van het kasteel was. Ieder kasteel had er een en het werd beschouwd als neutrale grond, een soort universele ambassade of zoiets. Er werden bijeenkomsten tussen strijdende naties en koninkrijken in gehouden, met de ene koning aan de ene, en de vijandelijke koning aan de andere kant. Vier adviseurs werden toegestaan hen te vergezellen, maar de rest moest beneden wachten. Soms werden oorlogen besloten en beëindigd op deze plaats, soms werd de ene aanvoerder vermoord door de andere en zijn lichaam van de top van de toren gesmeten zodat iedereen het kon zien.’

James voelde zijn hart mogelijk nog verder in zijn schoenen zakken. ‘Wie zijn er nu boven bij hem?’

Ted haalde zijn schouders op. ‘Kweenie. Wij werden er op uit gezonden om jullie te vinden, terwijl Anderling bezig was om iedereen bij elkaar te krijgen. Ik neem aan dat ze de bedoeling heeft om hem eerst zelf te ontmoeten. Als je het mij vraagt zag ze er als een berg tegenop.’

De vijf leerlingen liepen door een wijde, hoge boog en gingen het oudste gedeelte van het kasteel binnen. Na verschillende bochten en smalle gangen kwamen ze tenslotte mensen tegen. In de gangen langs de muren stonden leerlingen bij elkaar en spraken op gedempte toon. Ted leidde hen in een ronde kamer waarvan het plafond ontzettend hoog was. Zo hoog dat hij door de mistige duisternis in de ruimte niet te zien was. Hierbinnen was het vol met leerlingen, mompelend in nerveuze afwachting.

Een wankel houten trap draaide omhoog in de keel van de toren. Na een nieuwsgierige blik naar boven, begon Ted de trap op te gaan. James, Daan, Ralph en Sabrina volgden.

‘Anderling is daarboven met... *hem?*’ vroeg Ralph. ‘Hoe, euh, *goed* is ze?’

‘Zij is de Directrice,’ antwoordde Sabrina ernstig. ‘Ze is goed.’

‘Dat hoop ik,’ zei James zachtjes.

De rest van de trap werd zwiingend beklommen. Het duurde behoorlijk lang en James voelde zich opmerkelijk vermoeid en buiten adem toen ze de top bereikte. Ralph liep achter hem te hijgen en trok zichzelf met beide handen ophoog aan de leuning. Toen, gelukkig, opende aan het eind van de trap zich een kamer die de uiteindelijke top van de toren vormde. De ruimte was laag, vol met zware spanten met stof en eeuwen van uilen- en duivenpoep. Smalle ramen rondom de nauwe omtrek van de kamer onthulden streepjes ochtendzonlicht. Er waren verschillende mensen aanwezig, maar niemand ervan was of de Directrice, of Merlijn.

‘James,’ zei een dikke stem en een hand viel op zijn schouder. ‘Wat doe je hier? Dit is geen plek voor jou ben ik bang.’

‘Hij werd geroepen, professor Slakhoorn,’ zei Sabrina die ook in de kamer was aangekomen. ‘De Directrice zelf vroeg ons om hem met Ralph en Daan hierheen te brengen. Er wordt verwacht dat ze direct naar boven gaan.’

‘Boven?’ piepte Ralph. ‘Er is nog meer? Dit is niet de top?’

‘Ah, meneer Deeter,’ zei professor Slakhoorn die Ralph in het oog kreeg. ‘Ja. Ik ben bang dat dit zo is, maar het is maar een klein stukje. Weet u dit zeker, juffrouw Hildegard? Dit is nauwelijks en plek voor kinderen.’ James dacht dat professor Slakhoorn een beetje in de war was dat hij, Ralph en Daan wel boven werden verwacht, terwijl hij, Slakhoorn, dat niet werd.

‘U was in de kamer toen de Directrice ons op weg stuurde om hen te vinden, professor,’ zei Ted die zichzelf toestond een beetje autoriteit in zijn stem te laten doorklinken.

‘Ja, dat was ik,’ erkende professor Slakhoorn, die, inderdaad, hierdoor een beetje uit het veld geslagen was.

‘Laat ze doorgaan, Hildebrand,’ zei professor Banning vanaf een bank bij een raam. ‘Als ze geroepen zijn, zijn ze geroepen. Ze zijn bij ons nauwelijks veiliger als die wilde zegeviert.’

Professor Slakhoorn keek naar James en dan, met een overduidelijke krachtsinspanning, verzachtte zijn uitdrukking. Hij draaide zich naar Ralph en klopte hem stijfjes op zijn schouder. ‘Vertegenwoordig ons goed, meneer Deeter.’

Ted bewoog zich naar een kort stenen trappenhuis dat vanaf de houten vloer uitstak en naar boven leidde naar een klapluik in het plafond. James, Ralph en Daan liepen er naar toe en beklommen de uitgesleten treden langzaam. Het klapluik zat niet op slot. James duwde hem open en zonlicht stroomde naar binnen, het verblindde hem even toen hij op het oppervlak klom.

Hij had bijna precies dezelfde grootte en vorm als de Grot Bewaar, bijna geheel van steen gemaakt met uitzondering van de houten vloer in het midden waar het klapluik zich opende. Marmeren pilaren omgaven de ruimte, maar er was geen dak. Het ochtendzonlicht vulde de top van de toren, oogverblindend op het witte marmer en stenen muren. Merlijn zat op nog geen halve meter bij hem vandaan, zijn gezicht naar de drie jongens gekeerd die in de zachte wind en het warme zonlicht boven kwamen. Zijn gezicht was gehouwen en onbeweeglijk, alleen zijn ogen bewogen om hen te volgen.

‘Meneer Potter,’ klonk de Directrice ‘s stem door de stilte. ‘Meneer Wilstra en meneer Deeter. Dank u, dat u zich bij ons gevoegd hebt. Alstublieft, zoek uw plaats links van mij. Wij komen zo dadelijk bij uw verhaal.’

James keerde zich om toen Daan het luik dicht liet zakken. Professor Anderling zat achter hen, tegenover Merlijn. Ze droeg een vurig rode rok en mantel, beide veel gedistingeerder en uitdagender dan James haar ooit had zien dragen. Ze deden haar er zowel jonger als vervaarlijker uitzien, als een soort tirannieke koningin. De stoelen waarop zij en Merlijn zaten waren vastgezet in de stenen van de laagste muur, waardoor ze elkaar bekeken over de houten vloer in het midden. Aan professor Anderling’s linkerkant, opgesteld langs de rand van de hoogste muur, waren nog vier uitgehakte zittingen, hoewel deze minder versierd waren. Gezeten erop waren Marcel Lubbermans, Professor Franklin en Harry Potter.

‘Pap!’ verzuchtte James. Een glimlach van opluchting en geluk verschenen op zijn gezicht. Hij rende de trappen op naar zijn Vader.

‘James,’ zei Harry zachtjes met een ernstig gezicht. ‘Er werd me verteld, dat je zoek was. We maakten ons zorgen. Ik was zelf achter jullie drie aangegaan, maar we kregen vlak nadat ik gearriveerd was bericht dat jullie terecht waren.’

‘Hoe wist u dat dan?’ vroeg Ralph die fronste.

Harry trok even een scheve glimlach en hield een Wemel’s rubber eend omhoog. Op de onderkant stond in Ted’s handschrift: *Zijn gevonden! Kom er direct aan!*

‘Deze is van Petra Morgenster, maar ze vertelde dat het een idee van jullie was. Erg handig!’

‘Het spijt me dat ik de Kaart en de Mantel heb meegenomen, Pap,’ zei James gehaast. ‘Ik weet dat ik dat niet had moeten doen, ik heb er een puinhoop van gemaakt. Merlijn is terug en het is allemaal mijn schuld.’

Harry’s blik schoot betekenisvol naar de stoelen in het midden van de ruimte. ‘Je moet het jezelf niet verwijten, mijn jongen. We hebben straks genoeg tijd om het erover te hebben, maar nu hebben we andere dingen aan ons hoofd.’

James draaide zich naar de Directrice en Merlijn. Hij was hen bijna vergeten in de opgetogenheid en opluchting zijn Vader te zien. ‘Tuurlijk. Sorry.’ De drie jongens bleven boven bij de muur naast Harry, Marcel en professor Franklin staan. James merkt voor het eerst op dat de overkant van het terras bezet was door een verrassend aantal vogels en gedierte, die allemaal naar Merlijn staarden. Er waren uilen en duiven, raven en een paar valken, een deel gezeten op de vier uitgewerkte zittingen en

de rest op de rand van de muur. Zitten tussen hen in, ook starend naar de bebaarde man, was een variëteit van dieren die James herkende als huisdieren. Kikkers en ratten, zich een beetje verdringend tussen de vogels. Zelfs Daan kat, Duim, zat erbij, vooraan, zijn zwart witte neus bibberde een beetje.

‘U zei, professor Lubbermans?’ zei professor Anderling met haar blik vast op de grote onbeweeglijke Merlijn.

Marcel verschoof even en stond op. ‘Ik wens enkel dat mijn bezwaar opgetekend wordt tegen uw onderhoud met deze... deze indringer, die zich gewelddadig toegang tot de school verschaft heeft met wie weet wat voor verfoeilijk doel in gedachten, in een taal die wij, uw metgezellen en vrienden, niet kunnen verstaan of volgen. Tussen dat en uw, moet ik toegeven, verrassende kleding... nou, u moet toch kunnen inzien hoe dit er voor ons uitziet.’

‘Ik verontschuldig mij, meneer Lubbermans, en de rest van jullie,’ zei professor Anderling die haar blik van Merlijn losmaakte en in de ogen van hen die aan haar kant verzameld waren keek. ‘Ik ben jullie vergeten. Deze meneer komt uit een tijd van formaliteiten en rituelen. Ik ontmoet hem zoals hij verwacht ontmoet te worden, in de ceremoniële mantel van mijn afkomst. Ik ben bang, dat toen hij ons de eerste keer trof, hij aannam dat wij allen, mijzelf en de leraren, boeren waren die het op een of andere manier voor elkaar hadden gekregen om het kasteel in hun bezit te krijgen. Het was in zijn tijd bijzonder onbehoorlijk voor de Pendragon om te verschijnen in de soort kleurloze zakken, die hij aanzag voor onze gewaden. Voor wat betreft de taal...’

‘Ik kan spreken in de tong van uw dienaren als u dit wenst, Madame Pendragon,’ onderbrak Merlijn met zijn diepe, dragende stem. ‘Hoewel, waarom u zich verwaardigd tot hen te spreken als gelijken, terwijl zij zouden moeten worden opgeknoopt voor degelijke onbeschaamdheid, kan ik niet raden.’

Professor Anderling zuchtte en sloot haar ogen, James kreeg het gevoel dat dit soort misverstanden al een poosje aan de gang waren. ‘Dit zijn mijn vennoten, niet mijn ondergeschikten, Heer. Dit is een andere tijd waar ik u, ben ik bang, steeds aan moet herinneren. Ik ben niet de Pendragon van een koninkrijk, ik ben de Pendragon van enkel een klein stukje land, alles in het zicht van deze toren. Maar ja, spreek alstublieft zodat iedereen dit kan begrijpen.’

‘Het is uw wens, Madame,’ antwoordde Merlijn. ‘Ik neem aan dat uw raadgevers allen aanwezig zijn?’

‘Zo is het. James Potter, Ralph Deeter, Daan Wilstra,’ zei de Directrice, de jongens beurtelings aankijkend. ‘Deze man beweert Merlinus Ambrosius te zijn, teruggekeerd naar de wereld van mensen, na een tijd van niets, door de gecombineerde samenwerking van zijn spookachtige leerling en vijf andere individuen. Wat kunt u ons over dit verhaal vertellen?’

James antwoordde, legde zo goed en eerlijk als hij kon uit hoe de drie Merlijnreliëken tezamen konden komen op het eiland van de Grot Bewaar. Hij was voorzichtig met de uitspraak, hoe, tot zijn eigen schande, professor Jackson had bedoeld om de mantel te beschermen en uit de Grot te houden, om zo Madame

Delacroix's plan te laten mislukken, maar dat hij, James, deze bedoeling onomkeerbaar teniet had gedaan.

'Het was mijn fout,' legde hij ellendig uit. 'Ralph en Daan hielpen alleen omdat ik ze omgepraat had. Ik wilde...,' hij stopte en slikte iets weg. 'Ik wilde de held van de dag zijn, denk ik. Maar ik heb alles bedorven. Het spijt me.'

Professor Anderling's gezicht was kalm maar neutraal toen James klaar was. Hij liet zijn hoofd hangen, maar een moment later voelde hij zijn vaders hand op zijn schouder, warm en zwaar. Hij zuchtte.

Merlijn liet zijn blik over de groep en de banken naast hem gaan, langzaam zoog hij zijn longen vol. 'Austramaddux's plan misbruikte de bedoelingen van vele, zie ik, sommige goed en sommige slecht. Ik neem echter aan, dat na de verklaring van de jongen er geen twijfel bestaat over mijn identiteit. Sta mij toe dan te herhalen: Ik ben, naar het uitziet, het onderwerp van een erg indringende campagne van leugens en laster. Het is waarschijnlijk breed geaccepteerd, dat ik in mijn eigen tijd gezien werd als een wispelturig en schandelijk schepsel, een man met egoïstische bondgenoten en eindeloze sluwheid. Dit is minder waar dan de lofuitingen van deugden geborduurd in de geschiedenis van die Voldemortschurk welke u mij hebt beschreven. Ik was niet slechter dan een storm slecht is. Ik doodde alleen als er geen hoop was op berouw, of voor slavernij. Ik verzamelde schulden alleen van degene die het verdiende om te betalen en zelfs dan ging een derde van mijn beurs naar de armen en de kerk. Ik ben niet zo afschuwelijk om gezocht te worden door de ziekelijke figuren welke u zo ruimhartig "slecht" noemt, wiens eigen verderfelijke nauwelijks een kaarsje kan houden naar de toortsen welke ik in mijn eigen tijd heb bemerkt.'

'Ik twijfel er niet aan, dat u dat gelooft,' stelde professor Anderling. 'Maar zeker kent u de legenden van het duistere hart van de werelds meest machtige tovenaars die zelfs vóór u uit uw eigen tijd stapte, toen u nog liep op de aarde, begonnen waren. Velen leefden in angst voor u.'

'Enkel degene wiens verderfelijke en onwetendheid hen tot deze foute denkwijze leidde,' morde Merlijn. 'En zelfs in hun gevallen zou ik hen eerder benaderen met mijn staf, dan met het zwaard.'

'Dat zal zo zijn, Merlinus, maar u zelf weet, dat u zich bezig hield met kunsten die weliswaar werden toegestaan in uw tijd, maar eigenlijk niet konden. U stelde zich bloot aan bochten in de magie die u vervreemde van de rest van de mensheid. Bochten die in feite meer waren dan de mensen konden bevatten zonder hun verstand te verliezen. U veranderde door die onderzoeken. Mogelijk werd uw geest erdoor verwrongen. Zelfs ú moet soms getwijfeld hebben aan uw oordeel. De dubbelzinnige moraal van Merlinus Ambrosius was bekend, alsmede zijn arrogante houding naar de levens van de niet magische. Het was algemeen geaccepteerd, dat u de kant zou kiezen van hen die de vernietiging en onderwerping van het Dreuzelrijk navolgden. Ik kan niet oordelen over uw tijd, maar in de onze zijn degene die oorlog willen met de Dreuzelwereld onze gezworen vijanden. Uw trouw moet worden vastgesteld voor wij u kunnen toestaan om deze vertrekken te verlaten.'

‘U waagt de adelijkheid van mij uit te dagen?’ vroeg Merlijn met kalme rustige stem. ‘En om te suggereren, dat ik u allen eenvoudig met een gebaar van mijn arm van de aarde kan vagen, mocht ik dit wensen?’

‘Dat durf ik inderdaad, en voor goede redenen,’ zei professor Anderling ferm. ‘U was in uw eigen tijd van bedenkelijke motieven, zoals de beste geschiedschrijvers zullen beamen. U blijft dit in deze tijd. En voor wat betreft uw krachten, ze zullen enorm zijn, maar zelfs in uw tijd werd de stroming waar u uw krachten uit putte tanende toen de wereld getemd werd. Doe het niet voorkomen, dat dit niet de belangrijkste reden was om uit die tijd te stappen. U hoopte om terug te keren in een tijd waarin deze stroom weer hersteld was, dat uw krachten opnieuw onverstoord en compleet zouden zijn. Maar dit is niet die tijd. De stroom is nog verder ontleed dan ooit. Uw krachten zullen nog steeds fenomenaal zijn, u kunt ons ongetwijfeld verslaan, maar u ben niet onstopbaar. Kies zorgvuldig met wie u in deze eeuw omgaat, Merlinus.’

Merlijn’s gezicht bleef onbeweeglijk als steen toen hij de Directrice aankeek. ‘Ik ben waarlijk teruggekeerd naar een tijd van duisternis, wanneer een Pendragon gelooft, dat slechts de dreiging van het noodlot de overtuiging van een eerbare tovenaar kan doen verdwijnen. Maar ik zie dat u eerlijk bent in uw overtuiging, zelfs als uw aanpak dit niet is. Ik heb nooit omgang gezocht met enige van die harten die zich hard keren tegen de niet magische. Ik heb gewerkt om de balans te onderhouden tussen de magisch en niet magische werelden, om te voorkomen dat één der schalen doorslaat van de ander, hoewel geen ooit mijn werkelijke doelen kon raden. Ik heb allen bediend, maar altijd met dat doel in mijn hart. Eerlijkheid wordt onder de gevallen mensen gezien als een mythe. Maar gelijkheid van strijd kan gehandhaafd blijven, zelfs als het slechts een bleke geest is van de echte eerlijkheid.’

‘U zegt het mooi, Merlinus,’ zei de Directrice. ‘Maar u hebt nog steeds uw doel niet duidelijk gemaakt. Is u hier om ons ten val te brengen, of met ons samen te werken?’

Voor het eerst was er een spoor van emotie op Merlijn’s gelaat. Hij sloot zijn ogen en perste zijn lippen op elkaar. Zijn baard glinsterde met iets van, wat James aannam, olie was. Zo nu en dan dreef in de bries die over de top van de toren kwam de geur ervan naar hem toe, wild en kruidig. ‘Austramaddux verdiende het lot dat ik hem toebedeelde, mogelijk wel honderd keer, om mij terug te brengen naar deze tijd.’ Hij opende zijn ogen weer en keek langs de samenkomst. ‘Ik benaderde een kasteel van de meest solide bouw welke ik ooit gezien had, gevuld met glanzende ogen van hard zonlicht, maar toch ontmoete ik er geen wachter, geen voorhoede, niet eens een dienaar om een bad voor mij te vullen, of mijn geloofsbrieven te vragen. U benaderd mij zonder erkenning van mijn status, zonder uw zegen op mijn hoofd en in de kleding van narren en veldwerkers en toch bent u omringd door tafels van overvloed, op borden zo rond en glad als de planeten. De Pendragon, die zelf niet gerespecteerd wordt, noch bediend, maar zich kleed als haar lakeien, zich met vormloze zakken bedekkend. En dan, boven alles, worden mijn eer en trouw betwijfeld, zelfs als ik afzie van de eis van aanzien uit respect voor een vergane tijd. Waar, mijn missie is geworden tot stof. Er is geen tijd rijp voor mij.’

‘Egoïstisch kan Austramaddux geweest zijn,’ beaamde professor Anderling die zich wat naar voren boog. ‘Maar het kan mogelijk geen vergissing zijn, dat u naar deze tijd bent teruggebracht, Merlinus. Er werd gedacht, dat u het verzet tegen de Dreuzelwereld zou leiden, maar als uw beweringen waar zijn, dan bent u waarschijnlijk hier gebracht door een zelfs grotere voorzienigheid, dat u ons kunt helpen om een dergelijke tragedie tegen te houden. Zelfs nu zijn de krachten van chaos die daartoe kunnen leiden in beweging gezet. Op deze dag bevindt zich een man onder ons, een Dreuzel. Hij werd hierheen geleid door handlangers van deze foute orde en is geleid tot voorbij onze zwaarste verdediging door gebruik te maken met iets niet magisch, genoemd “technologie”. Hij heeft een machine benaderd genaamd “de pers” waardoor hij de geheimen van de magische wereld bekend kan maken aan de rest van de mensheid. Het komt alleen door het, gedurende de afgelopen duizend jaar, onderhouden van dat geheim, dat de balans tussen de werelden heeft kunnen bestaan. Als deze man en zijn geheime samenzweerder slagen, zullen ze misbruik maken van de samenvoeging van de magische- en de Dreuzelwereld. Ze zullen afleidingen bedenken, macht zoeken, en uiteindelijk zullen ze een oorlog beramen. U, meer dan ieder ander, weet waar het toe zal leiden als een dergelijk plan ten uitvoer wordt gebracht. U moet ons helpen. Zij die deze chaos bedenken verwachten u. Laat hen zich branden aan het vuur welke zij op de wereld willen werpen, Merlijn. Sta ons bij.’

Merlijn zat gedurende een minuut volkomen stil, zijn baard glinsterend in de zon. De dieren bewogen zich onrustig, neuzen trilden en veren raakten verward. Tenslotte stond Merlijn op zoals een berg zou doen als deze zich los zou maken van zijn ondergrond. Hij bewoog langzaam, met massieve gratie, totdat hij volledig rechtop stond, zijn staf recht naast zich en zijn priemende blauwe ogen rustend op de Directrice.

‘U hebt het juist, Madame,’ zei Merlijn met vlakke onmiskenbare stem. ‘Het was mijn egoïstische doel om mijn eigen tijd te verlaten enkel om een tijd te vinden waar mijn macht volledig hersteld zou worden. Arrogantie is mijn fout en het heeft mij verblind. Ik ben nu teruggekomen om mijn krachten in stukken geslagen te vinden, meer dan in mijn eigen tijd. Ik vraag u als een man van eer om vergiffenis, maar ik ben zowel niet in staat, als onwelwillend, om de taak te bekleden die u mij beschrijft. Dit is niet langer mijn wereld. Mogelijk dat u domineert zonder mij, mogelijk niet. Ik kan geen toekomst zien in deze tijd, behalve de wetenschap, dat de zon morgen op zal komen en langs het luchtruim zal reizen zoals hij tijdens de duizend jaar van mijn afwezigheid heeft gedaan. Of deze neerschijs op oorlog of vrede, waarheid of leugens, weet ik niet, maar wel weet ik dit: hij zal schijnen op een wereld die mij niet kent, noch ik deze. Ik ga nu afscheid van u nemen, Madame. Ik wens u allen: Vaart u wel.’

Merlijn hief zijn armen en hield zijn staf op. Als één vlogen de vogels weg van hun plaatsen op de muur en zittingen. Er klonk een donderend geluid toen honderden vleugels in de wind sloegen. Terwijl de groep vogels in alle richtingen uiteen vloog van de top van de toren, was er geen teken van Merlijn meer.

James staarde naar de plek waar de grote tovenaars gestaan had. Het was voorbij. Er was niets over. Harry wendde zich naar James en sloeg zijn armen om hem heen. ‘Het

is goed jongen,' zei hij. James geloofde niet dat alles in orde was, maar hij was dankbaar voor de woorden. Hij sloeg zijn armen om zijn Vader.

'Ik vraag me af of hij voorgoed weg is,' mijmerde Marcel hardop.

'Ik twijfel er niet aan dat hij wil dat wij dit geloven,' reageerde de Directrice die opveerde van haar zitting. 'Maar het feit blijft dat hij nergens heen kan. Zijn dienaar, Austramaddux, is kennelijk verbannen naar de vergetelheid, dus heeft Merlijn geen leerjongen in deze tijd om te zorgen voor zijn Verschijnselen als hij weer besluit om in een tijd terug te komen. Ik ben bang dat we moeten aannemen dat Merlinus tegen wil en dank bij ons is. Meneer Potter, kan hij opgespoord worden?'

Harry dacht even na. 'Moeilijk, maar niet onmogelijk. Hij zal zich waarschijnlijk terugtrekken in de bescherming van de bossen, waar zijn krachten het grootst zijn. Zonder twijfel heeft hij meerdere methoden om te overleven en zich daar te verstoppen, maar een tovenaar met zulke mogelijkheden zal te allen tijde een merkbaar spoor achterlaten. Ik geloof, dat wij hem met een groep Schouwers en genoeg tijd kunnen vinden. De vraag is: wat doen we met hem als we hem vinden?'

'We moeten zeker zijn van zijn bedoelingen,' zei professor Franklin somber, langzaam naar de stoel lopend waar Merlijn op gezeten had. 'Merlinus is een figuur van mysterie en verwarring. Ondanks zijn woorden bemerk ik dat hij zelf niet vertrouwd op zijn eigen trouw. De dingen waren veel duidelijker in zijn tijd. Merkten jullie dit ook? Hij is onzeker in deze tijd. Hij weet niet wie hij kan vertrouwen, wiens doelen het meest op die van hem lijken. Dit is erger geworden door het feit, zoals u aanduidde Directrice, dat Merlijn's eigen moraal op zijn minst tweeledig is. Hij trekt zich nu terug om zijn eigen motivatie te onderzoeken en om deze tijd te bestuderen.'

'Gelooft u dat echt, professor?' vroeg Harry.

Professor Franklin haalde hetzelfde koperen apparaat te voorschijn welke hij gebruikt had om James' gebroken arm op het Zwerkbalveld te onderzoeken. Hij tuurde er doorheen, bestudeerde de stoel waar Merlijn op gezeten had. Hij knikte langzaam. 'Dat doe ik. Merlijn bekende aan ons dat trots zijn grootste zwakheid is. Hij kan ons niet zijn eigen gebrek aan borging laten zien. Maar het lijdt geen twijfel. Hij weet niet wat zijn plaats in deze tijd is, omdat hij niet weet welke overtuiging hij zal volgen en nu pas realiseert hij zich dat.'

'Ik twijfel eraan of dat lang zal duren,' zei Marcel die naar beneden stapte in de richting van de houten vloer. 'We kunnen moeilijk achterover gaan zitten en wachten

welke kant hij zal kiezen. Zijn krachten mogen verminderd zijn, maar ik wed dat hij in onze tijd zijn gelijke niet kent. We moeten er van uitgaan, dat hij bij de tegenpartij is, tot hij besluit dat hij onze bondgenoot wil zijn.'

Harry begon zijn hoofd te schudden. 'Ik ben het met je eens dat hij voor dit moment onzeker is, maar ik geloof niet dat hij slecht is. Of anders gezegd, niet bewust slecht.'

'Hoe bedoelt u dat?' onderbrak Daan. 'Hij wordt sinds de afgelopen duizend jaar gezocht door de meest slechte tovenaars, is het niet?'

'Niet de *meest* slechte tovenaars,' benadrukte professor Anderling.

'Dat is waar,' beaamde Harry. 'Alleen diegene die in de war, of compleet gestoord zijn om te geloven, dat hun doelen op een of andere manier goed zijn. Zij die weten dat ze slecht zijn, die zich bewust zijn van hun eigen laaghartigheid en deze omarmen, die zochten hem nooit. Tenminste, voor zover we weten.'

'Laten we nu naar onze kantoren gaan,' zei professor Anderling zuchtend. 'Onze dag is nauwelijks begonnen en we hebben al meer om te regelen dan we weten hoe. Daarbij wens ik mij zo snel als mogelijk te ontdoen van dit ondraagbare kostuum.'

Professor Franklin trok het klapluik open en de groep begon de trap af te dalen. De dieren die zich bovenop de toren verzameld hadden bewogen zich ook de trap af, schurend en springend rond de voeten van de groep. Professor Slakhoorn en de overige professoren die zich beneden bevonden begroette hen met bezorgde gezichten en vuurde vragen op hen af. Hen allen negerend volgde James zijn Vader de wenteltrap af naar de verre vloer.

'Hoe bent u zo snel naar hier gekomen, Pap?' vroeg hij. 'Merlijn kwam hier niet eerder dan midden in de nacht aan. Hoe heeft professor Anderling u zo snel kunnen bereiken?'

'Het was niet de Directrice die me hierheen haalde, James,' antwoordde Harry, die over zijn schouder naar zijn zoon keek. 'Het was jouw brief. Nobby leverde hem vanmorgen af en na het lezen ervan kwam ik direct. De Directrice was net zo verrast als de anderen toen ik uit haar open haard stapte.'

'Maar Schaafsma zei, dat u met een speciale opdracht bezig was en niet gestoord mocht worden!'

Harry lachte humorloos. 'Het was dát deel van de brief die bewees dat ik zo snel mogelijk naar hier moest komen, James. Ik doe deze week niets anders dan administratie. Als Schaafsma zegt, dat ik met een opdracht bezig ben, is dat enkel omdat ze er zeker van wil zijn dat ik *niet hier* ben.'

'Ja,' knikte James. 'Het portret van Sneep vertelde ons dat Schaafsma en Rombout beide niet deugen. Ze zijn betrokken bij het Progressieve Elementgedoe.'

Harry stopte op de trap en draaide zich om naar James, Ralph en Daan. 'Wees voorzichtig tegen wie je dit zegt,' zei hij met een zachte stem. 'Het Ministerie is deze dagen vergeven met mensen als Rombout en Schaafsma, hoewel de meeste van hen erbij betrokken zijn voor het avontuur en omdat het een beetje mode is. Hermelien doet wat ze kan om de propaganda tegen te houden en de aanstichters uit te filteren,

maar het is ingewikkeld. Rombout is slechts een stuk gereedschap, maar Schaafsma is gevaarlijk. Ik denk eigenlijk, dat zij het brein achter de terugkeer van Merlijn is.'

'Wat!?' kreette James zachtjes. 'Dat kan niet. Het was Madame Delacroix in de grot vannacht.'

'Ja, Schaafsma kwam hier pas gisteravond aan,' voegde Daan toe.

Harry's uitdrukking was ernstig. 'Schaafsma is niet het type dat haar handen vuil maakt met het eigenlijke werk. Daar had zij daar Delacroix voor nodig, en Delacroix zelf kon niet aan de troon van Merlijn komen zonder de hulp van Schaafsma die haar van binnenin hielp. Rombout en Schaafsma zijn nu alleen hier omdat ze beweren een escort te zijn voor een "expert in Dreuzel-Magierrelaties" om met die Premierpersoon te onderhandelen. Zo'n expert bestaat niet. Ze verwachtte om Merlijn zelf mee te krijgen en hém door te laten gaan als die expert.'

'Dus ze hebben nooit de *intentie* gehad om Premier tegen te houden om de magische wereld te onthullen met de Dreuzelpers!' zei Ralph die bleek werd. 'Schaafsma en Merlijn zouden samen moeten gaan werken om er *zeker* van te zijn, dat Premier zijn verhaal naar buiten zou brengen, is het niet?'

Harry knikte. 'Dat is wat ik denk. Dit is niet zomaar toevallig. Het is precies het soort ding waar mensen als Schaafsma al heel lang op hopen. De samenvoeging van de Dreuzel- en de magischewereld is essentieel voor hun uiteindelijke plan van een totale oorlog.'

'Maar, Merlijn bleek aan niemands kant te staan behalve de zijne,' zei James. 'Mislukt hun plan hierdoor?'

'Ik weet het niet,' zuchtte Harry. 'Er zijn zaken gestart die heel moeilijk te stoppen zullen zijn. Schaafsma heeft Merlijn misschien niet langer nodig voor dit gedeelte van het plan.'

Daan vroeg, 'Dus hoe wilt u die Premier nu gaan stoppen?'

'Hem stoppen? Ik behoor hier niet eens te zijn, weet je nog? Schaafsma heeft de touwtjes in handen.'

'Maar zij is slecht!' riep James uit. 'U kunt haar de lakens niet laten uitdelen!'

'Dat gebeurt ook niet, James,' zei Harry, die zijn hand op James' schouder legde, met een scherpe stem. 'Maar we moeten héél voorzichtig zijn. Schaafsma heeft veel invloed op het Ministerie. Ik kan haar niet zomaar trotseren. Zij *hoopt* dat ik iets ondoordachts doe, iets wat ze tegen mij kan gebruiken. Zij wil het Schouwers Departement volledig sluiten. Dat voorkomen is van het grootste belang. Nog belangrijker dan het geheim beschermen van de magische wereld.'

'Dus Schaafsma en Delacroix winnen,' zei James die zijn Vader in de ogen keek.

'Op korte termijn, mogelijk. Maar houdt moed jullie. Marcel, de Directrice en ik hebben nog een aantal troeven achter de hand. We zullen deze dag wel overleven, wat er ook gebeurt met die Premier. De belangrijkste vraag nu is, wie heeft hem hier naar binnen geleid?'

'Wel, dat zal Schaafsma geweest zijn, toch?' stelde Daan voor.

‘Nee, dat kan niet,’ zuchtte James. ‘Zij heeft de Eed van Geheimhouding getekend, net als iedere heks en tovenaar. Als ze geprobeerd heeft iets aan Premier te vertellen, zelfs via een brief, zou de Eed haar op een of andere manier gestopt hebben. Daarbij, ze weet helemaal niet hoe om te gaan met een GameDeck, of hoe ze iemand ermee naar Zweinstein kan leiden.’

Stemmen en voetstappen klonken van de wenteltrap boven hen. De Directrice en de professoren kwamen de trap achter hen af. Harry gebaarde naar de jongens hem de rest van de trap te volgen.

‘Dat is het enige deel waar ik echt verbijsterd door ben,’ zei Harry, terwijl hij de trap af stommelde. ‘Iedere heks en tovenaar is gebonden door de Eed van Geheimhouding. Iedere Dreuzelouder van een student is gebonden door hun contract van geheimhouding. Dat betekent, dat niemand die van het bestaan van de magische wereld weet, in staat is dit geheim door te vertellen. En toch, iemand heeft dit duidelijk gedaan. Ik wil erachter komen wie.’

Tegen de tijd dat ze de laatste bocht van de trap bereikten, hadden de Directrice, Marcel en de rest van de professoren hen ingehaald. Professor Anderling riep naar de leerlingen die beneden stonden te wachten.

‘Dames en heren, zoals u kunt zien zijn we allen weer terug, heel en gezond.’ Ze stopte en bekeek het gezelschap van boven. ‘Ten einde geruchten te voorkomen en angsten weg te nemen, ben ik van plan direct te zijn over wat er gebeurd is, en wat hier vandaag nog steeds speelt. Twee mannen hebben in de laatste twee dagen nogal onverwacht de weg naar dit kasteel gevonden. De eerste is nog hier. Zijn naam is Martin Premier en hij is een Dreuzel. Zijn bedoelingen zijn nogal bedenkelijk, maar ik kan jullie verzekeren dat jullie leerkrachten bereid zijn om- -’

‘Dank je, Minerva,’ een hoge trillende stem onderbrak haar. ‘Ik heb in feite de leerlingen al ingelicht over de gebeurtenissen van vandaag. Ik waardeer je grondigheid echter. Kom bij ons, wil je?’ Schaafsma en Rombout stapte uit de groep studenten en bewogen naar het begin van het trappenhuis. Schaafsma's glimlach was breed en glimmend in het stoffige licht van de toren. Professor Anderling staarde langdurig naar beneden en richtte haar aandacht opnieuw naar de leerlingen. ‘In dat geval ga ik er vanuit dat jullie allen lessen hebben om te bezoeken. Jullie professoren zullen jullie naar de lokalen begeleiden. Laten we de rest van de dag nuttig besteden!’

‘Denk je echt, dat het nodig is om vandaag de lessen door te laten gaan, Minerva?’ vroeg Schaafsma toen de Directrice en de rest van haar groep het einde van de trap bereikte. ‘Dit is nogal een ongewone dag.’

‘Ongewone dagen zijn de beste dagen voor de lessen, juffrouw Schaafsma,’ bitste professor Anderling die voorbij de vrouw stapte. ‘Het herinnert iedereen eraan wat de reden is dat we hier zijn. Als u me wilt verontschuldigen.’

‘Harry,’ zei Rombout met een iets te overdreven glimlachend. ‘Ik beken dat Brenda en ik niet verwacht hadden om vandaag jouw hier te zien. Familiegebeuren vermoed ik?’ Hij draaide zijn grijns naar James en liet hem toen ook over Ralph en Daan gaan.

Harry glimlachte stijfjes. 'Ik ben even verrast om jullie twee hier te zien. Ik heb geen papierwerk ontvangen over de retourtocht van de Alma Alerons. En ik heb heel wat papierwerk weg gewerkt, zoals je weet.'

Brenda Schaafsma nam Harry aan zijn arm en hij liet zich door haar uit de toren voeren achter de laatste leerlingen aan. 'Erg onverwacht is dit,' zei ze op een vertrouwelijke toon. 'Vreselijke situatie. Ongetwijfeld heeft Minerva je erover verteld? Martin Premier, een Dreuzelverslaggever, hier op Zweinstein. Toch, het Ministerie meent dat het onvermijdelijk is.'

'Is dat zo?' zei Harry die bij de deur stopte en Brenda Schaafsma aankeek. 'Dus Louis Knappert weet hiervan?'

'De Minister is op de hoogte van de algemene gebeurtenissen die gaande zijn,' haastte Rombout zich te zeggen. 'We hebben ervoor gekozen om hem niet lastig te vallen met de details.'

'Dus hij weet in feite niet dat jullie hier zijn?' zei Harry, die zijn smalle glimlach liet vervagen.

'Harry,' zei Schaafsma met fluwelen stem. 'Het punt is dat dit soort van gebeurtenissen precies binnen het werkkerrein van het Departement van Ambassadeurs Relaties vallen. Jij hoeft natuurlijk óók niet voor iedere kleine handeling van het Schouwers Departement aan de Minister schriftelijk toestemming te vragen. Noch hebben we zijn toestemming nodig met de uitvoering van *onze* dagelijkse taken. Ben je van plan de hele dag te blijven?'

'Ik geloof het wel, Brenda,' antwoordde Harry uiterlijk kalm. 'Ik ben benieuwd om te zien wat het Departement van Ambassadeurs Relaties doet om zijn dagelijkse taken in dit soort situaties uit te voeren. Trouwens, op zeker gaan jullie ermee akkoord dat een vreemde, *objectieve* getuige handig kan zijn in het geval van... ondervraging?'

'Wat u wilt, meneer Potter,' zei Schaafsma, die onmiddellijk haar glimlach liet verdwijnen. 'Het zal om ongeveer vier uur vanmiddag allemaal voorbij zijn. Premier's team komt eraan en zij zullen hun rondleiding krijgen. Er is tenslotte vrijwel geen manier om dit tegen te houden, rekening houdend met meneer Premier's slimme plan. U mag ons vergezellen, maar probeert u zich er alstublieft niet mee te bemoeien. Dat zou niet goed voor u zijn. Maar ik weet zeker dat ik u dat niet hoeft te vertellen, is het?'

'Hebt u lekker geslapen bij de voordeuren?' vroeg Daan zachtjes toen Schaafsma zich wegdraaide. Ze stopte en draaide zich heel langzaam terug naar Daan.

'Wat bedoel je daar mee, jongeman?' vroeg ze. Harry keek met een mengeling van nieuwsgierigheid en amusement naar Daan.

Daan ging door, 'Jullie twee waren vannacht beiden beneden om Merlijn te ontvangen toen hij zijn grootse entree maakte, maar hij was kennelijk op zoek naar belangrijkere mensen dan jullie, is het niet? Hij gaf jullie alle twee het boze oog en bevroor jullie ter plaatse. Kom op nou, dat moet *pijn* gedaan hebben.'

Schaafsma's glimlach verscheen weer op haar gezicht alsof dit automatisch gebeurde op die momenten dat haar hersenen hard aan het werk waren met iets anders. Haar ogen gleden terug naar Harry. 'Ik weet echt niet waarmee u de hoofden

van deze arme kinderen volgestopt hebt, meneer Potter, maar het heeft geen pas dat iemand van het Ministerie dit soort verhalen verteld. Merlijn, van alle dingen.' Ze schudde lichtjes haar hoofd, draaide zich opnieuw en wandelde door de boogdoorgang terwijl meneer Rombout haar nerveus volgde.

'Je kunt goed met mensen omgaan, Daan,' zei Harry grinnikend en de jongen door zijn haar krabbelend.

'Mijn Vader zegt dat het een gave is,' beaamde Daan. 'Mijn Moeder noemt het een vloek. Wie zal het zeggen?'

'Het leek erop, dat juffrouw Schaafsma eerder in de war was dan boos,' bromde Ralph toen ook zij door de boog liepen en de Silvan Toren achter zich lieten.

'Kan zijn,' reageerde Harry. 'Het kan zijn dat iedereen die Merlijn bevroor hem ook vergat. Ze heeft mogelijk geen herinnering meer aan gisternacht.'

'Dus ze verwacht dat hij nog steeds verschijnt wanneer ze Premier en zijn team mee neemt op de rondleiding?'

'Mogelijk. Hoewel ze niet lang van slag zal zijn als hij niet opdoemt. Merlijn is nu waarschijnlijk halverwege het Verboden Bos, informatie verzameland van boomgeesten nu ze waarschijnlijk ontwaakt zijn.'

James stopte midden in de gang. Enige stappen verder stopte Harry ook en keek om naar zijn zoon. James stond met open gesperde, nadenkende, ogen. Plotseling knipperde hij en keek zijn Vader aan.

'Ik moet naar het Verboden Bos,' zei hij. 'Het is nog niet te laat. Pap, gaat u met me mee? Daan, Ralph, jullie ook?'

Harry stelde zijn zoon geen vragen. Hij keek James een paar seconden aan, en daarna Daan en Ralph. 'Wat denken jullie twee? Zin om spijbelaar te spelen?'

James liep doelbewust het bos in, op korte afstand gevolgd door zijn Vader, Daan en Ralph. Hij stapte tussen de dunne bomen aan de rand door en bewoog zich verder naar het hart van het bos, waar de bomen fors en oud waren en de zon volledig werd afgeschermd door de takken, zwaar van blad. Gedurende verschillende minuten liep het viertal in volslagen stilte en toen uiteindelijk stopte James. Hij draaide zich waar hij stond en keek omhoog in de ritselende bladeren en zacht krakende twijgen. Verder was het stil. Harry, Daan en Ralph stonden een kleine tien meter bij hem vandaan en

keken stil. James sloot in gedachten even zijn ogen en toen hij ze weer opende sprak hij.

‘Ik weet dat vele van jullie niet wakker zijn,’ begon hij opkijkend naar de opdoemende hoogte van de bomen, ‘en ik weet dat sommige van jullie die wel wakker zijn, niet aan onze kant staan. Maar degene die dat wel zijn kunnen mij horen en hopelijk helpen. Merlijn is hier ergens. Hij kan inmiddels ver, ver weg zijn maar zelfs dan denk ik dat jullie weten waar hij is. Hij spreekt met jullie en ik wed dat jullie met hem spreken. Ik weet dat boomgeesten kunnen spreken met ons, omdat wij al eens met een van jullie gesproken hebben. Ik heb een bericht voor Merlijn.’

James stopte en haalde diep adem, niet helemaal zeker wat hij wilde zeggen. Het was eenvoudig bij hem opgekomen dat hij het moest proberen. Hij was gebruikt door Delacroix om Merlijn terug naar de wereld te halen, ondanks de beste pogingen van hen die dit wilde voorkomen. De wetenschap dat hij had toegestaan dat hij gemanipuleerd werd, was ondragelijk voor hem. Al deze tijd was hij overtuigd geweest dat hij het juiste deed, de wereld beschermen tegen het kwaad, lopend in de voetsporen van zijn heldhaftige Vader. En toch, zijn beste bedoelingen waren tegen hem gebruikt, tegen de wereld die hij had willen beschermen. Hij had getracht het alleen te doen, zoals zijn Vader had gedaan, maar hij had gefaald. Hij had het kwade geholpen. En nu verwachtte het kwade dat hij het op zou geven. James was niet van plan om het op te geven. Misschien kon hij op een andere manier proberen te helpen. Het was een grote gok, waarschijnlijk totaal zinloos, maar hij moest het proberen. Mogelijk was dit uiteindelijk toch *zijn* manier.

‘Merlijn,’ begon James onzeker. ‘U zei, dat Austramaddux een vergissing had gemaakt door u terug te brengen naar deze tijd. U zei, dat hij egoïstisch was, dat hij alleen maar onder zijn taak uit wilde komen welke hij u bezworen had. Maar het Schoolhoofd Anderling denkt dat u dat verkeerd hebt. Zij denkt, dat dit juist wél de tijd is voor u waarop op het bedoeld was dat u terug zou komen, omdat deze wereld uw hulp nodig heeft om een oorlog te voorkomen die ons allen kan vernietigen. Nou... ik weet dat ik maar een jochie ben, maar ik denk dat jullie het *beide* verkeerd hebben.’

James keek naar zijn Vader. Harry trok onwillekeurig een schouder op en knikte.

‘Ik heb naar alles geluisterd wat u gezegd hebt en wat iedereen gezegd heeft nadat u vertrok, en ik denk, dat u terug ben gebracht naar deze tijd, omdat *u* iets nodig hebt. U weet niet zeker of u werkelijk ooit goed of fout deed. U weet niet of u contrôle hebt over uw krachten of dat deze *ú* onder contrôle hebben. Ik denk, dat de waarheid is, dat de wereld *u echt* nodig heeft, maar dat *u* deze wereld ook nodig hebt. Dit is uw kans - misschien uw laatste kans - om te bewijzen dat u uiteindelijk een goede tovenaar bent. Mensen vragen zich al eeuwen af of u goed of slecht was, maar wat maakt het uit wat de rest van de geschiedenis over u zegt? Als u van uzelf weet dat u het juiste deed als het er op aan kwam, dan maakt het niet uit wat anderen zeggen. Ik zeg dit niet omdat ik het zelf begrijp, maar ik probeer het te leren. U bent hoe dan ook in deze tijd, Merlijn. Wie u ook hier bracht, u bent hier, wat voor u betekent dat u de wereld kunt redden, maar... ik denk, dat u hier ook bent om van uzelf gered te worden.’

James zweeg en zuchtte. Hij keek omhoog en verdraaide zijn nek op zoek naar enig teken dat zijn bericht gehoord was en dat het afgeleverd zou worden. De bladeren bleven enkel ritselen en zachtjes in een briesje zwaaien. De takken kraakten zachtjes tegen elkaar. Na een minuut, stopte James zijn handen in zijn zakken en liep gelaten terug naar zijn Vader, Ralph en Daan.

Toen ze begonnen terug te lopen sloeg Daan James op zijn schouder. 'Dat was de mafste stapel gezwam dat ik ooit gehoord heb,' zei hij joviaal. 'Maar ik denk, dat je het meende. Ik vond het mooi, zelfs als het nooit bij Merlijn terecht komt.'

'Heb je dat helemaal zelf bedacht?' vroeg Ralph. James schouderchokte en glimlachte schaapachtig.

Harry zei niets terwijl ze liepen, maar hij sloeg zijn arm om James' schouder en hield hem de hele weg terug daar. James dacht dat dit betekende, dat zijn Vader het goed vond, zelfs als het niet de manier was waarop hij het zelf gedaan zou hebben. Toen realiseerde James zich, met enig genoegen, dat zijn Vader het goed vond *omdat* het niet de manier was waarop hij het gedaan zou hebben. James glimlachte en genoot van dit moment van stille openbaring. Mogelijk was de ontdekking van deze waarheid - het soort van waarheid die iemand zelf moet ontdekken, ondanks al de mensen die het proberen aan te leren met enkel woorden - alles wat tot op heden gebeurd was waard maakte. Hij hoopte alleen, dat het meer waard was dan wat er waarschijnlijk nog aan zat te komen.

19. Geheimen Ontrafeld

Harry voegde zich bij James, Daan en Ralph voor een erg laat ontbijt in de huiselfkeuken onder de Grote Zaal. James merkte op, dat de huiself die de enorme blaasbalgoven bediende, de chagrijnige huiself was die de jongens verteld had dat ze een proeftijd hadden. Hij hield hen met een onverholen achterdocht in de gaten, maar zei verder niets. Ze zaten bijeen aan een kleine tafel onder een mogelijk nog kleiner raam en aten borden met spek en toast, en dronken pompoensap en zwarte thee. Na de maaltijd stelde Harry voor, dat de jongens naar hun kamer zouden gaan om zich op te frissen. Ze droegen nog steeds de kleren die ze de dag ervoor gedragen hadden tijdens hun gefaalde bezemavontuur en ze waren alle drie behoorlijk groezelig van hun nacht in het bos. James voelde zich ook vermoeid en was vastbesloten om zich voor tenminste tien minuten op zijn bed neer te storten, schoolcrisis of niet.

Op weg naar de leerlingenkamers besloot James om een omweg te maken naar de ziekenhuisvleugel om zijn rugzak op te halen. Floor Grimm en Meershoek stonden natuurlijk niet meer bij de deuren, maar James was verrast te zien dat Hagrid zich op een bank in de buurt had geperst en door een dik tijdschrift bladerde genaamd *Beest en Behuizing*. Hij keek op en sloeg het tijdschrift dicht.

‘James, goed je te zien,’ zei hij hartelijk, kennelijk in een poging om zacht te praten. ‘Hoorde dat je veilig en wel terug was. Je Pa al gezien, wed ik?’

‘Jep, net achtergelaten,’ antwoordde James, die door een spleet in de deur van de ziekenhuisvleugel gluurde. ‘Wat doe jij hier, Hagrid?’

‘Nou, das nogal duidelijk, niet? Ik houd de wacht, dat ik doe. Niemand binne of buite “tenzij ‘t met permissie is” van de Directrice. Heb z’n rust nodig en herstel na alles wat ie heb doorgemaakt.’

‘Wie?’ vroeg James plotseling geïnteresseerd. Hij gluurde nadrukkelijker tussen de spleet van de deuren. Er lag een vorm stil in een van de bedden, maar James kon geen punten van herkenning zien.

‘Nou pr’fessor Jackson, n’tuurlijk!’ zei Hagrid die opstond en zich bij James bij de deuren voegde. Hij keek met een gitzwart oog over James’ hoofd. ‘Hebbie ‘t niet gehoord? Verscheen half uurtje geleeje op de binnenplaats, zag d’r vreselijk uit,’ fluisterde hij. ‘Veroorzaakte nogal ‘n opschudding toen de leerlingen daar ‘em in de gate kreges. We brachte ‘em direct hierheen en ik kreeg de opdracht om ‘n oogje in ‘t zeil te houwe terwijl Madame Ouwel ‘em verzorregde.’

James keek omhoog naar Hagrid. ‘Is hij gewond?’

‘Da’s wat we eerst dachte,’ zei Hagrid die achteruit stapte. ‘Maar madame Ouwel zee als dattie in orde is, op ‘n paar gebroke ribbe na, wat brandplekke op z’n armen, en ‘n lelijke buil op z’n kop, en ongeveer een miljoen sneejen en krasse. Hij is in gevecht geweest, zee ze. En een langdurige ook nog. Gebeurde afgelope nacht, erege’s in het bos. Das alles wat we uit ‘em kreges voor dattie plat ging.’

‘Een gevecht?’ herhaalde James, een wenkbrauw optrekkend. ‘Maar, Delacroix brak zijn toverstok!’

‘Dee ze dat?’ zei Hagrid onder de indruk. ‘Nah, wat heb ‘er toe gebracht dát te doen?’

‘Ze was degene waar hij mee gevochten heeft, Hagrid,’ zei James vermoeid. ‘Hij en zij... kijk, ik leg het later wel uit. Maar ik zag zijn toverstok door haar in tweeën breken. Ik heb de stukken gezien. Hij liet ze achter.’

‘Nouwwe...,’ zei Hagrid die weer ging zitten en een lange, stevige, grom vanaf de bank liet horen. ‘Hij is ‘n Amerikaan, weet je. Die sjouwe meer dan één toverstok mee. Komp van al die Wilde Westverhale enzo. Ze stoppe ‘em in d’r laarzen en in hun mouwe en verstoppe ‘em in ‘n wandelstok en dergelijke. Iedereen weet dat, toch?’

James gluurde nog steeds door de spleet maar herkende niets aan de vorm op het matras. ‘Sorry, professor,’ zei hij zachtjes. ‘Maar ik hoop, dat u haar flink op haar donder gegeven hebt.’

‘Wat was er, James?’ vroeg Hagrid die naar hem keek.

‘Ik kom eigenlijk voor mijn rugzak,’ zei James snel. ‘Ik heb die gisteravond hier achter gelaten.’

‘Denk je nie alsdat je d’r later voor terug ken komme, zou ‘t?’ vroeg Hagrid ernstig. ‘Heb zo m’n opdracht hiervoor. Niemand d’r in of d’r uit. De Directrice denk, dat wie Jackson aangevalle heb, naar ‘em op zoek ken komme. Ken zelfs die gestoorde weze die denk alsdattie Merlijn is.’

‘Het was Delacroix, Hagrid. Maar ja. Ik kan er later wel voor terugkomen. Goed gedaan.’

Hagrid knikte en sloeg het tijdschrift op zijn schoot weer open. James ging terug hoe hij gekomen was.

De Griffioendorleerlingenkamer was leeg. Het vuur in de open haard was opgebrand tot enkele roodgloeiende resten, maar het had de ruimte warm genoeg gekregen waardoor het vuur niet echt meer nodig was. Toen James de trap opliep naar de slaapvertrekken voelde hij een golf koude lucht langs zich stromen. Iemand had waarschijnlijk boven een raam open laten staan. Hij vroeg zich net af of hij het zou gaan sluiten toen hij boven aankwam en Merlijn comfortabel op zijn bed zag liggen.

‘Hier is mijn jonge raadgever dan eindelijk,’ zei Merlijn die opkeek van James’ Technomanieleerboek.

James keek naar het open raam naast zijn bed en toen weer naar Merlijn. ‘U,’ zei hij terwijl de gedachten door zijn hoofd tolden. ‘Bent u...’ Hij wees onzeker naar het raam.

‘Ben ik daar doorheen gevlogen?’ zei Merlijn die het boek met tegenzin opzij legde. ‘Getild door de vleugels van mijn luchtige ademtocht? Wat denk je zelf, James Potter?’

James sloot zijn mond en besepte dat dit een soort test was. Hij duwde de eerste twee gedachten weg en keek in de rondte.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Nee, eigenlijk denk ik dat u het raam geopend hebt, omdat u van de frisse lucht houdt.’

‘Ik hou van de geuren van de lucht, special in dit jaargetijde,’ was het weerwoord van de machtige tovenaar, die even naar het open raam keek. ‘Het wezenlijke van de groei en het leven komt nu uit de aarde, het vult de lucht. Zelfs de niet magiesen voelen het. Zij zeggen, dat in de lente de “liefde” in de lucht hangt. Dat is dicht genoeg bij de waarheid om niet uit te maken, maar het is niet de liefde van een man en een vrouw. Het is de liefde van de aarde, voor de wortel en het blad, voor het zonlicht, en ja, vleugels voor de lucht.’

‘Maar u *wilde* mij laten geloven, dat u door het raam gekomen was, is het niet?’ zei James die zich voorzichtig aangemoedigd voelde.

Merlijn glimlachte lichtjes en bestudeerde James. ‘Negen-tiende van de magie vindt plaats in het hoofd, James Potter. De beste truuk van alles is te weten wat je publiek verwacht te zien, én er voor zorgen dát ze dit dan ook te zien krijgen.’

James liep naar een ander bed en ging erop zitten. ‘Is dit waar u over wilde komen praten? Of bent u hier omdat u mijn bericht ontvangen hebt?’

‘Ik ben sinds de laatste keer dat je me zag ingewijd in vele dingen,’ antwoordde de tovenaar. ‘Ik ben van binnen naar buiten gegaan, voor- en achteruit. Ik heb gesproken met vele van mijn oude vrienden, mij opnieuw op de hoogte gesteld van de aarde, de dieren en de lucht. Ik heb zeer vreemde dingen ontmoet in het bos, uittreksels van deze tijd, en veel geleerd over hoe het gaat met de wereld in deze tijd. Ik heb jou en jouw mensen bestudeerd.’

James glimlachte langzaam, realiseerde zich iets. 'U hebt ons nooit verlaten! U verdween van de top van de toren en liet ons denken dat u wegvloog met de vogels, maar u *ging* nergens heen, klopt dat? U maakte zichzelf alleen onzichtbaar!'

'U hebt het talent om verder te kijken dan het vlak van de spiegel, James Potter,' zei Merlijn met een onbewogen stem en uitdrukking. 'Maar ik zal toegeven, dat ik alles gehoord heb wat uw professor Franklin en Lubbermans en de Pendragon, en ja, uw Vader over mij zeiden. Ik werd vermaakt en boos dat zij aannamen mij zo te kennen. En toch, ik ben geen slaaf van mijn arrogantie. Ik vroeg mezelf af of wat zij aannamen waar was. Daarop ben ik weggegaan en heb mijn oude vrienden bezocht. Ik ging van binnen naar buiten, voor- en achteruit. Ik onderzocht mijn eigen motivatie, zoals Franklin voorstelde dat ik zou moeten doen. En ik ontdekte dat er een schaduw van waarheid in hun woorden zat. Een schaduw...'

Merlijn pauzeerde langdurig. James besloot om niets te zeggen maar alleen de tovenaars aan te kijken. Zijn gezicht bleef volledig onbeweeglijk, maar zijn blik was ver weg. Na enige tijd sprak Merlijn opnieuw.

'Maar een schaduw was niet genoeg om mij terug te brengen naar dit moeras van spraakverwarring en trouw welke voorbij gevechtsgrenzen gaan in deze onwetende tijd. Ik was ver weg, ontdekkend, zoekend naar ruimte en land, en onverstoorde aarde, al zinkend in de diepe taal van wind en regen toen er een nieuwe toon in de liederen van de bomen klonk. Uw bericht, James Potter.'

James was verbaasd om te zien dat er uiteindelijk een emotie op het gezicht van de enorme man verscheen. Hij keek open naar James, zijn ogen plotseling vochtig. James voelde schaamte voor de man's ruwe uitdrukking van leed. Hij voelde zich ook een beetje schuldig voor zijn woorden, woorden die kennelijk, tot zijn schrik, deze enorme man zijn verborgen hart doorboord hadden. Opeens, alsof het leed er nooit geweest was, herstelde het massieve gehouwen gezicht zich. Het was niet een verbergen van de emotie, begreep James, hij was eenvoudig getuige van de werking van emoties bij een man wiens cultuur totaal vreemd was voor hem, waar het hart zo dicht bij de oppervlakte ligt dat diepe emoties er schaamteloos en volledig overheen konden gaan, als een wolk die voor een moment de zon verbergt.

'Daarvoor, James Potter,' zei de tovenaars langzaam opstaand waardoor het leek of hij de hele ruimte vulde. 'Kwam ik terug. Ik sta tot uw dienst. Mijn wezen vraagt hier waarlijk om. Ik heb tijdens mijn reizen vandaag veel geleerd over deze wereld, en ik houd er maar weinig van, maar er is een aanwezig kwaad, hoewel het verborgen is onder tweeslachtigheid en etiquette. Mogelijk is het verslân van het kwaad ondergeschikt aan het ontdoen van de geveinsde welgemanierdheid ervan.'

James grijnsde en sprong op, niet wetend of hij Merlijn's hand moest schudden, hem omhelzen of voor hem buigen. Hij besloot zijn vuist in de lucht te steken en uit te roepen, 'Ja! Euh, dank u, Merlijn. Euh, Merlinus. Meneer Ambrosius?'

De tovenaars glimlachte slechts, zijn ijsblauwe ogen glinsterden.

'Dus,' zei James. 'Wat gaan we doen? Ik bedoel, we hebben maar een paar uur voordat Premier en zijn ploeg zich hier voorbereiden om de school en alles te filmen. Ik denk, dat ik dit aan u uit moet leggen. Drommels, dit gaat een poos duren.'

'Ik ben *Merlijn*, James Potter,' zei de tovenaar met een zucht. 'Ik ben inmiddels al te weten gekomen wat ik moet weten van deze wereld, en hoe een en ander werkt. U zult verrast zijn, me dunkt, om te weten te komen hoeveel de bomen weten van jullie cultuur. Meneer Premier is niet uw probleem. We hebben slechts een raad van geestverwanten nodig om ons bij te staan.'

'Oké,' zei James terug zakkend op het bed. 'Wat voor geestverwanten hebben we nodig?'

Merlijn's ogen knepen zich tot spleetjes. 'We hebben helden nodig die scherp en slim zijn, die niet bang zijn om de overeenkomst negeren om een hogere trouw te verdedigen. Gevechtstechnieken maken niet uit. Wat wij op dit moment nodig hebben, James Potter, zijn schelmen met eer.'

James knikte begrijpend. 'Ik weet precies wie we nodig hebben. Schelmen met eer. Heb 't.'

'Laten we dan voortgaan, mijn jonge raadsheer,' zei Merlijn met een angstaanjagende glimlach. 'Ga voor!'

'Dus,' zei James, toen hij Merlijn uit de portretopening leidde. 'Denkt u dat we zullen winnen?'

'Meneer Potter,' zei Merlijn luchtig, stappend op de overloop en zijn vuisten op zijn heupen plaatsend. 'U won op het moment dat ik besloot om mij bij u te voegen.'

'Is dat de beroemde Merlijntrots die spreekt?' vroeg James voorzichtig.

'Zoals ik zei,' herhaalde Merlijn, die zich draaide om James met zijn lange trage voortschrijdende passen te volgen. 'Negen-tiende van de magie vind plaats in het hoofd. De laatste tiende, meneer Potter, is zuivere en onvervalste brandie. Neem hier goed notie van en u zult het uitstekend doen.'

Na de lichte mistige ochtend, schreide de dag voort in een wazige rust van ongebruikelijke warmte voor dit jaargetij. De Directrice had erop gestaan dat de lessen doorgingen, zelfs tijdens de rondleiding van Martin J. Premier en zijn aanhang, maar ondanks deze opdracht hadden tientallen leerlingen zich op de binnenplaats verzameld om getuige te zijn van de aankomst van de Dreuzelverslaggeversploeg. In de buurt van de groep die vooraan stond, stonden James en Harry, zij aan zij. Slechts een meter bij hen vandaan keken Tabitha Kraaieveld en haar Zwadderichmaatjes met onmiskenbare schitterende en gretige ogen. Boven aan de grote trap werd de

Directrice vergezeld door juffrouw Schaafsma en meneer Rombout. Martin Premier, op de onderste trede, keek op zijn horloge.

‘Weet u zeker dat ze met hun auto’s over de weg kunnen komen die u beschreef, juffrouw Schaafsma?’ zei hij naar haar kijkend, knipperend door het zonlicht. ‘Zij verplaatsen zich met rijdende vervoersmiddelen met *wielen*, zoals ik zei. U weet wel. Wielen. Er zijn toch geen magische modderklonten of bruggen waar trollen onder huizen of zoiets toch?’

Schaafsma wilde net antwoorden toen het geluid van automobielmotoren op korte afstand hoorbaar werden. Premier sprong, draaide waar hij stond en rekte zich uit om een glimp van zijn ploeg op te vangen. James, met zijn Vader vooraan staand in de menigte, vond dat de Directrice zich goed in de hand had, alles meegenomen. Ze perste alleen haar lippen op elkaar toen de zware voertuigen de binnenplaats oprolden. Er waren er twee en James herkende hen als het soort grote wagens die Daan “Landrovers” noemde. De eerste hield precies voor de trap halt. Alle vier de deuren klikte open en mannen begonnen uit te stappen, knipperend in het wazige zonlicht en sjouwend met grote leren tassen voorzien van dikke zakken. Premier hurkte neer bij de mannen noemde hen bij hun naam, wees en schreeuwde aanwijzingen.

‘Ik wil de lampen en reflectoren aan de linkerkant van de trap, gehoekt naar de deuren. Dat is waar ik mijn eindcommentaar geef en interviews afneem. Eddie, jij hebt de stoelen? Nee? Oké, da’s goed, we staan. Zitten ziet er, je weet wel, te *traditioneel* uit, denk ik. We willen het gevoel van *exposé* de gehele tijd aanhouden. Welke camera’s heb je, Vince? Ik wil de vijf-en-dertig-milimeter Handycam op alles. Dubbelfilm de hele reportage ermee, heb je dat? We monteren het ruwe materiaal hier en daar, voor dat verborgencamera gevoel. Perfect. Waar is Greta met de make-up?’

De ploeg negeerde de verzamelde leerlingen, de Directrice en de leden van het Ministerie boven aan de trap. Rondom de wagens was het een goed geoliede machine van mannen die camera’s opzette, lichtkabels aansloten op lampen, microfoons bevestigde aan lange palen en “Test” en “Check” riepen in kleinere microfoons die geklemd moesten worden aan Premiers overhemd. James merkte een paar personen op die door de groep heen liepen maar zich niet bezig hielden met de technische voorbereidingen. Ze waren beter gekleed en leken nieuwsgierig over het kasteel en het omliggende terrein. Een van hen, een oude, kalende, vriendelijk ogende man met een licht grijs pak aan, beklom de trappen naar Zweinstein.

‘Hoop gedoe, nietwaar?’ verkondigde hij, kijkend naar de grote wagens. Hij boog lichtjes naar de Directrice. ‘Roelof Fokker, detective, Britse Speciale Politie. Nog net niet met pensioen, maar dichtbij genoeg. Meneer Premier kan het over mij gehad hebben? Hij maakte er nogal een toestand van dat ik hier was, lijkt het. Tussen u en mij, denk ik dat hij erop hoopte iemand met een beetje meer, euh, gewicht, als u mij begrijpt. Dus dit is een soort van... school, begrijp ik?’

‘Dat is het, meneer Fokker,’ zei Schaafsma, die haar hand uitstak. ‘Mijn naam is Brenda Schaafsma, hoofd van het Departement van Ambassadeurs Relaties voor het Ministerie van Toverkunst. Vandaag wordt het een erg interessante dag voor u, verwacht ik.’

‘Ministerie van Toverkunst. Hoe heerlijk apart,’ zei Fokker die de hand van Schaafsma afstandelijk schudde. Zijn blik was niet van de Directrice afgewend. ‘En wie bent u, mevrouw?’

‘Dit is- -,’ begon Schaafsma, maar professor Anderling, lang gewend om vervelende geluiden te overstemmen, sprak dwars door haar heen.

‘Minerva Anderling, meneer Fokker. Prettig met u kennis te maken. Ik ben de Directrice van deze school.’

‘Aangenaam, aangenaam!’ zei meneer Fokker die de hand van professor Anderling elegant pakte en weer boog. ‘Directrice Anderling, het is mij aangenaam u te ontmoeten.’

‘Alstublieft, noemt u mij Minerva,’ zei professor Anderling. En James zag een kleine pijnlijke trek over haar gezicht gaan.

‘Natuurlijk. En noem mij Roelof, alstublieft.’ Meneer Fokker glimlachte enkele seconden naar de Directrice, schraapte toen zijn keel en zette zijn bril goed op zijn neus. Hij keerde zich en nam het kasteel en het terrein in zich op. ‘Ik heb, om u de waarheid te zeggen, nooit geweten dat er in deze buurt een school was. Helemaal niet een zo indrukwekkend als deze. Nou, het zou geregistreerd moeten worden als een historische plek, vergis je hier niet in, Minerva. Hoe wordt het genoemd?’

Schaafsma begon om hem te antwoorden, maar er kwam geen geluid. Ze maakte een klein geluidje, kuchte even en bedekte met een hand deftig haar mond, een verwonderde uitdrukking op haar gezicht.

‘Zweinstein, Roelof,’ antwoordde professor Anderling met een voorzichtige glimlach. ‘Zweinstein School voor Hekserij en Hocus Pocus.’

‘U meent het?’ reageerde meneer Fokker met een blik naar haar. ‘Hoe wonderbaarlijk onvoorspelbaar.’

‘Dat vinden wij.’

‘Detective Fokker!’ riep Premier plotseling de trap op dravend, zijn gezicht bedekt met een dikke laag make-up en keukenrolpapier tussen de kraag van zijn overhemd gepropt. ‘Ik zie dat u al hebt kennis gemaakt met de Directrice. Juffrouw Schaafsma en meneer Rombout zijn hier om ons rond te leiden natuurlijk. De Directrice is er enkel bij voor, euh, het plaatje zo gezegd.’

‘En dat doet ze uitstekend, vindt u niet?’ zei meneer Fokker, die zich glimlachend terug draaide naar professor Anderling. James zag, dat de Directrice zich er nogal heldhaftig van weerhield om met haar ogen te rollen.

‘U hebt juffrouw Schaafsma en meneer Rombout ook ontmoet?’ dramde Premier door terwijl hij zich tussen meneer Fokker en professor Anderling werkte. ‘Juffrouw Schaafsma, misschien kunt u detective Fokker iets vertellen over wat u hier doet?’

Schaafsma glimlachte charmant, deed een stap naar voren en stak haar arm onder die van meneer Fokker in een poging hem weg te leiden van het Schoolhoofd.

'...,'zei Schaafsma, ze pauzeerde, sloot haar mond en probeerde er naar te kijken waardoor ze er volslagen belachelijk uitzag. Meneer Fokker keek haar onderzoekend met gefronste wenkbrauwen aan.

'Voelt u zich wel goed, juffrouw?'

'Juffrouw Schaafsma voelt zich niet geheel tiptop, detective Fokker,'zei Rombout die een innemende grijns aannam die niet op kon tegen de geofende glimlach van Schaafsma. 'Staat u mij toe. Dit is een school van tovenarij, zoals de Directrice al heeft opgemerkt. Het is in feite een school voor heksen en tovenaars. Wij -- ,' Rombout's volgend woord leek vast te blijven zitten in zijn keel. Hij stond met zijn mond open, staarde naar meneer Fokker en zag eruit als een vis in ademnood. Na een lang ongemakkelijk moment, sloot hij zijn mond. Hij probeerde weer te grijnzen, maar die lukte niet zoals hij wilde waardoor hij veel te veel lange ongelijke tanden liet zien.

Meneer Fokker's wenkbrauwen fronsten mogelijk nog dieper. Hij haakte zich los van Schaafsma's arm en keek naar haar en Rombout. 'Ja? Gooi het eruit dan, waarom zeggen jullie niets? Zijn jullie *beiden* ziek?'

Premier stond op hete kolen. 'Misschien kunnen we het beste maar met de rondleiding beginnen, ja, zullen we? Natuurlijk weet ik nu een beetje de weg in het kasteel. We beginnen zodra als..., zodra als...'. Hij bedacht zich dat hij nog steeds keukenrolpapier in de kraag van zijn overhemd gepropt had. Hij graaide ze weg en duwde ze in zijn broekzakken. 'Juffrouw Schaafsma, u had het erover dat er nog iemand aanwezig zou zijn? Een expert in het uitleggen van dingen aan de niet ingewijden? Misschien is nu een goed moment om deze persoon voor te stellen?'

Schaafsma strekte haar hoofd naar voren, haar ogen puilden iets uit en haar mond was open. Na een paar seconden van pijnlijke stilte, schraapte de Directrice haar keel en gebaarde naar de binnenplaats. 'Daar is hij, denk ik. Je weet, dat meneer Huibert zo nu en dan de gewoonte heeft om nogal laat te zijn. Arme man, zal een dezer dagen zijn hoofd nog eens vergeten. Toch, hij is geniaal op zijn eigen manier, is het niet, Brenda?'

Met haar mond nog open volgde Schaafsma de uitgestoken hand van professor Anderling. Bij de toegang van de binnenplaats naderde een ander voertuig. Het was historisch, zijn motor klepperend en pufte een wolk van blauwe rook uit. Meneer Fokker gaapte verbaasd terwijl het apparaat langzaam over de binnenplaats schokte. Schaafsma en Rombout staarde met een uitdrukking van pure verbijstering en walging naar het voertuig. De groep leerlingen verzameld bij de trap, deed een stapje terug toen de auto piepend voor de eerste Landrover stopte. De motor kuchte, sputterde en stierf langzaam.

'Da's een Ford Anglia, is het niet?' zei meneer Fokker. 'Die heb ik al in jaren niet gezien! Ik ben verbaasd dat hij het nog doet.'

'Oh, onze meneer Huibert is erg goed met machines, Roelof,' zei professor Anderling pittig. 'Wel, hij is bijna een tovenaar, echt.'

De bestuurdersdeur kermde open en een persoon klom eruit. Hij was behoorlijk lang en vrij zwaar waardoor de auto merkbaar hoger op zijn vering kwam te liggen toen hij eruit stapte. De man gluurde naar de trap en glimlachte een beetje afwezig. Hij

had lang, zilverblond haar en een bijbehorende baard die gescheiden werden door een idioot grote bril met zwart hoorn omrande, dikke glazen. Het haar van de man was achterover gekamd in een piekfijne, bijna pittige paardenstaart.

‘Meneer Theo Huibert,’ zei professor Anderling, hem voorstellend. ‘Kanselier van Zweinstein School voor Hekserij en Hocus-Pocus. Welkom meneer. Kom, en ontmoet onze gasten.’

Meneer Huibert glimlachte en keek opzij toen de passagiersdeur van de Anglia open kreunde.

‘Ik hoop, dat jullie het allemaal niet erg vinden,’ zei meneer Huibert, zijn bril rechtzettend. ‘Ik heb mijn vrouw meegenomen. Zeg eens netjes gedag, liefje.’

James hijgde toen Madame Delacroix eigenaardig uit de auto klom. Ze glimlachte erg langzaam en nadrukkelijk. ‘Hallo,’ zei ze met een vreemde monotone stem.

Meneer Huibert grijnsde meewarig naar haar. ‘Ze is een schatje, is het niet? Nou, zullen we dan maar beginnen?’

Schaafsma kuchte, haar ogen sperde zich verontrustend toen ze keek hoe Demelza Delacroix zich bij meneer Huibert voor de Anglia voegde. Ze porde Rombout met haar elleboog, maar hij was net zo stil als zij.

‘Kanselier?’ zei Premier, wisselend van meneer Huibert naar professor Anderling kijkend. ‘Er is geen kanselier! Sinds wanneer is er een kanselier?’

‘Ik verontschuldig mij, waarde heer,’ zei meneer Huibert die de trappen beklom met Madame Delacroix naast zich. Zij grinnikte wat woest. ‘Ik ben de afgelopen week weg geweest. Bemoeienis in Montreal, Canada nota bene. Prachtig klein verspreidingskantoor daar. Weet u, wij gebruiken natuurlijk alleen de beste kwaliteit aan magische voorraad hier. Ik controleer al onze materialen persoonlijk vóór er iets besteld wordt. Oh, maar ik moet maar niets meer zeggen natuurlijk. Heh, heh!’ Meneer Huibert tikte met zijn wijsvinger tegen de zijkant van zijn neus en grinnikte samenzweerderig naar Martin Premier.

Premiers gezicht stond strak van achterdocht. Hij staaarde naar meneer Huibert en toen naar Demelza Delacroix. Ten slotte hij stak zijn handen in de lucht en sloot zijn ogen. ‘Oké, maakt niet uit? Meneer Huibert. Als u onze gids bent, dan gaat u voor.’ Hij wiep een blik over zijn schouder naar de cameraploeg, gebaarde wild met zijn wenkbrauwen en volgde meneer Huibert door de gigantische open deuren. ‘Kanselier Huibert, kunt u ons en ons publiek vertellen wat uw taak hier op Zweinstein School voor Hekserij en Hocus-Pocus is?’

‘Maar, natuurlijk,’ zei meneer Huibert, zich draaiend toen ze het midden van de Ontvangst Hal bereikt hadden. ‘Wij leren toveren! Wij zijn eigenlijk Europa’s eerste school voor magische kunsten.’ Meneer Huibert leek de camera’s voor het eerst op te merken. Hij grinnikte er een beetje nerveus naar. ‘Leerlingen, euh, komen uit alle hoeken van het continent, en zelfs van verder, om de oude kunst te leren van de mystieke meesters van het ambacht. Om te verkrijgen, te absorberen, te, euh, verdrinken als het ware, in de geheime kunst van voorspellen, verlichten, goochelen, en, euh, enzovoort enzovoort.’

Premier staarde met rood wordende wangen intens naar meneer Huibert. 'Ik begrijp het. Ja, dus u bekent, dat u binnen deze muren *echte magie* leert?'

'Maar, welzeker, jonge man. Waarom zou ik dat ontkennen?'

'Dus u ontkent niet,' zei Premier met een overslaande stem, 'dat deze schilderijen, hier opgehangen in deze ruimte, magisch zijn, *bewegende* schilderijen zijn?' Hij gebaarde breed naar de muren. De cameraman keerde en liep zo snel en gelijkmatig als hij kon in de richting van een verzameling schilderijen bij de ingang. De paalmicrofoonbediener liet zijn microfoon zakken, om er zeker van te zijn meneer Huiberts reactie op te nemen.

'B - - bewegende schilderijen?' zei meneer Huibert met een onthutste stem. 'Oh. O-ho ja. Nou, ik verwacht dat er gezegd kan worden dat ze bewegen. Kijk, dit schilderij hier, maakt niet uit waar je gaat staan, die ogen in het schilderij kijken altijd naar je.' Meneer Huibert stak zijn handen geheimzinnig op, zich vergenoegend in het onderwerp. 'Ze lijken, in feite, je te volgen *overal waar je heengaat!*'

De cameraman haalde zijn oog van de zoeker en fronste naar Premier. Premier's gezicht betrok. 'Dat is niet wat ik bedoel. Zorg dat ze bewegen! U weet dat ze het kunnen! U!' hij draaide op zijn hakken en wees naar professor Anderling. 'U had nog gisteren een gesprek met een portret in uw kantoor! Ik zag u! Ik hoorde het schilderij praten!'

Professor Anderling trok een gezicht dat zo komisch verrast was dat James, die net in de deuropening stond met de rest van de verzamelde leerlingen, zijn lachen moest onderdrukken. 'Ik kan mij niet voorstellen wat u bedoeld, meneer,' reageerde de Directrice.

'Hé zeg, je laat de dame hier buiten, wil je?' zei meneer Fokker beschermend, een stap naar voren nemend om voor de Directrice te gaan staan die een kop groter was dan hij. 'Houd je bij het geweldige onderzoek, Premier, en laten we er zo snel mogelijk een eind aan maken.'

Premier weifelde even en herstelde zich. 'Ooooookee. Vergeet de bewegende schilderijen. Gekke ik.' Hij wendde zich weer naar meneer Huibert. 'Ik neem aan, dat er momenteel lessen aan de gang zijn, meneer Huibert?'

'Hm?' zei meneer Huibert, alsof hij opgeschrikt werd. 'Aan de gang? Wel, ik... ik denk het. Ik verwacht niet - -'

'U verwachtte niet, dat wij dit wilden zien, is het niet?' onderbrak Premier. 'Nou, dat willen we. Onze kijkers hebben het recht te weten wat er hier precies aan de hand is, recht... onder... onze... neuzen.'

'Kijkers?' herhaalde meneer Huibert die weer naar de camera keek. 'Dit is, euh, *live*, dan?'

Premier liet zijn hoofd naar voren vallen en zakte een beetje in. 'Nee, meneer Huibert. Dat is het niet. Heeft niemand hem verteld hoe dit werkt? We nemen dit op, we monteren het en zenden het uit. Juffrouw Schaafsma, u begreep dit toch, als ik het goed heb?' Hij keek opzij naar Schaafsma, die glimlachte en haar armen spreidde. Ze mimiekte een paar woorden en gebaarde vaag naar haar keel. Rombout trok zijn grijns

nog wat verder op. Zijn voorhoofd was bedekt met zweet. 'Geweldig,' mompelde Premier. 'Ik snap het. Prachtig. Doorgaan.' Hij richtte zich op en keek weer naar meneer Huibert. 'Ja, onze kijkers zouden erg graag willen zien wat er gebeurd in deze zogenaamde "leslokalen", meneer Kanselier. Alstublieft, gaat u voor.'

Meneer Huibert wendde zich naar Madame Delacroix. 'Wat denk je lief? Voorspellen of Levitatie?'

'Zijn beide even indrukwekkend, schatje,' zei ze, de woorden bizar vormend. Ze leek meer te willen zeggen, maar ondanks haar bewegende onderkaak, zaten haar lippen pot dicht.

'Mijn vrouw is buitenlandse zoals u kunt zien,' verontschuldigde meneer Huibert. 'Maar ze doet haar best.'

'Het leslokaal alstublieft, meneer Huibert,' drong Premier aan. 'U kunt de pers niet buiten houden, meneer.'

'Nee, nee, natuurlijk niet. Wij waarderen de publiciteit in feite,' zei meneer Huibert die zich omdraaide om de ploeg verderop te begeleiden. 'Representatief als we zijn, soms is het moeilijk ons hoofd boven water te houden. Magie is een, euh, *gespecialiseerde* studie, op z'n minst. Alleen een bepaald soort individu heeft het geduld en talent om het te leren. Ah, daar zijn we dan. Voorspellen.'

Premier liep driest door de deuropening van het lokaal, gevolgd door zijn cameraploeg en de paalmicrofoonbediener, dravend om hem bij te houden. Meneer Fokker bleef in de buurt achter de ploeg, zo dicht mogelijk bij het Schoolhoofd als hij kon. Harry en James, aan de kop van een menigte nieuwsgierige leerlingen, leunden door de opening om te kijken.

'Hier leren onze leerlingen de oude kunst van het voorspellen van de toekomst,' zei meneer Huibert groots. Een tiental leerlingen zaten verspreid door het lokaal, grimmig starend naar objecten op het bureau voor hen. Aan het hoofd van de klas, alsof het afgesproken was, sterkte professor Zwamdrift haar armen en veroorzaakte een rinkelend geluid door een grote verscheidenheid van bellen om haar pols.

'Zoek, leerlingen!' riep zij met haar mistigste stem. 'Staar diep, diep in het gezicht van de alwetende kosmos, voorgesteld in de slingerende patronen en uitvoeringen van het oneindige! Ontdek je noodlot!'

'Theebladeren!' zei meneer Fokker vrolijk. 'Mijn Moeder las voor toeristen geluk in theebladeren! Heeft ons vroeger door enkele zware tijden geholpen. Hoe ontzettend schilderachtig om zulke tradities in ere te houden.'

'Tradities, bah!' zei professor Zwamdrift die opsteeg vanuit haar stoel, dramatisch zwaaiend met haar kanten mantels. 'Wij vinden de ingebedde aard van perfecte waarheid in de bladeren, meneer. Verleden, heden, toekomst alle samen gebonden voor degene die het oog dragen om ze te zien!'

'Dat is precies wat mijn Moeder ook altijd zei!' kirde meneer Fokker.

‘Dit is hoe u de toekomst voorspeld?’ zei Premier, vol weerzin starend in een van de kopjes van de leerlingen. ‘Dit is belachelijk! Waar zijn de kristallen bollen? Waar is de kringelende rook en de spookachtige verschijningen?’

‘Nou, euh, we hebben die dingen ook, meneer Premier,’ zei meneer Huibert. ‘Is het niet, lief?’

‘Gevorderde Voorspellingen. Tweede kwartaal. Twee-honderd-pond aan laboratoriumkosten,’ antwoordde Delacroix mechanisch.

‘Dekt net de kosten voor de kristallen bollen,’ zei meneer Huibert vanachter zijn opgestoken hand. ‘Die dingen zijn niet goedkoop. We laten ze speciaal maken in China. Echte kristallen bollen en dergelijke. Natuurlijk mogen de leerlingen ze aan het eind van het schooljaar meenemen. Het is een soort aandenken.’

‘Ik geloof, dat u levitatie noemde!’ zei Premier, die het lokaal uitstampte. Zijn gevolg snelde achter hem aan, kletterend en nog meer kabel uitrollend.

‘Vanzelfsprekend, ja. Een voorbeeld van de magische kunst,’ reageerde meneer Huibert, die Premier volgde door de gang en een ander lokaal in. ‘We combineren die lessen met Eenvoudige Vingervlugheid. Ja, hierin.’

Daan stond in het midden van het lokaal met een toverstok in zijn hand. De andere leerlingen zaten langs de muur en keken verbaasd hoe de buste van Goderic Griffendor door het lokaal zweefde en hobbelde, kennelijk onder de invloed van Daan’s zwaaiende toverstok. Er klonk een gepuf en gezucht van verbazing van Premiers ploeg. De cameraman hurkte langzaam en zoomde in op de vertoning.

‘Aha,’ zei Premier opgewonden. ‘Echte magie! Uitgevoerd door kinderen!’

‘Zoals belooft,’ zei meneer Huibert trots. ‘Meneer Wilstra hier is een van de beste van de klas. Meneer Wilstra, in welk jaar zit u ook al weer?’

‘Eerste jaar, meneer,’ zei Daan vrolijk grinnikend.

‘Prima houding, mijn jongen,’ reageerde meneer Huibert. ‘Probeer eens een lus, voor de lol?’

De leerlingen applaudisseerden beleefd toen de buste hoger ging en langzaam in de lucht draaide. Dan opeens, viel hij boven op een matras dat in het midden van de vloer was neergelegd.

‘Ach, jammer, meneer Wilstra, net niet,’ pruilde meneer Huibert.

‘Het was niet mijn schuld!’ gilde Daan. ‘Het was mijn hulpje! Ted, idioot. Je trok, terwijl je moest zwaaien! Hoe vaak moet ik dat nog uitleggen!’

‘Hé!’ wierp Ted tegen, terwijl hij aan het einde van het lokaal lawaaiig uit een kast barstte. Hij hield een handvol draden in zijn hand, die allen, nauwelijks zichtbaar, naar een serie katrollen liepen bevestigd aan het plafond van de kast. ‘Je moet hier komen om in het donker eens proberen met die dingen te werken, hè! Trouwens, het is de schuld van Noah. Hij was te langzaam met de kruiskatrol.’

Van onder uit de kast kwam een stem die boos riep, 'Wat? Ik ben er klaar mee! Ik wil de volgende keer op het podium staan. Ik heb genoeg van deze "assistent" rol. Ik wil de hoed dragen!'

'Niemand draagt de hoed, Noah,' zei Daan wild met zijn ogen rollend.

'Nou, *iemand* moet die hoed dragen!' riep Noah. Zijn gezicht verscheen om de deuropening van de kast. 'Hoe kan iemand dan weten wie de magiër is en wie de assistent?'

'Jongens, jongens,' suste meneer Huibert met opgestoken handen. 'We hebben maar één hoed per lokaal. En juffrouw Morgenster gebruikt hem om haar konijntruik mee te oefenen. Meneer Premier, meneer Fokker wilt u de konijntruik zien?'

'Nou, ja,' zei meneer Fokker opgetogen.

'Nee!' gilte Premier.

Tabitha Kraaieveld duwde zichzelf tot voor de leerlingen die opeengepakt in de deuropening stonden. Haar gezicht was rood van woedde. 'Meneer Premier,' begon ze, 'u- -'

Meneer Huibert draaide zich langzaam om om Tabitha aan te kijken. 'Dit is nauwelijks het moment voor handtekeningen, juffrouw Kraaieveld.'

'Ik ben hier niet voor zijn handtekening, *kanselier...*,' spuwde Tabitha die haar arm ophief om naar meneer Huibert te wijzen. Er waren een klein notitieboekje en een pen in haar hand geklemd. Ze stopt midden in haar zin, starend naar de twee objecten. De kaft van het notitieboekje was roze en er stond "Handtekeningen" op, in het wit gedrukt.

'Er is later nog genoeg tijd voor dit soort dingen, juffrouw Kraaieveld. Maar ik weet zeker, dat meneer Premier gevleid is door uw, euh, interesse.'

'Kanselier Huibert?' onderbrak Petra, kijkend in een zwarte hoge hoed die boven op een overdreven glitterende tafel stond. 'Ik denk, dat er iets mis is met meneer Wipneus. Of liggen konijnen vaker zo op hun rug?'

'Niet nu, juffrouw Morgenster,' zei meneer Huibert haar met zijn hand wegwuivend. 'Meneer Premier, ik geloof dat u onze in-tweeën-zaagkamer wilde zien?'

Maar Premier was weg, beende langs de plotseling stille Tabitha Kraaieveld en vervolgde zijn weg door de gang achter haar. De ploeg draafde achter hem aan terwijl hij zijn hoofd in ieder lokaal stak. Aan het einde van de gang, slaakte hij een gesmoorde kreet van triomf en wenkte zijn ploeg om in het verste klaslokaal bij hem te komen.

'Hier!' riep Premier, wild gebarend met zijn rechterarm. De ploeg stroomde het lokaal in gevolgd door de afwachtende leerlingen die begonnen te grijzen. 'Voor iedereen om te zien! Een *spookprofessor*! Let erop dat je hier genoeg van filmt, Vince! Bewijs van leven na de dood!'

Er was geen verrast gehijg deze keer. Vince bewoog zich naar voren, met een hand zorgvuldig scherpstellend.

‘Och ja. Professor Kist,’ zei meneer Huibert vrolijk. ‘Zeg eens “hallo” tegen deze aardige mensen.’

De verschijning knipperde uilachtig en liet zijn blik over de filmploeg gaan. ‘Gegroet,’ zei hij met een dunne, verre stem.

‘Het is maar een projectie op rook,’ verkondigde Vince, de cameraman.

‘Nou,’ zei meneer Huibert een beetje verdedigend. ‘Hij wordt normaal niet van zo dichtbij bekeken. De leerlingen staan normaal gesproken een heel stuk bij hem vandaan. Creëert eerlijk gezegd een mooi gevoel van mystiek en het bovennatuurlijke.’

Ralph zat tussen de leerlingen aanwezig in het klaslokaal. Hij sprak licht geïrriteerd de cameraman aan. ‘U bederft het effect, weet u. U hoeft het niet voor ons allemaal te verpesten.’

‘Gegroet,’ zei de verschijning opnieuw en liet zijn blik over de hele groep gaan.

‘Onmogelijk!’ schreeuwde Premier woedend naar het hoofd van de klas stuivend. ‘Het is een geest! Dat weet ik zeker!’

‘Het is een projectie, Martin,’ zei Vince die zijn camera liet zakken. ‘Ik heb dit wel vaker gezien. Het is niet eens een hele goeie. Je kunt de projector horen draaien. Hij staat hier onder dit bureau. En zie je dit? Rookmachine, maakt rook van gedroogd ijs.’

Meneer Fokker schraapte bij de deur zijn keel. ‘Dit wordt nogal onaangenaam, meneer Premier.’

‘Gegroet,’ klonk het opnieuw van de projectie.

Premier draaide zich onbeheerst om. Het was duidelijk dat hij de weg kwijt raakte. ‘Nee!’ schreeuwde. ‘We worden bedonderd! Het is *zijn* schuld! Hij probeert ons een loer te draaien. Hij wees naar meneer Huibert.’

‘Precies, dat is wat we hier doen,’ zei meneer Huibert met een beleefde glimlach. ‘Wij zijn in het bedrijf om truukjes uit te halen, hoewel we de term “illusies” prefereren, als u het niet erg vindt.’

‘Het is maaaa-gie,’ zei Demelza Delacroix plotseling, een beetje onzeker. Ze produceerde een afschuwelijke grijns.

‘Ik weet wat jullie allemaal proberen te doen,’ zei Premier, nog steeds wijzend naar meneer Huibert en daarna naar professor Anderling en zelfs Schaafsma en Rombout, die hevig hun hoofden schudde. ‘Jullie proberen mij belachelijk te maken! Nou, mijn publiek kent me wel beter, en mijn vennoten ook. Jullie kunnen niet alles verbergen! Ik denk aan de bewegende trappen. En de reuzen. Hmm. Of...’ Premier stopte in het midden van zijn zin, zijn vinger nog altijd uitgestoken. Zijn ogen keken een moment ver weg en toen grinnikte hij gemeen. ‘Ik weet een ding zeker. Ja, een ding inderdaad. Vince, Eddie en de rest van jullie, ga met mij mee.’

Meneer Huibert volgde toen de groep lawaaiig door de verzamelde menigte heen drong. 'Waar gaat u heen, meneer Premier? Ik ben uw gids, weet u nog? Ik zal u alles laten zien wat u wilt.'

'O, ja?' zei Premier zich wendend naar meneer Huibert. De nieuwsgierige leerlingen hadden zich gescheiden om ruimte voor hem en zijn ploeg te maken waardoor Premier nu tussen hen in stond en om de beurt, hen en meneer Huibert aankeek. Wilt u mij ...'Hij wachtte om de spanning op te voeren en stak zijn neus in de lucht. 'De Garage laten zien?'

'De...,' begon meneer Huibert en keek opzij naar professor Anderling. James voelde plotseling zijn Vaders hand zich verstevigen om zijn schouder. Er ging iets mis. 'De Garage?' herhaalde meneer Huibert, alsof het een nieuw woord voor hem was.

Premier grijnsde als een roofdier. 'Aha! Was u niet op voorbereid, hè? Ja, ik heb vanmorgen eens goed rondgekeken op het terrein toen jullie druk bezig waren. Heb hier en daar mijn ogen goed de kost gegeven! Er is een garage,' zei hij, zijn gezicht draaiend naar de camera. 'Die de grens doorboort tussen ruimte en tijd, waardoor een magische poort ontstaat tussen deze plek en een andere plek duizenden kilometers hier vandaan! Amerika, als ik zo vrij mag zijn ernaar te raden! Ik heb het met eigen ogen gezien. Ik ben in dit gebouw geweest en de geur geroken van die verre plaats. Ik heb de zon zien opgaan in dat land, terwijl de zon hier al hoog boven de horizon stond. Het was geen truuk, geen illusie. Deze mensen willen ons doen geloven dat ze enkel goochelen, maar ik houd vol waar ik getuige van was, met mijn eigen ogen, dat zij de houders zijn van een vorm van magie die niets anders genoemd kan worden dan bovennatuurlijk. En nu ga ik dit bewijzen!' Met een flair draaide Premier zich en stapte weg, terug naar de Ontvangst Hal. Harry liep direct achter meneer Huibert aan, maar kon zijn aandacht niet trekken.

'Meneer Premier!' riep meneer Huibert boven het rumoer van het nu opgewonden publiek uit. 'Ik moet er echt op staan dat u mij toestaat... meneer Premier! Dit is hoogst ongebruikelijk!'

Premier leidde zijn ploeg door de hoofdingang naar buiten en door de binnenplaats. De groep leerlingen was aanzienlijk gegroeid en het lawaai dat dit veroorzaakte was nogal hard geworden. Iedereen had de buitenkant van de Alma Aleron Garage gezien, maar weinigen hadden gezien wat er zich binnen afspeelde. Het zorgelijke, nieuwsgierige gebabbel werd een dof gebrul.

'Dit kon wel eens fout gaan, James,' zei Harry zachtjes door het lawaai van de menigte heen.

'Wat kunnen we doen?'

Harry schudde alleen maar zijn hoofd en zag hoe Premier de hoek om sloeg en zijn mannen naar het canvasgebouw bracht nabij het meer. Hij draaide zich en plaatste zich vóór de canvasmuren. Zijn ploeg zette zichzelf in positie, verlaagde de paalmicrofoon boven hem en plaatste grote witte paraplu's om het zonlicht te laten reflecteren op de schaduwkant van zijn gezicht. Premier draaide zich een beetje om zijn beste kant naar de camera te wenden, terwijl Vince langzaam hurkte en scherp stelde. Het was, moest James toegeven, een erg dramatisch moment.

‘Dames en heren,’ begon Premier met zijn natuurlijke omroepersstem. ‘Mijn ploeg en ik, en u allen, zijn het schachtoffer geworden van een goed voorbereide zwendel. Dit is geen gewone school van vingervlugheid en kaarttruukjes. Nee, ik ben binnen deze muren getuige geweest van echte magie, van de meest verbijsterende en bloedstollende variëteit. Ik heb geesten gezien en echte levitatie’s. Ik heb deuren gezien die magisch verschenen in een verder solide stenen muren. Ik heb beesten en reuzen gezien die ons verbeeldingsvermogen te boven gaan. Vandaag zijn we voor de gek gehouden, bedrogen door een stel tovenaren en heksen - ja, echte magische mensen - die dachten ons voor te gek te kunnen houden met huiskamergegoochel. Maar nu zal ik de ware aard van deze plaats onthullen. Achter dit ogenschijnlijk gewone canvas bevindt zich een zo’n geheimzinnige magie, dat het u zal schockeren en verbijsteren. Zodra deze waarheid is onthuld, zal meneer Roelof Fokker, detective voor de Britse Speciale Politie, geroepen zijn om op grote schaal een officieel onderzoek naar dit instituut te doen met behulp van de politie van over heel Europa. Na vandaag, dames en heren, zullen uw leven en het mijne nooit meer hetzelfde zijn. Na vandaag, zullen we leven in een wereld die zal weten, zonder een spoor van twijfel, dat heksen en tovenaren echt bestaan en dat zij zich onder ons bevinden.’

Premier pauzeerde en liet zijn woorden over de ontdane menigte galmen. Toen draaide hij zich naar de plek waar professor Anderling, meneer Huibert, Schaafsma en Rombout verzameld waren. Meneer Fokker stond naast de Directrice, bezorgd, met opengesperde ogen. ‘Meneer Huibert,’ riep Premier luid. ‘Wilt u deze deuren voor ons openen? Dit is uw laatste kans om het juiste te doen.’

Meneer Huibert keek ernstig. Hij staaarde direct naar Martin Premier. ‘Ik adviseer u om dit niet verder door te laten gaan, meneer Premier.’

‘U maakt ze open, of ik doe het zelf.’

‘U zult alles bederven, meneer,’ zei meneer Huibert, Delacroix grijnsde nog idioter.

‘Ik zal niets anders dan uw geheim bederven, meneer Huibert. De wereld moet weten wat er achter deze canvasdeuren zit.’

Meneer Huibert leek wortel geschoten te hebben. Het zag er naar uit dat hij geen gehoor zou geven aan de wens van Premier. Dan bewoog hij zich naar voren en liet zijn hoofd hangen. Er klonk een lange, gezamenlijke zucht van de menigte. Premier stapte opzij en keek toen hij dit deed triomfantelijk naar de camera. Meneer Huibert naderde de tent en wachtte ervoor. Hij zuchtte hoorbaar, richtte zich toen op en greep de geknoopte randen van het canvas die de tentflappen dichthield. Hij wendde zijn hoofd naar Premier. Na een ondraaglijke pauze trok hij. De knopen lieten los en de flappen vielen open, ze ontvouwden zich als vlaggen en sloegen tegen de palen aan de zijkant van de brede tentopening. De menigte hijgde en er volgde een lange, verwonderde stilte.

James gluurde naar binnen. Hij zag onmiddellijk wat het was. De binnenkant van de tent was nogal donker, maar hij zag dat de vliegende voertuigen weg waren. Het grootste gedeelte van de binnenkant van de tent werd verborgen door een grote, langwerpige vorm. Een paar mensen aan de voorkant van de massa begonnen te giechelen en toen golfde er een hartelijk gelach over de menigte.

‘Nou, u hebt het voor elkaar,’ zei meneer Huibert met zijn blik nog steeds op Premier. ‘U hebt het geheim bedorven. En dit was bedoeld als onze grote uitsmijter. Ik moet zeggen, meneer, er is geen lol aan met u.’ Meneer Huibert stapte uiteindelijk terug om het blikveld van de camera niet langer te hinderen, waardoor de cameraploeg direct naar binnen kon kijken. Kleine, gekleurde, kerstverlichting knipperde in volgorde rond een enorme papier- maché vliegende schotel. Zwarte letters waren op de zijkant geschilderd, in de knipperende lichtjes duidelijk zichtbaar.

‘En ik zeg het liever niet, meneer Lupos,’ zei meneer Huibert tegen Ted. ‘Maar u hebt “raket” fout gespeld. Hoe vreselijk gênant.’

20. Verhaal van de Verrader

‘Maar ik zag ze!’ hield Premier vol, zijn stem werd gestaag hees toen hij Vince tussen de Landrovers volgde. ‘Reuzen! Een daarvan was zo groot als de bomen! Ze hadden voetafdrukken ter grootte... ter grootte van...!’ Hij maakt een wanhopig gebaar met zijn armen. Hem negerend, pakte Vince zijn camera in in de schuimrubber bekleedde koffer en bromde, ‘Je hebt te lang alleen in het bos gezeten, Martin.’

‘U hebt zichzelf volslagen belachelijk gemaakt, meneer Premier,’ zei detective Fokker tijdens het schoonmaken van zijn bril aan zijn stropdas. ‘Maak het niet erger.’

Premier wendde zich met een wilde blik naar de oudere man. ‘U moet dit instituut onderwerpen aan een grondig onderzoek, detective! Het klopt niet! Ze hebben ons allemaal in de maling genomen!’

‘Als ik enig speerpunt zou onderzoeken, meneer Premier,’ zei meneer Fokker zacht. ‘Zouden het onderzoekingen zijn naar u en uw bedenkelijke methoden. Had u eigenlijk toestemming om dit terrein te betreden?’

‘Wat, bent u gek geworden?’ sputterde Premier. Hij stopte en kalmeerde. ‘Natuurlijk. Zoals ik u al verteld heb, ik kreeg een tip over wat er hier aan de hand was. Iemand van hier leidde mij hierheen.’

‘En u hebt de geloofwaardigheid van deze persoon onderzocht?’

‘Nou,’ zei Premier. ‘De chocoladekikker was behoorlijk overtuigend. Ik heb niet echt...’

‘Pardon. Zei u net “chocoladekikker”?’ vroeg meneer Fokker met samen geknepen ogen.

‘Ik... euh, nou, het is zo, ja, mijn bron was er zeker van dat er hier iets vreemds aan de hand was...’

‘Dat ze hier feitelijk magie leren?’

‘Nee. Euh, Ja! Geen truukjes! *Echte* magie! Met monsters en reuzen en... en... verdwijnende deuren en vliegende auto’s’

‘En de chocoladekikker bevestigde dit ja, toch?’

Premier opende zijn mond om te antwoordden, maar bedacht zich. Hij richtte zich op tot zijn volle lengte, boos en bitter. ‘U maakt mij belachelijk.’

‘U maakt dat gemakkelijk, meneer. Wilt u mij toestaan om te spreken met die bron van u?’

Premier lichtte op. ‘Ja! Dat wil ik! Ik heb het met juffrouw Schaafsma geregeld dat hij hier zou zijn. Hij is nu...’ Hij keek in de rondte en fronste.

‘U hebt het geregeld met juffrouw Schaafsma?’ vroeg meneer Fokker, die opkeek naar de top van de trappen van de binnenplaats. Veel van de schoolleiding, tezamen met een aantal leerlingen, stonden met minzame interesse te kijken terwijl de groep bedrijvig hun materiaal inpakte. Noch juffrouw Schaafsma noch meneer Rombout waren ergens te zien. ‘Ze kent deze bron van u, is het niet?’

‘Ze kent hem zeker,’ zei Premier die zijn blik over de menigte liet gaan. ‘Waar is hij?’

‘Hij kwam met de cameraploeg?’ vroeg meneer Fokker die in de rondte keek. ‘Ik herinner mij niet aan hem te zijn voorgesteld.’

‘Hij was hier. Stil, nerveus mannetje, hij had een zenuwtrekje op zijn rechter ooglid.’

‘Ah, hij,’ knikte meneer Fokker. ‘Ik vond hem al een beetje vreemd. Ik zou graag met hem spreken.’

‘Ik ook,’ beaamde Premier duister.

Boven aan de trap wendde meneer Huibert zich naar professor Anderling, Marcel Lubbermans en Harry Potter. ‘Ik denk, dat onze vrienden wel in staat zullen zijn om hun vertrek verder zelf te regelen. Mevrouw de Directrice, ik geloof dat we nog wat losse eindjes hebben die onze aandacht vereisen?’

Professor Anderling knikte en ging de groep voor naar binnen. Harry glimlachte naar James. ‘Kom op, James. Ralph en Daan jullie ook.’

‘Weet u het zeker?’ vroeg Ralph met zijn blik op de Directrice die door de gang schreed.

‘ “Meneer Huibert” heeft speciaal naar jullie drie gevraagd om ons te vergezellen,’ antwoordde Harry.

‘Prettig om vrienden te hebben op belangrijke plekken, nietwaar?’ zei Daan vrolijk.

‘Nou,’ zei de Directrice toen ze de lege, stille, Grote Zaal binnen gingen. ‘Dat ging zo goed als we hoopten, zelfs *als* meneer Ambrosius een beetje *te* hevig zijn Amorousspreuk hanteerde. Meneer Fokker heeft *erop gestaan*, dat ik hem, de eerst volgende keer dat ik in Londen ben, vergezel voor het diner.’

‘Een aanbod waarvan ik denk, dat u op in moet gaan, mevrouw,’ reageerde Merlijn die de belachelijke grote hoornen bril afzette en zijn haar uitschudde van de “Meneer Huibert” paardenstaart. ‘Ik betoverde hem met de mildst mogelijke bezwering. Hoe kon ik weten, dat meneer Fokker een zwak heeft voor statige, sterke, knappe vrouwen?’

‘Hoe inderdaad?’ antwoordde professor Anderling. ‘Ik geloof, dat u zich amuseert, meneer.’

James zei. ‘Maar hoe wist u over de Garage, Merlijn? Ik dacht écht, dat we erbij waren!’

Merlijn keek over zijn schouder. ‘Ik wist er niets van de Garage, James Potter. Het was niet bekend bij de bomen, zoals het Angliavoertuig en Madame Delacroix. Improvisatie, echter, is altijd een van mijn sterkere eigenschappen geweest.’

‘Maar hoe kreeg u dan de Waket erin?’ vroeg Ralph. ‘Dat was echt briljant!’

‘De bomen wisten wel *daarvan*, daarom wist ik het ook,’ antwoordde Merlijn. ‘Het was eenvoudig een zaak om de omgeving aan te sporen om te verwisselen.’

Daan grijnsde. ‘Dus de Alma Aleron auto’s staan nu in de oude schuur in het veld?’

‘Dat zal goed voor ze zijn, denk ik,’ knikte Merlijn.

De groep liep doelgericht door de Grote Zaal en beklom de trappen naar het podium. Professor Anderling opende een deur in de muur en leidde de anderen erdoor in een grote opkamer met een stenen vloer en koude open haard. Schaafsma en Rombout waren er, links en rechts gezeten van een derde persoon die James niet kende.

‘Het is een schande, Directrice,’ zei Rombout die opsprong. ‘Eerst brengt u deze... *persoon* om onze autoriteit op de proef te stellen en daarbij hebt u ons schaamteloos de Snaternixvloek opgelegd! De Minister zal- -’

‘Houd je mond, Tinus,’ zei Brenda Schaafsma. Tinus Rombout knipperde, keek pijnlijk, maar hield verder zijn mond. Hij keek van Brenda Schaafsma naar de Directrice en terug.

‘Beste advies wat ik sinds lange tijd gehoord heb,’ beaamde Harry met een stap naar voren. ‘En ik ga er vanuit dat de Minister hier zeker van zal horen.’

‘Wij hebben niets verkeerd gedaan zoals u weet, meneer Potter,’ zei Schaafsma, kijkend naar haar vingernagels. ‘“Meneer Ambrosius” verschijning heeft het geheim van de magische Wereld veilig gesteld. Alles is in orde.’

Harry knikte. 'Ik ben blij dat je er zo over denkt, Brenda, hoewel ik het interessant vind dat je al op de hoogte bent van "Meneer Huiberts" echte naam. Zonder twijfel zal er geen verband te leggen zijn tussen hem, jou, en de onfortuinlijke madame Delacroix. Echter, wat moeten we met jullie vriend hier?'

Alle ogen richtten zich op de man gezeten in de stoel tussen Schaafsma en Rombout. Hij was klein, mollig met dunner wordend zwart haar en een zenuwtrekje bij zijn rechter ooglid. Hij kromp ineen onder de blikken van iedereen in de kamer.

Ralph, die als laatste binnen gekomen was, baande zich een weg tussen Merlijn en professor Lubbermans, zijn wenkbrauwen gefronst. 'Pap?' zei hij verbaasd. 'Wat doet u hier?'

De man grijnsde ellendig en verborg zijn gezicht in zijn handen. Merlijn keek neer op Ralph, zijn grote harde gezicht treurig. Hij legde een hand op de schouder van de jongen. 'Deze man zegt, dat zijn naam Dennis Deeter is. Ik was al bang dat je hem zou herkennen.'

'Wat doet hij hier?' vroeg Marcel.

'Ik denk dat zijn rol in deze onverkwikkelijke gebeurtenis overduidelijk is,' antwoordde de Directrice zuchtend. 'Hij is de man die er verantwoordelijk voor is, dat meneer Premier in ons midden geleidt werd.'

'Waaat?' zei Ralph naar professor Anderling. 'Waarom zegt u dat? Dat is vreselijk!'

'Hij kwam hier aan met meneer Premiers' ploeg,' zei Harry zachtjes. 'Hij probeerde onopgemerkt te blijven. Mogelijk maakte hij zich zorgen dat jij hem zou herkennen, Ralph. Later, als het allemaal achter de rug was, zou het niet meer uitmaken natuurlijk. Maar helaas, de dingen verliepen anders dan verwacht.'

'Dit is belachelijk,' hield Ralph vol. 'Pap is een Dreuzel! Hij tekende het Dreuzel Geheimhoudingscontract, toch? Hij zou dit nooit doen, zelfs als hij dit kon! Ik weet niet wat er hier aan de hand is, maar het is niet wat jullie allemaal denken!'

Merlijn had nog steeds zijn hand op Ralph's schouder. Hij klopte hem langzaam. 'Misschien zult u het zelf aan hem moeten vragen, meneer Deeter.'

Ralph keek naar boven, naar de enorme tovenaar, zijn gezicht strak van woedde en ongeloof. Zijn ogen gingen door de rest van de kamer, van gezicht naar gezicht, eindigend bij zijn Vader. 'Goed dan. Pap, waarom bent u hier?'

Dennis Deeter had nog steeds zijn handen voor zijn gezicht. Gedurende verschillende seconden bewoog hij niet. Tenslotte haalde hij diep adem, leunde achteruit en liet zijn handen zakken. Hij keek lang naar Ralph en toen naar iedereen die er was.

'Oké. Ja,' zei hij, zich tot rust brengend. 'Ik vertelde het Premier. Ik stuurde hem de chocoladekikker. En het GameDeck. Ik gebruikte die om te communiceren met iemand op het schoolterrein, iemand die de naam Austramaddux gebruikte. Toen ik dat gedaan had, wist ik dat Premier met zijn GPS de school zou kunnen vinden.'

Ralph's gezicht was strak van ongeloof en ellende. 'Maar waarom, Pap? Waarom zou u zoiets doen?'

‘Oh, Ralph. Het spijt mij. Ik weet dat dit er slecht uitziet in jouw ogen,’ zei Dennis Deeter. ‘Maar het is allemaal erg... erg ingewikkeld. Premiers show, *Van Binnenuit*, bied veel geld voor het bewijs van het bovennatuurlijke. Nou, het gaat de laatste tijd niet zo goed, jongen. Sinds ik ontslagen ben zoek ik werk, maar het is moeilijk. We hebben het geld nodig. Ik dacht, dat de chocoladekikker genoeg zou zijn. Echt! Maar Premier wilde meer. Ik wist dat ik hem iets echt verbazingwekkends moest laten zien, dus...’ Hij haperde en keek opnieuw nerveus de kamer door.

‘Maar u kreeg geen geld,’ zei Merlijn met zijn diepe rommelende stem. ‘En daar ging het niet eens écht om, nietwaar?’

Dennis wenkbrauwen bewogen wild toen hij opkeek naar Merlijn, kennelijk worstelend met wat te zeggen. Naast hem schraapte Schaafsma betekenisvol haar keel. Dennis keek naar haar, zijn ogen van Merlijn afnemend. ‘Het geld,’ ging hij onzeker verder, ‘Premier zei, dat we het zouden krijgen als het programma uitgezonden werd. Hij beloofde het.’

‘Maar nu zal er geen programma zijn,’ zei Merlijn zachtjes.

‘U dacht, dat het de moeite waard zou zijn om de hele magische wereld te verkopen, enkel om uzelf voor een tijdje op weg te helpen, Pap?’ vroeg Ralph zonder beschuldiging in zijn stem, maar alleen als een vraag. Het raakte bij James een gevoelige snaar om de teleurstelling in zijn vriend’s stem te horen.

‘Nee, jongen!’ antwoordde Dennis, maar hij keek een andere kant uit. ‘Ik dacht niet, dat het de hele magische wereld zou bedreigen. Ik bedoel, het is maar een flauwe televisieshow. Trouwens...’ Hij stopte, kauwde op zijn woorden, worstelend met zichzelf.

‘Trouwens, wat?’ vroeg Merlijn kalm.

Dennis keek weer naar Merlijn, zijn gezicht gespannen, zijn rechter ooglid zenuwachtig trekkend. ‘Trouwens. Wat heeft de magische wereld ooit voor *mij* gedaan?’ spuwde hij en verborg zijn gezicht weer in zijn handen. Hij haalde diep, schokkend adem. ‘Liet me in de steek, dát deed ze. Beschaamd en verlaten als een soort van... soort van waardeloze mutant! Ontdaan van mijn naam en mijn familie, verlaten door mijn eigen ouders omdat ik niet was zal zij! Het werd mij verboden om contact te zoeken met hen, of zelfs maar tegen ze te praten. Ze zeiden, dat ik geadopteerd zou worden in de Dreuzelwereld, waar ik thuis hoorde. Ze zeiden, dat ik daar gelukkiger zou zijn. Nou, ik denk dat ze nu wel anders piepen! Ze wilden niet dat ik hun reputatie in de magische wereld zou bedreven. Nou, wat zal ik me aantrekken van de geheimhouding van de magische wereld?’

Ralph’s gezicht was een masker van ongelukkige verwarring. ‘Waar hebt u het over, Pap? U bent geen tovenaar. Opa en Oma stierven voordat ik geboren was. U was net zo verrast als ik toen we de brief van Zweinstein kregen.’

Dennis Deeter probeerde naar zijn zoon te glimlachen. ‘Ik was bijna mijn eigen verleden vergeten, Ralph. Het was zo lang geleden, en ik heb zo hard geprobeerd om hem te begraven. Ik ben een Snul, jongen. Je grootouders en je oom waren heksen en tovenaars, maar ik werd geboren zonder hun krachten. Ze voedde me op zo lang als ze konden, maar ze haatte mijn aard. Toen ik de leeftijd kreeg en ze konden zien dat ik

op zeker geen magische vaardigheden had, konden ze het niet verdragen. Ze verborgen me voor de rest van de magische wereld. Ik was hun kleine geheim. Maar ze konden me niet voor altijd verbergen. Tenslotte, toen ik twaalf was, stuurden ze me weg. Ik ging naar een Dreuzelweeshuis onder het voorwendsel, dat mijn ouders waren overleden in een auto ongeluk. Ze lieten me zweren om het nooit over hen te hebben en nooit te proberen hen te zoeken. Mijn Moeder... zij was verdrietig. Ze hilde en verborg haar gezicht voor me. Maar mijn Vader was hard. Ze kon hem niet vermurwen. Hij huurde een Dreuzelbestuurder om ons naar het weeshuis te rijden. Moeder bleef in de wagen toen mijn Vader mij naar binnen bracht. Ze probeerde om me te omhelzen, om afscheid te nemen, maar Vader liet dit niet toe. Hij zei, dat het beter zou zijn voor ons beiden. Hij gebruikte geheugenmodificaties op de medewerkers van het weeshuis. Hij liet hen geloven dat ik na het overlijden van mijn ouders was achtergelaten door de gemeente. Ik kreeg een bed en kleding en toen ging mijn Vader. Ik zag mijn ouders nooit weer.'

Dennis Deeter's ogen bleven gericht op zijn zoon toen Merlijn sprak.

'U bent wreed behandeld, meneer Deeter. Ik neem aan dat Deeter niet uw geboortenaam is?'

'Nee. Mijn Vader verzon die naam voor me,' zei Dennis mat. 'Ik haat hem.'

'Wat is uw geboortenaam, meneer?'

'Dolochov,' antwoordde Ralph's Vader, met een vervagende, bijna wegstervende stem. 'Mijn naam is Denniston Michiel Dolochov. Zoon van Maximiliaan en Wilhelmina Dolochov. Jongere stiefbroer van Antonin.'

Er was een moment van ijskoude stilte en toen sprak professor Anderling. 'Meneer Dolochov, beseft u, dat voor wat u gedaan hebt, u naar Azkaban gestuurd kan worden?'

Dennis knipperde, als kwam hij uit een droom. 'Wat? Nee, nee, natuurlijk niet. Mij werd verteld, dat niets van wat ik deed tegen de wet was.'

Schaafsma kuchte zachtjes. 'Mogelijk, meneer Deeter, ziet u beter af van het beantwoorden van verdere vragen totdat u wettelijk bijgestaan wordt.'

'Waarom?' zei Dennis haar paniekerig aankijkend. 'Zit ik in de problemen? U zei-'

'Het is in uw eigen belang, meneer,' onderbrak Schaafsma.

'U zei, dat ik de wereld een plezier zou doen!' riep Dennis opstaand. Hij keek naar Harry. 'Zij beloofde mij, dat er voor mij gezorgd zou worden, zelfs als Premier en zijn mensen niet met het geld over de brug zouden komen! Zij zei, dat dit nog belangrijker was dan geld! Toen ik bij hen kwam- -'

'Ga zitten, meneer Deeter!' zei Schaafsma met een koude stem.

'Noem me niet zo! Ik haat die naam!' Dennis stapte weg bij haar en keek weer naar Harry. 'Zij vertelde mij, dat het goed was dat ik met Premier praatte! Ik vertelde hen wat ik van plan was om te doen. Ik wist, dat ik dit moest melden aan het Ministerie. Zij zeiden, dat het contract dat ik getekend had niet bindend was, omdat ik geen Dreuzel was. En ik de toverwereld verliet vóór ik oud genoeg was om de Tovenaar

Eed van Geheimhouding te tekenen, dus ik zou geen wetten overtreden. Zij beloofde mij, dat het in orde was! Zij zei, dat het goed was voor iedereen en dat ik een held zou zijn!

‘Juffrouw Schaafsma,’ zei Harry die zijn toverstok pakte, maar hem nog niet zwaaide. ‘Wat is uw reactie op de beschuldigingen van deze man?’

‘Ik heb helemaal niets te zeggen,’ antwoordde ze luchtig. ‘Hij is duidelijk gestoord. Niemand zal van zo’n persoon één woord geloven.’

‘Meneer Rombout?’ zei Harry zich wendend naar de verbijsterde man. ‘Gaat u mee met juffrouw Schaafsma’s verklaring?’

Rombout’s ogen rolden onrustig, schoten van Schaafsma naar Harry en weer terug. ‘Ik...,’ begon hij, om dan zijn stem en zijn ogen te laten dalen. ‘Ik zou graag de kans krijgen om dit te bespreken zonder de aanwezigheid van juffrouw Schaafsma,’

‘Meneer Rombout, als uw meerdere, verbied ik --’

‘U verbiedt niets, juffrouw,’ zei Marcel ferm terwijl hij zijn eigen toverstok uit zijn gewaad liet glijden.

‘In de naam van de ambassadeursveiligheid moet ik er op staan...,’ begon Schaafsma, maar stopte toen Harry zijn toverstok op haar richtte.

‘In de naam van het Ministerie van Toverkunst en het Departement van Schouwers,’ zei hij, ‘wordt u juffrouw Brenda Schaafsma gearresteerd voor de poging geweld te doen aan sectie twee van het Internationale Code van Tovenaar Geheimhouding en voor de diefstal van eigendommen van het Ministerie van Toverkunst.’

Schaafsma probeerde te glimlachen, maar het was een zielige poging. ‘U kunt niets bewijzen, meneer Potter. Dit is een dwaas en gevaarlijk spel dat u speelt. Ik zal u eenmaal waarschuwen om terug te treden.’

‘U zult beter moeten nadenken voordat u samenzweert met mensen die u verachten, juffrouw Schaafsma,’ zei Merlijn, minzaam glimlachend. ‘Ik had een charmant en verhelderend gesprek met Madame Delacroix toen ik haar in het bos ontdekte. Ze heeft, ben ik bang, veel te vertellen over u en maar er is maar weinig bij waarvan ik bereid ben om het vleiend te noemen.’

Marcel nam meneer Rombout mee de kamer uit, met de Directrice achter hen aan. Harry gebaarde met zijn toverstok. ‘Kom, juffrouw Schaafsma. Titus Hardsteen wacht om u te begeleiden naar het Ministerie en geduld is niet een van onze sterkste eigenschappen.’

Schaafsma werd bleek toen ze beseftte dat ze geen andere keuze had dan te volgen. Ongetwijfeld had ze een goede verdediging klaar, dacht James toen ze voor zijn Vader uit de kamer uitbeende. Mensen als zij hadden altijd een heleboel manieren om zich in te dekken. Toch, het zag er niet goed uit voor Brenda Schaafsma. Toen de deur naar de Grote Zaal openzwaaide zag James Titus Hardsteen meedogenloos grinnikend wachten, zijn toverstok gereed, maar nu nog zorgvuldig wijzend naar de grond.

James merkte dat hij was achtergebleven met Merlijn, Daan, Ralph en Dennis Dolochov.

Dennis keek naar zijn zoon en raakte zijn schouder aan. 'Het spijt me, Ralph. Het spijt me echt. Ik was... in de war.'

'U had het me moeten vertellen, Pap,' zei Ralph met neergeslagen ogen.

Dennis knikte. Een moment later keek hij op naar Merlijn. 'Moet ik naar de tovenaarsgevangenis?' vroeg hij met een onzekere stem. 'Ik... ik zal rustig meegaan, denk ik.'

'Ergens denk ik dat niet, meneer Dolochov,' zei Merlijn die de groep voor ging de kamer uit. Hij opende de deur naar de Grote Zaal. 'Maar uw activiteiten zullen ongetwijfeld voor een boel vraagtekens zorgen. Het lijkt erop, dat de schoolbeveiliging, sterk als hij waarschijnlijk eens geweest is, niet meer echt berekend is op de uitdagingen van de moderne Drezeltechnologie. Misschien hebt u wat ideeën om ze te verbeteren?'

Dennis fronste. 'Wat stelt u voor? U zoekt mijn *hulp*?'

Merlijn haalde zijn schouders op. 'Ik herken het eenvoudig als een nogal eigenaardige toevalligheid. U bent op zoek naar een betrekking, en wij hebben behoefte aan een bijgewerkt veiligheidssysteem. Als een tovenaars die toevallig een expert is in Drezeltechnologie, lijkt u me nogal uniek gekwalificeerd in deze omstandigheden.'

Dennis grijnsde opgelucht. 'Ik zal er over denken, meneer.'

'Ik verkeer natuurlijk niet in de positie om uit naam van de school aanbiedingen te doen,' zei Merlijn door de Grote Zaal bewegend met zijn lange vastberaden tred. 'Maar ik ken de Directrice. Ik zal zien wat ik kan doen.'

'Dus,' zei Daan, die achter Ralph en James aanliep door de Grote Zaal. 'Blijkt dat je achteraf toch uit een magisch nest komt, Ralph, zelfs al waren het een zootje wrede harteloze zuiverbloedige. Niet dat dit iets uitmaakt, maar het maakt wel duidelijk waarom je bij Zwadderich zit.'

'Misschien,' zei Ralph zachtjes. 'Dit is te veel voor me om op een dag te verstouwen. Hoe dan ook, niets van die magie was van mij. Het was de toverstaf.'

Merlijn stopte bij de trappen en draaide zich langzaam om. Hij staarde raadselachtig naar Ralph. 'Jij was de houder van mijn toverstaf?'

'Ja,' antwoordde Ralph ontwijkend. 'Ik voorkwam denk ik, dat hij iemand vermoordde. Maar slechts *net* aan.'

'Luister niet naar hem,' zei Daan. 'Hij was er geweldig mee. Redde eens James' leven er mee. Liet ook een perzik groeien uit een banaan! Goed, hij brandde tijdens Verweer Tegen de Zwarte Kunsten een kale plek op Victoire's hoofd, maar we hebben dat allemaal wel eens willen doen, alleen maar om haar stil te krijgen.'

Merlijn benaderde Ralph. James was er zeker van, dat de tovenaars een moment daarvoor de toverstaf nog niet vastgehouden had, maar nu hij zich op een knie voor

Ralph liet zakken, hield hij hem in zijn rechterhand. De runen over de lengte waren donker, maar James herinnerde zich hoe ze de avond ervoor groen pulseerden.

‘Meneer Deeter - - of moet ik zeggen meneer Dolochov?’ vroeg Merlijn.

‘Ik ben nogal gehecht aan Deeter,’ reageerde Ralph naar zijn Vader kijkend. ‘Ik weet niet of ik klaar ben om een Dolochov te zijn. Sorry Pap.’ Dennis glimlachte begrijpend.

‘Meneer Deeter dan,’ zei Merlijn. ‘Niet zomaar iedere tovenaar had de verantwoordelijkheid kunnen dragen voor deze staf. U hebt horen zeggen dat de toverstok de tovenaar kiest, en dit is waar. Madame Delacroix geloofde, dat u enkel een onderwerp was om de staf naar haar te brengen, maar zij vergiste zich. De staf koos u. En mindere tovenaars zou niet in staat zijn geweest om de staf zelfs maar vast te houden, laat staan te gebruiken. Maar u, zonder het te weten, bracht de staf onder uw eigen krachten. U had geen idee van de macht ervan en toch beheerste u hem. Hij gehoorzaamde u en dat is het teken van een tovenaars met heel, heel grote mogelijkheden. Een deel van de staf behoort u nu toe, meneer Deeter. Ik heb dit gevoeld. Ik wist, dat een deel ervan niet langer van mij was, maar ik wist niet van wie wel. Nu weet ik het.’

Merlijn liet zijn toverstaf zakken en legde hem over zijn knie. Hij sloot zijn ogen en voelde over de lengte ervan, zijn hand raakte het hout nauwelijks. Vaag groen licht bewoog binnen de runen, knipperend. Merlijn vouwde zijn hand over het langere verdunde deel ervan, dan, zonder een merkbare draai, brak hij er de laatste dertig centimeter af. Hij opende zijn ogen en hield dit gedeelte hout voor Ralph.

‘U hebt, geloof ik, behoefte aan een toverstok, meneer Deeter.’

Ralph nam de lengte hout van Merlijn aan. Met deze beweging werd het hout weer een toverstok, nog altijd belachelijk groot en bobbelig, met de licht groen geverfde punt. Ralph grijpsde en draaide hem om in zijn hand.

‘Ik zou er niet op rekenen dat hij nog steeds zo krachtig is als hij was, natuurlijk,’ zei Merlijn, die zijn staf overeind zette en weer op leunde. Deze was nu merkbaar korter. ‘Maar ik verwacht, dat u nog steeds in staat zult zijn om er opmerkelijke dingen mee te doen.’

‘Dank u,’ zei Ralph ernstig.

‘Bedank mij niet,’ zei Merlijn met een opgetrokken wenkbrauw. ‘Hij is van u, meneer Deeter. U hebt hem zo gemaakt.’

‘Dus de tovenaars geeft de laffe leeuw zijn moed,’ zei Daan grinnikend. ‘Wanneer krijgt James hier wat hersens?’

Merlijn trok zijn wenkbrauw nog wat hoger en keek van Daan naar James.

‘Let u maar niet op hem,’ zei James lachend en leidde de groep naar de trappen. ‘‘t Is een Dreuzelding. Wij begrijpen dat niet!’

‘Kom op!’ riep Ralph die de trap op rende. ‘Ik wil Ted en de andere Gremlins laten zien dat ik mijn toverstaf terug heb! Tabitha Kraaieveld mag haar stomme bezem houden.’

De drie jongens draafden de bewegende trappen op, bedaarder gevolgd door Merlijn en de opnieuw geboren Dennis Dolochov.

‘Kan hij wel overweg met dat ding?’ vroeg Dennis met een bezorgde blik naar Merlijn.

Merlijn glimlachte enkel en tikte met zijn staf op de treden terwijl hij voortging. Onopgemerkt schoot een straal groene sterren van de top, draaiend en gloeiend als vuurvliegjes in de nacht.

21. Het Geschenk van de Groene Doos

De laatste weken van het schooljaar gingen als een waas aan James voorbij, opmerkelijk vrij van dodelijk gevaar en avontuur, maar desalniettemin volgepropt met de wat mindere stress van huiswerk, eindverslagen en toverstokvaardigheden, die allemaal erg welkom waren in de dagen van de nasleep van de Hal der Oudste' Kruising. Tot niemands grote verrassing won Huffelpuf de Afdelingsbeker omdat ze de enige afdeling waren die niet een flinke puntenaftrek gekregen hadden ten gevolge van de inmenging in de verschillende Merlijnsamenzweerdere bemoeienissen. Het bezemincident alleen al had Ravenklauw en Griffioendor vijftig punten ieder gekost.

Op de ochtend van de laatste schooldag was James bezig om zijn boeken en extra schoolgewaden in zijn hutkoffer te proppen toen Noah de trappen op gestampt kwam en naar hem riep.

'Ron Wemel is in de open haard. Hij wil je spreken.'

James lachte. 'Geweldig! Zeg hem dat ik direct aan kom!'

'James, kijk jou eens!' riep Ron Wemel toen James een minuut later de trap af stommelde, zijn das nog knopend. 'Helemaal netjes en alles. Goed jaar gehad?'

James knikte. 'Ik denk het wel. Ziet er naar uit dat ik toch nog geslaagd ben. De hele Maandag bezig geweest om klaar te zijn voor Franklin's Verweer Tegen de Zwarte Kunstenpraktijktoets, ik kreeg toen het meest afgrijselijke gevoel dat ik vijf minuten voor de toets alles vergeten zou zijn.'

‘Ik bedoelde eigenlijk niet precies je schoolwerk, droppie,’ zei de stem in de sintels met een vette grijns. ‘Je Vader vertelde me alles over de Merlijnsamenzwering die je ontdekt hebt. Dat is briljant gedaan, vergis je niet.’

‘Ja, nou...,’ zei James bedeesd. ‘Het was allemaal behoorlijk spannend voor een tijdje, maar het is maf. Vijf weken schoolwerk en dan lijkt opeens of het met iemand anders gebeurd is.’

‘Zo werkt dat,’ knikte Ron. ‘De saaie dingen van het leven verspreiden zich in je geheugen en verdringen de spannende delen tot ze enkel nog maar soms bij je binnen flitsen. Het is de manier waarop onze hersenen er mee omgaan denk ik. Nu we het er over hebben, hoe gaat het met professor Jackson?’

James rolde met zijn ogen. ‘Niets houdt die oude Kanteel lang tegen. Hij was niet echt gewond in het duel met Delacroix, ondanks het feit dat zijn reserve toverstok niet zo krachtig was als degene die zij gebroken had. Kennelijk joeg hij uren door het bos achter haar aan en wist haar in te halen bij een open plek. Hij zegt, dat hij haar te pakken had, maar ze speelde vals, riep de vijandige Naiads en Dryads op om samen met haar te vechten. De bomen vielen hem van achter aan en sloegen hem buiten westen, vandaar die grote buil op zijn voorhoofd. Ondanks dat, stond hij de dag nadat Premier wegging weer voor de klas en sindsdien legt hij Daan en mij het vuur aan de schenen.’

Ron trok een wenkbrauw op. ‘Kan ik hem niet echt kwalijk nemen, denk ik.’

‘We hebben hem zijn tas teruggegeven en ons verontschuldigd en alles. Ik bedoel, ik weet dat we zijn levenslange taak om de mantelreliëf te beschermen en de terugkomst van de gevaarlijkste tovenaars aller-tijden te voorkomen hebben bedorven, maar, kom op, Merlijn bleek achteraf reuze mee te vallen. Delacroix is terug gestuurd naar de Verenigde Staten om daar voor het tovenaarsgerecht gebracht te worden. Alles is op zijn pootjes terecht gekomen, nietwaar?’

‘Alles wat ik kan zeggen is, dat als *ik* hem zou zijn, ik jullie voor de rest van jullie leven spinnen in je laden zou toewensen,’ besloot Ron. ‘Maar dat geldt voor mij. Zo werkt mijn hoofd.’

‘Echt, Oom Ron. Ik wil het goed maken. Ik *mocht* professor Jackson in eerste instantie.’

‘Op het gevaar af te klinken als een verantwoordelijke volwassene, James, actie is reactie. Je excuses aanbieden is geweldig, maar “sorry” is niet het magische woord. Je hebt niet alleen Jackson’s plannen bedorven, je heb hem in zijn eer geraakt. Jullie zijn erin geslaagd hem te bedonderen, voor zijn gevoel heb je hem voor de gek gezet. Het is moeilijk voor iemand als hem om hier overheen te stappen. Eerlijk gezegd, je kunt het hem niet kwalijk nemen, vind je niet?’

‘Ik denk het niet,’ beaamde James pruilend. ‘Gelukkig heeft hij ons niet laten zakken voor Technomanie. Maar dat scheelde niet veel.’

‘Goed zo. Maar, ga niet teveel in je huiswerk op, hoor. Je hebt ook een reputatie hoog te houden.’

‘Of laag,’ opperde Noah’s stem van dichtbij.

‘Ik hoorde dat, Mooyman,’ zei Ron streng. ‘Het is een trotse Pottertraditie er op school tussenuit piepen. Begon bij James Potter de eerste. Daarbij, hoor wie er spreekt, meneer Gremlin.’

‘Ik heb dit jaar over de hele linie goede cijfers,’ zei Noah trots.

Ron grinnikte opnieuw. ‘Dankzij je vriendin Petra ongetwijfeld. Zij is voor de Gremlins wat Hermelien was voor Harry en mij. Wacht even. Je Tante wil hallo zeggen, James.’

Het gezicht in de kolen verdween. Even later verscheen Hermelien’s prettige glimlach en eeuwig bossige haar. ‘James, wat zie je er erg netjes uit,’ zei ze bewonderend. ‘Luister maar niet naar je oom. Hij heeft voldoende geleerd en maakte zich net zoveel zorgen over zijn cijfers als iedereen.’

‘Dat is niet waar!’ klonk een gedempte stem uit de diepte van het haardvuur. Hermelien grimaste.

‘Nou, *bijna* iedereen,’ berustte ze. ‘Hoe dan ook, je Vader en Moeder zullen erg trots op je zijn, net als je Oom en ik. Oh, ik kan me bijna niet voorstellen hoe snel de tijd gaat. Het lijkt nog als gisteren dat we daar nog allemaal waren,’ zuchtte ze, rond kijkend in de leerlingenkamer. ‘Het ziet er nog bijna precies het zelfde uit. We moeten volgend jaar echt op bezoek komen, het zal leuk zijn om de oude vertrouwde plekken weer te zien.’ Zelfs in de sintels kon James zien dat Tante Hermelien’s ogen vochtig werden. Ze knipperde en keek weer naar James. ‘Hoe dan ook, James. Oom Ron heeft met je Vader gesproken, weet je, en ze willen iets aan je vragen. Ik dacht echter dat het een goed idee was als iemand anders dan zichzelf het ter sprake zou brengen, omdat, eerlijk gezegd, ze er alle twee zo kinderachtig over doen dat het jouw reactie zou kunnen beïnvloeden.’

‘Wat is er dan?’ vroeg James neerhurkend voor de open haard.

‘Niet knielen,’ berispte Hermelien hem automatisch, ‘je maakt je broek vuil met as. Het gaat over de Directrice. Ze denkt erover om met pensioen te gaan, wist je dat?’

James wist dit niet. ‘Wil ze dat? Maar... wat gaat ze dan doen?’

Hermelien keek James aan met een blik die haar eraan herinnerde hoe oud hij was. ‘Minerva Anderling heeft nog een leven buiten de muren van Zweinstein, James, hoe moeilijk dit voor jou mag zijn om te geloven. Ze is zelfs, begrijp ik, in gegaan op het aanbod van meneer Fokker om in Londen uit eten te gaan.’

‘Deed ze dat?’ kreette James.

‘Deed ze dat?’ klonk het gelijktijdig vanaf de bank door Noah, die opkeek van een boek.

Hermelien haalde haar wenkbrauwen op en rolde met haar ogen. ‘Het was enkel een professionele ontmoeting. Ze voerde een paar kleine geheugenmodificaties op meneer Fokker uit, niet om zijn bezoek aan Zweinstein te vergeten, maar om deze aan te passen. Het maakt allemaal deel uit van meneer Dolochov’s programma voor het opschonen - zoals hij het noemt - van de schoolveiligheidsmaatregelen. Toch,’ voegde

Hermelien met een zachtere stem toe. 'Ze gaf hoog op over meneer Fokker. Het zou erg leuk zijn om te merken dat zij een, euh, *metgezel* vond voor zichzelf. Tenslotte...'

'Hermelien!' blafte Ron's stem weer vanuit de diepte van de open haard.

'Hoe dan ook,' zei Hermelien zakelijk wordend. 'Ja, de Directrice is van plan om met pensioen te gaan, mogelijk de komende zomer al, er van uitgaand, dat er een geschikte opvolger gevonden kan worden. Zeer waarschijnlijk blijft ze aan als professor Transfiguratie en als ondersteuning voor het nieuwe schoolhoofd, wie hij of zij zal zijn. Sommige stelden Marcel Lubbermans voor, maar het Ministerie kan hem te jong vinden voor deze positie, wat raar is, maar daar de politiek is wat hij is...'

'Merlijn!' riep James. 'Jullie denken eraan om hem te vragen het nieuwe Schoolhoofd te worden!'

Een kreet van vrolijke opwinding kwam vanuit de diepte van de open haard, Hermelien fronste. 'Je kunt *mij* er buiten laten, dank je wel. Dit is het idee van je Vader en je oom. Maar ik merk, dat je er net zo gek over bent als zij zijn.'

'Maar hoe kan hij het Schoolhoofd zijn?' vroeg Noah die van de bank sprong en voor de open haard boog. 'Sorry,' zei hij snel, 'ik kon niet helpen het te horen.'

'Echt?' weerlegde Hermelien een beetje neerbuigend. 'Daar was ik, die aannam dat je netjes verdiept was in dat Oude Runenwerkboek. Hoe naïef van mij. Alsjeblieft, houdt het geheim jullie beiden. Oh, wat zeg ik? Ron, jij kunt het beter uitleggen.' Ze zuchtte en blies de haren van haar gezicht, een uiting die James herkende van zijn eerste herinneringen aan Tante Hermelien. Ze schonk hem een vriendelijke glimlach. 'James, ik wens je een goede reis. We zien je over een week. Roos en Hugo zeggen hallo en koop een paar ketelkoeken op de trein. Tot ziens, Noah.'

Ze verdween uit de kolen en Ron's gezicht verscheen weer. 'Prima idee, toch?' kondigde hij aan, enthousiast kijkend van James naar Noah.

'Maar, hoe?' vroeg Noah opnieuw. 'Ik bedoel, die gozer was een paar weken geleden de meest gevaarlijke tovenaars in de geschiedenis van de planeet, nietwaar? En nu denkt het Ministerie erover hem aan het hoofd van een groep kinderen te plaatsen?'

'Niet zonder een boel toezicht,' zei Ron haastig. Hij had er duidelijk over nagedacht. 'Dat is waar professor Anderling en Marcel op de proppen komen. Zij houden hem in de gaten en helpen waar nodig, als een soort onderdirecteuren. Anderling is er al mee akkoord, hoewel we een beetje druk op haar moesten zetten. Zij is bang, dat ze nog steeds al het werk zal moeten doen maar dat Merlijn er de vruchten van gaat plukken. Kan nog gebeuren ook denk ik, maar je Vader en ik gaan er van uit dat dit niet zal gebeuren. Merlijn is het type van een geboren leider, weet je?'

'Jep,' beaamde James. 'Maar, toch, hij komt uit een tijd dat leidinggeven betekende dat je aan mensen zei welke strop het kortste touw had. Ik kan me niet voorstellen dat het Ministerie er in zal toestemmen hem als hoofd van Zweinstein aan te stellen.'

'Die Merlijn van jou kan verrassend snel leren, James,' zei Ron ongewoon serieus. 'Hij is al op het Ministerie geweest, heeft daar kennis gemaakt met de mensen en

lange discussies gevoerd over hoe de dingen in deze tijd werken. Hij vindt het echt geweldig moet ik zeggen!

‘Nou, waarom hebben ze daar dan geen baan voor hem?’ vroeg Noah. ‘Ik bedoel, beroemdste tovenaars in de wereld en zo. Lijkt me dat hij meer op zijn plaats is als Minister voor magie en niets anders.’

Ron grinnikte een beetje gemeen. ‘Ik neem aan dat jullie beiden te jong zijn om de gevolgen te begrijpen van de zin “overgekwalificeerd en onervaren”. In principe wil geen Departement hem. Een man als Merlijn komt niet erg tot zijn recht achter een bureau. En het is moeilijk voor te stellen dat een departementshoofd die hem aanneemt hierna nog lang departementshoofd zal blijven.’

‘U bedoelt dat hij de boel overneemt, ja?’ bevestigde James.

‘Overnemen op zijn minst. Hij is een beetje een ongeleid projectiel. Tuurlijk, hij is waarschijnlijk de machtigste tovenaars die heden ten dage leeft, maar met een duizendjarig gat in zijn werkervaring. Zo snel als hij de dingen oppakt, zo slecht zou hij passen in de bureaucratie van het Ministerie. Jouw *Vader* kan er al bijna niet tegen, James. Denk je eens in hoe het zal zijn voor een gast die het gewend is om zijn vijanden met één blik naar de andere wereld te verbannen. Het is zo, dat het Ministerie op zoek is naar een plek uit de buurt van hen om de man te plaatsen. Een plek belangrijk genoeg voor een tovenaars van zijn status, maar ver genoeg weg om niemand te kunnen bedreigen, zogezegd. Of misschien *niet eens* zogezegd. Je weet maar nooit.’

‘En Zweinstein heeft toevallig een nieuw schoolhoofd nodig,’ zei Noah grijnzend.

‘Nou?’ zei Ron met Noah meegrijnzend. ‘Het lijkt een beetje te perfect nietwaar?’

‘Zelfs als het Ministerie het er mee eens is, denkt u dat hij het wil?’ vroeg James.

In het vuur leek Ron zijn schouders op te halen. ‘Wie zal het zeggen? Niemand heeft het hem nog gevraagd. Een ding tegelijk.’ Ron werd serieus en bekeek James. ‘Jij kent hem het beste, neef. Jij was erbij toen hij uit het verleden terugkwam. Jij was het die hem overhaalde om op Zweinstein te komen en de tovenaarswereld te helpen. Wat denk jij? Denk jij dat hij een goed schoolhoofd zal zijn? Denk *jij* dat we hem kunnen vragen?’

Noah leunde achterover tegen de achterkant van de bank, zijn blik op James, wachtend op zijn reactie. James beseftte, dat hij er over na moest denken, maar eigenlijk wist hij het antwoord al. Merlijn was een gecompliceerde man en hij was niet precies wat iemand “goed” zou noemen, niet op de manier dat Albus Perkamentus of zelfs Minerva Anderling goed waren. Maar James wist een ding zeker: Merlijn *wilde* goed zijn. Het was moeilijk om te zeggen dat het beter was om een schoolhoofd te hebben die van nature goed was, of een die goed was omdat hij iedere dag moest proberen om dat te zijn, en James was oud genoeg om te weten dat het risico genomen kon worden, *daarbij*, fluisterde het Gremlingedeelte van James, *het kan leuk zijn een schoolhoofd te hebben die iemand als Tabitha Kraaieveld met één blik naar de andere wereld kan verbannen.*

'Vraag hem,' zei James met een instemmende knik. 'Als het Ministerie het ziet zitten, vraag hem. En ik hoop dat hij het accepteert.'

'Woehoe!' kreette Noah, zijn handen in de lucht gooiend.

'Houdt het voorlopig vóór je,' zei Ron streng. 'Als het bekend wordt voordat je Vader en Hermelien de zaken regelen bij het Ministerie, kan het alles bederven. Snap je?'

Noah knikte. James glimlachte instemmend.

'Je Vader nam de Mantel en de Kaart terug, is het niet?' vroeg Ron van onderwerp veranderend aan James.

'Jep. En ik zal waarschijnlijk huisarrest krijgen als ik weer thuis kom. Twee weken zonder bezem.'

Ron klakte met zijn tong. 'Net terwijl je er goed in begon te worden hoorde ik. Nou ja. Je weet, dat je Vader de schijn op moet houden, bestraffen en dat soort dingen, maar hij is apetrots op je. Geloof mij maar!'

James' glimlach werd breder en zijn wangen kleuren.

'Niet dat je het nog eens moet proberen, onthoud dat,' zei Ron terwijl zijn glimlach verdween. 'Één keer is leuk. Maar als je nog eens zoiets uithaalt, zal Ginny waarschijnlijk besluiten om je een thuisstudie in de kelder te geven. Neem maar van mij aan, je moet met haar geen grappen uithalen, James.'

Later die middag ontmoette James Daan en Ralph buiten, toen de Alma Alerons zich verzamelden om te vertrekken. Terwijl ze keken werden de drie vliegende voertuigen uit de Garage gereden, daarop werd de Garage afgebroken en in de kofferbak van de Dodge Hornet gestopt.

'Er is iets dieps en mysterieus mee, maar ik kan er niet achter komen wat,' zei Daan nadenkend.

'Wat? De Garage die ingepakt wordt in iets wat hij een moment ervoor herbergde?'

'Nee. De manier waarop professor Franklin, naarmate zijn vertrek dichterbij komt, steeds populairder bij de meisjes wordt.' Het was waar. Professor Franklin was behoorlijk gezien bij de vrouwen, van de oudste leerkracht tot aan de eerstejaars meisjes, die giechelden wanneer hij voorbij liep, ieder van hen lichtjes op het hoofd tikkend. De enige vrouwen waar hij geen effect op leek te hebben, waren de Directrice

en Victoire, die ervan overtuigd waren dat hij een opgedirkte oude blaaskaak was. Ted had uitgelegd dat een van de voordelen van ouder zijn was, dat je vrij kon flirten met ieder meisje met wie je dat wilde, omdat geen van hen het serieus genoeg nam om er aanstoot aan te nemen. Daan vond dit opmerkelijk onderhoudend.

‘Wanneer ik oud ben, ga ik ook zo flirten,’ zei hij wijs.

‘Hij flirt niet eens,’ zei James met samengeknepen ogen. ‘Hij glimlacht alleen naar hen en doet beminnelijk, zoals hij altijd doet.’

‘Dat bewijst wat *jij* van flirten af weet.’

Ralph rolde met zijn ogen. ‘Ik verbaas me erover dat jij geen aantekeningen maakt.’

‘Hij zou er les in moeten geven,’ zei Daan serieus, die zag hoe professor Franklin boog en Petra Morgenster, als afscheid, haar hand kustte. Petra grinnikte en keek met kleurende wangen weg. Toen professor Franklin zich oprichtte, boog ze zich naar voren en gaf hem een kleine kus op zijn wang.

‘Dames en heren van Zweinstein,’ zei hij, zich richtend naar de samengekomen menigte. ‘Het is ons genoeg geweest om jullie dit jaar te dienen. Het is, zoals ik verwachtte, een opmerkelijk onderhoudend jaar voor ons geweest. We hebben ons voornemen gesterkt om met de Europesche Magische Gemeenschap te werken om wereldwijd gelijkheid en eerlijkheid te blijven onderhouden, niet alleen voor de magische wereld, maar voor de hele menselijkheid.’ Hij keek langs de menigte, nam toen zijn bril af en zuchtte. ‘Wij staan, denk ik, aan het begin van uitdagende tijden. De winden van verandering waaien. Aan beide kanten van de oceaan krijgen we met krachten te maken, die onze cultuur op zijn grondvesten zal doen schudden. Maar we hebben vrienden gemaakt, jullie en wij. Als wij de handen ineen slaan kunnen we alles aan wat er op onze weg komt. Ik loop al lang over de aarde rond en ik durf met enige zekerheid te zeggen dat verandering *altijd* in de lucht hangt. De uitdaging voor mensen van goede wil is niet tegen verandering, maar om haar te vormen als ze arriveert, waardoor wij profijt ervan hebben en ons niet erdoor laten vernietigen. Na dit jaar ben ik ervan overtuigd dat wij zullen slagen in die inspanning.’

Er was een applaus, maar voor James klonk het nogal flauwtjes. Niet iedereen in de massa was het met professor Franklin eens en niet iedereen voor dezelfde reden. Toch, het was een goede toespraak geweest en James was blij dat professor Franklin hem gehouden had. Terwijl er uit de menigte nog opgewonden kreten klonken, klom professor Franklin in de Volkswagen. Hij zwaaide nog één maal vanuit de geopende deur.

Iemand tikte James op de schouder. Hij draaide zich en keek omhoog. Professor Jackson stond achter hem. Lang en geheel gekleed in het zwart, zag professor Jackson er imponanter uit dan ooit. Hij keek langs zijn neus naar James, zijn borstelige wenkbrauwen laag.

‘Ik dacht, dat je dit wel wilde hebben,’ zei de professor. James zag dat de man een kleine houten doos vasthield. Professor Jackson keek ernaar en overhandigde hem aan James. ‘Ik vond hem in de vertrekken van Madame Delacroix. Ik meen, dat het jou meer toebehoort dan iemand anders. Doe ermee wat je wilt.’

James hield een doos vast die minder woog dan hij aanvankelijk gedacht had. Het had een eigenaardige groenige kleur en was bedekt met diep uitgesneden krullen, het deed hem denken aan de twijgen op de deur van de Grot Bewaar. Hij keek op om professor Jackson te vragen wat het was, maar de man was al over de binnenplaats op weg naar de Stutz Dragonfly. Hij stopte toen hij het voertuig bereikt had. Toen draaide hij zich om en stak een hand op naar de massa, zijn gezicht zo hard als zijn bijnaam. De groep juichte hem met een veel langere en stevigere ovatie toe dan professor Franklin in ontvangst had mogen nemen. Verrassend genoeg was professor Jackson de favoriet van Zweinstein geworden, niet zozeer dóór zijn zuurachtige voorkomen, als dankzij deze.

Toen professor Jackson eenmaal in de auto geklommen was, stapte de rest van het gezelschap vlot in de voertuigen. De grijs geklede delegatie van het Amerikaanse Departement van Magische Administratie was een dag eerder gearriveerd om zich voor de reis terug naar de Verenigde Staten bij hun makkers te voegen. Ze vulden de voertuigen onder het gedag knikken naar de massa. Als laatste waren er de dragers, die de enorme stapel koffers in de ogenschijnlijk bodemloze kofferbakken van de verschillende voertuigen stopten en achter het stuur van de voertuigen klommen om weg te gaan.

De vleugels ontvouwd en gladjes, zorgvuldig, en ze begonnen op en neer te klapperen. De Dodge Hornet was de eerste die opsteeg, zonder een piep van de vering en kraak van metaal koos hij het luchtruim en draaide langzaam. De Stutz Dragonfly en de Volkswagen Kever volgden, het lage gezoem van hun vleugels, slaand in de lucht, deden het gras van de binnenplaats golven. Dan, plotseling, wonnen ze gracieus aan snelheid en spurten ze weg, klimmend met de neuzen opgericht. In minder dan een minuut was het lawaai van hun vertrek vervlogen in de late Lentewind die van de heuvels kwam.

Ralph, Daan en James zakten op de bank bij de ingang van de binnenplaats.

‘Goed, wat zit er in die doos die Jackson je gaf?’ vroeg Ralph die er nieuwsgierig naar gluurde.

‘Ik zou hem niet openmaken als ik jou was,’ waarschuwde Daan. ‘Denk aan wat hij zei over ons leven “interessant” maken?’ Hij is het type, dat tot het laatste moment wacht en dan tijdens zijn vertrek zijn wraak op je neemt. Op die manier is hij weg als de problemen beginnen.’ Hij tikte wijs tegen de zijkant van zijn hoofd.

James fronste en schudde langzaam zijn hoofd. Hij keek naar de doos op zijn schoot. Het had aan de voorkant een bronzen sluiting die het deksel gesloten hield. Zonder een woord knipte hij de sluiting los en tilde het deksel open. Daan en Ralph bogen naar voren om erin te kunnen kijken. De binnenkant van de doos was bekleed met paars fluweel. Er was één object in, bovenop een stuk opgevouwen perkament.

‘Ik snap het niet,’ zei Ralph die achterover zakte. ‘Het is een pop.’

James pakte hem en hield hem omhoog. Het was inderdaad een klein figuur, ruw gemaakt van jute en takjes, met ongelijke knopen als ogen.

Daan staarde er naar met een serieuze uitdrukking op zijn gezicht. ‘Dat... dat ben jij, James.’

En inderdaad, het figuur leek echt op hem. Zwart garen op het hoofd maakte een goede gelijkheid van James' rommelige haar. Zelfs de vorm van zijn hoofd, de gestikte streep die zijn mond vormde, en de plaats van de knopen ogen, maakten een eng portret.

James schouderchokte. 'Het is een Voodoo-pop,' zei hij. Hij herinnerde zich het briefje in de doos. De drie de jongens duwden hun hoofd tegen elkaar toen James het ontvouwde.

Mn. Potter,

U herkent ongetwijfeld wat voor object dit is. Er was dit jaar geen tijd voor tijdens het Technomanielesprogramma om het te hebben over de oude kunst van Verbeeldende Gelijkheden, maar ik verwacht dat u de gevolgen wel kunt bevatten. Dit werd gevonden in de vertrekken van Madame Delacroix. Na een uitvoerige discussie met de Directrice en de portretten van jullie Severus Sneep en Albus Perkamentus - van wie u moet weten dat hij bijzonder geïnteresseerd is in u - is er besloten, dat u er profijt van kan hebben om te weten hoe Madame Delacroix dit object tegen u gebruikte. De manier van haar manipulatie is erg indrukwekkend, echt. Dit figuur stond naast een veel groter figuur van uw Vader, Harry Potter. Aan de andere kant daarvan stond een kaars. Het lijkt vanzelfsprekend dat ze deze kaars altijd liet branden. Het resultaat ervan natuurlijk, meneer Potter, was dat uw figuur altijd in de schaduw stond van de uitvoering van uw Vader.

Er zit altijd een grond van waarheid in de manipulaties van de Voodoo-kunst. Delacroix wist, dat u ongetwijfeld zou worstelen met de verwachtingen van uw legendarische Vader. De les die hieruit te geleerd moet worden, meneer Potter, is dat emoties niet slecht zijn, maar ze moeten onderzocht worden. Ken uzelf. Gevoelens lijken altijd logisch, maar ze kunnen verwarren. En ze kunnen, zoals u gemerkt hebt, tegen u gebruikt worden. Ik herhaal, als uw leerkracht en als oudere, ken uw gevoelens. Beheers ze of ze zullen u beheersen.

Theodor Harold Jackson

'Wow!' hijgde Ralph. 'We noemden haar niet voor niets "de Voodoo-koningin"!'

Daan vroeg, 'Wat ga je er mee doen, James? Ik bedoel, als je hem kapot maakt, wordt jij dan ook soort van vernietigt?'

James bestudeerde het kleine, lelijke, karikatuur van zichzelf. 'Ik denk het niet,' antwoordde hij bedachtzaam. 'Ik denk niet, dat Jackson het me in dat geval gegeven zou hebben. Ik denk, dat hij alleen wil dat ik me er aan blijf herinneren wat er gebeurd is. En er zo voor te zorgen dat het nooit weer gebeurt.'

‘Dus?’ herhaalde Daan. ‘Wat ga je er mee doen?’

James ging staan en stopte de pop in de zak van zijn spijkerbroek. ‘Ik weet het nog niet. Ik denk dat ik ‘em bewaar. Tenminste, voor een poosje.’

Daarmee kuierden de jongens terug de school in met de bedoeling zo min mogelijk met hun laatste dag van het schooljaar te doen.

Laat die nacht, niet in staat om de slaap te vatten bij het vooruitzicht van zijn vertrek de volgende dag, stapte James uit bed. Hij sloop de trappen naar de leerlingenkamer af in de hoop dat er nog iemand op zou zijn om een spelletje tovenaarschaak mee te spelen of zelfs Wiekels en Augers. Bij de gloed van het dovende vuur leek de kamer leeg. Toen hij zich van de open haard wegdraaide, zag hij vanuit zijn ooghoek iets en hij keek opnieuw. De geest van Carlo Kannewasser zat naast het de haard. Zijn zilveren vorm was nog doorzichtig, maar hij was merkbaar vaster van vorm dan de laatste keer dat James hem zag.

‘Ik was aan het proberen om een naam voor mezelf te bedenken,’ zei Carlo glimlachend toen James zich op een bank in de buurt van hem liet neer ploffen.

‘Je hebt toch al een naam?’ reageerde James.

‘Nou, niet een goede spooknaam. Niet zoals “Haast Onthoofde Henk” of “de Bloedige Baron”. Ik zoek iets pakkends.’

James dacht erover. ‘Wat denk je van “Jager van Vervelende Dreuzels”?’

‘Is een beetje te lang.’

‘Nou, kun je zelf iets beters bedenken?’

‘Ik dacht zelf - en je gaat niet lachen,’ zei de geest die James streng aankeek. ‘Ik dacht iets als de “Entiteit van Stilte”.’

‘Hmm,’ reageerde James voorzichtig. ‘Maar je bent niet echt stil. Eigenlijk klink je nu een stuk beter. Je stem klinkt niet meer alsof hij uit het Grote Niets komt.’

‘Jep,’ beaamde Carlo. ‘Ik ben nu meer een soort van... hier. Ik ben nu zo spookachtig als de rest van de schoolspoken. Maar ik was een lange tijd stil, hè?’

‘Ik denk het. Maar toch, een naam als de “Entiteit van Stilte”,’ zei James twijfelachtig, ‘is moeilijk te handhaven als je de hele tijd met mensen gaat staan praten.’

‘Misschien kan ik de meeste tijd zwijgzaam en teruggetrokken zijn,’ overwoog Carlo. ‘Alleen een heleboel heen en weer zweven en bitter kijken en al die dingen. En dan, als ik voorbij mensen ga, zouden ze fluisteren naar elkaar, ‘Hé. Daar gaat hij! De “Entiteit van Stilte!”.’

James schouderde. ‘Je kunt het proberen. Ik denk, dat je de komende zomer genoeg tijd hebt om te oefenen op die hele bittere stille houding.’

‘Ik denk het.’

James ging plotseling rechtop zitten. ‘Dus jij denkt, dat je het nieuwe afdelingsspook van Griffioendor kunt worden?’ vroeg hij. ‘Ik bedoel, met Haast Onthoofde Henk weg naar waar geesten dan ook heen gaan, hebben wij geen Afdelingsspook meer.’

Carlo overwoog dit even. ‘Ik denk het niet. Sorry. Ik was van Huffelpuf, weet je nog?’

James viel achteruit. ‘Oh ja, vergeten.’

Een paar minuten gingen voorbij voordat Carlo opnieuw sprak. ‘Het was behoorlijk groots wat je gedaan hebt, er op uit gaan en Merlijn terug roepen om ons te helpen, toen het er op leek dat hij ons voorgoed verlaten had.’

James tilde zijn hoofd op en keek naar het spook. Hij fronste een beetje. ‘Dat? Dat was een gok, echt. Het was mijn schuld dat Merlijn naar deze tijd terug gebracht werd. Ik dacht dat ik de wereld een groot plezier zou doen door in de weg te gaan staan van Delacroix en Jackson’s duivelse plan. Blijkt dat *zij* me al die tijd gebruikte en Jackson bleek achteraf een van de goeie te zijn.’

‘Nou?’ wierp Carlo tegen. ‘Je hebt er iets van geleerd, nietwaar?’

‘Ik weet het niet,’ zei James mechanisch. Hij dacht er even over na en bevestigde toen, ‘Ja, ik denk het wel.’

‘Op één manier verschillen jij en je Vader niets, James,’ zei Carlo.

James lachte een beetje humorloos. ‘Ik zie niet hoe. Alles wat ik geleerd heb, is dat mijn manier om dingen te doen niet mijn Vader’s manier is. Als ik zou proberen om het op zijn manier te doen, zou ik er een rommeltje van maken. Als ik probeer om het om mijn manier te doen, dan kan ik het voor elkaar krijgen door dom geluk. Pap’s manier was de manier van een held. Mijn manier is die van een leider. Mijn beste talent is om hulp vragen.’

‘Nee, James,’ zei Carlo naar voren buigend om James recht in zijn ogen te kijken. ‘Jouw talent is om mensen te motiveren om te *willen* helpen. Denk jij, dat dit niets voorstelt? De wereld heeft mensen als jou nodig, omdat de meeste mensen daar niet de moed voor hebben, of de passie, of de weg weten om helden te zijn. Ze *willen* het zijn, maar ze hebben iemand nodig om te vertellen *waarom*, en hen te laten zien *hoe*. Jij hebt die gave, James. Je Vader was een held omdat hij de Jongen Die Bleef Leven was. Hij had een doel. Het was geen makkelijke weg voor hem, maar het was een *duidelijke* weg. Er was Harry en er was Voldemort. Hij wist waar hij stond en wat hem te doen stond, zelfs als hem dat zou doden. Jij echter... jij bent een held, omdat je daarvoor

kiest, iedere dag. En je hebt het talent om anderen aan te moedigen om dat ook te kiezen.'

James staarde naar de nagloeiende kolen. 'Ik ben geen held.'

Carlo glimlachte en zakte terug in zijn stoel. 'Je denkt dat alleen, omdat je denkt dat helden altijd winnen. Geloof me, James. Een held is niet iemand die altijd wint. Vele helden sterven in die poging. Velen van hen krijgen nooit de erkenning. Nee, een held is gewoon iemand die het juiste doet als het veel, veel gemakkelijker is om niets te doen.'

James keek met zijn scheve grijns naar het spook. 'Misschien moeten wij je de "Entiteit van Overtuiging" noemen.'

'Ha..., ha..., ' reageerde de geest.

James stond weer op. 'Dank je Carlo. Dit... helpt.'

Carlo knikte. James liep in de richting van de trap. Maar stopte met een voet op de onderste trede. 'Een ding houdt me nog bezig, Carlo. Mogelijk weet jij er iets over, omdat je een geest bent en zo.'

'Mogelijk, vraag maar.'

'De Dryad in het bos zei dat er een erfgenaam van Voldemort was. Ze zei, dat deze persoon leefde en in de buurt was, hier op het schoolterrein.'

Carlo knikte langzaam. 'Ik was erbij toen je het aan professor Sneep vertelde.'

'Nou, wie het ook is, ik denk dat het degene is die Ralph's GameDeck pakte en de naam Austramaddux gebruikte. Als dat niet gebeurd was, was niets hiervan boven water komen drijven. Wie het geweest is moet van het begin af aan samengewerkt hebben met juffrouw Schaafsma.'

Carlo keek met nietsziende ogen voorbij James door een raam. 'Jij denkt te weten wie het is?'

'Tabitha Kraaieveld,' zei James vlak. 'Ik dacht, dat zij het moest zijn nadat ik met Sneep gesproken had en ik denk *nog steeds* dat zij het kan zijn. Goed, haar bezem was niet de staf van Merlijn. Meer er is nog steeds iets vreemds mee. *En* met haar.'

Carlo kwam overeind en zweefde door de stoel zonder in de gaten te hebben dat hij dit deed. 'Ik heb iets bemerkt, James. Ik durf dat aan jou wel toe te geven. Er hangt een sfeer dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden hier nog is. Het sluimert in de gangen. Het is als een geur. Als iets ranzigs en slijmerigs en... paars, op een of andere manier. Mogelijk ben ik er gevoeliger voor dan de andere geesten, tenslotte was hij verantwoordelijk voor mijn dood.'

'Ja,' zei James zacht. 'Dat ben ik niet vergeten.'

'Maar, James, de dingen zijn zelden zo duidelijk als we willen denken. In de echte wereld, tenminste in onze tijd, misschien ook wel in die van Merlijn, draagt het kwaad vele maskers. Het is verwarrend. Je zult erg voorzichtig moeten zijn. Soms kunnen zelfs goede mensen, slecht lijken. Velen van ons, ook jouw Vader, maakte die vergissing bij professor Sneep.'

‘Deed ik ook,’ bekende James. ‘Met professor Jackson.’

Carlo knikte.

‘Maar ik zou gezworen hebben, dat Tabitha betrokken was bij de Merlijnsamenzwering. Wat denk jij dat het echte verhaal is over haar en haar bezem?’

Carlo keek lang naar James, bijna bestuderend. ‘Is het nooit bij je opgekomen, dat haar bezem precies is wat zij zegt dat hij is?’

‘Wat?’ spotte James. ‘Een “Dreuzelkunstwerk”? Dat is enkel een smoesje dat ze verzonnen heeft, denk je niet?’

Carlo schouderchokte. Maar het zag eruit alsof het een beweging was van iemand die meer wist dan hij wil vertellen. ‘De engste personen in de wereld zijn niet altijd diegene die neigen naar het kwaad, James. Soms is de engste persoon diegene die zijn eigen leugens erkent als de waarheid.’

James knipperde. ‘Je bedoelt dat... Tabitha Kraaieveld alles *gelooft* wat ze vertelde in het debat? Over dat Voldemort eigenlijk een goeie vent was? Dat hij werd verpletterd door het Ministerie en de magische regels omdat ze niet wilden, dat hij de bestaande situatie zou veranderen? Dat kan ze toch niet *echt* geloven?’

Carlo keek naar James en zuchtte. ‘Eerlijk, ik weet het niet. Maar ik weet wel dat er een heleboel mensen zijn die dat *wel* geloven. En zij lijkt er behoorlijk oprecht over. Die bezem van haar kan er een eng gedoe ingebouwd hebben gekregen, maar dat is niets vergeleken met de duistere magie die iemand kan samenstellen als ze verknijpt genoeg zijn om de leugens te verdraaien in iets waarvan zij geloven dat de waarheid is.’

Toen James stilletjes terug in bed kroop werkte zijn gedachten op topsnelheid. Hij had nooit overwogen, dat Tabitha Kraaiveld zou gelóven in de dingen die ze vertelde. Hij had aangenomen dat ze de Progressieve Element propaganda steunde omdat ze de ultieme duistere doelen ervan volledig accepteerde en omhelsde. Heel kort had hij vaag medelijden met haar. Het was afschuwelijk om te beseffen dat iemand als zij kon geloven, dat ze in haar gelijk stond en dat hij, James Potter, en zijn Vader het kwaad waren. Het was bijna ondenkbaar, maar niet helemaal. Buiten was de maan vol en helder. James viel in slaap met de stralen op zijn gezicht, bleek en koud met zijn wenkbrauwen nog zorgelijk gefronst.

De volgende dag reisden James, Daan en Ralph met de Zweinstein Express terug naar perron 9 $\frac{3}{4}$. Daan’s ouders waren er samen met zijn jongere zusje Greer, die de gigantische rode locomotief met uiterste verbazing aanschouwde. In de buurt van hen ontdekte James zijn Moeder en Vader, die Albus en Lily met zich mee troonden. Hij grijnsde en zwaaide. Het leek nog geen week geleden dat hij hen vanuit de trein nakeek toen deze van het station vertrok en hem meenam naar het onzekere eerste jaar op Zweinstein. Nu was hij weer thuis. Zweinstein was prachtig, dacht hij bij zichzelf, maar hij was blij dat hij weer terug was. Volgend jaar zou hij Albus op de trein vergezellen om hem mee te nemen naar *zijn* eerste jaar. Hij had Albus eindeloos geplaagd over bij welke afdeling hij gesorteerd zou worden. Hij had zich voorgenomen om hier zijn zomerproject van te maken. Maar hij maakte zich er geen zorgen over. Zelfs als Albus geen Griffioendor zou zijn maakte dat niet uit. James wist

dat als Albus inderdaad bij een andere afdeling gesorteerd zou worden, een deel van hem, James, zelfs een beetje jaloers op hem zou zijn. Maar slechts een heel klein beetje.

Toen hij zich bij de stroom mensen voegde die de trein verlieten, kwam James achter Ted terecht. Ted, zag James, hield de hand van Victoire vast.

‘Je gaat een heleboel problemen veroorzaken, weet je,’ zei James grijnzend.

‘Het is een hele klus om zo berucht te zijn,’ zei Ted onderdanig. ‘Maar we hebben allen onze last te dragen.’

‘Mijn ouders moeten ons niet samen gezien ‘ebben,’ merkte Victoire op. ‘Ted Lupos, verpest ‘et nu niet. Jij weet zij kaan ‘et niet koed vinden. Jij ‘oud ook jouw mond, James.’

‘Haar accent is veel duidelijker wanneer ze commandeert, vind je niet?’ vroeg Ted aan James.

James grinnikte. Het was waar.

James stopte in de deuropening van de trein en keek over het perron. Door de massa terugkerende leerlingen, drukke kruiers en gillende familie leden, zag hij Daan bedolven in een gemeenschappelijke knuffel van zijn knappe, blonde Moeder en zijn lange, trotse Vader. Zijn zusje werd meegenomen in de omhelzing, maar dit leek tegen haar zin, hoewel blij haar broer weer te zien, was ze nog steeds geboeid door de enorme rode trein. Ralph begroette op het perron zijn Vader met een meer terughoudende omhelzing, beide grijsden een beetje schaapachtig. Ralph keek om naar James en zwaaide.

‘Pap zegt, dat we de zomer door zullen brengen in Londen! Ik kan langs komen voor een bezoek!’

‘Geweldig!’ riep James vrolijk terug.

En toen, terwijl hij de treden afstapte, zag James, dat zijn eigen familie naar hem uit stond te kijken. In het moment voordat ze hem in de gaten kregen genoot James van zijn eigen geluk. Hij was inderdaad thuis. Hij rende op hen toe, kloppend op de zak van zijn spijkerbroek om er zeker van te zijn dat de kleine pop die Madame Delacroix van hem gemaakt had er nog steeds in zat. Het maakte waarschijnlijk niet uit, maar het kon geen kwaad. Helemaal niet.

‘James!’ riep Albus, die hem als eerste zag. ‘Heb je iets voor ons meegebracht? Je hebt het beloofd!’

‘Wie ben ik? De Kerstman?’ reageerde James lachend toen Albus en Lily hem bijna omver liepen.

‘Je hebt het beloofd! Je beloofde ons Drop Stokken van de karretjesmevrouw!’

‘En Ketelkoeken voor Roos en Hugo,’ vulde Harry grinnikend aan.

‘Wow, het gaat als een lopend vuurtje. Oké, oké, ik heb spul voor iedereen!’ bekende James. Hij leegde zijn zakken en vulde Albus’ en Lily’s handen met snoepgoed. Hij trok de Voodoo-pop er als laatste uit en keek er een beetje onzeker naar.

‘Wat heb je daar in vredesnaam, James?’ zei Ginny, hem omarmend en vervolgens kijkend naar het kleinood in haar zoons hand. ‘Het lijkt op... nou, jou!’

James gezicht ontspande in een grijns. ‘Is voor u, Mam. Ik dacht, dat u hem wel zou willen bewaren als ik het volgend schooljaar weg ben. U weet wel, om de herinnering levend te houden.’

Ginny keek er verwonderd naar en vervolgens naar Harry. Hij schouderchokte en glimlachte. ‘Nou, hij is een beetje vreemd, maar wel veilig,’ zei ze de pop van hem aanpakkend. ‘Als ik hem knuffel, voel je het dan?’

Terwijl de familie op weg ging naar de hoofdingang haalde James zijn schouders op om zijn onintresse te tonen. ‘Weet ik niet. Wat dan ook. Het is... u weet wel, waard om het te proberen, denk ik.’

Ginny knikte glimlachend en wierp een blik op Harry. Ze probeerde het.

Einde

James Potter

In het eerste schooljaar van James Potter, wordt Zweinstein bezocht door een Amerikaanse delegatie van de toverschool Alma Aleron.

De aankomst van hen valt de samen met de start van een groepering die gelijkheid zoekt tussen de Dreuzel en de Toverwereld.

Temidden hiervan probeert James in de schoenen van zijn beroemde vader, Harry Potter, te passen.

De perikelen rond een geheimzinnig complot helpen hem hierbij.

G. NORMAN LIPPERT

Gebaseerd op de karakters en wereld van J.K. Rowling